
INSIGNIA ACADEMIAE HARVARDIANAE CANTAB: NOV: ANGLIAE
VE RI
TAS
The Gift of
Mary Bryant Brandegee
in Memory of
William Fletcher Weld
HARVARD COLLEGE LIBRARY

[redacted]

HARPOCRATIONIS

LEXICON

CUM

ANNOTATIONIBUS INTERPRETUM
LECTIONIBUSQUE
LIBRI MS. VRATISLAVIENSIS.

VOL. I.

LIPSIAE.
SUMPTIBUS C. H. F. HARTMANNI
MDCCCXXIV.

ILLUSTRI ET CONSULTISSIMO VIRO
D. MAGNO DE WEDDERKOPF
SERENISSIMI ET CELSISSIMI
HOLSATIAE DUCIS
PRIMARIO AULAE, CONSILIORUM ET NEGOTIORUM MINISTRO
PRAEFECTO TREMBFBUTTELENSI ET STEMHORSTENSI, DOMINO SIEGARDIAE &C.
COGNATO SUO HONORATISSIMO
S. P. D.
IACOBUS GRONOVIUS.

Quod facetus poeta monet peccare librum,
Qui commendandum se putat esse suis:
id mihi nunc videtur exprobrare hic Valerius Harpocration, fere deplorans, quum conscius sit mei in ipso purgando et ornando studii, hac re aliquid vitii a se contrahi, quod Tibi eum nominatim commendare sustineam. Si quis enim liber ullus in ipso primo conspectu aperit pretium sui, et bene digesta serie exponit placentes omnino et mundas illius nitidae Graecae literaturae delicias veneresque, hic certe illas et lectu jucundas et cognitu necessarias certatim expandit et ostentat. In quamcunque periocham oculos quis miserit, inesse statim intelliget, quod altius demitti et memoriae inferri placeat vel suo peculiari vel materiae ipsius pondere. Inprimis vero quem non vehementer adficit videre et ipsa Graeca et praesertim Attica tribunalia consessusque judicum

per negotia descriptos? Quam placet audire simul et tractare nunc leges in illis sonantes, mirabili translatione in Italiam et extraneam linguam evectas, modo illa oratorum et causarum verba non minus accurato captatoque delectu litibus et judiciis adhibita, quam valide ac ingeniose extorta publico usui et novam significationem nacta, utraque natalia elementa juris Romani? Itaque quanto praestat peregrinantem ipsum adire et inspicere locorum situs rerumque naturas, quam relationi alicui innixum qualicunque imaginatione defungi; tanto certe satius est ipsis apud Harpocrationem documentis insistere, quam ex historia recensere triumviralia Athenas itinera, dubites utrum incertius et periculosius peracta, an haesitantius exsignata. Harpocration mera ac solida hujus rei fides est; et ex illo veritatem notitiae illius efficaci experientia pignoramur. Ista enim fere incredibilis et plusquam sororia convenientia quid aliud clamat, quam alterum ex altero traxisse eosdem colores? Hoc autem primum, hoc postremum est, omnemque in isto scripto paginam facit, unde praeclarae utriusque collationi multas lucernas curasque satis gloriose impenderunt viri doctissimi. Quod si ad illas disciplinarum plurium copias ipsumque istum humanitatis orbem attingimus; quam multa hic ex ipsis templorum penetralibus et industrie olim post velum occultata solennia? quam venerabilia antiquitatis ultimae fata et originum primordia? Hic quanta et quot ad imperiorum Graeciae commune pertinentia summae salubritatis subtilitatisque instituta, ad distinctam variarum civitatium per officia et magistratuum nomina moderationem, ad praestantissimi illius sermonis secretioris interpretationem, atque adeo repraesentandam statim lectori multiplicem illam

doctrinam? Inter quae omnia ad iustissimum examen librata existimatio emicat et aequissime quosdam compungens censura. Omnia sane vix ab ullo λογοδαιδαλίας nostrae studioso aut tam quaesite collecta aut ad ita aptam explanationis amussim illustrata. Quid dicam de ipsa Hellade, et particulatim Atticae notata per tribus et populos enarratione? quid de salibus multiplici occasione adspersis? Quae quum talia sint, et Harpocration possit esse se praecone contentus; Te tamen ex universa liberalium hominum tribu mihi secernendum censui, ut quod nunquam mihi licuit, publice tecum loquerer vel propter ipsum, qui iam pergit inter mea numerari, vel propter me, quem declarasti modo, quam cupias plurima benignitate fovere.

Etenim ex quo per istam veterem laudatamque gentem PINCIERIAM aliquo te contingere gradu coepi, et nuptiarum iure tibi junxisti proneptem eius, quo ipse proavo censeor; non modo in honorem ac reverentiam ornatissimi ejus nominis te amare simul coepi et suspicere; sed vehementi cupidine ad colloquium adspectumque tuum adspiravi. Non quo ipse essem curiosus, et vellem praesens certior fieri rerum, quae apud vos contingunt. Posset id quoque gratum mihi accidere. Sed non eo vergere contemplatio mea poterat, nec ad talia animadvertenda vacabam, quem longe alius animi motus occupabat. In maxima hac et inaudita temporis varietate percipiebam ea a Te edi exempla summae constantiae, fideique ac sapientiae, ut non sufficeret mihi tacite e longinquo gratulari coniunctioni nostrae et famae tam optabili applaudere. Amplissimum fatum Tuum me commovebat, ut qui tantopere concursaverant

ad videndos homines egregia fama inclitos, Tecum quoque desiderarem conferre caput, et vel seria vel iocos mixturus ad Albin, quem jam quater transmiseram, remeare gestirem. Etiam Hispania spectatorem Livii expulerat. Ita quum animi in aliquo praestantiam aliunde complecti liceat, etiam corporis figuram visu conceptam circumferre gaudemus. Verum non agimus vitam ex arbitrio nostro sic dispositam, quam non saepius turbet necessitas; et hac Academica assiduitate impeditus, quod supererat, in Affinibus Tuis Te vidi, jucundeque ac frequenter de Te loquutus fui, et nobilitatem ingenii, altissimam prudentiam et propositorum amplitudinem aspexi, et quanta pietate eas vererer ac colerem, quantopere placeret mihi vinculum nostrum, etiam gavisus fui plerumque significare. Hac quotidiana, quum licuit, sicuti etiamnum licet, sermonis materia, hac auditione nominis Tui animique avocare me et quodammodo pascere potui, non evanescente spe, fore, ut ipsum tempus ex inopinato allaturum esset, quod ipse destinare nequibam. Verum haec sitis mirabiliter incensa est, quum Te non aliter animatum inde sensi, quod dispersas generis nostri partes recolligere constituens, cum Matronae Tuae Patre ac Fratre, Honoratissimis et Nobilissimis Viris, non dubitasti apud Serenissimum et Celsissimum Principem, cuius

Tibi nascentes cognoscere curas
Et secreta Ducis pectora nosse licet,

mentionem mei movere, locumque et lautia amplissima in regionibus, unde nunquam exiisse forsan fuisset melius, mihi parare. Major haec res est, quam ut eam capere animo tam repente possim; splendorque eius et praestantia amplior,

quam ut in tempore exigere valeam, qui ad id non domo tantum, sed et ex mente mea exsilui. Itaque dum fluctuum et aestuationis cujusdam totus sum, permitte mihi, ut solatio, quod unum ad manus est, in antecessum me recreem; et nunc publice compulsus perorare causam operae hujus meae, in praefando Tuam praesentis judicis dignitatem mente contempler, Te opponam oculis meis, et quam necessario labore partem praeteritae aestatis lacessiverim, coram Te edisseram; praesertim quum tanti videatur esse et hic ipse scriptor, et, ut spero, etiam haec editio, cujus status per arbitrii judiciique Tui vestigia nostrae aetati paulo clarius innotescat, et duntaxat efficiat, ut non ultra sim tiro amicitiae Tuae. Ita eminentissima virtutis, dignitatis, atque existimationis Tuae insignia, perpetua et indies admirabiliora procedant. Ita regiones pulcherrimas et in illis necessitudines Tuas measque consiliis et cautis et prosperis circumseptas florere ac laetari diu videas.

Etenim quam celeriter ab ipsis Academiae hujus primordiis Harpocration destinatus fuerit, quem doctissimi viri censerent oportere inter praecipua tradi studiosis, et hinc meliore, quam induerat Aldus, ornatu circuire eum cuperent, scias mecum licet ex hac epistola, quam *αὐτόγραφον* servo.

Philippus Jacobus Maussacus Joanni Meursio S. P. D. Rediit ad nos tribus aut quatuor abhinc diebus, Meursi vir doctissime, juvenis quidam noster, qui ex Heinsii et Andreae Schotti fide nobis retulit, te in illustrando Harpocratione versari. Jamdiu est ex quo Spartam illam de-

Batavicis typis exaratus votis studentium inservire potuerit.

Sed quid dico? potuitne istud novum exemplar tanto negotio inservire? Equidem ita bene de aetate nostra judico, ut neminem mirari oportere arbitrer, me id agentem, ut studia Graeca recte celebrentur, auctorem typographo fuisse, ut Harpocrationis editionem, licet paucis abhinc annis hic publicatam, nunc repeteret. Quaecunque enim illa est, certe si ulla saeculi nostri infamia in hoc genere exstat, ille utique liber est; plane nihil aliud nisi Aegyptium templum, extrinsecus egregio et conspicuo ornatum propylaeo, et titulorum promittentium elogio, intus nihil continens nisi fatuam bestiam et ridiculam; adeo, ut hunc librum vere invita Minerva exiisse colligas, et me quidem ipsius urbis hujus nomine taedeat, imo pudeat; sed maxime studiorum miserescam. Equidem videmus illic indicem ita collocatum esse, ut praecedant octodecim herois magni magnae literae tanquam calcantes insignia illa nomina Philippi Jacobi Maussaci et Henrici Valesii, quo quid superbius, et arrogantius fieri potuit? Videmus quoque, quum Maussaco simpliciter placuerint *supplevit et emendavit*, adjectam laboris istius commendationem duobus versibus *emendavit*, *disposuit*, *Latine vertit*, *ac elenchum veterum scriptorum adjecit*, digestam, qui sane non potest major vel poni vel promitti nec in hoc nec in ullo alio scriptore. Hoc quicunque viderint, non dubito, quin praesumant et sibi forment hunc λευκόγειον παμφαίνοντα, non secus ac ex Sporadibus aliquam, quas sic descripserunt antiqui, velut inusitata quadam in his diebus doctrina praestantem virum, et haud dubium Musarum et Charitum ἄγαλμα et ἄθυρμα,

Maussaci et Valesii in isto opere successorem, ita rem hic egisse, ut illos duos longe post se reliquerit tum in emendando, tum in disponendo, et ne quid deesse pulchritudini possit, Latine vertendo, quasi etiam postremum hoc priores duo efficere non potuerint ob vitiorum multitudinem, ad quam quum illi haererent, hic praeclarus Historiarum Literarumque Graecarum Interpres, quasi prudens et peritus Viocurus omnem glaream sedaverit et colophonem labori huic imposuerit. Itaque quid restat, nisi ut coram eo exclamari debeat; date viam mihi noti atque ignoti, dum ego hic officium meum facio: fugite omnes, abite, et de via discedite.

Quam erat haec res optanda, ut tale gaudium gaudere nobis liceret, et his regionibus, quum Harpocrationem sub hoc caelo et in hoc solo instauratum post peregrinorum satis laudatas curas mundo dederint, gratulari? Certe quidem, ut nunc est, non potuisset aliquid optatius nobis, licet non ex hac domo, ac dulcius evenire, vel ob gloriosam sedem, quam in his terris sortita fuerunt tot immortalia ingenia, etiam multorum ossibus pietate maxima receptis. Sed non ita nobiscum agitur, neque sic sine ulla invidia vel macula felices sumus. Ut enim verbo dicam, quod res est; omnia illa magnifica spuria sunt, et ut Brutus de virtute dicit apud Florum, in verbo, non in re consistunt. Neque licet in verbis sit calidior et captabundus (nosti jam olim scivisse antiquos, *εἶναι καὶ πυρὸς ἄλλα ϑερμότερα*) ideo ullos alios, si quos tamen, praeterquam asellos, praeterit, quam nullam esse gloriam jam olim scripsit Laberius. Non hic attulit ea remedia, quibus eruditi antehac editores soliti fuerunt focillare, et unice focillari debent ac possunt

blanda ista venustae antiquitatis rudera. *Ἔργον* invenies plane *ἄεργον*. *Emendavit* non aliquid solidum, quod propter ignorantiam vel Graecae linguae, vel antiquorum rituum, barbaries media aspersit: *emendavit*, sed si quid in eo est operae, per adoptationem ingenii et acuminis alieni: *emendavit*, ex se nihil nisi quod vel tiro quilibet emendare posset, typorum lapsus, idque vocato in auxilium indiculo, quem subnexuit editioni suae Maussacus, et tamen hinc ita *emendavit*, ut non pauciora vitia in hanc editionem invecta sint? vel duo folia pag. 428 his repleta probant majorem vitiorum molem isti editioni invectam rursus fuisse, quam erat in Maussaciana. *Emendavit*, sed quae nodosa ab Maussaco et Valesio relicta sunt, intacta praetergressus est. Quid quod sic quoque adhuc omisit, quae sunt majora; quippe quae ignorabat. Sic ipse fecit *ΝΕΩ΄ΣΙΝ* his literis et hoc accentu; ibidemque ab ipso in Latinis discitur, urbem, quae vel Demostheni vel Harpocrationi appellatur *Νεώη*, Herodoto *Νεῶνα* dici. Quod utrumque quis expediat? In v. *Α΄ΙΕΙΕΣΤΩ΄* ipse fecit *ἐκ ἀληθείας δευτέρῳ Ἀντιφῶντος*, quum rectissime verissimeque Maussacus *ἐν*. Edidit ex Aldo Maussacus *ΟΜΗΡΕΥ΄ΟΝΤΑΣ*, ipse emendavit, si emendare est sine causa et ratione ulla, quod bonum est, mutare, *ΟΜΗΡΕΥ΄ΣΟΝΤΕΣ*, quod qua in parte est melius? Quanto melius emendasset sequentia *ἐπὶ τῶν ἀναπεμφθέντων Λακεδαιμονίων ὁμήρους Ἀλεξάνδρῳ. ἦσαν δὲ ή*. Velim scire, quo nexu ista emendatio haereat cum sequentibus? velim scire an ullus puer, cui syntaxeos rudimenta nota sunt, salva omnia in illis dicturus sit, ut *ἀναπεμφθέντων ὁμήρους* sit *obsidibus missis*, quomodo hic literarum Graecarum

interpres fecit? sed etiam nulla mentio in hoc capitulo, quae tangat illud Ὁμηρεύσοντες. Itaque in eadem voce et male mutavit, quod mutari non debuit, et non emendavit quod emendari debuit. Non enim hodiernam Aeschinis orationem, sed Harpocrationis chirographum ex MSS. confirmatum tractamus. In v. Ἀνάγειν legitur *τὸ μηνύειν τὸν πεπρακότα, καὶ ἐπ' ἐκεῖνον ἰέναι.* Sic habet editio Maussaci et ante eum Aldina. Non placuit huic novitio, et edi curavit *ἱέναι*, atque etiam Latine vertit *ad illum mittere*, idque post manifestam Maussaci notam et admonitionem. Ediderat Maussacus Ἐπεδίκασε. Emendavit (hoc enim est illi emendare) hic ultimus *ΕΠΕΔΙ͂ΚΑΣΕΝ*, licet sequeretur vocula *καί*, quae ab consonante incipit: quum tamen et ante Harpocrationi reliquerit *ΕΞΕΝΙΖΕ*. Ediderat Maussacus *ΕΥΡΥΒΑ'ΤΗΝ* bis, noster pro priore emendavit *ΕΥΡΥΒΑΤΟΣ*, pro posteriore *ΕΥΡΥΒΑΤΟΝ*; et tamen in eodem commate statim retinet *ΕΥΡΥΒΑΤΑΣ*: quum plane Maussacus in voce Φρυνώνδας, ejusdem prorsus generis vocabulo, notet appellatos fuisse homines similium morum, nulla mutatione. Et licet Maussacus in ea nota dicat *Eurybato et Eurybàti*, tamen id erronee factum esse apparet satis ex fine ejus notae, ubi scribit, [vide supra in Εὐρυβάτης.] Scilicet quum jam Apuleio in Apologia manifeste appellatus fuerit *Eurybates*, quum illic monere et Harpocrationem citare non omiserit Pricaeus; quum interpres Dionis Chrysostomi in orat. 52. *Εὐρυβάτου* fuerit interpretatus *Eurybatem*, non *Eurybatum*: post notitiam scilicet ita certam in media Hollandia debuit adhuc supponi falsus *Εὐρύβατος*. Et quemadmodum in hoc praecedente mutavit casum, sic quum Maussacus edi-

disset *Ἔμπουσα*, ipse versa vice emendavit *Ε'ΜΠΟΥΣΑΝ*. Hae nimirum emendationes dignae nova editione. Causa autem hujus est, quia hic sequitur *φάσμα τί φασιν εἶναι*, quibus quartus casus jungi debet. Quasi vero Harpocration glossam non potuerit ab explicatione separare. Ediderat enim Maussacus *Ἐπωβελίαι*, at hic emendavit *ΕΠΩΒΕΛΙΑΝ*: et tamen sequitur, *ἐπιτίμιόν ἐστιν ἡ ἐπωβελία*. Ediderat Maussacus *Βρυτάδαι* Emendavit alter *ΒΡΥΤΙΑΔΑΙ*, non ex suo invento, sed quia Meursius lib. VI. Att. lect. c. 26 ex collectis (et quis id nequibat?) Demosthenis locis ita judicavit; quum de utrisque tantundem sciamus, et certe de primigenio horum dicat nihil sciatque. Ediderat Maussacus *Εὐώνυμοι*, pagi Atheniensis nomen: quia Meursius in populis Atticis citans Harpocrationem allegat *Εὐώνυμος*, noster ita subito emendavit; cujus nullam justam poterit dare causam. Ediderat Maussacus *Διακεχρημένον*, at ille emendavit *ΔΙΑΚΕΧΡΗΣΜΕ'ΝΟΝ*. Haec sunt specimina et pignora satis et multa et clara ad videndum, quomodo iste emendarit, et quid emendare suum appellet: et quod video me tacuisse, omnia haec ille ausus est facere vel contra vel praeter libros MSStos, quorum sola auctoritas conatus nostros utique in vetustis scriptoribus vel commendat vel profligat et rejicit.

Pergit gloriari *disposuit*. Hoc quoque meretur, ut bene cognoscamus, et justa veraque pro factis contingant operae pretia huic tam bene disponenti Lexicon Harpocrationis, qui tam male ingenium suum famamque et *παλαιοτροπίαν*. Universa autem haec ars ab eo exercetur vel in Harpocratione, vel in notis Maussaci aut Valesii. Harpocrationem ita judicavit contrectandum, ut

omnes λέξεις hoc libello ex noto ordine Alphabeti etiam in mediis syllabis, non ab initio tantum recensuerit, et ab illa scilicet aberratione, in quam inciderant, revocaverit ad exactam literarum consequentiam. Sic Ἀναίνεσθαι poni debuit ante Ἀναιρεθεὶς, sic Ἀντίσσα ante Ἀντιφῶν. Sic Ἀπόλλων ante Ἀπομάττειν etc. quod antea non fiebat. Res haud dubie tanti operis, ut et integrum hominem et novam editionem et Professorem Franequeranum mereatur. Res tanta, ut nec Maussacus eam potuerit efficere, nec Valesius potuisset. Itaque merito tertius ad hanc consummationem accessit, et habuit Frisica diligentia, quo Gallicam superaret. Id vero nunc tanta cura peractum fuit, ut, quum fortasse unum aliquid ab typographo (nam haud dubie credere debemus, ipsum qua est acrimonia prorsus id antea annotasse) non fuisset animadversum, statim in emendandis pag. 428 poni debuerit 39, 10 *ἈΝΑΡΑΠΟΔΟΚΑ'ΠΗΛΟΣ* ,etc. *subjice voci* *ἈΝΑΡΑΠΟΔΙΣΤΗ'Σ*. Secundo *disposuit*, nempe ita, ut quae inserenda post finem adjecerat Maussacus, suis locis disposuerit: ut quae in appendice (quam hic Tolosanam baptizat, quoniam appendix altera inserendorum, opinor, aliunde erat ut et ipsae notae) quam adjunxit notis ad libellum de fluminibus Maussacus, vel recorrexit auctor vel addidit, etiam hic illic immiscuerit: ut notas Maussaci ipsis Harpocrationis verbis in eadem pagina subdiderit. Tertio *disposuit*, ut Valesiana ad calcem adjecerit, et iis numeros paginarum ac versuum praeposuerit, ad commoditatem legentis. Ecce tria dispositionis artificia, magnae enimvero mentis ista molimina, imo tam laudabilia ac momentosa, ut absque illis esset, Harpocration nunc non futurus fuerit. Harpocration.

Quid agimus? quid ita venditamus ignobile otium? Quantum non modo nefas est, quod venerabili propter summam et intimam doctrinam huic libello intulit, sed quam sordide ac somnolente omnia ista, si jam bona forent, in hac editione transsiluit. Dicam de singulis, et nihil dicam, quod non exempla probent. Omnia enim sunt imperfecta. Sed sic quoque primum scire oportet, non ingenium ejus esse, quod par fuerit huic dispositioni inveniendae. Quin immo in id irruit modestae admonitionis occasione, qua scribit in appendice sua Maussacus, *vox πτώματα debet reponi statim post πτυόδωρος, et l.* 15. *vox πύνκὶ post πλωθεύς. non est servatus ordo alphabeticus.* et ad vocem *πάνδια.* Qui etiam Maussacus saepe id in notis observari vult, sed fere semper praetendens auctoritatem codicum MSStorum. Ab primo artificii genere noster exemit sine causa, vel stertit: quum *ἼΣΑΙ ΨΗ͂ΦΟΙ* praeire voluit ante *ἸΣΑΙ͂ΟΣ:* quum *ΚΗΦΙΣΌΔΩΡΟΣ* praemisit vocabulo *ΚΗΦΙΣΌΔΟΤΟΣ:* quum *ΚΥΠΡΌΘΕΜΙΣ* ante *ΚΥ͂ΠΑΣΣΙΣ, ΔΙᾺ ΜΈΣΟΥ* ante *ΔΙΑΜΕΜΕΤΡΗΜΈΝΗ.* Quae plane ex principiis his male dispositivis debuerunt inverti. An plura occurrant talia, non libuit ultra attendere. Sed constat tamen, si in supellectile bene disposita unum aliquid non sit apte collocatum, plus hoc indignationis, quam reliqua gratiae trahet. Etiam corpus reliquis membris loco suo positis formosum minima quaedam pars dedecorat. Sed hoc ille in se non videt, qui alios albis suis dentibus solet ridere. Attamen ut ulterius moneam, ipsa haec disponendi, ut vocat, grassatura non potest non esse periculosissima, et omnino unica videri ratio, per quam in perpetuum Harpocration removeatur ab

integra sui restitutione, quae frequens constat in connexione vocabulorum consideranda, ubi male ab scribis librariis interdum aliqua connexa sunt, vel etiam soluta ac divisa, quae connecti debuerant. Ne de aliis dicam, quoties per hanc considerationem restitutus fuit Festus? Immo quid ait Antonius Augustinus in praefatione annotationum ad Festum: *Veteres nescio quo modo primam literam indicasse contenti, omnia verba ab eadem inchoata in unum locum conferebant. Nostri melius omnibus syllabis ordinem adhibuerunt literarum. Ita facile verba reperies: quae tamen si obiter dicta sint, praesto erit quaerenti index obiter dictorum.* Quidquid sit, utique nobis non licet esse tam impotentibus, ut ordinem ab ipsis datum audeamus turbare. Et cum maxime occurrit ejus rei notabile exemplum. Sunt enim verba Festi. *Am praepositio loquelaris significat circum. Unde supra servus ambactus, id est circumactus dicitur.* Ibi videas Viros eruditos velle legere *infra*, quia ea vox statim sequitur. At video adscripsisse patrem. [Recte. nam in MS. *Ambactus* proxime praecedit.] sive hoc dicat de libro MS. quem ipse habuerit, sive de MS. vetustissimo, qui prout Festus scripserat, etiamnum retinebat ordinem. Etiam Vibius Sequester poetis citatos fluvios in gratiam filii colligens, recensuit regiones et vocabula et qualitates in literam (sic enim vidi in MS. non *literas*, quod nihil est) dirigens, ut ait: et mox iterum, fontium et lacuum paludumque et montium nemorumque et gentium in literam (ita rursum MS. non *literas*) digesta nomina. Et tamen quo ordine procedit? Nempe Achelous, Arar, Amphrysus, Alpheus, Ascanius, Acheron, Achates, prorsus eadem ratione qua

et alii, et ipse Stephanus in Ἐθνικοῖς, ut illic attigi.

Sed oportet hic propius accedere, ut pateat non Graeca, non Harpocrationem non ab eo intelligi, nec Harpocrationem ab eo editum esse. Nota lippis puerisque est ratio Graeca, ut literam γάμμα non simili pronuntiatione efferant, si ponatur simpliciter, ac si habeat sequentem alteram γ, aut κ, ut saepe solet habere in compositis, quando scilicet pronuntiatur fere ut *N*, quam ex Ione et Varrone docui agma appellatam in secunda Dissertatione Epistolica ad loca Geographica Livii. Quod quum ita sit, quid censuit Harpocration? Nempe licet scribatur *ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ*, licet scribatur *ΣΥΓΚΛΗΤΟΣ*, non tamen propterea etiam in appellandis et aestimandis literis literam tertiam pro Gamma habendam esse, sed pro *N*, sicut pronuntiatur. Itaque harum vocum priorem anteposuit voci *ΣΥΝΔΙΚΟΙ*, posteriorem voci *ΣΥΝΤΑΞΙΣ*. Id sequutus fuit Aldus, id et Maussacus tenuit, id servarunt omnes antiqui codices ad nostram aetatem propagati et inspecti. Et omnino recte justeque. Nostro id non placuit, unde mutari ab eis domicilia voluit, ita ut utramque hanc vocem interjiceret inter Στύραξ et Σύλας. Quid nisi hoc est carnificinam per inficetissimam ignorantiam exercere in mortui opere et scripto orbo? Nam quis poterit negare Harpocrationem ex consuetudine Graecorum rite voluisse, ut dominaretur in talibus pronuntiatio; quum non pauci ex Graecis tunc quoque scriptionem mutarent, ut ederent *ΣΥΝΚΛΗΤΟΣ*. Id quod indubitatis documentis probant tot alia exempla; in quibus est, quod in inscriptione Corinthia Sponius legerit *ΤΟΥΣ ΕΝΚΡΙΤΗΡΙΟΥΣ ΟΙΚΟΥΣ* quod in tot eximiis nummis hodieque

videamus *ΑΝΚΥΡΑ*, *ΑΝΚΥΡΑΣ*, *ΑΝΚΥΡΑΝΩΝ*, *ΑΝΚΥΡΑΝΟΙΣ*, scripturam communem vincente pronuntiatione, licet Stephanus in suis ἐθνικοῖς in ordine suo locum ei dederit tertiae literae, per quam vulgo et apud alios, non apud cives solebat scribi; etiam elegans Falconerius in nummo Apamensi citet in Plotina nummum exhibentem *ΑΓΚΥΡΑΣ*.

Itidem est clara quondam Thraciae urbs *Ἠϊὼν*, ut scribitur. Hanc meus homo collocavit disponendo inter voces *Ἠετιώνεια* et *Ἠκρωτηριασμένοι*, ut scilicet ita locum suum liquide obtineret vocalis *Ἰῶτα*. Sed editio Aldina et Maussaci et exemplaria antiqua omnia, atque adeo ipse Harpocration rejecerant post vocem *Ἡφαιστία*. En periculosissimam perversitatem et ignorantiam! Nempe ab illis minor illa vocalis agnita non fuit, et sicut vulgo scribimus vel *ΗΙΩΝ* vel ᾐὼν, recte censuerunt non impleri ab ea numerum et pondus literae, utpote jota subscriptum, atque ita nonnisi postremae literae ω rationem habendam putaverunt verissime. Unde illud intolerabile judicavi.

Scribit Harpocration *Ταυρέας ὄνομα κύριον*. Has voces editio Aldina et Maussaci atque adeo libri scripti omnes habebant ordinatas in principio ipso literae *Ταυ*, ita ut eas sequeretur vox *Ταμίας*. Noster invidens tanto ejus nominis vel viri honori jussit migrare loco, et sequi demum *τὰ τῶν φώρων κρείττω*, scilicet quia *υ ψιλὸν* in ordine Alphabeti non pronuntiatur nisi post literam *ταυ*. Nonne pravissima est nostri hominis Graecorum intelligentia? Ignorabat enim illud elementum quod *υ ψιλὸν* dicimus, aequipollere litterae secundae *β*, et hinc ab Harpocratione consideratum istud nomen quasi *Ταβρέας*, quo

vergebat pronuntiatio Graecorum, etiam hodiernorum. Huc pertinet, quod in voce Δικαιόπολις occurrat vox Ἀνδήρων, quam in libro Goesiano mutabant viri docti in Ἀβδήρων, contra arbitrium Harpocrationis: et in Strabonis libro tertio Αὔδηρα Hispaniae.

In voce θεσμοθέται dixit manifeste Harpocration ὡς προείπομεν. Itaque antecedit hanc vocem vox θεσμὸς, tanquam Harpocration vellet primitiva praeponi derivatis et compositis. An hic locus animadversus sit a nostro, non divinem. Sed certe hinc intactum videtur reliquisse τὸ Ἀργᾶς, ut id positum sit ante vocem Ἀργαῖος etiam in ipsius editione. Hinc Ἄττις ante Ἀττικοῖς, etsi ea nihil habeant commune, et MS. Mediceus soleat scribere Ἄττης. Sed quid facit noster? Primo Ἀγορανόμοι ponit ante vocem Ἀγορὰς, plane deserens hoc institutum, quum utique Ἀγορὰς non possimus aliter considerare, quam et primitivum, et tanquam esset Ἀγορία. Rursus quum certissimum sit, ab verbo περιΐστημι venire substantivum περίστασις, ille tamen quum editio Aldi, Maussaci, et omnes veteres ita ordinent, ut Περίστατοι praecedat, sequatur Περίστασιν, ille, dico, contra ordinavit sine respectu antiquitatis, sine cura exempli quod dederat ipse Harpocration. Quin etiam quum scribat Harpocration Σκιράφια esse κυβευτήρια, ἐπειδὴ διέτριβον ἐν σκίρῳ οἱ κυβεύοντες, atque adeo ea vox sit derivativa ab voce Σκίρον, qualecunque istud; et hinc tum MSSti omnes, tum editiones priores ita collocent, ut Σκίρον praecedat, sequatur Σκιράφια, hunc ordinem invertere sustinuit perquam inconditus hic dispositor; quam rem quis non dicat illaudatam prorsus?

Sed infandam inscitiam nostri dispositoris

prodit urbs Macedoniae, quae in ejus editione et appellatur *Λιτὴ*, et simul collocatur post vocem *Λιπάρα*, quum in MSStis et anterioribus editis locum habeat inter *Λῆξις* et *Λίθος*, et utique eo nomine urbs in Macedonia exstiterit nuspiam, sed recte Valesius significaverit ejus appellationem esse *Λητὴ*, cujus respectu decentem seriem servat in omnibus antea vulgatis Harpocrationis exemplaribus. Sed ibi non habebat praeeuntem et indicantem Meursium, quem nactus in voce *Μήκων* lib. I. Attic. lect. 12 potuit *Μίκων* edere, melius forsan, quam quum pro *Δερμιστῆς* mutavit *Δερμηστῆς*, quia sic citabat Henr. Stephanus.

Quum antiqua exemplaria omnia vocem *Πυυκὶ* ponerent ante *Πύλαι*, ut inde vel caeco appareret Harpocrationem scripsisse *Πυκνὶ*, tamen quum Maussacus in Appendice monuisset eam vocem poni debere post *Πλωθεὺς*, vidit errorem hujus carpsitque Valesius, ostendens saepius usitatam eam vocem illa scriptura, ut concipiatur *Πυκνὶ*; noster tamen obedivit Maussaco, ut contra fidem codicum veterum, contra certam scripturae etiam usitatae et Harpocrationi propterea notatae rationem, simul alienissimum ei locum daret, simul Harpocrationem frustraretur.

Quam secundam dispositionis praestantiam adhibuerit, discas vel ex una Maussaci nota ad vocem *Ἑβδομευομένου*, si conferas editam ab ipso auctore, cum illa, quam hic dispositor ampliavit. Hinc ut ridicula fieret nota Maussaci, praefixit ei vocem *Γεραιραὶ*, quam non somniabat tum Maussacus. Sic notae Maussaci ad vocem *Νοθεῖα* pag. 255 praefixit *Λυσίας*] quod nomen ad rem illic facit nihil, et notam reddit prorsus alienam atque extra oleas. Sic in nota ad vocem *Ἑρμίας*

invidit lectori, ut videret, quemadmodum Maussacus sese ipse corrigat per appendicem; et quum Maussacus servari ex nota sua voluerit istas voces [Παιᾶνες illi sine dubio ad instar libellorum famosorum erant] Frisius negavit hanc veniam Maussaco, et abstulit, sicut ex appendice voces primas [Imo e contra]. Scripserat in appendice Maussacus, in indice librorum Plutarchi recenseri unum περὶ Θεοφράστου πρὸς τοὺς καιρούς. Noster describens et disponens scripsit elegantiae gratia περὶ τοῦ Θεοφράστου. Rursus ita constituens ut quidem recte illa disponeret, sed ante omnia emendaret, in v. Χλῖδος, ubi in appendice Maussacus ex sententia Salmasii παλτ' (nam πέλτ' omnino typographorum lapsum esse opinor, non adsequentium vel Salmasii vel Maussaci manum, quidquid Salmasio insultet Valesius, quem ignoravisse πέλτα non esse Graecum, sed solum παλτὰ, quo pacto inducar? an et Maussacus ignoravit? absit, ut de duobus praeclarissimis viris ita cogitemus. Utique non Salmasius, non Maussacus id verterunt Graece *peltas*, sed ipse iniusta insultatione.) ἀναγκύλητα, nec contextu dignatus est Salmasii restitutionem, nec vel eandem vel Maussaci hoc indicium ullo vel minimo loco in notis, atque adeo penitus omisit, velut defendens ab eo lectorum oculos; quum non ipse corrigens, sed velut ἀγκυλοχήλης aliquis accipiter raptum transiit ad Stanleii notas in Aeschylum, ex quibus inter suas emendationes retulit καγκύλητα et simul interpretationem *et amentata*. Qui, oro, sponsores publico ab his dabuntur vel Latinos simpliciter *amentata* dixisse, aut Graecos similiter ἀγκύλητα; quibus primum ratio reddenda erat, cur haec retulerint ad fabulam eius sub nomine Ἀργεῖοι. Dicit quidem aliquid Maus-

sacus, et conatur ostendere fabulam illam Ἀργεῖοι notam esse apud auctores: sed certe non in Athenaeo, quem temere citat: quod ad Hesychii locum attinet, in ejus emendationem convenire video Meursium, Maussacum et Stanleium. Sed certe quum vulgo illic legatur Ἀργεία, quum apud Harpocrationem ante Maussacum fuerit Ἀργείαις, MS. Mediceus habeat liquide Ἀργίαις, quum etiam hic ipse Aeschylus reperiatur scripsisse non modo fabulam Περῤῥαιβοὶ, sed etiam Περῤῥαιβίδες, cur non credere et evincere hinc mihi licet ab eodem Aeschylo scriptas esse fabulam Ἀργεῖοι, et alteram fabulam Ἀργεῖαι? Certe reddant illi primo mutationis suae non necessariae rationem. In ipsius versus restitutione longe praeferendus est Valesius. Ut hic nimia libidine discessit in aquam, sic en tibi, ubi nimia cautela dejecit se ignem. Ediderat enim Maussacus in v. Καρκῖνος

Οὐ κεῖνος ἐξέστησε, τὰς
Γὰρ ἐμφύτους ὀρθῶς παγείσας μὲν φρένας
Οὐδεὶς ἐπαίρει καιρὸν ἐξαμαρτάνειν.

Hanc collocationem versuum quum nimis captatam postea adverteret Maussacus, ita distinguendos versus Carcini scripsit in Appendice:

Οὐ κεῖνος ἐξέστησε, τὰς γὰρ ἐμφύτους
Ὀρθῶς παγείσας φρένας
Οὐδεὶς ἐπαίρει καιρὸς ἐξαμαρτάνειν.

Excepit hoc sane integrum et universum noster emendator ac dispositor, et utrasque has partes ad amussim implevit, atque adeo egregium versum hic παλαιότροπος poetae Carcino et Harpocrationi intulit, sane lauro dignum. Nugator enimvero insignis non vidit debilem esse medium

versiculum, et quocunque id modo contigit, excidisse voculam μὲν, quam hic caecutiens restituere debuerat

Ὀρθῶς παγεῖσας μὲν φρένας,

quam retinet quoque MS. Ex jure disponendi, quo voluit opinor huic editioni μαγγανεύειν, ut vides, in unum junxit Ἐρανίζοντες et Ἐρανισταὶ, quae duo distincta sunt capitula apud Maussacum. Id sic disposuit haud dubie, quia videtur Harpocration junxisse per voculas μέν τοι, quae illud Ἐρανιστὴς sequuntur, quae voculae non bene conveniunt in principio aliquo; eodem exemplo, quo distracta ab Aldo vocabula Διάγραμμα et Διαγραφεὺς recte sociavit Maussacus itidem ob illas ipsas voculas. Itaque his invitantibus nemo negabit hactenus id posse bene cedere. Sed quo facinore oneravit hanc semel expertam felicitatem? Occurrunt in litera Θ duo vocabula etiam, ut haec praecedentia, cognata, Θεωροὶ et deinde proximum Θεωρίς. Haec ita ediderat Maussacus sancte sequutus priores editos, et consentientes in id haud dubie MSStos, idque ita, ut in ejus editione legatur Θεωροὶ μέν τοι λέγονται etc. Quid ausus est hic ῥυπαρογράφος tyrannus? Ut ordinem Alphabeti sequeretur, non solum invertit seriem, et vocem Θεωρὶς anteponit voci Θεωροὶ, sed etiam voculas μέν τοι prorsus delet jubens edi Θεωροὶ λέγονται. Tale facinus ab ullo viro alicujus non dico famae, sed pudoris admissum nunquam est. Sic videlicet legent Harpocrationem illi, qui nova editione utentur, et emendatum simul et dispositum. Et nisi fallor, habemus eminentia novae dispositionis exempla, et quae satis produnt ejus pulchritudinem, et quantas huic successori suo gratias acturus

foret Maussacus, si haec sciret. Nihilominus ut magis hunc illi devinctum videamus, corollarii vice augeamus etiam eorum numerum, duntaxat uno peregregio. In v. Ὄρον citatur in anterioribus editionibus Aeschylus in *Κεραυνῶνι*. In vocabulo hujus fabulae haesit Maussacus, ut satis ostendit in notis, et conjecturam nescio unde quaesitam proponit. Edito jam Harpocratione cum notis convenit Maussacum Salmasius, et cum illo egit de hoc dramate Aeschyli. Itaque scribendum sic judicavit in appendice Maussacus. *Legendum παρά τε Αἰσχύλῳ ἐν Κερκύωνι. Ita putat eruditissimus Salmazius, cujus sententiae ego subscribo. Nam vox κεραυνῶνι quam Aldina et nostra editio habent corrupta est. Porro fabulam Cercyonem docuisse Aeschylum patet ex catalogo ejus dramatum et ex Polluce.* Sic ille. Quid igitur noster? nempe quum placeret illi εὕρεμα, tum in contextu Graeco, quem videlicet ipse emendaverat, edere non dubitavit *Κερκύωνι*, tum in Latino, cujus ipse dicendus posthac erat auctor. At omnem notam ex appendice Maussaci omittens, reponi curavit eam, quam haud dubie Maussacus omnino amotam voluit, si secunda quandoque prodiisset editio. Sed noster id fecit eo consilio, ut sic suppresso Salmasii ingenio et invento, suppresso etiam Maussaci indicio, furaretur gloriam hujus restitutionis ipse. An hoc boni viri, nedum liberalioribus studiis operati officium sit, Tuus, Sapientissime Wedderkoppi, et aliorum arbitratus esto.

Quod ad Valesiana attinet, in iis velut parvi momenti ad calcem rejectis et relegatis, aut disposuit nihil, quum debuisset tamen, aut quae tetigit, in iis deliravit. Quum, ut intelligo, difficillimae esset conjecturae persequi singula in

Valesii chirographo et nulla interdum ansa; hinc contigit, ut in paginam 341 conjecta sint aliqua, quum proprius eorum locus praeteriisset: quae quum essent hic illic immittenda, si qua secunda editio proditura erat, ipse pari modo destituta reliquit pag. 136. Et quomodo tunc quoque disponit? Primae notae praeponit numerum pag. 395 col. 2 l. 33. At eo loco est ipsa Maussaci dissertatio. An igitur voluit hanc unam Valesii notam verbis Maussaci inferri? An non scripsit Valesius plura ad illam dissertationem? Atqui non verbis Maussaci id inseri oportet, sed notis Valesii reliquis ad eam dissertationem, et in illa editione collocari debuit pag. 81 col. 2 ante notam postremam; aut si voluit omittere, sicut omisit, hoc numero monstrare. Et quid vetuit hunc hominem, nisi mera inertia, quo minus id illic inseruerit? Idem vitium committitur in sequentibus; non enim ad Harpocrationea et Valesiana referuntur, ad quae pertinebant, sed ad Maussaci notas. Quare qui digna non habuit Valesiana, ut disponeret, eum indignum puto, de quo propter ipsa loquamur.

Veniamus itaque ad id, quod proprie universum ipsius est, et tertiam jactationem *Latine vertit.* Equidem duos praestantissimos in eruditione viros habemus, qui explanare hoc Lexicon voluerunt, aut potius soli explanarunt, quum plurimi voluerint. Sed hoc unum restabat, ut non particulatim alicubi, ut isti fecerunt, sed per singula verba illustraretur totus Harpocration. Id igitur facit hic homo, et haud dubie nunc etiam illi, qui Graece nesciunt, intelligere possunt Harpocrationem. Gloria equidem magna.

Sed primo fucum herois nostri et turgidam vesicam et vere ambitiosam paupertatem ut cog-

noscas, operae erit. In fine enim praefationis suae ostendit Maussacus se quoque cogitavisse de versione ejus scripti; sed quum omnia consideravisset, ita decernens scripsit in eo quem dixi loco; [Versionem autem adhibere noluimus, ne sana mente praeditis et literarum (ut decet) scientibus ludibrio essemus et contemptui, ad instar quorundam e trivio interpretum, qui Pollucem, Suidam, et alios id genus auctores interpretandos susceperunt] Scias, Vir Politissime, haec verba Franekeranus ex praefationis repetita editione in quaternione et folio F f f 3 delevit, arroganti dominio in aliena, sed quia stultum suum laborem sic vilipendi nolebat, ac tanti erat Maussacum mutilare potius, quam non sanae mentis ab eo accusari, ac ludibrio et contemptui exponi. Deinde, quum vix sit in Harpocratione ulla perioche, quam non tetigit vel Henr. Stephanus, vel Meursius, tum Maussacus, et Valesius in notis, atque ea occasione interpretationem Latinae vocis apposuerint, his ille explicationibus subrepens, suum nomen alieno labori hactenus inscripsit. Sed sic tamen quum sit hoc ipsius opus, plane in eo ipso totus nudus exponitur, et quam recte ipsum Harpocrationem intellexerit, aperte patebit, non minus quam universa ejus incrementa in cognitione Linguae et Historiae Graecae, cujus interpres est. Nec vero tantum otii nunc mihi est, ut placeat omnem hujus libelli versionem peragrare. Non didici horis meis abuti, nec ita jejuno mihi esse licet, ut in sola hac scabie morer. Sunt meliora quae attendamus. Quis sodes unquam talia audivit [*Αγνεύετε τὴν πόλιν* civitatem lustrate, pro *ἁγνίζετε*, id est expiate ab homicidio] Quis Graece ignorans hinc aliquid discit? Quid erit, si quis legat [*Αγνωμόνως* pro *ἀλογίστως* inconsiderate, et *ἀβούλως* inconsulte] An non ali-

quis Graecorum imperitus, nec illorum cupidus vehementer inde proficit? Unde tam malevolentem genium, qui hominem adigit ad tales quisquilias? Ex his tamen consistit universa illa Latinae versionis venustas. Id ostendere possemus per omnes fere pericopas. Verum ut nec nimium vani simus, et tamen aliquid agatur; in examinanda et commentanda prima sparsim litera satis clara documenta occurrent, ut istis bene perpensis pateat, quo pretio aestimari debeat illa versio Latina.

Haec igitur nunc causa est eruditissimi hujus scripti; talem huc usque patitur orbis eruditus Harpocrationem. Sed ego iam ante quam apparatus hic in Frisia congestus ac dispositus, in Batavia vulgaretur, inescatus uberrimis Graecae doctrinae in hoc libello arcanis, prout habebamus Harpocrationem et Maussaci notas, acriorem oculum adjicere coeperam. Unde quum viderem multa etiamnum destituta prodi, studiosior in hanc causam factus sum, postquam fidei meae credita sunt Valesiana praecipuae industriae, eruditionis et ingenii pugillaria. In quibus quum occuparer, anno huius saeculi octogesimo, ac frater meus tunc Florentiae interventu ac favore Illustris Maecenatis nostri Antonii Magliabequii, frueretur usu et ut vere dicam contubernio felicissimo pluteorum Mediceorum, obtinui ab eo, ut quum exstarent istic duo Harpocrationis exemplaria, membranaceum et alterum e charta, aut unum aut utraque vellet percensere ad editionem Maussaci. Scilicet non poterat mihi videri ad hanc rem sufficere assidua versatio aliorum scriptorum et quantumvis studiosa comparatio, in qua consistit Meursianus labor. Illa enimvero sicut hic illic aliquid forsan proficit; ita nequaquam satis magni ponderis est ad totum opusculum rite peragendum. Non placent mihi hae tam crebrescen-

tes Batavae editiones, in quibus praeter chartam et characteres vix est quod laudes, quum praecipua ratio absit. Ut in auctoribus nostris aliquid non jejune nec macilente praestetur, inspectio veterum exemplarium necessaria est, quae mirificam et cogitationibus faecunditatem, et ingenio ad se acuendum et judicio ad salubriter pronuntiandum subjicit ac suppeditat occasionem. Itaque satis operose satisque benevole desiderio meo respondit, eligens codicem illum, qui praeferebat *αὕτη ἡ βίβλος ἐστὶν ἁρμονίου τοῦ ἀθηναίου· ἔχει φλόνια ζ*, etsi annotatum recentiore et diversa manu, quam fuerat scriptus ipse codex. Etiam calamus idem praescripserat verba Suidae, *ἁρποκρατίων ὁ βαλέριος χρηματίσας ῥήτωρ ἀλεξανδρεύς. λέξεις τῶν δέκα ῥητόρων ἀνθηρὸν συναγωγήν*, quum alterius codicis inscriptio legeretur *ἁρποκρατίωνος λεξικὸν ἀναγκαῖον τῶν ῥητορικῶν λέξεων κατὰ στοιχεῖον. ἀρχὴ τοῦ α.* Omnia novitatis crudissimae et proximae indicia.

Eodem circiter tempore in sermonem veniens cum Senatore Consultissimo et Eruditissimo Wilhelmo Goesio, de ludicris nostris, quae amata illi fuisse ac cara tum sermone mihi saepe significavit, tum rebus et fulgentibus in posteritatem documentis ostendit; colloquio nostro etiam ad Harpocrationem delato, nactus fui statim ex copiosis, ut certe erant, scriniis ejus, cimelium profecto omni cura et veneratione adspiciendum, editionem videlicet Aldinam hujus libelli anni MDXXVII a me, ut decebat, osculo religioso exceptam, quippe tot manibus eruditissimorum hominum tractatam. Praeferebat enim primo dominium Xylandri 1565 Kal. Novemb. deinde Fabri, qui Sylburgio donum dederat, ut Xylandri nomine publicaret: inde venit in ius Marquardi Freheri, qui Danieli Heinsio eam mise-

rat, isque benevolentiae ergo transcripsit Jano Rutgersio, quem juvenem vocat doctissimum et ornatissimum, atque ita rursus per hereditatem facta Dan. Heinsii venerat iure successionis in manum summi, et mihi semper honorandi Viri. His adorandis manibus quum niteretur vestibulum, etiam per omnes paginas continebat earundem signa, quorum nonnulla hic exsignata invenies, quum ipse codex, ut intellexi, postea in causam furti inciderit, nec ubi lateat, etiamnum sciam.

Nuper etiam alterum istius Aldinae editionis exemplar venale hic fuit, quod in prima pagina praeferebat nomen Jacobi Gruteri, in ipsa indicis pagina illud solenne τῶν εἰνοίου. Ad Harpocrationis initium adscripta erant, *Praeter ea quae hic praestiti ipse, e libro Illustris Scaligeri multa supplevi, cui Reverendus Theodorus Beza e codice in Italia MS. quaedam a se descripta subministrarat.* Ex hoc fuit mihi volupe videre lectiones nonnullas, quas produxi, stabilitas concordia illius cujuscunque codicis ab Beza in Italia visi: sed quum id sero demum contigerit, non potuit notis meis intervenire, et aliquid in ornamentum addere. Quanquam ea venia huic tempori, quod me et hunc laborem morbis rupit ac fatigavit, spero, dabitur, ut per haec quoque videar industriam satis bene posuisse.

Cujus si Tu, Illustrissime Wedderkoppi, judicium mihi praebueris, habebo, cur hujus voluntatis ad succurendum Harpocrationi me non poeniteat. Quod ut reverebor, ita felicitati meae gratulabor, quod ita contigerit, ut in Tuo tam splendido et considerate appellando nomine licuerit mihi totum hoc quidquid est, luci ac famae committere. Nec minus Tibi gratias agam, in cujus vultu, placido illo et favente, circumspiciens, quidquid in

hoc genere studiorum vereri et cogitare compellor, tam suaviter haesi, ut tam longum sermonem ejecerim; qui tamen longior esse debuisset, si Harpocrationis commoda peculiaria enarrare voluissem, quod constitueram. Sed ista hactenus. Faxit Deus, ut lumen, quod familiae Tuae intulisti, cum laetitia communium necessitudinum quotidie fulgeat candidius, et consilii Tui prudentia ac sanctitas beatissimam illam Cimbricae Chersonesi partem post tantas concussiones reparet, foveat et in certa sede confirmet. Lugduni ad Rhenum, Kalend. Decemb. CIƆ IƆ C LXXXXV.

PRAEFATIO MAUSSACI.

LECTORI B. S.

Paraveram tibi, Lector benevole, satis ampla prolegomena, in quibus de auctoris utilitate et excellentia disputaveram cum ingenii contentione, et de his quae in eo laudabiliora visa erant, sed et Typographorum negligentia, et nundinae Francofurdienses quae immaturas et praecoces ut plurimum editiones urgere solent, omnia me in pauca haec contrahere coëgerunt, quae tibi habe ut saltuatim et quasi per Satyram αὐτοσχεδίως collecta sunt et tumultuario.

Annus agitur centesimus decimus ex quo Venetiis Aldus Manutius, cui vitam debet bona pars auctorum Graecorum, Harpocrationem luce donavit una cum vestustis Ulpiani rhetoris in Demosthenem enarrationibus. Cumque studiosorum aviditati primae illius editionis exemplaria non suffecissent, rursus idem Aldus et Asulanus manum eidem operi applicuerunt: annoque millesimo quingentesimo vigesimo septimo (ex quo fluxere octuaginta sex anni) scholia illa Demosthenica cum vocabulario Harpocrationis novis typis excudere. Nulla alia, quod scire potuerim, ab hoc tempore Harpocrationis prodiit editio, de Ulpiani enim commentariis non loquor, cum toties in lucem ea venerint, quoties de novo operi Demosthenico admota fuit manus. Quid autem in praecedentibus illis duabus editionibus praestitum sit studiosos omnes monere visum est operae-

pretium ut enucleatius appareret quid in hac ultima editione accedat. Solent ut plurimum (quod trito pervulgatoque veriloquio circumfertur) postremae curae prioribus esse sapientiores, δεύτεραι φροντίδες σοφώτεραι, sed aliter prorsus evenit in huiusce auctoris editione; nam quos errores, σφάλματα, ἀταξίαν, lacunas, quas denique ineptias prior in se continebat editio, easdem plane repetita retinuit: imo et crassiores deformioresve, in ea nihil plane mutatum, nihil correctum, et critico pumice expunctum fuit, ne sublati quidem errores typographici, sed potius (quod a nobis in notis spissius demonstratum est,) tot tantique de novo commissi fuere, ut oculatiores ipsos effugere potuerint. Desideratur in ea integer hic locus: ἀζήτητον, ἀντὶ τοῦ ζήτησιν καὶ κατηγορίαν ἔχειν κεκωλυμένον παρ' Αἰσχίνη ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. qui tamen in priori legebatur, nihilo secius ab hac postrema editione nullus repertus est Hercules qui ταύτην τὴν Αὐγείου βουστασίαν ἀνακαθήρασθαι tentaverit, adeo latuit in extremis Italiae oris auctor hic nequaquam spernendus, ita neglectus et parum cognitus fuit ob deformitatem et squallorem errorum quos prae se ferebat: ipsa enim soricina naenia confossiorem eum nobis relictum fuisse ad hoc aevi quis nisi Antronio asino crassior et stupidior sit, ignorare potest? Scio doctorum virorum quos Italia tulit multos manibus hunc auctorem trivisse, neminem tamen illorum eius vindicem aut assertorem factum fuisse quis non miretur? scilicet libros legimus, non ut hos a mendis in quibus iamdiu cubant liberemus, sed ut lectos quosdam ex his decerpamus flores, ad rhapsodias et farragines illas componendas, quas deinde vulgamus ἀπροσδιονύσως praetermisso auc-

torum e quibus eas deprompsimus nomine, profiteri nolentes ingenue per quos profecerimus, et novarum rerum lectione varia non solide doctis hominibus imponere percupientes. Nec me latet etiam exstitisse alios qui aliquando de procuranda nova huius operis editione sedulo cogitarunt, e quibus Guilielmum Canterum et postremo Godofredum Iungermannum laudare possumus, qui morte praeventi hanc Spartam posteris ornandam reliquerunt. Eruditissimus Henricus Stephanus Isocratis verba ex Harpocrationis et Suidae fontibus hausta, quae in fine editionis Aldinae leguntur, notis et animadversionibus illustrata reliquit: quae res pene nobis persuasit meditatum eum fuisse aliquando in auctoris huius integrum opus scholia edere. Certe Iosephus Scaliger et Isaacus Casaubonus, duo Galliae lumina, tot nodos in hoc opere vindice dignos enodarunt in scriptis suis, ut facile coniicere liceat utrumque, si non publice et ex professo, at saltem magna ex parte privatim et in propriis schedis huic auctori vitam dedisse. Ecquis ita in literis tiro est ut ignoret vivere etiamnum hodie Ioannem Meursium, indefessi laboris virum, qui in emendando et perpoliendo hoc auctore aliquid operae et laboris se impendisse publice professus est, votique ut opinor iam compos factus esset, fidemque liberasset suam Reipublicae literariae dudum, ni alio vocatus, et a musis severioribus quas colit, occupatus futuram editionem differre coactus fuisset. Multos alios eruditos viros recensere possemus, qui vel ex parte dum commentarentur, aliquid in hunece auctorem contulerunt, vel ex eius scriptis multa hauserunt variae et profundae eruditionis: sed magnos heroas *ἐκ παρόδου* hic tantum salutare non constituimus adin-

star Numae Pompilii, qui numina sua adorari perfunctorie vetabat, in notis quae ab unoquoque illorum praestita sunt ad huius operis restitutionem, religiose a nobis animadversa sunt, quo te remittimus, benevole lector, ne in istis diutius immoremur, et te ad magis seria properantem detineamus. Lacer igitur undique truncus, et ἄτακτος huc usque mansit auctor hic noster, ideoque parum aut nihil cognitus, cui publico malo praesto nos medelam ferre conati sumus, ne diutius hic antiquitatis thesaurus lateret, et doctis omnibus aurem velleremus, ut si quam habeant ad corpus istud tot vulneribus mutilum et mancum symbolam conferre velint, nec enim omnia nos assequutos in tam infirma aetate, sperare audemus. Audax certe inceptum et viribus nostris impar, sed et publica utilitate compulsi, et precibus amicorum nostrorum victi non temperare potuimus, quin qua fieri potuit diligentia novam huius autoris editionem absolveremus. Acta tandem res est alacri animo ac iuvenili robore, quod secundatum fuit ope et auxiliis manu exaratorum codicum, studio et lucubrationibus doctorum virorum. Usi sumus itaque codice manuscripto cuius nobis copiam fecit eruditissimus Federicus Morellus, et excuso altero a nobilissimo Bongarsio nobis dum per Hanoviam transiremus commodato, in quo manu praestantissimi Pythoei variae lectiones ex Codice vaticano descriptae erant quantum colligere potuimus, et collata quaedam cum Suidae verbis, quae ex hoc auctore desumpta sunt. His tantum praesidiis freti et coniectura, ad hoc opus nos adcinximus ante aliquod menses, quod dum nos totum habebant contraria studia, reluctantibus ipsis musis et tempore, ad finem tandem perduximus non sine ingenti et inex-

hausto labore ac fastidio; et tamen vix credentibus persuadebimus eum nos ex subverbusto, (ut loqui amarunt veteres,) non dedititium, sed in fraudem ipsius legis Aeliae Sentiae merum civem Romanum fecisse, idest ei a magna mendorum et lacunarum caterva obsesso suppetias commodum venisse et opem tulisse. Qua autem quantaque animi constantia omnia purgare necessum fuerit quid attinet exprimere? fieret certe Alcinoi apologus, si lacunas omnes quas restituimus recensere vellemus, menda sublata numerare et quae de novo addita sunt ob oculos ponere. Praeteribo igitur omnes illas confusiones quae spissius in hoc opere occurrebant, antequam eius illustrationem suscepissemus, nec recensebo quomodo quae divulse et vellicatim legebantur coniuncta sint, et suis quaeque locis restituta, occurrebant (ut docti omnes et in his literis paulo versatiores probe sciunt) integra orationis cola, et res aliae aliis permixtae, quae nec ullam paritatem habebant et connexionem, nec suo loco legebantur, ut et infinita alia, quae innumeris in locis (ut in notis apparebit) improbe divulsa et discerpta inter se sine sensu, sine ratione ulla ab omnibus huc usque lecta fuerant. Vix ulla exstabat pagina in editionibus praecedentibus in qua non corruptum legeretur veteris cuiusdam auctoris nomen, vel in qua non falso tribuerentur Demostheni quae Aeschinis erant, Isaeo quae Isocratis, ut vice versa quae ad Aeschinem non pertinebant Aeschini: et ita de reliquis omnium auctorum qui in hoc opere laudantur operibus quae cuilibet legitimo parenti ad normam legitimae critices diligenter vindicavimus, ut facile deprehendent illi qui ad notas nostras adire non dedignabuntur. Monebo solummodo me textum

auctoris quam emendatissimum excudendum curasse, sublatis erroribus omnibus typographicis et ineptiis quae in superioribus editionibus continebantur, et additis correctionibus et emendationibus quibuslibet, quae vel ope manuscriptorum codicum, vel coniectura et studio meo factae fuere. Quot autem quantisque in locis verba auctoris torquere, interpolare et mutare necessum habuerimus nullus unquam dignoscet, nisi et veteribus editionibus potiatur, et in istis sit τριβωνιυόμευνος (ut Antiphon loqueretur.) spuria multa subreptitia et hypobolimaea, quae nec ab ipsis manu exaratis codicibus agnita fuere, et quae nos ut ex ungue leonem, ad extraneos auctores pertinere deprehendimus facile, expungere noluimus, nec a suis quaeque locis deturbare: quod in praecedentibus editionibus qua lacere qua corrupte invenirentur, sed in notis omnes studiosos monere voluimus quaedam in hoc auctore legi quae e margine in textum irrepserunt saepius, ut verbis ἰωνία χώρα et πόριος, quae omnia plane non agnoscit codex satis bonae notae Federici Morelli. certe in voce πόριος quin quae ab his verbis καὶ πόρος; πέρας usque ad finem leguntur, ἀνεμιαῖα et notha sint nullus dubito: quamvis ea Suidas qui integrum hoc dictionarium in syllogem suam transfudit, non respuat. At in verbo ἰωνία χώρα nihil sanum, nihil integrum legere erat antequam vulneribus huius auctoris Paeonias manus ferre tentassemus, innumera eiusmodi sunt quae praeterire maluimus quam recensere, ne laconicae brevitatis supra modum amantibus taedio essemus aut molestiae. Hoc unum est quod praetermittere nefas esse existimavimus, permultis videlicet in locis auctum fuisse et suppletum à nobis auctorem nostrum,

ut apparet ex verbis ἀδημονούσης, ἀλίπεδον, ἄττα, ἐπιγραφεῖς, Κυπρόθεμις, ἠτημένην, Πιτθεὺς, τραγικὸς πίθηκος, et innumeris aliis, in quibus non tantum quae mutila erant redintegrata sunt, sed et numerosi veterum auctorum loci et fragmenta distincta ac separata, Pherecratis, Eupolidis, Cratis, Carcini, Menandri, et aliorum priscae et novae comoediae auctorum versus, dramata, imo et ipsa nomina restituta, et ex tenebris oblivionis eruta ac vindicata. Quod vel unicus ille locus in verbo παρουσία maxime lacer et interpolatus docere potest, ut et alii verbis αὐτολήκυθοι, διαστῆσαι et ἠτημένην, in quibus Diphili et Menandri dramata hactenus incognita restituta sunt. Quin autem plurima adhuc supersint quae vitam desiderent non ignoro, nam et verba θρόνιον, Θέογνις, κώδια, προπεπωκότες et τρίγωνον, hoc clamant satis aperte: e quibus tamen quaedam sunt quae in notis a nobis restituta fuere ex coniectura, ut Θέογνις, quod interpolatum et lacerum reliquimus, ne sententiae nostrae nimis suffeni esse videremur, et τρίγωνον, quod mutare noluimus licet ex ἐν τῇ de novo additis ex manuscripto Federici Morelli, manifesto colligeremus deesse drama Menandrinum vel ἀνατιθεμένην, vel παρακαταθήκην. Poteramus et alia plura addere, si libuisset ex Suida, et aliis maiorum gentium auctoribus, quae odorati sumus procul dubio huc pertinere, sed manuscriptis codicibus fidem habentes, qui non plura complectebantur quam quae addidimus, religiose reliqua omnia reiicere maluimus in volumen peculiare quod paratum habemus de derelictis ab Harpocratione vocabulis rhetoricis. Breves etiam notas addidimus, ut in hoc maiorum et doctiorum vestigiis inhaereremus, et tempori

inservissemus: nihil enim hic in tironum gratiam; eruditis solis et veteranis in literis militibus sedulitatem et diligentiam nostram probare voluimus. Parcant nobis igitur illi, qui breves notas oderunt, et qui plus quam par est eos diligunt qui commentariorum mole laborant. Notare tantum mens nostra fuit, non commentari, hoc enim exsequuti sumus satis diligenter in quinque lectionum libris quos brevi edemus volente Deo, ut sint totius operis interpretes. In his praeter infinitos auctoris huius laudabiles locos, quamplurimi alii auctorum eiusdem farinae qua perpenduntur, qua explicantur, qua corriguntur. Quod si hancce operam nostram et studium doctis ludibrium non debere videamus, nosque in cassum, et invita Minerva non laborasse dignoscamus, libros illos lectionum nostrarum quos huiusce operis interpretes vocamus, cultioribus et in studiis antiquorum consummatioribus nauseae non futuros audemus nobis polliceri. Sin aliter acciderit, et nobis non faverit dexter Apollo, tenebris eos damnabimus perennibus, et alia omnia quae nobis diligentia nostra paraverat in beneficium literariae Reipublicae, schedis suis prememus. Addita deinde est dissertatio critica, in qua de auctore, et de conscribendorum lexicorum methodo fuse et ἀκριβεστέρως disputatum est: quam subsequutae sunt notae illae in quibus breviter de locis controversis, et in quibus haeret aqua, tantum egimus. Versionem autem adhibere noluimus, ne sana mente praeditis et literarum (ut decet) scientibus ludibrio essemus et contemptui, adinstar quorundam e trivio interpretum qui Pollucem, Suidam, et alios id genus auctores interpretandos susceperunt. atque hic est laborum nostrorum finis. Fave et fove quisquis haec leges.

DECEM RHETORES

E QUORUM ORATIONIBUS COLLECTUM EST HOC DICTIONARIUM.

Antipho Rhamnusius.
Andocides Cydatheniensis aut Thureus.
Lysias Syracusius aut Atheniensis.
Isocrates Atheniensis.
Isaeus Chalcidensis.
Aeschines Cothocides.
Lycurgus Butades Atheniensis.
Demosthenes Paeaniensis.
Hyperides Colyttensis.
Dinarchus Corinthius aut Atheniensis.

DE HARPOCRATIONE

ἐκ τῶν Σουΐδα.

ΑΡΠΟΚΡΑΤΙΩΝ ὁ ΒΑΛΕΡΙΟΣ χρηματίσας, ῥήτωρ Ἀλεξανδρεύς. ΛΕΞΕΙΣ τῶν δέκα ῥητόρων. ΑΝΘΗΡΩΝ συναγωγήν.

Horum Rhetorum et Harpocrationis elogia multa collegimus in dissertatione critica, et antelogio notarum nostrarum: in quo de diversis Harpocrationis operibus a nobis actum est. reliqua suppeditabunt tibi Dionysius Halicarnasseus, Plutarchus, Hermogenes, Philostratus, Suidas, et Photius in bibliotheca. quos omnes diligenter consules, ut tempus compendifacias. In syllabo vero auctorum in hoc opere laudatorum quem confecimus accurate, recensitae sunt orationes omnes decem rhetorum, in quorum gratiam vocabularium istud ab Harpocratione confectum est.

DE HARPOCRATIONIS
DICTIONARIO A MAUSSACO FILIO ILLUSTRATO
MAUSSACVS PATER.

Agnosco auctorem quem Diis maioribus offert
    Sanatum innumero vulnere musa minor:
Agnosco tenerum quem prima aetate nepotem
    Natus abortivis nisibus edit avo.
Forte quis obstupeat quod curae obnoxius audet
    Alterius curis contribuisse suam,
Et curare minor maiorum scripta: sed ausi
    Non ratio forsan displicitura sui,
Qua licet immensum, curisque minoribus impar,
    Plus visum est iuvenem quam decuisse senem.
Si decus est etenim, si dedecus inde futurum,
    Sic illud maius, sic minus istud erit.

LECTIONES

LIBRI VRATISLAVIENSIS. *)

Pag. 3, 2 *τῶν λέξεων*] *τῶν λέξεων τῶν δέκα ῥητόρων*
— 4 *κατὰ*] *περὶ*
— 5 *μαντευομένοις*] *μαντευόμενος*
— 6 *τῶν* om. — 7 *ποιήσασθαι*] *ποιεῖσθαι*
— 8 *καὶ* om. *πρεσβευτὴν* om.
— 10 *Ἱππόστρατος*] *νικόστρατος*
— 11 *Πίνδαρος*] ubi vero? *I. G. S.*
— 15 *ὥσπερ*] *ὡς* — 19 *ὄνομα κύριον* om.
— 22 *Ἀγαθῆς τύχης*] *ἀγαθοτύχους*
— 23 *διοικήσεως*] *οἰκήσεως*
— 25 *Δεινάρχῳ*] *δημάρχῳ* — *δεδήλωται*] *δεδήλωκεν*
4, 1 *Ἀλιμουσίοις*] *ἀλιμνουσίοις* — *καὶ* om.
— 2 *ἐνεγράφη*] *ἐγράφη*
— 5 *ἐλευθερίαν*] *ἐλευθερίας*
— 11 *ἡγοῖτο*] *ἡγεῖται* — *χρῆσις*] *ἡ χρῆσις*
— 18 *κλήρου*] *κλήρῳ*
— 23 *Ἄγλαυρος*] *ἄγραυλος* — *καὶ* om.
— 29 *πέμπτῳ*] *τῷ πέμπτῳ* — *φιλόχο.*] *φιλόχω.*
5, 5 *ἀγορ.*] *ἀγωρ.* — *τὰ* om.
— 10 *δηλιακῷ*] *μηλιακῷ*

---

*) Est gymnasii Magdalen. Vid. Passovii Symbolas criticas e Mss. Vratislav. a. 1820. editas p. 52. Contulit hunc librum I. G. Schneiderus a. 1813.

Darmstadini libri lectiones e schedis F. X. Werferi editae sunt in Actis Monacensibus III. 2. p. 235—270.

Epitomes Palatinae (375. membr. Wilken. p. 289.) lectiones, qua usus est Iungermannus in annotationibus ad Pollucem, Immanuelem Bekkerum editurum esse speramus, qui eius mentionem fecit annotatione ad Demosthenem.

Librorum Cantabrigiensium duorum notitiam debemus Dobraeo in Addendis ad Aristoph. Ecclesiaz. 752. p. (144).

Pag. 5, 14 τε om. — 16 Πυθέας] πυθίας
— 18 ἐπτοημένους] ἐσπουδακότας
— 18 καὶ om. — παιδεραστάς] ἐραστάς
— 21 Ἀγρύλη] ἀγροίλη et postea ἀγροιλεὺς et ἀγροιλῆθεν — ὁ] καὶ ὁ
— 22 καὶ ἐπίῤῥημα] ἐπίῤῥημα δὲ
— 23 κατὰ om. — 24 μὲν] δὲ
— 25 — 27. βέλτιον — Εὔπολις om.
— 28 λήγων] λῆγον — 31 Στειριᾶς] στηριᾶς
— 34 βουθύτοις] καὶ βουθυτεῖν
6, 1 Διευχίδας] δευχίδας
— 5 Λαοκόωντι] λακώνων — εἰς] ἐς
— 9 Ἀγύῤῥιος] ἀργύριος
— 10 Τιμοκράτους] τιμάρχου
— 12 ἀγωνιζόμενοι] ἀγωνίζεσθαι
— 13 τῷ αὐτῷ] αὐτῷ
— 14. 15 ἐν τῷ et πρώτῳ om.
— 18 Στράττιδι] στραγῖδι
— 20 om. . 22 ὑπὲρ] περὶ
— 34 λέγεται om.
7, 9 πρῶτος] πρῶτον — 13 ἀπὸ] ὑπὸ
— 19 τις Λυσίου] τις ὡς λέγεται λυσίου
— 26 Ἀειεστώ, Ἀντιφῶν] ἀεὶ, αἰεί ἐστιν· αἰεὶ φησι
— 27 εὐεστὼ] τὸ εὖ εὖ
— 28. 29 ἡ λέξις cet. om.
— 30. 31 transp. post l. 25.
— 32 ἀντὶ τοῦ om. — 33 Λυσίας] λέγουσι
8, 1 Ἱπποθόω] ἱπποθοο
— 3 τὸ] ἀντὶ τοῦ ἔχειν om.
— 4 Eadem habet Vr. quae ex Mediceo attulit Gronovius, nisi quod καὶ ἀείτιτος.
— 6 καὶ — θεωρίας om.
— 9 Ἀθμονεύς. Ἀθμονία] ἀθμωνεύς. ἀθμωνία
— 9 δῆμός ἐστι] δῆμος δὲ
— 10 Ἀθμονεύς] ἀθμώνεύς
— 11 τὸ τοῦ om. μαντεῖον] ἡρῷον ἐν Ἀθήναις
— 12 καὶ Αἰγέως ἡρῷον ἐν Ἀθήναις om.
— 14 Πανδίωνος (nam sic ed. Gronov.)] πανδίονος
— 16 Αἰγίς om. 17 πλέγματα om.
— 17 καὶ τὰ — δίκτυα om.
— 18 τῆς om. sequentia hoc ordine habet, καὶ ἡρόδοτος ἐν τετάρτῃ. νυμφόδωρος δὲ ταύτας φησὶν
— 21 καὶ om. — 23 μεταπ.] καταπ.

Pag. 8, 25 Ξενοπείθη] ξενοπείθην
— 26 οὗτος] οὕτως
— 28 om. 30 Αἰθιόπων] αἰθιόπειον
— 31 πληγαῖς] πληγῆς
— 34 δοκεῖ] δοκεῖν
9, 2 Ὅμηρος om. 3 δ' om.
— 6 δ' ἐκ] εἰς
— 9 Κεκροπίδος] κεκλοπίδος
— 10 Πλάτων] T. 2. p. 197. I. G. S.
— 13 εἴπῃς] εἰπ.
— 17 πρὸς] περὶ — 18 γεγονὼς] γεγονὸς
— 22 — 27 post 31
— 23 πρὸς Κάλλιππον] κατὰ τιμοκράτους
— 27 φησίν om.
— 28. 29 Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμ. om.
— 30 τῶν om. 31 Μαντι-] τιμο-
10, 3 ἐπιθαλάττιος μοῖρα
— 4 τοῦ om. ὁ om. Tum add. quae e Mediceo edidit Gronovius in annotat. p. 20. his scripturae diversitatibus, λαμπηδὼν, ἐπὶ θηλυκοῦ, ἴ. Ἀκτὴ δὲ ὁ
— 8 Ἄκτια] ἀκτία
— 8 Ὑπερίδης ἐ. τ. π. τ. Πολύευκτον] ἐν τῷ περὶ τοῦ πολυεύκτου ὑπερίδης
— 9 Ἄκτια om.
— 13 παρα- om. 15 δημότου] δήμου
— 19 παρα- om. — 20 Θεσσαλικῇ] Θεσσαλονίκης
— 21 τρίτῳ] ςῳ — 25 καὶ om.
— 30 παρα- om.
— 32 οὗτος] οὕτως ἀπολλοφάνης] Ἀπολλωφς'
— 34 ἐν τ. κ. Ἀρ. om.
11, 4 Δημοσθένης om. ἑβδόμῳ] ζω
— 6 καὶ om. — 7 κοινῶς] κοινὸς
— 8 — 10 ἡ πρώτη — ὡς om.
— 11 ἀλιπέδῳ] ἁλιπέδῳ
— 12 λέγεται] λέγοντες — περὶ (sic ed. Gronov.)] παρὰ
— 13 αὐτῷ] ἑαυτῷ — 15 τῇ om.
— 19 Δημοσθένης om.
— 20 Ἀλκέτας, Μολοττῶν βασιλεύς om. sed subiungit
— 25 μητρὸς] πατρὸς — 27 τὴν om.
— 27 γραφὴν] γραφῆς
— 30 Εὐέργου] εὐεργέτου
— 35 Ἀθηναίους καὶ προξένους ἐποιησάμεθα] ἀθήνας, πρόξενον ποιησόμεθα

Pag. 12, 2 Δημοσθένην] δημοσθένης
— 8 ἐξειλη-] ἐξιλα-
— 9 ἐκ τῆς om.
— 11 ἐρανικῷ] ἐρανιστῶν
— 12 Ἁλόνησος] ἁλόννησος — νησύδριον] νησείδιον
— 13 Ἀρχέμαχος] ἀρχέλαος
— 18 Κερκύονος] κερκίονος
— 19 Ἱπποθόω] Ἱπποθόο. Sic etiam 13, 8
— 20 ὁμωνύμῳ] ὁμω cum lacuna
— 22 Ἁλουργο-] ἀλουργω-
— 29 Ποσειδεῶνος] ποσειδῶνος
— 33 Ἀλωπεκόνησος] ἀλωπεκόννησος
13, 5 τῶν Ἀμαζόνων] τῆς Ἀμαζόνος
— 10 ἀμβλωθὲν] ἀμβλωθρὲν
— 13 τεμεν-] τεμαν-
— 35 ἰδίως] ἰδίᾳ
14, 1 ἀμφιδέαις δεδέσθαι] ἀμφιδεδέσθαι
— 5 ἔφερον τρέχοντες] ἔτρεχον φέροντες
— 7 σηπίας] σιπίας
— 18 Μάγνητες] μέδονες — Αἰνιᾶνες] αἰτειᾶνες
— 16 πρώτη] αω
— 17 Λινδίων φόρου] ληναιοφόρου
— 19—22 Μαρσύας — πόλις om.
— 24 ἐπιδι-] ἐπιδε- — παρα-] περι-
— 26—28 ὡς ὄντος — κλῆρον om.
— 31—15, 4 om.
15, 5 τινι] τῷ — 7 εἰς om.
— 8 Φιλιππικοῖς] φιλιππικῷ
— 9 Ἀνάγειν] ἀνάγει — μηνύειν] μηνύει
— 10 Βοιωτὸν] μίωνα
— 15 πρώτη] βῆτα
— 17 Ἕρμωνα] ἕρμονα
— 18 ἀνώγαιον] ἀνώγεων 19—21 om.
— 23 αἱ] ἤγουν αἱ
— 26 ὥσπερ] ὥσπερ ἐπὶ τὸν — πεττὸν τὸν] περιττὸν
— 29 om. 32 κοινῶς] κοινὸς
— 34 παραγραφῇ] περιγραφῇ
16, 4 καὶ φίλων] φίλων
— 6 ἐπαύλαια] ἐπαύλεα
— 8 Ἀνακεῖον, τὸ ἀνάκτορον] ἀνάκτορον ἀνάκιον
— 13 hoc ordine υἱοὶ τοῦ βασιλέως καὶ ἀδελφοὶ
— 14 ἀδελφοὶ om.
— 17 -βού-] -βό- 20 ἦλιον] ἡλίου

Pag. 16, 28 ἀντὶ τοῦ om.
— 30 ἀνατεὶ] ἀνατὶ
17, 3 Ὑπ. ἑ. τ. π. Κ. om. χείλη] τείχη
— 5 ἀνα-] om. καὶ om.
— 9 et 12 Ἀνδοκίδου] ἀνδοκίδα
— 15 Ἰσ. ἑ. τ. π. Ἕ. om.
— 17 εἰ] εἰς — 18 μόνον] μόνῳ
— 22 γὰρ om — 26 τῷ] τῇ
— 28 τῇ ἐννάτῃ] θω
18, 17 καὶ om. θεῷ τινι] τινι θεῷ
— 20 ἢ om. ἀνέτρ.] ἀνέστρ.
— 21 ἀντὶ] ἀντὶ τοῦ
— 23 μή] ὅτι μή δὲ om.
— 26 τε βαλ. τὸ om. — transp. ἀνδρ. ἀνθ.
— 27 τουτέστι π. τ. Θ. π. om.
— 29 ὀργάδα] ὀργάδα 31 ἀνθεμοὺς
— 32 αὐτῆς] αὐτοῦ 34 τῆς om.
19, 5 ὑπεῖπον] ἀπεῖπον
— 16 Πυθέου] πυθιά
— 28 ἑαυτῷ] ὡς αὐτῷ
— 32 κατὰ] ὑπὲρ τοῦ
— 34 ἀντωμοσίαν] ἀντωνομασίαν
20, 2 ἡ ἀντίθεσις om.
— 3 ἀθρόως] ἀθρόον 4 ὑπὲρ] κατὰ
— 6 πάντας] πάντα ὁ om.
— 7 γνωρίμου· ἕως, om. 9 περὶ τῆς om.
— 12 Ἀντιφ.] ἀριστοφ. 16 ἐλλ.] ἐλ.
— 17 om. 18 Σωφίλου] φιλοσόφου
— 19 Ῥαμνούσιος] ἀμνούσιος
— 23 Φιλιππικοῖς] φιλιππικῷ
— 32 μέγα — μάχεσθαι om.
21, 3 ἄξονες] ἄξονι ἦσαν ἄξοσι] ἄ. ἠ.
— 7 καθ'] καὶ 9 κλιθῶσι] τεθῶσι
— 22 Ἀπαρτιλογία] ἀντιλογία
— 28 τῶν om.
— 29 γεν.] γιν. πολ. Ἀθ.] ἀθ. πολ.
— 30 Μελαινίας] μελανίας
— 30 Μέλανθιος (sic ed. Gronov.)] Μέλανθος
— 34 ἐν τῷ om. περὶ τοῦ] περὶ τῶν
— 35 παρὰ τῷ αὐτῷ] παρ' αὐτῷ
22, 4 ἀποκεκλεισμένος] ἀποκεκλημένος
— 7 Ἀπηλο.] ἀπηλω.
— 8 ἀλο.] ἀλω. πατ.] ἀπατ.

Pag. 22, 14 ἀντὶ τοῦ] τὸ
— 16. 17 ὡς πολλοί om.
— 18 Δημ. κ. Κ. om.
— 20. 21 Στρ. — ἁπλῶν om.
— 22 ἀποβαίνειν] ἀποβαίνει
— 23. 24 Δείν. — ἀπολογίᾳ om. 24 τε ἐν τῇ om.
— 29. 30 χρῶνται — Βοιωτοί om.
23, 26 Λυσίας καὶ om.
— 28. 29. 30 om.
— 31 ἀντὶ] ἀντὶ τοῦ
— 31. 32 Ἀντιφῶν — Ποσιδίππου om.
24, 3. 4 Ἰσοκρ. — Πανηγ. om.
— 5 ν' om. 7 ἁπλοϊκότ. (sic Gronov.)] ἁπλοϊκώτ.
— 9 περιπλ.] παραπλ.
— 11 καὶ τῷ πιτύρῳ] ἤλειφον τῷ πηλῷ τῷ τε πιτύρῳ
— 13 -σάμενοι] -σσόμενοι
— 15 ἐκλιπεῖν] ἐκλείπει
— 19 δεινότατος] δεινότατοι
— 21 οὐσῶν] ειδων
— 22 transp. τιμ. Ἀθ. κοιν. πατρ.
— 24. 25 καὶ — ὀνομ. om. 26. ἄμισθοι om.
— 28—30 sic: ἀπόμισθοι οἱ μισθὸν μὴ λαμβάνοντες. δημοσθένης φιλιππικοῖς καὶ ἐν τῷ κατ' ἀριστ.
— 32 ἐκ] γῇ ἐκ
— 34 ἐγήνοντο (sic ed. Gronov.)] ἐγένοντο
25, 6 ἀπειρημένον, ἢ om.
— 9 ἀποτροπάς om.
— 13 Νικίου] νικαίου ἔστι] ὡς ἔστι
— 17 εἰς ἀλλήλους om.
— 20 ἐστίν om.
— 22 τῇ ἕκτῃ] ϛη 24 ἀπελ.] ἐλ.
— 25—33 ἢ ἕτερον — ἐπικλήρων om.
26, 2 καὶ om. 3 τῇ ἑβδόμῃ] ζτη
— 4 ὁ — Φιλ. om. 6 -κοῖς] -κῷ
— 13 ἐπιπέμπειν] ἀποπέμπειν
— 17 διδοῖεν] ἀποδιδοῖεν
— 24 ὁ λόγος om. 28 τείχεα] τείχη
— 30 τὴν om. 31 Δημοσθένους] δημοσθένην
— 31 γραφὴν ἀπολογίᾳ om.
— 32 ἄπωθεν] ἄποθεν
27, 1 Φαίνιππον] φίλιππον 2 τὸ αὐτὸ om.
— 4 Ὀργεῶνας] ὀργαιῶνας 5 γοῦν om.
— 6 παίδων] ποδων

Pag. 27, 9 -στατίδου] -κράτους 10 ἐν] καὶ
— 21 Πυθέου] πυθίου 22 -πεπη-] -πεπε-
— 23 — 25 καὶ δεῖ — ἀκρίδος om. Conf. Lex. Bekkerianum I. p. 440. *I. G. S.*
— 30 ἐκάλουν] καλοῦσιν
— 32 ὄφεων] ὄφεως
28, 2 transp. φασὶ ἐπίθεταν τὸ ὀργᾶν (sic) εἶναι. Tum addit quae ex Med. affert Gronovius pag. 38. nisi quod ἀργὰς pro Ἀργᾶς
— 3 Ἀργαῖος] ἀργεῖος
— 6 λέγει] φησι Ἀργαῖον] ἀργεῖον
— 8 Ἀργινοῦσαι] ἀργινοῦσσαι
— 14 βλάβης] λαβῆς γραμματίδια] γραμματείδια
— 16 ἅπερ καὶ] ἅπερ
— 21 σημαντήριον] σήμαντρον
— 24 ἐφ'] ἐξ 25 ἀνέκ.] ἐνέκ.
— 26 Λεπτίνην] ἐλπίνην 29 Ἡλια-] ἀργυλια-
— 31 ἐξώρκισεν] ἐξώρισεν δ' om.
— 33 πρώτῳ] πρώτῃ
29, 1 ἀπο-] ὑπο-
— 3 πολεμήσαντας] πολεμήσοντας
— 13 γάμων] γάμου 14 Βραυρωνίᾳ] φαυρωνίᾳ
— 16 Κρατίνῳ] Κρατερῷ? *I. G. S.*
— 24 τὰς] τοὺς λίνα] λῖνα
— 25 λέγονται] δὲ 26 Θράτταις] θρέτταις
— 31 Ἀῤῥηφορεῖν] ἀρρηνοφορεῖν
— 31 Πυθέου] πυθίου
— 32 ἀῤῥηφόροι] ἀῤῥηνοφόροι
— 33 αἱ] οἱ διὰ om. -οντο] -ον
30, 4 δ' om. Λυγδάμιδος] δάμιδος
— 5 ὁ om. 6 καὶ] lacuna
— 6 ἀδελφὴ] ἀδελφὴ δὲ
— 7 φθινάδι] φθινάδη λύπην τὴν om.
— 10 Δηλιακῷ om. ibid. transpon. τι ἀκρ.
— 12 Ἀρύμβας] ἀρύβας 13 -κοῖς] -κῷ
— 15 κατὰ om. -του] -τῳ
— 24 — 29 περὶ — ἁπλῶς om.
— 30. 31 Δημ. πρ. δημ. om.
— 31 οὖν om. 33 καὶ Ἀρ. Β. om.
31, 2 Πυθέου] πυθίου δέκα om.
— 27 περὶ om. 33 ἢ om.
32, 7 περὶ om. 8 ἔταξε] ἔλεξε
— 9 καὶ πίστεις] ἢ πίστεις

Pag. 32, 14 μευ ἄκουσον] μοι ὄμοσον
— 15 Ἀταρνεὺς] ἀταρβὲς πολί.] πολύ.
— 18 ἢ βεβαίως om. ἢ φανερῶς om.
— 20 ὁ μὲν τιμητὸς om.
— 24 μηδὲν δεῖ] οὐδὲν δεῖ
— 25 διατιμ.] τιμ. Αἰσχ. — Μειδίου om.
— 31 αὐτὸν] αὐτῶν 34 τοῦτ' ἔμελεν om.
— 35 κοινῶν] κοινωνεῖ φονικοῖς] φοινικοῖς
— 36 δίκας] δίκην
33, 1 δὴ] δὲ 2 τούτων] τοῦτον 3 μὲν om.
— 3—5 Ἀντιφῶν — Φιλιππικοῖς om.
— 6 ἄττα] ἅττα
— 6—10 ἐν δὲ — φαίνεται om.
— 11 Ἄττις] ἄττης bis. Δ. ὑ. Κτ. om.
— 12 πρόπολος] πρόσπολος
— 18—21 Θεόπομπος — Ἰώνων om.
— 22. 23 ὁ — αὐθέντης om.
— 23 δὲ om. τοῦ om.
— 24 πρὸς Ἰσόδημον om. 25 καίτοι] οἱ
— 26 αἰεὶ om. 31 τοῦ om.
34, 3 Κηδωνίδης] κυδωνίδης
— 4 Αὐτοκλείδης] αὐτοκλείδην
— 4 Θέρσανδρος] θέσανδρον
— 4 ὡς παιδερασταὶ] οὗτοι παιδεράσται
— 11 ληκύθους· ἢ om.
— 11—21 ἢ ἀντὶ — Τροφωνίῳ om.
— 23 ὁ om. 24 Λεω.] λεο.
— 27 ἀποφ.] ἀναφ. 29 γὰρ om.
— 30. 31 Λυσίας — ἐξούλης om.
— 33 περὶ τῆς om. 34 ὑμεῖς] ὑμεῖς ἐστέ
— 35 φησι om.
35, 1 ἀργὴν] ἀρχὴν 3 φασιν] φησιν
— 3. 4 ἐξ Ἡφαίστου καὶ γῆς] καὶ Ἥφαιστον ἐκ γῆς
— 4 δὲ om. 6. 7 Ὑπ. ἐν τ. κ. Ἀ. om.
— 10 οὐσία] ἡ οὐσία 11 ἔγγειος] ἔγγυος
— 14 τίς om. 16 ὑπὲρ] περὶ
— 17 παρα-] περι-
— 18 ἀπαλλάττει] ἀπαλλάττειν
— 19 μηδὲ] μὴ 20—22 Δημ. — κυρία om.
— 25 παριέντων] παριόντων
— 28 ἀπὸ τ. οἰ. καὶ ἀφ' Ἑ. om.
— 30 καὶ ὁρῶ δ. Δ. ἐμ. om.
— 32 ἐνθήκην] ἐν δίκῃ 33 ἰδίως om. 34 ἀφαγνίζω om.

Pag. 36, 5 ὀνόματα] ὄνομα
37, 3 ταύτης] ταύτην
— 5 Ἱπποθοω-] ἱπποθοο-
— 6 ἐνέβαλλον] ἀνέβαλον 9 Ἀντιφῶν om.
— 10—12 inde ab Ὑπερίδης om.
— 13—15 transp. post 38, 2
— 17 ὅσπερ] οὗπερ 20 ἐν τῷ om.
— 27 τοῖς ἑξῆς] τούτοις
38, 3—24 om. 25 -δρόμια] -δρομία
— 25 Δημοσθένης om.
— 26 ἐν δευτέρᾳ om. 29 γὰρ om.
— 33 εἶδος ἀστέρος om. 34 ἡ om.
— 34. 35 τῶν — προβάτων om.
39, 2 -λεῶνας] -λέῶνες
— 6 οἷον] οἷον γὰρ 7 ἱδρυμένην] ἱδρυμένον
— 8 Βουλεία] βούλια ἢ ἀβουλία
— 12 transp. ὅταν τις ἐξ ἐπ. τινι
— 16 ἐγγε-] γε- οὖν om.
— 18 Πιστίου] πειστίου
— 19—24 inde ab Ἀριστοτέλης om.
— 27 Ἱερω-] ἱερο- 29 τοῦ Βούτου] τούτου
— 29 τὸ om. εἰ] εἰς 30 ἔτι om.
— 31 Δημάδου] δήμου 32 ἐστι om.
— 33. Δημ. ἐν Φ. ἑβδ. om.
— 34 οὐδετέρως] οὐδετέρω
— 35 Ἠπειρωτικοῖς] φιλιππικοῖς
40, 1 ἐλθεῖν ἐκεῖσε] ἐκεῖσε ἐλθεῖν
— 6—7 om. 10 οἱ om.
— 13 πρὸς τοῖς βωμοῖς om.
— 14 καλώμεθα] καλούμεθα
— 16 τούτων] τούτου
— 20 βωμολοχεύῃ] βωμολοχεύεις
41, 1 Λαισπουδίου] λαισποδίου
— 12 θηλυκῶς om. κατὰ] ἐν τῷ κατὰ
— 15 τῆς] τοῦ 18 Ὀργ.] ὀργ. τρίτῳ
— 21 μέγιστα] μεριστὰ 23 τριττὺς] τριτὺς
— 25 ἑκάστοις] αἱ ἑκάστοις
— 27 τῇ — Ἰσαῖος ἐν om.
— 28 συγγενεῖς] ξυγγενεῖς
42, 2 τε om. 3 εἰς om.
— 5 Γεννήτας] γεννητάς 6 Γεραιραὶ] γεραιαὶ
— 6 ἱερομέναι (sic Gronov.)] ἱερωμέναι
— 8 Γερανία] γερανεία

Pag. 42, 12 ἐνε-] ἐ- 13 ἐστὶ om.
— 18 καὶ παρακ. om. 23 τῷ] ἐστὶ τῷ
— 30 Ἔφορος] εὔφορος
— 31 περὶ χωρίων] δεδήλωκεν ἐν τῇ θ.
— 32 Γήπεδον] γηπέδων
— 33 γήπεδον ἐστὶ τὸ χωρίον] γηπέδων ἔφορος καὶ χωρίων
— 34 γοῦν] αὖν πέμπτῳ] ετη
43, 1 Sic: γλαῦκος, τὸ γένος καρύστιος. καὶ ὄνομα κύριον.
— 2 ἑταῖρα (sic Grbnov.)] ἑταίρα
— 6 τὸ om. 8 οὖν om.
— 17 τε om. 17—21 inde ab ὡς τῶν om.
— 24—29 om.
— 31 τὴν γῆν καὶ] τῇ γῇ
— 32 Σεισμὸς γέγονε] σεισμὸν γεγονέναι φησὶ
— 33 μὲν οὖν] δὲ 34 δευτέρῳ] δ.
44, 1 μήποτε δ'] μήποτ' ὡς om.
— 2 περὶ] κατὰ 5 Μαντινείᾳ] μαντινίᾳ
— 6—9 om. 11 τοῦ] τοὺς ᾧ] ᾧ
— 12 ἐν om.
— 13 γωνιασμούς] add. δαιδάλου ποιήματα.
45, 1. 2 ἐπὶ — τέχνας om.
— 3 Δάειρα] δάεια 4 ὄνομα κύριον om.
— 6 τὰ Θετταλῶν] τῶν θετταλῶν τὰ
— 11 οἱ om. 14 μνᾶν] μνων
— 15 τὸ om. 16 τι om.
— 17 οἱ] εἰ 18 δὶ] εἰ 19 μὴ om.
46, 6 τῷ om. 7 ἐνομίζετο] ἐνόμιζον
— 8 ἀπὸ] ἀντὶ 9 τῷ τόπῳ] τόπῳ
— 11 Δημάδου] μειδίου 12 δὲ om.
— 13 -κλειμένων] -κλιμένων
— 14 ἐν ᾧ διηγ. om. 16 φυλῆς om.
— 17 ὁ om. 25 συνεστρ.] ἀνεστρ.
47, 5 μόνον] μόνοι
— 7 -αρχίας] -αρχίαν
— 8 -αρχίας] -αρχίαν 10 τὴν om.
— 12 ἐδεκάτευον] ἐδεκατεύοντο
— 15 δ' om. 18 transp. κυρ. ἐλ. ἦν om.
— 19 θεοῖς] ἱεροῖς
— 21 ἐπειδὴ αἱ δεκετίδες] ἐδεκετίδες
— 22 τοῦ] τοὺς
— 24 γραφὴν] γραφῇ ἀπολογίᾳ om.
— 24 δὲ om. 27. 28 om.

Pag. 48, 1 ἐκ τῶν] ἐκ
— 7 In editione Lips. typothetae culpa εἴη excidit post μᾶλλον. Codex Vratislav. μᾶλλον ἂν εἴη
— 8 τῇ ἕκτῃ] ςω 11 τῆς] καὶ τῆς
— 11 ἀνέκπλυτον] ἀνέκλυτον
— 14 τῷ om. 15 πέμπτῳ] ιω
— 15—19 inde ab Δίφιλος om.
— 20 εἰς Δῆλον] ἐκ δήλου.
— 22 om. 25 καὶ om. 26 ἦν om.
— 31 σκηνὰς] σκηναῖς
49, 1 δεδήλωκε om.
— 10 καὶ om. 12 om.
— 13 Διαγορεύων] διαγορεύω
— 14 τῷ διαγορεύων om. τὰ om.
— 15 λέγων] λέγειν 16 τῷ] τὸ
— 16 τὸ συναγ.] τῷ συναγ.
— 24 ἐστὶν om. 25 διακρῖναι] διακρίναι
— 26 transp. ὀφείλει εἰσεν. ὁ om.
— 30 transp. πέρ. πιπρ.
— 31 Νικίου] νικιδίου
— 33—50, 2 transp. post 50, 9.
— 34 ἀντὶ τοῦ] ἂν καταθέντος] ἀποτεθέντος
50, 5—9 om. 11 δὲ om.
— 11—17 inde ab διαθέμεθα om.
— 20—35 transp. post 52, 16
— 23 transp. πρότερον κλήρῳ
— 24 -στρεψ-] -τρεψ-
— 25 κρινομένοις] κληρουμένοις
— 27 καὶ τὰς μαρτυρίας om.
— 28 ἑκατέρων] ἐκαρτέρουν
— 31 Ἀθ.] ἐν ἀθ. 33 τῆς om.
— 34 Χήρᾳ, βοῶν] χηραιβῶν
— 35 ποιείτω] ποιήτω διάστατον] διαστατῶν
51, 1 μέν ἐστι om. transp. κλ. διαιρ.
— 2 τὸ] ἐστὶ τὸ 8 καὶ om.
— 14 τρίτον] τρίτον δὲ
— 17 τὸ παρ' Ἰσαίῳ ἐν τῷ] δὲ ἐν τῷ παρ' Ἰσαίῳ
— 18 Δημοφάνους] δημοσθένους
— 23—35 transp. post 52, 32
— 24 παραγραφῆς] τῆς διαγραφῆς
— 26 διαμαρτυρῆσθαι (sic ed Gronov.)] διαμαρτυρῆσαι
— 26 δίκη] δίκη εἰς τὸ δικαστήριον
— 21 τῷ] τὸ 28 γίνεσθαι] γίγνεσθαι 36—52, 16 om.

Pag. 52, 20 παρὰ] περὶ
— 22 Πωλουμένοις] πολεμουμένοις
— 28 παρεγγέγραπται] παραγέγραπται
— 29 ἐντε-] ἐκτε- 32 ἕκτῳ] ϛη
— 33 ἰδίως] ἰδίως δὲ
— 34 ποιητὰς] ποιητὰς καὶ
— 34 ἢ τῶν τρ.] καὶ τῶν τρ.
53, 6 διεγ.] ἐγ. 8 παραπρ.] πρ.
— 9 ἐξέτασεν] ἐξήτασεν 10 σὺν] τοῖς
— 12 τὰς] τοὺς 19 ἀντὶ τοῦ om.
— 21—23 ἀντὶ τοῦ — εὐφύσητα om.
— 24 σκαριφήσασθαι] διεσκαριφήσασθαι
— 24 γὰρ om. τῷ (sic ed. Gronov.)] τὸ
— 28 διὰ om. 33 Μιξιδήμου] μιξίμου
— 34 Διιπόλια] διηπόλια Διιπόλια] διηπόλεια
— 35 τοῦ om.
54, 1—5 om. 6 στρατ.] τοῦ στρατ.
— 10 καὶ] μὲν καὶ ω
— 15 Φιλιππικοῖς] ε φιλιππικῶν
— 16 εἰς τὴν] κατὰ 17 δίοπος] δίοπτος
— 19—20 om. 23 διαδικαζομένων] διακομένων (sic Schneid. enotavit) 26 καὶ om.
— 27 ὁ αὐτὸς] αὐτὸς ὁ
— 28 καὶ om. 29 ἦρχον] εἶχον ἐξη-] ἐξε-
— 31 τῆς om.
55, l. 2 om. 3 μὲν om. 14 πόλις] πόλις τῆς i. e. τις
— 15 περὶ] παρὰ παραπρ.] πρ. ῾ω
— 16 δ' om. 20 εἰκοστῇ πέμπτῃ] κϛ
— 21 κατοικισθῆναι] καταδικασθῆναι
— 22 Ἀντιφῶν om. 23 ᾗ] ἦν ἡ
— 27 φησὶ om. 29 πρώτῳ] θ
— 30 Δήμητραν] δήμητρα 32 καὶ om.
— 35 Ἀρισταγόρας] ἀρισταγόρου
56, 3 ξενίας om. εἴρηκεν] ἕνεκεν
— 4 δικαίως om. 5 Ἀρισταγόρας] ἀρισταγόρου
— 10 ἔχει] ἔχῃ 11 τὸ κατ'] κατ'
— 13 οὖν λόγον μέν] μὲν καὶ λόγον
— 13 ἐπέγραψε] ἐπεγράφετο
— 14 Πυθέου] πυθίου 18 τῶν om.
— 18 νόμον] νόμῳ 19 καὶ om.
57, 6 περὶ] περὶ τῆς τῶν
— 13 ὑποσ.] ἀποσ. 19—21 τῆς — τί om.
— 22—27 inde ab οὔτε τοὺς ἐκ om.

Pag. 58, 5 inde ab ᾗ μὲν — 21 om.
— 23 — 27 inde ab Ἰσαῖος om. 30 -νὰς] -νος
— 32 τοῦ om. Κίρωνος κλήρου] ἥρωνος κλήρῳ
— 33 Εἰσφρήσειν] εἰςφρήσειεν
— 33 εἰσάξειν] εἰσαγαγεῖν
59, 1—10 om. 12 Ἀμφίονος] ἀμφίωνος
— 14 om. 16 τινων] τινὸς
— 17 ἑκατόμπεδος om.
— 18 Καλλίστρατος] καλλιστράτης
— 25—32 inde ab ἐπισκεπτέον om.
— 34 τις] τι
60, 5 δὲ om. 13 διδάσκ.] ἐκδιδάσκ.
— 22 τὰς] τοὺς 25 διὰ τοῦ om.
— 29. 30 δεσμοῖς — Ἀριστοκράτους om.
— 32 διεψ.] ἐψ.
61, 3 δὲ] μὲν 4 Φιλιππικῶν om.
— 5 Κασσωπείᾳ] κασιωπείᾳ
— 5 Πανδοσίαν — Βούχεταν — Ἐλάτειαν] ter α pro αν
— 6—10 inde ab ῥητέον om.
— 12 ἐναντίον τοῦ] ἐναντίον τῷ
— 16 Ἐλεοκόπων] ἐλεοκόπους
— 20 δὲ] καὶ 21 ἐλεὸν] ἐλεὸν
— 21 ξύλινον] ξυλίνου 25 τοῦ] τὸ
— 30 ὅτι δὲ ἐπιγέγραπται] ὅτι ἐπιγέγραπτο
— 30 -ζεται] -ζετο καὶ om.
— 33 ἐδίδοτο] ἐδίδου 34 τοῦ om.
62, 4 ἐν om. 5 μὲν om.
— 6 δὲ ante τελ. om. 11 οἵ] αἵ
— 15 Ἐμβεβλημένα] ἐκβεβλημένας
— 15 -τρισμένα] -τρισμένας
— 18 γῇ om. 19 σηπέδων] σηπεδὼν
— 19 γένοιτο om.
— 20 ζήσειε] ζησοιε ἀποθάνοι] ἀποθάνῃ
— 21. 22 om. 24 τοὺς] καὶ τοὺς
— 24 τοῦ] τοὺς 29 — 63, 5 om.
63, 21 ἀργύριον] ἀργυρίου
— 29 αὐτὴν] αὐτὴν Ἀθηνᾶν
64, 2 τινα] δέ τινα ἐκτίθεται] τίθενται
— 3 ἐνθρυβόμενα] ἐνθρυαόμενα
— 6 Λίμναις] λήμναις τοῦ Κίρωνος] ἥρωνος
— 11 παραπρ.] πρ.
— 14 Ἀρχεστρατίδου] ἀρχιστρατήδου
— 17 Ἐν Φρεαττοῖ] ἐν φρεάτου

Pag. 64, 18 τοῦ] τῶν Φρεαττοῖ] φρεάτου
— 19 πέμπταν] πέντε
— 20 δικαστήριον] δικαστήρια
— 20 τὸ] τοῦ Φρεατταῖ] φρεάτου
— 21—32 ἐνταῦθα — ὑπέχει om.
— 34 τῷ ἕκτῃ καὶ δεκάτῃ (sic ed. Gronov.)] σ
65, 4 ἄγοι] ἄγει 11 ἐστι] δέ ἐστι
— 12 ναῶν] νεῶν αἳ] ἃς
— 18 ξενικῶς] ξενικός
— 19 πρέμνα] πράγματα
— 20. 21 τὰ στελέχη — κλήρου om.
— 25 περὶ] πρὸς Κίρωνος] σκύρωνος
— 26 -ρου] -ρον ὃ] καὶ
— 27 νομιζόμενα] ὀνομαζόμενα
— 28 Εὐέργου] εὐεργέτου
— 30. 31 om.
66, 4—16 inde ab δικάζονται om.
— 18. 19 ἐξαμ. — ποιεῖ om.
— 24 παρ'] δὲ παρ'
— 25 αἰτεῖσθαι] αἰτιασθῆναι
— 29 τουτέστιν] ἀντὶ τοῦ
— 30 ἐν ταῖς] αὐταῖς 31 ἐπωμ.] ἀπωμ.
— 33 τῶν προτεινομένων] τὸν προτεινόμενον
— 36 σύνθετον] συνθέτου ἔχον om.
67, 9—11 ἐν δὲ τῷ — ἐπαιρομένους om.
— 11 Ἀριστ.] καὶ ἀριστ.
— 12 εἴθ'] αἴθ' 13 γῆμ' ἐπῆρε] ἐπῆρε γῆμαι
— 19 τῷ μνήματι] τῶν μνημάτων
— 20 Εὐέργου] εὐεργέτου Μνησιβ.] θρασυβ.
— 20 ἐπὶ om. 24 δὲ om.
— 25 τὸ] τὸ μὴ 30 ἐπέσκ.] ἐνέσκ.
— 31 Ἰσαῖος om.
68, 1 τοῦ om. ἐπιτρ.] τρ.
— 5 ἐπίγυον] ἐπίγειον
— 12 Πανδώρᾳ (sic ed. Gronov.)] πανδρόσῳ
— 13 μετὰ βοὸς om.
— 14 ἐν πρώτῃ τῶν περὶ] θ̄ περὶ
— 14 Ἀθηνῶν] ἀθηνᾶς
— 15 τοῖς ῥήτορσιν] αὐτοῖς
— 16 παρὰ Λυσίᾳ] λυσίας
— 18 ἀντὶ τοῦ om. 19 τοῦ om.
— 20—23 usque ad ἐκαλοῦντο om.
— 23 ἤτοι] ἀντὶ τοῦ τῷ] τοῦ.

Pag. 68, 24 ἑκάστῳ om. transp. ὀφ. εἰσφ.
— 25. 26 inde ab καὶ ἐπιγρ. usque ad ποιουμ. om.
— 27 Ἐπίγυον] ἐπίγειον
— 27 ἀποστασίου] ὑποστασίου
— 28 ἐπίγυα] ἐπίγεια
69, 5 ἐπιλόγῳ] λόγῳ 7 ὅσπερ] ὥσπερ
— 8 γένοιτο om. 10 -θήκη] -θήκης ὁ om.
— 10 Νησ.] νισ. 12 Λυσικλέους] νισικλέους
— 16 Ἐπιδιετὲς] ἐπιδιητὲς
— 22 ἐπιτροπικῷ] ἐπιτρεπτικῷ
— 22 Ἐπειδὰν] ἐπεὶ
— 30 καὶ om. ἐπικληρῖτις] ἐπικληρίτης
— 32 ἐπίκληρος] ἐπίκληρος δὲ
— 33 αὐτὴν] αὐτὸν 34 ἐπικλήρου] κλήρου
70, 2 πέντε] καὶ
— 3 ἐπικληρῖτιν] ἐπικλήρετον
— 4—6 om. 9 δὲ] δὲ καὶ
— 10 πάτρια om. 13 λέγοι] λέγει
— 14 γὰρ] δ' ἂν 22 ἢ om.
— 23 καταγάγοι] κατάγοι
— 34 κονδύλους] κανδείλους
71, 1 ὁ Σακεσφόρος] καὶ ἔφορος
— 2 et 8 παραπρ.] πρ.
— 8 ἐπώνυμον] ἐπωνύμιον 9 ὁ om.
— 17 ἢ ἄρχων om.
— 20 ὁ λεγόμενος βασιλεὺς] ὁ δικαστὴς
— 21 φησὶν] βοᾷ 22 τῶν om.
— 23 τέσσαρες ἦσαν om.
— 24 εἷς] ἕνα 25 καὶ εἷς] ἕνα
— 26—31 om. 33 τὰ om.
— 36 ορκήσαντα (sic ed. Gronov.)] ἐπιορκήσαντα
— 36 ὀμόσ.] ὁμόσ.
72, 4 οἱ om. δὲ] δὲ καὶ
— 6 τὴν] μετὰ
— 9. 10 Ἀγαμ. ἀπαιτεῖ om.
— 11 κριτήριον] δικαστήριον
— 12 παρ' om. 13 ἐφεθ.] ἀφεθ.
— 14—17 om. 20 μετακ.] κατακ.
— 22—30 om. 31 τὰ εἰς] ἀντὶ τοῦ ἐπὶ καὶ om.
— 35 Λαισπουδίου] λαισποδίου
— 35—73, 3 consentit cum Mediceo, nisi quod εἰσπέμπεσθαι pro ἐκπέμπεσθαι.
73, 3 γοῦν] οὖν 4 πρώτῳ] α

Pag. 73, 4 τῶν πρὸς καιροὺς om.
— 11 τίνα] τίνος 14 τε om.
— 18 Καρίας] καλίας
— 19 ἀμφότερα] καὶ ἀμφότερα
— 21 Λυκούργου] λυκούργῳ
— 21—24 τὸ ἐπὶ — ὕστατα ταῦτα om.
— 26 τιμώμενοί τι τιμηταὶ] τιμώμενοι ἐπιτιμηταὶ
— 29 τειχ.] ἐπιτειχ. τινων] τινος
— 31 Δημοσθένης] διογένης
— 33 τῷ om.
— 34—74, 1 παρατροπὴ — καὶ om.
74, 18 Δημοσθένης] αἰσχίνης
— 27 Ἐπωβελίαι] ἐπιβολαὶ
— 28 ἐπωβελία] ἐπιβολὴ
— 29. 30 ὃ — γραφεῖσιν. Pro his eadem habet quae ex Mediceo affert Gronovius p. 69.
— 34 Ἐπωνία] ἐπωνίαι
— 36 κἂν] καὶ
75, 8 Ἐλευσῖνι] ἐλευσινίοις
— 11 περὶ om. τῶν] τοῦ
— 14 ἁλώσεσθαι] ἁλώσασθαι
— 15 ἐρανίζει] ἐρανίζειν
— 16 ἀντὶ εὐποιεῖ] ἀντευποιεῖ
— 16 ἀποδοὺς] ἀποδιδοὺς αὐτοῖς] αὐτοῦ
— 19 ἣν om. 21 πρὸς Ἀριστ.] παρὰ ἀριστ.
— 21 εἰ γνήσιος om.
— 24 παροιμία τίς ἐστιν] τὴν παροιμίαν
— 33 Ἑρκεῖος] ἕρκιος 34 εἰ] οἱ
— 34 Ἑρκείου] ἑρκίου
— 35 καὶ Ἀπόλλ. — Ζεὺς om. βωμοὶ] βωμὸς
76, 1 αὐλῇ ἵδρυνται] βουλῇ ἵδρυται
— 3 ἑρκεῖος] ἕρκιος 5 τὴν] τῆς
— 5 νομοθεσίαν] νομοθεσίας
— 6 Ἑρμᾶς] ἑρμᾶν
— 9 Ἑρμαῖ] ἑρμαὶ 9. 10 Αἰσχίνης — δωρεῶν om.
— 13 τὸ πολλοὺς] τὰ πολλὰ
— 14 transp. τὴν προσ. ταύτ. ειλ. συμβ.
— 15—22 inde ab ἐφ' ἑνὸς om.
77, 3—6 ita: ἐρυθροῖα, διογένης ἐν φιλιππικῷ, ἡ πόλις ἐν ἰωνίᾳ. ἐρυθρὰ μέα (sic enotatum) τῶν ὑπὸ νιλέως τοῦ κέντρου κτισθ. ὥς φ. ἑ. ἐν ἀτθίδι
— 9 Δημοσθένης] διογένης 12 γὰρ] δὲ
— 13 ἐν om. 14 ἐῤῥίπτετο] ἐθρύπτετο

Pag. 77, 18 -τιθεὶς] -τεθεὶς
— 18 Δημοσθένης] διογένης
— 20 κληρωταὶ] κληρωτοὶ ὡς] ὧν
— 20 δηλοῖ] φησιν
— 24 ἑστίαν] ἑστία τῆς om.
— 25 κοίλην] κοίλη 33 οἱ] εἰ
78, 8 Φιλόχορος] φιλόχωρος
— 35 Νικίου] νικιδίου
— 36 εὐθύνης] εὐθύνη
79, 1 transp. ἦσαν ἄνδρες
— 5 εὐθείαν (sic ed. Gronov.)] εὐθεῖαν
— 10 τὴν] τοῦ 21 ὡς] ἀντὶ τοῦ
— 21. 22 τὸ εὖρ. τ. κ. ἑ. om.
— 25 Εὐρυβ.] εὐρηβ.
— 26 Εὐρυβάτην] εὐρύβατον 35 τῇ om.
80, 1 Εὐρυσ.] εὐρισ. 3 Μελίτῃ] μελίττῃ
— 4 -βολος] -βουλος 7 Ὡρ.] ὀρ. 9. 10 om.
— 11 μεταγωγῇ] καταγωγῇ
— 12 ἔκκλητος] ἔκβλητος
— 14 τούτῳ om. 16 ὁ om.
— 20 ἐπὶ om. Φρεαττοῖ] φρεάτοις
— 22 τοῦ ἐπιτρ.] τρ. 24 Τιμοσθ.] δημοσθ.
— 27 καὶ] καὶ ὁ
— 31 γραμματεῖα] γράμματα
— 34 Δαναΐσιν om.
81, 5 κατασκεδάσας] κατηγορεῖν
— 7 καὶ ἐμὲ πρᾶξαί φησι om.
82, 1 ἦν] ἢ 2 ἐφαπτίδας] ἐφαπτίδας
— 6 ἀριστοτέχνης] ἀριστοτέλης
— 14 περὶ] περὶ τῆς
— 16 Πρέσβεσιν] πρεσβεῦσιν
83, 1 sic: ἡγεμονία· δικαστήριον 4 εἰς] εἰς τὸ
— 8 τε καὶ ἀπροστασίου om.
— 9 καὶ δωροξενίας καὶ συκοφαντίας bis scripta
— 10 ψευδεγγραφῆς] ψευδογραφῆς
— 16—21 om. 25—27 om.
— 28 Ἠετιωνεία] ἠετιωνία τῆς om.
— 29 ἦγε — ἄκρα om.
84, 1 κατακτ.] κτ.
— 1. 2 ὡς — ἀντιγραφῇ om.
— 3 τῆς] καὶ τῆς -είας] -ίας
— 4. 5. 8. 9, ἠκρωτ.] ἠκροτ. 7 τινας] τισι
— 8 Πολυξένῃ] πολυξενῆτιν

Pag. 84, 10 ἡλίασις] ἡλιάσις
— 13 συνήεσαν] συνίεσαν
— 18 τῷ] τὸ 19. 20 om. 24 ἡμιμ.] καὶ ἡμιμ.
— 28 τῶν om. 29 δ' ἐστὶν] δέ ἐστι 30 τὸ] τὸν
— 31 γοῦν] οὖν
— 36 Φιλιππικῷ] φιλίππῳ Ἀρχιδ.] ἀρχεδ.
85, 3 τῶν om. -εύοι] -εύει 4 ταῦτα] ταύτας
— 8 κτίσεων] κτήσεως 14 ὠνομάσθη] ὠνομάσθαι
— 15—17 om. 18. 19 Δημ. — εἰ γνήσιος om.
— 20. 21 ἐν τῷ — αἰτούμενος om. 25 κτίσεων] κτήσεων
— 30 τὸ χωρίον] τὴν πόλιν
— Post 30 add. ἠχώ, ἡ κραυγή.
86, 9 τίθεσαι] τίθεσθαι
87, 4 Κοιρ.] χοιρ. δήμους] μήδους
— 5 ἐλέγετο] ἔλεγον
— 6. 7 ὡς δηλοῖ — Συναγ. om.
— 9 τραγικὸς] τραγικῶς 11 κατὰ] κατὰ τοῦ
— 12 ἐστὶν transp. post Δεινάρχου
— 25 Θέρσανδρος] θέσανδρος
— 27 δηλοῖ] φησι
— 28 transp. τοῦ μὲν et 29 τοῦ δὲ
— 32 ἀτελειῶν] τελειῶν τῷ κατὰ] τὸ κατὰ
88, 6 δὲ] δὲ καὶ 11 τρίτῳ] γη
— 16 εἰσποιητούς] εἰσποιητά
— 17 Νικίου] νικίδου
— 21 πολιορκῶν ἐτελεύτησεν] οἰκεῖ
— 25 συναγόμενα] γινόμενα
— 28 Ἀγύρριος] ἀργύριος 29 Φιλόχορος] φιλόχωρος
— 29 τῆς Ἀτθίδος] τῶν ἀτθίδων
— 31—89, 8 inde ab Φιλῖνος om.
89, 17 Ἀνδοκίδης om. 25 ἐν τῷ om.
— 26 καὶ om. 28 θητικὸν] θητικαὶ
— 29 ἀπορώτατοι] εὐπορώτατοι tum lacuna.
— 30 τελεῖν] ἐτελεῖτο
— 30 οὐδεμιᾶς] μηδεμιᾶς
— 31 δηλοῖ] φησιν
90, 1 ἐπάνωγκες] ἐπάναψις
— 2 τὰς θήσσας ἢ λαμβάνειν] λαμβάνειν τὰς θήσσας
— 3 Ποσείδιππος] ποδίσιππος
— 4 φησιν] φησι
— 8 ἐπὶ] μὲν ἐπὶ
— 14 Αἰσχίνου] αἰσχίνους

Pag. 90, 16 ἐν] γοῦν ἐν βωμῶν] κωμῶν
— 17 ἑστιῶνται] ἑστιῶντο
— 18 σκιὰς] σκιαὶ ᾠκοδομῆσθαι] ᾠκοδομεῖσθαι
— 25 ἀντὶ] ἀντὶ τοῦ 27 περὶ τῆς om.
— 29 ἐν τῇ] φησι
— 30 Θυμοιτάδαι] θυμαιτῶδαι
— 30 Θυμοίτου] θυμαίτου
— 33 Θυατειρηνὸς] θυαστερινὸς
92, 1 Δημοσθένης] διογένης 2 ὁ om.
— 14 ἐπ'] ἀπ'
— 16 Δραπέτισιν] δραπέταις
— 19 Φιλοχόρου] φιλοχώρου
— 20 καὶ ἐκ τῆς] ἔκ τε τῆς
— 22 ἑορτάδεις (sic ed. Gronov.)] ἑορτώδεις
93, 1 Κροκωνιδῶν] κροκονιδῶν
— 12 Ἀρχε.] ἀρχι.
— 18 Ἀρχιλόχοις] ἀρχιλόχου
— 19 καὶ Δημοφάνους om.
— 26 ἐς δεξιὰ] ἐν δεξιᾷ
— 26 ἐσπλ.] εἰσπλ. 31 ᾗ] ἡ
— 31 transp. μέρος ἐστὶ τῆς οἰκίας
— 32 transp. ἰπνὸς κυρίως
— 33 καὶ om. ἰπνοπλάθους] ἰπνοπλάσους
94, 16 ἱππάδα] ἱππεῦσι
— 19 Ζευγίτας] ζευγῆτας
— 22 Εὐρώπης om. 23 Κορύφης] κορύφης
— 24. 25 ἅρμα — κεκλῆσθαι om.
— 27 καλουμένην] καλουμένῳ
— 28 ἀρχ.] τοῦ ἀρχ.
— 30 Δημ. ἐν τῷ κ. Αἰσχ. transp. post. ἀφιστ.
— 34 αὐτὸν] αὐτῶν πολυτελὴς] πολυετής
95, 2 μετέπεσεν] ὑπερέβαινε
— 5 δ' ἦν] ἦν Ἰσοκρ.] τῶν Ἰσοκρ. μαθημάτων
— 5—7 διδάσκαλος — μαθητῶν om.
— 8 transp. αὐτὸν εἶναί φησι
— 17 ἡ om. αὐτοῖς] αὐτοὺς
— 18 ὕβρεως om. 21 ἐν] ἐν τῇ
— 23 ἔστι] ἔτι ἐκ] κἀκ
— 27 ὑποκριτὴς] ποιητὴς
— 28 ἐν Κολυττῷ] ἐγ καλυττῷ
— 28 καταπεσεῖν] κάπεσεῖν
— 35 Χῖος] χίων
— 35 Ὀρθομένους] ὀρθομενοῦς

Pag. 96, 1 δὲ ante Ξούθου om.
— 2 τὸν τριαγμὸν] τὸ τραγικὸν
— 6 μοι] μὴ 8 τριῶν] τῶν τριῶν
— 11. 12 Πριήνη — Φώκαια om.
— 12 Σάμος] χίος, σάμος
— 13 om. 14 τρυφερῶς] τρυφηλῶς
— 14. 15 ἐν Θεσμ. om.
— 16 ἐμιτρ.] ἐλουτρ.
97, 1 Καβύλη] κραβύλη
— 1—3 inde ab χωρίον om.
— 4 τῷ om. 7 τι om.
— 10 ὁ δ'] δ' 17 χοιριδίοις] ἐγχειριδίοις
— 22 ἐν ὁδῷ] ἣν ὁδὸν
— 24 Ἰλίου πέρσει] ἡλίου περσίδι
— 28 τὰ om.
98, 8 γεγραφότες] εἰληφότες
— 10 μηδὲ] μὴ 11 μόνους] νόμους
— 12 ἀποδημεῖν om. Ἀριστοτέλην] ἀριστοτέλους
— 15 ἁρμόττειν] ἀρέσκει 16 αὐτὸ om.
— 17 ἣν] ἡν 20 κατ' om.
— 20 Εὐέργου] εὐεργέτου
— 23 ἔστι ταῖς τε] ἐπὶ τοῖς
— 23 ἐπικλήροις κατὰ] ἐπικλήροις καὶ κατὰ
— 24 τῶν παίδων] παίδων
— 27 περὶ — ἐν τῷ om. 28 τοῦ om.
99, 2 κανηφ.] κανοφ.
— 5 οἷς] ᾧ τὰ om.
— 9 οἱ κύνες] γυναῖκες καὶ om.
— 11 σχολάζῃς] σχολάζῃ
— 22 καιρὸς] καιρὸν
— 24 εἰ γνήσιος om. 27 οἰκίας] ἐνοικίας
— 27 σοι] σου 31 ἐννάτῳ] ε (ω)
— 31 Φιλιππικῶν] φιλιππικῷ
— 32 ταῖς περιοδικαῖς] τοῖς περιοδικοῖς
— 34 προϊέναι] ἰέναι
100, 1 πεφαρμακεῦσθαι καὶ om.
— 13 ληΐζεσθαι] βιάζεσθαι
— 15 οἰκεῖα om. 18 ἀπ.] ἐπ.
— 19 ἀναπράξητε] ἀναπράξηται
— 22 Φίλοις om.
— 24 τὴν] τὴν ἀττικὴν
— 25 Σύρφακι] σύρακι

Pag. 100, 31 ἐν τῇ ἀγορᾷ om. ὠνίων] αἰωνίων
— 34 τε om.
101, 2 κάτω om. κατατομῇ] κατανομῇ
— 2 Φιλόχορος] φιλόχωρος
— 3 Ἀναγ.] ἐναγ.
— 4 ὑπὲρ] ὑπὲρ τοῦ
— 4 καταργυρώσας] καταγυράσας τῷ] τὸ
— 5 ἔτει χορηγῶν] ἐπιχορηγῶν
— 10 ἢ] εἰ 14 ἐν om.
— 15 θεωρίας] καθιερίας
— 16 Ἡδυχάρει] ἡσυχάρει 18 κατὰ om.
— 19 τις] τινὰ 28 κατέβαλλον] κατέβαλον
— 31 καὶ om.
102, 1 Κεγχρεών] κεγχρών
— 2 παραγραφῇ] γραφῇ
— 2 ἔπεισε] ἐποίησε 3 κεγχρεῶνα] κεγχρῶνα
— 13—15 om. 20 κατέπηξεν] κατέπηξε
— 21 ἰστόποδες] οἰνοπόλιδες καὶ om.
— 24 Ξενοφίλου πρώτῳ] ξενοφῶντες λα (ω superscr.)
— 26 Φιλόχορος] φιλόχωρος
— 27 τῆς om. κεραμεικῆς] κεραμικῆς
— 29—34 om.
103, 1 δ' οὗτος] δοῦλος
— 2 πεντεκαιδεκάτῳ] ε (ω superscr.)
— 5 Τυῤῥηνικῷ] τυραννικῷ
— 5 παραπρ.] πρ. 8 ἐς (sic Gronov.) om.
— 9 Πιθηκούσσας] πιθηκήνους ἀπ'] ὑπ'
— 13 Κενέας pro Κεινέας Lips. ed. typothetae culpa.
— 13 εἷς] τις 15 διεξερχ.] διερχ.
— 16 ἐπὶ] περὶ 20 ἐπὶ] περὶ
— 23 Κεστρῖνοι] κενστρόναι τοῦ om.
— Κεστρῖνος] κενστρῖνος
— 27. 28 Κεφ. — Διόδ. om.
— 30 Κηδωνίδην] κηδωνίδας et nulla lacuna 32 τις] τῆς
104, 1. 2 om. 5 καὶ Δημοφάνους om.
— 9 Κηττοὶ] κηπτὸς
— 11—13 om. 15 ὀνώδης] νώθης
— 16 ὁ] ὅς ὅς] ὧν
— 26 εἴρπε πρὸς] εἰς περὶ 28 ἔστι] ἔστι δὲ
— 29 ἰδίως δέ φασι om. 33 καὶ οἱ] οἱ
— 33 κωμῳδιδάσκαλοι (sic ed. Gronov.) κωμῳδοὶ διδάσκαλοι

Pag. 104, 34 εἰς αὐτὸν om.
105, 1 Στράττις] στράτης
— 11 Κιττοφόρος] κιττοφόρον
— 11 διὰ δύο σσ om. κισσο.] κιστο.
— 12 -φόρος] -φόρον κίσσας] κίστας
— 12 εἶναι] ἐν αἷς
— 15 Δινίου (sic ed. Gronov.)] δεινίου
— 17 βλιμάζει] βλιμάζειν
— 19 Φιλιππικῶν] φιλιππικῷ
— 21 ἑκάστοις] ἕκαστοι 24 εἰς om.
— 34 δηλοῖ] φησί 35 μὲν om.
— 36 προσκ.] προκ.
106, 1 τισιν] εἰσιν 2 προσκ.] προκ.
— 3 παρά] περί 6 λέγεται] λέγεται δὲ
— 6 καὶ ἐκκλητεύεσθαι om.
— 11 κοβαλεία om. μετὰ] κατὰ
— 12 ἔοικε δὲ om.
— 15 γενέσθαι] γίνεσθαι δὲ om.
— 15 ὀγδόῃ] ζ (ω)
— 19—21 τὸ μὲν — εἰσαγόμενοι om.
— 25 περὶ τοῦ om. κλήρου] κλήρῳ
— 30 δὲ] δ' ἂν περὶ τῶν] τὴν
— 33. 34. 35. 107, 1 Κοιρων.] κορων.
— 35 Φιλίνου] φιλοίνου
107, 4 ποτέ] ποτ' τρισὶν ὀνόμασι om.
— 5 προσηγορεῦσθαι] προσηγορεῦσαι
— 5 καὶ γὰρ om. Κοιρωνίδας] κροκωνίδας
— 8 φυλῆς om. Κολυττός] κολυττοὶ
— 9 Κολωνίτας] κολωναίτας
— 11 τῷ] τὸ Κολωνῷ] κολῶναι
— 13. 14 ἐκαλεῖτο — τὸ τοῦ om.
— 16 ἐν om. Πετάλῃ] πεταλῇ
— 17 οὐ τὸν] αὐτὸν 19 τῶν om.
— 24 τῷ om. 25 κατὰ om.
— 32 ἔστι] ἔστι δὲ 36 κούρους] κόρους
— 36 οὕτως] κοροπλάθους
108, 2 τῆς om.
— 8 Κότυς] κότασις
— 8 Δημοσθένης om.
— 9 ἔτη εἴκοσι τέσσαρα om.
— 14 αἰδοίων] ἰδίων
— 15 Κραναλλίδαι] κραναλίδαι

Pag. 108, 16 Κραυγαλλίδαι] κραυγαλίδαι
— 17 χῶραν] χώρας 18 -γάλλιον] -γάλιον
— 30 ἐπικαλούμενος] ὀνομαζόμενος
— 30. 31 κυρίως — κρώβυλος om.
— 32 Ἀπελλαῖον] ἀπαλαῖον
— 34 ταμείοις] ταμίοις
109, 2 ἴδω] ἰδὼν 9 τῶν om.
— 10 ἦν] εἰς τῆς παραπρ.] πρ.
— 12 τοῦ om. 15—19 om.
— 21 Κύθηρον] κύθηρος
— 23 Κύθνιοι] κύθνειοι
— 25 Κυθνέων] κυθνείων
— 26 Κύκλοι. Corrige typothetae peccatum Νύκλοι
— 30 οὖν delendum. *I. G. S.*
110, 4 Κοιρωνίδας] κορωνίδας
— 8—11 om. 12 Βακχίου] ἐκ βακχίου
— 17 Περσικὰς] περισσὰς
— 34 Δημέου] κηδέου
111, 2 συνάγειν] συνάγων
— 8 ποιεῖσθαι] ποιῆσθαι
— 13 Κωδία] κνῶδα 15 om.
112, 6 τε αὐλ. (sic Gronov.)] ταυλ.
— 9 πρώτῳ] α (η)
— 11 λαμπάδος] λαμπάδας
— 12 Ἡφαιστείοις] ἡφαιστίοις
— 15 λαβόντες] λαμβάνοντες
— 19 om. 20 Λαμπτραὶ] λαμπραὶ et similiter 21. 22
— 24 Λάρκος] λάρκοι
— 28 — 113, 1 ἀλλ' — χρῆσθαι om.
113, 3 Λεμβάδεια] λεβάδεια
— 4 ἐστὶ om.
— 6 τῇ κωμῳδίᾳ] ῾ κωμῳδίας (ή)
— 10 οὐ δὲ θέλεις] οὐκ ἐθέλεις
— 11 ἐς om. 13 ἐξέδραις] ἐξέδρας
— 13 γίνεσθαι] γίγνεσθαι
— 14 Λεσχηνόριον] λέσχην ὅριον
— 17 ἀκτῆς] ἀττικῆς δεκάτῳ] β (ω)
— 22 λεύκῃ] βάκχῃ
— 25 ἀχερωΐδα] ἀχερωνίδα
— 27 ἠὲ] ἠύτε 29 Μάγνης] μέγας
— 31—34 om.

Pag. 114, 4 ὀγδόῃ] η̄
— 7 τῷ Κεραμεικῷ] τῶν κεραμικῶν
— 12—14 ὡς — ἐπικλήρου om.
— 15 Λῆξις] λῆξος
— 16 Βοιωτὸν] βοιωτοὺς
— 17 Λητὴ] λιτὴ bis κατὰ] ἐν τῷ κατὰ
— 18 τῆς om. δὲ om.
— 22 ἐξορκοῦντες] ἐξαρκοῦντες
— 24 ὑποσημαίνουσιν] μνημονεύουσι
— 27 τελετὴν] ἀρετὴν
— 30 Τυῤῥηνικῷ] τυραννικῷ
— 31 Αἰόλου νήσων] Αἰόλων νῆσος
— 32 η] ζ (η) 33 λογιστικὴ] λογικὴ
115, 1 οἳ] λόγοις tum transp. ἐκλογ. τῶν διωκομένων (nam sic scriptum) ω
— 12 Ἡρόδοτος] ἡρόδης δευτέρῳ] β
— 14 ὑπὲρ om. 15 παραπρ.] πρ.
— 16 τῆς om. 19 τοῖς om.
— 21 γένους] καὶ γένους 22 δὲ] γὰρ
— 22 τοῖς ἀγ. ἀποθ.] τῶν ἀγάμων ἀποθανόντων
— 25 εἰσάγγελία] ἀγγελία
— 30 Δημέου] δημαίου
— 35 μὲν om. κὰ] κατὰ
— 35 Πεισιστράτου ποιῆσαι] πεισιστράτους ποιήσει
116, 2 γενέσθαι] γίγνεσθαι
— 4 ὑπὸ] ἀπὸ 7 γινόμ.] γιγνόμ.
— 8 ὡς om. Μιλησιουργῆς] Μιλυσιουργὸς
— 9 Λακεδαιμονίων] Ἀθηναίων
— 11 Λυκοεργέας] λυκιεργέας
— 12 τῷ] τὸ Δημοσθένει] δημοσθένης
117, 4 Λυσιμαχίδης] λυσιμάχης
— 5 Ἀθήνησι] ἀθηναίων
— 7 Ἀντιφῶν ἐν τῷ π. ὁμ. om.
— 9 μέμνηται] μέμνεται
— 12 Μαλακίζομεν] μαλακίομεν
— 12 ἐν ἐννάτῳ om. Φιλιππικῶν] φιλιππικῷ
— 13 γράφεται] γράφομ
— 14 μαλακίομεν] καὶ μαλακίομεν
— 14 ὅρον] ὄῤῥον? I. G. S.
— 17 Μάλθη] μάλθαι
— 21 τῶν om.
— 23 τὴν om.

Pag. 118, 3—8 om. 9 ἐν om.
— 12 ἤδη om. 17 Δρογγίλον] δρογγύλον
η
— 19 ἑβδόμῳ] η 23 τὸ] τῷ
— 24 τοῦ δήμου] τῷ δήμῳ
— 27 τινά om. 31 καταφθαρεὶς] καταφθαρεῖσθε
— 32 om. 34 κύριον om.
— 34 Καρῶν] μαρῶν
119, 1 κατὰ om. 4 Θυατειρηνὸς] Θυατηρινὸς
— 7 δ' om. 9—10 καὶ — μεῖον om.
— 10 ἐστιν om. 12 δ' om.
— 13 οὕτως· νόμου ὄντος μὴ] οὗτος μὴ
— 14 -τες] -τας παιδιᾶς] παιδείας
— 16 δὲ om. 21 οὐδεὶς om.
— 22 δύναιτ' ἂν] οὐδεὶς δύναται
— 23 σταθμόν] θυμόν
— 28 Κλείδημος δ'] κλειδικος
— 33 σπέρμα] τὸ σπέρμα
— 34 Τριπτολέμῳ] τριπτολέμου
— 34 κνήμη] μνήμου
— 35 μελίνην] μελίνης
— 35—120, 1 Ξενοφῶν — μελίνης om.
120, 1 σήσαμον] σίσαμον μέλινον] μελίνῳ
— 2 καὶ — μελίνη om.
— 3 οὖν om. 4 δὲ om.
— 5 διαφέροντα] διαφέρον
— 9 θυγατρὸς om.
— 12 πόλις ἐστὶ] ἐστὶ πόλις
— 16 ἀργύριον] ἀγγεῖον
— 20 Μεταγειτνιὼν] μεταγειτνιῶν
ω
— 21 δεύτερος] β
— 22 Μεταγειτνίῳ] μεταγειτνιῶνι
— 26 ὅπερ] ὥσπερ 27 transp. Ἐρ. πεκ.
121, 1 αὐτοῦ] αὐτῶν 6 ἡ μήτηρ] ἐκείνη
— 10 Μένανδρος δ' ἐν om.
— 22 κατὰ om.
122, 2 νόμους] νόθους 3 καὶ om.
— 5 μνᾶς] μῆνας
— 6 τοῦ om. 7 οἱ] ἐκ
— 8 ἄρχοντες ἦρχον] ἄνδρες ἦσαν
— 12 καὶ ἀγεράστῳ] κανεράστω
— 14 ἐν] καὶ ἐν 18. 19 om.

Pag. 122, 25 *Μουνύχου*] μουνυχίου
— 25 *Παντευκλεοῦς*] πεντακλεοῦς
— 32 οὕτω καλεῖν om.
— 33 ἐν τοῖς Πρ. om. 34 οἱ om.
123, 5 *Λακεδαιμονίων*] Ἀθηναίων
— 6 μοῖραι ὠνομασμέναι] μοῖρα ἐπωνομασμένα
— 6 καὶ om. εἷς] δὲ εἷς
— 8 *Λακώνων*] ἀθηναίων
— 8 *Ἑκάστη*] ἑκάστῳ
— 10 ἐνωμ.] ἐνομ.
— 12 *Δείναρχος* — πολλάκις om.
— 13 ἔστι δὲ καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς πολὺ τοὔνομα] ἔστι καὶ τοὔνομα παρὰ καλλισθένει καὶ παρὰ τοῖς ἀττικοῖς πολλάκις
— 17 δὲ] δὲ καὶ καὶ om.
— 19 *Μύρτανον*] μόρτανον
— 30 *Δήμων*] δημρφῶν ω
— 30 ἐν τεσσαρακοστῇ περὶ] ἐν α
— 32 κατὰ om. τὴν τοῦ] τὴν
— 33. 34 κέχρηνται — Ἰάμβοις om.
124, 4 οὐ] οὐχὶ
— 5. 6 *Ναῖς* — σημαίνεται] διὰ τὸν φιλωνίδην ναῖς
— 7 *Ὑπερίδης*] λυσίας
— 7 *Πατροκλέους*] πατροκλέα
— 9 τὸ] τὸν 11 *Ποιμέσιν*] πύλεσι
— 13 χιμαίρα] χιλίαις
— 13 νεοσπάδα] νεοσπαιδα
— 15 καὶ om. 16 τῶν om.
— 16 *Νάννιον*] νεάνιον
— 17 προσκήνιον] προσκύνιον
— 17 ἐπονομ.] ὀνομ.
— 21 μεμισθωμένου] μισθουμένου
— 21 τὰ om. ἐνοίκια] ἐν οἰκίᾳ
— 22 δηλοῖ] φησιν
— 23 *Σαννυρίων*] σαννιρίων
— 24 *Ἐμπόρῳ*] ἐν πόρῳ
— 25 *Ναυκραρικὰ*] ναυκρατικὰ
125, 2 πέμπτῃ] ιε (η)
— 3 *Ἀρ.* — φησὶ om. 5 πρότερον] προτέροις
— 9 τῷ τετάρτῳ] δ (η)
— 10 μὴ om. γενοῖν] ξένοιν

Pag. 125 11 δεῖ] εἶναι 12 λαγχάνειν] λαγχάνη
— 12 ναυτοδ.] αὐτοδ. 13 βάψας] βλάψας
— 20 διαζωννύντος] διαζωννύων
— 24 τὰ om. 26 -βαλόντες] -βάλλοντες
— 29 παραπρ.] πρ.
126, 3 Νεμέσεια] νεμέσεα
— 7 τούτου om. 12 τε om.
— 14 Νεῶσι] νεῷοι Δημ. κ. Αἰσχ. om.
— 14 ἐστὶν] δὲ 17 παραπρ.] πρ.
— 25 κράνος] κράτος 27 περὶ om.
— 30 Καλλιφάνην] καλλιφάνους
— 30—127, 2 Ἰσαῖος — ἐτέλουν om.
127, 5 Ἱμεραίου] ἱμερέου Φιλ.] φιλ. δὲ
— 6 ὅτι om. 7 δῆλον om.
— 8 ὅτι] ὅτι δὲ 12 τε] δὲ τῷ om.
— 13 ἐννάτῃ] ϑ (ω)
128, 9 τε om. 10 ἐν δεκάτῃ om.
— 11 μισθοφοροῦντας] μισθοφορημένους
— 13 Ἀντ.] ἀντ. δ'
— 18 ὅτι om. 22 Ξυπεταίονες] ξυπεταίων
— 25 Νικόδημον] δημᾳνικὸν
129, 4 ἔνδυμα τῷ] ὥσπερ τὸ
— 4 ποικίλον ἠμφιεσμένῳ] ποικίλως ὑφασμέναν
— 5 μὲν] δὲ 7 ἐν Νεφέλαις] ἐν φυάλαις
130, 2 κατὰ om.
— 10. 11 ὁδὸν ἐλθ.. om.
— 16 καὶ Δημοφ. om.
— 21 Οἰκέως] οἰκέας
— 21 Θεομνήστου] θεοπόμπου
— 22 ὥσπερ om. οἰκέως] οἰκέος
— 24 Τυῤῥηνικῷ] τυραννικῷ 131, 2 καὶ om.
131, 5—8 ita scripti sunt in codice; τῶν δέκα φυλακῶν παρ' ἀθ. ἦν.
Οἰναίῃ καὶ οἰν. — ἐν οἰναίῃ ἀκοῦσαι ὅτι — γεγονυῖα.
Οἰνόη δῆμος τῆς ἱπποθοοντ.
— 9 Μαραθῶνι] μαραθῶνα 10 δὲ om. (ω)
— 13 τῆς om. 15 τῇ τρισκ.] ιχ
— 16 εὐοίκητον] οικιστον
— 18 δὲ om. -εικὸν] -ικὸν
— 19 Ἱπποθοω.] ἱπποθοο.

Pag. 131, 23 βούλει] βούλεσθαι
— 23 προῄρησαι] προαιρεῖσθαι
— 28 τρίτῃ] δ̂ (η)
— 33 βουστροφηδῆς] βουστροφηδὸν
132, 5 Δημ. Φιλ. om.
— 7 ἔστι δὲ] καὶ ἔστι
— 7 ὀλίγον — ὀλίγον] ὀλίγην — ὀλίγην
— 11 τῆς παραπρ.] πρ.
— 12 φυτῶν] αὐτῶν
— 17 ἦσαν δὲ ν' om.
— 18 εἶναι] ἐν ῃ̂
— 20 ὁμηρῆσαι] ὁμηρῶσαι γὰρ τὸ om.
— 21 ὡμήρησε] ὡμήρωσε
— 22 ἀρχαίοις] ἀχαιοῖς
— 24 ἐντεῦθεν om.
— 32 ἐν] ἐν τοῖς
133, 1 τῇ] τῷ 2 παραγραφῇ] παραγραφὴν
— 8 καὶ μὴ] τὸ δὲ
— 10 Εἰσὶν om. 14 περὶ] ἐν τῷ περὶ
— 15 εἰς om. 23 ἀπὸ] ἀντὶ
— 24 δ' ἐκκ.] δὲ κ.
— 25 Ἀντικλ.] αὐτοκλ.
— 26 ἐξηγητικῶν] ἐξηγητῶν
— 29 εἰς τὸν] τῷ
— 30 Ἑκαταῖα, ὅπου] ἑκαταῖος που
— 32 ταῖς om. 33 προστρόπ.] πρὸς τὸ τρόπ.
134, 6 ὀρεινὰ] ὀχληρὰ
— 8 Ἀθηναῖοι] ἀθηνᾶ
— 10 Ἰσαίου] ἰσαῖος οὗ
— 13 δρᾶν] δρᾶν 16 τε om.
— 20. 21 om. 23 παραπρ.] πρ.
— 26 Ὀριγνησθ.] ὀριγνηθ. 27 ἐν om.
— 33 ὁ om. κατὰ] ἐν τῷ κατὰ
135, 2 χωρίοις] χωρὶς 5 ὡς om.
— 6 τὸ] καὶ τὸν 7 Αἰσχύλῳ] αἰσχύλου
— 7 Κερκύωνι] κεραυνῶνι 8 ᾧ] ὃ
— 14 ἐφ'] ἀφ' 17 τὰ ὅσια] ὅσια
— 21 τὰς πεντ.] πεντ.
— 25 Δημέου] δημαίου
— 27 τῷ] τῇ 28 λέγων] λόγον
— 33—36 transp. post p. 131, 28.
— 34 Πλαταιέας] πλαταιαῖς

Pag. 136, 2 περὶ τῶν] ὑπὲρ 6 εἰς τὸν om.
— 9 αὐτῶν] αὐτοῖς · ποικίλως] ποικίλον
— 13 τῇ] τῇ τῶν 16 πότον] πόντον
— 16 ἐξηγ.] ἐξηγ. 17 μὲν] δ'
— 17 παραπρ.] πρ. 17. 18 Δημ. — ὅτι om.
— 19 ἐξηγ.] ἐξηγ. καὶ ἕ. μ. ἀλ. om.
— 20 'Αρ.] γὰρ ἄρ. 23 ἐξουσίαν] φροντωνα
— 27 ποιητοὶ] ποιηταὶ
— 28 καταλίποιεν] κατέλιπον
ω
— 30 εἰκοστῇ πρώτῃ τῶν] κα
— 34 εἰ γν. ὁ λόγος om. 35 φυλὴν] φυλακὴν
137, 5 κλήρου] κλήρῳ 6 ἀκοσ.] κοσ.
— 10 τῆς αὐτῆς] τοῖς αὐτοῖς
— 12 ἐλλειπῶς] ἐλλιπῶς
— 17—19 τρίτη — καρποῦ om.
— 21 -ῆν] -ῆς 25 δὲ] δὲ καὶ
— 28 πόλες] πόλις δὲ 30 μὲν τοῦ] τοῦ μὲν
— 31 τοῦ ἵππου] τῆς ἵππου
— 34 περὶ] περὶ τῆς 35 ὀχεῖαι] ὀχεῖται
— 36 ἢ] ἢ μισθοῦται] ὀχεῖται
138, 1 ἐν om. 2 πέμπτῃ om.
— 4 Παιανιεῖς] παιανεῖς
— 6 Δημομέλη] δημοσία
— 6. 7 Δίδυμος — τοῦ ι om.
— 9—11 Παιανιέαν καθ. — φησι om.
— 11 διαφέρουσι δὲ οὗτοι] διαφέρουσιν οὖν
— 14 ὀχετοῦ] ὀχέτου
— 15 Λεοντίδος] λεωνίδος
— 17 -αίρετος] -αιρετὸς τῇ] τῷ
— 18 ἐκφυλλοφ.] ἐκφιλοφ.
— 25 et 139, 2 -αιρέτους] -αιρετοὺς
— 27 δηλοῖ] φησὶ
139, 6 γίγνεσθαι] γενέσθαι
— 12 παραπρ.] πρ. 13 ἐμπολῇ] ἐν πολλῇ
— 13 παλίμπρατος] παλίμπρακτος
— 14 τε om 17 τῆς om.
— 23 'Αντικλ.] αὐτοκλ.
— 25 Παμβωτάδεις] παμβατώδεις
— 25. 26 Δημ. — δῆμος om.
— 29 πενταετ.] πεντετ. 34 ἐκαλεῖτο] ἐκαλοῦντο
140, 3 Αἰγίδι] αἰγὶ
— 5 Ψηφώδεσιν] ψηφώδεσσι

Pag. 140, 7 μὲν] δὲ 8 ἐστι] εἶναι εἴληφε
— 11 om. 12 Ἀφροδίτῃ] ἀφροδίτης
— 14 φησιν] φασιν ἀφ.] ἀμφ.
— 17 ἕκτῳ] ς ͅη 20 πανδήμου] πάνδημον
— 23 Κασσωπείᾳ] κασωπείᾳ
— 28 Φορμησίου] φορμισίου
— 30 τοῦ om. γνωρίμου] ἰδίου
141, 4 ὅση σπ. καὶ παρ. om.
— 8 ὅση γεγένηται om. κατ'] κατὰ τὴν
— 16 ὑπὲρ] περὶ 17 ὑμῶν om.
— 17 μετ' ὀλ.] καὶ μετ' ὀλ.
— 18 τοῦτο om. 19 τῆς ἐμῆς] τῆς ἡμῶν
— 28 τῇ om. 32 ἐν Ὀρ. om.
142, 6 τινῶν] πολλῶν 7 κλήρων] κλῆρον
— 7 πρὸς] πρὸς τοὺς 10 τῶν om.
— 11 ὅτι om. 14 οἰκ.] τῆς οἰκ.
— 14 Ἀσωπίδ.] ἀσωπόδ. 16 τῆς om.
— 16 Ἱππέας] ἱππέων
— 18 Καὶ] καὶ ὡς προσκ.] κ. με] μὲν
— 19 παρακατ.] πολλὰς κατ.
— 21 κατὰ] ἐν τῷ κατὰ
— 23 πολὺ] πολὺ δὲ
— 26 βούληται] βούληνται
— 28 διδόασιν] διδοῦσιν ἐπὰν] ἐπεὶ
— 28 παρεδρεύωσιν] παρεδρεύουσιν
— 29 ὑπὲρ] ἐν τῷ ὑπὲρ
— 32 Δημάδου] δημάρχου
143, 1. 2 om. 4 παρὰ τοῖς] παρά τε τοῖς
— 4 ἐν τοῖς om. 8 βάλῃς] βάλλης
— 10 εἰκοστῷ] ᾳη 11 περὶ] παρὰ
— 18 ὃ] ᾧ 21 Ἀρ.] ἀρ. λόγῳ
— 29 ἐν] ἐν τῇ περὶ om.
— 31 τις om. 33 -κλησίας] -κλητίας
— 33 ἀγραφίου] ἀργυρίου
144, 1 λήξεως] λέξεως 3 τῇ] τῷ
— 5 ἐπὶ] ἐπὶ τῷ 6 ἐπὶ om.
— 7 αὐτῷ] αὐτοῦ 8 -τας] -τες
— 9. 10 Τὸ — μεταλαβεῖν om.
— 12 δοῦναι] διδόναι
— 14 -θέντος] -θέντες -όντος] -όντες
— 17 ἢ] ἡ 19 καὶ Κράτης Θηρίοις] θηρίῳ

Pag. 144 20 παρουσίαν] παρουσία
— 23 πάντῃ] παντὶ
— 28—30 om. 35 ἔστι] ἔστι δὲ
145, 3 εἰς om. καλῶν] καλὸς
— 5 *Πεζαίτερος* (sic ed. Gronov.)] πεζαίτεροι
— 7 ἱππεύειν] ἱππεῦσι
— 10 πεζεταίρους] πεζαιτέρους
— 17 γινόμενα] γιγνόμενα
— 18—26 ἐκ τῆς ἄλω — λευκόν om.
— 32 τέσσαρα] τέτταρα 34 ἐν] ἐν τῇ
146, 4 παρ'] τῶν παρ'
— 7 τρίτῳ] $\overset{\eta}{\gamma}$ 8 ἐπί om.
— 9 transp. στάφ. ἐπιπλ.
— 11 Legebatur Θετταλικέτας. Correxit *I. G. S.*
— 12—14 Ita: πεντηκόντορος ναῦς ἐν τῷ περὶ τοῦ τριηραρχ. δηλοῖ δημοσθένης. ὁ τῆς πεντηκοντόρου ἄρχων. ὅτι δὲ καὶ πεντηκόντορος cet.
— 17 τι] ἐστι 20 transp. εὑρεῖν ἔστιν
— 20 ἕν τε] ἐν 22 Ὑπερίδου] ὑπερίδης
— 23 Ἰσαῖος om. 27 om.
— 28 Περγασῆ] περγάσῃ
— 29 φησι (sic ed. Gronov.)] φασι
— 29 Περγασέα] περγασία 30 om.
147, 11 *Περιοίκιον*] περίοικον
— 14 παραπρ.] πρ. 15 ἐν] ἐν τῇ
— 16 οὕτως] ὅπως 20 τοῖς om.
— 20 οὖν] μὲν οὖν ὁ μὲν om.
— 23 ἐπεσεμνύθη] ἐπεμνήσθη
— 26 αὐτῷ] αὐτό 27—31 om.
— 33 ἀναγ.] ἀγ. 35 περιέστη] περιέσται
148, 2 ἠνάγκαζον] ἢ ἀναγκάζειν
— 2 τῷ] τὸ 3 παράστασιν] παράστασις
— 3 ἀντὶ τοῦ περίστασιν om.
— 8 ἱστᾶσιν] παριστᾶσιν
— 8 καλοῦσι] καλοῦνται
— 8 στίχους ἤγουν στοίχους] στοῖχοι ἢ στόχοι
— 9 δίκτυα] τὰ δίκτυα
— 11 τῷ om. μέντοι] μὲν
— 15 ἐλαιῶν] ἐλαῶν
— 15. 16 Δίδυμος — ἃς om. 20 δ' om.
— 21 μὲν] δὲ ἀντὶ] ἐστὶ
— 23 *Περιφοριῶσθαι*] περιφοριάσθαι

Pag. 148, 24 τὸν ὀφθαλμὸν] τῶν ὀφθαλμῶν
— 25 περιφο.] περιφω.
— 28 βλέφαρα] ὄμματα
— 30 ἀνθρώπου] ἀνθρώπων
— 32 ἐν τῷ om. εἰ γνήσιος om.
149, 3. 4 τὰ — ὑποσημαίνει om.
— 5 ἐν τῷ περὶ ὀνόματος om. δὲ om.
— 6 ἄνδρες om. 11 om.
— 12 Πλησ τ. (sic ed. Gronov.)] πλειστ.
— 13 τῇ om. 18 ἂν] δ' ἂν
— 20 τῶν om. 22 ἡ om.
— 27 Πλωθειὰ] πλωθεῖα
— 32 ἐσβαίνοντα om. δὲ om.
— 33 τῆς om. ἐν τῷ περὶ] καὶ τῶν ἐν τῷ κατὰ
150, 2 ποδοκατοχή] ποδοκαταδοχή
— 3 δ' om. 6 Πολιτεία] πολιτία
— 8 τῷ et τοῖς om.
— 10 — 12 οὕτω — Ἀθηναίων] lacuna
— 13 — 23 inde ab πρὸς ταῦτα om.
— 26 μεταφορὰ] μεταφέρει ταῖς om.
— 27 ἀλλήλοις] ἀλλήλαις 32 ὡς om.
— 32 κατ'] ἐν τῷ κατ'
— 35 - εῖσιν] - εισῶν
151, 3 — 10 inde ab καὶ πόρος om.
— 14 μὲν om. 16 ἐπεὶ] ἐπὶ
— 19 τῷ] τοῖς 22 τοὺς] τοῦ
— 26 μνημονεύει] μέμνηται
— 27 ποτε om. 28 μέντοι] δὲ
— 29. 30 παρὰ — Πολύστρατον om.
— 32 ἕκτῃ om.
152, 2 ὁ om. 3 Νικίου] νικίδου
— 6 παρεγγράπτους] παρεγγράφους
— 8 ὑποτ.] ὑπερτ. 9 ὡς om.
— 10 καὶ ἐν] ἕν τε
— 14 πυλάγορος] φιλάγορος
— 15 προὐβαλλόμην] προυβαλόμην
— 18 ὠνόμασα] ὠνόμασαν 19 τῷ om.
— 20 Προβάλλεσθαι δέ, ἢ] προβαλέσθαι δεῖ
— 20 οἶδεν] εἶδεν 21 ὡς om.
— Post 21 add. προαγῶνες εἰσὶ λόγοι οἱ προευτρεπίζοντες ἡμῖν τῶν δικαστῶν τὴν ἀκοήν. ἀγὼν γὰρ ἡ κρίσις.
— 23 σωτηρίᾳ] ἀσφαλείᾳ

Pag. 152, 24 πρὸς om. Ἀλέξανδρον] ἀλεξάνδρου
— 25 συνθ.] ξυνθ. 26 παραπρ.] πρ.
— 26 τοὔνομα om. 28 ὑπὸ] ἀπὸ
— 32 συῶν] θηρ̃
— 33 τριήρων] τυῤῥηνικῶν τροπικῶς] τροπικὸν
153, 2 Φιλ.] ἐν φιλ.
— 3 ὑπὸ τῶν (sic ed. Gronov.)] τῶν
— 6 προήδρευον] προέδρευον 8 ὡς om.
— 12 om. 25 Διδ. δὲ προκώνια προκώνια διδ.
— 28 καὶ ἐκ πυρῶν] ἐκ πυρῶν
— 28 Ἀντικλείδης] αὐτοκλείδης
— 32 — 154, 4 om. 6 παρὰ] ἐν
154, 7. 8 ἢ — Λητῶ om. 10 τῶν om.
— 11 Μιξιδήμου] μαχιδήμου
— 17 γὰρ] μὲν γὰρ
— 19 Προπεπ.] προπεπτ.
— 19. 20 ἐκ μεταφορᾶς. λέγεται δὲ] ἐκ μεταφορᾶς δὲ λέγεται
— 20 — 22 προπεπωκέναι — καὶ om.
— 23 — 26 ἐν — κλισίας om.
— 29 ἀπὸ] ἐκ 32 Ἤρετο] ἠρετίσαντο
— 35 Μνησικλέους] μνησικλείδου
155, 1 δ' om. πρώτῳ] α^η
— 4 δισχίλιοι δώδεκα] ,β ιᾱ
— 5 εἰσίασιν] εἰσίασι
— 6 ἀντεποιήσαντο] ἐποιήσαντο
— 11 καὶ om. 13 περὶ Μακαρτάτου] πρὸς καμαρκάτου
— 14 Πρόσπαλτα] πρόσπαλτος
— 16 ἐκαλοῦντο] καλοῦνται
— 16 ἑκάστῳ] ἕκαστον
— 19. 20 μέμνηται — Περινθίας om.
— 23 παραπρ.] πρ. 24 προπύλαια om.
— 25 τῆς — προστασίαν om.
— 30 περὶ — ὡς om. 31 οἱ ἐννέα] οὔτ'
— 34 βουλῆς] βουλῇ
156, 2 ἐπωβελία] ἐπωφελεία
— 6 ἐν τῷ om. παραπρ.] πρ.
— 7 Ἐάσατε] ὅσα τε αὐτὸν τὸ] αὐτὸ
— 11 καὶ om. Φορμισίου] φορμίωνος
— 23 προβουλευσάντων] προβουλευθέντων
— 24 προβούλευμα] βούλευμα
— 25 Μιξιδήμου] μι_ιδάμου

Pag. 156, 28 διαδικασίᾳ] δικασίᾳ. 29 ἡ om.
— 35 ἤτοι] ἢ ἐκ
157, 5 δὲ om. 12 ὡς om.
— 13—16 inde ab Διαπιστ. om.
— 17 Πυανοψίαι] πυανοψία
— 18 ἡμεῖς] ὑμεῖς
— 20 οἱ] πάντες οἱ
— 21 τὰ Πυανέψια] πυανεψίαν
— 23 Πυανέψια] πυανεψίαν
— 25 ὑπὲρ] ὑπὲρ ἐκ
— 27 ἕκτῃ] ᾳ (η)
— 28 νόσον] τὴν νόσον πυγὰς] πηγὰς
— 30 Νικίου] νικίδου
— 32 τινα τύχην] τύχην τινὰ
158, 1—4 om. 5 πρώτῳ] α̅
— 8 αὐτῆς] αὐτοῖς
— 8 τρίτῳ] τῷ τρίτῳ
— 10 τὸ om.
— 13 διὰ τὸ] διὰ τὰ ἀπὸ θαλαττίαν
— 14 ἀπὸ Θετταλίας om. τὴν om.
— 18 Ἐπιταφίῳ] ἐπιγραφίῳ τῷ om.
— 22 καὶ Δημ.] δημ.
— 23 ταῖς δευτέραις] βῆτα
— 24 Πυριλαμπής (sic ed. Gronov.)] πυριλάμπης
— 26 Πύῤῥα] πύῤῥαι
— 33 Ἀρισταγόρας] ἀρισταγόρου
159, 4 Ἀπελλ.] ἀπαλλ.
— 12 ἐπ'] ὑπὲρ
— 15 οὐχ — πώμαλα om.
— 17 παρέλκει] παρέλκον
— 17 ἢ ἐν συνηθείᾳ] ἤ ἐστιν ἐν ποιοῖς
— 17 ἐν τῷ om.
— 18 οἷον οὐ] ἀντὶ τοῦ
— 19 ἐν Κωκάλῳ om.
— 20 ἐγένεθ' ὑμῖν] ἐγεννήθ' ἡμῖν;
— 21 οὐδὲν] οὐδὲ οὐδενί] οὐδέν
160, 7 τι] τινος
— 8 transp. ὥσπερ λέγ. καὶ
— 11 κατὰ om. 16 Ῥοδογύνη] ῥοδογρύνη
— 18 Ἀρεθουσίου] ἀρεθουσίων
— 20 ita: ὥσπερ ἡ ἐκ τῶν Ἰων. ἰωνιὰ

Pag. 160, 24 σφοδρῶς] σφόδρα
— 26 Θουκυδίδῃ] θουκυδίδης
— 26 τετάρτῃ] α (η)
— 27 Ῥόπτρον] ῥόπτον
— 27 κατ'] ἐν τῷ κατ' Ἔδησε] ἔλυσε
161, 1 ῥόπτρου] ῥόπτου
— 3 ἕκτῳ] ὀγδόῃ
— 4 ἐστι om.
162, 2 Σαβοὺς] σαβοὶ
— 5 Ἀμφίθεος] ἀμφιλεος
— 5 Ἡρακλείας] ἡρακλέους
— 6 τινες om. καλεῖν] καλεῖσθαι
— 7 -σέας] -σίας Παταρεὺς] πατρεὺς
— 7 φησι] φασι
— 8 Σαβάζιον] σαβάδιον
— 10 Σείρινα] σειρῆνας
— 13 Ἰταλικὴ] ἀττικὴ
— 14 τὰ ἔνθεν] τακεῖθεν ἤ] εἰ
— 15 σέρινα] σείρινα
— 18 Σίῤῥιον] σείριον
— 27 ὃς δύο ἔτη ἐγ. om.
— 28 ἐλαίαν] ἐγεώργησεν ἐλαίαν
163, 1 ἰδιωτικὰς] δημοτικὰς
— 4 Λυσίας — Ἀνδρ. om.
— 5 Πειραιέως] πειραιῶς
— 6 καὶ om. 10 εὑρ.] εὑρ. δὲ
— 10 ὁ Σθένελος om.
— 14 ἄπωθεν] ἄποθεν
— 15 Σιμὸς] σιμας
— 19 Σίμυλος] σιμύλῳ ἐν τῷ om.
— 20 φησιν om. τοῖς om.
— 20 βαρυστόνοις] βαρυτάτοις
— 22 Ἡρόδικος] ἡρόδοτος
— 23 γ'] γ' περὶ τῶν
— 24 Ἄβυδος] ἄβηλος
— 24—27 καὶ — Σινωπήτης om.
— 32. 33 om.
164, 2 κατὰ τοῦ om.
— 8 εἰσαγγελίᾳ] ἀγγελίᾳ
— 9 δικαίως] διὰ 13 ἐν] ἐν τῇ
— 15 κατὰ om. 17 ὑμῖν] ἡμῖν
— 20 νόμος] δῆμος

Pag. 164, 22 σκιάδεια] σκιάδια
η
— 23 δεκάτῳ] ι 25 τὴν om.
— 25 Δημοσθένους] διογένους
— 26 ὅτι δὲ om. 27 ἐν om.
— 32 σκηνήτην] σκηνίτην
— 36 ἀναφέρουσι] φέρουσι
165, 3 Δημοσθένης] διογένης
— 4 τῇ om. 15 ὁ μὴν om.
— 17 σκίρον] σκιρὸν
— 18 σκιάδειον] σκιάδιον
— 18 μεθ' οὗ] lacuna
— 19 πορ.] πορ. δὲ
— 20 ὁ τοῦ Ποσ.] τοῦ Ποσ.
— 20 ἱερεὺς καὶ ὁ τοῦ Ἡλίου] καὶ τοῦ ἡλίου ἱερεύς
— 22 σκέπας] σκέψας 23 πρὸς] εἰς
— 26 δὲ om.
— 28 Δείν. — Προξ. om.
— 29 ἔλεγον om. 30 ὡς] καὶ
η
— 30 πεντηκοστῇ] ν
— 32 Βακχείου] βακχίου
— 33 -γόρου] -γόρας εἰ γνήσιος om.
— 33 εἰσὶν] ἐστιν
— 34 πεντηκοστῇ om. 35 καὶ om.
— 35 -οι] -ος
166, 3 Σόλοι ἢ] οἱ omisso Σόλοι
— 4 ἢ] οἱ supra scr.
— 7 Τιμοκράτους] τιμοκράτει
— 11 ὡς om. ἀπὸ] δὲ ἀπὸ
— 11 τὰ σπέρματα] σπέρματος 14 ὁ om.
— 17 Ἀπόληξις] ἀπόλεξις ὁ] ὡς
— 18 -σιώτης] -σιώτην ἔοικεν] ἔοικε
— 20 ἑξῆς] ἐφεξῆς
— 29 Θεστ.] θυεστ.
— 29 θυγατέρων] θυγατρῶν
η
— 30 δεκάτῳ] ι
167, 1 τῆς om. 2 -σθένην] -σθένης
— 2 ἐκ. μν. ἐστ. om.
ω
— 4 τῇ πεντηκοστῇ ἑβδόμῃ] β
— 5 Αὐτοπενθοῦντι] τῷ πενθοῦντι
— 6 Στειριεὺς] στειρεὺς 9 παραπρ.] πρ.

Pag. 167, 10 ἐν] ἐν τῇ 14 ἐνεγρ.] ἐγρ.
— 15 καὶ ὁ] ὁ
— 16 ἐπιδεδημηκὼς] δεδειχτικὼς
— 23 δέκα ἦσαν] δίκη ἦν
— 24 τε τῶν] τοῦ
— 24 κατ' Αὐτοκλέους] καὶ ταυτοκλέους
— 25 ἐκ — 'Αρ.] ἀρ. τῆς ἀθ. πολ.
— 26 om. 27 παραπρ.] πρ.
— 28 τῆς Θρᾴκης] ἐν θρᾴκῃ
— 29 transp. πολ. δὲ τῆς Στρ. καὶ. om.
— 32 ἐστιν οἱ στρεπτοὶ om.
— 33 Στρομβιχ.] στρομβοχ.
168, 3 Στρομφ.] στρομβ.
— 3 Τυῤῥηνικῷ] τυραννικῷ
— 4 Ζακύνθου] κύνθου
— 5 ἐπιτρ.] τρ. 7 ἐκ om.
— 8 Γαλ.] σάλ. ἡ νῆσος om.
— 8 ἐμπόριον] καὶ ἐμπόριον τῶν
— 9 μνημ.] μνημ. δὲ Μαρωνείτας] μαρωνίτας
— 10 Στρύμης] στρώμνης
— 15 Στυρ.] δούρατος στυρ.
— 15 ἀκοντίου om. 23 σύλαι ὦσιν] συλεῶσιν
— 28 transp. θέσθαι ἄλλο ὄν. τῷ τοι.
— 31 Συλλογὴ, ὄνομα] συλλογῆς ὄνομα
— 31 ἀρχῆς om. περὶ om.
— 32 μετοικισμοῦ] μετοίκῳ
— 29 τὰ ἀλλότρια om.
— 33 transp. αἱ π. ἀλλ.
— 34 τάττωσι τοῖς πολίταις om.
169, 2 Δημοσθένης καὶ Ἰσαῖας] δημοσθένους καὶ ἰσαίου
— 7 περὶ] παρὰ 9 τοίνυν om.
— 9 εἴκοσιν om. 17 μέτρια] μετὰ τρία
— 18 ἦγον] εἶχον. ἐπειδὴ] ἐπεὶ
— 18 κατεῖδε] κατεῖδον
— 19 ἔθηκε] ἀνέθηκε 21 ἐνεγρ.] ἐγρ.
— 25 δὲ] δὲ πρῶτοι
— 26 Ναυσινίκου] ναυσιλίου
— 27 ὥς φησι Φιλόχορος om. 33 τὸν om.
— 35 γνώμην] τὴν γνώμην
170, 1 ἐς] εἰς 8 τὰ om.
— 10 ἀπ.] ἐπ. 13 ἀπογραφὰς om.
— 15 οἱ σύνδικοι om. 16 τῇ] τῷ
— 17 ἀπολογίᾳ om.

Pag. 170, 18 παρὰ Ἀθ.] παναθ. 20 αἱ] οἱ
— 21 ἐγίν.] ἐγέν. ἐξαίφνης] ἐξαίρετον
— 26 transp. τοῦ τε ποιεῖν, καὶ τοῦ λαμβ. τὰ δέ.
— 29 δεκάτῳ] ι (η) 31 δὲ om.
— 33 καλεῖται] καλοῦσι
— 35 ἐν τῷ om.
172, 6 ἐν] ἐν τῇ 7 ὁ om.
— 13 Σίμων] Σιμωνίδης? *I. G. S.*
— 15 φώρων] φόρων
— 16 Ἀθηνογένους] εὐθηνογένους
— 16 ἐστὶ om. 17 κατὰ τῶν om.
— 17 πλείω] πλείω δὲ Post ἠδ. add. ὑπερίδης
— 19 τεταρτημόριον om. 24 ἐν] ἐν τῇ
— 26 Δημ. Φιλ. om.
173, 1 ὄνομα] τοὔνομα
— 2 Ἑστιαιῶτιν] αἰτιεῶτιν
— 3 Ἀλεύα] ἀλιέου 5 ὁ om.
— 6 ἄρχοντας] ἄρχοντα
— 7 transp. ἄλλοι τε δεδ. 9 τοῦ om.
— 12 post πλήρεις add. μήτε ταύτῃ ὑπομείνας
— 13 ἐπὶ] ὑπὸ εἰρημ.] ἤρημ.
— 16 πάντῃ τετρυπημένας] ταύτας
— 18 ἐμβ.] ἐκβ. 21 ἃ δὴ] ἤδη
— 23 δ' ἐλέγχεται] δὲ λεγετο. An ἐξέλετο? *I. G. S.*
— 24. 25 om.
— 26 Τηλεφάνης] τηλεφανὴς
— 30 καὶ οἱ ἄλλοι om.
— 33 τοῖς Φιλιππικοῖς] ταῖς φιλιππικαῖς
— 35 ὑπὲρ] ὑπὲρ τοῦ
174, 2 καλεῖ] δηλοῖ δὲ καὶ om.
— 3. 4 ὡς — Δημ. om.
— 6 τιμωρίας] μωρίας
— 9 οἱ Τιτακίδαι om.
— 10 Θυατειρηνὸς] θυατηρινὸς
— 12 κατὰ] ἐν τῷ κατὰ
— 12 λέγουσι] λέγεται
— 13 Στράττις] στράτις
— 16. 17 τὸν εἰς τὸν . . . . Ἄρχιππον] εἰς τὸν ἄρχιππον
— 19 πόνου] γόνου
— 21 ὁ om. 23 Λυκοῦργος — καὶ om.
— 23 Δίδυμος] δίδυμος φησὶν ὅτι
— 25 τὰ ἐναντία] τἀναντία

Pag. 174, 29 προσκ.] προκ.
— 34 τοῦ Αἰσχίνου] αἰσχίνης
— 35 μιμουμένου] μιμουμένους
— 35 δυναμένου] δυναμένους
175, 2 ἱερωσύνης] ἱεροσύνης
— 3 αὐτή] ἡ αὐτή Κοσμῷ] κόσμῳ
— 3 συνδιέπουσι] διέπουσα
— 6 ἡ τριακοστὴ τοῦ μηνὸς om.
— 7 διὰ] διὰ τοῦ
— 9 τριακάδα καὶ om.
— 12 Λινδίων] λινδίου 13 ἡ om.
— 13 transp. πρ. εἶναι 14—17 om.
— 22 ὑπὲρ τῶν om.
— 23 Ἀργείας] ἀργίας
— 25—30 ὁ — ἐραστής om.
— 32 add. eadem quae ex Mediceo affert Gronov.
— 35 τριπτήρ] τριπτή
176, 1 περὶ] ἐπὶ
— 5 Σαρδίου] δίου
— 6 Δειν. κ. Λυκ. transp. post 8
— 10 ἐκάλουν] καλοῦσι
— 11 τότε ἡ Ἀθηνᾶ] ὁ τῆς ἀθηνᾶς
— 12 τῇ om. σελήνῃ] σελήνην
— 14. 15 τριττὺς] bis τριτὺς
— 19 οἱ Τυρμεῖδαι om. 20. 21 om.
177, 4 τῇ] τῷ
— 7 Ἀθ.] τῆς ἀθ.
— 8 Ἱππία] ἱππεία
— 17 Ἀριστοκλ.] στρατοκλ.
— 18 ἐστὶν om.
— 20—22 τοὺς — ὀνομαζομένους om.
— 23 Ὑποκύδεις] ὑποκυδεῖς γὰρ om.
— 24 -δης] -δεις
— 24 ἐστὶν ὁ δίυγρος] εἰσὶν οἱ δίυγροι
— 26 ειαμένης (sic ed. Gronov.)] ειαμενεῖς
— 26 ὑποκύδεες] ὑποκυδέες
— 28 ὑπόκοιλοι] ὑπόκηλοι
178, 3 οὐδεὶς] οὐδεὶς ἂν βουλῇ] βουλὴ
— 10. 11 ὑπὸ — ἀνῄρηκεν om.
— 11 ἐπεξί.] ὑπεξί.
— 11. 12 ἐπὶ — δίκην om.
— 16 ἀποδημίας] ἀποδημίᾳ
— 19 λόγου om. 20 Ὑσίαι] ὕσιαι

Pag. 178, 20 Ὑπερίδης — Ὑσίαι om.
— 21 τῆς] τις ἧς] ὧν
179, 1 Ἀρισταγόρας δευτέρῳ] ἀρισταγόρου β
— 2 δακέτων τι ζῷον] δακετῶν τι ζώων
— 6 Φάληρον om. 7 om.
— 12 ὄνομα κύριον om.
— 13 ἀσεβείας] εὐσεβείας
— 14 ἐξῆγον] ἐξῆν τῆς πόλεως om.
— 15 ὑπὲρ — ὑπὲρ] ἀπὸ — ἀπὸ
— 17 ἱερὰς] ἱερεὺς καὶ om.
— 18 τῶν] τὸν
— 20 ἐπιφανείων] ἐπιφανιῶν
— 22 αὐτὸν] αὐτὸς
— 24. 25 φαρμακῶντα — ἔφη om.
— 25 φαρμακὼν] φαρμακῶν δ' ἐστὶν om.
— 26 Θεόφραστος] Θεόπομπος
— 28 Φασκώλιον] φάσκωλον
— 28 ἱματίων — δὲ om.
— 29 οὕτως om.
180, 1—3 Ἡ — φασκώλιον om.
— 4 et 6 Φάϋλλος] φαῦλος 5 τις om.
— 7 Φελλέα] φελέα Κίρωνος] κήρωνος
— 8 φελλέας ἐκάλουν om. 10—15 om.
— 17 Φηγαιεὺς] φηγαιὸς
— 19 Ἀντιφῶν] ἀντὶ τοῦ
— 19 ἐξαπάτας om. 23 Φθόην] φθόη
— 23 τῇ] τῷ 24 ἐπιστολῇ] om.
— 26—28 om. 30 καὶ om.
— 33 δέ om.
181, 3 ἕλκεις] ἕλκεις με
— Post 3 addit eadem quae ex Med. affert Gronov.
— 9 ὑπ'] περ 12 τῆς om.
— 13 Φορίνης] φορίνη
— 13 ἐπὶ καὶ] καὶ ἐπὶ
— 14 ἀνθρωπείου] ἀνθρωπίνου
— 16 περὶ τοῦ ὀνόματος om.
— 16 φρατρία] φρατορία
— 19 δ' ἐστὶν om.
— 21 Φρεάῤῥιος] φρεάριος ἔστι δὲ om.
— 25 Φρυκτωρῶν] φρυκτωρεῖς
— 25 φρυκτωρεῖν om.
— 26 ἀνατειν.] ἀναφαιν.
— 27 συνηγορίᾳ] κατηγορίᾳ

Pag. 181, 27 κατὰ Δεινίον] καὶ δεινίου
— 29 ἧττον] ἧσσον
— 32 πρέσβεων] πρεσβευτῶν
— 32 εἰς ἣν om. 34 φύλαρχός ἐστιν om.
182, 2 φησί om.
— 3 Φυλὴ δῆμός ἐστι] δῆμός ἐστι φυλῆς
— 4 δὲ om.
— 5 νομίζει εἶναι τόπον τὴν] νομίζεται τὸν τόπον εἶναι
— 5 λέγων om. 6 Φυλὴν ἰὼν] φυλάξων
— 6 Φιλόχο.] φιλόχω.
183, 1 ὃ] ᾧ 26 στρατοπέδῳ] τὸ στρατόπεδον
— 5 Δημέου] δήμου 6 τὰ om.
— 7 ἔνῃ] ἐν ᾧ 11 om. 12 οἳ καὶ] οἳ
— 22 ἄλλοι] οἱ ἄλλοι
— 27 ὄφλοντα] σοφὰ ὄντα
— 28 κεχιλιῶσαι] κεχιλίωσαι
184, 1 om. 2 Χλίδος] χλῆδος
— 2 Δημοσθένης] διογένης
— 3 χλίδον ἐκβ.] χλῆδον ἐμβ.
— 5 χλίδος λέγεται] χλῆδος λέγεσθαι
— 6 transp. τις σωρὸς
— 6 ἀποκαθ.] ἀπὸ τῶν καθ.
— 7 ἀποψημ.] ἀπὸ ψηφισμ.
— 9 transp. ἔοικεν δὲ νῦν
— 12 Ἀργείοις] ἀργίαις
— 14 Δημοσθένης] διογένης
— 16 Ἀνθεστήρια] ἀνθεστηρίαν κοινῶς om.
— 18 Πυθοιγίαν] πυθοίγια
— 18 Χόας, Χύτρους] χοὰς, χύτρας
— 19 Κίρωνος] κήρωνος
— 20 transp. χολαργία δῆμος et om. τῆς Ἀττικῆς
— 21 φυλῆς om. 26 γὰρ om. χρηστῶν] χρήστων
— 27 ἄγομαι, φέρομαι om. -άζομαι] -ίζομαι
— 29 Δημοσθένης] διογένης
— 32 τῶν χρημάτων] τοῦ οὐ ῥημάτων
— 34 Δημοσθένης] διογένης
— 35 ἐν om. Εἰρήνῃ] εἰρήνης
185, 1 Χρυσοχοεῖον] χρυσοχοεῖν
— 2 Αἰσχίνῃ (sic ed. Gronov.)] αἰσχίνου
— 2 τούτῳ] τοῦτο 5 Τί δαὶ om.
— 5 ἡ δ' ὃς ὁ] ἦν δ' ὁσὸς
— 6 χρυσοχοεῖν οἴει] χρυσοχοος εἰς
— 7 ἀκουσομένους] ἀκουσόμενος

Pag. 185, 11 ἀναλαμβάνοντες τὰ] ἀναλαβόντες
— 11 αὐτοὺς] αὐτὸ 12 ὑποστρέψαντες] ὑποστρέφοντες
— 15 ἐχλ. — κωμικῶν om. 16 γοῦν] οὖν
— 25—27 Χύτροι — ἑορτὴ om.
— 28 περὶ] περὶ τῶν
186, 3 τῇ θεῷ] θεᾷ
— 4 ὀφείλειν] ὤφειλον
— 7 -κλησία] -κλησις
— 9 ψευδῶς] ψεῦδος
— 10 ὦφλον] ὤφειλον
— 12 ἐν τῷ κατὰ om.

ΑΡΠΟΚΡΑΤΙΩΝ.

ΑΡΠΟΚΡΑΤΙΩΝΟΣ (1) ed. Gron.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ. 1 ed. Mauss.

Α.

Ἄβαρις, κύριον. λοιμοῦ δέ φασι κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην γεγονότος, ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων μαντευομένοις Ἕλλησι καὶ βαρβάροις τὸν τῶν Ἀθηναίων δῆμον ὑπὲρ πάντων εὐχὰς ποιήσασθαι. πρεσβευομένων δὲ πολλῶν ἐθνῶν πρὸς αὐτούς, καὶ Ἄβαριν ἐξ Ὑπερβορέων πρεσβευτὴν ἀφικέσθαι λέγουσιν. ὁ δὲ χρόνος ἐν ᾧ παραγέγονε διαφωνεῖται. Ἱππόστρατος μὲν γὰρ κατὰ τὴν τρίτην αὐτὸν ὀλυμπιάδα λέγει παραγενέσθαι, ὁ δὲ Πίνδαρος κατὰ Κροῖσον τὸν Λυδῶν βασιλέα, ἄλλοι δὲ κατὰ τὴν εἰκοστὴν καὶ πρώτην ὀλυμπιάδα.

Ἄβιος, τὸν ἄβιον Ἀντιφῶν ἀντὶ τοῦ πολὺν βίον
κεκτημένον ἔταξεν, ὥσπερ Ὅμηρος ἄξυλον ὕλην λέγει 2
τὴν πολύξυλον.

Ἀβροκόμας. οὗτος σατράπης ἦν Ἀρταξέρξου τοῦ Περσῶν βασιλέως.

Ἀγάθαρχος, ὄνομα κύριον. τούτου μνημονεύει Δημοσθένης. ἦν δὲ ζωγράφος ἐπιφανής, Εὐδήμου υἱός, τὸ δὲ γένος Σάμιος.

Ἀγαθῆς τύχης νεώς. τούτου μνημονεύει Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ διοικήσεως καὶ ἕτεροι.

Ἀγασικλῆς. περὶ Ἀγασικλέους Ὑπερίδης λέγει. γέγραπται καὶ Δεινάρχῳ λόγος κατ' αὐτοῦ, ἐν ᾧ δεδή-

λωται ὅτι Ἁλιμουσίοις συνεδίκασε. καὶ διὰ τοῦτο ξένος ὢν τῇ πολιτείᾳ ἐνεγράφη.

Ἄγει. τοῦτο πολλὰ σημαίνει. Ἰσαῖος δὲ ἀντὶ τοῦ φέρειν καὶ ἐνάγειν καὶ ἕλκειν ἔλαβεν ἐν τῷ οὕτως ἐπι-
(2)γραφομένῳ ὑπὲρ Εὐμαθοῦς εἰς ἐλευθερίαν ἀφαίρεσις,
λέγων οὕτως· Ἔβλαψέ με Ξενοκλῆς, ἀφελόμενος Εὐμάθην εἰς ἐλευθερίαν, ἄγοντος ἐμοῦ εἰς δουλείαν κατὰ τὸ ἐμὸν μέρος. καὶ πολλάκις ἐν τῷ λόγῳ ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας. Ἀντιφῶν δ' ἐν τῷ περὶ
3 ἀληθείας φησί, τοὺς νόμους μεγάλους ἄγοι, ἀντὶ τοῦ
ἡγοῖτο. τούτου πολλὴ χρῆσις.

Ἀγελαίων, Ἰσοκράτης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ. ὡς ἂν εἰ ἔλεγε, τῶν πολλῶν σοφιστῶν καὶ πλανητῶν. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀγελαίων ζώων, ἃ βόσκεται εἰς ἃ τύχοι χωρία· ἢ ἀπὸ τῶν ἰχθύων, οὓς διαβόσκεσθαι φασὶ ῥύδην καὶ ἀγεληδόν. ἡ εὐθεῖα ὁ ἀγελαῖος.

Ἀγενής, ἀντὶ τοῦ ἄπαις παρ' Ἰσαίῳ ἐν τῷ ὑπὲρ Μενεκλέους κλήρου.

Ἀγησίλαος, οὗτος ἦν, ὡς ὁ Ξενοφῶν δηλοῖ, βασιλεὺς Λακεδαιμονίων, ἐπιφανὴς καὶ γενναῖος· καὶ πολλὰ τῆς Ἀσίας κατεστρέψατο, τοῖς Κύρῳ συναναβᾶσι χρησάμενος στρατιώταις.

Ἄγλαυρος, ἡ θυγάτηρ Κέκροπος. ἔστι δὲ καὶ ἐπώνυμον Ἀθηνᾶς.

Ἁγνεύετε τὴν πόλιν, Ἀντιφῶν ἐν τῷ δευτέρῳ, ἀντὶ τοῦ ἁγνίζετε.

Ἀγνίας, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην περὶ χωρίου. τοῦτον καὶ τοὺς συμπρεσβευτὰς αὐτοῦ φησὶν Ἀνδροτίων ἐν πέμπτῳ τῆς Ἀτθίδος καὶ Φιλόχορος, ὡς
4 ἑάλωσάν τε καὶ ἀπέθανον ὑπὸ Λακεδαιμονίων.

Ἀγνοῦς, δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς· ἧς ὁ φυλέτης Ἀγνούσιος. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Ἀγνωμόνως, ἀντὶ τοῦ ἀλογίστως καὶ ἀβούλως. Δημοσθένης ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς.

Ἀγορᾶς, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου περὶ τοῦ διαγράμματος. οὗτοι πολλάκις ἀγορὰς ποιοῦντες. μή ποτε ἀντὶ τοῦ συνόδους νῦν. σημαίνει δὲ καὶ ἕτερα (3) τοὔνομα.

Ἀγορανόμοι, οἱ τὰ κατὰ τὴν ἀγορὰν ὤνια διοικοῦντες ἄρχοντες. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. Ἀριστοτέλης δ' ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ κληροῦσθαί φησι πέντε μὲν εἰς Πειραιᾶ, πέντε δὲ εἰς ἄστυ.

Ἀγοράσαι, ἀντὶ τοῦ ὠνήσασθαι. Ὑπερίδης ἐν τῷ Δηλιακῷ.

Ἀγραφίου, εἶδός τι δίκης οὕτω καλουμένης, κατὰ τῶν ὀφειλόντων μὲν τῷ δημοσίῳ, καὶ διὰ τοῦτο ἐγγραφέντων, εἶτα πρὶν ἐκτῖσαι ἐξαλειφθέντων. διδάσκουσι δὲ τοῦθ' οὕτως ἔχειν Δημοσθένης τε καὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Θεοκρίνου καὶ Λυκοῦργος ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος, ἔτι τε Πυθέας ἐν τῇ πρὸς τὴν ἔνδειξιν ἀπολογίᾳ. 5

Ἀγρίους, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου τοὺς σφόδρα ἐπτοημένους περὶ τὰ παιδικὰ καὶ χαλεποὺς παιδεραστάς φησι. καὶ ἄγριον κυβευτὴν Μένανδρος λέγει τὸν σφόδρα κυβεύειν ἐσπουδακότα.

Ἀγρύλη, δῆμος τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς. ὁ δημότης Ἀγρυλεύς, καὶ ἐπίῤῥημα τοπικὸν Ἀγρυλῆθεν.

Ἀγυιᾶς, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου, κατὰ τὰ πάτρια καὶ κνισσᾶν ἀγυιᾶς. ἔνιοι μὲν ὀξύνουσι θηλυκῶς χρώμενοι, οἷον τὰς ὁδούς· βέλτιον δὲ περισπᾶν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγυιέας, ὡς σαφὲς ποιοῦσιν Ἀριστοφάνης τε ἐν Σφηξὶ καὶ Εὔπολις. ἀγυιεὺς δέ ἐστι κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν ἱστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν. ἰδίους δὲ εἶναί φασιν αὐτοὺς Ἀπόλλωνος, οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἀμφοῖν. ἔστιν οὖν τὸ ὁλόκληρον ἀγυιέας, καὶ κατὰ τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον ἀγυιᾶς· καθὰ καὶ Στειριᾶς καὶ Μηλιᾶς καὶ τὰ παραπλήσια λέγουσιν ἐν συναλοιφῇ. Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισι·

μηλοσφαγεῖν τε βουθύτοις ἐπ' ἐσχάραις,
κνισσᾶν τ' ἀγυιᾶς. 6

φασὶ δ' αὐτὸ ἴδιον εἶναι Δωριέων, ὡς δῆλον ποιεῖ Διευχίδας ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Μεγαρικῶν. εἶεν ἂν καὶ οἱ παρὰ (4) τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενοι ἀγυιεῖς, οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοί, ὥς φασι Κρατῖνος καὶ Μένανδρος, καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ Λαοκόωντι, μετάγων τὰ Ἀθηναίων ἔθη εἰς Τροίαν, φησί·

λάμπει δ' ἀγυιεὺς βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ
σμύρνης σταλαγμοῖς, βαρβάρων εὐοσμίας.

Ἀγύῤῥιος, δημαγωγῶν οὗτος οὐκ ἀφανής. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους.

Ἀγωνιᾶν, τὸ ἀγωνίζεσθαι. Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς ἀντιδόσεως. ἀγωνιῶντες, ἀντὶ τοῦ ἀγωνιζόμενοι, παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν τῷ Πανηγυρικῷ.

Ἀδέητος, ἀντὶ τοῦ ἀνενδεής, παρ' Ἀντιφῶντι ἐν τῷ ἀληθείας πρώτῳ.

Ἀδελφίζειν, ἀντὶ τοῦ ἀδελφὸν καλεῖν, παρ' Ἰσοκράτει ἐν Αἰγινητικῷ καὶ Ἑκαταίῳ τῷ Μιλησίῳ ἐν β' ἡρωελεγείῳ, καὶ Στράττιδι, καὶ Ἀπολλοφάνει ἐν Ἰφιγέροντι.

Ἀδημονούσης, ἀπορούσης.

7 Ἀδδηφάγους τριήρεις, Λυσίας λέγει ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐκρίτου διαμαρτυρίᾳ, εἰ γνήσιος ὁ λόγος· καὶ ἀδδηφάγον πεντηκόντορον Φίλιστος. λέγοιεν δ' ἂν τὰς ἐντελομίσθους καὶ πολλὰ ἀναλισκούσας. ἔοικε δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἵππων τῶν τελείων καὶ ἀγωνιστῶν λέγεσθαι, οἵτινες εἰώθασιν ἔδμεναι ἄδδην, κατὰ τὸν ποιητήν. Ἀλκαῖος δὲ ἐν τῇ κωμῳδοτραγῳδίᾳ τοὺς πότας λύχνους ἀδδηφάγους εἶπεν.

Ἀδιάστατον, τὸ μήπω διεστηκὸς μηδὲ διακεκριμένον, Ἀντιφῶν εἶπεν.

Ἀδικίου, οἷον ἀδικήματος. ἔστι δὲ ὄνομα δίκης. ἀποτίννυται δὲ τοῦτο ἁπλοῦν, ἐὰν πρὸ τῆς ἐννάτης πρυτανείας ἀποδοθῇ· εἰ δὲ μή, διπλοῦν καταβάλλεται.

Ἀδοκίμαστος. δοκιμασθῆναι λέγεται τὸ εἰς ἄν- (5) δρας ἐγγραφῆναι, καὶ ἀδοκίμαστος ὁ μήπω ἐγγεγραμ-

μένος, παρὰ Λυσίᾳ ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους ἐπιτροπῆς, εἰ γνήσιος.

Ἀδράστειαν οἱ μὲν τὴν αὐτὴν λέγουσι τῇ Νεμέσει, λαβεῖν τε τοὔνομα ἀπὸ Ἀδράστου τινὸς βασιλέως, ἔκ τινων μαντειῶν ἱδρυσαμένου ἱερὸν Νεμέσεως, ὃ προσαγορευθῆναι μετὰ ταῦτα Ἀδραστείας, ὡς Ἀντί- 8
μαχος ἐν τούτοις δηλοῖ·

ἔστι δέ τις Νέμεσις μεγάλη θεός, ἣ τάδε πάντα
πρὸς μακάρων ἔλαχε. βωμὸν δέ οἱ εἵσατο πρῶτος
Ἄδρηστος, ποταμοῖο παρὰ ῥόον Αἰσήποιο,
ἔνθα τετίμηταί τε καὶ Ἀδρήστεια καλεῖται.

Δημήτριος δὲ ὁ Σκήψιος Ἄρτεμίν φησιν εἶναι τὴν Ἀδράστειαν, ἀπὸ Ἀδράστου τινὸς ἱδρυμένην.

Ἀδύνατοι, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. οἱ ἐντὸς τριῶν μηνῶν κεκτημένοι τὸ σῶμα πεπηρωμένον. ἐλάμβανον δὲ οὗτοι δοκιμασθέντες ὑπὸ τῆς βουλῆς δύο ὀβολοὺς τῆς ἡμέρας ἑκάστης, ἢ ὀβολόν, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ· ὡς δὲ Φιλόχορός φησιν, ἐννέα δραχμὰς κατὰ μῆνα. ἔστι δὲ καὶ λόγος τις Λυσίου περὶ τοῦ ἀδυνάτου, ἐν ᾧ ὡς ὀβολὸν λαμβάνοντος μέμνηται.

Ἀεί, ἀντὶ τοῦ ἕως, παρ' Ἀντιφῶντι Σαμοθρᾳκικῷ. πολλὴ δὲ χρῆσις αὐτοῦ. καὶ Θουκυδίδης ἐν τῷ προοιμίῳ οὕτως ἤρξατο, οὕτω μὲν οὖν μοι δεῦρ' ἀεὶ τεί- 9
νει λόγους.

Ἀειεστώ, Ἀντιφῶν τὴν ἀϊδιότητα καὶ τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἑστάναι, ὥσπερ καὶ εὐεστὼ ἡ εὐδαιμονία καλεῖται. ἡ λέξις παρὰ τῷ Διογενιανῷ, ἐν ἀληθείας δευτέρῳ Ἀντιφῶντος.

Ἀειλογία, τὸ ἀεὶ λόγον καὶ εὐθύνας ὑπέχειν. οὕτω Δημοσθένης καὶ Ἰσαῖος.

Ἄερκτον, ἀντὶ τοῦ ἄφρακτον καὶ πανταχόθεν καθορώμενον. Λυσίας.

Ἀετός, τῶν οἰκοδομημάτων τὸ κατὰ τὸν ὄροφον, ὅ τινες ἀέτωμα λέγουσιν. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι· (6)

τὰς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς ἀετόν.

Ἀξηνία, δῆμος φυλῆς τῆς Ἱπποθοωντίδος, καὶ ὁ φυλέτης Ἀξηνιεύς. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.

Ἀζήτητον, τὸ ζήτησιν καὶ κατηγορίαν ἔχειν κεκωλυμένον, παρ' Αἰσχίνῃ ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.

Ἀθεώρητος, ἀντὶ τοῦ ἀθέατος, παρ' Ἀντιφῶντι ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας. καὶ ἀθεωρητὶ, χωρὶς θεωρίας.

Ἀθηνόδωρος, Ἀθηναῖος τῷ γένει, στρατιώτης. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους.

10 Ἀθμονεύς. Ἀθμονία δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Κεκροπίδος, ἀφ' οὗ ὁ δημότης Ἀθμονεύς.

Αἰγεῖον, τὸ τοῦ Αἰγέως μαντεῖον. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου, καὶ Αἰγέως ἡρῷον ἐν Ἀθήναις.

Αἰγεῖδαι, Δημοσθένης ἐν τῷ ἐπιταφίῳ, εἰ γνήσιος. Αἰγηῒς φυλὴ ὠνομάσθη ἀπὸ Αἰγέως τοῦ Πανδίονος. ἔνθεν οἱ φυλέται Αἰγεῖδαι.

Αἰγίς. αἰγίδας ἐκάλουν τὰ ἐκ τῶν στεμμάτων πλέγματα, καὶ τὰ διὰ στεμμάτων πεπλεγμένα δίκτυα. Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς διοικήσεως καὶ Νυμφόδωρος. Ἡρόδοτος δ' ἐν τετάρτῃ ταύτας φησὶν ὑπὸ Λιβύων αἰγέας καλεῖσθαι.

Αἰγιλιεὺς, Ὑπερίδης. καὶ Αἰγιλία δῆμος φυλῆς Ἀντιοχίδος. ἔνθεν ὁ δημότης Αἰγιλιεύς.

Αἰδέσασθαι, ἀντὶ τοῦ μεταπεισθῆναι. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους ἐπιτροπῆς, εἰ γνήσιος. καὶ Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Ναυσίμαχον καὶ Ξενοπείθη· ἐν δὲ τῷ κατ' Ἀριστοκράτους οὗτος, ἀντὶ τοῦ ἐξιλάσασθαι καὶ πεῖσαι.

Ἄϊδρις, ἀνεπιστήμων, ἀμαθὴς, ἄπειρος.

Αἰθαλίδαι, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς.

Αἰθιόπιον, ὄνομα χωρίου ἐν Εὐβοίᾳ.

11 Αἰκίας, εἶδος δίκης ἐστὶν ἰδιωτικῆς ἐπὶ πληγαῖς
(7) λαγχανομένης, ἧς τὸ τίμημα ἐν τοῖς νόμοις οὐκ ἔστιν ὡρισμένον, ἀλλ' ὁ μὲν κατήγορος τίμημα ἐπιγράφεται, ὁπόσου δοκεῖ ἄξιον εἶναι τὸ ἀδίκημα, οἱ δὲ δικασταὶ ἐπικρίνουσιν.

Αἰνείους, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους.

Αἶνος, πόλις τῆς Θρᾴκης. Ὅμηρος, ὃς ἄρ Αἰνόθεν εἰληλούθει. Ἔφορος δ' ἐν τῇ τετάρτῃ περὶ Θρᾳκίων πολισμάτων λέγων, φησίν· ἐχομένη δὲ τούτων Αἶνος πόλις, ἣν πρῶτον Ἕλληνες Ἀλωπεκοννήσιοι κατῴκησαν, ὕστερον δ' ἐκ Μιτυλήνης ἐπηγάγοντο καὶ Κύμης ἐποίκους.

Αἰξωνεῖς, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Μέδοντα περὶ χωρίου. Αἰξωνῆϊς δῆμος φυλῆς τῆς Κεκροπίδος. ἐκωμῳδοῦντο δὲ εἰς βλασφήμους, ἀφ' οὗ καὶ τὸ κακῶς λέγειν, αἰξωνεύεσθαι ἔλεγον. Μένανδρος ἐν Κανηφόρῳ. Πλάτων δ' ἐν τῷ περὶ ἀνδρείας φησὶν, Οὐδὲν ἐρῶ πρὸς ταῦτά γ' ἔχων εἰπεῖν, μή με εἴπῃς Αἰξωνέα εἶναι.

Ἀκαδημία, τρία ὑπῆρχον γυμνάσια, Λύκειον, Κυνόσαργες, Ἀκαδημία. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ καθιερώσαντος αὐτὸ Ἀκαδήμου.

Ἀκαμαντὶς, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Βοιωτὸν περὶ τοῦ ὀνόματος· ἐν Ἀκαμαντίδι φυλῇ γεγονώς. 12
μία αὕτη τῶν δέκα φυλῶν, ἀπὸ Ἀκάμαντος τοῦ Θησέως.

Ἀκαρεὶ, ἀντὶ τοῦ μικρὸν, ἢ οὐδὲν, παρ' Ἀντιφῶντι.

Ἀκὴ, πόλις αὕτη ἐν Φοινίκῃ. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Κάλλιππον· ἣν Νικάνωρ ὁ περὶ μετονομασιῶν γεγραφὼς, καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ὑπομνήμασι, τὴν νῦν Πτολεμαΐδα καλουμένην φασὶν εἶναι. Δημήτριος δὲ ἰδίως τὴν ἀκρόπολιν τῆς Πτολεμαΐδος πρότερον Ἀκὴν ὠνομάσθαι φησίν.

Ἀκινάκης, Περσικὸν ξίφος. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους.

Ἀκμάζεις, ἀντὶ τοῦ τὰ τῶν νέων πράττεις. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Μαντιθέου. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Νίκαρχον τὸν αὐλητὴν, εἰ γνήσιος.

Ἄκριτος, ἀντὶ τοῦ ἀδιάκριτος. Δημοσθένης ἐν (8)
τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Ἀκροᾶσθαι, ἀντὶ τοῦ ὑπακούειν. Ἀντιφῶν ἐν τῷ κατὰ Φιλίνου.

Ἀκτή, ἐπιθαλαττίδιός τις μοῖρα τῆς Ἀττικῆς, Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ ταρίχους· ὅθεν καὶ ὁ Ἀκτίτης
13 λίθος. ἐκάλουν δὲ οὕτω καὶ τὴν Ἀττικὴν οἱ μὲν ἀπό τινος βασιλέως, οἱ δὲ διὰ τὸ τὴν πλείω μοῖραν τῆς χώρας ἐπιθαλάττιον εἶναι.

Ἄκτια, Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ Πολύευκτον στρατηγεῖν. Ἄκτια ἀγὼν παλαιὸς ἦν, ὡς δῆλον ποιεῖ Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ ἀγώνων.

Ἀλαβαστοθῆκαι, αἱ θῆκαι τῶν ἀλαβάστων, ἃς ἐν τῇ συνηθείᾳ μυροθήκας καλοῦσι. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας. ἀλάβαστοι δέ εἰσι λήκυθοι, ὧν οὐκ ἔστι λαβέσθαι διὰ τὴν λειότητα.

Ἁλαιεύς, ὄνομα δημότου.

Ἀλάστωρ, οὗ μηδέ ποτ᾽ ἄν τις ἐπιλάθοιτο. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. πολὺ δὲ τοὔνομα ἐν τῇ τραγῳδίᾳ.

Ἀλέας, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας. ἔστι δὲ πόλις Θεσσαλική. οἱ δὲ πολῖται Ἀλεῖς.

Ἀλέξανδρος. Δημοσθένης ἐν τρίτῳ Φιλιππικῶν φησίν, Ἡνίκα ἦλθεν Ἀλέξανδρος ὁ τούτων πρόγονος, περὶ τούτων κήρυξ. οὗτός ἐστιν ὁ ἐπικαλούμενος φιλέλλην βασιλεύς, υἱὸς μὲν Ἀμύντου, πατὴρ δὲ Περδίκκου, ἐστρατεύετο δὲ ὑπὸ Μαρδονίῳ, ἀφ᾽ οὗ καὶ ἐπέμφθη ἐπὶ
14 γῆς καὶ ὕδατος αἴτησιν πρὸς Ἀθηναίους. οἱ δὲ οὐχ ὅπως αὐτῷ προσέσχον τὸν νοῦν, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπειλήσαντες ἀπέπεμψαν. ἕτερος δέ ἐστιν Ἀλέξανδρος, καὶ αὐτὸς Μακεδόνων βασιλεύς, ἀδελφὸς Φιλίππου πρεσβύτερος, περὶ οὗ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας φησί· καίτοι τῶν ἀποκτεινάντων Ἀλέξανδρον ἦν τὸν
(9) ἀδελφὸν τοῦ Φιλίππου οὗτος Ἀπολλοφάνης. ἄλλος δέ ἐστιν Ἀλέξανδρος Θετταλός, περὶ οὗ πάλιν ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ κατ᾽ Ἀριστοκράτους· τί δ᾽ Ἀλέξανδρον ἐκεῖνον τὸν Θετταλόν; οὗτος δὲ Φεραῖος μέν ἐστι, συνεμά-

γησαν δ' αὐτῷ Ἀθηναῖοι κατὰ Θηβαίων, ὅτε δέσμιος ἦν παρ' αὐτῷ Πελοπίδας. ἄλλος δὲ Ἀλέξανδρος Μολοττὸς, ἀδελφὸς Ὀλυμπιάδος τῆς Φιλίππου γυναικὸς, οὗ πάλιν Δημοσθένης μνημονεύει ἐν ἑβδόμῳ Φιλιππικῶν, εἰ γνήσιος ὁ λόγος.

Ἁλίπεδον, τινὲς τὸν Πειραιᾶ φασιν. ἔστι δὲ καὶ κοινῶς τόπος, ὃς πάλαι μὲν ἦν θάλασσα, αὖθις δὲ πεδίον ἐγένετο. διὸ καὶ δασύνεται ἡ πρώτη. ἔστι γὰρ οἷον ἁλὸς πεδίον, ἤτοι ὁμαλὸν πεδίον καὶ τετριμμένον καὶ οἷον ἀληλεσμένον, ὡς Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν διὰ ψιλοῦ, ἐν ἀλιπέδῳ. ἔνιοι δέ φασιν ὅτι τὸ παραθαλάσ- 15
σιον πεδίον οὕτω λέγεται. τινὲς δέ φασι παρὰ τὸ ἀλινδεῖσθαι ἵππους ἐν αὐτῷ δύνασθαι, ὅ ἐστι κονίσασθαι, οὕτως ὀνομασθῆναι.

Ἁλιμούσιοι, Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει. Ἁλιμοῦς, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς, καὶ οἱ δημόται Ἁλιμούσιοι.

Ἁλιρρόθιος, ὄνομα κύριον. υἱὸς Ποσειδῶνος. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους.

Ἀλκέτας, Μολοττῶν βασιλεύς. Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ῥηθέντων.

Ἀλκιβιάδης ὁ Κλεινίου. ἦν δὲ καὶ ἕτερος, πρόπαππος τοῦ προειρημένου, ὅν φησι Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ἀλκιβιάδου λειποταξίου, εἰ γνήσιος ὁ λόγος, αὐτόν τε καὶ τὸν πρὸς μητρὸς πάππον δὶς ἐξοστρακισθῆναι. ἄλλος δέ ἐστιν Ἀλκιβιάδης, οὗ μνημονεύει Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς τὴν Δημοσθένους γραφὴν ἀπολογίᾳ. μνημονεύουσι δ' αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων ῥητόρων τινὲς καὶ οἱ κωμικοί. ἔστι δὲ Φηγούσιος Ἀλκιβιάδου ξένος.

Ἀλκίμαχος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Εὐέργου καὶ (10)
Μνησιβούλου. στρατηγὸς οὗτός ἐστιν Ἀναγυράσιος 16
τὸν δῆμον, στρατηγήσας ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ. ἕτερος δέ ἐστιν Ἀλκίμαχος Μακεδὼν, οὗ μνημονεύει Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου οὕτως· Ἀλκίμαχον καὶ Ἀντίπατρον Ἀθηναίους καὶ προξένους ἐποιησάμεθα. Ἀναξιμένης δὲ ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν περὶ Ἀλέξανδρον

ἀνέγραψεν αὐτοῦ δημηγορίαν, πρὸς ἣν ἀντειπεῖν φησὶ Δημοσθένην.

Ἀλκμαιωνίδαι, γένος ἐπιφανὲς Ἀθήνησιν, ἀπὸ Ἀλκμαίωνος.

Ἀλογίαν, τὸ μηδένα ἔχειν λόγον, ἀλλ' ἀλογιστὶ πράττειν. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους, καὶ Πλάτων.

Ἄλογοι ἐρανισταί, μή ποτε οἱ μήπω ἐξειληχότες τὸ ἐπιβάλλον ἑαυτοῖς, κατὰ τὴν ἐκ τῆς περιόδου τάξιν τῶν ὀνομάτων εἰς τὸν ἔρανον ἐκφερομένων. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ τῶν Πατροκλέους παίδων ἐρανικῷ.

Ἁλόνησος, νησύδριον ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος, ὡς καὶ Ἀρχέμαχος ἐν τετάρτῃ τῶν Εὐβοεικῶν. μνημονεύει δὲ τῆς ἀμφισβητήσεως τῆς περὶ Ἁλονήσου καὶ Θεόπομπος ἐν τετάρτῳ
17 καὶ Ἀναξιμένης ἐν τετάρτῳ Φιλιππικῶν.

Ἀλόπη, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας. Κερκύονος θυγάτηρ, ἐξ ἧς καὶ Ποσειδῶνος Ἱπποθόων ὁ τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς ἐπώνυμος, ὡς Ἑλλάνικός τε ἐν δευτέρᾳ Ἀτθίδος καὶ Εὐριπίδης ἐν τῷ ὁμωνύμῳ, Δείναρχος ἐν τῇ διαδικασίᾳ Φαληρέων.

Ἁλουργοπωλική, ἡ πορφυροπωλικὴ ὑφ' ἡμῶν λεγομένη. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους.

Ἁλῶα, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας. ἑορτή ἐστιν Ἀττικὴ τὰ Ἁλῶα. ἥν φησιν Φιλόχορος ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς ποιεῖσθαι περὶ τὰς ἅλως. ἄγεσθαι δὲ αὐτήν φησιν, ἐν τῷ περὶ ἑορτῶν, Ποσειδεῶνος μηνός.

(11) Ἀλωπεκαί, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος. ὁ δὲ δημότης Ἀλωπεκεύς. καὶ Ἀλωπεκῆθεν. πόθεν δὲ ὠνομάσθησαν, Φιλόχορος ἐν τῇ τρίτῃ δηλοῖ.

Ἀλωπεκόνησος, πόλις τῶν ἐν Χεῤῥονήσῳ.

Ἀμάδοκος, Ἰσοκράτης Φιλιππικῷ. δύο γεγόνασιν οὗτοι, πατὴρ καὶ υἱός. ὃς καὶ Φιλίππῳ συμμαχήσων

ἦλθεν εἰς τὸν πρὸς Κερσοβλέπτην πόλεμον. ἀμφο- 18
τέρων μέμνηται Θεόπομπος ἐν τῇ ἑνδεκάτῃ τῶν Φιλιππικῶν.

Ἀμαζόνιον, Ἰσαῖος διείλεκται ἐν τῷ πρὸς Διοκλέα περὶ τῶν Ἀμαζόνων ἀφιερώσεως Ἀθήνησιν, Ἀμμώνιος ἐν τῷ περὶ βωμῶν καὶ θυσιῶν. ἔστι δὲ ἱερὸν, ὃ Ἀμαζόνες ἱδρύσαντο.

Ἁμαξαντεία, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. ὁ φυλέτης Ἁμαξαντεύς.

Ἀμβλωθρίδιον, τὸ ἀμβλωθὲν βρέφος.

Ἀμβρακία, πόλις ἐν τῷ Ἀμβρακικῷ κόλπῳ, ἄποικος Κορινθίων.

Ἅμιπποι, Ἰσαῖος τεμενικῷ, οἱ σὺν ἵπποις στρατευόμενοι. ἔνιοι δέ φασιν ὅτι ζεύγνυνταί τινες πρὸς ἀλλήλους ἵπποι κέλητες, ὁ δὲ ἐλαύνων αὐτοὺς τὸν ἕτερον μὲν παρέλκεται, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου ὀχεῖται. οὗτοι ἅμιπποι λέγονται. τοῦτ' ἐστὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ·

θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον.

πεζοὶ δ' εἰσὶν οἱ ἅμιπποι, ὡς δῆλόν ἐστιν ἐκ τῶν Θουκυδίδου καὶ Ξενοφῶντος, ἐκ τῆς τῶν Ἑλληνικῶν. καὶ μή ποτε πρόδρομοί τινές εἰσιν οἱ ἅμα τοῖς ἱππεῦσι τεταγμένοι. Φιλόχορος οὖν ἐν τῇ ἕκτῃ καὶ δεκάτῃ φησὶ καὶ προδρόμους.

Ἀμμωνὶς, ἡ τοῦ Ἄμμωνος ἱερὰ τριήρης. Δείναρ- 19
χος ἐν τῷ κατὰ Ἱμεραίου.

Ἀμόργης, Πισσούθνου νόθος υἱός ἐστιν.

Ἀμοργὸς, ἔστι παραπλήσιόν τι βύσσῳ. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. μνημονεύουσι δὲ οἱ κωμικοὶ (12)
πολλάκις τῶν ἀμοργίνων, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ καὶ Εὔπολις Πόλεσιν.

Ἀμφιγνοεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀγνοεῖν, ἢ ἐνδοιάζειν περὶ τῆς γνώσεως, ὡς καὶ Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀσίωνα περὶ τῆς τῶν βιβλίων κλοπῆς, εἰ γνήσιος ὁ λόγος.

Ἀμφιδέαι, εἰσὶ περισκελίδες τινές. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις. ἰδίως δὲ Λυσίας ἐν τῷ κατ' Εὐθυ-

δίκου φησίν, Οὐ δυνάμενος δ' ἐκβαλεῖν διὰ τὸ ἀμφιδέαις δεδέσθαι τὰς θύρας.

Ἀμφιδρόμια, Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῆς ἀμβλώσεως, εἰ γνήσιος ὁ λόγος. ἡμέρα τις ἤγετο ἐπὶ τοῖς νεογνοῖς παιδίοις, ἐν ᾗ τὸ βρέφος παρὰ τὴν ἑστίαν ἔφερον τρέχοντες, καὶ ὑπὸ τῶν οἰκείων καὶ φίλων πολύποδας καὶ σηπίας ἐλάμβανον.

Ἀμφικτύονες, συνέδριόν τί ἐστιν Ἑλληνικὸν
20 συναγόμενον ἐν Θερμοπύλαις. ὠνομάσθη δὲ ἤτοι ἀπὸ Ἀμφικτύονος τοῦ Δευκαλίωνος· ὅτι αὐτὸς συνήγαγε τὰ ἔθνη βασιλεύων, ὥς φησι Θεόπομπος ἐν ὀγδόῃ· ταῦτα δὲ ἦν δώδεκα· Ἴωνες, Δωριεῖς, Περῥαιβοί, Βοιωτοί, Μάγνητες, Ἀχαιοί, Φθιῶται, Μηλιεῖς, Δόλοπες, Αἰνιᾶνες, Δελφοί, Φωκεῖς· ἢ ἀπὸ τοῦ περιοίκους εἶναι τῶν Δελφῶν τοὺς συναχθέντας, ὡς Ἀναξιμένης ἐν πρώτῃ Ἑλληνικῶν.

Ἀμφίπολις, Ἀντιφῶν περὶ τοῦ Λινδίων φόρου. πόλις αὕτη τῆς Θρᾴκης. πρότερον δὲ ἐννέα ὁδοὶ ἐκαλεῖτο, ὡς Ἀνδροτίων ἐν δωδεκάτῃ Ἀτθίδος. Μαρσύας δ' ἐν Μακεδονικαῖς, διὰ τὸ περιοικεῖσθαι τὸν τόπον Ἀμφίπολιν ὠνομάσθαι, πρότερον Ἄκρα καλουμένη. οἱ δὲ, Ἄρεος πόλις.

Ἀμφισβητεῖν καὶ παρακαταβάλλειν. οἱ τὸν κλῆρον ἐπιδικαζόμενοι, ἀμφισβητεῖν, ἢ παρακαταβάλλειν λέγονται. οἱ μὲν φάσκοντες ἐπίδικον εἶναι τὸν κλῆρον,
(13) ὡς ὄντος παιδὸς τῷ τετελευτηκότι, ἢ γόνῳ, ἢ ποιήσει, οἱ δὲ, ὡς ἄπαιδος τελευτήσαντος, δικαιότερον λέγοντες ἔχειν αὐτοὺς τὸν κλῆρον τοῦ λαβόντος. ἢ συγγενεῖς
21 ὄντες, ἢ κατὰ διαθήκας κληρονόμοι. οὕτω Δημοσθένης καὶ Ὑπερίδης περὶ τοῦ καταβάλλειν διεσάφησαν.

Ἄμφισσα, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, πόλις τῆς Λοκρίδος. Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ὀπουντίων πολιτείᾳ οὕτω λέγει. Ἀνδραίμων δὲ ἦν οἰκιστής. Ἄμφισσαν δ' ὠνόμασαν διὰ τὸ περιέχεσθαι τὸν τόπον ὄρεσιν.

Ἀμφοτερόπλουν, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Διονυσοδώρου, ὅταν τις ναυτικὸν δανείσῃ δάνειον ἐπὶ τῷ καὶ ἐνθένδε πλεῦσαί ποι κἀκεῖθεν ἐνθάδε, τοῦτο ἀμφοτερόπλουν καλεῖται.

Ἀμωσγέπως, ἀντὶ τοῦ ἑνὶ γέ τινι τρόπῳ. Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρου ἐνδείξεως, εἰ γνήσιος.

Ἀναβάλλει, ἀντὶ τοῦ εἰς ἀναβολὰς καθίστησι, καὶ οἱονεὶ ἀναβάλλεται. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.

Ἀνάγειν, τὸ μηνύειν τὸν πεπρακότα, καὶ ἐπ' ἐκεῖνον ἰέναι. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Βοιωτὸν, εἰ γνήσιος.

Ἀναγεῖς, Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος. διὰ μὲν τοῦ α, τοὺς ἀνάγνους· ἐὰν δὲ ἐναγεῖς, τοὺς ἐν τῷ ἄγει, τουτέστιν, ἐν τῷ μιάσματι.

Ἀναγινωσκόμενος, ἀντὶ τοῦ ἀναπειθόμενος. 22
Ἀντιφῶν, Ἰσαῖος, Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ.

Ἀναγκαῖον, ἀντὶ τοῦ δεσμωτήριον. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἕρμωνα, καὶ Ξενοφῶν Ἑλληνικαῖς· Καλλισθένης δὲ, ἀνώγαιον εἶπεν, ὃ δεῖ μᾶλλον λέγεσθαι.

Ἀναγυράσιος, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. δῆμός ἐστιν Ἀναγυροῦς τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς, ἔνθεν ὁ δημότης Ἀναγυράσιος.

Ἀναδικάσασθαι, τὸ ἄνωθεν δικάσασθαι. οὕτως Ἰσαῖος. ἐντεῦθεν καὶ τὸ, ἀνάδικοι κρίσεις, αἱ ἄνωθεν δικαζόμεναι, ὅταν ἁλῶσιν οἱ μάρτυρες ψευδομαρτυριῶν.(14)

Ἀναθέσθαι, Ἀντιφῶν περὶ ὁμονοίας· Ἀναθέσθαι δὲ ὥσπερ πεττὸν τὸν βίον οὐκ ἔστιν. ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν βιῶναι μετανοήσαντας ἐπὶ τῷ προτέρῳ βίῳ. εἴρηται δὲ ἐκ μεταφορᾶς τῶν πεττευομένων. Πλάτων ἐν Ἱππάρχῳ, ἢ Φιλοκερδεῖ.

Ἀναιρεθεὶς, ἀντὶ τοῦ ἀναληφθεὶς καὶ τραφεὶς, παρ' Ἰσοκράτει Φιλίππῳ.

Ἀναίνεσθαι, κοινῶς μὲν τὸ ἀρνεῖσθαι, ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν κατὰ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἀφροδίσια λέγεται. 23
Δημοσθένης ἐν τῇ ὑπὲρ Φορμίωνος παραγραφῇ. Πλάτων Φάωνι. Μένανδρος Σικυωνίῳ.

Ἀνακαιᾶσι, δῆμος φυλῆς Ἱπποθοωντίδος ἢ Ἀνάκαια.

Ἀνακαλυπτήρια, δῶρα διδόμενα ταῖς νύμφαις παρά τε τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῶν οἰκείων καὶ φίλων, ὅταν τὸ πρῶτον ἀνακαλύπτωνται ὥστε ὁραθῆναι τοῖς ἀνδράσι. καλεῖται δὲ αὐτὰ καὶ ἐπαύλαια. ταῦτα δ' εἰσὶ τὰ παρ' ἡμῖν θεώρετρα.

Ἀνακεῖον, τὸ ἀνάκτορον. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου. ἱερὸν τῶν Διοσκούρων.

Ἀνάκρισις, ἐξέτασις ὑφ' ἑκάστης ἀρχῆς γινομένη πρὸ τῶν δικῶν, περὶ τῶν συντεινόντων εἰς τὸν ἀγῶνα. ἐξετάζουσι δὲ καὶ εἰ ὅλως εἰσάγειν χρή.

Ἄνακτες καὶ ἄνασσαι, οἱ μὲν υἱοὶ καὶ ἀδελφοὶ τοῦ βασιλέως καλοῦνται ἄνακτες, αἱ δὲ ἀδελφαὶ καὶ γυναῖκες ἄνασσαι. Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κυπρίων πολιτείᾳ.

Ἀναξαγόρας, σοφιστής, Ἡγησιβούλου υἱός, Κλαζομένιος, Ἀναξιμένους μαθητὴς Μιλησίου. νοῦς δὲ ἐπε-
24 καλεῖτο, ἐπεὶ ὕλην τε καὶ νοῦν πάντων φρουρὸν εἶπεν. αὐτὸς δ' ἐστὶν ὁ τὸν ἥλιον μύδρον εἰπὼν διάπυρον.

Ἀναξίβιος, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θρασυβούλου. Λακεδαιμονίων δὲ ἦν στρατηγός.

Ἀναποδιζόμενα, ἀντὶ τοῦ ἐξεταζόμενα. ἢ ἀντὶ
(15) τοῦ ἄνωθεν τὰ αὐτὰ πολλάκις λεγόμενα, ἢ πραττόμενα. Ἀντιφῶν ἀληθείας πρώτῃ.

Ἀνασείσας, ἀπειλησάμενος. Δημοσθένης κατὰ Ἀριστογείτονος.

Ἀνασυντάξας, ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν συντάξας. Ὑπερίδης κατὰ Πολυεύκτου.

Ἀνατεί, ἀντὶ ἄνευ ἄτης, ἄνευ κακοῦ. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἀπολλόδωρον.

Ἀναφλύστιοι, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Ἀνάφλυστος δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος. ἔνιοι δὲ ὡς πόλεως τῆς Ἀναφλύστου μνημονεύουσιν.

Ἀναφορά, τὸ ἀναφέρειν τὴν αἰτίαν τῶν ἁμαρτηθέντων ἐπ' ἄλλους. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Ἄνδηρα, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. τὰ χείλη
τῶν ποταμῶν ἄνδηρα λέγουσι, διὰ τὸ ἀεὶ ἔνικμα καὶ
διερὰ εἶναι. οἱ δὲ τὰ ἀναχώματα, διὰ τὸ ἄνω καὶ κα- 25
θύπερθε τῶν διερῶν εἶναι. Ὑπερίδης.

Ἀνδοκίδου Ἑρμῆς, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου· ἔπειτα τὸν Ἑρμῆν τὸν Ἀνδοκίδου καλούμενον, οὐκ Ἀνδοκίδου, ἀλλ' Αἰγηΐδος φυλῆς εἶναι ἀνάθημα. καὶ αὐτὸς Ἀνδοκίδης ἐν τῷ περὶ τῶν Μυστηρίων, ὅτι τῆς Αἰγηΐδος εἴη τὸ ἀνάθημα εἴρηκεν. ὥστε ὁ Δοῦρις αὐτοσχεδιάζει, Ἀνδοκίδου αὐτὸ εἶναι λέγων.

Ἀνδραποδοκάπηλος, ὁ νῦν λεγόμενος σωματέμπορος, παρὰ τὸ καπηλεύειν τὰ ἀνδράποδα, ὅ ἐστι πιπράσκειν. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἕρμωνα.

Ἀνδραποδιστής. Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος· θαυμάζω δ' ἐγώ, εἰ τοὺς ἀνδραποδιστὰς, τῶν οἰκετῶν ἡμᾶς ἀποστεροῦντας μόνον θανάτῳ ζημιοῦν.

Ἀνδρεία, ἡ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία. Ἀντιφῶν περὶ ὁμονοίας.

Ἀνδροληψία, τὸ ἁρπάζειν ἄνδρας ἔκ τινος πό-
λεως. ἐνεχύραζον γὰρ τὴν ἔχουσαν πόλιν τὸν ἀνδροφό-
νον, καὶ μὴ προϊεμένην αὐτὸν εἰς τιμωρίαν. Δημοσθέ- (16)
νης κατ' Ἀριστοκράτους. λέγει δὲ καὶ οὐδετέρως τὸ ἀν- 26
δρολήψιον ἐν τούτῳ.

Ἀνδρών, Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς τὴν Δημοσθένους ἀντιγραφήν. Ἀνδρῶνα φησὶν εἶναι Κρατερὸς ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν ψηφισμάτων τὸν γράψαντα τὸ ψήφισμα τὸ περὶ τοῦ Ἀντιφῶντος τοῦ ῥήτορος. ἦν δὲ εἷς τῶν τετρακοσίων ὁ Ἀνδρών.

Ἀνελοῦσα γὰρ τὸν νόμον, τοῦτον ἐχειροτόνησεν αὐτῇ, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνός φησιν. ἀσαφῶς δ' αὐτοῦ ἔχοντος καὶ ἐλλειπῶς, ἄλλοι ἄλλως ἐξηγοῦνται. ἐν δὲ τοῖς Ἀττικοῖς διττὴ ἦν γραφή. ἡ μὲν οὕτως· ἀνελοῦσα γὰρ τὸν νόμον τοῦτον·

ἐχειροτόνησεν αὐτήν. ἀντὶ τοῦ, παραβᾶσα γὰρ τοῦτον τὸν νόμον, διαχειροτονίαν περὶ αὐτῆς ἔδωκεν, εἰ χρὴ στεφανοῦν αὐτήν. ἡ δ' ἄλλη· ἀνελοῦσα γὰρ τὸν νόμον τοῦτον, ἐχειροτόνησε λαβοῦσα ἐκεῖνον αὐτῇ.

Ἀνεμοίτας, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. οὗτος τὸ γένος Θηβαῖος.

Ἀνεπόπτευτος, Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Φρύνης.
27 ὁ μὴ ἐποπτεύσας. τί δὲ τὸ ἐποπτεῦσαι, δηλοῖ Φιλόχορος ἐν τῇ δεκάτῃ· τὰ ἱερὰ οὗτος ἀδικεῖ πάντα, τά τε μυστικὰ καὶ τὰ ἐποπτικά. καὶ πάλιν· Δημητρίῳ μὲν οὖν ἴδιόν τι ἐγένετο παρὰ τοὺς ἄλλους, τὸ μόνον ἅμα μυηθῆναι καὶ ἐποπτεῦσαι, καὶ τοὺς χρόνους τῆς τελετῆς τοὺς πατρίους μετακινηθῆναι.

Ἀνεσκευάσατο, τὸ λεγόμενον ἐν τῷ βίῳ ἀναστατωθῆναι. τουτέστι τὸ ἀνασκευάσασθαι καὶ οἷον ἀπειπάσθαι.

Ἄνετον, ἀντὶ τοῦ τὸν ἱερὸν καὶ ἀνειμένον θεῷ τινι. Ὑπερίδης Δηλιακῷ.

Ἀνεχαίτισε, Δημοσθένης ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς, ἀντὶ τοῦ ἀνέκοψεν, ἢ ἀνέτρεψεν· ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἵππων.

Ἀνήκει, παρ' Ἀντιφῶντι ἀληθείας πρώτῳ, ἀντὶ
(17) ἁπλοῦ τοῦ ἥκει, ἢ οἷον ἀνεβιβάσθη καὶ προελήλυθεν.

Ἄνθεια, ὅτι μὲν ἑταίρα δῆλον. μή ποτε δὲ Ἄντεια γραπτέον διὰ τοῦ τ, ἐπεὶ οὕτως εὕρομεν παρὰ Λυσίᾳ.

Ἀνθεμόκριτος, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα· τό τε βαλανεῖον τὸ παρ' Ἀνθεμοκρίτου ἀνδριάντα.
28 τουτέστι πρὸς ταῖς Θριασίαις πύλαις. οὗτος ἦν Ἀθηναίων μὲν κήρυξ, ὑπὸ Μεγαρέων δ' ἀπεσφάγη, ἀπαγορεύων αὐτοῖς τὴν ἱερὰν ταῖν θεαῖν ὀργάδα μὴ ἐπεργάζεσθαι.

Ἀνθεμοῦς, πόλις Μακεδονική· καὶ οἱ ἀπ' αὐτῆς Ἀνθεμούντιοι.

Ἀνθεστηριών. ὄγδοος μὴν οὗτος παρ' Ἀθηναίοις, ἱερὸς Διονύσου. Ἴστρος δὲ ἐν τοῖς τῆς συναγω-

γῆς κεκλῆσθαί φησιν αὐτὸν, διὰ τὸ πλεῖστα τῶν ἐκ τῆς γῆς ἀνθεῖν τότε.

Ἀνθήνη, Λυσίας ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἀριστοδήμου γραφὴν, εἰ γνήσιος· πόλις τῆς Λακωνικῆς.

Ἀνθυπωμοσαν, ἀντὶ τοῦ ὑπεῖπον τῇ ὑπωμοσίᾳ. Δημοσθένης κατὰ Ὀλυμπιοδώρου.

Ἀνίδρυτος, ἀντὶ τοῦ ἀνεξίλαστος. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος.

Ἄοικος, ἀντὶ τοῦ ἀοίκητος. Λυκοῦργος κατὰ Λυκόφρονος.

Ἀντεπιτίθησιν, ἀντὶ τοῦ ἀντεπιστέλλει. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλλιππίδην.

Ἀντιάταις, τοῖς ἀπὸ Ἀντίου πόλεως, ἥτις ἀπέχει Ῥώμης τριακοσίους σταδίους.

Ἀντιβληθέντας, ἀντὶ τοῦ ὑπαγορευθέντας. Δείναρχος 29 ἐν τῇ κατὰ Πυθέου εἰσαγγελίᾳ.

Ἀντιγενίδας, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Νίκαρχον τὸν αὐλητὴν, εἰ γνήσιος. υἱὸς οὗτος ἦν Διονυσίου, ἐνδοξότατος αὐλητής.

Ἀντιγραφεὺς, ὁ καθιστάμενος ἐπὶ τῶν καταβαλλόντων τινὰ τῇ πόλει χρήματα, ὥστε ἀντιγράφεσθαι ταῦτα. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτίωνος καὶ Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. διττοὶ δὲ ἦσαν ἀντιγραφεῖς (18), ὁ μὲν τῆς διοικήσεως, ὥς φησι Φιλόχορος, ὁ δὲ τῆς βουλῆς, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Ἀντιγραφή. ἰδίως μὲν ἐπὶ ταῖς τῶν κλήρων διαδικασίαις ἀντιγραφὴ καλεῖται, ὅταν τις ὡς ἄπαιδος ὄντος τοῦ τετελευτηκότος, ἑαυτῷ φάσκῃ προσήκειν τὸν κλῆρον κατὰ γένους δόσιν. κοινῶς δ' ἐν ταῖς δίκαις ταῖς δημοσίαις τὰ τῶν δικαζομένων γράμματα, ἃ ἐδίδοσαν περὶ τοῦ πράγματος, καὶ τὰ τοῦ διώκοντος καὶ τὰ τοῦ φεύγοντος, ἀντιγραφὴ καὶ τὰ μαρτύρια. Δημοσθένης κατὰ Στεφάνου καὶ Ὑπερίδης. Πλάτων δὲ ἐν τῇ Σωκράτους ἀπολογίᾳ τὸ αὐτὸ καλεῖ ἀντωμοσίαν καὶ ἀντιγραφήν.

30 *Ἀντίθεσις*, Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ. σχῆμα λέξεώς ἐστιν ἡ ἀντίθεσις, καθ' ἣν ἀντιτιθέασιν ἀλλήλοις τὰ ἐναντία, ἤτοι κατὰ μέρος, ἢ ἀθρόως. καὶ κατὰ μέρος μέν, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· ἐδίδασκες γράμματα, ἐγὼ δὲ ἐφοίτων, καὶ τὰ ἑξῆς. ἀθρόως δέ, πάντων πρὸς πάντας, ὡς ὁ αὐτὸς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου ἀπὸ τοῦ, Ὁ μέν γε ὑπὸ Φιλέως γνωρίμου· ἕως, Βαδίζειν χορηγοῦντι. λέγεται δὲ καὶ ἀντίθετον τὸ αὐτὸ σχῆμα, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῇ περὶ τῆς παραπρεσβείας ἀπολογίᾳ.

Ἀντίκυρα, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Μέδοντα. μή ποτε ἐπώνυμόν ἐστιν. Ἀντιφάνης ἐν τῷ περὶ τῶν ἑταιρῶν φησιν· Ἀντίκυραν δ' ἐκάλεσαν, ὅτι συνέπινε παρακινοῦσι καὶ μεμηνόσιν. οἱ δέ, ὅτι ἰατρὸς αὐτῇ Νικόστρατος κατέλιπεν ἀποθνήσκων πολὺν ἐλλέβορον.

Ἀντιοχίς, ὄνομα φυλῆς.

Ἀντίπατρος, Ἰολάου παῖς.

Ἀντιφῶν, εἷς τῶν δέκα ῥητόρων, Σωφίλου μὲν υἱός, ἀπὸ τῆς φυλῆς δὲ Ῥαμνούσιος.

Ἄντισσα, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους.
31 μία πόλις τῶν ἐν Λέσβῳ.

(19) *Ἀντρῶνες*, πόλις ἐν Θετταλίᾳ. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.

Ἀντωμοσία. γράμματά τινα γράψαντες ἀποφέρουσι πρὸς τὴν ἀρχὴν οἵ τε κατηγοροῦντες καὶ οἱ κατηγορούμενοι, περὶ ὧν ἂν ἡ δίκη. καλεῖται δὲ οὕτως, ἐπειδὴ ἀντώμνυον οἱ διώκοντες καὶ οἱ φεύγοντες, οἱ μὲν ἀληθῆ κατηγορήσειν, οἱ δὲ ἀληθῆ ἀπολογήσασθαι.

Ἀνωρθίαζον, Ἀνδοκίδης, ἀντὶ τοῦ ὄρθιον βοῶντες ἔλεγον. Ὅμηρος,

ἔνθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε,
ὄρθι' Ἀχαιοῖσιν, μέγα δὲ σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ
καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.

Ἀξιοῖ, ἀντὶ τοῦ νομίζει, Ἀντιφῶν ὑπὲρ τῆς εἰς τὸν ἐλεύθερον παῖδα.

Ἄξιοχος. Αἰσχίνῃ τῷ Σωκρατικῷ διάλογος ἐγράφη Ἀξίοχος καλούμενος.

Ἄξονες. οἱ Σόλωνος νόμοι ξυλίνοις ἦσαν ἄξοσι γεγραμμένοι. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους· ὡς ἐν τῷ ἄξονι εἴρηται. ἦσαν δὲ, ὥς φησι Πολέμων ἐν τοῖς πρὸς Ἐρατοσθένην, τετράγωνοι τὸ σχῆμα. διασώζονται δὲ ἐν τῷ πρυτανείῳ, γεγραμμένοι καθ' ἅπαντα 32
τὰ μέρη. ποιοῦσι δ' ἐνίοτε φαντασίαν τρίγωνον, ὅταν ἐπὶ τὸ στενὸν κλιθῶσι τῆς γωνίας.

Ἄοπτα, ἀντὶ τοῦ ἀόρατα καὶ οὐκ ὀφθέντα, ἀλλὰ δόξαντα ὁρᾶσθαι. Ἀντιφῶν ἀληθείας πρώτῳ.

Ἄπαγε, ἀντὶ τοῦ ἀπαγωγῇ χρῶ. ἀπαγωγὴ δὲ εἶδός ἐστι δίκης. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀπάγειν, ἀπάγεσθαι δ' ἐπὶ τῶν κακούργων, ἀπήγοντο δὲ πρὸς τοὺς ἕνδεκα.

Ἀπαγορεύειν, ἀντὶ τοῦ κάμνειν καὶ ἀδυνάτως ἔχειν. Λυσίας ἐν ἐρωτικῷ.

Ἀπαθῆ, ἀντὶ τοῦ τὰ μὴ ὡς ἀληθῶς γεγονότα πά- (20)
θη. Ἀντιφῶν ἀληθείας πρώτῳ.

Ἀπαριθμῶν, ἀντὶ τοῦ ἀποπληρῶν ἀριθμόν. Ἰσοκράτης Φιλίππῳ.

Ἀπαρτιλογία. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀρέσανδρον, καὶ Ἡρόδοτος, ἀντὶ τοῦ ἀπηρτισμένος καὶ πλήρης ἀριθμός.

Ἀπατούρια. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Βοιωτόν. ἑορτή ἐστι παρ' Ἀθηναίοις, ἣν ἄγουσι Πυανεψιῶνι ἐφ' 33
ἡμέρας τέτταρας, ὥς φασιν οἱ τὰ περὶ ἑορτῶν γράψαντες. πόθεν δ' ἐκλήθη, ἄλλοι τε πολλοὶ εἰρήκασι καὶ Ἔφορος ἐν δευτέρᾳ, ὡς διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν ὁρίων ἀπάτην γενομένην, ὅτι πολεμούντων Ἀθηναίων πρὸς Βοιωτοὺς ὑπὲρ τῆς τῶν Μελαινίας χώρας, Μέλανθος, ὁ τῶν Ἀθηναίων βασιλεὺς, Ξάνθον τὸν Θηβαῖον μονομαχῶν ἀπατήσας ἀπέκτεινεν.

Ἀπειπεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀποκαμεῖν καὶ ἀδυνατῆσαι. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Λινδίων φόρου. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπαρνήσασθαι παρὰ τῷ αὐτῷ.

30 *Ἀντίθεσις*, Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ. σχῆμα λέξεώς ἐστιν ἡ ἀντίθεσις, καθ' ἣν ἀντιτιθέασιν ἀλλήλοις τὰ ἐναντία, ἤτοι κατὰ μέρος, ἢ ἀθρόως. καὶ κατὰ μέρος μὲν, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· ἐδίδασκες γράμματα, ἐγὼ δὲ ἐφοίτων, καὶ τὰ ἑξῆς. ἀθρόως δὲ, πάντων πρὸς πάντας, ὡς ὁ αὐτὸς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου ἀπὸ τοῦ, Ὁ μέν γε ὑπὸ Φιλέως γνωρίμου· ἕως, Βαδίζειν χορηγοῦντι. λέγεται δὲ καὶ ἀντίθετον τὸ αὐτὸ σχῆμα, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῇ περὶ τῆς παραπρεσβείας ἀπολογίᾳ.

Ἀντίκυρα, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Μέδοντα. μή ποτε ἐπώνυμόν ἐστιν. Ἀντιφάνης ἐν τῷ περὶ τῶν ἑταιρῶν φησιν· Ἀντίκυραν δ' ἐκάλεσαν, ὅτι συνέπινε παρακινοῦσι καὶ μεμηνόσιν. οἱ δὲ, ὅτι ἰατρὸς αὐτῇ Νικόστρατος κατέλιπεν ἀποθνήσκων πολὺν ἐλλέβορον.

Ἀντιοχὶς, ὄνομα φυλῆς.

Ἀντίπατρος, Ἰολάου παῖς.

Ἀντιφῶν, εἷς τῶν δέκα ῥητόρων, Σωφίλου μὲν υἱὸς, ἀπὸ τῆς φυλῆς δὲ Ῥαμνούσιος.

Ἄντισσα, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους.
31 μία πόλις τῶν ἐν Λέσβῳ.

(19) *Ἀντρῶνες*, πόλις ἐν Θετταλίᾳ. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.

Ἀντωμοσία. γράμματά τινα γράψαντες ἀποφέρουσι πρὸς τὴν ἀρχὴν οἵ τε κατηγοροῦντες καὶ οἱ κατηγορούμενοι, περὶ ὧν ἂν ἡ δίκη. καλεῖται δὲ οὕτως, ἐπειδὴ ἀντώμνυον οἱ διώκοντες καὶ οἱ φεύγοντες, οἱ μὲν ἀληθῆ κατηγορήσειν, οἱ δὲ ἀληθῆ ἀπολογήσασθαι.

Ἀνωρθίαζον, Ἀνδοκίδης, ἀντὶ τοῦ ὄρθιόν βοῶντες ἔλεγον. Ὅμηρος,

ἔνθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε,
ὄρθι' Ἀχαιοῖσιν, μέγα δὲ σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ
καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.

Ἀξιοῖ, ἀντὶ τοῦ νομίζει, Ἀντιφῶν ὑπὲρ τῆς εἰς τὸν ἐλεύθερον παῖδα.

Ἄξιοχος. Αἰσχίνῃ τῷ Σωκρατικῷ διάλογος ἐγράφη Ἀξίοχος καλούμενος.

Ἄξονες. οἱ Σόλωνος νόμοι ξυλίνοις ἦσαν ἄξοσι γεγραμμένοι. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους· ὡς ἐν τῷ ἄξονι εἴρηται. ἦσαν δὲ, ὥς φησι Πολέμων ἐν τοῖς πρὸς Ἐρατοσθένην, τετράγωνοι τὸ σχῆμα. διασώζονται δὲ ἐν τῷ πρυτανείῳ, γεγραμμένοι καθ' ἅπαντα 32
τὰ μέρη. ποιοῦσι δ' ἐνίοτε φαντασίαν τρίγωνον, ὅταν ἐπὶ τὸ στενὸν κλιθῶσι τῆς γωνίας.

Ἄοπτα, ἀντὶ τοῦ ἀόρατα καὶ οὐκ ὀφθέντα, ἀλλὰ δόξαντα ὁρᾶσθαι. Ἀντιφῶν ἀληθείας πρώτῳ.

Ἄπαγε, ἀντὶ τοῦ ἀπαγωγῇ χρῶ. ἀπαγωγὴ δὲ εἶδός ἐστι δίκης. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀπάγειν, ἀπάγεσθαι δ' ἐπὶ τῶν κακούργων, ἀπήγοντο δὲ πρὸς τοὺς ἕνδεκα.

Ἀπαγορεύειν, ἀντὶ τοῦ κάμνειν καὶ ἀδυνάτως ἔχειν. Λυσίας ἐν ἐρωτικῷ.

Ἀπαθῆ, ἀντὶ τοῦ τὰ μὴ ὡς ἀληθῶς γεγονότα πά- (20)
θη. Ἀντιφῶν ἀληθείας πρώτῳ.

Ἀπαριθμῶν, ἀντὶ τοῦ ἀποπληρῶν ἀριθμόν. Ἰσοκράτης Φιλίππῳ.

Ἀπαρτιλογία. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀρέσανδρον, καὶ Ἡρόδοτος, ἀντὶ τοῦ ἀπηρτισμένος καὶ πλήρης ἀριθμός.

Ἀπατούρια. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Βοιωτόν. ἑορτή ἐστι παρ' Ἀθηναίοις, ἣν ἄγουσι Πυανεψιῶνι ἐφ' 33
ἡμέρας τέτταρας, ὥς φασιν οἱ τὰ περὶ ἑορτῶν γράψαντες. πόθεν δ' ἐκλήθη, ἄλλοι τε πολλοὶ εἰρήκασι καὶ Ἔφορος ἐν δευτέρᾳ, ὡς διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν ὁρίων ἀπάτην γενομένην, ὅτι πολεμούντων Ἀθηναίων πρὸς Βοιωτοὺς ὑπὲρ τῆς τῶν Μελαινίας χώρας, Μέλανθος, ὁ τῶν Ἀθηναίων βασιλεὺς, Ξάνθον τὸν Θηβαῖον μονομαχῶν ἀπατήσας ἀπέκτεινεν.

Ἀπειπεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀποκαμεῖν καὶ ἀδυνατῆσαι. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Λινδίων φόρου. καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπαρνήσασθαι παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ἀπεργασάμενος, ἀντὶ τοῦ ἀποδοὺς ἐκ τῶν ἔργων ὧν εἰργάσατο. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἀπολλόδωρον.

Ἀπεσχοινισμένος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος πρώτῳ, ἀντὶ τοῦ ἀποκεκλεισμένος. ὅταν γὰρ ἡ βουλὴ περισχοινίσηται, ὡς αὐτός φησι, τότε οἱ ἄλλοι πάντες εἰσὶν ἀπεσχοινισμένοι.

Ἀπηλοημένος, ὁ ἀπὸ τῆς ἅλω συγκεκομισμένος
34 μετὰ τὸ ἀλοηθῆναι, ὅ ἐστι πατηθῆναι. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον.

Ἀπήχεια, ἀντὶ τοῦ ἀπέχθεια. Λυσίας πρὸς Μέδοντα, καὶ Δείναρχος κατὰ Κηφισοκλέους.

Ἀπίλλειν, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θεομνήστου, εἰ γνήσιος. ἀποκλείειν νομίζεται.

Ἀπιστεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀπειθεῖν, Ἀντιφῶν κατὰ
(21) Λαισποδίου, Ἰσοκράτης ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῇ πρὸς Φίλιππον. λέγουσι δὲ καὶ ἀπιστίαν τὴν ἀπείθειαν, ὡς Δημοσθένης ἐν ἐννάτῳ Φιλιππικῶν καὶ ἄλλοι πολλοί.

Ἀπλᾶς, Δημοσθένης κατὰ Κόνωνος. Καλλίστρατός φησι τὰ μονόπελμα τῶν ὑποδημάτων οὕτω καλεῖσθαι. Στράττις Λημνομέδᾳ· ὑποδήματα σεαυτῷ πρίασθαι τῶν ἁπλῶν.

Ἀποβάτης, καὶ ἀποβαίνειν, καὶ ἀποβατι-
35 κοὶ τροχοί. Δείναρχος κατὰ Φορμισίου καὶ ἐν τῇ πρὸς Ἀντιφάνην ἀπολογίᾳ, Λυκοῦργός τε ἐν τῇ πρὸς Δημάδην ἀπολογίᾳ. ὁ ἀποβάτης ἱππικόν τι ἀγώνισμα. καὶ ἀποβῆναι, τὸ ἀγωνίσασθαι τὸν ἀποβάτην. καὶ ἀποβατικοὶ τροχοὶ, οἱ ἀπὸ τούτου τοῦ ἀγωνίσματος. τὰ δ' ἐν αὐτῷ γινόμενα δηλοῖ Θεόφραστος ἐν τῷ εἰκοστῷ τῶν νόμων. χρῶνται δέ, φησι, τούτῳ μόνοι τῶν Ἑλλήνων Ἀθηναῖοι καὶ Βοιωτοί.

Ἀπογραφή. ὅταν τις λέγῃ τινὰ ἔχειν τι τῶν τῆς πόλεως, ἀπογραφὴν ποιεῖται ὁ ἐναγόμενος, δηλῶν πόθεν ἔχει τὰ χρήματα, καὶ πόσα ταῦτα εἴη. μή ποτε καὶ εἶδός τι δίκης ἐστὶν ἡ ἀπογραφή. εἰ γὰρ ἀρνοῖτό τις μὴ ἔχειν, ἀπογραφεὶς ἐκρίνετο, ὡς οὐκ ὀρθῶς γεγενη-

μένης τῆς ἀπογραφῆς. Δημοσθένης κατ' Ἀνδροτίωνος. τί δὲ ἦν τὸ κινδύνευμα τῷ τὴν ἀπογραφὴν ποιουμένῳ, ἐν τῷ Δημοσθένους πρὸς Νικόστρατον περὶ τῶν Ἀρεθουσίου ἀνδραπόδων, εἰ γνήσιος, δῆλον γίνεται.

Ἀποδέκται. ἀρχή τίς ἐστι παρ' Ἀθηναίοις οἱ ἀποδέκται, ἧς πολλάκις μνημονεύουσιν οἱ ῥήτορες καὶ οἱ κωμικοί. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ δεδήλωκεν ὡς δέκα τε εἴησαν καὶ ὡς παραλαβόντες τὰ
γραμματεῖα ἀπαλείφουσι τὰ καταβαλλόμενα χρήματα τῆς 36
βουλῆς ἐναντίον ἐν τῷ βουλευτηρίῳ, καὶ πάλιν ἀποδιδόασιν τὰ γραμματεῖα τῷ δημοσίῳ· καὶ ἁπλῶς ἃ πράττουσι διασαφεῖ. ὅτι δὲ ἀντὶ τῶν κωλακρετῶν οἱ ἀποδέκται ὑπὸ Κλεισθένους ἀπεδείχθησαν, Ἀνδροτίων ἐν τῷ δευτέρῳ.

Ἀποδιδόμενοι, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Σα- (22)
μοθρᾳκῶν φόρου, ἀντὶ τοῦ ἀποδιδόντες. ἑξῆς δέ φησιν ἀποδιδόμεθα, ἤτοι ἀντὶ τοῦ ἀποδίδομεν, ἢ ἀντὶ τοῦ πιπράσκομεν.

Ἀποικία, ἰδίως τὰ γράμματα, καθ' ἃ ἀποικοῦσί τινες, οὕτως ὠνόμασαν Ὑπερίδης Δηλιακῷ.

Ἀποικοδομεῖς, ἀντὶ τοῦ ἀποφράττεις ἀπολαβών τινα οἰκοδομήματι. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα.

Ἀποκηρύττοντες, ἀντὶ τοῦ πιπράσκοντες. Δημοσθένης κατὰ Ἀριστοκράτους. Πλάτων Πρέσβεσι· σκευάρια δὴ κλέψας ἀπεκήρυξεν. ἐκφέρων ἐπώλησεν.

Ἀπόκρισις, ἡ ἀπολογία. Λυσίας καὶ Δημοσθένης
κατ' Αἰσχίνου· ἀπόκριναι γὰρ δεῦρο παρελθών μοι. 37
Εὔπολις Πόλεσιν·

ὡς ὑμῖν πάντως ἐγὼ
ἀποκρινοῦμαι πρὸς τὰ κατηγορούμενα.

Ἀπολαχεῖν, ἀντὶ ἁπλοῦ τοῦ λαχεῖν. Ἀντιφῶν ἐν τῷ κατὰ Φιλίνου, Λυσίας κατὰ Ποσιδίππου. Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς,

οὐ μὴν ὅ γε σὸς ἀδελφὸς οὔ ἀπελάγχανεν.

Ἀπολελοιπότες, ἀντὶ τοῦ νενικηκότες. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν δρομέων. οἱ γὰρ νικῶντες ἀπολείπουσι τοὺς ἡττημένους. Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ καὶ Πανηγυρικῷ.

Ἀπόληξις, εἷς τῶν ν' συγγραφέων, ὃν Πλάτων κωμῳδεῖ ἐν Σοφιστῇ.

Ἀπομάττων, οἱ μὲν ἁπλοϊκώτερον ἀκούουσιν ἀντὶ τοῦ ἀποψῶν καὶ λυμαινόμενος, ἄλλοι δὲ περιεργότερον, οἷον περιπλάττων τὸν πηλὸν καὶ τὰ πίτυρα τοῖς τελουμένοις, ὡς λέγομεν, ἀπομάττεσθαι τὸν ἀνδριάντα τῷ πηλῷ καὶ τῷ πιτύρῳ τοὺς μυουμένους, ἐκμιμούμενοι τὰ μυθολογούμενα παρ' ἐνίοις, ὡς ἄρα οἱ Τιτᾶνες τὸν Διόνυσον ἐλυμήναντο γύψῳ καταπλασάμενοι ἐπὶ
38 τῷ μὴ γνώριμοι γενέσθαι. τοῦτο μὲν οὖν τὸ ἔθνος
(23) ἐκλιπεῖν, πηλῷ δὲ ὕστερον καταπλάττεσθαι νομίμου χάριν. Σοφοκλῆς ἐν Αἰχμαλωτίσι,

στρατοῦ καθαρτὴς καὶ ἀπομαγμάτων ἴδρις.

καὶ πάλιν,

δεινότατος ἀπομάκτης τε μεγάλων συμφορῶν.

Ἀπόλλων πατρῷος, ὁ Πύθιος. προσηγορία τίς ἐστι τοῦ θεοῦ, πολλῶν καὶ ἄλλων οὐσῶν. τὸν δὲ Ἀπόλλωνα κοινῶς πατρῷον τιμῶσιν Ἀθηναῖοι ἀπὸ Ἴωνος. τούτου γὰρ οἰκήσαντος τὴν Ἀττικήν, ὡς Ἀριστοτέλης φησί, τοὺς Ἀθηναίους Ἴωνας κληθῆναι, καὶ Ἀπόλλων πατρῷος αὐτοῖς ὀνομασθῆναι.

Ἀπόμισθοι, ἄμισθοι, οἱ μισθῷ ἔργον τι διαπραξάμενοι καὶ ἄμισθοι ἀφειμένοι. κεῖται δὲ ἡ λέξις παρὰ Λυσίᾳ ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα. ἀπόμισθοι δὲ παρὰ Δημοσθένει ἐν Φιλιππικοῖς καὶ ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους οἱ μισθὸν μὴ λαμβάνοντες.

Ἀπὸ μισθωμάτων. Δίδυμός φησιν ὁ γραμματι-
39 κός, ἀντὶ τοῦ ἐκ τῶν τεμενικῶν προσόδων. ἑκάστῳ γὰρ θεῷ πλέθρα γῆς ἀπένεμον, ἐξ ὧν μισθουμένων αἱ εἰς τὰς θυσίας ἐγίνοντο δαπάναι. οὐ γὰρ κατ' εὐσέβειαν ἔθυον τὰ ἱερεῖα, ἀλλὰ μισθούμενοι.

Ἀπονομή, ἡ ἀπόμοιρα, ὡς μέρος τι τῶν περιγιγνομένων ἐκ τῶν μετάλλων λαμβανούσης τῆς πόλεως, ἢ ὡς διαιρουμένων εἰς πλείους μισθωτούς, ἵν' ἕκαστος λάβῃ τι μέρος. Δείναρχος ἐν τῷ πρὸς τοὺς Λυκούργου παῖδας πολλάκις.

Ἀποπεφασμένον, ἀπειρημένον, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀποδεδειγμένον. Δημοσθένης κατὰ Νεαίρας, ἀποπεφασμένως πωλοῦνται, ἀντὶ τοῦ φανερῶς.

Ἀποπομπάς, ἀποτροπάς· Ἰσοκράτης Φιλίππῳ, ἀποπομπαῖοί τινες ἐκαλοῦντο θεοί, περὶ ὧν Ἀπολλόδω- (24)
ρος ἐν ἕκτῳ περὶ θεῶν διείλεκται.

Ἀποῤῥέξαντες, ἀπομερίσαντες, ἀπόμοιράν τινα δόντες. Ἰσαῖος ἐν τῇ ὑπὲρ Νικίου συνηγορίᾳ. ἔστι δὲ κἀν τῇ κωμῳδίᾳ.

Ἀπόῤῥητα, τὰ ἀπειρημένα ἐν τοῖς νόμοις. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. τίνα δὲ ἦν ἅπερ ἀπείρη- 40
ται λέγειν εἰς ἀλλήλους, δεδήλωκε Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θεομνήστου, εἰ γνήσιος ὁ λόγος.

Ἀπορώτατος, ἀντὶ τοῦ πρὸς ὃν οὐδένα πόρον εὑρεῖν ἐστίν. Ἰσαῖος ἐν τῷ ὑπὲρ Μνησιθέου θυγατρός.

Ἀποσάξαντα, ἀντὶ τοῦ φράξαντα τὸ τρῆμα καὶ ἀποπληρώσαντα. Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἕκτῃ.

Ἀποστασίου, δίκη τίς ἐστιν κατὰ τῶν ἀπελευθερωθέντων δεδομένη τοῖς ἀπελευθερώσασιν, ἐὰν ἀφιστῶνταί τι ἀπ' αὐτῶν, ἢ ἕτερον ἐπιγράφωνται προστάτην, καὶ ἃ κελεύουσιν οἱ νόμοι μὴ ποιῶσιν. καὶ τοὺς μὲν ἁλόντας δεῖ δούλους εἶναι, τοὺς δὲ νικήσαντας τελέως ἤδη ἐλευθέρους. πολλάκις δ' ἐστὶ παρὰ τοῖς ῥήτορσι, παρὰ τῷ Λυσίᾳ ἐν τῷ πρὸς Ἀριστόδημον καὶ Ὑπερίδῃ ἐν τῷ κατὰ Δημητρίας ἀποστασίου. Ἀριστοτέλης δ' ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ περὶ τοῦ Πολεμάρχου γράφει ταυτί· οὗτος δὲ εἰσάγει δίκας τάς τε τοῦ ἀποστασίου καὶ ἀπροστασίου καὶ κλήρων καὶ ἐπικλήρων.

Ἀποστησάμενον, ἀντὶ τοῦ πρὸς σταθμὸν παρα- 41
λαβόντα. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον.

'Αποστολεῖς, οἱ ἐπὶ τῆς ἐκπομπῆς τῶν τριήρων ἀποδεδειγμένοι. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ ἑβδόμῃ. ἀπόστολοι δ' εἰσὶν αἱ τῶν νεῶν ἐκπομπαί. ὁ αὐτὸς ῥήτωρ ἐν πρώτῳ Φιλιππικῶν.

'Αποστροφὴν, ἀντὶ τοῦ καταφυγὴν, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.

(25) *'Απόταξις*, τὸ χωρὶς τετάχθαι τοὺς πρότερον ἀλλήλοις συντεταγμένους εἰς τὸ ὑποτελεῖν τὸν ὡρισμένον φόρον. 'Αντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Σαμοθρᾳκῶν φόρου.

'Αποτιμηταὶ, καὶ ἀποτίμημα, καὶ ἀποτιμᾶν, καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν. οἱ μισθούμενοι τὰς τῶν ὀρφανῶν οἰκίας παρὰ τοῦ ἄρχοντος ἐνέχυρα τῆς μισθώσεως παρείχοντο· ἔδει δὲ τὸν ἄρχοντα ἐπιπέμπειν τινὰς ἀποτιμησομένους τὰ ἐνέχυρα. τὰ μὲν οὖν ἐνέχυρα τὰ ἀποτιμούμενα ἐλέγοντο ἀποτιμήματα· οἱ δὲ πεμπόμενοι ἐπὶ τῷ ἀποτιμήσασθαι ἀποτιμηταί· τὸ δὲ πρᾶγμα ἀποτιμᾶν. εἰώθεσαν
42 δὲ καὶ οἱ τότε, εἰ γυναικὶ γαμουμένῃ προῖκα διδοῖεν οἱ προσήκοντες, αἰτεῖν παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ὥσπερ ἐνέχυρόν τι τῆς προικὸς ἄξιον, οἷον οἰκίαν ἢ χωρίον. ἐλέγετο δὲ ὁ μὲν δοὺς τὸ ἀποτίμημα ἐνεργητικῶς ἀποτιμᾶν, ὁ δὲ λαβὼν ἀποτιμᾶσθαι· ὁ δ' αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὀφλημάτων. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ 'Ονήτορος δευτέρῳ καὶ Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Διογένην ὑπὲρ μισθώσεως οἴκου, εἰ γνήσιος ὁ λόγος.

'Απόταφος, ἀντὶ τοῦ ἀπεστερημένος τῶν προγονικῶν τάφων. Δείναρχος ἐν τῇ κατ' 'Αγασικλέους εἰσαγγελίᾳ.

'Αποτειχίσαι, τὸ ἀπολαβεῖν τείχει καὶ ἀποκλεῖσαι τῆς ἐξόδου. ἀποτετειχισμένος δὲ ὁ ἀπειλημμένος καὶ ἀποκεκλεισμένος τῷ τείχει. 'Αντιφῶν ἐν τῇ πρὸς τὴν Δημοσθένους γραφὴν ἀπολογίᾳ καὶ Θουκυδίδης.

'Απὸ τοῦ πράγματος, ἀντὶ τοῦ ἄπωθεν. Δημοσθένης κατ' 'Ανδροτίωνος.

'Απόφασις, τὸ ἀποφαίνειν διὰ γραμμάτων κατὰ
43 μέρος ὁπόσην οὐσίαν ἔχει. ὅπερ ἐν ταῖς ἀντιδόσεσι μά-

λιστα γίνεται. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον πολλάκις. ἅπαξ μόνον ἀπογραφὴν τὸ αὐτὸ τοῦτο κέκληκεν.

Ἀποφορὰν, ἀντὶ τοῦ ἀπενεγκεῖν, καὶ διάστημα ποιῆσαι μεταξύ. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ὀργεῶνας, ἐν ᾧ φησιν οὕτως· εἴπερ γοῦν ὥριζον ταῖς ἀποφοραῖς ταύ- (26) τας τῶν παίδων, ἀλλότριον εἶναι τὸ χωρίον.

Ἀποψηφίζονται, ἀντὶ τοῦ καταδικάζουσιν αὐτὸν μὴ εἶναι πολίτην. Δείναρχος ἐν τῷ κατ' Ἀρχεστρατίδου. καὶ ἀποψήφισιν δὲ τὸ πρᾶγμα λέγει Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει.

Ἀπροβούλευτον, τὸ μὴ πρότερον εἰς τὴν βουλὴν, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὸν δῆμον εἰσφερόμενον ψήφισμα. ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος νόμος παράκειται ταῦτα δηλῶν.

Ἀπρόσκλητον, τὴν οὐ προσκεκλημένην. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Ἀθηνογένους δευτέρῳ.

Ἀπροστασίου, εἶδος δίκης κατὰ τῶν προστάτην μὴ νεμόντων μετοίκων. ᾑρεῖτο γὰρ ἕκαστος ἑαυτῷ τῶν πολιτῶν τινὰ προστησόμενον περὶ πάντων τῶν ἰδίων 44 καὶ τῶν κοινῶν. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρας ἀπροστασίου δευτέρῳ.

Ἀπρότων, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέου· ἐμπεπηδηκότων τῶν ῥητόρων ὥσπερ Ἀπρότων εἰς τὸ ἐμπόριον. μή ποτε γραφικὸν ἁμάρτημα, καὶ δεῖ γράφειν, ὥσπερ Ἀλησίπων. ἔν τισι δὲ γέγραπται, ὥσπερ παρνόπων. εἰσὶ δὲ οἱ πάρνοπες εἶδος ἀκρίδος.

Ἀραφήνιος, Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους. δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Αἰγηΐδος.

Ἀργᾶς, Αἰσχίνης περὶ τῆς ἀποδόσεως. πιθανώτερόν ἐστι λέγειν ὅτι Δωριεῖς, μάλιστα δ' Ἀργεῖοι, τὸν ὄφιν ἀργᾶν ἐκάλουν, ὡς Ἀχαιὸς ἐν Ἀδράστῳ. Τίμαρχος δὲ ὁ Ῥόδιος οὐ κατὰ γλῶτταν καλεῖσθαι τὸν ὄφιν ἀργᾶν φησιν, ἀλλὰ γένος τι εἶναι ὄφεων τοὺς ἀργᾶς. λέγεσθαι οὖν εἰκὸς τὸν Δημοσθένην, ἐπιτροπῆς τοῖς ἐπιτρόποις δίκας λαγχάνοντα, ὄφιν, διὰ τὸ θηριῶδες. καὶ αὐτὸς τοὺς τοιούτους ὄφεσιν εἰκάζει ἐν τῷ κατ' Ἀρι-

στογείτονος. ἐν μέν τοι τοῖς Ἀττικιανοῖς ἐγέγραπτο,
45 ἅρπαξ. ἔνιοι δὲ τοῦ δράκοντος εἶναί φασι τὸ ἀργᾶν ἐπίθετον.

(27) Ἀργαῖος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. περὶ τούτου καὶ Θεόπομπος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Φιλιππικῶν λέγει· τὸν Ἀγγέλαον καλοῦσι καὶ Ἀργαῖον καὶ Πανσανίαν.

Ἀργινοῦσαι, νῆσοι κείμεναι ἔναντι τῆς Λέσβου, ἀπὸ Ἀργίνου τινός.

Ἄργουρα, Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. ἔστι δὲ πόλις τῆς Εὐβοίας ἐν τῇ Χαλκιδικῇ κειμένη, ὡς Ἀριστοτέλης ὁ Χαλκιδεὺς ἐν τῷ περὶ Εὐβοίας.

Ἀργυριοθήκη, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Προξένου βλάβης. διττὰ ἦν γραμματίδια, οἷς ἐχρῶντο Ἀθηναῖοι, τὰ μὲν ὥστε γράφειν μόνον τι ἐν αὐτοῖς, τὰ δὲ ὥστε καὶ ἀργύριον κατατίθεσθαι, ἅπερ καὶ κιβώτια ἐκάλουν, τὰ δὲ ἄλλα μαρτύρια.

Ἀργυρῖτις γῆ, καὶ χρυσῖτις, ἡ ἐργαζομένη χρυσὸν καὶ ἄργυρον.

Ἀργυροκοπεῖον, Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα, ὅπου κόπτεται τὸ νόμισμα· ὃ νῦν σημαντήριόν τινες καλοῦσιν.

46 Ἀργυρόπους δίφρος. ὁ Ξέρξου, ὃς αἰχμάλωτος ἐπεκαλεῖτο. ἐφ' οὗ καθεζόμενος ἐθεώρει τὴν ναυμαχίαν. ἀνέκειτο δὲ εἰς τὸν Παρθενῶνα τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἄρδηττος, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην. τόπος Ἀθήνησιν ὑπὲρ τὸ στάδιον τὸ παναθηναϊκὸν, πρὸς τῷ δήμῳ τῷ ὑπένερθεν Ἀγρυλέων. ἐν τούτῳ, φασὶ, δημοσίᾳ πάντες ὤμνυον Ἀθηναῖοι τὸν ὅρκον τὸν Ἡλιαστικόν. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Ἀρδήττου ἥρωος ἀρχαίου, ὃς Ἀθηναίους πρῶτος ἐξώρκισεν. Θεόφραστος δ' ἐν τοῖς περὶ νόμων δηλοῖ ὡς καταλέλυτο τὸ ἔθος τοῦτο.

Ἀρετή, ἀντὶ τοῦ εὐδοξία, Θουκυδίδης ἐν πρώτῳ.

Ἄρθμιος, ὄνομα κύριον, δοῦλός τινος βασιλέως.

Ἀριοβαρζάνης. σατράπης Φρυγίας ἀποδειχθεὶς οὗτος παρὰ Ξέρξου ἀπέστη, ὃς καὶ ἀποστείλας λαὸν τοὺς πολεμήσαντας αὐτῷ, καὶ χειρωσάμενος ἐσταύρωσεν.

Ἀριστεύς, ὄνομα καὶ τοῦτο κύριον. (28)

Ἀρίστυλλα, Ἀριστογείτονος ἦν ἀδελφή.

Ἀριστίων, Ὑπερίδης κατὰ Δημοσθένους. οὗτος Σάμιος μὲν ἐστι, ἢ Πλαταιεύς, ὡς Δΐυλλός φησιν, ἐκ 47 μειρακυλλίου ἑταῖρος Δημοσθένους. ἐπέμφθη δ' ὑπ' αὐτοῦ πρὸς Ἡφαιστίωνα ἕνεκα διαλλαγῶν, ὥς φησι Μαρσύας ἐν πέμπτῳ τῶν περὶ Ἀλέξανδρον.

Ἀρκτεῦσαι, Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Φρυνίχου θυγατρός, εἰ γνήσιος, τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένους τῇ Ἀρτέμιδι τῇ Μουνυχίᾳ, ἢ τῇ Βραυρωνίᾳ. τὰ δὲ συντείνοντα εἰς τὸ προκείμενον εἴρηται παρά τε ἄλλοις καὶ Κρατίνῳ ἐν τοῖς ψηφίσμασιν. ὅτι δὲ αἱ ἀρκτευόμεναι παρθένοι ἄρκτοι καλοῦνται, Εὐριπίδης Ὑψιπύλῃ, Ἀριστοφάνης Λημνίαις καὶ Λυσιστράτῃ.

Ἀρκτοῦρος, καὶ Ἀρκτοφύλαξ, ὁ Βοώτης ὀνομαζόμενος. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου ἐπιτροπῆς. ἰδίως δὲ ὁ ὑπὸ τὴν ζώνην αὐτοῦ ἀστήρ. Ἄρατος καὶ Ἡσίοδος Ἔργοις δηλοῦσιν.

Ἀρκυωρός, Λυκοῦργος ἐν τῇ κατὰ Μενεσαίχμου εἰσαγγελίᾳ. ὁ τὰς ἄρκυς, τουτέστι τὰ λίνα, φυλάττων. ἄρκυς λέγονται πάντα τὰ κυνηγετικὰ λίνα. Ξενοφῶν Κυνηγετικῷ, Κρατῖνος Θρᾄτταις. 48

Ἁρμοσταί, οἱ ὑπὸ Λακεδαιμονίων εἰς τὰς ὑπηκόους πόλεις ἄρχοντες ἐκπεμπόμενοι, ὡς Ἐρατοσθένης ἐν τοῖς περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν φησι. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Ἀῤῥηφορεῖν, Δείναρχος κατὰ Πυθέου. τέσσαρες μὲν ἐχειροτονοῦντο δι' εὐγένειαν ἀῤῥηφόροι, δύο δὲ ἐκρίνοντο, αἳ διὰ τῆς ὑφῆς τοῦ πέπλου ἦρχοντο καὶ τῶν ἄλλων τῶν περὶ αὐτόν. λευκὴν δ' ἐσθῆτα ἐφόρουν· καὶ εἰ χρυσία περιέθεντο, ἱερὰ ταῦτα ἐγίνοντο.

Ἀρτεμισία, Δημοσθένης περὶ τῆς Ῥοδίων ἐλευ-
(29) θερίας. δύο γεγόνασιν αὗται, Καρικαὶ γένος καὶ βασιλίδες ἀμφότεραι· ἡ μὲν πρώτη κατὰ τὰ Περσικὰ, θυγάτηρ δ' ἦν Λυγδάμιδος, ἧς καὶ Ἡρόδοτος μνημονεύει· ἡ δὲ νεωτέρα, ἧς ὁ Δημοσθένης, θυγάτηρ μὲν ἦν Ἑκατόμνου, γυνὴ δὲ καὶ ἀδελφὴ Μαυσώλου, ἥν φησι Θεόπομπος φθινάδι νόσῳ ληφθεῖσαν διὰ τὴν λύπην τὴν ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἀδελφοῦ Μαυσώλου ἀποθανεῖν.

Ἀρτεμίσιον, ἰδίως τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἄγαλμα,
49 Ὑπερίδης Δηλιακῷ. λέγεται δὲ καὶ ἀκρωτήριόν τι τῆς Εὐβοίας, ὡς Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Ἀρύμβας, Ἀλκέτου μὲν υἱὸς, Μολοττῶν δὲ βασιλεύς. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.

Ἀρχαιρεσιάζειν, τὸ ἀξιοῦν ἑαυτὸν αἱρεθῆναι ἄρχοντα. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου.

Ἀρχαίως, Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ· τά τε παλαιὰ καινῶς διελθεῖν καὶ περὶ τῶν νεωστὶ γενομένων ἀρχαίως εἰπεῖν. ἔνιοι μέν φασι σημαίνειν ἀρχαιοτρόπως, τουτέστιν ἀρχαιοτέροις ὀνόμασι χρῆσθαι. Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἱστοριῶν τρόπον τινὰ ἐξηγήσατο. φησὶ περὶ τῶν ἀρχαίων πραγμάτων τοὺς νεωτέρους διεξέρχεσθαι. Περὶ μὲν γὰρ τῶν καθ' ἡμᾶς γεγενημένων, φησὶ, τοὺς ἀκριβέστατα λέγοντας πιστοτάτους ἡγούμεθα, περὶ δὲ τῶν παλαιῶν τοὺς οὕτω διεξιόντας ἀπιθανωτάτους εἶναι νομίζομεν, ὑπολαμβάνοντες οὔτε τὰς πράξεις ἁπάσας οὔτε τῶν λόγων τοὺς πλείστους εἰκὸς εἶναι
50 μνημονεύεσθαι διὰ τοσούτων.' Δημοσθένης μὲν Φιλιππικοῖς φησιν, οὕτω δ' ἀρχαίως εἶχον, μᾶλλον δὲ πολιτικῶς. ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς.

Ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι, Δημοσθένης προοιμίοις δημηγορικοῖς. Σοφοκλῆς μὲν οὖν ἐν ταῖς ἐλεγείαις Σόλωνός φησιν αὐτὸ εἶναι ἀπόφθεγμα. Θεόφραστος δ' ἐν τῷ παροιμιῶν καὶ Ἀριστοτέλης Βίαντος.

Ἀρχὴν ἰᾶσθαι πολὺ λῷον ἤγε τελευτήν.
(30) ἄλλη παροιμία. δηλοῖ δὲ, ὡς ἀρχόμενα τὰ δεινὰ δεῖ μᾶλλον πειρᾶσθαι κωλύειν ἢ ἀκμάσαντα καὶ τελειωθέντα.

Ἀρχιδάμιος πόλεμος, Λυσίας ἐν τῷ κατ' Αὐτάνδρου καὶ Πυθέου ξενίας. τὰ πρῶτα δέκα ἔτη τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου Ἀρχιδάμιος ἐκλήθη πόλεμος, ὡς ἔοικεν, ἀπὸ τοῦ τὸν Ἀρχίδαμον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐμβαλεῖν, καθὰ Θουκυδίδης καὶ Ἔφορος καὶ Ἀναξιμένης φασίν.

Ἀσήμαντα, τὰ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενα ἀσφράγιστα. σημεῖα γὰρ ἔλεγον τὰς σφραγῖδας. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀντίου.

Ἀσπασία, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Αἰσχίνην τὸν Σω-
κρατικὸν διαλεγόμενος ἐπιγραφομένῳ Ἀσπασία. μνη- 51
μονεύουσι δ' αὐτῆς πολλάκις καὶ οἱ ἄλλοι Σωκρατικοὶ
καὶ Πλάτων ἐν τῷ Μενεξένῳ τὸν Σωκράτην παρ' αὐτῆς φησι μαθεῖν τὰ πολιτικά. ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Μιλησία, δεινὴ δὲ περὶ λόγους. Περικλέους δέ φασιν αὐτὴν διδάσκαλόν τε ἅμα καὶ ἐρωμένην εἶναι. δοκεῖ δὲ δυοῖν πολέμων αἰτία γεγονέναι, τοῦ τε Σαμιακοῦ καὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ, ὡς ἔστι μαθεῖν παρά τε Δούριδος τοῦ Σαμίου καὶ Θεοφράστου ἐκ τοῦ τετάρτου τῶν πολιτικῶν καὶ ἐκ τῶν Ἀριστοφάνους Ἀχαρνέων. δοκεῖ ἐξ αὐτῆς ἐσχηκέναι ὁ Περικλῆς τὸν ὁμώνυμον αὐτῷ Περικλέα τὸν νόθον, ὡς ἐμφαίνει καὶ Εὔπολις ἐν τοῖς Δήμοις. Λυσικλεῖ δὲ τῷ δημαγωγῷ συνοικήσασα πορίστην ἔσχεν, ὡς ὁ Σωκρατικὸς Αἰσχίνης φησίν.

Ἀσταθμητότατον, περὶ οὗ οὐδεὶς ἂν δύναιτο τεκμήρασθαι, οὐδὲ σταθμήσασθαι, τί ποτε διανοεῖται, ἢ τί πράξει. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας.

Ἄστικτον χωρίον, τὸ μὴ ὑποκείμενον δανειστῇ.
ὅταν γὰρ ὑποκέηται, εἴωθεν ὁ δανείσας αὐτὸ τοῦτο δη- 52
λοῦν διὰ γραμμάτων ἐπόντων τῷ χωρίῳ. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπ' οἰκίας γίνεται. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Αἰσχίνην τὸν Σωκρατικόν.

Ἀστράβη, ἡ ἡμίονος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ
Μειδίου. μή ποτε δὲ καὶ πᾶν ὑποζύγιον, ἐφ' οὗ ἄνθρω- (31)
ποι ὀχοῦνται, οὕτως ἐκαλεῖτο.

Ἀστυνόμος, Δημοσθένης κατὰ Τιμοκράτους. δέκα φησὶν εἶναι τοὺς ἀστυνόμους Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ, πέντε μὲν Πειραιεῖ, πέντε δ' ἐν ἄστει. τούτοις δέ φησι μέλειν περί τε τῶν αὐλητρίδων καὶ ψαλτριῶν καὶ τῶν κοπρολόγων καὶ τῶν τοιούτων.

Ἀσυνθετώτατον, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας ἐπ' ὄχλου ἔταξε τοὔνομα, ἤτοι ἀντὶ τοῦ ἀπιστότατον καὶ ἀβεβαιότατον, καὶ πίστεις οὐ τιθέμενον διὰ τὸ ἀβέβαιον, ἢ ἀνομόλογον καὶ ἀσύμφωνον· ὁμολογίαι γὰρ αἱ συνθῆκαι. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀσυνετώτατον, ὅ πέρ ἐστιν ἀνοητότατον. ἢ ἀντὶ τοῦ ὃν μάλιστα οὐκ ἂν δύ-
53 ναιτό τις συνιέναι τί ποτε φρονεῖ. Ὅμηρος,

σὺ δὲ σύνθεο καί μευ ἄκουσον.

Ἀταρνεύς, πολίχνιόν τι καταντικρὺ Λέσβου κείμενον. Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ, Ἡρόδοτος ἐν ἕκτῃ.

Ἀτεχνῶς, περισπωμένως μὲν ἀντὶ τοῦ σαφῶς, ἢ βεβαίως, ἢ ἀσφαλῶς, ἢ φανερῶς, παροξυτόνως δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀμελῶς καὶ ἄνευ τέχνης.

Ἀτίμητος ἀγὼν καὶ τιμητός. ὁ μὲν τιμητὸς, ἐφ' ᾧ τίμημα ὡρισμένως ἐκ τῶν νόμων οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ τοὺς δικαστὰς ἔδει τιμᾶσθαι ὅ τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι· ὁ δὲ ἀτίμητος τοὐναντίον, ᾧ πρόεστιν ἐκ τῶν νόμων ὡρισμένως τίμημα, ὡς μηδὲν δεῖν τοὺς δικαστὰς διατιμῆσαι. Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος καὶ Δημοσθένης κατὰ Μειδίου.

Ἄτιμος. τοῦτο ἰδίως ἔταξε Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. ἤγουν ὃν ἄν τις ἀποκτείνας οὐχ ὑπόκειται ἐπιτιμίῳ. φησὶ γὰρ περὶ Ἀρθμίου λέγων ὅτι ἐψηφίσαντο Ἀθηναῖοι ἐχθρὸν εἶναι καὶ πολέμιον τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχων, αὐτὸν καὶ γένος,
54 καὶ ἄτιμον εἶναι. εἶτ' ἐπιφέρει ὥσπερ ἐξηγούμενος·
(32) τοῦτο δ' ἐστὶν οὐχ ἣν ἂν οὕτω τις ἂν φήσειεν ἀτιμίαν, τί γὰρ τῷ Ζελείτῃ [τοῦτ' ἔμελεν] τῶν Ἀθηναίων κοινῶν εἰ μὴ μεθέξειν ἔμελλεν; ἀλλ' ἐν τοῖς φονικοῖς γέγραπται νόμοις· ὑπὲρ ὧν ἂν μὴ διδῷ [δίκας,]

φόνου δικάσασθαι, καὶ ἄτιμος φησὶ τεθνάτω. τοῦτο δὴ λέγει, καθαρὸν τὸν τούτων τινὰ ἀποκτείναντα εἶναι.

Ἄττα, ἀντὶ μὲν τοῦ ὅσα, ἢ ἅτινα. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Λινδίων φόρου. ἀντὶ δὲ τοῦ τινὰ, ἢ ποῖά τινα, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. ἐνιαχοῦ δὲ παρέλκει τὸ ἄττα· ἐν δὲ τῷ περὶ παραπρεσβείας Δημοσθένης ἐπὶ τοῦ ὅσα ἔλαβε τὴν λέξιν. Φερεκράτης μὲν ἐν Χείρωνι ἐπ' ἀριθμοῦ ἔταξεν· τοῖς δέκα ταλάντοις ἄλλα προθῇς ἄττα πεντήκοντα. Ἀριστοφάνης δὲ ἐπὶ χρόνου·

πύθου χελιδὼν πηνίκ' ἄττα φαίνεται.

Ἄττις, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ὁ Ἄττις παρὰ Φρυξὶ μάλιστα τιμᾶται ὡς πρόπολος τῆς μητρὸς τῶν θεῶν. τὰ δὲ περὶ αὐτὸν δεδήλωκε Νεάνθης. μυστικὸς δὲ ὁ λόγος.

Ἀττικοῖς γράμμασι, Δημοσθένης κατὰ Νεαίρας, ἀντὶ τοῦ παλαιοῖς· τὴν γὰρ τῶν εἴκοσι τεσσάρων στοι- 55
χείων γραμματικὴν ὀψέ ποτε παρὰ τοῖς Ἴωσιν εὑρεθῆναι. Θεόπομπος δ' ἐν τῇ εἰκοστῇ πέμπτῃ τῶν Φιλιππικῶν ἐσκευωρῆσθαι λέγει τὰς πρὸς τὸν βάρβαρον συνθήκας, ἃς οὐκ Ἀττικοῖς γράμμασιν ἐστηλιτεῦσθαι, ἀλλὰ τοῖς τῶν Ἰώνων.

Αὐθέντης, ὁ αὐτόχειρ, ἢ ὁ αὐτὸν ἀναιρῶν. διὸ παρ' Ἰσοκράτει αὐθέντης. Λυσίας δὲ ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους πρὸς Ἰσόδημον ἰδίως ἔταξεν ἐπὶ τῶν Τριάκοντα, καίτοι δι' ἑτέρων εἰργάζοντο τοὺς φόνους. ὁ γὰρ αὐθέντης αἰεὶ τὸν αὐτόχειρα δηλοῖ.

Αὔλειος, ἡ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ πρώτη θύρα τῆς οἰκίας, ὡς δηλοῖ Μένανδρος.

Αὔλια, Λυσίας ἐν τῇ κατὰ Διοδότου, καὶ Αἰσχί- (33)
νης κατὰ Κτησιφῶντος. ἤτοι ἀντὶ τοῦ ἐπαύλεις, ἢ ἀντὶ τοῦ τὰς μικρὰς αὐλάς.

Αὐλιζόμενοι, ἀντὶ τοῦ κοιμώμενοι. Ἀντιφῶν περὶ ὁμονοίας.

Αὐτοδικεῖν, ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῖς τὰ δίκαια ὁρίζειν. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος.

Αὐτοκλείδης, Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου. Κηδω-
56 νίδης καὶ Αὐτοκλείδης καὶ Θέρσανδρος ὡς παιδερασταὶ σφοδροὶ διεσύροντο, ὡς καὶ Ἀριστογείτων κατὰ Τιμάρχου.

Αὖ, Δημοσθένης ἀντὶ τοῦ πάλιν ἐν τῷ κατὰ Ἀφόβου πρώτῳ.

Αὐτολήκυθοι, Δημοσθένης κατὰ Κόνωνος, ἤτοι ἀντὶ τοῦ εὐζώνους τινὰς καὶ ἑτοίμους πᾶν ὁτιοῦν ποιεῖν καὶ ὑπομένειν, ἢ ἀντὶ τοῦ πένητας καὶ μηδὲν ἄλλο κεκτημένους ἢ ληκύθους· ἢ αὐτουργούς· ἢ ἀντὶ τοῦ εἰς πληγὰς ἑτοίμους, καὶ οἷον τύπτοντας καὶ μαστιγοῦντας καὶ ὑβρίζοντας· ἢ λέγοι αὐτοὺς ἐκ προχείρου διδόντας ἀργύριον καὶ ἑτοίμους πρὸς τὰς μίξεις. καὶ γὰρ εἶχον ἐν ταῖς ληκύθοις ἀργύριον. τὸ ὄνομα καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἔν τε Ἡνιόχῳ καὶ Δακτυλίῳ. ὅτι δὲ εἶχον ἐν ταῖς ληκύθοις ἀργύριον ἐνίοτε, Δίφιλος τῷ Ἀποβάτῃ. ὅτι δὲ λύσαντες τὴν λήκυθον ἐχρῶντο τῷ ἱμάντι πρὸς τὸ μαστιγοῦν, Μένανδρος Τροφωνίῳ.

Αὐτόλυκος. Λυκούργου λόγος ἐστὶ κατ' Αὐτολύκου τοῦ Ἀρεοπαγίτου. οὗτος δὲ τοὺς οἰκείους ὑπεκτι-
57 θέμενος ἐν τοῖς Χαιρωνικοῖς ἑάλω καὶ κατεψηφίσαντο αὐτοῦ οἱ δικασταὶ, ὡς ὁ αὐτὸς δηλοῖ ῥήτωρ ἐν τῷ κατὰ Λεωκράτους.

Αὐτομαχεῖν, τὸ δι' ἑαυτοῦ δικάζεσθαι, ἀλλὰ μὴ δι' ἑτέρου. οἷον ἐάν τις εἰς κρατῆρα ἀνάγῃ, πρὸς ἐκεῖνον ἀποφαίνει τὴν δίκην οὖσαν· καὶ ἐάν τις παρέχῃ τὸν διαμαρτυροῦντα, μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην, αὐτὸς
(34) μὲν γὰρ οὐκέτι ἀγωνίζεται, πρὸς δὲ τὸν διαμαρτυρήσαντα ὁ ἀγών ἐστι. Λυσίας ἐν τῷ κατ' Εὐθυκλέους χωρίου ἐξούλης.

Αὐτόχθονες, οἱ Ἀθηναῖοι. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας· Μόνοι γὰρ τῶν πάντων αὐτόχθονες ὑμεῖς. Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς περὶ Θεῶν κληθῆναί φησι αὐτοὺς αὐτόχθονας, ἐπεὶ τὴν χθόνα, του-

τίστι τὴν γῆν, ἀργὴν οὖσαν πρῶτοι εἰργάσαντο. οἱ δὲ, διὰ τὸ μὴ εἶναι ἐπήλυδας. ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκώς φασιν, Ἐριχθόνιον ἐξ Ἡφαίστου καὶ Γῆς φανῆναι. αὐτόχθονες δὲ καὶ Ἀρκάδες ἦσαν, ὡς Ἑλλάνικός φησι, καὶ Αἰγινῆται, καὶ Θηβαῖοι.

Ἀφαίρεσις, ἰδίως λέγεται ἡ εἰς ἐλευθερίαν. Ὑπε- 58
ρίδης ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρας.

Ἀφαρεύς. οὗτος Ἱππίου μὲν ἦν υἱὸς, ἐνομίζετο δὲ Ἰσοκράτους.

Ἀφανὴς οὐσία καὶ φανερά. ἀφανὴς μὲν ἡ ἐν χρήμασι καὶ σώμασι καὶ σκεύει, φανερὰ δὲ ἡ ἔγγειος. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἱπποθέρσην.

Ἀφεὶς καὶ ἀπαλλάξας. τὸ μὲν ἀφεὶς, ὅταν ἀπολύσῃ τίς τινα τῶν ἐγκλημάτων ὧν ἐνεκάλει αὐτῷ· τὸ δὲ ἀπαλλάξας, ὅταν πείσῃ τὸν ἐγκαλοῦντα ἀποστῆναι καὶ μηκέτι ἐγκαλεῖν. Δημοσθένης ἐν τῇ ὑπὲρ Φορμίωνος παραγραφῇ. ἔστι δὲ καὶ οὕτως εἰπεῖν, ὅτι ἀφίησι μέν τις αὐτῶν μόνων ὧν ἂν ἐγκαλῇ. ἀπαλλάττει δὲ, ὅταν μηδὲ ἄλλον τινὰ λόγον ὑπολίπηται ἑαυτῷ πρὸς τὸν ἐγκαλούμενον. Δημοσθένης ἐν τῇ ὑπὲρ Φορμίωνος παραγραφῇ· Ἵν' ἀπαλλαγή τις αὐτῷ γένοιτο παρ' ὑμῶν κυρία.

Ἀφεὶς τὴν ὑπέραν, τὸν πόδα διώκει. Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ ταρίχους πρώτῳ. παροιμία ἐπὶ τῶν παριέντων τὰ σπουδαιότερα καὶ περὶ τὰ φαῦλα διατριβόντων. ὑπέραι δέ εἰσι ναυτικαὶ σχοῖνοι, αἷς με- 59
τάγεται τὸ κέρας.

Ἀφ' Ἑστίας, ἀπὸ τῆς οἰκίας. καὶ ἀφ' Ἑστίας μυεῖσθαι. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα· Ὁ ἀφ' Ἑστίας (35)
μυούμενος Ἀθηναῖος ἦν πάντως, καὶ ὁρῶ δὲ Λάκων ἐμυεῖτο.

Ἀφορμή, ὅταν τις ἀργύριον δῷ ἐνθήκην, ἀφορμὴ καλεῖται ἰδίως παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.

Ἀφοσιῶ, ἀντὶ τοῦ ἀποκαθαίρω, ἀφαγνίζω. Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος. τὸ δὲ μὴ ἐντελῶς τι ποιῆ-

σαι, ἀλλ' ὥσπερ ὁσίας ἕνεκεν, ἀφοσιώσασθαι εἶπεν Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἑρμῶνα.

Ἀφροδίσιον. ἰδίως τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἕδος.

Ἀφύας. Ὑπερίδης κατ' Ἀρισταγόρας. ἔστι δὲ καὶ ὀνόματα ἑταιρῶν γυναικῶν ἀδελφῶν δύο.

Ἀχαριστεῖν, ἀντὶ τοῦ μὴ χαρίζεσθαι. οὕτως Ἀντιφῶν.

B.

Βαλβίς, Ἀντιφῶν περὶ ὁμονοίας. ἡ ἀρχή. εἴρηται 60 δὲ ἀπὸ τῶν δρομέων. ἡ γὰρ ὑπὸ τὴν ὕσπληγγα γινομένη γραμμή, διὰ τὸ ἐπὶ ταύτης βεβηκέναι τοὺς δρομέας, βαλβὶς καλεῖται.

Βάραθρον, ὄρυγμα, εἰς ὃ ὁ δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος τοὺς ἐπὶ θανάτῳ κατακρίτους ἐνέβαλλον. Δημοσθένης δὲ ἐν Φιλιππικοῖς οὐ κυρίως αὐτὸ λέγει, ἀλλ' ἐκ μεταφορᾶς, οἷον ἐν τῷ ὀλέθρῳ.

Βάσανος, Ἀντιφῶν. λίθος οὕτω καλεῖται, ᾗ τὸ χρυσίον παρατριβόμενον δοκιμάζεται. Ὑπερίδης δ' ἐν τῷ κατ' Ἀντίου τὰ ἐν ταῖς βασάνοις εἰρημένα ὑπὸ τῶν βασανιζομένων καὶ ἀναγραφομένων βασάνους ὠνόμασε.

Βασανίσας, ἀντὶ τοῦ δοκιμάσας. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Προξένου. πολὺ δ' ἐστὶ τοὔνομα ἐπὶ τούτου τοῦ σημαινομένου παρ' Ἀττικοῖς.

Βασιλικὴ διαδρομή, ἔοικεν ἡ γενομένη δια- 61 δρομὴ τοῦ βασιλέως παρόντος, ὥσπερ εἷς ἐστι τῶν (36) Ἀθήνησιν ἐννέα ἀρχόντων, βασιλικὴ διαδρομὴ καλεῖσθαι. Δείναρχος κατὰ Πυθέου.

Βασίλειος στοά, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος πρώτῳ. δύο εἰσὶ στοαὶ παρ' ἀλλήλας· ἥ τε τοῦ Ἐλευθερίου Διὸς καὶ ἡ βασίλειος. ἔστι δὲ καὶ τρίτη τις, ἡ πάλαι μὲν Ἀνάκτιος καλουμένη, Ποικίλη δὲ μετονομασθεῖσα.

Βασκαίνει, ἀντὶ τοῦ αἰτιᾶται καὶ μέμφεται καὶ συκοφαντεῖ. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς· Βάσκανον δὲ καὶ πικρὸν καὶ κακόηθες

σαι, ἀλλ' ὥσπερ ὁσίας ἕνεκεν, ἀφοσιώσασθαι εἶπεν Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἑρμῶνα.

Ἀφροδίσιον. ἰδίως τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἕδος.

Ἀφύας. Ὑπερίδης κατ' Ἀρισταγόρας. ἔστι δὲ καὶ ὀνόματα ἑταιρῶν γυναικῶν ἀδελφῶν δύο.

Ἀχαριστεῖν, ἀντὶ τοῦ μὴ χαρίζεσθαι. οὕτως Ἀντιφῶν.

Β.

Βαλβὶς, Ἀντιφῶν περὶ ὁμονοίας. ἡ ἀρχή. εἴρηται 60
δὲ ἀπὸ τῶν δρομέων. ἡ γὰρ ὑπὸ τὴν ὕσπληγγα γινομένη γραμμὴ, διὰ τὸ ἐπὶ ταύτης βεβηκέναι τοὺς δρομέας, βαλβὶς καλεῖται.

Βάραθρον, ὄρυγμα, εἰς ὃ ὁ δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος τοὺς ἐπὶ θανάτῳ κατακρίτους ἐνέβαλλον. Δημοσθένης δὲ ἐν Φιλιππικοῖς οὐ κυρίως αὐτὸ λέγει, ἀλλ' ἐκ μεταφορᾶς, οἷον ἐν τῷ ὀλέθρῳ.

Βάσανος, Ἀντιφῶν. λίθος οὕτω καλεῖται, ᾗ τὸ χρυσίον παρατριβόμενον δοκιμάζεται. Ὑπερίδης δ' ἐν τῷ κατ' Ἀντίου τὰ ἐν ταῖς βασάνοις εἰρημένα ὑπὸ τῶν βασανιζομένων καὶ ἀναγραφομένων βασάνους ὠνόμασε.

Βασανίσας, ἀντὶ τοῦ δοκιμάσας. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Προξένου. πολὺ δ' ἐστὶ τοὔνομα ἐπὶ τούτου τοῦ σημαινομένου παρ' Ἀττικοῖς.

Βασιλικὴ διαδρομὴ, ἔοικεν ἡ γενομένη δια- 61
δρομὴ τοῦ βασιλέως παρόντος, ὥσπερ εἷς ἐστι τῶν (36)
Ἀθήνησιν ἐννέα ἀρχόντων, βασιλικὴ διαδρομὴ καλεῖσθαι. Δείναρχος κατὰ Πυθέου.

Βασίλειος στοὰ, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος πρώτῳ. δύο εἰσὶ στοαὶ παρ' ἀλλήλας· ἥ τε τοῦ Ἐλευθερίου Διὸς καὶ ἡ βασίλειος. ἔστι δὲ καὶ τρίτη τις, η πάλαι μὲν Ἀνάκτιος καλουμένη, Ποικίλη δὲ μετονομασθεῖσα.

Βασκαίνει, ἀντὶ τοῦ αἰτιᾶται καὶ μέμφεται καὶ συκοφαντεῖ. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς· Βάσκανον δὲ καὶ πικρὸν καὶ κακόηθες

οὐκ ἔστι πολίτευμα ἐμόν, ἀντὶ τοῦ φιλαίτιον καὶ συκοφαντικόν.

Βάταλος, βδελυρὸς, αἰσχρός. Αἰσχίνης ἐν τῇ περὶ παραπρεσβείας οὕτως τὸν Δημοσθένην ὠνόμασε, κεκωμῴδηται γὰρ ἐπὶ μαλακίᾳ. Εὔπολις δὲ τὸν πρωκτὸν βάταλον λέγει. μήποτε οὖν ἔνθεν τοὺς κιναίδους βατάλους καλοῦσι.

62 Βαυβοῦς. Βαυβώ, ὄνομα γυναικός.

Βεβαιώσεως, δίκης ὄνομά ἐστιν, ἣν δικάζονται οἱ ὠνησάμενοί τι τῷ πωλουμένῳ, ἂν ἕτερος μὲν ἀμφισβητῇ τοῦ πραθέντος, ὃς δὲ μὴ βεβαιοῖ. ἐνίοτε καὶ ἀῤῥαβῶνος μόνου δοθέντος, εἶτα ἀμφισβητήσαντος τοῦ πεπρακότος, ἐλάγχανε τὴν τῆς βεβαιώσεως δίκην ὁ τὸν ἀῤῥαβῶνα δοὺς τῷ λαβόντι. Λυσίας ἐν δυσὶ λόγοις.

Βησηΐς, Λυσίας ἐν τῇ πρὸς Φιλοκράτην συμβολαίου ἀπολογίᾳ. δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος ἡ Βῆσα.

Βιαίων, ὄνομα δίκης κατὰ τῶν βίᾳ πραττόντων ὁτιοῦν. ὁ δὲ ἁλοὺς ἀποτίνει εἰς τὸ δημόσιον ἴσον τῷ ἑλόντι. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τοῖς Λυσιακοῖς φερόμενοι λόγοι Βίαιοι. καὶ δῆλον ὅτι οὐκ ἐπὶ φθορᾷ παρθένων μόνον οὔτε τὸ ὄνομα οὔτε ἡ δίκη ἐλέγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἄλλων.

Βλιμάζειν, τὸ ταῖς χερσὶ διαθλίβειν, καὶ τὸ τὰ κηρία θλίψαι βλίσαι λέγεται.

(37) Βοηδρόμια, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. ἑορτή τις
63 Ἀθήνησιν οὕτω καλουμένη, ἥν φησι Φιλόχορος ἐν δευτέρᾳ νενομίσθαι ἐπειδὴ Ἴων ὁ Ξούθου ἐβοήθησε σπουδῇ πολεμουμένοις Ἀθηναίοις ὑπὸ Εὐμόλπου τοῦ Ποσειδῶνος, Ἐρεχθέως βασιλεύοντος. βοηδρομεῖν γὰρ τὸ βοηθεῖν ὠνομάζετο, τουτέστιν ἐπὶ μάχην δραμεῖν.

Βόθυνος, τόπος τις ἰδίως οὕτω καλούμενος ἐν τῇ ἱερᾷ ὁδῷ. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἕρμωνα περὶ ἐγγύης μνημονεύει τοῦ τόπου. καὶ εἶδος ἀστέρος.

Βολεῶνες. ὁ τόπος ὅπου ἡ κόπρος βάλλεται τῶν βοῶν καὶ τῶν ὑποζυγίων καὶ τῶν προβάτων, βολεὼν

καλεῖται. Νίκανδρος ἐν τρίτῃ Ἀττικῆς διαλέκτου βο-
λεῶνας ἐπὶ τῶν ἀγρῶν, εἰς οὓς τὰ κόπρια ἐκφέρει.

Β ο μ β υ λ ι ὸ ς, ζῶον παραπλήσιον μελίττῃ, ὠνομα-
σμένον ἀπὸ τοῦ βόμβου. Ἰσοκράτης ἐν Ἑλένης ἐγκωμίῳ.

Β ο υ λ α ί α. Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Καλλισθένους
ἐνδείξει· Μαρτύρομαι τὴν Ἑστίαν τὴν βουλαίαν, οἷον
τὴν ἐν τῇ βουλῇ ἱδρυμένην.

Β ο υ λ ε ί α, τὸ ἐκ τῆς βουλῆς ὄντα πράττειν ἃ τοῖς 64
βουλευταῖς προσήκει. Δείναρχος καὶ Ἀριστοφάνης ἐν
Θεσμοφοριαζούσαις.

Β ο υ λ ε ύ σ ε ω ς, ἐγκλήματος ὄνομα ἐπὶ δυοῖν τατ-
τόμενον πραγμάτων τὸ μὲν γάρ ἐστιν, ὅταν ἐξ ἐπιβου-
λῆς τίς τινι κατασκευάσῃ θάνατον, ἐάν τε ἀποθάνῃ ὁ
ἐπιβουλευθεὶς, ἐάν τε μή. τὸ δ' ἕτερον, ὅταν ἐγγεγραμ-
μένος ὡς ὀφείλων τῷ δημοσίῳ αὐτὸς δικάζηταί τινι, ὡς
οὐ δικαίως αὐτὸν ἐγγεγραφότι. τοῦ μὲν οὖν προτέρου
μάρτυς Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην, ἐπὶ Παλλαδίῳ
λέγων εἶναι τὰς δίκας. Δείναρχος δὲ ἐν τῷ κατὰ Πι-
στίου, ἐν Ἀρείῳ πάγῳ· Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Ἀθη-
ναίων πολιτείᾳ τῷ Ἰσαίῳ συμφωνεῖ. περὶ δὲ τοῦ ἑτέρου
ἐγκλήματος Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος
πρώτῳ, Ὑπερίδης δ' ἐν τῷ κατ' Ἀθηνογένους πρώτῳ, (33)
ἐπὶ ἐνέδρας καὶ ἐπιβουλῆς τῆς εἰς τὰ χρήματα ἰδίως
κέχρηται τῷ ὀνόματι.

Β ο υ τ ά δ η ς, δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς Βουτεία,
ἀφ' ἧς οἱ δημόται Βουτάδαι.

Β ο ύ τ η ς, οὗτος ἔσχε τὴν ἱερωσύνην. καὶ οἱ ἀπὸ
τούτου, Βουτάδαι καὶ Ἐτεοβουτάδαι οἱ ἀπόγονοι τοῦ 65
Βούτου, τὸ γὰρ ἐτεὸν τὸ ἀληθὲς δηλοῖ. Ὅμηρος, εἰ
ἐτεόν ἔτι σός εἰμι.

Β ο υ φ ό ν ι α, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου. ἑορτή
τίς ἐστι παρ' Ἀθηναίοις.

Β ο ύ χ ε τ α, Δημοσθένης ἐν Φιλιππικῶν ἑβδόμῳ.
πόλις ἐστὶ τῆς Ἠπείρου, πληθυντικῶς οὐδετέρως λεγο-
μένη. ἣν Φιλοστέφανος ἐν τοῖς Ἠπειρωτικοῖς ὀνομά-

σθαι φησὶ διὰ τὸ τὴν Θέμιν ἐπὶ βοὸς ὀχουμένην ἐλθεῖν ἐκεῖσε κατὰ τὸν Δευκαλίωνος κατακλυσμόν.

Βοώνης, *Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου, ὅτι λαμπρὸς ἦν ὁ βοώνης, καὶ αἱ μέγισται ἀρχαὶ ἐπὶ τούτῳ ἐχειροτονοῦντο.*

Βουτάδαι, *ὄνομα γένους Ἀττικοῦ. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας.*

Βωμολοχεύεσθαι. *κυρίως ἐλέγοντο βωμολόχοι οἱ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ὑπὸ τοὺς βωμοὺς καθίζοντες, καὶ μετὰ κολακείας προσαιτοῦντες. ἔτι δὲ καὶ οἱ παραλαμβανόμενοι ταῖς θυσίαις αὐληταί τε καὶ μάντεις. Φερεκράτης Τυραννίδι·*

κἄπειτα, ἵνα μὴ πρὸς τοῖς βωμοῖς πανταχοῦ
ἀεὶ λοχῶντες βωμολόχοι καλώμεθα,
66 *ἐποίησεν ὁ Ζεὺς καπνοδόκην μεγάλην πάνυ.*

ἐκ μεταφορᾶς δὲ τούτων ἐλέγοντο βωμολόχοι εὔκολοί
(39)*τινες ἄνθρωποι καὶ ταπεινοὶ καὶ πᾶν ὁτιοῦν ὑπομένοντες ἐπὶ κέρδει διὰ τοῦ παίζειν τε καὶ σκώπτειν. Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ·*

χαριεντίζῃ καὶ καταπαίζεις ἡμῶν καὶ βωμολοχεύῃ.

Γ.

Γαληψός. Ἀντιφῶν κατὰ Λαισπουδίου. πόλις Θρᾴκης. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Γαλήψου τοῦ ἐκ Θάσου καὶ Τηλέφης, ὡς Μαρσύας ὁ νεώτερος.

Γαμηλία, Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει καὶ Ἰσαῖος, καὶ Δίδυμος ὁ γραμματικὸς ἐν μὲν τοῖς Ἰσαίου ὑπομνήμασί φησιν εἶναι τὴν γαμηλίαν τοῖς φράτορσιν ἐπὶ γάμοις διδομένην, παρατιθέμενος λέξιν Φανοδήμου, ἐν ᾗ οὐδὲν τοιοῦτον γέγραπται. ἐν δὲ τοῖς εἰς Δημοσθένην ὁ αὐτὸς πάλιν γαμηλίαν φησὶν εἶναι τὴν εἰς τοὺς φράτορας εἰσαγωγὴν τῶν γυναικῶν, οὐδεμίαν ἀπόδειξιν τῆς ἐξηγήσεως παραθέμενος. 67

Γάνος θηλυκῶς, καὶ Γανιάδα, Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος. χωρία ἐστὶ Θρᾳκικά, ὡς Ἀρτεμίδωρος.

Γεισσίπους καὶ γεισσιπόδισμα, καὶ γεισσιποδίζειν. τὸ ἐξέχον τῆς δοκοῦ, ἐφ' οὗ τὸ γεῖσσόν ἐστι, γεισσίπους καλεῖται καὶ γεισσιπόδισμα. καὶ γεισσιποδίζειν τὸ τοῦτο ποιεῖν, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ὀργεῶνας.

Γεννῆται, οἱ τοῦ αὐτοῦ γένους κοινωνοῦντες. διῃρημένων γὰρ ἁπάντων τῶν πολιτῶν κατὰ μέρη, τὰ μὲν πρῶτα καὶ μέγιστα μέρη ἐκαλοῦντο φυλαί. ἑκάστη δὲ φυλὴ τριχῇ διῄρητο, καὶ ἐκαλεῖτο ἕκαστον μέρος τούτων τριττὺς καὶ φρατρία. πάλιν δὲ τῶν φρατριῶν ἑκάστη διῄρητο εἰς γένη τριάκοντα, ἐξ ὧν αἱ ἱερωσύναι ἑκάστοις προσήκουσαι ἐκληροῦντο. ἔστι δὲ παρὰ πολλοῖς τῶν ῥητόρων τοὔνομα, ὡς καὶ Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει. Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ (40) τοῦ Ἀπολλοδώρου κλήρου τοὺς συγγενεῖς γεννήτας ὠνό-

μασεν· οὐχ οἱ συγγενεῖς μέντοι ἁπλῶς, καὶ οἱ ἐξ αἵμα-
68 τος γεννῆταί τε καὶ οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους ἐκαλοῦντο, ἀλλ' οἱ ἐξαρχῆς εἰς τὰ καλούμενα γένη κατανεμηθέντες. Φιλόχορος δ' ἐν τῇ τετάρτῃ φησὶ, πρότερον ὁμογάλακτας ὀνομάζεσθαι, οὓς νῦν Γεννήτας καλοῦσιν.

Γεραιραί, αἱ τῷ Διονύσῳ ἱερωμέναι γυναῖκες. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας.

Γερανία, Λυσίας ἐν ἐπιταφίῳ. ἔστι δὲ ὅρος Μεγαρίδος, ὡς Διευχίδας.

Γέῤῥα, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος· Τούς τε ἐκ τῶν σκηνῶν τῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐξεῖργον καὶ τὰ γέῤῥα ἐνεπίμπρασαν. Περσικὰ μέν τινα ὅπλα τὰ γέῤῥα ἐστὶ, καθὰ καὶ Ἡρόδοτός φησιν. ἤδη δὲ καταχρηστικῶς καὶ ἅπαν σκέπασμα, εἴτε δερμάτινον εἴη εἴτε ἄλλης τινὸς ὕλης, γέῤῥον ἐλέγετο. νῦν γοῦν τὰ τῶν σκηνῶν σκεπάσματα καὶ παρακαλύμματα ἐμπίπρασθαί φησιν ὁ Δημοσθένης ὑπὲρ τοῦ μὴ συνεστάναι περὶ τὰ ὤνια ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς, μηδὲ πρὸς ἄλλοις τισὶ τὰς διατριβὰς ἔχειν. ἐν δὲ τῷ κατὰ Νεαίρας, εἰ γνήσιος ὁ λόγος, φη-
69 σὶν οὕτω· τοὺς δὲ πρυτάνεις κελεύει τιθέναι τοὺς καδίσκους ὁ νόμος, καὶ τὴν ψῆφον διδόναι προσιόντι τῷ δήμῳ, πρὶν τοὺς ξένους εἰσιέναι καὶ τὰ γέῤῥα ἀναιρεῖν. ἤτοι οὖν ταυτὸν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, ἢ τοιοῦτό τι ὑποληπτέον, ὡς παρὰ τοῖς ἐκκλησιάζουσι πολίταις ἡ ψῆφος ὑπὸ τῶν πρυτάνεων ἐδίδοτο, πρὶν εἰσιέναι τοὺς ξένους, καὶ πρὶν ἀναιρεθῆναι τὰ περιφράγματα, τουτέστι, πρὶν ἀναπετασθῆναι τῇ ἐκκλησίᾳ παντὶ τῷ εἰπεῖν βουλομένῳ.

Γεωφάνιον, χωρίον ἐν ᾧ γῆς μέταλλον. περὶ δὲ τοῦ ἐν Σάμῳ γεωφανίου ὃν τρόπον ἐξευρέθη, Ἔφορος
(41) περὶ χωρίων.

Γήπεδον. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου. γήπεδον ἐστὶ τὸ χωρίον, ὥσπερ καὶ οἰκόπεδον τὸ γῇ καὶ οἰκήμασιν ἀπαρτιζόμενον. Πλάτων γοῦν ἐν πέμπτῳ Νόμων φησίν· ὧν ἔλαχεν οἰκοπέδων ἢ γηπέδων.

Γλαῦκος, ὄνομα κύριον. τὸ γένος Καρύστιος.

Γλυκέρα, ἑταίρα τίς.

Γνῶσις, ἀντὶ τοῦ κρίσις. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος.

Γναφεύς. τοῦτο οἱ παλαιοὶ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ κ ἔλεγον· κοινὸν δὲ τὸ διὰ τοῦ γ. κνάφος δέ ἐστιν ἀκαν- 70
θῶδές τι, ᾧ ξύουσι τὰ ἱμάτια. τοῦτο οἱ νεώτεροι διὰ τοῦ γ λέγουσι παρὰ τὴν γνάψιν. κναφεὺς μὲν οὖν παρὰ τὸ κνῶ, ὃ σημαίνει τὸ ξύω. καὶ Ὅμηρος,

ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν
κνήστι χαλκείῃ.

γναφεὺς δὲ, παρὰ τὴν τοῦ φάρους γνάψιν, ἥτις ἐστὶ παρὰ τὸ γάνος τὸ λαμπρόν.

Γοργύρα, τὸ κατὰ γῆς ὄρυγμα. Δείναρχος, Αἰσχίνης. ἔστι καὶ παρ' Ἡροδότῳ ἐν τρίτῃ.

Γραμματεύς, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ὁ γραμματεὺς πῶς τε καθίστατο καὶ τί ἔπραττεν, ὡς τῶν γραμμάτων τέ ἐστι κύριος καὶ τὰ ψηφίσματα τὰ γενόμενα φυλάττει, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ἀντιγράφεται, καὶ παρακάθηται τῇ βουλῇ, δεδήλωκεν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Γραφεύς, ἀντὶ τοῦ ζωγράφος. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. καὶ γράφειν τὸ ζωγραφεῖν ἔλεγον.

Γραφή, δημοσίου τινὸς ἐγκλήματος ὄνομα. οὐ μόνον δὲ ὅταν ψηφίσματος ἢ νόμου κατηγορῇ τις, παρανόμων γραφὴν ἀποφέρεσθαι καὶ γράφεσθαι λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἄλλοις πολλοῖς ἀδικήμασιν, ὅταν ἢ δημο- 71
σίᾳ, ἢ ὡς ἐπὶ δημοσίοις αὐτοῖς ἐγκαλῇ τις. πολὺ δὲ (42)
τοὔνομα παρὰ τοῖς ῥήτορσι. Δημοσθένης κατὰ Κόνωνος.

Γρυπάνιον. Ἀντιφῶν ἀληθείας δευτέρῳ· Καῖον γὰρ τὴν γῆν καὶ συντῆκον, γρυπάνιον ποιεῖ. καὶ Μελάνθιος ἐν δευτέρᾳ Ἀτθίδος εἰπὼν, Σεισμὸς γέγονε καὶ ἔγρυπεν ἡ γῆ. Διονύσιος μὲν οὖν ὁ τοῦ Τρύφωνος ἐν δευτέρῳ ὀνομάτων, γρυπανεῖν ἐστὶ, φησὶ, τὸ γρυποῦσθαι, οἷον τὰ ἁπαλὰ ξυλύφια, ὅταν κάμψαντες ἀφῶμεν.

μήποτε δ' ἐμφαίνουσιν οἱ συγγραφεῖς, ὡς γινομένης κατὰ τοὺς σεισμοὺς γρυπότητός τινος περὶ τὴν γῆν.

Γρύλλος, Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἐπικλέα περὶ οἰκίας. Ξενοφῶντος τοῦ Σωκρατικοῦ υἱοί, Γρύλλος καὶ Διόδωρος. ἐτελεύτησε δὲ οὗτος ἐν Μαντινείᾳ μαχόμενος.

Γύλιος, σκεῦος στρατιωτικὸν πλεκτὸν, εἰς ὃ ἐνετίθετο τὰ ἐπιτήδεια, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης δηλοῖ ἐν Εἰρήνῃ.

Γύλιππος, ὄνομα κύριον, Λακεδαιμόνιος.

Γύλων, ὄνομα κύριον.

72 Γωνιασμός. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Λυσιθέου· ἔστι δὲ κάμψαντι τοῦ τείχους, ὦ βουλή, γωνιασμὸς ἐν ἀριστερᾷ καὶ εὐρυχωρία. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις,

λεπτῶν τε κανόνων ἐσβολὰς, ἐπῶν τε γωνιασμούς.

Δ.

Δαιδάλου ποιήματα. ἐπὶ τῶν ἀκριβούντων τὰς τέχνας.

Δάειρα, ὄνομα κύριον.

Δάμων, ὄνομα κύριον, διδάσκαλος Περικλέους.

Δάοχος, Δημοσθένης. εἷς οὗτος τῶν προεμένων Φιλίππῳ τὰ Θετταλῶν πράγματα.

Δαρεικὸς, Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ἐρατοσθένους ἑνὸς τῶν Τριάκοντα. εἰσὶ μὲν χρυσοῖ στατῆρες οἱ δαρεικοὶ, ἠδύνατο δὲ ὁ εἷς ταυτὸ ὅπερ καὶ ὁ χρυσοῦς (43)
παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὀνομαζόμενος. ἐκλήθησαν δὲ δαρεικοὶ οὐχ ὡς οἱ πλεῖστοι νομίζουσιν, ἀπὸ Δαρείου τοῦ Ξέρξου πατρὸς, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου τινος παλαιοτέρου βασιλέως. λέγουσι δέ τινες δύνασθαι τὸν δαρεικὸν ἀργυρᾶς δραχμὰς 73
εἴκοσι, ὡς τοὺς πέντε δαρεικοὺς δύνασθαι μνᾶν ἀργυρίου.

Δατεῖσθαι, τὸ μερίζεσθαι. οἱ δὲ δατηταὶ οἱονεὶ μερισταί. τὸ δὲ, εἰς δατητῶν αἵρεσιν, εἶδός τι δίκης ἐστίν. ὁπότε γὰρ κοινωνοῖέν τινες ἀλλήλοις, καὶ οἱ μὲν βούλοιντο διανέμεσθαι τὰ κοινὰ, οἱ δὲ μὴ, ἐδικάζοντο οἱ βουλόμενοι τοῖς μὴ βουλομένοις, προσκαλούμενοι εἰς δατητῶν αἵρεσιν. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀλεξίδημον, εἰ γνήσιος. καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Δατὸς, πόλις ἐστὶ Θράκης σφόδρα εὐδαίμων. ἀπὸ ταύτης γοῦν ἐλέγετό τις καὶ παροιμία, Δατὸς ἀγαθῶν. δεδηλώκασι δὲ περί τε αὐτῆς καὶ τῆς παρακειμένης χώρας, ὁτὲ μὲν τὸ Δατὸν οὐδετέρως λέγοντες, ὁτὲ δὲ τὴν Δατὸν θηλυκῶς· ὡς ἀεὶ Ἔφορος ἐν τῇ τετάρτῃ. ἅπαξ δ' ἀῤῥενικῶς τὸν Δατὸν Θεόπομπος τρίτῃ Φιλιππικῶν. μετωνομάσθη μέντοι ἡ πόλις τῶν Δατηνῶν,

Φιλίππου τοῦ Μακεδόνων βασιλέως κρατήσαντος αὐτῆς· ὡς Ἔφορός τέ φησι καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ πέμπτῃ.

74 Δεήσεις, ἀντὶ τοῦ ἐνδείας. Ἀντιφῶν ἀληθείας πρώτῳ.

Δεῖγμα, κυρίως μὲν τὸ δεικνύμενον ἀφ' ἑκάστου τῶν πωλουμένων. ἤδη δὲ καὶ τόπος τις ἐν τῷ Ἀθήνησιν ἐμπορίῳ, εἰς ὃν τὰ δείγματα ἐκομίζετο, οὕτως ἐκαλεῖτο. ἔστι δὲ τὸ ἔθος Ἀττικὸν, τὸ σημαίνειν ἀπὸ τῶν ἐν τῷ τόπῳ τοὺς τόπους αὐτούς. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ τριηραρχήματος. καὶ Λυσίας.

Δειπνοφόρος, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου. λέγεται δὲ καὶ τὰς δειπνοφόρους καταλέγεσθαι νῦν, ὅτι αἱ τῶν κατακεκλειμένων παίδων μητέρες εἰσέπεμπον καθ'
(44) ἡμέραν αὐτοῖς τροφὴν εἰς τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν, ἐν ᾧ διῃτῶντο. καὶ αὗται συνῆσαν ἀσπαζόμεναι τοὺς ἑαυτῶν.

Δειραδιώτης. δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς Δειράδες, ἀφ' οὗ ὁ δημότης Δειραδιώτης.

Δεινῶ, ἀντὶ τοῦ δεινήσει. Ἀντιφῶν ἀληθείας δευτέρῳ.

Δεκάζων, Ἰσοκράτης περὶ τῆς εἰρήνης. ὅ τί ποτε τοῦτ' ἐστὶ, δῆλον ἅπασιν. Ἐρατοσθένης δὲ ἐν τοῖς περὶ
75 τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, πόθεν τὸ πρᾶγμα εἴρηται δηλοῖ, οὕτω λέγων· Λύκος ἐστὶν ἥρως πρὸς τοῖς ἐν Ἀθήναις δικαστηρίοις, τοῦ θηρίου μορφὴν ἔχων· πρὸς ὃν οἱ δωροδοκοῦντες κατὰ δέκα γιγνόμενοι συνεστρέφοντο, ὅθεν εἴρηται Λύκου δεκάς. Ἀριστοτέλης δ' ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ Ἄνυτόν φησι καταδεῖξαι τὸ δεκάζειν τὰ δικαστήρια.

Δέκα καὶ Δεκαδοῦχος. Ἰσοκράτης ἐν τῇ πρὸς Καλλίμαχον παραγραφῇ· ἦρχον μὲν γὰρ οἱ Δέκα, οἱ μετὰ τοὺς Τριάκοντα καταστάντες. περὶ τῶν μετὰ τὴν κατάλυσιν τῶν Τριάκοντα Ἀθήνησι χειροτονηθέντων ἀνδρῶν Δέκα, καὶ τῶν ἑξῆς, εἴρηκεν Ἀνδροτίων ἐν τῇ τρίτῃ. ἐκαλεῖτο μέντοι τούτων ἕκαστος τῶν ἀρχόντων δεκαδοῦχος, ὡς δῆλον ποιεῖ Λυσίας ἐν τῷ περὶ τοῦ Διογένους κλήρου.

Δεκαδαρχία. Ἰσοκράτης. τὰς μὲν ὑπὸ Λακεδαιμονίων κατασταθείσας πόλεσι δεκαδαρχίας συνεχῶς ὀνομάζουσιν οἱ ἱστορικοί· ὁ μέντοι Ἰσοκράτης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ τρόπον τινὰ ἐξηγήσατο τοὔνομα. φησὶ γὰρ ὅτι Λακεδαιμόνιοι δέκα μόνον ἄνδρας κυρίους ἑκάστης πόλεως ἐποίησαν. Φίλιππος μέντοι παρὰ Θετταλοῖς δε- 76
καδαρχίας οὐ κατέστησεν, ὡς γέγραπται ἐν τῷ ἕκτῳ Φιλιππικῶν Δημοσθένους, ἀλλὰ τετραρχίας.

Δεκατεύειν. Δημοσθένης κατ' Ἀνδροτίωνος· οὐ γὰρ αὐτοὺς δεκατεύοντες, ἀντὶ τοῦ τὴν δεκάτην εἰσπραττόμενοι καὶ οἷον λαφυραγωγοῦντες. τὰ γὰρ ἐκ τῶν πολεμίων ληφθέντα ἐδεκάτευον τοῖς θεοῖς. Δημοσθένους δ' ἐν τῷ κατὰ Μέδοντος περί τινος παρθένου (45)
λέγοντος οὕτως, Οὐ δεκατεῦσαι ταύτην οὐδὲ μυῆσαι, Δίδυμος ὁ γραμματικὸς περὶ τούτου βιβλίον γράψας φησὶν ὅτι τὸ δεκατεῦσαι Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῆς Φρυνίχου θυγατρὸς ἀρκτεῦσαι εἴρηκεν. δεκατεῦσαι μέντοι, φησὶν, ἐλέγετο κυρίως τὸ καθιεροῦν, ἐπειδήπερ ἔθος ἦν Ἑλληνικὸν τὰς δεκάτας τῶν περιγινομένων τοῖς θεοῖς καθιεροῦν. ἴσως δὲ τὸ ἀρκτεῦσαι δεκατεῦσαι εἴρηκεν ὁ ῥήτωρ, ἐπειδὴ αἱ δεκετίδες ἤρκτευον.

Δεκατευτάς, ἀντὶ τοῦ τελώνας, τοὺς τὴν δεκάτην ἐκλέγοντας. Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς Δημοσθένους γραφὴν ἀπολογίᾳ. ὅτι δὲ ἦν τελώνιον ἡ δεκάτη, δεδήλωκε Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν τελῶν.

Δεκατηλόγος, ὁ αὐτὸς τῷ δεκατευτῇ. 77

Δεκελεικός, Πελοποννησιακὸς πόλεμος, ἀπὸ μέρους τοῦ τελευταίου.

Δελφίνιον, χωρίον ἐν Χίῳ, ὡς Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ. ἕτερον δ' ἐστὶν Δελφίνιον Ἀθήνησιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ἔνθα ἦν καὶ τὸ ἐν Δελφινίῳ δικαστήριον. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Βοιωτόν.

Δερκυλλίδας, Λακεδαιμονίων βασιλεύς.

Δερματικόν, Λυκοῦργος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ ἀπολογισμὸς ὧν πεπολίτευται. δερματικὸν ἂν εἴη λέγων

ὁ ῥήτωρ τὸ ἐκ τῶν δερματίων τῶν πιπρασκομένων περιγιγνόμενον ἀργύριον.

Δερμιστής, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Εὐπείθην. Δίδυμος μὲν ἀποδίδωσι τὸν σκώληκα οὕτω λέγεσθαι τῷ Σοφοκλεῖ ἐν Νιόβῃ ἐν ἑβδόμῳ τῆς ἀπορουμένης λέξεως. Ἀρίσταρχος δὲ τὸ Σοφόκλειον ἐξηγούμενος τὸν ὄφιν ἀπέδωκε. μήποτε δὲ μᾶλλον ἂν ὅστις τὰ δέρματα ἐσθίει δερμιστής, ὡς ὑποσημαίνεται καὶ ἐν τῇ ἕκτῃ Μιλησιακῶν Ἀριστείδου.

(46) Δευσοποιός, κυρίως μὲν ἐπὶ τῆς πορφύρας λέ-
78 γεται τοὔνομα τῆς ἐμμόνου καὶ ἀνέκπλυτον ἐχούσης τὸ ἄνθος τῆς βαφῆς, ἐκ μεταφορᾶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πάντων τῶν ἐχόντων τὸ χρῶμα ἔμμονον καὶ πολυχρόνιον τὸ δευσοποιὸν λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς καὶ Πλάτων διασαφεῖ ἐν πέμπτῳ πολιτείας. Δίφιλος Συντρόφοις,

ἀγαθὸς βαφεύς ἐνεστιν ἐν τῷ παιδίῳ.
ταυτὶ γὰρ ἡμῖν δευσοποιὰ παντελῶς
τὰ σπάργανα ἀποδέδειχε νῦν.

Δηλιασταί, οἱ εἰς Δῆλον ἐξελθόντες θεωροί. Λυκοῦργος κατὰ Μενεσαίχμου.

Δημαίνετος, ὄνομα κύριον.

Δήμαρχος, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Μόσχου. ἄρχων τις ἦν ὁ Δήμαρχος· οὗτοι δὲ τὰς ἀπογραφὰς ἐποιοῦντο τῶν ἑκάστῳ δήμῳ χωρίων· ἔτι δὲ καὶ τὰ ληξιαρχικὰ γραμματεῖα παρὰ τούτοις ἦν, καὶ συνῆγον τοὺς δήμους, ὁπότε δεήσειεν, καὶ ψῆφον αὐτοῖς ἐδίδοσαν. τούτους δέ φησιν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ ὑπὸ Κλεισθένους κατασταθῆναι, τὴν αὐτὴν ἔχοντας ἐπιμέλειαν τοῖς πρότερον Ναυκράροις. ὅτι δὲ ἠνεχυρίαζον οἱ Δή-
79 μαρχοι, δηλοῖ Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις.

Δημόκοινος, ὁ δημόσιος βασανιστής. Ἰσοκράτης ἐν τῷ Τραπεζιτικῷ σχεδὸν ἐξηγήσατο τοὔνομα.

Δημοποίητος, ὁ ξένος μὲν ὢν τῇ φύσει, ὑπὸ δὲ τοῦ δήμου πολίτης γεγενημένος. ὃν δὲ τρόπον γίνον-

ταί τινες δημοποίητοι, δεδήλωκε Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας, εἰ γνήσιος.

Δημόσιος, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. δημοσίους λέγουσι τοὺς τῆς πόλεως δούλους. Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου· Ἄνθρωπον δημόσιον οἰκέτην τῆς πόλεως.

Δημοτελῆ καὶ Δημοτικὰ ἱερὰ διέφερον ἀλλή- (47) λων καὶ ὀργεωνικῶν καὶ τῶν γενικῶν, ὡς Δείναρχος δηλοῖ ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου.

Δημοτευόμενος. δημοτεύεσθαί ἐστι τὸ τοῦδε τινὸς δήμου κοινωνεῖν, καὶ χρηματίζειν ἀπ' αὐτοῦ. Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς Φίλιππον ἀπολογίᾳ, εἰ γνήσιος.

Δημοφάνης, ὄνομα κύριον.

Διαγορεύων. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους ἰδίως κέχρηται τῷ διαγορεύων ἀντὶ τοῦ τὰ διάφορα καὶ οὐ τὰ αὐτὰ λέγων. τὸ ἐναντίον γάρ ἐστι παρ' αὐτοῖς τῷ διαγορεύειν τὸ συναγορεύειν, ὥσπερ τὸ συμφέ- 80 ρεσθαι τῷ διαφέρεσθαι, καὶ τὸ συμπολιτεύεσθαι τῷ διαπολιτεύεσθαι, καὶ τὸ συμφωνεῖν τῷ διαφωνεῖν.

Διάγραμμα, Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἐπικλέα. τὸ ταττόμενον ἐν ταῖς συμμορίαις ὁπόσον ἕκαστον ἄνδρα εἰσφέρειν δεῖ. ἐτάττετο δὲ οὐ τὸ αὐτὸ πᾶσιν, ἀλλὰ πρὸς τὴν τίμησιν τῆς οὐσίας. περὶ δὲ τούτων σαφέστατα δεδήλωκεν Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου περὶ διαγράμματος. διαγραφεὺς μέντοι ἐστὶν ὁ καθιστάμενος ἐν ταῖς συμμορίαις ἐπὶ τῷ διακρῖναι πόσον ἕκαστος ἀνὴρ εἰσενεγκεῖν ὀφείλει, ὡς ὁ αὐτὸς πάλιν φανερὸν ποιεῖ ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου.

Διαγραφὴ, ἡ διατύπωσις τῶν πιπρασκομένων μετάλλων, δηλοῦσα διὰ γραμμάτων ἀπὸ ποίας ἀρχῆς μέχρι πόσου πιπράσκεται πέρατος.

Διαγράψασθαι, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίου, εἰ γνήσιος. ἀντὶ τοῦ ἀνελέσθαι τὸ ἔγκλημα.

Διαγράψαντος, Δείναρχος κατὰ Λυκούργου. μήποτε ἀντὶ τοῦ καταβαλόντος καὶ καταθέντος. ἔνιοι δὲ

ἀντὶ τοῦ διὰ τραπέζης ἀριθμήσαντος, ὡς λέγομεν ἐν τῇ συνηθείᾳ.

81 Διαδόσεις, τὰς ἐκ διαιρέσεως ἴσης ἐπιβαλλούσας δόσεις. Λυσίας.

(48) Διακεχρημένον, ἀντὶ τοῦ κατὰ μέρος δεδανεισμένον. Δημοσθένης κατὰ Ἀφόβου.

Διάστασις. Ἀντιφῶν ἀληθείας δευτέρῳ· περὶ τῆς νῦν κρατούσης διαστάσεως, ἀντὶ τοῦ διακοσμήσεως τῶν ὅλων.

Διάθεσις, ἀντὶ τοῦ πρᾶσις. Ἰσοκράτης Βουσίριδι. ἀντὶ δὲ τοῦ ἀποδεδόμεθα διαθέμεθα εἶπεν Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς τὴν Καλλίου ἔνδειξιν· καὶ ἀντὶ τοῦ διοίκησις ὁ αὐτὸς ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας, Ἀλλὰ εἰδότες τὴν διάθεσιν ἀκούουσιν. Φρύνιχος Τραγῳδοῖς, τῇ διαθέσει τῶν ἐπῶν φησι. καὶ γὰρ τὸ ῥῆμα διαθέσθαι λέγουσιν ἐπὶ τοῦ διοικῆσαι. Ἀντιφῶν ἀληθείας πρώτῳ· Γυμνωθεῖσα δὲ ἀφορμῆς πολλὰ ἂν καὶ καλὰ κακῶς διαθοῖτο. διαθέσθαι ἀντὶ τοῦ συνθέσθαι Ὑπερίδης κατὰ Δημοσθένους.

Διαιτηταί, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. εἰσὶ δὲ οἱ διαιτηταὶ ἕτεροι τῶν δικαστῶν. οὗτοι μὲν γὰρ ἐν δικαστηρίοις ἐδίκαζον ἀποδεδειγμένοις, καὶ τὰς ἀπὸ τῶν διαιτητῶν ἐφεσίμους ἔκρινον· οἱ δὲ διαιτηταὶ κλήρῳ
82 πρότερον λαχόντες, ἢ ἐπιστρεψάντων αὐτοῖς τῶν κρινομένων τοῖς κρινομένοις διῄτουν, καὶ εἰ μὲν ἤρεσκε τοῖς ἀντιδίκοις, τέλος εἶχεν ἡ δίκη· εἰ δὲ μή, τὰ ἐγκλήματα καὶ τὰς προκλήσεις καὶ τὰς μαρτυρίας, ἔτι δὲ καὶ τοὺς νόμους καὶ τὰς ἄλλας πίστεις ἑκατέρων ἐμβαλόντες εἰς καδίσκους καὶ σημηνάμενοι παρεδίδοσαν τοῖς εἰσαγωγεῦσι τῶν δικῶν. λέγει δὲ περὶ αὐτῶν Ἀριστοτέλης Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Διαστῆσαι, ἀντὶ τοῦ διαταράξαι καὶ οἷον ἀδύνατον ποιῆσαι. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς Μεταστάσεως. Μένανδρος Χήρᾳ,

βοῶν ποιείτω τὴν πόλιν διάστατον.

Διάληξις. διαλαγχάνειν μὲν ἐστι τὸ διαιρεῖσθαι
κλήρῳ, διάληξις δὲ τὸ πρᾶγμα. Ἀντιφῶν ἐν τῷ κατὰ (49)
Φιλίνου.

Διὰ μέσου τείχους, Ἀντιφῶν πρὸς Νικοκλέα.
τριῶν ὄντων τειχῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ὡς καὶ Ἀριστοφά-
νης φησὶν ἐν Τριφάλητι, τοῦ τε Βορείου καὶ τοῦ Νο-
τίου καὶ τοῦ Φαληρικοῦ, διὰ μέσου τούτων ἐλέγετο τὸ
Νότιον, οὗ μνημονεύει καὶ Πλάτων ἐν Γοργίᾳ.

Διαμεμετρημένη ἡμέρα, μέτρον τι ὕδατος
ἐστι πρὸς μεμετρημένον ἡμέρας διάστημα ῥέον· ἐμετρεῖτο 85
δὲ τῷ Ποσειδεῶνι μηνί. πρὸς δὴ τοῦτο ἠγωνίζοντο οἱ
μέγιστοι καὶ περὶ τῶν μεγίστων ἀγῶνες. διενέμετο δὲ
εἰς τρία μέρη τὸ ὕδωρ, τὸ μὲν τῷ διώκοντι, τὸ δὲ τῷ
φεύγοντι, τὸ τρίτον τοῖς δικάζουσι. ταῦτα δὲ σαφέστατα
αὐτοὶ οἱ ῥήτορες δεδηλώκασιν, ὥσπερ καὶ Αἰσχίνης ἐν
τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Ἀθηναίων
πολιτείᾳ διδάσκει περὶ τούτων. σκεπτέον τὸ παρ' Ἰσαίῳ
ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους, πῶς μεμετρη-
μένης τῆς ἡμέρας, ὁτὲ μέν φασι χωρὶς ὕδατος γίνεσθαι
τοὺς ἀγῶνας, ὁτὲ δὲ πρὸς ὕδωρ.

Διάμετρον, τὸ ἐλλεῖπον ἀπὸ τοῦ δικαίως μετρη-
θέντος. Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Καλλισθένους εἰσαγγελίᾳ.

Διαμαρτυρία καὶ διαμαρτυρεῖν. τρόπος τις
ἦν παραγραφῆς ἡ διαμαρτυρία. πρὸ γὰρ τοῦ εἰσαχθῆ-
ναι τὴν δίκην εἰς τὸ δικαστήριον ἐξῆν τῷ βουλομένῳ
διαμαρτυρῆσαι, ὡς εἰσαγώγιμός ἐστιν ἡ δίκη, ἢ οὐκ
εἰσαγώγιμος. διαφέρει δὲ τῆς παραγραφῆς, τῷ τὴν δια-
μαρτυρίαν γίνεσθαι οὐ μόνον ὑπὸ τῶν φευγόντων,
ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν διωκόντων. καὶ πρότερόν γε τῷ
διώκοντι ἦν προβάλλεσθαί τινα μαρτυροῦντα εἰσαγώ- 84
γιμον εἶναι τὴν δίκην, καὶ περὶ τούτου πρότερον ἐγί-
νετο ἡ κρίσις πρὸς αὐτὸν τὸν διαμαρτυρήσαντα, οὐ
πρὸς τὸν ἐξαρχῆς δικαζόμενον· εἰ δὲ μὴ προὐβάλλετο
μάρτυρα ὁ διώκων, τότε ἐξῆν τῷ φεύγοντι προσαγαγεῖν
τινα μαρτυροῦντα μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην,
καὶ πάλιν πρὸς τὸν διαμαρτυρήσαντα ὁ ἀγὼν ἐγίνετο. (50)

ἐπεσκήπτοντο δὲ ψευδομαρτυριῶν καὶ ταῖς διαμαρτυρίαις, ὥσπερ καὶ ταῖς μαρτυρίαις. Λυσίας ἐν τῇ πρὸς Ἀριστόδημον διαμαρτυρίᾳ, εἰ γνήσιος ὁ λόγος. Ἰσαῖος δ' ἐν τῷ πρὸς Πύθωνα ἀποστασίου φησὶν ὅτι οὐχ οἷόν τε διαμαρτυρεῖν οὐσίαν. ὁ Ὑπερίδης δ' ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρας ἀπροστασίου δευτέρῳ φησὶν ὡς οἱ νόμοι κελεύουσι διαμαρτυρεῖν ἐπὶ ταῖς γραφαῖς ταῖς τοῦ ἀποστασίου τὸν βουλόμενον, ὁμοίως τῶν ξένων καὶ τῶν ἐπιχωρίων. μήποτ' οὖν ἐν μὲν ταῖς τοῦ ἀποστασίου δίκαις κεκώλυνται διαμαρτυρεῖν οἱ ξένοι, ἐν δὲ ταῖς τοῦ ἀπροστασίου οὐ κεκώλυνται. Δείναρχος μέντοι διαμαρτυρῆσαι τεθεώρηκεν, οὐκ ἐπὶ τοῦ μαρτυρήσαντος αὐτοῦ,
85 ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρασχόντος τινὰ διαμαρτυρήσαντα, ἐν τῇ διαμαρτυρίᾳ, περὶ τοῦ μὴ ἐπίδικον εἶναι τὴν Ἀριστοφῶντος θυγατέρα. οὗτος δὲ ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ κατὰ Ἡδύλης καὶ τὸν τρόπον διαγράφει τῆς διαμαρτυρίας.

Διασκευάσασθαι, ἀντὶ τοῦ σκευάσασθαι. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλλικράτην.

Διασείστους, Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου. ἐοίκασιν ὠνομάσθαι παρὰ τὸ κινεῖσθαι καὶ διασείεσθαι πρότερον, εἶτα βάλλεσθαι, ἵν' ἀκακούργητοι μᾶλλον ὦσι. Μένανδρος Πωλουμένοις.

Διαχειροτονία, διάκρισις τῆς χειροτονίας ἐν πλήθει γινομένης. Δημοσθένης ἔν τε τῷ κατὰ Τιμοκράτους καὶ κατὰ Ἀνδροτίωνος.

Διαψήφισις ἰδίως λέγεται ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς δήμοις ἐξετάσεων, αἳ γίγνονται περὶ ἑκάστου τῶν δημοτευομένων, εἰ τῷ ὄντι πολίτης καὶ δημότης ἐστίν, ἢ παρεγγέγραπται ξένος ὤν. Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου. ἐντελέστατα δὲ διείλεκται περὶ τῶν διαψηφίσεων, ὡς γεγόνασιν ἐπὶ Ἀρχίου ἄρχοντος, Ἀνδροτίων ἐν τῇ Ἀτθίδι καὶ Φιλόχορος ἐν ἕκτῳ τῆς Ἀτθίδος.

(51) Διδάσκαλος. ἰδίως διδασκάλους λέγουσι τοὺς
86 ποιητὰς τῶν διθυράμβων, ἢ τῶν κωμῳδιῶν, ἢ τῶν τραγῳδιῶν. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Χορευτοῦ, Ἔλαχον, φησι, Πανταλέα διδάσκαλον. ὅτι γὰρ ὁ Παντα-

κλῆς ποιητὴς, δεδήλωκεν Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς Διδασκαλίαις. πολὺ δέ ἐστιν κἀν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ τοὔνομα ἐπὶ τούτου τοῦ σημαινομένου.

Διεγγύησιν, ἀντὶ τοῦ κατάστασιν ἐγγυητῶν. Δημοσθένης κατὰ Τιμοκράτους. ἐν δὲ τῷ κατὰ Νεαίρας, εἰ γνήσιος ὁ λόγος, φησί· διεγγυηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Στεφάνου.

Διεκωδώνισε, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας, ἀντὶ τοῦ διεπείρασε καὶ ἐξέτασεν. ἡ δὲ μεταφορὰ ἤτοι ἀπὸ τῶν περιπολούντων σὺν κώδωσι νυκτὸς τὰς φυλακὰς, Εὐριπίδης Παλαμήδει· ἢ ἀπὸ τῶν δοκιμαζόντων τὰς μαχίμους ὄρτυγας τῷ ἤχῳ τοῦ κώδωνος, ὡς Ἀρίσταρχος.

Δι' ἐνιαυτοῦ, ἀντὶ τοῦ δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ. Ἀντιφῶν περὶ τοῦ Λινδίων φόρου. Τηλεκλείδης δ' ἐν τῷ Πρυτανείῳ δι' ἡμέρας εἶπεν ἀντὶ τοῦ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.

Διεσπευσάμην, ἀντὶ τοῦ διὰ σπουδῆς ἐποιησάμην, ἢ ἀντὶ τοῦ διεπραξάμην. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἕρ- 87
μωνα περὶ ἐγγύης.

Διεσκαριφησάμεθα, ἀντὶ τοῦ διελύσαμεν. σκάριφον γάρ ἐστι τὸ κάρφος καὶ φρύγανον. ἔστι δὲ τὰ τοιαῦτα εὐδιάλυτα καὶ εὐφύσητα. Ἰσοκράτης Ἀρεοπαγιτικῷ, διεσκαριφησάμεθα. σκαριφήσασθαι γάρ ἐστι τὸ ἐπισεσυρμένως τι ποιεῖν καὶ μὴ κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀκρίβειαν.

Διετείνοντο. ἰδίως Ἀντιφῶν τοῦτ' ἔταξεν ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἡρώδου φόνου, ἀντὶ τοῦ διὰ συντόνου σπουδῆς ἀπηρνήσαντο.

Διήλλαξεν, ἀντὶ τοῦ μετήλλαξεν, ἐτελεύτησε. Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας.

Διῆρξα, ἀντὶ τοῦ διὰ τέλους ἦρξα. Λυσίας ἐν τῇ πρὸς τὴν Μιξιδήμου γραφὴν ἀπολογίᾳ.

Διιπόλια. ἑορτή τις ἦν Ἀθήνησι τὰ Διιπόλια. (52)
Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Χορευτοῦ.

μασεν· οὐχ οἱ συγγενεῖς μέντοι ἁπλῶς, καὶ οἱ ἐξ αἵμα-
68 τος γεννῆταί τε καὶ οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους ἐκαλοῦντο, ἀλλ' οἱ ἐξαρχῆς εἰς τὰ καλούμενα γένη κατανεμηθέντες. Φιλόχορος δ' ἐν τῇ τετάρτῃ φησὶ, πρότερον ὁμογαλάκτας ὀνομάζεσθαι, οὓς νῦν Γεννήτας καλοῦσιν.

Γεραιραὶ, αἱ τῷ Διονύσῳ ἱερωμέναι γυναῖκες. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας.

Γερανία, Λυσίας ἐν ἐπιταφίῳ. ἔστι δὲ ὄρος Μεγαρίδος, ὡς Διευχίδας..

Γέῤῥα, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος· Τούς τε ἐκ τῶν σκηνῶν τῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐξεῖργον καὶ τὰ γέῤῥα ἐνεπίμπρασαν. Περσικὰ μέν τινα ὅπλα τὰ γέῤῥα ἐστὶ, καθὰ καὶ Ἡρόδοτός φησιν. ἤδη δὲ καταχρηστικῶς καὶ ἅπαν σκέπασμα, εἴτε δερμάτινον εἴη εἴτε ἄλλης τινὸς ὕλης, γέῤῥον ἐλέγετο. νῦν γοῦν τὰ τῶν σκηνῶν σκεπάσματα καὶ παρακαλύμματα ἐμπίπρασθαί φησιν ὁ Δημοσθένης ὑπὲρ τοῦ μὴ συνεστάναι περὶ τὰ ὤνια ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς, μηδὲ πρὸς ἄλλοις τισὶ τὰς διατριβὰς ἔχειν. ἐν δὲ τῷ κατὰ Νεαίρας, εἰ γνήσιος ὁ λόγος, φη-
69 σὶν οὕτω· τοὺς δὲ πρυτάνεις κελεύει τιθέναι τοὺς καδίσκους ὁ νόμος, καὶ τὴν ψῆφον διδόναι προσιόντι τῷ δήμῳ, πρὶν τοὺς ξένους εἰσιέναι καὶ τὰ γέῤῥα ἀναιρεῖν. ἤτοι οὖν ταυτὸν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, ἢ τοιοῦτό τι ὑποληπτέον, ὡς παρὰ τοῖς ἐκκλησιάζουσι πολίταις ἡ ψῆφος ὑπὸ τῶν πρυτάνεων ἐδίδοτο, πρὶν εἰσιέναι τοὺς ξένους, καὶ πρὶν ἀναιρεθῆναι τὰ περιφράγματα, τουτέστι,. πρὶν ἀναπετασθῆναι τῇ ἐκκλησίᾳ παντὶ τῷ εἰπεῖν βουλομένῳ.

Γεωφάνιον, χωρίον ἐν ᾧ γῆς μέταλλον. περὶ δὲ τοῦ ἐν Σάμῳ γεωφανίου ὃν τρόπον ἐξευρέθη, Ἔφορος
(41) περὶ χωρίων.

Γήπεδον. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου. γήπεδον ἐστὶ τὸ χωρίον, ὥσπερ καὶ οἰκόπεδον τὸ γῇ καὶ οἰκήμασιν ἀπαρτιζόμενον. Πλάτων γοῦν ἐν πέμπτῳ Νόμων φησίν· ὧν ἔλαχεν οἰκοπέδων ἢ γηπέδων.

Δορίσκος, χωρίον τῆς Θρᾴκης. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. καὶ Ἡρόδοτος.

Δόσις, ἰδίως μὲν λέγεται παρὰ τοῖς ῥήτορσι συμβόλαιον γραφόμενον, ὅταν τις τὰ αὑτοῦ διδῷ τινι διὰ τῶν ἀρχόντων, ὡς παρὰ Δεινάρχῳ.

Δρακοντίδης, εἷς τῶν τριάκοντα. Ὑπερίδης.

Δράκων. οὗτος ἐπιφανέστατος νομοθέτης, ὡς Αἰσχίνης. ἕτερος δ' ἐστὶ Δράκων, οὗ Ἰσοκράτης ἐν τῷ Πανηγυρικῷ μέμνηται.

Δρογγίλον, Θρᾳκικὸν χωρίον. Δημοσθένης Φι- 90
λιππικοῖς.

Δρομοκήρυκες, Αἰσχίνης. οἱ λεγόμενοι ἡμεροδρόμοι.

Δρυμὸς, πόλις μεταξὺ Βοιωτίας καὶ τῆς Ἀττικῆς. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τοῖς Δικαιώμασί φησιν οὕτως· Ἔπειτα Δρυμὸν ἓν Ἀττικὸν καὶ ἕτερον Βοιώτιον.

Δρῦς, Δημοσθένης κατ' Ἀριστοκράτους, πόλις ἐν Ἠπείρῳ. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα ἐν Θρᾴκῃ, ἧς νῦν ὁ ῥήτωρ μνημονεύει. ταύτην Θεόπομπος ἐν εἰκοστῇ πέμπτῃ φησὶν ὑπὸ Ἰφικράτους κατοικισθῆναι.

Δυσάνιος, Ἀντιφῶν, ὁ ἐπὶ παντὶ ἀνιώμενος, κἂν μικρὸν καὶ εὐκαταφρόνητον ᾖ. καὶ Ἱπποκράτης ἐχρήσατό που τῷ ὀνόματι καὶ Μένανδρος.

Δυσαύλης, Δείναρχος ἐν τῇ περὶ τῆς Ἱερείας διαδικασίᾳ, εἰ γνήσιος. Ἀσκληπιάδης δ' ἐν τετάρτῳ τραγῳδουμένων τὸν Δυσαύλην αὐτόχθονα εἶναι φησί, συνοικήσαντα δὲ Βαυβοῖ σχεῖν παῖδας Πρωτονόην τε
καὶ Νίσαν· Παλαίφατος δ' ἐν πρώτῳ Τρωϊκῶν, σὺν 91
τῇ γυναικὶ φησὶν αὐτὸν ὑποδέξασθαι τὴν Δήμητραν. (54)

Δυσωποῦμαι, ἀντὶ τοῦ φοβοῦμαι. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. καὶ Ξενοφῶν ἐν δευτέρῳ ἀπομνημονευμάτων.

Δωριεὺς, ὄνομα παγκρατιαστοῦ.

Δωροξενία, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίου. ἐξηγήσατο τοὔνομα Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρας οὕτω

γράφων· Ἐπεὶ καὶ ὁ τῆς δωροξενίας νόμος ἁρμόττων ἐστὶ τῷ νῦν ἀγῶνι παραχθῆναι· εἰ γὰρ καὶ τοὺς ἀποφυγόντας ξενίας εἴρηκεν ἐξεῖναι τῷ βουλομένῳ πάλιν γράψασθαι, ἐὰν μὴ δοκῶσι δικαίως τὸ πρῶτον ἀποπεφευγέναι, πῶς οὐ φανερόν ἐστι κατ' Ἀριστογόρας τὸ δίκαιον; καὶ Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ περὶ τῶν θεσμοθετῶν λέγων γράφει ταυτί· Εἰσὶ δὲ καὶ γραφαὶ πρὸς αὐτούς, ὧν παράστασις τίθεται ξενίας καὶ δωροξενίας, ἄν τις δῶρα δοὺς ἀποφύγῃ τὴν συκοφαντίαν.

Δώρων γραφή. ὁπότε τις αἰτίαν ἔχει τῶν πολιτευομένων δῶρα λαβεῖν, τὸ ἔγκλημα τὸ κατ' αὐτοῦ
92 διχῶς ἐλέγετο, δωροδοκία τε καὶ δώρων γραφή. Δείναρχος οὖν λόγον μέν τινα ἐπέγραψε κατὰ Πολυεύκτου δωροδοκίας, ἐν δὲ τῷ κατὰ Πυθέου ξενίας πολλάκις ὀνομάζει τὴν τῶν δώρων γραφήν. ἰστέον ὅτι, ἐάν τις γραψάμενος μὴ μεταλάβῃ τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων, ὀφλισκάνει χιλίας, καὶ πρόσεστιν ἀτιμία τις. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ τῶν ῥητόρων νόμου διείλεκται περὶ τούτων καὶ Θεόφραστος ἐν τοῖς περὶ τῶν νόμων.

E.

Ἑβδομευομένου, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἐτεοκλέα περὶ χρημάτων, εἰ γνήσιος. τοῖς ἀποτεχθεῖσι παιδίοις τὰς ἑβδομάδας καὶ τὰς δεκάτας ἦγον, καὶ τά γε ὀνόματα ἐτίθεντο αὐτοῖς οἱ μὲν τῇ ἑβδόμῃ, ὡς καὶ ὁ ῥήτωρ λέγει, οἱ δὲ τῇ δεκάτῃ. Ἀριστοτέλης δ' ἐν ἐννάτῃ(55) περὶ ζώων ἱστορίας γράφει ταυτί· Τὰ πλεῖστα δὲ ἀναιρεῖται πρὸ τῆς ἑβδόμης. διὸ καὶ τὰ ὀνόματα τότε τίθενται, ὡς πιστεύοντες ἤδη τῇ σωτηρίᾳ.

Ἐγγυθήκη. φέρεταί τις λόγος ὡς Λυσίου, ἐπι- 93 γραφόμενος περὶ τῆς ἐγγυθήκης. εἴη δ' ἂν σκεῦός τι πρὸς τὸ κρατῆρας, ἢ λέβητας, ἤ τι τοιούτων οὐκ ἀλλότριον ἐπικεῖσθαι ἐπιτήδειον εἶναι· ὡς Καλλίξενός τε ἐν τετάρτῃ περὶ Ἀλεξανδρείας ὑποσημαίνει καὶ Δαΐμαχος ὁ Πλαταιεὺς ἐν δευτέρῳ περὶ Ἰνδικῆς.

Ἑδωλιᾶσαι, Λυκοῦργος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ ἀπολογισμὸς ὧν πεπολίτευται, ἐπὶ τοῦ καθέξεσθαι, καὶ ἑδωλίαι αἱ ἐν ταῖς ναυσὶ καθέδραι. Ἡρόδοτος πρώτῳ.

Ἔθνος, οὐ μόνον τὸ μέγα καὶ πολυάνθρωπον γένος, ἀλλὰ καὶ ἰδίως μέρος τι τῆς πόλεως. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους· Εἴ τις ὑμᾶς ἔροιτο, τί πονηρότατον νομίζεται τῶν ἐν τῇ πόλει πάντων ἐθνῶν, οὔτε τοὺς γεωργοὺς, οὔτε τοὺς ἐμπόρους, οὔτε τοὺς ἐκ τῶν ἀργυρείων, οὔτε τῶν τοιούτων οὐδὲν ἂν εἴποιτε. ἐν δὲ τῷ ἐννάτῳ Φιλιππικῶν φησίν· Ἀλλὰ Θετταλία πῶς ἔχει; οὐχὶ τὰς πόλεις καὶ τὰς πολιτείας αὐτῶν ἀφῄρηνται, καὶ τετραδαρχίας κατέστησε παρ' αὐτοῖς, ἵνα μὴ μόνον κατὰ πόλεις, ἀλλὰ καὶ κατὰ ἔθνη δουλεύωσιν;

Εἱλωτεύειν, τὸ δουλεύειν. Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ. Εἵλωτες γὰρ οἱ μὴ γόνῳ δοῦλοι Λακεδαιμονίων,

ἀλλ' οἱ πρῶτοι χειρωθέντες τῶν Ἕλος τὴν πόλιν οἰκούντων, ὡς ἄλλοι τε πολλοὶ μαρτυροῦσι καὶ Ἑλλάνικος ἐν τῇ πρώτῃ.

Εἰσαγγελία, δημοσίας τινὸς δίκης ὄνομά ἐστι.
94 τρία δέ ἐστιν εἴδη εἰσαγγελιῶν. ἡ μὲν γὰρ ἐπὶ δημο-
σίοις ἀδικήμασι μεγίστοις καὶ ἀναβολὴν μὴ ἐπιδεχο-
μένοις καὶ ἐφ' οἷς μήτε ἀρχὴ καθέστηκε μήτε νόμοι
κεῖνται τοῖς ἄρχουσι, καθ' οὓς εἰσάξουσιν, ἀλλὰ πρὸς
(56) τὴν βουλὴν, ἢ τὸν δῆμον ἡ πρώτη κατάστασις ἔστω.
καὶ ἐφ' οἷς τῷ μὲν φεύγοντι, ἐὰν ἁλῷ, μέγισται ζημίαι
ἐπίκεινται, ὁ δὲ διώκων, ἐὰν μὴ ἕλῃ, οὐδὲν ζημιοῦται,
πλὴν ἐὰν τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων μὴ μεταλάβῃ,
τότε χιλίας ἐκτίνει· τὸ δὲ παλαιὸν καὶ οὗτοι μει-
ζόνως ἐκολάζοντο. ἑτέρα δὲ εἰσαγγελία λέγεται ἐπὶ ταῖς
κακώσεσιν· αὗται δέ εἰσι πρὸς τὸν ἄρχοντα, καὶ τῷ
διώκοντι ἀζήμιοι, κἂν μὴ μεταλάβῃ τὸ πέμπτον μέρος
τῶν ψήφων. ἄλλη δὲ εἰσαγγελία ἐστὶ κατὰ τῶν διαιτη-
τῶν. εἰ γάρ τις ὑπὸ διαιτητῶν ἀδικηθῇ, ἐξῆν τοῦτο
εἰσαγγέλλειν πρὸς τοὺς δικαστὰς, καὶ ἁλοὺς ἠτιμοῦτο.
Ἰσαῖος μέντοι περὶ τοῦ Ἁγνίου κλήρου αὐτὸ πρᾶγμα
εἰσαγγελίαν καὶ γραφὴν ὠνόμασεν.

Εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν, ὄνομα δίκης ἐστὶν
95 ὑπὲρ τοῦ τὰ ἀμφισβητήσιμα εἶναι ἐν φανερῷ. Ἰσαῖος
ἐν τῷ περὶ τοῦ Φιλοκτήμονος κλήρου. ὁ δὲ Ἀριστοτέ-
λης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ πρὸς τὸν ἄρχοντά φησι
λαγχάνεσθαι ταύτην τὴν δίκην, τὸν δὲ ἀνακρίνοντα εἰσά-
γειν εἰς τὸ δικαστήριον.

Εἷς ἓν ἦλθεν, ἀντὶ τοῦ ὡμονόησεν.

Εἰσεπόδιζον, ἀντὶ τοῦ εἰσέβαινον τοὺς πόδας τοῦ χωρίου. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ὀργεῶνας.

Εἰς ἕω, ἀντὶ τοῦ ἀρχομένην ἡμέραν. Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Κίρωνος κλήρου.

Εἰσφρήσειν, εἰσάξειν, εἰσδέξασθαι. Ἀντιφῶν καὶ Δημοσθένης ἐν Φιλιππικῷ. πολὺ δὲ τοὔνομα ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ.

Ἐκαλίστρουν, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιβούλου, εἰ γνήσιος. Ἰακὸν δέ ἐστι, καὶ τάχ' ἂν εἴη Δείναρχος. καὶ οὗτος γὰρ ξενικοῖς ὀνόμασι χρῆται.

Ἑκάτης νῆσος, Λυκοῦργος κατὰ Μενεσαίχμου.
πρὸ τῆς Δήλου κεῖταί τι νησύδριον, ὅπερ ὑπ' ἐνίων
καλεῖται Ψαμμητίχη, ὡς Φανόδημος ἐν πρώτῃ Δηλια-
κῶν. Ψαμμητίχην δὲ κεκλῆσθαί φησιν ὁ Σημὸς ἐν τῇ (57)
πρώτῃ, διὰ τὸ τοῖς ψαμμήτοις τιμᾶσθαι τὴν θεόν.
ψάμμητα δ' ἐστὶ ψαιστῶν τις ἰδέα.

Ἑκατομβαιὼν, ὄνομα μηνός. Ὑπερίδης ὁ τοῦ 96
Ἀμφίονός φησιν, ἀπὸ τοῦ πλείστας τούτῳ τῷ μηνὶ θύε-
σθαι Ἑκατόμβας κεκλῆσθαι.

Ἑκάτομνος, ὄνομα κύριον.

Ἑκατόμπεδον, Λυκοῦργος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ ἀπολογισμὸς ὧν πεπολίτευται. ὁ παρθενὼν ὑπό τινων ἑκατόμπεδος ἐκαλεῖτο, διὰ κάλλος καὶ εὐρυθμίαν, οὐ διὰ μέγεθος, ὡς Μενεκλῆς, ἢ Καλλίστρατος, ἐν τῷ περὶ Ἀθηνῶν.

Ἔκδεια. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πασικλέους· ἐὰν δέ τις ἔκδεια γένηται, ἤγουν ἐὰν δέ τις ἐνδεὴς ᾖ τοῦ προϋπάρχοντος ἀργυρίου.

Ἐκδεξάμενος, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος, ἐκδεξάμενος καὶ γράψας. ἐκδέξασθαί ἐστι τὸ παρ' ἑτέρου λαβόντα αὐτὸν ἐγχειρεῖν τὸ δεύτερον. ἐπισκεπτέον δὲ πῶς ἔχει τὸ ἐν πέμπτῳ Φιλιππικῶν λεχθὲν ὑπὸ τοῦ ῥήτορος· Καὶ τὸ δοκεῖν ἐκδέξασθαι τῶν ἐκείνοις πεπραγμένων.

Ἐκδικάσασθαι, ἀνάδικον ἐκπρᾶξαι διὰ τὸ δικάσασθαι. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλλικράτην.

Ἔκδοσις, τὸ ναυτικὸν δάνεισμα, οἱονεὶ ἔξω δόσις.
Δημοσθένης κατ' Ἀφόβου. 97

Ἐκκλητεύειν, τὸ εἰς κρίσιν ἄγειν, ἵν' ἐπάναγκές τις μαρτυρῇ. Αἰσχίνης ἐν τῇ περὶ τῆς παραπρεσβείας ἀπολογίᾳ.

Ἐκλογεῖς, οἱ ἐκλέγοντες καὶ εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δημοσίῳ. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Σαμοθρακῶν φόρου· Ἡιρέθησαν γὰρ ἐκλογεῖς παρ' ἡμῖν, οἷς πλεῖστα ἐδόκει χρήματα εἶναι. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀρέσανδρον· Νῦν δὲ πρὸς τοὺς ἐκλογέας τοῦ φόρου ἅπαντα ἀπογραφόμεθα.

(58) Ἐκλώζετε, Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. κλωσμὸν ἔλεγον τὸν γιγνόμενον ἐν τοῖς στόμασι ψόφον, ᾧ πρὸς τὰς ἐκβολὰς ἐχρῶντο τῶν ἀκροαμάτων ὧν οὐχ ἡδέως ἠκροῶντο.

Ἐκμαρτυρία διαφέρει τῆς μαρτυρίας, ὅτι ἡ μὲν μαρτυρία τῶν παρόντων ἐστὶν, ἡ δ' ἐκμαρτυρία τῶν ἀπόντων. σαφέστατα δὲ περὶ τούτων διδάσκουσι Δημοσθένης τε ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου καὶ Δείναρχος ἐν τῷ ὑπὲρ Αἰσχίνου κατὰ Δεινίου.

Ἐκ περιουσίας. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος· οὗτος δ' ἐκ περιουσίας μου κατηγορεῖ. βέλτιον
98 οὕτως ἀκούειν, ὅτι ἐγὼ μὲν περὶ τῶν ἐσχάτων κινδυνεύω. οὗτος δ' ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος μου κατηγορεῖ, οὐ περὶ χρημάτων, ὡς οἴονταί τινες.

Ἐκπλινθεύσας, ἀντὶ τοῦ διαλύσας καὶ ἐξελὼν τὰς πλίνθους. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους.

Ἐκπολεμῶσαι, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς, ἀντὶ τοῦ εἰς πόλεμον καταστῆσαι, ὡς καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ πολλάκις· ἐν μέντοι τοῖς Ἀττικοῖς διὰ τοῦ η γράφεται, ὡς καὶ παρὰ Ξενοφῶντι ἐν ἕκτῃ Ἑλληνικῶν.

Ἐκ προαγωγῆς, ἀντὶ τοῦ πρὸς ἀνάγκην καὶ οὐκ ἐκ φύσεως οὐδ' ἁπλοϊκῶς· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν οὐχ ἡμέρων, ἀλλ' ἐκ προβολῶν προηναγκασμένων δεσμοῖς. Δημοσθένης κατ' Ἀριστοκράτους.

Ἐκφυλλοφορῆσαι. εἰ ἐδόκει τις τῶν βουλευτῶν ἀδικεῖν, διεψηφίζετο ἡ βουλὴ περὶ αὐτοῦ, εἰ χρὴ αὐτὸν μηκέτι βουλεύειν· ἀντὶ δὲ ψήφων φύλλοις ἐχρῶντο, δι' ὧν ἕκαστος ἐπεσημήνατο τὴν αὐτοῦ γνώμην. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου ἐκφυλλοφορηθέντος.

Ἐλαιοῦς, πόλις ἐν Χεῤῥονήσῳ τῇ Θρᾳκίᾳ.

Ἐλάτεια, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. 99
πόλις δὲ ἦν μεγίστη τῶν ἐν Φωκεῦσι. τοῦ δὲ ῥήτορος
πάλιν ἐν ἑβδόμῳ Φιλιππικῶν, εἰ γνήσιος, τάδε· ἐν Κασ- (59)
σωπείᾳ τρεῖς πόλεις, Πανδοσίαν καὶ Βούκεταν καὶ Ἐλάτειαν. ῥητέον ὅτι βέλτιον ἐν ἐνίοις γέγραπται διὰ τοῦ ρ Ἐλάτρεια. Θεόπομπος γοῦν ἐν τεσσαρακοστῇ τρίτῃ τέτταρας πόλεις φησὶν εἶναι τῶν Κασσωπέων, ἀλλ' οὐ τρεῖς, ὥσπερ ὁ Δημοσθένης, Ἐλάτρειάν τε καὶ Πανδοσίαν καὶ Βιτίαν, καὶ Βούκεταν.

Ἐλαφροτάτους, ἐν ἐπαίνῳ λέγουσι τοὔνομα οἱ παλαιοί, ἀντὶ τοῦ πρᾳοτάτους, κατὰ τὸ ἐναντίον τοῦ βαρυτάτους καὶ φορτικωτάτους. Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ, Σφᾶς δ' αὐτοὺς ὡς δυνατὸν ἐλαφροτάτους καὶ μετριωτάτους τοῖς συνοῦσι παρέχοντας.

Ἐλεοκόπων, Λυσίας ἐν τῷ δεκάτῳ κατὰ Δημοσθένους ἐπιτροπῆς· Πέντε μησὶ μετὰ τῶν ἐλεοκόπων διαιτώμενος. ἐλεοκόπους λέγοι ἂν ὁ ῥήτωρ τοὺς τὰ ἕλη κόπτοντας, τοῦ ε παρεμβεβλημένου. ὡς τό, ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον παρ' Ὁμήρῳ. μήποτε δὲ παρὰ τὸ ἐλεόν, ὅπέρ ἐστιν ἐκτὸς ξύλινον, γεγένηται τοὔνομα. 100
Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν·

εἰ τροσκαθέλοι με τοὐλεόν.

Ἐλευθέριος Ζεύς. Ὑπερίδης· τῷ μὲν τοίνυν Διί, ὦ ἄνδρες δικασταί, ἡ ἐπωνυμία γέγονε τοῦ ἐλευθέριον προσαγορεύεσθαι, διὰ τὸ τοὺς ἐξελευθέρους τὴν στοὰν οἰκοδομῆσαι τὴν πλησίον αὐτοῦ. ὁ δὲ Δίδυμός φησιν ἁμαρτάνειν τὸν ῥήτορα. ἐκλήθη γὰρ ἐλευθέριος διὰ τὸ τῶν Μηδικῶν ἀπαλλαγῆναι τοὺς Ἀθηναίους. ὅτι δὲ ἐπιγέγραπται μὲν σωτήρ, ὀνομάζεται δὲ καὶ ἐλευθέριος, δηλοῖ καὶ Μένανδρος.

Ἐλευσίνια, Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλίππου. τοῖς νικῶσι τὰ Ἐλευσίνια ἐδίδοτο ἆθλον. ὠνομάσθη δὲ ἡ πόλις Ἐλευσὶς ἀπὸ Ἐλευσίνου τοῦ Ἑρμοῦ.

Ἑλικτῆρες, ἐνωτίων εἶδος. Λυσίας. (60)

Ἕλιξος, εἷς τῶν ἐπιφανῶν ἀνδρῶν παρὰ Μεγαρεῦσιν.

Ἑλλανοδίκαι, Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλίππου πρὸς Ἠλείους. Ἀριστοτέλης ἐν Ἠλείων πολιτείᾳ τὸ
101 μὲν πρῶτόν φησιν ἕνα καταστῆσαι τοὺς Ἠλείους Ἑλλανοδίκην, χρόνου δὲ διελθόντος δύο, τὸ δὲ τελευταῖον ἐννέα. Ἀριστόδημος δ' ὁ Ἠλεῖός φησι τοὺς τελευταίους τιθέντας τὸν ἀγῶνα Ἑλλανοδίκας εἶναι δέκα, ἀφ' ἑκάστης φυλῆς ἕνα.

Ἑλληνοταμίαι, Ἀνδοκίδης ἐν τῷ περὶ τῆς εἰρήνης, εἰ γνήσιος. ὅτι ἀρχή τις ἦν οἱ Ἑλληνοταμίαι, οἳ διεχείριζον τὰ χρήματα, καὶ Ἀριστοτέλης δηλοῖ ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ. μνημονεύει δὲ καὶ Θουκυδίδης αὐτῶν ἐν πρώτῃ.

Ἐμβεβλημένα, ἀντὶ τοῦ ἐγκεκεντρισμένα. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Νικόστρατον. καὶ Ἀριστοτέλης δ' ἐμβολάδας ἀπίους λέγει τὰς τοιαύτας.

Ἔμβιος. Ἀντιφῶν ἀληθείας πρώτῃ· Καὶ ἡ γῆ σηπέδων τοῦ ξύλου ἔμβιος γένοιτο. ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ ζῆν, τουτέστι, ζήσειε καὶ μὴ ξηρανθείη μηδ' ἀποθάνοι.

Ἔμμηνοι δίκαι, αἵ τε ἐμπορικαὶ καὶ ἐρανικαί. Δημοσθένης καὶ Ὑπερίδης.

Ἐμποδών. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς μεταστά-
102 σεως· τοὺς ἐμποδὼν ἐκολάσατε, ἀντὶ τοῦ ἐμπεσόντας, καθὰ καὶ Ἀνδοκίδης ἐν τῷ κατ' Ἀλκιβιάδου.

Ἔμπουσα. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. φάσμα τί φασιν εἶναι τῆς Ἑκάτης, ὅπερ στοιχοῦσιν ἐφαίνετο. πλήρης δὲ τοῦ ὀνόματος ἡ κωμῳδία.

Ἕναι ἀρχαί, αἱ παρῳχημέναι. Δημοσθένης κατ' Ἀριστογείτονος.

Ἐν βραχεῖ, ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς καὶ ἐν κεφαλαίῳ. Ἀντιφῶν.

(61) Ἔνδειξις, εἶδος δίκης δημοσίας, ὑφ' ἣν τοὺς ἐκ τῶν νόμων εἰργομένους τινῶν ἢ τόπων, ἢ πράξεων, εἰ μὴ ἀπέχοιντο αὐτῶν, ὑπῆγον. πολλοὶ μὲν οὖν εἰσὶ λόγοι

ἐνδείξεως, γνωριμώτατοι δὲ οἱ κατ' Ἀριστογείτονος Δημοσθένους.

Ἐνδεκάζοντας, ἀντὶ τοῦ ἐνεορτάζοντας, ἐν τῷ αὐτῷ τὴν δεκάτην ἄγοντας. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Θεοκρίνου.

Ἐν Διομείοις Ἡράκλειον, Ὑπερίδης κατὰ Κόνωνος. τῆς ἐν Διομείοις ἀγομένης ἑορτῆς τῷ Ἡρακλεῖ μνημονεύουσι καὶ οἱ κωμικοί.

Ἐνεπίσκημμα καὶ ἐνεπισκήψασθαι, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοθέου. ὁπότε δημευθείη τινὸς 103 οὐσία, ἐξῆν προσελθεῖν τῷ φάσκοντι δανειστῇ γεγονέναι τούτου τοῦ ἀνδρός, καὶ λέγειν ὅτι ἐνοφείλεται αὐτῷ χρέος ἐν τῇ οὐσίᾳ. ἔστι δὲ καὶ λόγος τις ἐπιγραφόμενος, Δημοσθένης πρὸς Κριτίαν περὶ τοῦ ἐνεπισκήμματος, ὃν Καλλίμαχος μὲν ἀναγράφει ὡς γνήσιον, Διονύσιος δὲ ὁ Ἁλικαρνασεὺς ὡς ψευδεπίγραφον.

Ἐνεσκευασμένην, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα καὶ Ἄρχιππον, ἀντὶ τοῦ ἐσκευασμένην καὶ πεπλασμένην. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Σπουδίαν.

Ἐνετιμᾶτο. τὸ ἀπετιμᾶτο διαφέρει τοῦ ἐνετιμᾶτο. ὅταν μὲν γὰρ πρός τι ποσὸν ἀργύριον ἀποτίμημα λαμβάνῃ τις, ἀποτιμᾶσθαι λέγεται· ὅταν δὲ ἐν εἴδεσί τισι λογίσηταί τις μέρος τι τοῦ ἀργυρίου, τοῦτο λέγεται ὡς ἐνετιμήσατο.

Ἔνη καὶ νέα, Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ὑγιαίνοντα. τὴν ὑφ' ἡμῶν τριακάδα καλουμένην ἕνην καὶ νέαν καλοῦσιν Ἀθηναῖοι, ἀπὸ τοῦ τὴν τελευτὴν ἔχειν τοῦ προτέρου μηνὸς καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ὑστέρου. Πολέμων 104 δέ φησιν ὅτι ἐκάλεσάν ποτε αὐτὴν Δημητριάδα, ἐπὶ τιμῇ Δημητρίου τοῦ Μακεδόνος. ἕνην δὲ καὶ εἰς ἕνην τὸ εἰς τρίτην λέγουσι. καὶ ἁπλῶς τὸ ἕνον δασυνόμενον τὸ πρότερον καὶ παρεληλυθὸς δηλοῖ.

Ἔνθρυπτα, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶν- (62) τος. Δίδυμος ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ ὑπομνήματι τοῦ λόγου εἰπὼν ὡς τὰ ἔνθρυπτα ἐκκείμενον καὶ γνώριμον

ἀπ' αὐτῆς ἔχει τῆς φωνῆς τὸ σημαινόμενον, περιεργότερόν τινα ἐκτίθεται ἐξήγησιν ἀμάρτυρον· εἰσὶ δὲ ἔνθρυπτα τὰ ἐκ πεμμάτων, ἢ τὰ ἐνθρυβόμενα βρώματα. ἔνιοι δὲ ταῖς τελεταῖς αὐτὰ προσοικειοῦσι. καὶ Ἀπόλλων δὲ παρ' Ἀθηναίοις ἔνθρυπτος.

Ἐν Λίμναις Διόνυσον, Ἰσαῖος περὶ τοῦ Κίρωνος κλήρου. τόπος ἐστὶν ἐν Ἀθήναις Λίμναι, ἐν ᾧ ὁ τιμώμενος Διόνυσος.

Ἐννεάκρουνον, Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῆς ἀντιδόσεως. κρήνη τις ἐν Ἀθήναις· πρότερον δ' ἐκαλεῖτο Καλλιρόη.

Ἐννέα ὁδοί, Αἰσχίνης ἐν τῇ περὶ τῆς παραπρεσβείας ἀπολογίᾳ. τόπος ἐν Θρᾴκῃ περὶ τὴν Ἀμφίπολιν.

105 Ἐν παραβύστῳ, ἀντὶ τοῦ κρύφα καὶ οὐ φανερῶς. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀρχεστρατίδου.

Ἐνσημαινόμενος, ἀντὶ τοῦ ἐνδεικνύμενος καὶ ἐμφαίνων. Ἰσοκράτης.

Ἐν Φρεαττοῖ. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους περὶ τοῦ ἐν Φρεαττοῖ δικαστηρίου ἀκριβῶς διεξελήλυθε, λέγων οὕτως· Ἔτι τοίνυν πέμπτον δικαστήριον ἄλλο θεάσασθε, οἷον ὑπερβέβηκε τὸ ἐν Φρεαττοῖ. ἐνταῦθα γάρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κελεύει δίκας ὑπέχειν ὁ νόμος, ἐάν τις ἐπ' ἀκουσίῳ φόνῳ πεφευγώς, μήπω τῶν ἐκβαλλόντων αὐτὸν ᾐδεσμένων, αἰτίαν ἔχῃ ἑτέρου φόνου ἑκουσίου. καὶ μετ' ὀλίγον φησίν· Ἤγαγε τοὺς δικάζοντας ἐκεῖσε, οἷ προσελθεῖν οἷόν τε ἦν ἐκείνῳ, τῆς χώρας ἀποδείξας τόπον τινά, ἐν Φρεαττοῖ καλούμενον ἐπιθαλάττιον, εἶθ' ὁ μὲν ἐν πλοίῳ προσπλεύσας, λέγει τῆς γῆς οὐχ ἁπτόμενος, οἱ δ' ἀκροῶνται καὶ δικάζουσιν ἐπὶ τῆς γῆς. κἂν μὲν ἁλῷ, τὴν ἐπὶ τοῖς ἑκου-
(63)σίοις φόνοις δίκην ἔδωκε, δικαίως· ἐὰν δὲ ἀποφύγῃ, ταύτης μὲν ἀθῷος ἀφίεται, τὴν δὲ ἐπὶ τῷ προτέρῳ φόνῳ φυγὴν ὑπέχει. ὠνομάσθαι δ' ἔοικε τὸ δικαστή-
106 ριον ἀπό τινος Φρεάτου ἥρωος, καθά φησι Θεόφραστος ἐν τῷ ἕκτῳ καὶ δεκάτῳ τῶν νόμων.

Ἐξάγιστος, ἀντὶ τοῦ λίαν ἐναγὴς καὶ ἔμπλεως ἄγους. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος ἐπί τινος λιμένος εἴρηκε τοὔνομα.

Ἐξαιρέσεως δίκη, ὁπότε τις ἄγοι τινὰ ὡς δοῦλον, ἔπειτά τις αὐτὸν ὡς ἐλεύθερον ἐξαίροιτο, ἐξῆν τῷ ἀντιποιουμένῳ τοῦ ἀνθρώπου ὡς δούλου λαγχάνειν ἐξαιρέσεως δίκην τῷ εἰς τὴν ἐλευθερίαν αὐτὸν ἐξαιρουμένῳ. Ἰσαῖος ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐμαθοῦς εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρέσει.

Ἐξαράσασθαι. Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος· ὅτι τὰς χρυσᾶς ἀσπίδας ἀνέθηκε πρὸς τὸν καινὸν νεών. ἐξαράσασθαί ἐστι τὸ ἐκτελέσαι τὰς ἀράς, τουτέστι τὰς εὐχὰς ἐπὶ ταῖς ἱδρύσεσι τῶν ναῶν, αἳ εἰώθασι ποιεῖσθαι.

Ἐξεγγύησις, τὸ ἐξελέσθαι τινὰ δι' ἐγγυητῶν καταστάσεως. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους.

Ἐξένιζε. Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει· Διαβεβλήκασι γάρ μου τὸν πατέρα, ὡς ἐξένιζε. μήποτε ἀντὶ τοῦ ξένος ἦν, καὶ οὐχ ὡς Δίδυμός φη- 107
σιν, ἀντὶ τοῦ οὐκ Ἀττικῶς διελέγετο, ἀλλὰ ξενικῶς.

Ἐξεπρέμνιζον, ἀντὶ τοῦ κατέβαλλον τὰ πρέμνα, τουτέστι, μέχρι ῥιζῶν τὰ στελέχη. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Ἁγνίου κλήρου.

Ἐξετάζεσθαι, ἀντὶ τοῦ ὁρᾶσθαι, Δημοσθένης κατὰ Στεφάνου. καὶ ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος ἐξητάσθης φησὶν ἀντὶ τοῦ ὤφθης, ὡράθης.

Ἐξηγητής, Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Κίρωνος κλήρου. ὁ ἐξηγούμενος τὰ ἱερά. ἔστι δὲ καὶ ἃ πρὸς τοὺς κατοιχομένους νομιζόμενα ἐξηγοῦντο τοῖς δεομένοις. καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιβούλου (64)
δηλοῖ, πληθυντικῶς τοὺς ἐξηγητὰς πολλάκις ὀνομάζων.

Ἐξήκεστος, ὄνομα κύριον. Δημοσθένης κατ' Ἀριστοκράτους.

Ἐξορχησάμενος, ἀντὶ τοῦ φυγὼν καὶ ἀποδράς· Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος προσπαίζων ἅμα εἶπε διὰ τὴν τῶν Διονυσίων πομπήν.

Ἐξούλης, ὄνομα δίκης, ἣν ἐπάγουσιν οἱ φάσκοντες ἐξείργεσθαι τῶν ἰδίων κατὰ τῶν ἐξειργόντων. εἴρηται μὲν οὖν τοὔνομα ἀπὸ τοῦ ἐξέλλειν, ὅ ἐστιν
108 ἐξωθεῖν καὶ ἐκβάλλειν. δικάζονται δὲ ἐξούλης κἀπὶ τοῖς ἐπιτιμίοις οἱ μὴ ἀπολαμβάνοντες ἐν τῇ προσηκούσῃ προθεσμίᾳ, ὑπερημέρων γιγνομένων τῶν δικασθέντων. οἱ δὲ ἁλόντες ἐξούλης καὶ τῷ ἑλόντι ἐδίδοσαν ἃ ἀφῃροῦντο αὐτοῦ καὶ τῷ δημοσίῳ κατετίθεσαν τὰ τιμηθέντα. ταῦτα δὲ σαφῶς Ἰσαῖος διδάσκει καὶ Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Στρατοκλέους ἐξούλης. Δείναρχος μέντοι ἐν τῇ Κροκωνιδῶν διαδικασίᾳ ἰδίως κέχρηται τῷ τῆς ἐξούλης ὀνόματι ἐπὶ τῆς ἱερείας τῆς μὴ βουλομένης τὰ ἴδια δρᾶν. ὅτι δὲ ἐπὶ παντὸς τοῦ ἐκ τῶν ἰδίων ἐκβαλλομένου τάττεται τοὔνομα, καὶ οὐχ ὡς οἴεται Καικίλιος μόνος τῶν ἐκ καταδίκης ὀφειλόντων, καὶ Φρύνιχος ἐν Ποαστρίαις δῆλον ποιεῖ.

Ἐξωμοσία. τὸ μεθ' ὅρκου πρᾶξίν τινα ἀπαρνήσασθαι διὰ νόσον ἢ τινα ἑτέραν πρόφασιν ἐξωμόσασθαί ἐστιν, ὡς δῆλον ποιεῖ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας.

Ἐπαγγελία σημαίνει καὶ ἄλλα, ἰδίως δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἐγκαλούντων τινὶ δημηγορεῖν καὶ πολιτεύεσθαι
109 οὐκ ἐξόν. καὶ ἔστιν οἷον παραγγελία. Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου. λέγεται παρ' αὐτοῖς τὸ ἐπαγγέλλεσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ προστάττειν ἢ αἰτεῖσθαι, ὡς παρά τε Ἀντιφῶντι ἐν τῷ περὶ τοῦ Λινδίων φόρου καὶ Δημοσθένει ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας.

(65) **Ἐπακτὸς ὅρκος**, ὃν αὐτός τις ἑκὼν αὑτῷ ἐπάγεται, τουτέστιν αἱρεῖται. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Χαιρέστρατον καὶ Ἰσοκράτης Ἀπολλωνιάτης ἐν ταῖς πρὸς Δημόνικον Παραινέσεσιν. ἔστι δὲ ὅρκου τρία εἴδη, ἐπώμοτος καὶ κατώμοτος καὶ ὁ καλούμενος ἐπακτός. εἶναι δὲ τοῦτον οὐχ ἁπλοῦν. δεῖ γὰρ τῶν προτεινομένων ὑπὸ τοῦ ὁρκίζοντος αὐτοῖς ὀνόμασιν ἀντιφωνεῖν τὸν ὁρκιζόμενον.

Ἐπακτροκέλης, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. εἶδος δέ ἐστι πλοίου σύνθετον ἔχον τὴν κατα-

σκευὴν ἔκ τε ἐπακτρίδος καὶ κέλητος. ἦν δὲ ὡς ἐπίπαν λῃστρικόν, ὡς καὶ Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Πολυεύκτου δοκιμασίᾳ.

Ἐπαλλάξεις, ἀντὶ τοῦ συναλλαγάς, ἢ μίξεις. Ἀντιφῶν ἀληθείας πρώτῃ.

Ἐπαναφορά, τὸ ἀναφέρειν καὶ ἀνακοινοῦσθαι 110 τῷ πλήθει.

Ἐπαιρόμενος, ἀντὶ τοῦ ἐπανατεινόμενος, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ ἐπ' ἄλλου σημαινομένου φησίν, Ἡ κέρδεσιν δι' ἀπορίαν ἐπαιρομένους. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις,

εἴθ' ὤφελ' ἡ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς,
ἥτις με γῆμ' ἐπῆρε τὴν σὴν μητέρα.

Ἐπεδίκασε καὶ ἐπεδικάσαντο, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ὀλυμπιοδώρου. τὸ μὲν ἐπεδίκασέν ἐστιν οἷον προέκρινε, τὸ δὲ ἐπεδικάσαντο οἷον ἔπεισαν τοὺς δικαστὰς ἑαυτοῖς προσνεῖμαι τὸν κλῆρον.

Ἐπενεγκεῖν δόρυ ἐπὶ τῆς ἐκφορᾶς, καὶ προαγορεύειν ἐπὶ τῷ μνήματι. Δημοσθένης κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιβούλου ταῦτά φησιν ἐπὶ τοῦ βιαίως ἀποθανόντος. Ἴστρος δ' ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν Ἀτθίδων περὶ Προκρίδος καὶ Κεφάλου εἰπὼν γράφει ταυτί· τινὲς δὲ ἐπὶ τοῦ τάφου δόρυ καταπεπηγότα τὸν Ἐρεχθέα φασί, πεποιῆσθαι δὲ παρακαταθέμενόν τε καὶ τὸ πάθος σημαί- (66) νοντα, διὰ τὸ νόμιμον εἶναι τοῖς προσήκουσι τοῦτον 111 τὸν τρόπον μετέρχεσθαι τοὺς φονέας.

Ἐπεσκήψατο, ἀντὶ τοῦ ἐνεκάλεσε ψευδομαρτυριῶν. λέγεται δὲ ἐνίοτε κατὰ τὸ σπάνιον καὶ ἐπὶ τοῦ ἐγκαλέσαι φόνου, ὡς Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς μεταστάσεως. τῷ δὲ ἐνεργητικῷ τῷ ἐπέσκηψεν ἀντὶ τοῦ ἐνετείλατο Ἰσαῖος ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐμαθοῦς εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρέσει. τὸ δὲ ἐπισκήπτω ἀντὶ τοῦ μετά τινος ἐπιθειασμοῦ λέγω, οἷον ἐξορκίζω, Ἀνδοκίδης τε ἐν τῷ περὶ τῶν Μυστηρίων καὶ Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιάρχου εἰρήκασιν.

Ἐπιβάτης, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ ἐπιτριηραρχήματος. οὕτως ἐκάλουν τῶν ἐν ταῖς τριήρεσι στρατευομένων τοὺς μὴ κωπηλατοῦντας, ἀλλὰ μόνον πρὸς τὸ μάχεσθαι ἐπιτηδείους. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις,

εὖ γε ἐξεκολύμβησεν ἐπιβάτης, ὡς ἐξοίσων ἐπίγυον.

Ἐπιβλῆτας, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίου φόνου, εἰ γνήσιος. ἐπιβλής ἐστιν, ὡς μὲν Τιμαχίδας φησί, δοκός· ὡς δέ φησι Κλείταρχος ὁ γλωσσογράφος, ποιά τις δοκός.

Ἐπίβοιον, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας.
112 Φιλόχορος ἐν δευτέρῳ φησὶν οὕτως· Ἐὰν δέ τις τῇ Ἀθηνᾷ θύῃ βοῦν, ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ τῇ Πανδρόσῳ θύειν οἶν μετὰ βοός. καὶ ἐκαλεῖτο τὸ θῦμα ἐπίβοιον. ὁμοίως καὶ Στάφυλος ἐν πρώτῃ τῶν περὶ Ἀθηνῶν.

Ἐπιβολή, ἡ ζημία. πολὺ τοὔνομα παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, ὡς καὶ παρὰ Λυσίᾳ ἐν τῷ κατὰ Νικομαχίδου, εἰ γνήσιος ὁ λόγος.

Ἐπιγνώμονας, ἀντὶ τοῦ ἐπισκόπους. Λυσίας ἐν τῷ περὶ τοῦ Σηκοῦ.

Ἐπιγραφεῖς, οἱ τὰ δημόσια ἐπιγράφοντες, ὁπότε δεήσειεν ἀργύριον εἰσφέρειν εἰς τὸ δημόσιον τοὺς ἀστοὺς ἢ τοὺς μετοίκους, οἱ ταῦτα διαγράφοντες ἐπιγραφεῖς
(67) ἐκαλοῦντο, ἐπιγραφέας ἤτοι τοὺς καθεστηκότας ἐπὶ τῷ γράφειν ἑκάστῳ, ὅσον εἰσφέρειν ὀφείλουσιν εἰς τὸ δημόσιον· καὶ ἐπιγραφομένῳ, τῷ βεβαιοῦντι, καὶ τῷ οἰκείῳ ποιουμένῳ. Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῆς εἰσφορᾶς.

Ἐπίγυον, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀνδοκίδην ἀποστασίου, εἰ γνήσιος. τὰ πρυμνήσια ἐπίγυα ἔλεγον. κέχρηνται τῷ ὀνόματι καὶ οἱ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιηταί, Ἀριστοφάνης Ὁλκάσιν.

113 Ἐπιδέκατον, τὸ δέκατον. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου. καὶ ἐπίπεμπτον εἰώθασι λέγειν τὸ πέμπτον, ὡς καὶ Εὔπολις Αὐτολύκῳ.

Ἐπὶ Δελφινίῳ. δικαστήριόν ἐστιν οὕτω καλούμενον Ἀθήνησι. δικάζονται δὲ ἐνταῦθα οἱ ὁμολογοῦν-

τες μὲν ἀπεκτονέναι, δικαίως δὲ πεποιηκέναι τοῦτο λέγοντες, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους δηλοῖ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Ἐπιδιατίθεσθαι, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Θεοπειθῆ ἐπιτροπῆς ἐπιλόγῳ. ἐπιδιατίθεσθαί ἐστι τὸ συνθήκας τινὰς ποιεῖσθαι κατατιθεμένους τὶ ῥητὸν ἀργύριον παρά τινι τῶν μεταξὺ γενομένων, ὅσπερ ἐγγυᾶται ἑκατέρῳ, ὥστε εἰ ἡ πρᾶξις γένοιτο, θατέρῳ πάντως τὸ ὡμολογημένον ἀργύριον ἀποδοῦναι. τὸ δὲ πρᾶγμα αὐτὸ λέγεται ἐπιδιαθήκη, ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ ἐν τῷ ὑπερ Νησοκλέους δηλοῖ.

Ἐπὶ Δηλίῳ μάχη, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυσικλέους. Δήλιον χωρίον ἐστὶ τῆς Βοιωτίας. ἐνταῦθα Ἀθηναῖοι μαχόμενοι ἐνικήθησαν ὑπὸ Βοιωτῶν, καθά φησι Θουκυδίδης ἐν πρώτῃ.

Ἐπιδιετὲς ἡβῆσαι. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου. Δίδυμός φησιν ἀντὶ τοῦ, ἐὰν ἑκκαίδεκα 114
ἐτῶν γένωνται. τὸ γὰρ ἡβῆσαι μέχρι τεσσαρεσκαίδεκά ἐστιν. ἄλλοι, ἔφηβοι παρ' Ἀθηναίοις ὀκτωκαιδεκαετεῖς γίνονται, καὶ μένουσιν ἐν τοῖς ἐφήβοις ἔτη δύο, ἔπειτα τῷ ληξιαρχικῷ ἐγγράφονται γραμματείῳ, καθά φησιν (68)
Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Χάρητα ἐπιτροπικῷ· Ἐπειδὴ δὲ ἐνεγράφην ἐγώ, καὶ ὁ νόμος ἀποδέδωκε τὴν κομιδὴν τῶν καταλειφθέντων τῇ μητρί, ὃς κελεύει κυρίους εἶναι τῆς ἐπικλήρου καὶ τῆς οὐσίας ἁπάσης τοὺς παῖδας, ἐπειδὰν ἐπιδιετὲς ἡβῶσιν.

Ἐπίδικος, καὶ ἐπίκληρος, καὶ ἐπίπροικος, καὶ ἐπικληρῖτις. ἐπίκληρος μέν ἐστιν ἡ ἐπὶ παντὶ τῷ κλήρῳ ὀρφανὴ καταλελειμμένη, μὴ ὄντος αὐτῇ ἀδελφοῦ· ἡ δὲ αὐτὴ καὶ ἐπικληρῖτις. ἐπίπροικος δὲ ἡ ἐπὶ μέρει τινὶ τοῦ κλήρου, ὥστε προῖκα ἔχειν, ἀδελφῶν αὐτῇ ὄντων. ἐπίδικος δὲ ἡ ἀμφισβητουμένη ἐπίκληρος ὅτῳ χρὴ αὐτὴν γαμηθῆναι. ταῦτα δὲ δηλοῦσιν Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Σάτυρον ὑπὲρ ἐπικλήρου καὶ Δείναρχος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Διαμαρτυρία περὶ τοῦ μὴ ἐπίδικον εἶναι τὴν Ἀριστοφῶντος θυγατέρα· ἐν δὲ τούτῳ τῷ λόγῳ 115

δείκνυται καὶ ὅτι τὰς ἀπορουμένας κόρας ἐξεδίδοσαν οἱ ἄγχιστα γένους, πέντε μνᾶς ἐπιδιδόντες. ὁ δὲ Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Λυσίβιον τὴν ἐπίκληρον ἐπικληρῖτιν κέκληκεν.

Ἐπὶ Θρασύλλῳ, Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον παραγραφῇ φησι, Τὸ ἐπὶ Θρασύλλῳ. Ἀττικὸν ἔθος ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῷ Θρασύλλου μνήματι.

Ἐπιθέτους ἑορτάς, Ἰσοκράτης Ἀρεοπαγιτικῷ. τὰς μὴ πατρίους, ἄλλως δὲ ἐπιψηφισθείσας, ἐπιθέτους ἐκάλουν. ἐλέγετο δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ ἐπίθετά τινα, ὁπόσα μὴ πάτρια ὄντα ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλὴ ἐδίκαζεν, ὡς σαφὲς ποιεῖ Λυσίας ἐν τῇ πρὸς τὴν Μιξιδήμου γραφὴν ἀπολογίᾳ. ἐπιθέτους δὲ ἐπιστολὰς Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θρασυβούλου τινὰς ὀνομάζει, λέγοι δ' ἂν τὰς δοθείσας τισὶν ὥστε διακομίσαι. λέγειν γὰρ ἦν εἰθισμένον, ἐπέθηκεν ἐπιστολήν, ἀντὶ τοῦ παρέδωκεν, ὡς
116 Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Χρυσίππου πρὸς τὴν Φορμίωνος παραγραφήν. Κρατῖνος ἐν Τροφωνίῳ.

(69) Ἐπικεκηρυχέναι, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. ὁπότε βούλοιτο πόλις, ἤ ἀρχὼν ἀναιρεθῆναί τινα τῶν μὴ ὄντων ὑφ' ἑαυτοῖς, ἐκήρυττε δώσειν χρήματα, εἴ τις αὐτὸν ἀνέλοι, τόσα καὶ τόσα, καθάπερ Ξέρξῃ ἐπεκήρυξαν οἱ Ἕλληνες, εἴ τις ἢ ζῶντα ἢ νεκρὸν καταγάγοι Ἀθήναζε, δώσειν ἑκατὸν τάλαντα.

Ἐπικηρυκεία, τὸ περὶ φιλίας καὶ διαλλαγῶν κήρυκας πέμπειν. Δημοσθένης Φιλιππικῶν πέμπτῳ.

Ἐπὶ κόῤῥης, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. ἄλλοι μὲν ἄλλως ἀπέδοσαν, βέλτιον δὲ ὑπολαμβάνειν ἐπὶ κόῤῥης λέγεσθαι τὸ ἐπὶ τῆς γνάθου, ὃ λέγομεν ἐν τῷ βίῳ ῥάπισμα. Ὑπερίδης οὖν, ἢ Φιλῖνος, ἐν τῷ κατὰ Δωροθέου, προειπὼν ῥαπίσαντα τὸν Ἱππόνικον ἐπὶ κόῤῥης γραφῆναι ὕβρεως, ἐν τοῖς ἑξῆς ὥσπερ ἐξηγεῖται τοὔνομα λέγων, Ἔπειτα Ἱππόνικος ὑπ' Αὐτοκλέους μό-
117 νον ἐῤῥαπίσθη τὴν γνάθον, ἐγὼ δὲ ὑπὸ τούτων τῶν τριχῶν εἱλκόμην, κονδύλους ἔλαβον.

Ἐπικράτης, Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ῥηθέντων. οὗτός ἐστιν ὁ τῶν Ἀθηναίων δημαγω-

γὸς ὁ Σακεσφόρος ἐπικαλούμενος, οὗ μνημονεύει καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. ἕτερος δ' ἐστὶν Ἐπικράτης οὗ μνημονεύει Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ διοικήσεως, λέγων· ὡς χαλκοῦς ἐστάθη διὰ τὸν νόμον τὸν περὶ τῶν ἐφήβων, ὅν φασι κεκτῆσθαι ταλάντων ἑξακοσίων οὐσίαν. ἄλλος δ' ἐστὶν Ἐπικράτης, Αἰσχίνου τοῦ ῥήτορος κηδεστής, ὡς δηλοῦται ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῇ περὶ τῆς παραπρεσβείας ἀπολογίᾳ. οὗτος μέντοι ἐπώνυμον εἶχε Κυρηβίων, ὡς δ' Δημοσθένης φησὶν ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου.

Ἐπιλαχών, Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος· Οὔτε λαχὼν οὔτ' ἐπιλαχών, ἀλλ' ἐκ παρασκευῆς πριάμενος. ἔοικε τὸ γιγνόμενον τοιοῦτον εἶναι· ἐκληροῦντο οἱ βουλεύειν ἢ ἄρχειν ἐφιέμενοι, ἔπειτα ἑκάστῳ τῶν λαχόντων ἕτερος ἐπελάγχανεν, ἵν' ἐὰν ὁ πρῶτος λαχὼν ἀποδοκιμασθῇ, (70) ἢ τελευτήσῃ, ἀντ' ἐκείνου γένηται βουλευτὴς 118 ἢ ἄρχων ὁ ἐπιλαχὼν αὐτῷ. ὑποφαίνεται δὲ ταῦτα ἐν τῷ Πλάτωνος Ὑπερβόλῳ.

Ἐπιμελητὴς τῶν μυστηρίων, παρ' Ἀθηναίοις ὁ λεγόμενος βασιλεύς. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ φησὶν οὕτως· Ὁ δὲ βασιλεὺς πρῶτον μὲν τῶν μυστηρίων ἐπιμελεῖται μετὰ τῶν ἐπιμελητῶν, οὓς ὁ δῆμος ἐχειροτόνει. τέσσαρες ἦσαν, δύο μὲν ἐξ Ἀθηναίων ἁπάντων, εἷς δὲ ἐξ Εὐμολπιδῶν, καὶ εἷς ἐκ Κηρύκων.

Ἐπιμελητὴς ἐμπορίου, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέου. Ἀριστοτέλης· Ἐμπορίου δ' ἐπιμελητὰς δέκα κληροῦσιν, τούτοις δὲ προστέτακται τῶν τε ἐμπορίων ἐπιμελεῖσθαι καὶ τοῦ σίτου τοῦ καταπλέοντος εἰς τὸ Ἀττικὸν ἐμπόριον τὰ δύο μέρη τοὺς ἐμπόρους ἀναγκάζειν εἰς τὸ ἄστυ κομίζειν.

Ἐπιμήνια, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας. ἔοικεν εἶναι ἐπιμήνια ἤτοι τὰ καθ' ἕκαστον μῆνα θυόμενα, ἢ τὰ ὑπὲρ ὅλου μηνὸς ἅπαξ ποτὲ γιγνόμενα θύματα.

Ἐπιορκήσαντα. Λυσίας κατὰ Θεομνήστου ἐξηγήσατο 119 ὅτι τὸ ἐπιορκήσαντα ὀμόσαντά ἐστιν.

Ἐπὶ Παλλαδίῳ, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. δικαστήριόν ἐστιν οὕτω καλούμενον, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ, ἐν ᾧ δικάζουσιν ἀκουσίου φόνου καὶ βουλεύσεως οἱ ἐφέται. ἔσχε δὲ τὸ δικαστήριον τὴν τοῦ Παλλαδίου ἐπωνυμίαν καὶ οἱ δικασταὶ τὴν τῶν ἐφετῶν ἐντεῦθεν· Ἀγαμέμνονος μετὰ τῶν Ἀργείων σὺν τῷ Παλλαδίῳ προσενεχθέντος Ἀθήναις ἐξ Ἰλίου, Δημοφῶν ἁρπάζει τὸ Παλλάδιον καὶ πολλοὺς τῶν διωκόντων ἀναιρεῖ. Ἀγαμέμνων δὲ δυσχεράνας δίκην τὸν ἁρπάσαντα ἀπαιτεῖ, καὶ συνίσταται τὸ κριτήριον ἐπὶ πεντήκοντα μὲν Ἀθηναίων, πεντήκοντα (71) δὲ Ἀργείων, οὓς ἐφέτας ἐκάλεσαν παρὰ τὸ παρ' ἀμφοτέρων ἐφεθῆναι αὐτοῖς τὰ τῆς κρίσεως.

Ἐπίπεμπτον. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Κριτόδημον, καὶ Πλάτων, ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ τοῦ πέμπτου. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν,

εἰ μὴ μεταλάβῃ τοὐπίπεμπτον, κλαέτω.

Ἔπιπλον, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Διοκλέα. τὰ κατὰ 120 τὴν οἰκίαν σκεύη ἔπιπλα λέγουσι, τὴν οἷον ἐπιπόλαιον κτῆσιν καὶ μετακομίζεσθαι δυναμένην. Σοφοκλῆς Ἀκάμαντι.

Ἐπὶ πρυτανείῳ. δικαστήριόν ἐστι καὶ τοῦτο φονικόν. δικάζει δὲ ἄν τι τῶν ἀψύχων ἐμπεσὸν ἀποκτείνῃ τινά, τοῦτο δέ ἐστιν ἐὰν λίθος, ἢ ξύλον, ἢ σίδηρος, ἤ τι τοιοῦτον, καὶ τὸν μὲν βαλόντα ἀγνοῇ, αὐτὸ δὲ εἰδῇ καὶ ἔχῃ τὸ τὸν φόνον εἰργασμένον.

Ἐπισημαίνεσθαι, ἀντὶ τοῦ ἐπαινεῖν καί, ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, ἐπιφωνεῖν. Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ. ἀντὶ δὲ τοῦ ἐπισφραγίσαι Ἰσαῖος ἐν τῇ ἐξούλης Καλυδῶνι πρὸς Ἁγνόθεον ἀπολογίᾳ.

Ἐπισίτια, τὰ εἰς τροφὴν καὶ εἰς τὸ σιτεῖσθαι διδόμενα. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους ἐπιτροπῆς. ταῦτα δὲ ἐνίοτε ἐκάλουν καὶ σιτίον.

Ἐπίσκοπος, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Λινδίων φόρου, καὶ ἐν τῷ κατὰ Λαισποδίου. οἱ παρ' Ἀθη-

ναίων εἰς τὰς ὑπηκόους πόλεις ἐπισκέψασθαι τὰ παρ' ἑκάστοις πεμπόμενοι ἐπίσκοποι καὶ φύλακες ἐκαλοῦντο, οὓς οἱ Λάκωνες ἁρμοστὰς ἔλεγον. Θεόφραστος γοῦν 121 ἐν πρώτῳ τῶν πολιτικῶν τῶν πρὸς καιροὺς φησὶν οὕτω· Πολλῷ γὰρ κάλλιον κατά γε τὴν τοῦ ὀνόματος θέσιν, ὡς οἱ Λάκωνες ἁρμοστὰς φάσκοντες εἰς τὰς πόλεις πέμπειν, οὐκ ἐπισκόπους οὐδὲ φύλακας, ὡς Ἀθηναῖοι.

Ἐπιστάτης, Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ (72) Δημοφάνους. δύο εἰσὶν οἱ καθιστάμενοι ἐπιστάται, ὁ μὲν ἐκ πρυτανέων κληρούμενος, ὁ δὲ ἐκ τῶν προέδρων, ὧν ἑκάτερος τίνα διοίκησιν διοικεῖ, δεδήλωκεν ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ. ἐλέγετο δ' ἐν τοῖς κοινοῖς καὶ ὁ ἐφεστηκὼς πράγματι ὁτῳοῦν, ὡς Ὑπερίδης τε ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους καὶ Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος φανερὸν ποιοῦσιν.

Ἐπίσταθμος. Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ. Ἑκάτομνος ὁ Καρίας ἐπίσταθμος, ὃς οὐδὲν ἕτερον ἦν, ἢ κατὰ σατραπείαν Καρίας κύριος ὑπῆρχεν.

Ἐπιτελεοῦν καὶ ἐπιτελέωμα. ἀμφότερα πολλάκις ἐστὶ τὰ ὀνόματα ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας Λυκούργου. ἔοικε δὲ ἐπιτελέωμα λέγεσθαι τὸ ἐπὶ πᾶσι θυόμε- 122 νον, ὑπὲρ τοῦ ἐπιτελεῖς γενέσθαι τὰς πρότερον θυσίας. αὐτὸς γοῦν ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ λόγῳ φησίν, ἔτι τοίνυν ἔφη πάντων ὕστατα ταῦτα θύεσθαι, καὶ ἐπιτελεώματα εἶναι τῶν ἄλλων θυμάτων.

Ἐπιτιμητάς. οἱ μὲν τὸ πρῶτον τιμώμενοί τι τιμηταὶ ἐκαλοῦντο, οἱ δὲ τοῖς ἑξῆς ἔτεσι τὰ αὐτὰ τιμώμενοι ἐπιτιμηταί. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Διογένους.

Ἐπιτείχισμα, τὸ τειχιζόμενον κατά τινων χωρίον, ὅθεν ὁρμώμενοι οἱ τειχίσαντες κακῶς δυνήσονται ποιεῖν τοὺς ἐπιτειχισθέντας. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. καὶ τὸ πρᾶγμα δὲ ἐπιτειχισμὸν ὀνομάζουσιν, ὥσπερ ἐν ταυτῷ τῷ λόγῳ ἐστίν.

Ἐπιτροπή, παρατροπή. ὁ δὲ Λεύκιος ἐπιχειριζόμενος διαπέμπεσθαι πρὸς τοὺς Δαπατηνοὺς καὶ λαλεῖν

ὑπὲρ ἐπιτροπῆς, ἀπαράσκευος ἦν εἰς τὸ μέλλον. καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀφόβου πρώτῳ οὕτως ἤρξατο· Εἰ μὲν ἐβούλετο Ἄφοβος, ὦ ἄνδρες δικασταί, δίκαια ποιεῖν περὶ ὧν διαφερόμεθα, τοῖς τε οἰκείοις ἐπιτρέπειν.
123 ἀντὶ τοῦ διαιτητὰς αὐτοὺς αἱρεῖσθαι. ὅθεν καὶ Μενάν-
(73)δρου δρᾶμα Ἐπιτρέποντες. Λυσίας δ' ἐν τῷ πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους τῶν Βοώνος παίδων, ἐπέτρεψεν, εἶπεν, ἀνδράσιν, ἀντὶ τοῦ ἐπιτρόπους κατέστησεν.

Ἐπιτρίταις, Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Καλλιφῶντος· ἑξακοσίαις δραχμαῖς ἐπιτρίταις· ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ὀκτὼ ὀβολοῖς, κατὰ τὸ τρίτον εἶναι μέρος τοὺς ὀκτὼ ὀβολοὺς τοῦ τετραδράχμου.

Ἐπιχάρης, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ὄνομα κύριον, Σικυώνιος προδότης.

Ἐπιχειροτονία, ἡ τῶν χειροτονητῶν κατάστασις. Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Σιμμίου πρὸς Πυθέαν καὶ Λυκοῦργον.

Ἐπιψηφίζων, ἀντὶ τοῦ ἐπικυρῶν. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος. πολὺ δέ ἐστι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τοὔνομα ἐπὶ τούτου τοῦ σημαινομένου, ὡς καὶ παρὰ Ξενοφῶντι ἐν πρώτῃ ἀπομνημονευμάτων.

Ἐπόγδοον, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Πολυκλέα περὶ τοῦ ἐπιτριηραρχήματος. εἴη δ' ἂν ἐπόγδοον τὸ οὕτω δεδανεισμένον, ὥστε τοῦ κεφαλαίου τὸ ὄγδοον μέρος δοθῆναι τῷ δανειστῇ. οἷον τριώβολον τοῦ τετραδράχμου.

124 Ἐπωβελίαι, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου. ἐπιτίμιόν ἐστιν ἡ ἐπωβελία τὸ ἕκτον μέρος τοῦ τιμήματος, ὃ ἐπράττοντο οἱ γραψάμενοί τινας καὶ μὴ ἑλόντες αὐτοῖς τοῖς γραφεῖσιν. ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως, ὅτι καθ' ἑκάστην δραχμὴν ὀβολὸς ἦν, ὅπερ ἕκτον ἐστιν, ἐν ἓξ ὀβολοῖς τῆς δραχμῆς λογιζομένης. ἐκ πολλῶν δέ ἐστι τοῦτο οὕτως ἔχον μαθεῖν.

Ἐπωνία τέλος ἐστὶ τὸ ἐπὶ τῇ ὠνῇ διδόμενον· εἴη δ' ἂν ἴσως ἡ πέμπτη. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους, κἀν τῇ πρὸς Τληπόλεμον ἀντωμοσίᾳ.

Ἐπώνυμοι, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. διττοί εἰσιν οἱ ἐπώνυμοι, οἱ μὲν δέκα τὸν ἀριθμὸν, ἀφ' ὧν αἱ φυλαὶ, ἕτεροί δὲ δύο καὶ τεσσαράκοντα, ἀφ' ὧν αἱ ἡλικίαι προσαγορεύονται τῶν πολι- (74) τῶν καθ' ἕκαστον ἔτος, ἀπὸ ὀκτωκαίδεκα ἐτῶν μέχρις ἑξήκοντα.

Ἐπωπτευκότων, Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Φρύνης. οἱ μυηθέντες ἐν Ἐλευσῖνι ἐν τῇ δευτέρᾳ μυήσει ἐποπτεύειν λέγονται, ὡς δῆλόν ἐστιν ἔκ τε τοῦ Δημοσθένους λόγου καὶ ἐκ τῆς δεκάτης Φιλοχόρου.

Ἐρανίζοντες. Δημοσθένης ἐν τῇ περὶ τῶν 125 Λυκούργου παίδων ἐπιστολῇ ἐρανίσας εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἔρανον αἰτήσας· ἐν δὲ τῇ περὶ τοῦ ὀνόματός φησι, Τί δὲ εἰ ψευδομαρτυριῶν ἁλώσεσθαι προσδοκῶν, ἐφ' οἷς ἐρανίζει τούτοις τοῖς περὶ αὐτόν; ἀντὶ εὐποιεῖ ἀποδοὺς τὴν ἴσην βοήθειαν αὐτοῖς, ἣν κἀκεῖνοί ποτε παρέσχον ψευδομαρτυρήσαντες ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ἐρανιστὴς μέντοι κυρίως ἐστὶν ὁ τοῦ ἐράνου μετέχων καὶ τὴν φορὰν, ἣν ἑκάστου μηνὸς ἔδει καταβάλλειν, εἰσφέρων. τὸ δὲ ὄνομα παρὰ Λυσίᾳ ἐν τῷ πρὸς Ἀριστοκράτην περὶ ἐγγύης ἐράνου, εἰ γνήσιος.

Ἔργα νέων. τοῦτο καὶ Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέους Ἡσιόδου φησὶν εἶναι. παροιμία τίς ἐστιν, ἣν ἀνέγραψε καὶ Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς, οὕτως ἔχουσαν,

ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, εὐχαὶ δὲ γερόντων.

Ἐργίσκη. Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος. καὶ Ἐργίσκη τῆς Θρᾴκης ἐστίν. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ Ἐργίσκου τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἄβας νύμφης.

Ἐργοκλῆς, στρατηγὸς Ἀθηναίων.

Ἐργόφιλος. καὶ οὗτος στρατηγὸς Ἀθηναίων. 126

Ἑρκεῖος Ζεύς. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Μοσχίωνος· εἰ φράτορες αὐτῷ καὶ βωμοὶ Διὸς ἑρκείου καὶ Ἀπόλλωνος πατρῴου εἰσίν. ἑρκεῖος Ζεὺς, ᾧ βωμοὶ

ἐντὸς ἕρκους ἐν τῇ αὐλῇ ἵδρυνται. τὸν γὰρ περίβολον ἕρκος ἔλεγον. ὅτι δὲ τούτοις μετῆν τῆς πολιτείας, οἷς (75)εἴη Ζεὺς ἑρκεῖος, δεδήλωκε καὶ Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ δημοποιητοῦ, εἰ γνήσιος. καὶ Δημήτριος ἐν τοῖς περὶ τὴν ἐν Ἀθήνησι νομοθεσίαν.

Ἑρμᾶς, ὕφαλος πέτρα. Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς Καλλίου ἔνδειξιν ἀπολογίᾳ. ἔστι τοὔνομα καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι καὶ ἐν Γηρυτάδῃ Ἀριστοφάνους.

Ἑρμαῖ, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος καὶ Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τῶν Εὐβούλου δωρεῶν. Μενεκλῆς, ἢ Καλλίστρατος, ἐν τῷ περὶ Ἀθηναίων γράφει ταυτί· Ἀπὸ γὰρ τῆς Ποικίλης καὶ τῆς τοῦ βασιλέως στοᾶς εἰσὶν οἱ Ἑρμαῖ καλούμενοι. διὰ γὰρ τὸ πολλοὺς κεῖσθαι καὶ ὑπὸ ἰδιωτῶν καὶ ἀρχόντων, ταύτην εἰληφέναι τὴν προσηγορίαν συμβέβηκεν. ἐφ' ἑνὸς δὲ αὐτῶν ἐπιγέγραπται γράμμασιν ἀρχαίοις,

127. ἀντ' εὐεργεσίης Ἀγαμέμνονα δῆσαν Ἀχαιοί.

ὅτι δὲ καὶ Θρᾳκῶν στοά τις ἐλέγετο, δεδήλωκε καὶ Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα. ὅτι δὲ ἐκαλοῦντό τινες καὶ Ἱππάρχειοι Ἑρμαῖ ἀπὸ Ἱππάρχου τοῦ Πεισιστράτου, εἴρηται ἔν τε τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ καὶ παρὰ Πλάτωνι ἐν τῷ Ἱππάρχῳ.

Ἕρμος, δῆμός ἐστι τῆς Ἀττικῆς, φυλῆς Ἀκαμαντίδος, ὥς φησι Διόδωρος ἐν τῷ περὶ Δήμων. Διονύσιος δὲ ὁ τοῦ Τρύφωνος ἐν τῷ περὶ ὀνομάτων φησίν, ὡς ἔοικεν οὐδέτερον εἶναι τὸ δῆμον ὄνομα τὸ Ἕρμος, ὡς τὸ ἕρκος. Ζώπυρος δὲ ἐν τοῖς περὶ Ποταμῶν Ἕρμον φησὶν εἶναι ἐν τῇ Ἀττικῇ καὶ δῆμον ὁμώνυμον αὐτῷ.

Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιβούλου. Φιλόχορος ἐν πέμπτῳ Ἀτθίδος φησίν, ὡς οἱ ἐννέα ἄρχοντες ταῖς φυλαῖς ἀνέθεσαν Ἑρμῆν παρὰ τὸν πυλῶνα τὸν Ἀττικόν.

Ἑρμίας, ὄνομα κύριον. οὗτός ἐστιν εὐνοῦχος ὁ (76)τρίπρατος, οἰκείως δὲ διέκειτο πρὸς Ἀριστοτέλην, καὶ τὴν θετὴν αὐτοῦ θυγατέρα ἔδωκε τῷ φιλοσόφῳ. τοῦτον δὲ τὸν Ἑρμίαν μόνον γράφουσι διὰ τοῦ ι.

Ἐροιάδαι. οἱ Ἐροιάδαι δῆμός ἐστι τῆς Ἱπποθοωντίδος, ὥς φησι Διόδωρος.

Ἐρυθραῖοι, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. οἱ ἀπὸ πόλεως τῆς ἐν Ἰωνίᾳ Ἐρύθρας καλουμένης. Ἐρυθρὰ μία τῶν ὑπὸ Νηλέως τοῦ Κόδρου κτισθεισῶν, ὥς φησιν Ἑλλάνικος ἐν Ἀτθίσιν.

Ἐρχιεῖαθεν, Δείναρχος κατὰ Στεφάνου. Ἐρχεία, δῆμός ἐστι τῆς Αἰγηΐδος, ὥς φησι Διόδωρος.

Ἐσπαθᾶτο. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. Δίδυμός φησιν ἀντὶ τοῦ ἀπώλλυτο, παρὰ τὴν σπάθην· σπάθη δέ ἐστι ξίφος. μήποτε δὲ ἀπὸ τῶν ὑφαινόντων ἡ μεταφορά, σπάθῃ γὰρ χρῶνται. καὶ ὁ Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· ὦ γύναι, λίαν σπαθᾷς. ἐσπαθᾶτο ἤτοι ἐλέγετο, ἢ ἐῤῥίπτετο, ἢ διεκόπτετο ἀπὸ τῆς σπάθης. οὕτω γὰρ τὴν μάχαιραν καλοῦσιν· ἢ ἀντὶ τοῦ συνετίθετο, ἀπὸ τῆς τῶν ὑφαντῶν σπάθης, ἥτις συντίθησι τὰ ὑφαινόμενα.

Ἑστιάτωρ, ὁ τράπεζαν τισὶ παρατιθείς. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Βοιωτόν. εἱστίων τὰς φυλὰς, οἱ μὲν ἐθελονταὶ, οἱ δὲ κληρωταὶ, ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ δηλοῖ. ἐν τῷ κατὰ Μειδίου.

Ἐσχάρα, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ Ἱερείας. Ἀμμώ- 129
νιος ἐν τοῖς περὶ βωμῶν ἐσχάραν φησὶ καλεῖσθαι τὴν μὴ ἔχουσαν ὕψος ὡς ἑστίαν, ἀλλ' ἐπὶ τῆς γῆς ἱδρυμένην κοίλην, παρ' ἃ καὶ τοὺς ἰατροὺς τὰ ἐν τοῖς σώμασι κοῖλα ἕλκη ἐσχάρας καλεῖν.

Ἐσχατιά, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον. τὰ πρὸς τοῖς τέρμασι τῶν χωρίων ἐσχατιὰς ἔλεγον, οἷς γειτνιᾷ εἴτε ὄρος εἴτε θάλασσα.

Ἑταιρεία, ἰδίως ἐπὶ τῆς ἑταιρήσεως τοὔνομα τέταχεν Ἀνδοκίδης ἐν τῇ περὶ τῶν Μυστηρίων ἀπολογίᾳ.

Ἐτεοβουτάδαι, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ Ἱερείας. (77)
γένος Ἀθηναίοις, οἷον οἱ ἀληθῶς ἀπὸ Βούτου· ἐτεὸν γὰρ τὸ ἀληθές· ἐκ δὲ τούτων καθίστατο ἡ ἱέρεια τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς, καθά φησι Δράκων περὶ Γενῶν.

Ἑτερόφθαλμος, ὁ ἐν Λοκροῖς νομοθετήσας. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους.

Εὐαγόρας, ὄνομα κύριον, εἰς ὃν τὸ ἐγκώμιον Ἰσοκράτους.

Εὐαίων, Δημοσθένης κατὰ Μειδίου, ὄνομα κύριον.

130 Εὐανδρία, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Ἀγασικλέους. Παναθηναίοις Εὐανδρίας ἀγὼν ἤγετο. Ἀνδοκίδης δ' ἐν τῷ κατ' Ἀλκιβιάδου δηλοῖ καὶ Φιλόχορος.

Εὔβουλος. Ὑπερίδου λόγος ἐστὶ περὶ τῶν Εὐβούλου δωρεῶν· μνημονεύει δ' αὐτοῦ Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ὅτι δὴ δημαγωγὸς ἦν ἐπιφανέστατος, ἐπιμελής τε καὶ φιλόπονος, ἀργυριόν τε συχνὸν πορίζων τοῖς Ἀθηναίοις διένειμε· διὸ καὶ τὴν πόλιν ἐπὶ τῆς τούτου πολιτείας ἀνανδροτάτην καὶ ῥᾳθυμοτάτην συνέβη γενέσθαι· Θεόπομπος ἐν τῇ δεκάτῃ τῶν Φιλιππικῶν. ἕτερος δ' ἐστὶν ὁ κωμικός, οὗ μνημονεύει Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀρχεστρατίδου.

Εὔδικος, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. εἷς δέ ἐστιν οὗτος τῶν κατασταθέντων ὑπὸ Φιλίππου κυρίων Θετταλίας ἁπάσης.

Εὔηνος, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέους. δύο ἀναγράφουσιν Εὐήνους ἐλεγείων ποιητάς, ὁμωνύμους ἀλλήλοις, καθάπερ Ἐρατοσθένης ἐν τῷ περὶ Χρονογραφιῶν, ἀμφοτέρους λέγων Παρίους εἶναι· γνωρίζεσθαι
131 δέ φησιν τὸν νεώτερον μόνον. μέμνηται δὲ θατέρου αὐτῶν καὶ Πλάτων.

Εὐηνιώτατα, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας. -
(78) εὐήνιός ἐστι πρᾶος καὶ μέτριος καὶ μὴ ταραχώδης. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἵππων. ἔστι τοὔνομα καὶ παρὰ Πλάτωνι ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν νόμων.

Εὐθίας. Ὑπερίδης ὑπὲρ Φρύνης. τῶν ἐπὶ συκοφαντίᾳ διαβεβλημένων ἦν ὁ Εὐθίας. τὸν μέντοι λόγον αὐτῷ τὸν κατὰ Φρύνης Ἀναξιμένην πεποιηκέναι φησὶν Ἕρμιππος.

Εὔθυναι, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίου, εἰ γνήσιος. εὐθύνης ὄνομα ἀρχῆς παρ' Ἀθηναίοις. δέκα τὸν ἀριθ-

μὸν ἄνδρες ἦσαν, παρ' οἷς ἐδίδοσαν οἱ πρεσβεύσαντες, ἢ ἄρξαντες, ἢ διοικήσαντές τι τῶν δημοσίων, τὰς εὐθύνας. διείλεκται περὶ αὐτῶν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Εὐθύωρον, τὸ κατ' εὐθεῖαν. Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα. τὸ ὄνομα καὶ παρὰ Ξενοφῶντι ἐν δευτέρᾳ ἀναβάσεως.

Εὐμενίδες, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. Αἰσχύλος ἐν Εὐμενίσιν εἰπὼν τὰ παρὰ τὴν κρίσιν 132 τὴν Ὀρέστου, φησίν, ὡς ἡ Ἀθηνᾶ πραΰνασα τὰς Ἐριννύας, ὥστε μὴ χαλεπῶς ἔχειν πρὸς τὸν Ὀρέστην, Εὐμενίδας ὠνόμασεν. εἰσὶ δὲ Ἀληκτώ, Μέγαιρα καὶ Τισιφόνη.

Εὐνεῖδαι, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Τελαμῶνος, εἰ γνήσιος. γένος ἐστὶ παρ' Ἀθηναίοις οὕτως ὀνομαζόμενον Εὐνεῖδαι. ἦσαν δὲ κιθαρῳδοί, πρὸς τὰς ἱερουργίας παρέχοντες τὴν χρείαν.

Εὐξίθεος, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ὑπὸ τούτου φασὶν Ἠλείους προδοθῆναι.

Εὐοῖ, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. βακχικόν τι ἐπίφθεγμά ἐστι τὸ εὐοῖ. Ἀριγνώτη δέ, ὥς τινες ἔλεξαν εὐοῖ ὡς εὖσοι, τὸ εὕρημα τοῦ κατόπτρου ἐπαινέοντες.

Εὐοφθάλμως, ἀντὶ τοῦ εὐπρεπῶς. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ Ταώνων.

Εὐρυβάτην. Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος. Ἔφο- (79) ρος ἐν τῇ ὀγδόῃ Εὐρυβάτην φησὶν ἄνδρα Ἐφέσιον καὶ λαβόντα χρήματα παρὰ Κροίσου, ὥστε στρατείαν συναγαγεῖν εἰς τὸν πόλεμον τὸν εἰς τοὺς Πέρσας, εἶτα προδότην γενόμενον ἐγχειρίσαι τὰ δοθέντα χρήματα τῷ Κύρῳ· καὶ ἐντεῦθεν τοὺς πονηροὺς Εὐρυβάτας κα- 133 λεῖσθαι.

Εὐρυμέδων, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λεωκράτους. τῆς Παμφυλίας οὗτος ποταμός ἐστιν, ἔνθα Κίμων Ἀθηναίων στρατηγὸς καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν ἐνίκησε τοὺς Πέρσας, ὡς Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ.

Εὐρυσάκειον, Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα. τέμενός ἐστιν Εὐρυσάκους τοῦ Αἴαντος ἐν Ἀθήναις, οὕτως ὀνομαζόμενον, ἐν Μελίτῃ.

Εὐσύμβολος, ἀντὶ τοῦ ῥαδίως καὶ εὖ συμβάλλων, τουτέστιν ἀγαθὸς συμβάλλειν, Ἀντιφῶν πολιτικῷ.

Εὔφραῖος, Δημοσθένης Φιλιππικῷ ἐννάτῳ. οὗτος Ὠρείτης ἦν τὸ γένος, μετέσχε δὲ καὶ τῆς Πλάτωνος διατριβῆς.

Εὐώνυμοι, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλοκράτους. δῆμός ἐστι τῆς Ἐρεχθηΐδος, ὥς φησι Διόδωρος.

Ἔφεσις, ἡ ἐξ ἑτέρου δικαστηρίου εἰς ἕτερον μεταγωγή. τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἔκκλητος καλεῖται. Δημοσθένους λόγος ἐστὶν ἐπιγραφόμενος ἔφεσις πρὸς Εὐβουλίδην·
134 ἐν δὲ τῷ λόγῳ τούτῳ πολλάκις ἐστὶν ἡ ἔφεσις καὶ τὸ ἐφεῖναι ῥῆμα.

Ἔφεκτος τόκος, ὁ ἐπὶ τῷ ἕκτῳ τοῦ κεφαλαίου. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Χρυσίππου.

Ἐφέται, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. οἱ δικάζοντες τὰς ἐφ' αἵματι κρίσεις ἐπὶ Παλλαδίῳ καὶ ἐπὶ Πρυτανείῳ καὶ ἐπὶ Δελφινίῳ καὶ ἐν Φρεαττοῖ ἐφέται ἐκαλοῦντο.

Ἐφ' ἱερόν, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ ἐπιτριηραρχήματος. ἱερόν ἐστι τῶν δώδεκα θεῶν ἐν Βοσπόρῳ, ὡς Τιμοσθένης ἐν τοῖς περὶ Λιμένων.

(80) **Ἐφορία**, ἡ ἐπὶ τῶν ὅρων γινομένη προαγόρευσις, ὡς Δημοσθένης διδάσκει ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους καὶ Θεόφραστος ἐν τρίτῃ νόμων.

Ἐφορμεῖν, ἀντὶ τοῦ ἐφεδρεύειν. τὸ μὲν γὰρ κατά τινων ὁρμᾶν ἐπιτηροῦντας καιρὸν ἐπιθέσεως οὕτως ἔλεγον. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.

Ἐχῖνος, ἔστι μὲν ἄγγος τι εἰς ὃ τὰ γραμματεῖα
135 τὰ πρὸς τὰς δίκας ἐτίθεντο. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον μνημονεύει τοῦ ἄγγους τούτου καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ καὶ Ἀριστοφάνης Δα-

ναῖσιν. ἦν δὲ καὶ πόλις Ἐχῖνος, ἧς μνημονεύει Δημοσθένης ἐν πέμπτῳ Φιλιππικῶν.

Ἑωλοκρασία. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· Αἴτιος οὗτος, ὥσπερ ἑωλοκρασίαν τινά μου τῆς πονηρίας τῆς ἑαυτοῦ κατασκεδάσας. Δίδυμος δὲ, οὗτος χθὲς καὶ πρώην ἃ ἐκέρασε πράγματα, τήμερόν μου κατέχει, καὶ ἐμὲ πρᾶξαί φησι.

Z.

Ζειρά, ἤτοι σειρά, ὥς τινες, ἦν ἔνδυμά τι, ὃ ἐπενδύοντο μετὰ τοὺς χιτῶνας, ὥσπερ ἐφαπτίδας. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου, εἰ γνήσιος. καὶ Ξενοφῶν ἐν ἕκτῃ ἀναβάσεως περὶ Θρᾳκῶν λέγων φησί, καὶ ζειρὰς μέχρι ποδῶν ἐπὶ τῶν ἵππων εἶχον, ἀλλ' οὐ χλαμύδας.

Ζεῦξις, Ἰσοκράτης περὶ τῆς ἀντιδόσεως. ἀριστοτέχνης τῶν κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ζωγράφων.

136 Ζηλοτυπεῖν, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος, ἀντὶ τοῦ μισεῖν. ζηλοῦν γὰρ τὸ μακαρίζειν· ζηλοτυποῦν τὸ εἰς ἀπέχθειαν ἐληλυθέναι.

Ζητητής, ἀρχή τις Ἀθήνησι, καὶ κατὰ καιροὺς καθισταμένη, εἴ ποτε τοὺς ἀδικοῦντάς τι δημοσίᾳ δέοι
(81) ζητεῖν. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους καὶ Ἀνδοκίδης ἐν τῷ περὶ ἐνδείξεως. οὗτος δὲ ὁ ῥήτωρ καὶ ζητητής ποτε ἐγένετο, ὥς φησι Λυσίας καὶ Ἰσοκράτης καὶ Πλάτων ὁ κωμικὸς Πρέσβεσιν.

H.

Ἡγεμονία δικαστηρίου, Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος. ἄλλαι πρὸς ἄλλους τῶν ἀρχόντων ἐλαγχάνοντο δίκαι, τὰς δὲ ἀπενεχθείσας αἱ ἀρχαὶ κατὰ τὸν αὐτὸν ἑκάστη νόμον εἰσῆγον εἰς δικαστήριον, ἡγουμένη καὶ προεστῶσα, οἷον πρὸς μὲν τὸν ἄρχοντα αἱ τῶν ὀρφανῶν καὶ ἐπικλήρων, πρὸς δὲ τὸν βασιλέα αἱ τῆς ἀσεβείας, πρὸς δὲ τὸν πολέμαρχον τοῦ ἀποστασίου τε καὶ ἀπροστασίου, πρὸς δὲ τοὺς θεσμοθέτας αἱ τῆς ξενίας τε καὶ δωροξενίας καὶ συκοφαντίας καὶ δώρων 137
καὶ ψευδεγγραφῆς καὶ ὕβρεως καὶ μοιχείας καὶ βουλεύσεως καὶ ἄλλων.

Ἡγεμὼν συμμορίας, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ἡγεμὼν ἐκαλεῖτο συμμορίας ὁ προέχων τῷ πλούτῳ καὶ διὰ τοῦτο τῶν ἄλλων ἡγεμονεύειν ἐπειλημμένος, ὡς ὑποφαίνει Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου.

Ἡγήμων, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. εἷς δὲ ἦν τῶν μακεδονιζόντων καὶ τῶν ἐπὶ δωροδοκίᾳ διαβεβλημένων.

Ἡγήσιππος, Δημοσθένης Φιλιππικῷ. οὗτος δέ ἐστιν ὁ Κρώβυλος ἐπικαλούμενος, οὗ δοκεῖ τισιν εἶναι ὁ ἕβδομος Φιλιππικὸς ἐπιγραφόμενος Δημοσθένους.

Ἡδύλειον, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. ὄρος ἐστὶν ἐν Βοιωτίᾳ τὸ Ἡδύλειον, ὡς καὶ Θεόπομπος ἐν τῇ εἰκοστῇ πέμπτῃ φησίν.

Ἢ ἐν ὁδῷ καθελών, ἀντὶ τοῦ ἐνεδρεύοντα (82)
ἑλών, τουτέστιν ἔν τινι ἐνέδρᾳ καταβαλών. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους.

Ἠετιωνεία, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς μεταστάσεως, οὕτως ἐκαλεῖτο ἥ γε παρὰ τοῦ Πειραιέως ἄκρα, 138

ἀπὸ τοῦ κατακτησαμένου τὴν γῆν Ἡετίωνος, ὥς φησι Φιλόχορος ἐν τῇ πρὸς Δήμωνα ἀντιγραφῇ. μνημονεύει δὲ τῆς Ἡετιωνείας καὶ Θουκυδίδης ἐν ὀγδόῃ.

Ἠκρωτηριασμένοι. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· Ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας, ἀντὶ τοῦ λελυμασμένοι. οἱ γὰρ λυμαινόμενοί τινας εἰώθασι περικόπτειν αὐτῶν τὰ ἄκρα, ὡς καὶ Σοφοκλῆς Πολυξένῃ. τὸ μέντοι ἠκρωτηριασμένοι ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ κεῖται τοῦ ἠκρωτηριακότες.

Ἡλιαία καὶ ἡλίασις. Ἡλιαία μέν ἐστι τὸ μέγιστον δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ τὰ δημόσια τῶν πραγμάτων ἐκρίνετο χιλίων δικαστῶν ἢ χιλίων καὶ πεντακοσίων συνιόντων. συνήεσαν δὲ οἱ μὲν χίλιοι ἐκ δυοῖν δικαστηρίοιν, οἱ δὲ χίλιοι πεντακόσιοι ἐκ τριῶν. ἡλιάζεσθαι δὲ καὶ ἡλίασίς ἐστι τὸ ἐν Ἡλιαίᾳ δικάζειν. Λυσίας μὲν ἐν τῷ πρὸς Γλαύκωνα τὴν Ἡλιαίαν πολλάκις ὀνομάζει, ἐν δὲ τῷ κατὰ Φιλωνίδου, εἰ γνήσιος, τῷ ἡλιάζεσθαι ἐχρήσατο.

139 Ἡλικία. ἀντὶ τοῦ ἐν ἡλικίᾳ οἱ νέοι. Λυκοῦργος κατ᾽ Ἀριστογείτονος καὶ Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.

Ἡμίεκτον καὶ ἡμιμέδιμον, Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Καλλισθένους εἰσαγγελίᾳ. τοῦ μεδίμνου ἔχοντος χοίνικας τεσσαράκοντα ὀκτώ, τὸ χωροῦν εἰκοσιτέσσαρας χοίνικας ἡμιμέδιμνόν ἐστιν, ἡμίεκτον δὲ τὸ χωροῦν τέτταρας χοίνικας τοῦ ἕκτου, ὅπερ ἐστὶ χοίνικες ὀκτώ, τὸ ἥμισυ.

Ἡμιολιασμός. Ἀντιφῶν πολιτικῷ. διπλασιασμοῦ καὶ ἡμιολίστου, ἀντὶ τοῦ τῶν ἡμιολίων ἐν τοῖς λογισμοῖς. ἡμιόλιος δ᾽ ἐστὶν ἀριθμὸς ὁ ἔχων αὐτόν τε καὶ
(83) τὸ ἥμισυ αὐτοῦ, οἷον ὁ τρία πρὸς τὸν δύο. Ξενοφῶν γοῦν ἐν τῇ ἀναβάσει φησὶν ὅτι τοῖς στρατιώταις ἐποίησεν ἡμιόλιον τὸν μισθὸν, ἀντὶ Δαρεικοῦ τρία ἡμιδαρεικά.

Ἤπειρον. σύνηθές ἐστι τῷ Ἰσοκράτει τὴν ὑπὸ τῷ βασιλεῖ τῶν Περσῶν γῆν οὕτω καλεῖν, ὥσπερ ἔν τε Φιλιππικῷ καὶ Ἀρχιδάμῳ.

Ἡράκλεια, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. πολλῶν ὄντων τῶν κατὰ τὴν Ἀττικὴν Ἡρακλείων, νῦν 140 ἂν ὁ Δημοσθένης μνημονεύοι ἤτοι τῶν ἐν Μαραθῶνι, ἢ τῶν ἐν Κυνοσάργει· ταῦτα γὰρ μάλιστα διὰ τιμῆς εἶχον Ἀθηναῖοι.

Ἡραῖον τεῖχος, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. χωρίον ἐστὶν ἐν Θρᾴκῃ οὕτως ὀνομαζόμενον, ὑπὸ Σαμίων δὲ ᾠκίσθη, ὥς φησι Διονύσιος ἐν πέμπτῃ κτίσεων.

Ἠρία, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατ' Αὐτολύκου. ἠρία εἰσὶν οἱ τάφοι, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ ῥήτωρ δῆλον ποιεῖ. φασὶ δέ τινες κοινότερον μὲν πάντας τοὺς τάφους οὕτως ὀνομάζεσθαι, κατ' ἐξαίρετον δὲ τοὺς μὴ ἐν ὕψει τὰ οἰκοδομήματα ἔχοντας, ἀλλ' ὅταν τὰ σώματα εἰς γῆν κατατεθῇ· ὠνομάσθη δὲ παρὰ τὴν ἔραν.

Ἤιεμεν, ἀντὶ τοῦ ᾔδειμεν. Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς τὴν Καλλίου ἔνδειξιν ἀπολογίᾳ· Ἡμεῖς μὲν οὖν οὔτε ναυτικὸν ᾔεμεν ὁπόσον δέοι.

Ἠιτημένην, ἀντὶ τοῦ κεχρημένην. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Εὐέργου, εἰ γνήσιος. ὅτι γὰρ αἰτεῖσθαι ἔλεγον τὸ κεχρῆσθαι, Μένανδρος ἐν τῷ Ὕμνιδι,

οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν, οὐ λοπάδ' αἰτούμενος.

Ἡφαιστία, Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Ἀκαδήμου, ὅτι δύο πόλεις ἦσαν τῆς Λήμνου, Μύῤῥινά τε καὶ Ἡφαι- 141 στία. δηλοῖ δὲ καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεὺς ἐν τρίτῃ κτίσεων.

Ἠϊών, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. Ἠϊὼν πόλις Θρᾴκης, Μενδαίων ἀποικία, ὡς Θουκυδί- (84) δης. Θεόπομπος δ' ἐν τῇ τετάρτῃ φησὶν ὡς Ἀθηναῖοι ἐκβαλόντες ἐξ Ἠϊόνος Ἀμφιπολίτας κατέσκαψαν τὸ χωρίον.

Θ.

Θαργήλια, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου. ἑορτή ἐστι τὰ Θαργήλια· ἄγεται δὲ Θαργηλιῶνι μηνὶ, ὅς ἐστιν ἱερὸς Ἀπόλλωνος.

Θέμενος τὰ ὅπλα, ἀντὶ τοῦ περιθέμενος, καὶ ὁπλισάμενος. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου, καὶ Ὅμηρος,

κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην θέτο.

Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου φησίν· Ἄνθρωπε, τῇ πόλει ὑπὲρ ἧς τὰ ὅπλα μὴ τίθεσαι.

Θεμιστεύειν, ἀντὶ τοῦ χρησμῳδεῖν. Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῆς ἀμβλώσεως, εἰ γνήσιος. ὅτι δὲ γέγονε τὸ
142 ὄνομα ἀπὸ τοῦ Θέμιν ἐσχηκέναι ποτὲ τὸ μαντεῖον πρὸ τοῦ Ἡλίου, Αἰσχύλος ἀρχόμενος τῶν Εὐμενίδων φησίν.

Θεμίσων, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ὄνομα κύριον· οὗτος ἐτυράννησε.

Θεογείτων, Δημοσθένης ἐν τῷ αὐτῷ. ἔνιοι δὲ τοῦτον Θεογένην ὠνόμασαν, ὡς καὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους.

Θέογνις, Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ἐρατοσθένους. οὗτος εἷς ἦν τῶν παρ' Ἀθηναίοις τριάκοντα τυράννων, καθά φασιν ἄλλοι τε καὶ Ξενοφῶν ἐν δευτέρῳ Ἑλληνικῶν. τοῦ δὲ ποιητοῦ Θεόγνιδος μνημονεύει Ἰσοκράτης ἐν ταῖς πρὸς Νικοκλέα ὑποθήκαις. οὗτος δ' ἦν Μεγαρεὺς ἀπὸ τῶν πρὸς τῇ Ἀττικῇ Μεγάρων. αὐτὸς γάρ φησιν ὁ ποιητής,

(85) ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ εἰς Σικελήν ποτε γαῖαν.

ᾧ μὴ ἐπιστήσας Πλάτων ἐν πρώτῳ Νόμων [εἶπε] πολίτην τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων. πόθεν γὰρ ἔφα-

σκεν εἰς Σικελίαν; κατηκολούθησαν δὲ τῷ Πλάτωνι οὐκ ὀλίγοι.

Θεοίνιον, Λυκοῦργος ἐν τῇ διαδικασίᾳ Κροκωνιδῶν πρὸς Κοιρωνίδας. τὰ κατὰ δήμους Διονύσια Θεοί- 143
νια ἐλέγετο, ἐν οἷς οἱ γεννηταὶ ἐπέθυον. τὸν γὰρ Διόνυσον Θέοινον ἔλεγον, ὡς δηλοῖ Αἰσχύλος καὶ Ἴστρος ἐν πρώτῳ Συναγωγῶν.

Θεοκρίνης. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος λοιδορούμενος Αἰσχίνῃ φησί, τραγικὸς Θεοκρίνης. βούλεται δὲ λέγειν αὐτὸν συκοφάντην, ἐπειδὴ ὁ Θεοκρίνης τοιοῦτος, ὡς ἔστι δῆλον ἐκ τοῦ κατὰ Θεοκρίνου, εἴτε Δημοσθένους ἐστὶν εἴτε Δεινάρχου οὗτος ὁ λόγος· τὸν γοῦν πάλαι μὲν ὑποκριτὴν τραγικόν, ὕστερον δὲ συκοφάντην, εἰκότως ὠνόμασε τραγικὸν Θεοκρίνην.

Θεράπνη, Ἰσοκράτης Ἑλένῃ. τόπος ἐστὶν ἐν Λακεδαίμονι Θεράπνη, οὗ μνημονεύει καὶ Ἀλκμὰν ἐν πρώτῃ.

Θερμάν, Αἰσχίνης ἐν τῇ παραπρεσβείας ἀπολογίᾳ. Θράκιον τοῦτό ἐστι πόλισμα, ὡς καὶ Θεόπομπος ἐν εἰκοστῇ δευτέρᾳ φησίν.

Θερμοπύλαι, Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ. ἔνιοι μὲν τὴν πόλιν ταύτην Πύλας καλοῦσι· Φιλέας δέ φησιν ἐν γῆς περιόδῳ, Θερμοπύλας κληθῆναι, ἐπεὶ ἐκεῖ ἡ Ἀθηνᾶ θερμὰ λουτρὰ τῷ Ἡρακλεῖ ἐποίησε. 144

Θέρσανδρος, Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου. ὅτι παιδεραστὴς οὗτος σφοδρὸς καὶ Ἀριστογείτων ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου δηλοῖ.

Θέσθαι, ἀντὶ μὲν τοῦ ὑποθήκην λαβεῖν Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ὑγιαίνοντα, ἀντὶ δὲ τοῦ προέσθαι καὶ κυρῶσαι νόμον Δημοσθένης. ἐπὶ γὰρ τῶν νόμων λέγε- (86)
ται, ὡς ἔθηκε μὲν ὁ νομοθέτης, ἔθετο καὶ ὁ δῆμος. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν ἀτελειῶν· ἐν μέντοι τῷ κατὰ Στεφάνου φησίν, Ἑαυτῷ νόμους ἰδίους θέμενον. μήποτε δὲ ἀντὶ τοῦ θέντα, θέμενον.

Θεσμός. ἐκαλεῖτο μὲν πάλαι καὶ εἷς ἕκαστος τῶν νόμων θεσμός, καὶ τὸ ὅλον δὲ τῆς πολιτείας σύνταγμα οὕτω κέκληκεν ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους.

Θεσμοθέται, Δημοσθένης κατ' Ἀνδροτίωνος. ἀρχή τίς ἐστιν Ἀθήνησιν ἡ τῶν θεσμοθετῶν ἓξ τὸν ἀριθμὸν ὄντων· εἰσὶ δὲ ἐκ τῶν καλουμένων ἐννέα ἀρχόντων. καλοῦνται δὲ οὕτως, ὅτι τῶν νόμων τὴν ἐπιμέλειαν εἶχον. θεσμοὶ δὲ ἐκαλοῦντο οἱ νόμοι, ὡς προείπομεν. ὅτι δὲ τοὺς νόμους οὗτοι διώρθουν κατ' ἐνιαυ-
145τὸν ἕκαστον, εἴρηκεν Αἰσχίνης τε ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος καὶ Θεόφραστος ἐν τρίτῳ νόμων. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ διέρχεται ὅσα οὗτοι πράττουσιν.

Θέτης. μήποτε θέτην λέγουσι τὸν ὑποθήκην τεθεικότα, οὐχ ὡς ὁ Δίδυμος τὸν εἰσποιησάμενον· θετοὺς γὰρ ἔλεγον, φησί, τοὺς εἰσποιητούς.

Θετταλός, Λυσίας κατὰ Νικίου. εἷς τῶν Κίμωνος παίδων Θετταλὸς ἐκαλεῖτο, ὥς φησιν Ἡλιόδωρος ἐν τῷ περὶ Ἀκροπόλεως.

Θευδοσίαν, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν ἀτελειῶν, ὅτι Σάτυρος Θευδοσίαν πολιορκῶν ἐτελεύτησεν. ἔστι δὲ χωρίον κείμενον ἐγγὺς Σκυθῶν.

Θεωρικά, Δημοσθένης Φιλιππικῷ. θεωρικὰ ἦν τινα ἐν κοινῷ χρήματα, ἀπὸ τῶν τῆς πόλεως προσόδων συναγόμενα. ταῦτα δὲ πρότερον μὲν εἰς τὰς τοῦ πολέμου χρείας ἐφυλάττετο καὶ ἐκαλεῖτο στρατιωτικά, ὕστερον δὲ κατετίθετο εἴς τε τὰς δημοσίας κατασκευὰς καὶ διανομάς, ὧν πρῶτος ἤρξατο Ἀγύρριος ὁ δημαγω-
(87)γός. Φιλόχορος δὲ ἐν τῇ τρίτῃ τῆς Ἀτθίδος φησί· τὸ
146δὲ θεωρικὸν ἦν τὸ πρῶτον νομισθὲν δραχμὴ τῆς θέας, ὅθεν καὶ τοὔνομα ἔλαβε, καὶ τὰ ἑξῆς. Φιλῖνος δὲ ἐν τῇ πρὸς Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου εἰκόνας περὶ Εὐβούλου λέγων φησίν· Ἐκλήθη δὲ θεωρικόν, ὅτι τῶν Διονυσίων ὑπογύων ὄντων, διένειμεν Εὔβουλος εἰς τὴν θυσίαν, ἵνα πάντες ἑορτάζωσι καὶ τῆς θεωρίας μηδεὶς

τῶν πολιτῶν ἀπολίπηται δι' ἀσθένειαν τῶν ἰδίων. ἄλλοτε μέντοι ἄλλως ὡρίσθη τὸ διδόμενον εἴς τε τὰς θέας καὶ εἰς τὰς θυσίας καὶ ἑορτάς, ὡς ἔστι δῆλον ἔκ τε τοῦ ἐν πρώτῳ Φιλιππικῶν Δημοσθένους. ὅτι δὲ οὐκ ἐξῆν τοῖς ἀποδημοῦσι θεωρικὸν λαμβάνειν, Ὑπερίδης δεδήλωκεν ἐν τῷ κατ' Ἀρχεστρατίδου. ἦν δὲ ἀρχή τις ἐπὶ τοῦ θεωρικοῦ, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος δεικνύει.

Θεωροὶ μέντοι λέγονται οὐ μόνον οἱ θεαταί, ἀλλὰ καὶ οἱ εἰς θεοὺς πεμπόμενοι· καὶ ὅλως τοὺς τὰ θεῖα φυλάττοντας, ἢ τῶν θείων φροντίζοντας οὕτως ὠνόμαζον. ὤρην γὰρ ἔλεγον τὴν φροντίδα,

ὤρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε.

Θεωρίς, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος, 147 εἰ γνήσιος. μάντις ἦν ἡ Θεωρίς, καὶ ἀσεβείας κριθεῖσα ἀπέθανεν, ὡς καὶ Φιλόχορος ἐν ἕκτῃ γράφει.

Θημακεύς, Ἀνδοκίδης ἐν τῷ περὶ Μυστηρίων. δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Ἐρεχθηΐδος Θήμακος, ὥς φησι Διόδωρος ὁ περιηγητὴς ἐν τῷ περὶ τῶν Δήμων.

Θηραμένης, Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ἐρατοσθένους, ὃς ἀνῃρέθη, κατηγορήσαντος αὐτοῦ Κριτίου ἐπὶ τῶν τριάκοντα.

Θησεῖον, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. τέμενός ἐστιν ἀνειμένον τῷ Θησεῖ.

Θῆτες καὶ θητικόν. Ἀντιφῶν ἐν τῷ κατὰ Φιλίνου φησί· τούς τε θῆτας ἅπαντας ὁπλίτας ποιῆσαι. καὶ (88) Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Ἁγνίου κλήρου· τῶν ἐπικλήρων ὅσαι θητικὸν τελοῦσιν. εἰς τέσσαρα διῃρημένης παρ' Ἀθηναίοις τῆς πολιτείας, οἱ ἀπορώτατοι ἐλέγοντο θῆτες, καὶ θητικὸν τελεῖν. οὗτοι δὲ οὐδεμιᾶς μετεῖχον ἀρχῆς, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης δηλοῖ ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ· ὅτι δὲ οὐκ ἐστρατεύοντο, εἴρηκε καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσιν. ὁ μέντοι Δημοσθένης ἐν τοῖς προκειμέ- 148 νοις ἐπίκληρον ὠνόμασε τὴν πενιχρὰν κόρην, ἣν θῆσ-

σαν ὀνομάζουσιν οἱ Ἀττικοί. ἐπάναγκες δὲ ἦν τοῖς ἔγγιστα γένους τὰς θήσσας ἢ λαμβάνειν πρὸς γάμον, ἢ πέντε μνᾶς διδόναι, ὡς καὶ Ποσείδιππός που ὁ κωμικός φησιν.

Θίασος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. θίασός ἐστι τὸ ἀθροιζόμενον πλῆθος ἐπὶ τελετῇ καὶ τιμῇ θεῶν. Ξενοφῶν ἐν δευτέρῳ ἀπομνημονευμάτων. Ἴων δὲ ἐν Ὀμφάλῃ κοινῶς ἐπὶ παντὸς ἀθροίσματος ἔταξε τοὔνομα. θιασῶται δὲ ἐκαλοῦντο οἱ κοινωνοῦντες τῶν θιάσων. Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ Ἀστυφίλου κλήρου.

Θίμβρων, Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ. Λακεδαιμόνιος οὗτος ἦν πεμφθεὶς εἰς τὴν Ἀσίαν ἁρμοστὴς μετὰ τὰ Πελοποννησιακά.

Θόλος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. ὁ τόπος ἔνθα ἐδείπνουν οἱ πρυτάνεις οὕτως ἐκαλεῖτο παρ' Ἀθηναίοις. Ἀμμώνιος ἐν τετάρτῃ περὶ βωμῶν γράφει ταυτί· ὁ δὲ τόπος ὅπου ἑστιῶνται οἱ πρυτάνεις καλεῖται θόλος, ὑπ' ἐνίων δὲ σκιάς, διὰ τὸ οὕτως ᾠκοδομῆσθαι αὐτὸν στρογγύλον, παρόμοιον θολίᾳ.

149 Θοραί, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος, ὥς φησι Διόδωρος.

Θόρικος, Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Ποσειδίππου. δῆμός ἐστι τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς, ὡς ὁ αὐτὸς Διόδωρός φησιν ἐν τῷ περὶ τῶν δήμων.

Θριπηδέστατον, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου, θριπηδέστατον τὴν Ἑλλάδα, ἀντὶ διεφθαρμένην, ἀπὸ τῶν ὑπὸ θριπῶν κατεδηδομένων ξύλων.

(89)

Θρόνιον, Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. πόλις ἐστὶ τῆς Λοκρίδος Θρόνιον, ὡς Θεόπομπος ἐν τῇ . . . .

Θυμοιτάδαι, δῆμος Ἱπποθοωντίδος, ἀπὸ Θυμοίτου τοῦ ἥρωος ὀνομασθείς, ὥς φησι Διόδωρος.

Θυργωνίδαι. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα. Νίκανδρος ὁ Θυατειρηνὸς ἐν τῷ περὶ τῶν δήμων, Μετετέθησαν, φησίν, ἐξ Αἰαντίδος Ἀφιδναῖοι, Περσίδαι, Τιτακίδαι, Θυργωνίδαι. φησὶ δὲ καὶ Δημήτριος ὁ Σκή-

ψιος ἐν δευτέρᾳ Διακόσμου τῆς Πτολεμαΐδος φυλῆς τὸν δῆμον εἶναι.

Θύστιον, Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος. πόλις ἐστὶ τῆς Αἰτωλίας, καθά φησι Δίδυμος ἐναγόμενος μαρτύριον ἐκ τῆς πρώτης Νικάνδρου τῶν Αἰτωλικῶν. ἡμεῖς 150
μέντοι ἐν τοῖς Ἀττικισμοῖς διὰ τοῦ τ Θύτιον εὕρομεν γεγραμμένον.

I.

Ἰδίαν, ἀντὶ τοῦ ἰδιωτικὴν, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. ἐλέγετο δὲ τὸ ἴδιον καὶ ἰδιωτικὸν, ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ ἐν τῷ πρὸς Ζηνόβιον.

Ἰδριεὺς, Ἰσοκράτης Φιλιππικῷ. δυνάστης ἦν οὗτος ἐν Καρίᾳ, υἱὸς Ἑκατόμνου, ἀδελφὸς δὲ Μαυσώλου καὶ Ἀρτεμισίας.

Ἱέραξ, Δημοσθένης ἐν πρώτῳ Φιλιππικῷ. ὅτι ὁ Ἱέραξ εἷς ἦν τῶν ὑπ' Ἀμφιπολιτῶν πεμφθέντων πρέσβεων Ἀθήναζε, βουλομένων αὐτῶν Ἀθηναίοις παραδοῦναι καὶ τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν, εἴρηκε Θεόπομπος ἐν τρίτῳ Φιλιππικῶν.

Ἱερὰ ὁδὸς, Ἰσαῖος ἐν τῇ πρὸς Διοφάνην ἀπολο-
(90) γίᾳ. Ἱερὰ ὁδός ἐστιν, ἣν οἱ μύσται πορεύονται ἀπὸ τοῦ ἄστεος ἐπ' Ἐλευσῖνα. βιβλίον οὖν ὅλον Πολέμωνι
151 γέγραπται περὶ τῆς Ἱερᾶς ὁδοῦ. μνημονεύει δ' αὐτῆς Κρατῖνος ἐν Δραπέτισιν.

Ἱερὰ τριήρης, Δημοσθένης ἐν τετάρτῳ Φιλιππικῶν· Καὶ τὴν ἱερὰν ἀπὸ τῆς χώρας ᾤχετ' ἔχων τριήρη. λέγοι ἂν τὴν Πάραλον, ὡς συνιδεῖν ἔστιν ἔκ τε τῆς Φιλοχόρου καὶ ἐκ τῆς Ἀνδροτίωνος ὁμοίως ἕκτης.

Ἱερομηνία, Δημοσθένης κατὰ Τιμοκράτους. αἱ ἑορτώδεις ἡμέραι ἱερομηνίαι καλοῦνται.

Ἱερομνήμονες, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. οἱ πεμπόμενοι εἰς τὸ τῶν Ἀμφικτυόνων συνέδριον ἐξ ἑκάστης πόλεως τῶν τοῦ συνεδρίου μετεχουσῶν οὕτω καλοῦνται, ὡς σαφὲς ποιεῖ Θεόπομπος ἐν τῇ τριακοστῇ.

Ἱεροφάντης. Ὑπερίδης φησί που· Ἐγὼ δὲ οὔτε δᾳδούχου θυγατέρα ἔχω οὔτε ἱεροφάντου. Δείναρχος

ἐν τῇ Κροκωνιδῶν διαδικασίᾳ ὠνομάσθαι φησὶ τὸν πρῶτον ἱεροφάντην τὸν ἀποφήναντα ἐκ τοῦ πολέμου ἐπιόντα τὰ ἱερά. περὶ δὲ τοῦ γένους τῶν ἱεροφαντῶν δεδήλωκεν Ἑλλάνικος ἐν δευτέρᾳ Ἀτθίδος.

Ἱερώνυμος, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἱπποθέρσην. Ἱερωνύμου τοῦ στρατηγήσαντος Ἀθηναίων ἄλλοι τε μνη- 152 μονεύουσι καὶ Ἔφορος ἔν τε τῇ ὀγδόῃ καὶ δεκάτῃ καὶ ἐν τῇ ἐννάτῃ καὶ δεκάτῃ. ἕτερος δ' ἐστὶν Ἱερώνυμος Μεγαλοπολίτης, οὗ μνημονεύει Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. ὅτι δ' οὗτος ἦν τῶν μακεδονιζόντων μάλιστα καὶ Θεόπομπος εἴρηκεν ἐν τῇ πεντηκοστῇ πρώτῃ.

Ἰθύφαλλοι. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀρχεστρατίδου, οἱ τοὺς ἰθυφάλλους ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ ὀρχούμενοι. ποιήματά τινα οὕτως ἐλέγετο ἐπὶ τῷ φαλλῷ ᾀδόμενα, ὡς Λυγκεὺς ἐν ταῖς Ἐπιστολαῖς φησι. Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος ἐπὶ ἐπωνύμου τεθειμένου τισὶ κατὰ παιδιὰν ἔταξεν αὐτό. ἐλέγετο δὲ κυρίως ἰθύφαλ- (91) λος τὸ ἐντεταμένον αἰδοῖον, ὡς Κρατῖνος ἐν Ἀρχιλόχοις.

Ἰκαριεύς, Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους. δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Αἰγηΐδος, ὥς φησι Διόδωρος.

Ἱκετηρία, Αἰσχίνης ἐν τῇ ἀπολογίᾳ. ἱκετηρία καλεῖται ἐλαίας κλάδος στέμματι ἐστεμμένος.

Ἰόνιος. Λυσίας ἐν Ὀλυμπιακῷ. τὸν Ἀδρίαν καλούμενον οὕτως ὠνόμαζον ἐνίοτε οἱ παλαιοί. Ἐπί- 153 δαμνός ἐστι πόλις ἐς δεξιὰ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον, Θουκυδίδης ἐν πρώτῃ.

Ἰπνός, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος πρώτῳ. μέρος τι τῆς οἰκίας οὕτω καλεῖται, τὸ λεγόμενον παρ' ἡμῖν μαγειρεῖον. ἔστι γοῦν δρᾶμα Φερεκράτει Ἰπνὸς ἢ Παννυχίς, ἐν ᾧ δηλοῦται τοῦτο, ὅτι μέρος τῆς οἰκίας ἐστί. λέγεται δὲ κυρίως ἰπνὸς ἡ κάμινος· ὅθεν καὶ ἰπνοπλάθους τινὰς ὀνομάζουσιν.

Ἵππαρχος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. τύραννος ἦν οὗτος Ἐρετρίας. ἕτερος δ' ἐστὶν Ἵπ-

παρχος περὶ οὗ Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονός φησιν, Ἵππαρχος ὁ Πεισιστράτου. ἄλλος δέ ἐστιν Ἵππαρχος ὁ Χάρμου, ὥς φησι Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λεωκράτους. περὶ δὲ τούτου Ἀνδροτίων ἐν τῇ δευτέρᾳ φησὶν, ὅτι συγγενὴς μὲν ἦν Πεισιστράτου τοῦ τυράννου καὶ πρῶτος ἐξωστρακίσθη, τοῦ περὶ τὸν ὀστρακισμὸν νόμου τότε πρῶτον τεθέντος, διὰ τὴν ὑποψίαν τῶν περὶ Πεισίστρατον, ὅτι δημαγωγὸς ὢν καὶ στρατη-
154γὸς ἐτυράννησεν. ἄλλος δ' ἐστὶν Ἵππαρχος ὑποκριτὴς, οὗ μνημονεύει Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας, εἰ γνήσιος. λέγεται δὲ παρ' Ἀθηναίοις ἵππαρχος καὶ ὁ τῶν ἱππέων ἄρχων. δύο δ' ἦσαν οὗτοι, ὡς Δημοσθένης ἐν τετάρτῳ Φιλιππικῶν φησι καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Ἱππάς, Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀπολλοδώρου κλή-
(92)ρου· Ἀπεγράψατο μὲν τίμημα μικρὸν, ὡς ἱππάδα τελῶν. Ἀριστοτέλης δ' ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ φησὶν ὅτι Σόλων εἰς τέτταρα διεῖλε τέλη τὸ πᾶν πλῆθος Ἀθηναίων, Πεντακοσιομεδίμνους καὶ Ἱππέας καὶ Ζευγίτας καὶ Θῆτας.

Ἱππία Ἀθηνᾶ, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα. Μνασέας ἐν πρώτῃ Εὐρώπης τὴν ἱππίαν Ἀθηνᾶν Ποσειδῶνος εἶναί φησι θυγατέρα καὶ Κορύφης τῆς Ὠκεανοῦ, ἅρμα δὲ πρώτην κατασκευάσασαν, διὰ τοῦτο ἱππίαν κεκλῆσθαι.

Ἱπποδάμεια, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον. ἀγορὰν φασιν εἶναι ἐν Πειραιεῖ, καλουμένην Ἱπποδά-
155μειαν, ἀπὸ Ἱπποδάμου Μιλησίου ἀρχιτέκτονος τοῦ οἰκοδομησαμένου τοῖς Ἀθηναίοις τὸν Πειραιᾶ.

Ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου, ἀντὶ τοῦ συνὼν ἀεὶ καὶ μηδὲ βραχὺ ἀφιστάμενος. καὶ ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου πρώτῳ φησὶν, Ἀριστολόχῳ τῷ τραπεζίτῃ ἴσα βαίνων ἐβάδιζε. Μένανδρος,

παρ' αὐτὸν ἴσα βαίνουσα ἑταίρα πολυτελής.

Ἴσαι ψῆφοι, Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος· Ἕτερος δὲ πλεύσας ἰδιώτης εἰς Ῥόδον, ὅτι τὸν φόβον ἀνάν-

δρως ἤνεγκε, πρώην μέν ποτε εἰσηγγέλθη, καὶ ἴσαι αἱ ψῆφοι αὐτῷ ἐγένοντο. εἰ δὲ μία ψῆφος μετέπεσεν, ὑπερώριστο ἂν καὶ ἀπέθανεν.

Ἰσαῖος. εἷς ἐστι τῶν δέκα ῥητόρων οὗτος, μαθητὴς δ' ἦν Ἰσοκράτους, διδάσκαλος δὲ Δημοσθένους, Ἀθηναῖος τὸ γένος, καθά φησιν Ἕρμιππος ἐν δευτέρῳ περὶ τῶν Ἰσοκράτους μαθητῶν. Δημήτριος δ' ἐν τοῖς περὶ ὁμωνύμων ποιητῶν Χαλκιδέα φησὶν αὐτὸν εἶναι.

Ἰσμηνίας, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θρασυβούλου, εἰ γνήσιος. εἷς τῶν παρ' Ἀθηναίοις ἦν πολέμαρχος(93) ἐπιφανής. 156

Ἰσοδαίτης, Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Φρύνης, ξενικός τις δαίμων, ᾧ τὰ δημώδη γύναια καὶ μὴ πάνυ σπουδαῖα ἐτέλει.

Ἰσοτελὴς καὶ ἰσοτέλεια, Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου. πολλάκις τιμή τις διδομένη τοῖς ἀξίοις φανεῖσι τῶν μετοίκων, καθ' ἣν καὶ ἡ τοῦ μετοικίου ἄφεσις αὐτοῖς ἐγίγνετο, ὡς Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Σώστρατον ὕβρεως, εἰ γνήσιος. ὅτι δὲ καὶ τῶν ἄλλων ὧν ἔπραττον οἱ μέτοικοι ἄφεσιν εἶχον οἱ ἰσοτελεῖς, Θεόφραστος εἴρηκεν ἐν ἑνδεκάτῃ τῶν νόμων. οὗτος δέ φησιν ὡς ἐνιαχοῦ καὶ πόλεσιν ὅλαις ἐψηφίζοντο τὴν ἀτέλειαν Ἀθηναῖοι, ὥσπερ Ὀλυνθίοις τε καὶ Θηβαίοις. ἔστι δὲ μαθεῖν ἐκ τοῦ προγεγραμμένου Ἰσαίου λόγου, καὶ ὅσα ἐτέλει ὁ ἰσοτελής.

Ἴσχανδρος, Δημοσθένης κατ' Αἰσχίνου. τραγικὸς ὑποκριτὴς ὁ Ἴσχανδρός ἐστι. δοκεῖ δ' αὐτῷ συνυποκρινόμενος Αἰσχίνης ὁ ῥήτωρ ἐν Κολυττῷ καταπεσεῖν, καθά φησιν Δημοχάρης ἐν τοῖς Διαλόγοις.

Ἰτεαῖος, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίου. δῆμός ἐστι τῆς Ἀκαμαντίδος Ἰτέα, ἀφ' ἧς ὁ δημότης Ἰτεαῖος, ὡς 157 φησι Διόδωρος.

Ἴων, Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς ἀντιδόσεως. Ἴωνος τοῦ τῆς τραγῳδίας ποιητοῦ μνημονεύοι ἂν νῦν ὁ ῥήτωρ, ὃς ἦν Χῖος μὲν γένος, υἱὸς δὲ Ὀρθομένους, ἐπί-

κλῆσιν δὲ Ξούθου. ἔγραψε δὲ μέλη πολλὰ καὶ τραγῳδίας καὶ φιλόσοφόν τι σύγγραμμα τὸν Τριαγμὸν ἐπιγραφόμενον, ὅπερ Καλλίμαχος ἀντιλέγεσθαί φησιν ὡς Ἐπιγένους· ἐν ἐνίοις δὲ καὶ πληθυντικῶς ἐπιγράφεται Τριαγμοί, καθὰ Δημήτριος ὁ Σκήψιος καὶ Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεύς. ἀναγράφουσι δὲ ἐν αὐτῷ τάδε· Ἀρχὴ δέ μοι τοῦ λόγου πάντα τρία, καὶ πλέον τοῦδε, πλέον ἐλάσσων τούτων τριῶν ἑνός, ἑκάστου ἀρετὴ τριάς, Σύνεσις καὶ Κράτος καὶ Τύχη.

(94) Ἰωνία χώρα. καὶ Ἰωνίας πόλεις δώδεκα, Ἔφεσος, Ἄνδροκλος, Μίλητος, Μυοῦς, Πριήνη, Κολοφῶν, Τέως, Λέβεδος, Ἐρυθραί, Φώκαια, Κλαζομεναί, Σάμος.

Ἰωνικός, Ἑλληνικός, Ἀθηναίοις, ἀρχαῖος· καὶ Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ ἁβρῶς, τρυφερῶς. Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις,

ἐμιτροφόρουν τε καὶ διεκίνουν Ἰωνικῶς.

K.

Καβύλη, Δημοσθένης ἐν ὀγδόῳ Φιλιππικῶν. χωρίον 158 ἐστὶ τῆς Θρᾴκης, ὥς φησι Θεόπομπός τε ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ ἑβδόμῃ καὶ Ἀναξιμένης ἐν ὀγδόῳ Φιλιππικῶν. οὗτος δέ φησιν αὐτὸ ἱδρύσασθαι πρὸς τῷ Τάξῳ καταμῷ κατὰ μέσον τῆς Θρᾴκης.

Καδίσκος, Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἁγνίου κλήρου. ἀγγεῖόν τι εἰς ὃ ἐψηφοφόρουν οἱ δικασταὶ οὕτως ἔλεγον. Φρύνιχος Μούσαις,

ἰδού, δέχου τὴν ψῆφον, ὁ καδίσκος δέ σοι
ὁ μὲν ἀπολύων οὗτος, ὁ δ' ἀπολλὺς ὁδί.

Καδμεία, Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ. τῆς Καδμείας καὶ οἱ ἄλλοι ῥήτορες πολλάκις μνημονεύουσι. λέγεται δὲ οὕτως ἡ τῶν Θηβαίων ἀκρόπολις, ὡς παρὰ πᾶσι σχεδὸν τοῖς ἱστορικοῖς ὡμολόγηται.

Καθάρσιον, Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου. ἔθος ἦν Ἀθήνῃσι καθαίρειν τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὰ θέατρα καὶ ὅλως τὰς τοῦ δήμου συνόδους μικροῖς πάνυ χοιριδίοις, ἅπερ ὠνόμαζον καθάρσια. τοῦτο δ' ἐποίουν οἱ λεγό- 159 μενοι περιστίαρχοι, οἵπερ ὠνομάσθησαν οὕτως ἤτοι (95) ἀπὸ τοῦ περιστείχειν ἢ ἀπὸ τῆς Ἑστίας.

Καθελών. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους φησίν· ἢ ἐν ὁδῷ καθελών, ἀντὶ τοῦ ἀνελών, ἢ ἀποκτείνας. ἐχρήσαντο δὲ οὕτω τῷ ὀνόματι καὶ ἄλλοι, ὡς καὶ Στησίχορος ἐν Ἰλίου πέρσει καὶ Σοφοκλῆς ἐν Εὐμήλῳ.

Καθήκοντα. Δημοσθένης ἐν δεκάτῳ Φιλιππικῶν φησιν, Ὅστις οὐκ ἠξίου τὰ καθήκοντα ἐφ' ἑαυτὸν ποιεῖν, ἀντὶ τοῦ τὰ ἥκοντα ἐφ' ἑαυτόν.

Καθετος, ὁ καθιέμενος εἰς τὸ πέλαγος ἀμνος. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Τελαμῶνος. διείλεκται περὶ τοῦ καθέτου Μελίτων ἐν πρώτῳ περὶ τῶν ἐν Ἀθήνῃσι Γενῶν.

Καὶ γὰρ τὸ μηδένα τῶν μαχίμων ἄνευ τῆς τῶν ἀρχόντων γνώμης ἀποδημεῖν. Ἰσοκράτους ἐν τῷ Βουσίριδι περὶ Λακεδαιμονίων ταῦτα λέγοντος ῥητέον ὅτι καὶ οἱ τὰς Λακεδαιμονίων πολιτείας γεγραφότες τὰ ὅμοια εἰρήκασιν. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης οὐκ ἐξεῖναί φησιν ἀποδημεῖν τοῖς Λακεδαιμονίοις, ὅπως 160 μηδὲ ἐθίζωνται ἄλλων νόμων εἶναι φίλοι. τοῦ μέντοι Ἰσοκράτους τοὺς μαχίμους μόνους λέγοντος κωλύεσθαι ἀποδημεῖν, οἱ περὶ Ἀριστοτέλην τοὺς πάντας Λακεδαιμονίους φασίν.

Καινῶς, Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ. οἷον ὡς τοῖς νεωτέροις ἁρμόττειν πράγμασιν. Ἔφορος δὲ τρόπον τινὰ ἐξηγήσατο αὐτὸ ἐν τῇ πρώτῃ.

Κακοτεχνιῶν, δίκης ὄνομα, ἣν οἱ ἑλόντες τινὰ ψευδομαρτυριῶν κατὰ τοῦ παρασχομένου αὐτοῦ ἐδίδοσαν. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοθέου τίσεως, εἰ γνήσιος, καὶ ἐν τῷ κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιβούλου.

Κακῶς εἰδότες, ἀντὶ τοῦ ἀγνοοῦντες. Ἰσοκράτης περὶ εἰρήνης.

Κακώσεως, δίκης ὄνομά ἐστι ταῖς τε ἐπικλήροις κατὰ τῶν γεγαμηκότων καὶ κατὰ τῶν παίδων τοῖς γο- (96) νεῦσι καὶ κατὰ τῶν ἐπιτρόπων τοῖς ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν. Δημοσθένης κατὰ Τιμοκράτους καὶ Λυσίας ἔν τε τῷ περὶ τοῦ Ἡγησάνδρου κλήρου καὶ [Ὑπερίδης] ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ Πυράνδρου κλήρου. ὅτι δὲ ἐξῆν καὶ παντὶ τῷ βουλομένῳ γράφεσθαι κακώσεως γονέων καὶ ταῖς 161 ἐπικλήροις βοηθεῖν, δηλοῦται ἔν τε τῷ προειρημένῳ λόγῳ Ὑπερίδου καὶ ἐν τῷ Λυσίου κατὰ Φιλωνίδου βιαίων, εἰ γνήσιος· ἣν δὲ καὶ ἄνευ ὕδατος.

Καλαύρεια, Δημοσθένης ἐν τῇ περὶ τῆς ἑαυτοῦ καθόδου ἐπιστολῇ. νῆσός ἐστι πλησίον Τροιζῆνος, ὡς Ἑκαταῖος ἐν περιόδῳ τῆς γῆς ἔφη. ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Εἰρήνη ἡ Καλαύρεια, καθά φησιν Ἀντικλείδης.

Κανηφόροι, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος περὶ τῶν κανηφόρων. Φιλόχορος ἐν δευτέρᾳ Ἀτθίδος φησὶν ὡς Ἐριχθονίου βασιλεύοντος πρῶτον κατέστησαν αἱ ἐν ἀξιώματι παρθένοι φέρειν τὰ κανᾶ τῇ θεῷ, ἐφ' οἷς ἐπέκειτο τὰ πρὸς τὴν θυσίαν, τοῖς τε Παναθηναίοις καὶ ταῖς ἄλλαις πομπαῖς.

Καρκίνος, Λυσίας ἐν τῇ περὶ τοῦ κυνὸς ἀπολογίᾳ, εἰ γνήσιος· ἐλυμαίνοντο γάρ μου τὸν καρκίνον εἰσφοιτῶσαι αἱ κύνες. καὶ ὅταν ὁ σῖτος ῥιζωθῇ κατὰ τῆς γῆς, κεκαρκινῶσθαί φασι. Φερεκράτης Αὐτομόλοις,

ὁπόταν σχολάζῃς, νῆψον, ἵνα τὰ λήϊα
συγκαρκινωθῇ.

λέγεται καρκίνος καὶ πάθος τι συμβαῖνον ἐν τοῖς σώμα- 162
σιν, ὃ νῦν καρκίνωμα καλοῦσιν. ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα, οὗ μνημονεύει Ἰσοκράτης Τραπεζιτικῷ. εἴη δ' ἂν οὗτος ὁ Ἀθηναίων στρατηγὸς, πεμφθεὶς περιπλεῦσαι Πελοπόννησον. περὶ δὲ τῆς τραγῳδίας ποιητοῦ, τοῦ Ξενοκλέους υἱοῦ, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Μνησίμαχόν φησι. συντίθεται δὲ τούτοις καὶ Καρκίνος ὁ ποιητὴς εἰπὼν,

οὐ κεῖνος ἐξέστησε, τὰς γὰρ ἐμφύτους (97)
ὀρθῶς παγείσας μὲν φρένας
οὐδεὶς ἐπαίρει καιρὸς ἐξαμαρτάνειν.

Καρποῦ δίκη. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους ἐπιτροπῆς, εἰ γνήσιος· Εἰ γάρ τι ἐγκαλεῖς τῷδε τῷ μειρακίῳ καὶ τῶν σῶν τι ἔχει, δίκασαι αὐτῷ κατὰ τοὺς νόμους· εἰ μὲν χωρίου ἀμφισβητεῖς, καρποῦ· εἰ δὲ οἰκίας, ἐνοικίου, ὥσπερ οὗτός σοι νῦν ἐπιτροπῆς δικάζεται.

Κάρυανδα, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου. ἔστι δὲ πόλις τῆς Καρίας.

Καταβολή. Δημοσθένης ἐν ἐννάτῳ Φιλιππικῶν· Ὥσπερ περίοδος ἢ καταβολὴ πυρετοῦ. ἐν ταῖς περιοδι- 163
καῖς νόσοις λέγεταί τις καταβολὴ, διὰ τὸ ἐν ἀποδεδειγμένῳ προϊέναι χρόνῳ, καθάπερ οἱ ἐρανισταὶ τὰς καταβολὰς ποιοῦνται τῶν χρημάτων.

Καταδεδέσθαι, ἀντὶ τοῦ κεφαρμακεῦσθαι καὶ δεδέσθαι φαρμάκοις. Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Πυθέου εἰσαγγελίᾳ.

Κατὰ δήμους δικαστάς, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. περὶ τῶν κατὰ δήμους δικαστῶν, ὡς πρότερον μὲν ἦσαν τριάκοντα καὶ κατὰ δήμους περιιόντες ἐδίκαζον, εἶτα ἐγένοντο τεσσαράκοντα, εἴρηκεν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ πολιτείᾳ.

Καταδικασάμενος, ἀντὶ τοῦ νικήσας καὶ καταδικασθῆναί τινα ποιήσας. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους ὕβρεως.

Κατάγειν τὰ πλοῖα, Δημοσθένης ἐν ὀγδόῳ Φιλιππικῶν. κατάγειν τὰ πλοῖα λέγεται ἀντὶ τοῦ λῄζεσθαι καὶ κακοῦν καὶ μὴ ἐᾶν τοὺς πλέοντας ὅπου βούλονται πλεῖν, ἀλλ' εἰς τὰ οἰκεῖα χωρία τοῖς λῃστεύουσι κατάγειν, ὡς καὶ Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λεωκράτους δηλοῖ.

164 **Κατάστασις**. Λυσίας· ψηφίσασθαι δὲ τοὺς φυλάρ-
(98) χους ἀπενεγκεῖν τοὺς ἱππεύσαντας, ἵνα τὰς καταστάσεις ἀναπράξητε παρ' αὐτῶν. ἔοικεν ἀργύριον εἶναι ὅπερ οἱ κατασταθέντες ἱππεῖς ἐλάμβανον ἐκ τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῇ καταστάσει, ὥσπερ αὐτὸς ὁ ῥήτωρ ἐν τοῖς ἑξῆς ὑποσημαίνει. παρεμφαίνει τοῦτο καὶ Εὔπολις Φίλοις,

οὐκ ἐσωφρόνησας, ὦ πρεσβῦτα, τὴν κατάστασιν
τήνδε λαμβάνων ἄφνω, πρὶν καὶ μαθεῖν τὴν ἱππικήν.

ἔτι δὲ σαφέστερον λέγεται ἐν τῷ Σύρφακι Πλάτωνος. ἀπεδίδοτο δὲ τὸ ἀργύριον ὑπὸ τῶν ἱππευσάντων ὅταν ἀντ' αὐτῶν ἕτεροι καθίσταντο· ἀπῄτουν δὲ αὐτὸ οἱ φύλαρχοι.

Κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀψευδεῖν. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀθηνογένους πρώτῳ. ὁ μὲν τοίνυν νόμος κελεύει ἀψευδεῖν ἐν τῇ ἀγορᾷ· ἔοικεν ὁ νόμος περὶ τῶν ὠνίων κεῖσθαι. Θεόφραστος γοῦν ἐν τοῖς περὶ νόμων φησί, δυοῖν τούτων ἐπιμελεῖσθαι δεῖν τοὺς ἀγορανόμους, τῆς τε ἐν τῇ ἀγορᾷ εὐκοσμίας καὶ τοῦ ἀψευδεῖν μὴ μόνον τοὺς πιπράσκοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὠνουμένους.

Κατατομή. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους· 165
Καὶ καθήμενος κάτω ὑπὸ τῇ κατατομῇ. Φιλόχορος δὲ ἐν ἕκτῃ οὕτως· Αἰσχραῖος Ἀναγυράσιος ἀνέθηκε τὸν ὑπὲρ θεάτρου τρίποδα καταργυρώσας, νενικηκὼς τῷ πρότερον ἔτει χορηγῶν παισί, καὶ ἐπέγραψεν ἐπὶ τὴν κατατομὴν τῆς πέτρας.

Καταπλήξ, ὁ συνεχῶς πεπληγμένος. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Αἰσχίνην τὸν Σωκρατικόν, ἐν τῷ κατ' Ἀνδοκίδου ἀσεβείας, εἰ γνήσιος ὁ λόγος. Θεόπομπος Τισαμένῳ,

ἀλλ' ἡ μὲν Εἰλείθυια συγγνώμην ἔχει
ὑπὸ τῶν γυναικῶν οὖσα καταπλὴξ τὴν τέχνην.

Καταχύσματα, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφά-(99)
νου πρώτῳ. ὅτι τῶν νεωνήτων οἱ δεσπόται τραγήματα κατέχεον, Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ δηλοῖ· ὅτι δὲ καὶ τῶν ἀπὸ θεωρίας καὶ τῶν νυμφίων, ὡς Θεόπομπος Ἡδυχάρει.

Καταχειροτονία. ἔθος ἦν Ἀθήνῃσι κατὰ τῶν ἀρχόντων καὶ κατὰ τῶν συκοφαντῶν προβολὰς ἐν τῷ δήμῳ τίθεσθαι. εἰ δέ τις καταχειροτονηθείη, οὗτος εἰσή-
γετο εἰς τὸ δικαστήριον. ἔστι δὲ πολλάκις τοὔνομα παρά 166
τε Δημοσθένει ἐν τῷ κατὰ Μειδίου καὶ Ὑπερίδει ἐν τῷ ὑπὲρ Χαιρεφίλου περὶ τοῦ ταρίχους. διεξῆλθε δὲ περὶ τῆς καταχειροτονίας καὶ Θεόφραστος ἐν τετάρτῃ τῶν νόμων.

Καταψευδομαρτυρησάμενος, ἀντὶ τοῦ παρασχὼν τοὺς τὰ ψευδῆ μαρτυρήσαντας. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου.

Κατέλευσαν, κατέβαλλον λίθοις. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέους.

Κατῳκοδόμησεν, ἀντὶ τοῦ κατέκλεισεν εἰς οἴκημα καὶ ἀπέκτεινεν. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους πολλάκις.

Κέβρηνα, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. πόλις ἐστὶ τῆς Τρῳάδος Κέβρην, Κυμαίων ἀποικία, ὥς φησιν Ἔφορος ἐν τῇ πρώτῃ.

Κεγχρεων. Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον παραγραφῇ· κἄπειτ' ἔπεισε τοὺς οἰκέτας τοὺς ἐμοὺς καθέζεσθαι εἰς τὸν κεγχρεῶνα· ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ καθαριστήριον, ὅπου τὴν ἐκ τῶν μετάλλων κέγχρον διέψυχον, ὡς ὑποσημαίνει Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ μετάλλων.

167 **Κεῖοι.** Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῶν ἰδίων εὐεργεσιῶν· οἱ Κεῖοι μὲν πόλις τοσαύτη. Κέως, μία τῶν Κυκλάδων νήσων, παρακειμένη τῇ Ἀττικῇ, τὴν νῆσον δὲ πόλιν ὠνόμασεν ὁ ῥήτωρ. καὶ Εὐριπίδης τὴν Εὔβοιαν,

Εὔβοι' Ἀθήναις ἐστί τις γείτων πόλις.

(100) Ἀριστοφάνης δὲ περὶ Σικελίας φησίν,

οἵα πόλις τάλαινα διαλυμαίνεται.

Κειριάδης, Ἰσαῖος ἐν τῇ πρὸς Βοιωτὸν ἐκ δημοτῶν ἐφέσει. ὅτι Κειριάδαι δῆμός ἐστι τῆς Ἱπποθοωντίδος εἴρηκε Διόδωρος ἐν τῷ περὶ τῶν Δήμων.

Κεκροπὶς, Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα: μία δ' ἦν τῶν δέκα φυλῶν Ἀθήνησι Κεκροπὶς, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ ἐπιταφίῳ, εἰ γνήσιος.

Κελέοντες, Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς Δημοσθένους γραφὴν ἀπολογίᾳ; Ἵνα τοὺς κελέοντας κατέπηξεν. κυρίως μὲν κελέοντές εἰσιν οἱ ἱστόποδες, ὡς καὶ παρ' Ἀριστοφάνει δῆλον τῷ κωμικῷ· μεταφορικῶς δὲ νῦν ὁ ῥήτωρ λέγοι ἂν τὰ ὀρθὰ ξύλα.

168 **Κεραμεῖς,** Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου πρώτῳ. δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Ἀκαμαντίδος Κεραμεῖς, ὥς φησι Διόδωρος. φησὶ δὲ Φιλόχορος ἐν τῇ τρίτῃ εἰληφέναι τούτους τοὔνομα ἀπὸ τῆς κεραμεικῆς τέχνης καὶ τοῦ θύειν Κεράμῳ τινὶ ἥρωϊ.

Κεραμεικὸς, Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα περὶ ὅρων, ὅτι δύο εἰσὶ Κεραμεικοὶ, ὡς καὶ ὁ ῥήτωρ φησὶν, ὁ μὲν ἔνδον ἐν τῇ πόλει, ὁ δὲ ἕτερος ἔξω τῆς πόλεως· ἔνθα καὶ τοὺς ἐν πολέμῳ τελευτήσαντας ἔθαπτον δημοσίᾳ καὶ τοὺς ἐπιταφίους ἔλεγον, ὡς δηλοῖ Καλλίστρατος ἢ Μενεκλῆς ἐν τῷ περὶ Ἀθηνῶν.

Κερκίδας. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος τοὺς προδότας καταλέγων φησὶν, Ἀρκάδας Κερ-

κίδας· ὅτι δ' οὗτος τῶν τὰ Μακεδονικὰ φρονούντων ἦν εἴρηκε καὶ Θεόπομπος ἐν τῷ πεντεκαιδεκάτῳ Φιλιππικῶν.

Κέρκουρος, εἶδός τι νεώς. Δείναρχος Τυῤῥηνικῷ.

Κέρκωψ, Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. ἐν τοῖς εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένοις Κέρκωψιν δηλοῦται (101) ὡς ἐξαπατητῆρές τε ἦσαν καὶ ψεῦσται οἱ Κέρκωπες. Ξεναγόρας δὲ εἰς πιθήκους αὐτοὺς μεταβαλεῖν φησι καὶ 169 τὰς Πιθηκούσσας νήσους ἀπ' αὐτῶν κληθῆναι. Αἰσχίνης δὲ ὁ Σαρδιανὸς ἐν τοῖς Ἰάμβοις καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἀναγράφει, Ἄνδουλον καὶ Ἄτλαντον.

Κεινέας, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ὡμολόγηται καὶ παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς ὅτι Κενέας εἷς ἦν τῶν προϊεμένων Φιλίππῳ τὰ Θετταλῶν πράγματα, καὶ μάλιστα Θεοπόμπῳ ἐν πρώτῃ, ἅμα καὶ διεξερχομένῳ τὰ ἐπὶ τὸν ἄνδρα.

Κερσοβλέπτης. πολλάκις τούτου μνημονεύουσιν οἱ ῥήτορες, ὥσπερ καὶ Δημοσθένης κατ' Ἀριστοκράτους. ἦν δὲ παῖς Κότυος, καὶ νεώτατος ὢν βασιλεὺς κατεστάθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς Θρᾴκης· ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ Χεῤῥονήσου ποτὲ ἐπολέμησεν Ἀθηναίοις δηλοῖ καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ εἰρήνης.

Κεστρῖνοι, Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ ταρίχους· Κεστρῖνος ἰχθύς. ἐπισκεπτέον δὲ, εἰ διαφέρει τι κεστρέως.

Κέφαλος, ὄνομα κύριον, δημαγωγός.

Κεφαλῆθεν, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα ἐπι- 170 τροπῆς. Κεφαλὴ δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος, ἀφ' ἧς ὁ δημότης λέγεται Κεφαλῆθεν, καθά φησι Διόδωρος.

Κηδωνίδης, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου, Ὑπερβαίνων τούσδε τοὺς ἀγρίους Κηδωνίδην . . . παιδερασταί τινες ἦσαν οὗτοι σφοδροί.

Κηκὶς, βάμμα τι καὶ στύμμα, ἢ καρπός τις δρυὸς ἐπιτήδειος εἰς βαφήν. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀφόβου πρώτῳ.

Κῆπος, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. πόλις δέ ἐστι κατὰ Βόσπορον καλουμένη Κῆπος.

Κηρυκεία, ὁ διδόμενος μισθὸς τοῖς κήρυξιν (102)ἐπὶ ταῖς γινομέναις πράσεσιν. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους.

Κήρυκες, Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ. γένος ἐστὶν ἐν Ἀθήναις οὕτως ὀνομαζόμενον. κέκληται δὲ ἀπὸ Κήρυκος τοῦ Ἑρμοῦ.

Κηττοί, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίου ἀργίας. δῆμός ἐστι τῆς Λεοντίδος, ὡς Διόδωρος ὁ περιηγητής φησι.

Κηφισιεύς, Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους. δῆμός ἐστι τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς, ὡς αὐτός φησι.

171 **Κηφισόδωρος**, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Μενεσαίχμου. κεκωμῴδηται δὲ οὗτος ὡς ὀνώδης. ἕτερος δ' ἂν εἴη Κηφισόδωρος ὁ ἵππαρχος, ὃς ἐν Μαντινείᾳ μετὰ Γρύλλου τοῦ Ξενοφῶντος ἀπέθανεν, οὗ μνημονεύει Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Καλλαίσχρου.

Κηφισόδοτος, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Ἀνδροτίων ἐν πέμπτῃ Ἀτθίδος ἱστορεῖ ὡς Ἀλωπεκόνησον πολιορκῶν ἀπεχειροτονήθη καὶ κριθεὶς ἑάλω καὶ ἀπέτισε πέντε τάλαντα.

Κιγκλίς, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος. αἱ τῶν δικαστηρίων θύραι κιγκλίδες ἐκαλοῦντο. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν,

ὁ δ' Ἡλιαστὴς εἷρπε πρὸς τὴν κιγκλίδα.

Κίναδος, ἀντὶ τοῦ θηρίον. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ἔστι καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, ὡς καὶ παρ' Ἀριστοφάνει· ἰδίως δέ φασι Σικελιώτας τὴν ἀλώπεκα καλεῖν κινάδιον.

Κινησίας. Λυσίου δύο λόγοι εἰσὶ πρὸς Κινησίαν, ἐν οἷς πολλάκις μνημονεύει τἀνδρός, λέγων ὡς ἀσεβέστατος εἴη καὶ παρανομώτατος καὶ ὅτι καὶ οἱ κωμῳδοδιδάσκαλοι καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν γράφουσιν εἰς αὐτόν. (103)εἴη δ' ἂν οὗτος ὁ διθυραμβοποιός, οὗ μέμνηνται πολλά-

κις οἱ κωμικοὶ καὶ Στράττις ὅλον δρᾶμα ποιήσας εἰς αὐτόν, ὅπερ ἐπεγράφη Κινησίας, ἐν ᾧ καὶ τὴν ἀσέβειαν αὐτοῦ κωμῳδεῖ.

Κιῤῥαῖον πεδίον, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Κίῤῥα πόλις ἐστὶν ἀπέχουσα Δελφῶν σταδίους τριάκοντα. ἔοικεν οὖν Κιῤῥαῖον πεδίον καλεῖν ὁ ῥήτωρ τὸ ταύτῃ παρακείμενον τῇ πόλει.

Κισθήνη, Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ. ὄρος τῆς Θρᾴκης. Κρατῖνος·

κἀνθένδ' ἐπὶ τέρματα γῆς ἥξεις καὶ Κισθήνης ὄρος ὄψει.

Κιττοφόρος. ἔνιοι διὰ δύο σσ γράφουσι κισσοφόρος. τὰς γὰρ λεγομένας κίσσας ἱερὰς εἶναι ἔλεγον τοῦ Διονύσου καὶ ταῖν θεαῖν.

Κλιμάζει. Δείναρχος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Συνηγορίᾳ, Αἰσχίνης κατὰ Δεινίου· Ὅταν οὖν ἀπολογούμενος κλιμάζῃ καὶ παράγῃ τοὺς νόμους, ἀντὶ τοῦ παρακλίνῃ καὶ παρατρέπῃ. μήποτε δὲ δεῖ γράφειν βλιμάζει, ἵν' ᾖ οἷον θλίβει καὶ βιάζεται.

Κληροῦχοι, Δημοσθένης ἐν ὀγδόῳ Φιλιππικῶν. κληροῦχοι ἐκαλοῦντο οὓς Ἀθηναῖοι ἔπεμπον ἐπὶ τὰς 173
πόλεις ἃς ἐλάμβανον, κλήρους ἑκάστοις διανεμοῦντας. Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ· Ὑπὲρ ὧν προσήκει τοὺς εὖ φρονοῦντας μεγάλην χάριν ἔχειν πολὺ μᾶλλον ἢ τὰς κληρουχίας ἡμῖν ὀνειδίζειν, ἃς ἡμεῖς εἰς τὰς ἐρημουμένας τῶν πόλεων φυλακῆς ἕνεκα τῶν χωρίων, ἀλλ' οὐ διὰ πλεονεξίαν ἐξεπέμπομεν. ἐν δὲ τῷ περὶ τῶν Συμμοριῶν Δημοσθένης κληρουχικὰ ἂν λέγοι τὰ τῶν ἐκπεμφθέντων εἰς ἑτέραν χώραν ἡντιναδήποτε κατὰ κληρουχίαν. πῶς γὰρ οἷόν τε τὸν μὴ ἐπιδημοῦντα Ἀθήνῃσι τριηραρχεῖν;

Κλῆσις, ἡ πρόκλησις, τουτέστι παραγγελία εἰς κρίσιν. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. ὅτι μέντοι καὶ προσκλήσεις ἔλεγον ὁ αὐτὸς ἐν τῷ περὶ (104)
Ἁγνίου κλήρου δηλοῖ.

Κλητῆρες καὶ κλητεύειν. κλητῆρες μὲν οἱ ἄνδρες δι' ὧν εἰς τὰς δίκας προσκαλοῦνται οἱ διαδικα-

ζόμενοί τισιν. ἔδει γὰρ παρεῖναί τινας ὥσπερ μάρτυρας τῆς προσκλήσεως. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Νεοκλέα περὶ χωρίου· πολὺ δέ ἐστιν ὅλως τοὔνομα παρά τε τοῖς ῥήτορσι καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. κλητεῦσαι δέ ἐστι
174 τὸ κλητῆρα γενέσθαι, ὡς Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος. λέγεται κλητεύεσθαι καὶ ἐκκλητεύεσθαι ἐπὶ τῶν μαρτύρων, ὅταν μὴ ὑπακούωσι πρὸς τὴν μαρτυρίαν ἐν τοῖς δικαστηρίοις, καὶ ἔστιν ἐπιτίμιον κατ' αὐτῶν δραχμαὶ χίλιαι, ὡς Ἰσαῖος ἐν τῷ ὑπὲρ Πύθωνος ἀποστασίου.

Κοβαλεία, Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Πυθέου εἰσαγγελίᾳ. κοβαλεία ἐλέγετο ἡ προσποιητὴ μετὰ ἀπάτης παιδιά, καὶ κόβαλος ὁ ταύτῃ χρώμενος. ἔοικε δὲ συνώνυμον τῷ βωμολόχῳ. Φιλόχορος ἐν δευτέρῳ Ἀτθίδος· οὐ γάρ, ὥσπερ ἔνιοι λέγουσι, βωμολόχον τινὰ καὶ κόβαλον γενέσθαι νομιστέον τὸν Διόνυσον. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν ὀγδόῃ ζῴων ἱστορίας τὸν ὦτόν φησι κόβαλον καὶ μιμητὴν ὄντα ἀντορχούμενον ἁλίσκεσθαι.

Κόβαλοι, δαίμονές εἰσί τινες σκληροὶ περὶ τὸν Διόνυσον.

Κοινὸν γραμματεῖον καὶ ληξιαρχικόν. τὸ μὲν κοινὸν γραμματεῖόν ἐστιν εἰς ὃ ἐνεγράφοντο οἱ εἰσαγόμενοι εἰς τοὺς φράτορας καὶ γεννητάς, τὸ δὲ
175 ληξιαρχικὸν εἰς ὃ ἐνεγράφοντο οἱ εἰς τοὺς δήμους ἐγγραφόμενοι, ὡς δεικνύουσιν ἄλλοι τε ῥήτορες καὶ Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀπολλοδώρου κλήρου.

Κοινωνικῶν. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν Συμμοριῶν· κοινωνικοὺς ἂν λέγοι τάχα μὲν τοὺς ἀνέμητον οὐσίαν ἔχοντας ἀδελφούς, ὧν ὁ μὲν πατὴρ ἐδύνατο λειτουργεῖν, οἱ δὲ κληρονόμοι τῶν ἐκείνου καθ' ἕνα
(105) τριηραρχεῖν οὐκ ἐξήρκουν· τάχα δὲ καὶ περὶ τῶν ἑκούσιον κοινωνίαν συνθεμένων ἐμπορίας, ἢ τινος ἄλλου, ὧν ἕκαστος οὐκ εἶχε τὸ ὅλον τίμημα τῆς κοινῆς οὐσίας.

Κοιρωνίδαι. ἔστι Λυκούργῳ λόγος οὕτως ἐπιγραφόμενος, Κροκωνιδῶν διαδικασία πρὸς Κοιρωνίδας, ὃν ἔνιοι Φιλίνου νομίζουσιν· ἔστι δὲ γένος οἱ Κοιρωνίδαι, περὶ ὧν Ἴστρος ἐν τῇ συναγωγῇ τῆς Ἀτθίδος

φησίν. ὠνομασμένον δ' ἂν εἴη ἀπὸ Κοίρωνος, ὃν νόθον ἀδελφὸν εἶναί φασι τοῦ Κρόκωνος· παρ' ὃ καὶ ἐντιμοτέρους εἶναι τοὺς Κροκωνίδας τῶν Κοιρωνιδῶν. ὁ δὲ τὸν λόγον γεγραφὼς ὅστις ποτέ ἐστιν τρισὶν ὀνόμασί φησιν αὐτοὺς προσηγορεῦσθαι, καὶ γὰρ Κοίρωνίδας καὶ Φιλιεῖς καὶ Περιθοίδας.

Κολυττεύς, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. δῆ-176
μός ἐστι τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς Κολυττός.

Κολωνίτας, Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀπελλαῖον περὶ τοῦ θησαυροῦ. τοὺς μισθωτοὺς Κολωνίτας ὠνόμαζον, ἐπειδὴ παρὰ τῷ Κολωνῷ εἱστήκεισαν, ὅς ἐστι πλησίον τῆς ἀγορᾶς, ἔνθα τὸ Ἡφαίστειον καὶ τὸ Εὐρυσάκειόν ἐστι. ἐκαλεῖτο δὲ ὁ Κολωνὸς οὗτος ἀγοραῖος. ἦν δὲ καὶ ἕτερος Κολωνὸς πρὸς τὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερὸν, ὡς Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέους. οὗτος δ' ἂν εἴη ὁ τῶν ἱππέων. Φερεκράτης ἐν Πετάλῃ· Οὗτος πόθεν ἥκεις ἐς Κολωνὸν, ἢ μὴν οὐ τὸν ἀγοραῖον, ἀλλὰ τὸν τῶν ἱππέων. Δημοσθένης ἐν τοῖς Κολωνῆθέν φησι. περὶ τῶν Κολωνῶν Διόδωρός τε ὁ περιηγητὴς καὶ Φιλόχορος ἐν τρίτῃ Ἀτθίδος διεξῆλθε.

Κομιστικὰ πλοῖα, Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τῆς φυλακῆς τῶν τριηρῶν. ἔοικε καλεῖσθαι κομιστικὰ πλοῖα ἐν οἷς ἐκόμιζον οἱ τύραννοι τὰ ληφθέντα λάφυρα, ὡς αὐτὸς ὁ ῥήτωρ ὑποσημαίνει ἐν τῷ τριακοστῷ λόγῳ.

Κόμματα καὶ κυρήβια, Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ
Καλλισθένους εἰσαγγελίᾳ. τὰ μὲν κυρήβιά εἰσι τὰ πί-177
τυρα· τὰ δὲ κόμματα ἔοικεν εἶναι μέρη τινὰ ἢ τῆς
καλάμης ἢ τῶν περὶ τὸν σῖτον αὐτὸν ἐν τῷ στάχυϊ γι-(106)
νομένων ἢ τῶν ἀνθερίκων.

Κορδακισμός, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. ὁ κόρδαξ κωμικῆς ὀρχήσεώς ἐστιν εἶδος, καθάπερ φησὶν Ἀριστόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς τραγικῆς ὀρχήσεως. ἔστι τοὔνομα καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ, ὡς παρὰ Νικοφῶντι.

Κοροπλάθος, Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς ἀντιδόσεως. τοὺς ἐκ πηλοῦ ἢ κηροῦ ἤ τινος τοιαύτης ὕλης πλάττοντας κόρας ἢ κούρους οὕτως ὠνόμαζον.

Κορσίαι, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. πόλις ἐστὶ τῆς Βοιωτίας Κορσίαι, ὡς Θεόπομπος ἐν τῇ τριακοστῇ.

Κοτύλαιον ὄρος, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. ἔοικε τὸ ὄρος τῆς Εὐβοίας εἶναι. Ἀρχέμαχος γοῦν ἐν τρίτῃ Εὐβοεικῶν φησι· Κότυλος μὲν οὖν φαίνεται κατασχεῖν τὸ ὄρος τὸ νῦν ἀπ' ἐκείνου Κοτύλαιον καλούμενον.

178 *Κότυς*, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. οὗτος ἦρξε τῆς Θρᾴκης ἔτη εἰκοσιτέσσαρα· διῆγε δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐν τρυφαῖς καὶ ἡδυπαθείαις, ἔπειτα αὔξησιν λαμβανούσης αὐτῷ τῆς εὐπραγίας εἰς ὠμότητα καὶ ὀργὴν ἐξηνέχθη, ὡς καὶ τὴν γυναῖκα, ἐξ ἧς αὐτῷ ἦν τέκνα, διέκοψε μέσην ταῖς αὐτοῦ χερσὶν ἀπὸ τῶν αἰδοίων ἀρξάμενος.

Κραναλλίδαι, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Δίδυμός φησι δεῖν γράφεσθαι Κραυγαλλίδαι, οὕτω γὰρ λέγεσθαι τὴν ἐν Φωκεῦσι πλησίον Κιῤῥας χώραν Κραυγάλλιον, ὡς καὶ Ξεναγόρας ἐν τετάρτῳ χρόνων ἱστορεῖ.

Κρᾶστις, Δείναρχος ἐν τῷ πρὸς Λυσικράτην. Κρᾶστίς ἐστιν ἡ πόα, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης.

Κριθωτὴν, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. Κριθωτὴ μία πόλις τῶν ἐν Χεῤῥονήσῳ, καθά φησιν Ἑλλάνικος ἐν πρώτῃ Τρωϊκῶν. Ἔφορος δ' ἐν τῇ τετάρτῃ φησὶν, αὐτὴν κατοικισθῆναι ὑπὸ Ἀθηναίων τῶν μετὰ Μιλτιάδου ἐκεῖ παραγενομένων.

Κριωεὺς, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον. (107)δῆμός ἐστι τῆς Ἀντιοχίδος Κριώα, ὥς φησι Διόδωρος
179 ἐν τῷ περὶ τῶν Δήμων.

Κρώβυλος, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Ἡγήσιππος μέν ἐστιν ὁ Κρώβυλος ἐπικαλούμενος. κυρίως δὲ εἶδός τι ἐμπλοκῆς ἐστιν ὁ κρώβυλος, καθά φησι Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ.

Κτησίου Διὸς, Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀπελλαῖον. Κτήσιον Δία ἐν τοῖς ταμείοις ἵδρυντο. Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ·

νῦν δ' εἰς γυναικωνῖτιν εἰσιόνθ' ὅταν
ἴδω παράσιτον, τὸν δὲ Δία τὸν κτήσιον
ἔχοντα τὸ ταμιεῖον οὐ κεκλεισμένον,
ἀλλ' εἰστρέχοντα πορνίδια.

Κτησιφῶν. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. τὸ μὲν γὰρ ἐξαρχῆς ἄχρι τοῦ λόγου τυχεῖν Φίλιππον ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, Κτησιφῶν καὶ Ἀριστόδημος τὴν πρώτην ἔφερον τοῦ φενακισμοῦ. εἷς τῶν δέκα πρέσβεων τῶν μετὰ Δημοσθένους καὶ Αἰσχίνου πρεσβευσάντων ἦν οὗτος· ἑκάτερος γοῦν τῶν ῥητόρων ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας πολλάκις αὐτοῦ μνημονεύει. ἕτερος δ' ἂν εἴη τις ὁ τὸ ψήφισμα τὸ περὶ τοῦ στεφάνου γεγραφὼς Δημοσθένει, καθ' οὗ λόγος ἐστὶ τῷ Αἰσχίνῃ ὁ 180 κατὰ Κτησιφῶντος.

Κυδαθηναιεὺς, Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ τοῦ Ἱππέως κλήρου. Κυδαθήναιον δῆμός ἐστι φυλῆς Πανδιονίδος, ἀφ' οὗ ὁ δημότης Κυδαθηναιεύς.

Κυδαντίδης, Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Πολύευκτον. δῆμός ἐστι τῆς Αἰγηΐδος Κυδαντίδαι.

Κυθήριος, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον. Κύθηρον δῆμος τῆς Πανδιονίδος, ἀφ' οὗ ὁ δημότης λέγεται Κυθήριος.

Κύθνιοι, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ συντάξεως. (108) Κύθνος μία τῶν Κυκλάδων νήσων, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κυθνίων πολιτείᾳ.

Κύκλοι, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Καλλαισχρου. κύκλοι ἐκαλοῦντο οἱ τόποι ἐν οἷς ἐπωλοῦντό τινες. ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ τοῦ κύκλῳ περιεστάναι τοὺς πωλουμένος. Μένανδρος Ἐφεσίῳ,

ἐγὼ μὲν οὖν ἤδη μοι δοκῶ νὴ τοὺς θεοὺς
ἐν τοῖς κύκλοις ἐμαυτὸν ἐκδεδυκότα
ὁρᾶν κύκλῳ τρέχοντα καὶ πωλούμενον.

Κύμβιον, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. εἶδός τι ἐκπώματος τὸ κύμβιον. φησὶ δὲ Δίδυμος ἐπίμηκες

181 αὐτὸ εἶναι καὶ στενὸν καὶ τῷ σχήματι παρόμοιον τῷ πλοίῳ ὃ καλεῖται κύμβιον.

Κυνίδαι, Λυκοῦργος ἐν τῇ διαδικασίᾳ Κροκωνιδῶν πρὸς Κοιρωνίδας. γένος ἐστὶ παρ' Ἀθηναίοις οἱ Κυνίδαι.

Κυνόσαργες, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. ἓν τῶν παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίων τὸ Κυνόσαργες.

Κυπρόθεμις, ὄνομα κύριον. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς τῶν Ῥοδίων ἐλευθερίας. Σάμον δὲ φρουρουμένην ὑπὸ Κυπροθέμιδος, ὃν κατέστησε Τιγράνης ὁ βασιλέως ὕπαρχος.

Κύπασσις, Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Βακχίου καὶ Πυθαγόρου, εἰ γνήσιος. οἱ γλωσσογράφοι χιτῶνος εἶδός φασιν αὐτὸν εἶναι τὸν κύπασσιν, οἱ μὲν γυναικείου, οἱ δὲ ἀνδρείου. μέμνηται δ' αὐτοῦ Ἱππῶναξ τε καὶ Ἑκαταῖος ἐν περιόδῳ Εὐρώπης λέγων, Κίσσιοι δὲ ἐσθῆτα φορέουσι κυπάσσεις Περσικάς· καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Ταγηνισταῖς.

Κύρβεις, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας. κύρβεις φησὶν Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς περὶ θεῶν ἔχειν
(109) ἐγγεγραμμένους τοὺς νόμους. εἶναι δ' αὐτοὺς λίθους
182 ὀρθοὺς ἑστῶτας, ὡς ἀπὸ μὲν τῆς στάσεως στήλας, ἀπὸ δὲ τῆς εἰς ὕψος ἀναστάσεως διὰ τὸ κεκορυφῶσθαι κύρβεις ἐκάλουν, ὥσπερ καὶ κυρβασίαν τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τιθεμένην. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ φησίν· Ἀναγράψαντες δὲ τοὺς νόμους εἰς τοὺς κύρβεις ἔστησαν ἐν τῇ στοᾷ τῇ βασιλείᾳ.

Κυρεῖον, Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ. Κυρεῖον στράτευμα, τὸ κατὰ Κύρου συναναβεβηκὸς ὅτε ἐστράτευσεν ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν Ἀρταξέρξην, οὗ μετεῖχε καὶ Ξενοφῶν.

Κυρηβίων, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου. ὅτι δ' ἐπώνυμόν ἐστι τοῦτο Ἐπικράτους τοῦ Αἰσχίνου κηδεστοῦ καὶ ἐν ἄλλοις δεδήλωται.

Κυρία ἐκκλησία, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημέου ξενίας, εἰ γνήσιος. τίνες δὲ αἱ κυρίαι ἐκκλησίαι, Ἀριστο-

τέλης δεδήλωκεν ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ, λέγων τοὺς
πρυτάνεις συνάγειν τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον, ἣ τὴν
βουλὴν ὁσημέραι, πλὴν ἐάν τις ἀφέσιμος ᾖ, τὸν δὲ δῆ-
μον τετράκις τῆς πρυτανείας ἑκάστης. προσγράφουσι
δὲ, φησὶ, καὶ κυρίαν ἐκκλησίαν, ἐν ᾗ δεῖ τὰς ἀρχὰς ἀπο-
χειροτονεῖν οἳ δοκοῦσι μὴ καλῶς ἄρχειν, καὶ περὶ φυ- 183
λακῆς τῆς χώρας καὶ τὰς εἰσαγγελίας ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ
τοὺς βουλομένους ποιεῖσθαί φησι, καὶ τὰ ἑξῆς.

Κυρσίλον. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος· τὸν μὲν ταῦτα συμβουλεύσαντα Θεμιστοκλέα στρατηγὸν ἑλόμενοι, τὸν δὲ ὑπακούειν ἀποφηνάμενον Κυρσίλον καταλιθώσαντες.

Κωδία. τὴν τῆς μήκωνος κεφαλὴν οὕτω καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς,

ἀγαθήν γε κωδίαν.

Κωλιάς, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας, εἰ (110)
γνήσιος. ἐπιθαλασσία ἄκρα Ἀττική ἐστιν ἡ Κωλιάς, ἐκ
μεταφορᾶς τοῦ κώλου ὠνομασμένη. ἔστι δ' αὐτόθι
Ἀφροδίτης ἱερόν. μέμνηται Ἀριστοφάνης κατ' ἀρχὴν τῆς
Λυσιστράτης.

Λ.

Λαγίσκα, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Λαΐδα, εἰ γνήσιος. Λαγίσκας τῆς ἑταίρας μνημονεύει καὶ Στράττις ὁ κωμικὸς οὕτω,

Λαγίσκαν τὴν Ἰσοκράτους παλλακὴν
ἰδεῖν με συκάζουσαν εὐναίαν ἔτι,
τόν τ' αὐλοτρύπην αὐτόν.

184 *Λαμπάδιον*, ἣν νῦν ἡμεῖς λαμπάδα καλοῦμεν, οὕτως ὠνόμαζον. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέου καὶ Πλάτων ἐν πρώτῳ τῆς πολιτείας.

Λαμπάς, Λυσίας ἐν τῷ κατ' Εὐφήμου. τρεῖς ἄγουσιν Ἀθηναῖοι ἑορτὰς λαμπάδος, Παναθηναίοις καὶ Ἡφαιστείοις καὶ Προμηθείοις, ὡς Πολέμων φησὶν ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν τοῖς προπυλαίοις πινάκων. Ἴστρος δ' ἐν πρώτῃ τῶν Ἀτθίδων εἶπεν ὡς ἐν τῇ τῶν Ἀπατουρίων ἑορτῇ Ἀθηναίων οἱ καλλίστας στολὰς ἐνδεδυκότες λαβόντες ἡμμένας λαμπάδας ἀπὸ τῆς ἑστίας ὑμνοῦσι τὸν Ἥφαιστον θύοντες, ὑπόμνημα τοῦ κατανοήσαντος τὴν χρείαν τοῦ πυρὸς διδάξαι τοὺς ἄλλους.

Λαμπτρεῖς, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Κάλλιππον. Λαμπτραὶ δῆμος τῆς Ἐρεχθηΐδος, ὡς Διόδωρός φησι. δύο δέ εἰσι Λαμπτραί, αἱ μὲν παράλιαι, αἱ δὲ καθύπερθεν. Ἀριστοφάνης Ἀμφιάρεῳ, Λαμπτρεὺς ἔγωγε τῶν κάτω.

(111) *Λάρκος*, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Καλλιππίδην. λάρκος ἐστὶ φορμὸς εἰς ὃν ἄνθρακας ἐνέβαλλον. κέχρηνται τῷ ὀνόματι ἄλλοι τε καὶ Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι.

185 *Λαρυγγίζειν*, τὸ πλατύνειν τὴν φωνὴν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθέγγεσθαι, ἀλλ' ἐπιτηδεύειν περιεργότερον

τῷ λάρυγγι χρῆσθαι, οὕτως ἐλέγετο. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Λεμβάδεια, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυσικλέους. πόλις ἐστὶ τῆς Βοιωτίας.

Λέμβος, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ζηνόθεμιν. εἶδος νεὼς ὁ λέμβος· πολλάκις δὲ εἴρηται ἐν τῇ κωμῳδίᾳ.

Λέσχαι, Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα. λέσχας ἔλεγον δημοσίους τινὰς τόπους, ἐν οἷς σχολὴν ἄγοντες ἐκαθέζοντο πολλοί. Ὅμηρος,

οὐ δὲ θέλεις εὕδειν χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθών,
ἠέ που ἐς λέσχην.

Κλεάνθης ἐν τῷ περὶ Θεῶν ἀπονενεμῆσθαι τῷ Ἀπόλλωνι τὰς λέσχας φησίν· ἐξέδραις δὲ ὁμοίας γίνεσθαι αὐτάς, καὶ παρ' ἐνίοις τὸν θεὸν Λεσχηνόριον ἐπικαλεῖσθαι.

Λευκάς, Δημοσθένης ἐν ἐννάτῳ Φιλιππικῶν. νῆσός ἐστι πρὸς τῆς Ἠπείρου κειμένη. διείλεκται δὲ περὶ τῆς ἀκτῆς ἀκριβέστερον Στράβων ἐν τῷ δεκάτῳ τῶν γεωγραφουμένων. ἐν μέσῳ δὲ καὶ τὸ Μενάνδρου δρᾶμα ἡ Λευκαδία.

Λεύκη, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος 186
Ἐστεφανωμένους τῷ μαράθῳ καὶ τῇ λεύκῃ. οἱ τὰ Βακχικὰ τελούμενοι τῇ λεύκῃ στέφονται, αὐτόχθονιον μὲν εἶναι τὸ φυτόν, χθόνιον δὲ καὶ τὸν τῆς Περσεφόνης Διόνυσον. τὴν δὲ λεύκην πεφυκέναι φασὶ πρὸς τῷ Ἀχέροντι, ὅθεν καὶ ἀχερωΐδα καλεῖσθαι παρ' Ὁμήρῳ,

ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωΐς (112)
ἠὲ πίτυς βλωθρή.

Λευκὴ ἀκτή, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην. πλειόνων οὐσῶν Λευκῶν, ὡς Δημήτριος ὁ Μάγνης δηλοῖ, ἔοικε τῆς ἐν Προποντίδι μνημονεύειν ὁ ῥήτωρ νῦν.

Λευκονοιεύς, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀφόβου. Λευκόνοιον δῆμος τῆς Λεοντίδος, ὡς Διόδωρός φησι.

Λεῦκτρα, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ἔστι δὲ χωρίον Βοιώτιον παρὰ Θεσπιάς.

Λέχαιον. ἐν τῇ Μιξιδήμου ἀπολογίᾳ φησὶ Λυσίας ὅτι τὸ Λέχαιον ἑάλω Μνασίππου ἄρχοντος. ἔστι δὲ τὸ Λέχαιον ἐπίνειον Κορινθίων, καθά φησι Στράβων ἐν ὀγδόῃ γεωγραφουμένων.

187 Λεωκόρειον, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. τὸ δὲ Λεωκόριον εἶναί φησι Φανόδημος ἐνάτῳ Ἀτθίδος ἐν μέσῳ τῷ Κεραμεικῷ.

Ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου, εἰς ὃ ἐνεγράφοντο οἱ τελεσθέντες τῶν παίδων, οἷς ἐξῆν ἤδη τὰ πατρῷα οἰκονομεῖν, παρ' ὃ καὶ τοὔνομα γεγονέναι, διὰ τὸ τῶν λήξεων ἄρχειν. λήξεις δέ εἰσιν οἵ τε κλῆροι καὶ αἱ οὐσίαι, ὡς καὶ Δείναρχος ἐν τῇ πρώτῃ καθ' Ἡγελόχου συνηγορίᾳ ὑπὲρ ἐπικλήρου.

Λῆξις, τὸ ἔγκλημα, καθ' ὃν λόγον φαμὲν λαχεῖν δίκην. Ἰσαῖος ἐν τῇ πρὸς Βοιωτὸν ἐφέσει.

Λητή, Ὑπερίδης κατὰ Δημάδου. Λητὴ πόλις ἐστὶ τῆς Μακεδονίας· μνημονεύει δὲ αὐτῆς πολλάκις Μαρσύας ὁ νεώτερος ἐν ἕκτῃ Μακεδονικῶν.

Λίθος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. τῶν τε παρόντων καθ' ἕνα ἡμῖν οὑτωσὶ καὶ πρὸς τὸν λίθον ἄγοντες καὶ ἐξορκοῦντες. ἐοίκασι δ' Ἀθηναῖοι πρός τινι (113) λίθῳ τοὺς ὅρκους ποιεῖσθαι, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ καὶ Φιλόχορος ἐν τῷ τρίτῳ ὑποσημαίνουσιν.

188 Λικνοφόρος, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. τὸ λίκνον πρὸς πᾶσαν τελετὴν καὶ θυσίαν ἐπιτήδειόν ἐστιν. ὁ τοῦτο οὖν φέρων λικνοφόρος λέγοιτ' ἄν. λίκνον τὸ πτύον.

Λιπάρα, Δείναρχος Τυρρηνικῷ. μία τῶν καλουμένων Αἰόλου νήσων περὶ τὴν Σικελίαν ἡ Λιπάρα, ὡς Εὔδοξος ἐν ἡ περιόδου.

Λογισμός, ἡ λογιστικὴ τέχνη. Ἰσοκράτης Βουσίριδι.

Λογισταὶ καὶ λογιστήρια, ἀρχή τις παρ' Ἀθηναίοις οὕτω καλουμένη. εἰσὶ δὲ τὸν ἀριθμὸν δέκα,

οἱ τὰς εὐθύνας τῶν διῳκημένων ἐκλογίζονται ἐν ἡμέραις τριάκοντα, ὅταν τὰς ἀρχὰς ἀποθῶνται οἱ ἄρχοντες. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. διείλεκται περὶ τούτων Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ, ἔνθα δείκνυται ὅτι διαφέρουσι τῶν εὐθυνῶν. μέμνηνται τῆς ἀρχῆς καὶ οἱ κωμικοί. Εὔπολις Πόλεσιν,

ἄνδρες λογισταὶ τῶν ὑπ' εὐθυνῶν χορῶν.

λογιστήρια δ' ἐστὶ τὰ τῶν λογιστῶν ἀρχεῖα, ὡς Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους καὶ Ἀνδοκίδης ἐν τῷ περὶ τῶν Μυστηρίων δηλοῦσιν.

Λογοποιός, ὁ ὑφ' ἡμῶν ἱστορικὸς λεγόμενος. 189
Ἰσοκράτης Βουσίριδι καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῷ δευτέρῳ.

Λόγου τυχεῖν, ἀντὶ τοῦ ἐπαίνου. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Λοιδίας, Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. ὅτι τῆς Μακεδονίας ἐστὶ ποταμὸς ἄλλοι τε ἱστοροῦσι καὶ Ἑκαταῖος ἐν περιόδῳ Εὐρώπης.

Λουτροφόρος καὶ λουτροφορεῖν. ἔθος ἦν τοῖς γαμοῦσι λουτρὰ μεταπέμπεσθαι ἑαυτοῖς κατὰ τὴν (114)
τοῦ γάμου ἡμέραν· ἔπεμπον δ' ἐπὶ ταῦτα τὸν ἐγγυτάτω γένους παῖδα ἄῤῥενα, καὶ οὗτοι ἐλουτροφόρουν. ἔθος δὲ ἦν καὶ τοῖς ἀγάμοις ἀποθανοῦσι λουτροφορεῖν καὶ ἐπὶ τὸ μνῆμα ἐφίστασθαι. τοῦτο δὲ ἦν παῖς ὑδρίαν ἔχων. λέγει περὶ τούτων Δείναρχος ἔν τε τῷ κατὰ Θεοδότου καὶ ἐν τῇ κατὰ Καλλισθένους εἰσαγγελίᾳ. ὅτι δὲ τὰ λουτρὰ ἐκόμιζον ἐκ τῆς νῦν μὲν Ἐννεακρούνου καλουμένης κρήνης, πρότερον δὲ Καλλιρόης, Πολυστέφανος ἐν τῷ περὶ κρηνῶν φησι. μέμνηνται δὲ τοῦ ἔθους οἱ κωμικοί.

Λουσιεύς, Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς τὴν Δημέου γραφήν. δῆμός ἐστι τῆς Οἰνηΐδος Λουσία, ἀφ' ἧς ὁ δη- 190
μότης Λουσιεύς, ὡς Διόδωρός φησι.

Λύκειον, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. ἓν τῶν παρ' Ἀθηναίοις γυμνασίων ἐστὶ τὸ Λύκειον, ὃ Θεόπομπος μὲν ἐν τῇ κα' Πεισιστράτου ποιῆσαι, Φιλό-

χορὸς δ' ἐν τῇ τετάρτῃ Περικλέους φησὶν ἐπιστατοῦντός αὐτὸ γενέσθαι.

Λυκιουργεῖς, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον. Δίδυμός φησι τὰς ὑπὸ Λυκίου κατεσκευασμένας φιάλαις, τοῦ Μύρωνος υἱοῦ, οὕτως εἰρῆσθαι· ἀγνοεῖν δὲ ἔοικεν ὁ γραμματικὸς ὅτι τὸν τοιοῦτον σχηματισμὸν ἀπὸ κυρίων ὀνομάτων οὐκ ἄν τις εὕροι γινόμενον, μᾶλλον δὲ ἀπὸ πόλεων καὶ ἐθνῶν, ὡς κλίνη Μιλησιουργής, Κριτίας φησὶν ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ. μήποτ' οὖν γραπτέον καὶ παρ' Ἡροδότῳ ἐν τῇ ἑβδόμῃ ἀντὶ τοῦ προβόλους δύο Λυκοεργέας, Λυκιεργέας· ἵνα ὥσπερ παρὰ τῷ Δημοσθένει, οὕτως ὀνομάζηται τὰ ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα.

Λυκοῦργος, εἷς τῶν δέκα ῥητόρων, οὗ πάππος Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης.

Λύσανδρος, ὄνομα κύριον. Λακεδαιμονίων ναύαρχος.

Λυσίμαχος, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν ἀτε-
191 λειῶν. ἦν δὲ Ἀριστείδου υἱὸς τοῦ δικαίου ἐπικληθέν-
(115) τος. ἕτερος δ' ἐστὶ Λυσίμαχος οὗ μνημονεύει Λυκοῦρ-
γος ἐν τῷ περὶ τῆς διοικήσεως ὡς εὐτελοῦς μελοποιοῦ.

M.

Μαιμακτηριών, ὁ πέμπτος μὴν παρ' Ἀθηναίοις. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ Διὸς μαιμάκτου. μαιμάκτης δ' ἐστὶν ὁ ἐνθουσιώδης καὶ ταρακτικὸς, ὥς φησι Λυσιμαχίδης ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησι μηνῶν. ἀρχὴν δὲ λαμβάνοντος τοῦ χειμῶνος ἐν τούτῳ τῷ μηνὶ, ὁ ἀὴρ ταράττεται καὶ μεταβολὴν ἴσχει.

Μακροκέφαλοι, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας. ἔθνος ἐστὶν οὕτω καλούμενον, οὗ καὶ Ἡσίοδος ἐν τρίτῳ Γυναικῶν καταλόγῳ μέμνηται. Παλαίφατος δ' ἐν ἑβδόμῃ Τρωϊκῶν ἐν τῇ Λιβύῃ φησὶν ὑπεράνω Κόλχων οἰκεῖν τοὺς Μακροκεφάλους.

Μαλακίζομεν. Δημοσθένης ἐν ἐννάτῳ Φιλιππικῶν φησι, Μένομεν καὶ μαλακιζόμεθα. ἐν ἐνίοις γράφεται μαλακίομεν, ὅπερ δηλοῖ τὸν ὄρον φρίττειν. Αἰσχύλος Ἑλλαδίῳ,

κεκμῆτι μαλακίων ποδί.

Μάλθη, ὁ μεμαλαγμένος κηρός. Δημοσθένης ἐν τῷ 192
κατὰ Στεφάνου. Ἱππῶναξ,

ἔπειτα μάλθῃ τὴν τρόπιν παραχρίσας.

Μαντινέων διοικισμὸς, Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς εἰρήνης περὶ τῶν Λακεδαιμονίων λέγων φησὶ, Μαντινέας διῴκισαν. καὶ Ἔφορος ἐν τῇ εἰκοστῇ φησὶν ὅτι εἰς πέντε κώμας τὴν Μαντινέων διῴκισαν πόλιν Λακεδαιμόνιοι.

Μαργίτης. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. (116)
ἐπωνυμίαν δὲ Ἀλεξάνδρῳ Μαργίτην ἔθεντο. καὶ Μαρσύας ἐν πέμπτῳ τῶν περὶ Ἀλέξανδρον ἱστορεῖ λέγων, Μαργίτην ὑπὸ Δημοσθένους καλεῖσθαι τὸν Ἀλέξανδρον. ἐκάλουν δὲ τοὺς ἀνοήτους οὕτω διὰ τὸν εἰς Ὅμηρον

ἀναφερόμενον Μαργίτην, ὅπερ ποίημα Καλλίμαχος θαυμάζειν ἔοικεν.

Μαρώνεια, Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον παραγραφῇ. τόπος ἐστὶ τῆς Ἀττικῆς· ἔστι μέντοι καὶ πόλις ἐν Θρᾴκῃ Μαρώνεια, ἣν φασιν εἶναι τὴν ὑφ' Ὁμήρου Ἴσμαρον καλουμένην. μνημονεύουσι δὲ αὐτῆς Δημοσθένης τε ἐν τῷ πρὸς Πολυκλέα καὶ Ἔφορος ἐν τῇ τετάρτῃ.

Μασσαλία. Ἰσοκράτης μὲν φησιν ἐν Ἀρχιδάμῳ,
193 ὡς Φωκαεῖς φυγόντες τὴν τοῦ μεγάλου βασιλέως δεσποτείαν, εἰς Μασσαλίαν ἀπῴκισαν. ὅτι δὲ πρὸ τούτων τῶν χρόνων ἤδη ὑπὸ Φωκαίων ᾤκιστο ἡ Μασσαλία καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Μασσαλιωτῶν πολιτείᾳ δηλοῖ.

Μάστειρα, ἐν ὀγδόῃ Φιλιππικῶν Δημοσθένης· τῶν μὲν ἐν Θρᾴκῃ κακῶν, τί γὰρ ἂν ἄλλο τις εἴποι Δρογγίλον καὶ Καβύλην καὶ Μάστειραν; μήποτε γραπτέον Βάστειραν, ἢ Πίστειραν, ἢ Ἐπίμαστον, ἐπεὶ ταύτας τὰς πόλεις εὑρίσκομεν παρ' Ἀναξιμένει ἐν ἑβδόμῳ τῶν περὶ Φίλιππον, τὴν δὲ Μάστειραν οὐδαμοῦ μνήμης τυχοῦσαν.

Μαστῆρες, Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Πάγκαλον. ἔοικεν ἀρχή τις εἶναι ἀποδεδειγμένη ἐπὶ τὸ ζητεῖν τὰ κοινὰ τοῦ δήμου, ὡς οἱ Ζητηταὶ καὶ οἱ ἐν Πελλήνῃ Μάστροι, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Πελληνίων πολιτείᾳ.

Ματρυλεῖον, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Προξένου. Ἡρακλείων καὶ Δίδυμος τόπον τινά φασιν εἶναι ἐν ᾧ γρᾶες διατρίβουσαι δέχονται τοὺς βουλομένους καταμεθυσθῆναι. Μένανδρος Ἐπιτρέπουσιν,

(117) οὐκ οἰμώξεται,
καταφθαρεὶς ἐν ματρυλείῳ τὸν βίον.

194 Μαχάτας, ὄνομα κύριον.

Μαύσωλος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους, ὄνομα κύριον, ἄρχων Καρῶν· φησὶ δὲ αὐτὸν Θεόπομπος μηδενὸς ἀπέχεσθαι πράγματος, χρημάτων ἕνεκα.

Μέδιμνος, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Καλλισθένους. μέτρον ἐστὶ ξηρῶν, οἷον πυρῶν ἢ κριθῶν· ἔχει δὲ χοίνικας ὀκτὼ καὶ τεσσαράκοντα, καθά φησι Νίκανδρος ὁ Θυατειρηνὸς ἐν τοῖς ἐξηγητικοῖς τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου.

Μεθώνη, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. λέγοι ἂν τὴν ἐν Θράκῃ, ἣν πολιορκῶν Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν. Δημήτριος δ' ὁ Μάγνης ἐν ταῖς Συνωνύμοις πόλεσι τέσσαρας εἶναί φησι Μεθώνας.

Μεῖον καὶ Μειαγωγός, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Στρατοκλέα· παρέστησε μεῖον. θῦμά ἐστιν ὃ τοῖς φράτορσι παρεῖχον οἱ τοὺς παῖδας εἰσάγοντες εἰς τούτους. Ἐρατοσθένης δ' ἐν τοῖς περὶ κωμῳδίας φησὶν οὕτως· νόμου ὄντος μὴ μεῖον εἰσάγειν ὡρισμένου τινός, ἐπισκώπτοντες μετὰ παιδιᾶς πάντα τὸν εἰσάγοντα μεῖον ἔφασαν εἰσάγειν, ὅθεν τὰ μὲν ἱερεῖα μεῖον προσηγο- 195
ρεύθη, μειαγωγὸς δὲ ὁ εἰσάγων. Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς περὶ Θεῶν, οἱ φράτορές, φησιν, ἵνα μείζονας νέμωνται μερίδας, ἐφώνουν ἑστῶτες ἰσάνειν δεῖν, μεῖον γάρ ἐστι. περὶ δὲ τοῦ μειαγωγοῦ Εὔπολις ἐν Δήμοις,

τοιγαροῦν
οὐδεὶς στρατηγὸς ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου
δύναιτ' ἄν, ὥσπερ μειαγωγὸς ἑστιῶν,
τῆς τοῦδε νίκης πλεῖον' ἑλκύσαι σταθμόν.

μειαγωγῆσαι δέ ἐστι τὸ ἐπιδοῦναι τοῖς φράτορσι τὸ (118)
μεῖον, ὡς Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους ἐπιτροπῆς.

Μελανίππειον, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος, Μελανίππου τοῦ Θησέως ἡρῷόν ἐστι, ὥς φησιν Ἀσκληπιάδης Τραγῳδουμένοις. Κλείδημος δ' ἐν πρώτῃ Ἀτθίδος ἐν Μελίτῃ αὐτὸ εἶναι λέγει.

Μελανωπός, Δημοσθένης κατ' Ἀνδροτίωνος. ὄνομα κύριον. κηδεστὴς Διοφάντου τοῦ ῥήτορος.

Μελίνη, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. ὀσπρίου ἐστὶ σπέρμα καὶ ἀρσενικῶς λέγουσι. θηλυκῶς δὲ Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ· κνήμη μελίνης. καὶ Ἡρόδοτος· σπείροντες μελίνην. Ξενοφῶν ἀναβάσεως πρώτῳ· καὶ σίτου καὶ

μελίνης. ἐν δὲ τῷ αὐτῷ· πολὺν δὲ σήσαμον καὶ μέλι-
196 νον. καὶ ἐν ἕκτῃ· καὶ ὄσπρια πάντα καὶ μελίνη. ἔνιοι
μὲν οὖν εἶδος κέγχρου νομίζουσι τὴν μελίνην, ὅπερ
τινας καλεῖν ἔλυμον. Θεόφραστος δὲ ἐν ἑβδόμῳ περὶ
Φυτῶν ὡς διαφέροντα ταῦτα ἀναγράφει, κέγχρον, ἢ με-
λίνην, ἢ ἔλυμον.

Μελίτη, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. δῆ-
μός ἐστι τῆς Κεκροπίδος. κεκλῆσθαι δέ φησι τὸν δῆ-
μον Φιλόχορος ἐν τρίτῃ ἀπὸ Μελίτης θυγατρὸς κατὰ
μὲν Ἡσίοδον Μύρμηκος, κατὰ δὲ Μουσαῖον Δίου τοῦ
Ἀπόλλωνος.

Μένδη, Δημοσθένης κατὰ Λακρίτου. μία πόλις
ἐστὶ τῶν ἐν Παλλήνῃ Μένδη, ὑπὸ Ἐρετριέων ᾠκισμένη.

Μενέλαος, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς, ἀδελφὸς Φι-
λίππου ὁμοπάτριος.

Μεσεγγύημα, τὸ ὁμολογηθὲν ἀργύριον παρ' ἀνδρὶ
μέσῳ γινομένῳ ἐγγυητῇ τῆς ἀποδόσεως. καὶ μεσεγγυήσα-
σθαι τὸ ποιῆσαι τοῦτο λέγεται, ὡς ὑποσημαίνει Αἰσχί-
νης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.

Μεταγειτνιών, Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενίππου.
197 δεύτερος μὴν παρ' Ἀθηναίοις οὕτω καλεῖται· ἐν δὲ
(119) τούτῳ Ἀπόλλωνι Μεταγειτνίῳ θύουσιν, ὡς Λυσιμαχίδης
ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησι μηνῶν.

Μεταλλεῖς, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Διοχάρη, εἰ γνή-
σιος. οἱ μέταλλα ἐργαζόμενοι μεταλλεῖς ὀνομάζονται.
ἔστι δὲ καὶ δρᾶμα Φερεκράτους Μεταλλεῖς, ὅπερ Νικό-
μαχόν φησι πεποιηκέναι Ἐρατοσθένης ἐν ἑβδόμῳ περὶ
τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.

Μεταπύργιον, Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῶν ἰδίων
εὐεργεσιῶν. τὸ ἐν μέσῳ οἰκοδόμημα τῶν ἐπὶ τοῦ τεί-
χους πύργων μεταπύργιον ἐλέγετο. οὕτω καὶ Θουκυδί-
δης πολλάκις, ὥσπερ ἐν τῇ τρίτῃ.

Μετοίκιον, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Ἀρισταγόρας·
μέτοικος μέν ἐστιν ὁ ἐξ ἑτέρας πόλεως μετοικῶν ἐν
ἑτέρᾳ καὶ μὴ πρὸς ὀλίγον ὡς ξένος ἐπιδημῶν, ἀλλὰ τὴν

οἴκησιν αὐτόθι κατακτησάμενος. ἐδίδοντο δὲ ὑπ' αὐτοῦ καθ' ἕκαστον ἔτος δραχμαὶ δώδεκα, ὅπερ ὠνόμασται μετοίκιον, ὡς δηλοῖ Εὔβουλος ἐν τῇ Πλαγγῶνι. Ἰσαῖος δ' ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους ὑποσημαίνει ὅτι ὁ μὲν ἀνὴρ δώδεκα δραχμὰς ἐτέλει μετοίκιον, ἡ δὲ γυνὴ ἕξ, καὶ ὅτι τοῦ υἱοῦ τελοῦντος ἡ μήτηρ οὐκ ἐτέλει, μὴ τελοῦντος δ' ἐκείνου αὐτὴ τελεῖ. ὅτι δὲ καὶ 198
οἱ δοῦλοι ἀφεθέντες ὑπὸ τῶν δεσποτῶν ἐτέλουν τὸ μετοίκιον ἄλλοι τε τῶν κωμικῶν δεδηλώκασι καὶ Ἀριστομένης. Μένανδρος δ' ἐν Ἀνατιθεμένῃ καὶ ἐν Διδύμαις πρὸς ταῖς δώδεκα δραχμαῖς καὶ τριώβολόν φησι τούτους τελεῖν, ἴσως τῷ τελώνῃ. οἱ μέντοι μὴ τιθέντες τὸ μετοίκιον μέτοικοι ἀπήγοντο πρὸς τοὺς πωλητὰς καὶ εἰ ἑάλωσαν, ἐπιπράσκοντο, ὥς φησι Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος. ἐνεβίβαζον δὲ καὶ εἰς τὰς ναῦς τοὺς μετοίκους, ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ ἐν Φιλιππικοῖς δηλοῖ. ἐκάλουν δὲ οἱ κωμικοὶ σκαφέας τοὺς μετοίκους, ἐπεὶ ἐν ταῖς πομπαῖς τὰς σκάφας ἐκόμιζον οὗτοι.

Μετοιωνίσασθαι, ἀντὶ τοῦ μεταθέσθαι τὸν φαῦ- (120)
λον οἰωνόν. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους.

Μετρονόμοι· ἀρχή τις Ἀθήνησίν ἐστιν ἡ τῶν μετρονόμων, ὡς Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Καλλισθένους. ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν πεντεκαίδεκα, εἰς μὲν τὸν Πειραιᾶ δέκα, πέντε δ' εἰς ἄστυ. εἶχον δὲ τὴν ἐπιμέλειαν ὅπως δίκαια εἴη τὰ μέτρα τῶν πωλούντων, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης ἐν 199
τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ δηλοῖ.

Μέταυλος, Λυσίας ἐν τῇ ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους φόνου ἀπολογίᾳ. μέταυλός ἐστιν ἡ ῥυπαρὰ λεγομένη αὐλή, οὗ ὄρνιθες ἦσαν. Ἀριστοφάνης Λημνίαις καὶ Μένανδρος Θαΐδι.

Μηκύβερνα, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου. πόλις ἐστὶν ἐν Θρᾴκῃ σταδίους εἴκοσιν ἀπέχουσα τῆς Ὀλύνθου ἡ Μηκύβερνα.

Μηλόβιος, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέους. ἔστι δὲ εἷς τῶν τριάκοντα τῶν παρ' Ἀθηναίοις τυραννησάντων.

μελίνης. ἐν δὲ τῷ αὐτῷ· πολὺν δὲ σήσαμον καὶ μέλι-
196 νον. καὶ ἐν ἕκτῃ· καὶ ὄσπρια πάντα καὶ μελίνη. ἔνιοι
μὲν οὖν εἶδος κέγχρου νομίζουσι τὴν μελίνην, ὅπερ
τινας καλεῖν ἔλυμον. Θεόφραστος δὲ ἐν ἑβδόμῳ περὶ
Φυτῶν ὡς διαφέροντα ταῦτα ἀναγράφει, κέγχρον, ἢ με-
λίνην, ἢ ἔλυμον.

Μελίτη, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. δῆμός ἐστι τῆς Κεκροπίδος. κεκλῆσθαι δέ φησι τὸν δῆμον Φιλόχορος ἐν τρίτῃ ἀπὸ Μελίτης θυγατρὸς κατὰ μὲν Ἡσίοδον Μύρμηκος, κατὰ δὲ Μουσαῖον Δίου τοῦ Ἀπόλλωνος.

Μένδη, Δημοσθένης κατὰ Λακρίτου. μία πόλις ἐστὶ τῶν ἐν Παλλήνῃ Μένδη, ὑπὸ Ἐρετριέων ᾠκισμένη.

Μενέλαος, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς, ἀδελφὸς Φιλίππου ὁμοπάτριος.

Μεσεγγύημα, τὸ ὁμολογηθὲν ἀργύριον παρ' ἀνδρὶ μέσῳ γινομένῳ ἐγγυητῇ τῆς ἀποδόσεως. καὶ μεσεγγυήσασθαι τὸ ποιῆσαι τοῦτο λέγεται, ὡς ὑποσημαίνει Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.

Μεταγειτνιών, Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενίππου.
197 δεύτερος μὴν παρ' Ἀθηναίοις οὕτω καλεῖται· ἐν δὲ
(119) τούτῳ Ἀπόλλωνι Μεταγειτνίῳ θύουσιν, ὡς Λυσιμαχίδης
ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνῃσι μηνῶν.

Μεταλλεῖς, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Διοχάρη, εἰ γνήσιος. οἱ μέταλλα ἐργαζόμενοι μεταλλεῖς ὀνομάζονται. ἔστι δὲ καὶ δρᾶμα Φερεκράτους Μεταλλεῖς, ὅπερ Νικόμαχόν φησι πεποιηκέναι Ἐρατοσθένης ἐν ἑβδόμῳ περὶ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.

Μεταπύργιον, Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῶν ἰδίων εὐεργεσιῶν. τὸ ἐν μέσῳ οἰκοδόμημα τῶν ἐπὶ τοῦ τείχους πύργων μεταπύργιον ἐλέγετο. οὕτω καὶ Θουκυδίδης πολλάκις, ὥσπερ ἐν τῇ τρίτῃ.

Μετοίκιον, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Ἀρισταγόρας· μέτοικος μέν ἐστιν ὁ ἐξ ἑτέρας πόλεως μετοικῶν ἐν ἑτέρᾳ καὶ μὴ πρὸς ὀλίγον ὡς ξένος ἐπιδημῶν, ἀλλὰ τὴν

οἴκησιν αὐτόθι κατακτησάμενος. ἐδίδοντο δὲ ὑπ' αὐτοῦ καθ' ἕκαστον ἔτος δραχμαὶ δώδεκα, ὅπερ ὠνόμασται μετοίκιον, ὡς δηλοῖ Εὔβουλος ἐν τῇ Πλαγγόνι. Ἰσαῖος δ' ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους ὑποσημαίνει ὅτι ὁ μὲν ἀνὴρ δώδεκα δραχμὰς ἐτέλει μετοίκιον, ἡ δὲ γυνὴ ἕξ, καὶ ὅτι τοῦ υἱοῦ τελοῦντος ἡ μήτηρ οὐκ ἐτέλει, μὴ τελοῦντος δ' ἐκείνου αὐτὴ τελεῖ. ὅτι δὲ καὶ 198
οἱ δοῦλοι ἀφεθέντες ὑπὸ τῶν δεσποτῶν ἐτέλουν τὸ μετοίκιον ἄλλοι τε τῶν κωμικῶν δεδηλώκασι καὶ Ἀριστομένης. Μένανδρος δ' ἐν Ἀνατιθεμένῃ καὶ ἐν Διδύμαις πρὸς ταῖς δώδεκα δραχμαῖς καὶ τριώβολόν φησι τούτους τελεῖν, ἴσως τῷ τελώνῃ. οἱ μέντοι μὴ τιθέντες τὸ μετοίκιον μέτοικοι ἀπήγοντο πρὸς τοὺς πωλητὰς καὶ εἰ ἑάλωσαν, ἐπιπράσκοντο, ὥς φησι Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος. ἐνεβίβαζον δὲ καὶ εἰς τὰς ναῦς τοὺς μετοίκους, ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ ἐν Φιλιππικοῖς δηλοῖ. ἐκάλουν δὲ οἱ κωμικοὶ σκαφέας τοὺς μετοίκους, ἐπεὶ ἐν ταῖς πομπαῖς τὰς σκάφας ἐκόμιζον οὗτοι.

Μετοιωνίσασθαι, ἀντὶ τοῦ μεταθέσθαι τὸν φαῦ-(120)
λον οἰωνόν. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους.

Μετρονόμοι: ἀρχή τις Ἀθήνησίν ἐστιν ἡ τῶν μετρονόμων, ὡς Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Καλλισθένους. ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν πεντεκαίδεκα, εἰς μὲν τὸν Πειραιᾶ δέκα, πέντε δ' εἰς ἄστυ. εἶχον δὲ τὴν ἐπιμέλειαν ὅπως δίκαια εἴη τὰ μέτρα τῶν πωλούντων, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης ἐν 199
τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ δηλοῖ.

Μέταυλος, Λυσίας ἐν τῇ ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους φόνου ἀπολογίᾳ. μέταυλός ἐστιν ἡ ῥυπαρὰ λεγομένη αὐλή, οὗ ὄρνιθες ἦσαν. Ἀριστοφάνης Λημνίαις καὶ Μένανδρος Θαΐδι.

Μηκύβερνα, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου. πόλις ἐστὶν ἐν Θρᾴκῃ σταδίους εἴκοσιν ἀπέχουσα τῆς Ὀλύνθου ἡ Μηκύβερνα.

Μηλόβιος, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέους. ἔστι δὲ εἷς τῶν τριάκοντα τῶν παρ' Ἀθηναίοις τυραννησάντων.

Καταδεδέσθαι, ἀντὶ τοῦ πεφαρμακεῦσθαι καὶ δεδέσθαι φαρμάκοις. Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Πυθέου εἰσαγγελίᾳ.

Κατὰ δήμους δικαστάς, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. περὶ τῶν κατὰ δήμους δικαστῶν, ὡς πρότερον μὲν ἦσαν τριάκοντα καὶ κατὰ δήμους περιόντες ἐδίκαζον, εἶτα ἐγένοντο τεσσαράκοντα, εἴρηκεν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ πολιτείᾳ.

Καταδικασάμενος, ἀντὶ τοῦ νικήσας καὶ καταδικασθῆναί τινα ποιήσας. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους ὕβρεως.

Κατάγειν τὰ πλοῖα, Δημοσθένης ἐν ὀγδόῳ Φιλιππικῶν. κατάγειν τὰ πλοῖα λέγεται ἀντὶ τοῦ λῄζεσθαι καὶ κακοῦν καὶ μὴ ἐᾶν τοὺς πλέοντας ὅπου βούλονται πλεῖν, ἀλλ' εἰς τὰ οἰκεῖα χωρία τοῖς λῃστεύουσι κατάγειν, ὡς καὶ Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λεωκράτους δηλοῖ.

164 (98) **Κατάστασις**. Λυσίας· ψηφίσασθαι δὲ τοὺς φυλάρχους ἀπενεγκεῖν τοὺς ἱππεύσαντας, ἵνα τὰς καταστάσεις ἀναπράξητε παρ' αὐτῶν. ἔοικεν ἀργύριον εἶναι ὅπερ οἱ κατασταθέντες ἱππεῖς ἐλάμβανον ἐκ τοῦ δημοσίου ἐπὶ τῇ καταστάσει, ὥσπερ αὐτὸς ὁ ῥήτωρ ἐν τοῖς ἑξῆς ὑποσημαίνει. παρεμφαίνει τοῦτο καὶ Εὔπολις Φίλοις,

οὐκ ἐσωφρόνησας, ὦ πρεσβῦτα, τὴν κατάστασιν
τήνδε λαμβάνων ἄφνω, πρὶν καὶ μαθεῖν τὴν ἱππικήν.

ἔτι δὲ σαφέστερον λέγεται ἐν τῷ Σύρφακι Πλάτωνος. ἀπεδίδοτο δὲ τὸ ἀργύριον ὑπὸ τῶν ἱππευσάντων ὅταν ἀντ' αὐτῶν ἕτεροι καθίσταντο· ἀπῄτουν δὲ αὐτὸ οἱ φύλαρχοι.

Κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀψευδεῖν. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀθηνογένους πρώτῳ. ὁ μὲν τοίνυν νόμος κελεύει ἀψευδεῖν ἐν τῇ ἀγορᾷ· ἔοικεν ὁ νόμος περὶ τῶν ὠνίων κεῖσθαι. Θεόφραστος γοῦν ἐν τοῖς περὶ νόμων φησί, δυοῖν τούτων ἐπιμελεῖσθαι δεῖν τοὺς ἀγορανόμους, τῆς τε ἐν τῇ ἀγορᾷ εὐκοσμίας καὶ τοῦ ἀψευδεῖν μὴ μόνον τοὺς πιπράσκοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὠνουμένους.

ἄνδρα εἶναι, οἱ δὲ αὐτόχθονα ἐξ Ἐλευσῖνος. εἰρήκασι δὲ περὶ αὐτοῦ ἄλλοι τε καὶ Γλαῦκος.

Μόρων, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. συντάγματά τινα Λακωνικὰ οὕτω καλεῖται. διείλεκται δὲ περὶ τούτων Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ. φησὶ δὲ ὡς εἰσὶ μοῖραι ὠνομασμέναι καὶ διῄρηνται εἰς τὰς μοίρας Λακεδαιμόνιοι πάντες. Ξενοφῶν δὲ ἐν τῇ Λακώνων πολιτείᾳ φησίν, Ἑκάστη δὲ τῶν πολιτικῶν μόρων ἔχει πολέμαρχον ἕνα, λοχαγοὺς τέτταρας, πεντηκοστύας ὀκτώ, ἐνωμοτάρχας ἑκκαίδεκα.

Μυλωθρός, ὁ μύλωνα κεκτημένος καὶ ἐργαζόμενος αὐτῷ. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους πολλάκις. ἔστι δὲ καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς πολὺ τοὔνομα. 202

Μύριοι ἐν μεγάλῃ πόλει. Δημοσθένης ἐν τῷ (122) κατ' Αἰσχίνου. συνέδριόν ἐστι κοινὸν Ἀρκάδων ἁπάντων, οὗ πολλάκις μνημονεύουσιν οἱ ἱστορικοί. διείλεκται δὲ περὶ αὐτῶν καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ κοινῇ Ἀρκάδων πολιτείᾳ, ἀρχόμενος τοῦ βιβλίου.

Μύρτανον, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. φρούριον ἦν ἐν Θρᾴκῃ, ὡς Μαρσύας ὁ πρεσβύτης ἐν ὀγδόῃ Μακεδονικῶν καὶ Ἀναξιμένης ἐν Φιλιππικῷ.

Μύρτις. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος καταλέγων τοὺς προδεδωκότας ἑκάστην πόλιν φησίν, Ἀργείους Μύρτις, Τελέδαμος, Μνασίας. Θεόπομπος δ' ἐν τῇ πεντηκοστῇ πρώτῃ Πασέαν καὶ Ἀμυρταῖον ὀνομάζει τῶν Ἀργείων τοὺς Μακεδονίζοντας. ἰδεῖν οὖν, εἰ γραφικά ἐστιν ἁμαρτήματα.

Μυσῶν λείαν, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. παροιμία τίς ἐστιν οὕτω λεγομένη, ἥν φησι Δήμων ἐν τεσσαρακοστῇ περὶ παροιμιῶν τὴν ἀρχὴν λαβεῖν ἀπὸ τῶν καταδραμόντων ἀστυγειτόνων τε καὶ λῃστῶν τὴν Μυσίαν, κατὰ τὴν τοῦ Τηλέφου τοῦ βασιλέως 203 ἀποδημίαν. κέχρηνται δὲ τῇ παροιμίᾳ ἄλλοι τε καὶ Στράττις ἐν Μηδείᾳ καὶ Σιμωνίδης ἐν Ἰάμβοις.

N.

Ναΐς, ἑταίρα τις. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλωνίδου, εἰ γνήσιος, καὶ Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ. μήποτε δὲ καὶ ἐν τῷ Πλούτῳ, ὅπου φησὶν ὁ κωμικὸς,

> ἐρᾷ δὲ Λαΐς οὐ διά σε Φιλωνίδου,

γραπτέον ἦν διὰ τοῦ ν Ναΐς καὶ οὐ Λαΐς, ὡς καὶ Ἀθήναιος ἐπισημαίνεται.

(123) **Νάννιον**, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους, εἰ γνήσιος. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ τῶν ἑταιρῶν Αἶγα λέγεσθαί φησι ταύτην ἑταίραν, διὰ τὸ Θαλλὸν τὸν κάπηλον καταφαγεῖν. ὅτι γὰρ θαλλῷ χαίρουσιν αἱ αἶγες καὶ Σοφοκλῆς Ποιμέσιν,

> ἑωθινὸς γὰρ πρίν τιν' αὐλητῶν ὁρᾶν,
> θαλλὸν χιμαίρᾳ προσφέρων νεοσπάδα,
> εἶδον στρατὸν στείχοντα παρ' ἀλίαν ἄκραν.

204 ἔστι δὲ αὐτῆς μνήμη καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. Ἀντιφάνης δὲ ὁ νεώτερος ἐν τῷ περὶ τῶν ἑταιρῶν τὴν Νάννιον φησὶ προσκήνιον ἐπονομάζεσθαι, διὰ τὸ ἔξωθεν δοκεῖν εὐμορφωτέραν εἶναι.

Ναύκληρος, Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ ταρίχους οὐ μόνον ὡς ἡ συνήθεια χρῆται τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ μεμισθωμένου ἐπὶ τῷ τὰ ἐνοίκια ἐκλέγειν, ἢ οἰκίας, ἢ συνοικίας, ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ δηλοῖ ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα καὶ Σαννυρίων Γέλωτι καὶ Δίφιλος Ἐμπόρῳ.

Ναυκραρικὰ, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. μήποτε βέλτιον φέρεται ἐπὶ τοῖς Ἀττικιανοῖς ναυκρατικὰ, ἵν' ᾖ ἀπὸ Ναυκρατικοῦ πλοίου, ἢ Ναυκρατιτῶν ἐμπλεόντων· ἡ γὰρ Ναύκρατις τὸ παλαιὸν ἐμπόριον ἦν τῆς Αἰγύπτου. ἐὰν δὲ ᾖ Ναυκραρικὰ, εἴη

ἂν τὰ τῶν ἀρχόντων, ναυκράρους γὰρ τὸ παλαιὸν τοὺς ἄρχοντας ἔλεγον, ὡς καὶ ἐν τῇ πέμπτῃ Ἡρόδοτος δηλοῖ. Ἀριστοτέλης δ' ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ φησί· Κατέστησαν δὲ δημάρχους τὴν αὐτὴν ἔχοντας ἐπιμέλειαν τοῖς πρότερον ναυκράροις, Δήμους ἀντὶ τῶν Ναυκράρων ἐποίησαν.

Ναυτοδίκαι, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην, 205 εἰ γνήσιος ὁ λόγος. ἀρχή τις ἦν Ἀθήνησιν οἱ ναυτοδίκαι. Κρατερὸς γοῦν ἐν τῷ τετάρτῳ τῶν ψηφισμάτων (124) φησίν „Ἐὰν δέ τις μὴ ἐξ ἀμφοῖν γεγονὼς φρατρίζῃ, διώκειν δεῖ τῷ βουλομένῳ Ἀθηναίων οἷς δίκαι εἰσί, λαγχάνειν δὲ τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ πρὸς τοὺς ναυτοδίκας. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν, Ἕλκω βάψας πρὸς ναυτοδίκας ξένην ἐξαίφνης.

Νεαλής, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος, εἰ γνήσιος. ὁ νεωστὶ ἑαλωκὼς οὕτως ἐλέγετο κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν ἰχθύων.

Νεβρίζων, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. οἱ μὲν ὡς τοῦ τελοῦντος νεβρίδα ἐνημμένου, ἢ καὶ τοὺς τελουμένους διαζωννύντος νεβρίσιν, ἐπὶ τοῦ νεβροὺς ἐκδιασπᾶν κατά τινα ἄῤῥητον λόγον. ἔστι δὲ ὁ νεβρισμὸς καὶ παρὰ Ἀριγνώτῃ ἐν τῷ περὶ τῶν Τελετῶν.

Νεήλατα, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος κατ' ἔλλειψιν, ἀντὶ τοῦ νεήλατα ἄλφιτα, τὰ νεωστὶ ἀληλεσμένα, ἃ δὴ μέλιτι ἀναδεύοντες ἀσταφίδας τε καὶ χλωροὺς ἐρεβίνθους ἐπεμβαλόντες, τοῖς τὰ ἱερὰ τελοῦσιν 206 ἔνεμον. ἐκάλουν δὲ αὐτὰ οἱ μὲν ἀμβροσίαν, οἱ δὲ μακαρίαν.

Νεμέας χαράδρα, Αἰσχίνης περὶ τῆς παραπρεσβείας. οὕτω τόπος τις ἐκαλεῖτο ἐν Πελοποννήσῳ, πλησίον τῆς Νεμέας χαράδρας. Ἔφορος ἐν εἰκοστῇ τρίτῃ Νεμέας αὐλητρίδος μνημονεύει. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους, εἰ γνήσιος. ὁ δὲ Πολέμων ἐν τοῖς περὶ τῆς Ἀκροπόλεως παρατίθεται ψήφισμα καθ' ὃ ἀπείρητο Ἀθήνησιν ὄνομα Πεντετηρίδος τίθεσθαι δούλῃ ἢ ἀπε-

λευθέρα, ἡ πόρνη, ἡ αὐλητρίδι. ἄξιον οὖν ἀπορῆσαι, πῶς οὕτως ὀνομάζεται ἡ αὐλητρίς.

Νεμέσεια, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Σπουδίου. μήποτε ἑορτή τις ἦν Νεμέσεως, καθ' ἣν τοῖς κατοιχομένοις ἐπετέλουν τὰ νομιζόμενα.

Νεῶν, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.
(125) περὶ τῆς πρὸς Φίλιππον τούτου φιλίας Θεόπομπός ἐν δευτέρᾳ Φιλιππικῶν ἱστορεῖ.

Νεώρια καὶ νεώσοικοι. μήποτε νεώρια λέγεται ὁ τόπος ἅπας εἰς ὃν ἀνέλκονται αἱ τριήρεις καὶ
207 πάλιν ἐξ αὐτοῦ καθέλκονται, ὡς ὑποσημαίνουσι Λυκοῦργός τε ἐν ἀπολογισμῷ ὧν πεπολίτευται καὶ Ἀνδοκίδης ἐν τῷ περὶ τῆς εἰρήνης, εἰ γνήσιος ὁ λόγος.

Νεῶσι, Δημοσθένης κατ' Αἰσχίνου. πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Φωκίδι, ἣν Ἡρόδοτος μὲν ἐν ὀγδόῃ Νέωνα ὀνομάζει, Ἀνδροτίων δ' ἐν ἕκτῃ Ἀτθίδος Νέωνας.

Νίκαια, Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. ἔστι δὲ πόλις τῆς Λοκρίδος ἐπιθαλαττίδιος.

Νικάνωρ, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους. τρεῖς γεγόνασι Νικάνορες, ὁ μὲν υἱὸς Βαλάκρου, ἕτερος δὲ Παρμενίωνος υἱός, ἄλλος δὲ Σταγειρίτης τὸ γένος, οὗ μνημονεύοι ἂν νῦν ὁ ῥήτωρ.

Νίκη Ἀθηνᾶ, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας, ὅτι Νίκης Ἀθηνᾶς ξόανον ἄπτερον, ἔχον ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ ῥόαν, ἐν δὲ τῇ εὐωνύμῳ κράνος, ἐτιμᾶτο· ὅτι δὲ ἐτιμᾶτο παρ' Ἀθηναίοις, δεδήλωκεν Ἡλιόδωρος ὁ περιηγητὴς ἐν τῇ πρώτῃ περὶ Ἀκροπόλεως.

Νοθεῖα, τὰ τοῖς νόθοις ἐκ τῶν πατρῴων διδό-
208 μενα οὕτω καλεῖται· ἦν δὲ μέχρι χιλίων δραχμῶν, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Καλλιφάνην ξενίας, εἰ γνήσιος, Ἰσαῖος πρὸς Λυσίβιον περὶ ἐπικλήρου. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι·

τί δ' ἦν ὁ πατὴρ ἐμοὶ διδῷ τὰ χρήματα
τὰ νοθεῖ' ἀποθνήσκων; ὁ νόμος αὐτὸν οὐκ ἐᾷ.

ὅτι δ' οὐκ ἐξῆν τοῖς νόθοις μετέχειν, δεδήλωκεν Ὑπερίδης τε ἐν τῷ κατ' Ἀριστάγορας δευτέρῳ, Δημο-

σθένης δ' ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους φησὶν ὡς καὶ τὸ Κυνόσαργες ἐτέλουν.

Νομοφύλακες, ἀρχή τις παρ' Ἀθηναίοις οὕτω (126) ἐκαλεῖτο, διαφέρουσα τῶν Θεσμοθετῶν. Δείναρχος καθ' Ἱμεραίου καὶ ἐν τῷ κατὰ Πυθέου. Φιλόχορος ἐν τῷ ἑβδόμῳ ἄλλα τέ τινα διεξῆλθε περὶ αὐτῶν καὶ ὅτι οὗτοι τὰς ἀρχὰς ἐπηνάγκαζον τοῖς νόμοις χρῆσθαι δῆλον.

Νότιον, Λυσίας κατὰ Μαντιθέου· ὅτι ἐστὶ χωρίον προκείμενον τῆς Κολοφωνίων πόλεως Θεόπομπος ἐν τῇ πεντεκαιδεκάτῃ φησίν.

Νύμφαιον, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντός φησι, Νύμφαιόν τε ἐν τῷ Πόντῳ. Κρατερὸς δὲ ἐν ἐννάτῃ τῶν ψηφισμάτων φησὶν ὅτι Ἀθηναίοις τὸ Νύμφαιον ἐτέλει τάλαντον.

ζόμενοί τισιν. ἔδει γὰρ παρεῖναί τινας ὥσπερ μάρτυρας τῆς προσκλήσεως. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Νεοκλέα περὶ χωρίου· πολὺ δέ ἐστιν ὅλως τοὔνομα παρά τε τοῖς ῥήτορσι καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. κλητεῦσαι δέ ἐστι τὸ κλητῆρα γενέσθαι, ὡς Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος. λέγεται κλητεύεσθαι καὶ ἐκκλητεύεσθαι ἐπὶ τῶν μαρτύρων, ὅταν μὴ ὑπακούωσι πρὸς τὴν μαρτυρίαν ἐν τοῖς δικαστηρίοις, καὶ ἔστιν ἐπιτίμιον κατ' αὐτῶν δραχμαὶ χίλιαι, ὡς Ἰσαῖος ἐν τῷ ὑπὲρ Πύθωνος ἀποστασίου.

Κοβαλεία, Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Πυθέου εἰσαγγελίᾳ. κοβαλεία ἐλέγετο ἡ προσποιητὴ μετὰ ἀπάτης παιδιά, καὶ κόβαλος ὁ ταύτῃ χρώμενος. ἔοικε δὲ συνώνυμον τῷ βωμολόχῳ. Φιλόχορος ἐν δευτέρῳ Ἀτθίδος· οὐ γάρ, ὥσπερ ἔνιοι λέγουσι, βωμολόχον τινὰ καὶ κόβαλον γενέσθαι νομιστέον τὸν Διόνυσον. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν ὀγδόῃ ζώων ἱστορίας τὸν ὦτόν φησι κόβαλον καὶ μιμητὴν ὄντα ἀντορχούμενον ἁλίσκεσθαι.

Κόβαλοι, δαίμονές εἰσί τινες σκληροὶ περὶ τὸν Διόνυσον.

Κοινὸν γραμματεῖον καὶ ληξιαρχικόν. τὸ μὲν κοινὸν γραμματεῖόν ἐστιν εἰς ὃ ἐνεγράφοντο οἱ εἰσαγόμενοι εἰς τοὺς φράτορας καὶ γεννητάς, τὸ δὲ ληξιαρχικὸν εἰς ὃ ἐνεγράφοντο οἱ εἰς τοὺς δήμους ἐγγραφόμενοι, ὡς δεικνύουσιν ἄλλοι τε ῥήτορες καὶ Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀπολλοδώρου κλήρου.

Κοινωνικῶν. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν Συμμοριῶν κοινωνικοὺς ἂν λέγοι τάχα μὲν τοὺς ἀνέμητον οὐσίαν ἔχοντας ἀδελφούς, ὧν ὁ μὲν πατὴρ ἐδύνατο λειτουργεῖν, οἱ δὲ κληρονόμοι τῶν ἐκείνου καθ' ἕνα τριηραρχεῖν οὐκ ἐξήρκουν· τάχα δὲ καὶ περὶ τῶν ἑκούσιον κοινωνίαν συνθεμένων ἐμπορίας, ἤ τινος ἄλλου, ὧν ἕκαστος οὐκ εἶχε τὸ ὅλον τίμημα τῆς κοινῆς οὐσίας.

Κοιρωνίδαι. ἔστι Λυκούργῳ λόγος οὕτως ἐπιγραφόμενος, Κροκωνιδῶν διαδικασία πρὸς Κοιρωνίδας, ὃν ἔνιοι Φιλίνου νομίζουσιν· ἔστι δὲ γένος οἱ Κοιρωνίδαι, περὶ ὧν Ἴστρος ἐν τῇ συναγωγῇ τῆς Ἀτθίδος

μένον; ὡς δῆλον ποιοῦσιν ἄλλοι τε τῶν κωμικῶν καὶ Ἀντιφάνης ἐν Εὐπλοίᾳ,

ὥσπερ ξυστίδα,
ἔνδυμα τῷ ποικίλον ἠμφιεσμένῳ.

ἔστι μὲν καὶ τραγικόν τι ἔνδυμα οὕτω καλούμενον, ὡς Κρατῖνος ἐν Ὥραις. ἔστι δὲ καὶ ἱππικὸν ἔνδυμα, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις.

μελίνης. ἐν δὲ τῷ αὐτῷ· πολὺν δὲ σήσαμον καὶ μέλι-
196 νον. καὶ ἐν ἕκτῃ· καὶ ὄσπρια πάντα καὶ μελίνη. ἔνιοι
μὲν οὖν εἶδος κέγχρου νομίζουσι τὴν μελίνην, ὅπερ τινὰς καλεῖν ἔλυμον. Θεόφραστος δὲ ἐν ἑβδόμῳ περὶ Φυτῶν ὡς διαφέροντα ταῦτα ἀναγράφει, κέγχρον, ἢ μελίνην, ἢ ἔλυμον.

Μελίτη, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. δῆμός ἐστι τῆς Κεκροπίδος. κεκλῆσθαι δέ φησι τὸν δῆμον Φιλόχορος ἐν τρίτῃ ἀπὸ Μελίτης θυγατρὸς κατὰ μὲν Ἡσίοδον Μύρμηκος, κατὰ δὲ Μουσαῖον Δίου τοῦ Ἀπόλλωνος.

Μένδη, Δημοσθένης κατὰ Λακρίτου. μία πόλις ἐστὶ τῶν ἐν Παλλήνῃ Μένδη, ὑπὸ Ἐρετριέων ᾠκισμένη.

Μενέλαος, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς, ἀδελφὸς Φιλίππου ὁμοπάτριος.

Μεσεγγύημα, τὸ ὁμολογηθὲν ἀργύριον παρ' ἀνδρὶ μέσῳ γινομένῳ ἐγγυητῇ τῆς ἀποδόσεως. καὶ μεσεγγυήσασθαι τὸ ποιῆσαι τοῦτο λέγεται, ὡς ὑποσημαίνει Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.

Μεταγειτνιών, Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενίππου.
197 δεύτερος μὴν παρ' Ἀθηναίοις οὕτω καλεῖται· ἐν δὲ
(119) τούτῳ Ἀπόλλωνι Μεταγειτνίῳ θύουσιν, ὡς Λυσιμαχίδης
ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνῃσι μηνῶν.

Μεταλλεῖς, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Διοχάρη, εἰ γνήσιος. οἱ μέταλλα ἐργαζόμενοι μεταλλεῖς ὀνομάζονται. ἔστι δὲ καὶ δρᾶμα Φερεκράτους Μεταλλεῖς, ὅπερ Νικόμαχόν φησι πεποιηκέναι Ἐρατοσθένης ἐν ἑβδόμῳ περὶ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας.

Μεταπύργιον, Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῶν ἰδίων εὐεργεσιῶν. τὸ ἐν μέσῳ οἰκοδόμημα τῶν ἐπὶ τοῦ τείχους πύργων μεταπύργιον ἐλέγετο. οὕτω καὶ Θουκυδίδης πολλάκις, ὥσπερ ἐν τῇ τρίτῃ.

Μετοίκιον, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Ἀρισταγόρας· μέτοικος μέν ἐστιν ὁ ἐξ ἑτέρας πόλεως μετοικῶν ἐν ἑτέρᾳ καὶ μὴ πρὸς ὀλίγον ὡς ξένος ἐπιδημῶν, ἀλλὰ τὴν

οἴκησιν αὐτόθι κατακτησάμενος. ἐδίδοντο δὲ ὑπ' αὐ-
τοῦ καθ' ἕκαστον ἔτος δραχμαὶ δώδεκα, ὅπερ ὠνόμασται
μετοίκιον, ὡς δηλοῖ Εὔβουλος ἐν τῇ Πλαγγόνι. Ἰσαῖος
δ' ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους ὑποσημαί-
νει ὅτι ὁ μὲν ἀνὴρ δώδεκα δραχμὰς ἐτέλει μετοίκιον,
ἡ δὲ γυνὴ ἕξ, καὶ ὅτι τοῦ υἱοῦ τελοῦντος ἡ μήτηρ οὐκ
ἐτέλει, μὴ τελοῦντος δ' ἐκείνου αὐτὴ τελεῖ. ὅτι δὲ καὶ 198
οἱ δοῦλοι ἀφεθέντες ὑπὸ τῶν δεσποτῶν ἐτέλουν τὸ με-
τοίκιον ἄλλοι τε τῶν κωμικῶν δεδηλώκασι καὶ Ἀριστο-
μένης. Μένανδρος δ' ἐν Ἀνατιθεμένῃ καὶ ἐν Διδύμαις
πρὸς ταῖς δώδεκα δραχμαῖς καὶ τριώβολόν φησι τούτους
τελεῖν, ἴσως τῷ τελώνῃ. οἱ μέντοι μὴ τιθέντες τὸ με-
τοίκιον μέτοικοι ἀπήγοντο πρὸς τοὺς πωλητὰς καὶ εἰ
ἑάλωσαν, ἐπιπράσκοντο, ὥς φησι Δημοσθένης ἐν τῷ κατ'
Ἀριστογείτονος. ἐνεβίβαζον δὲ καὶ εἰς τὰς ναῦς τοὺς
μετοίκους, ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ ἐν Φιλιππικοῖς δηλοῖ.
ἐκάλουν δὲ οἱ κωμικοὶ σκαφέας τοὺς μετοίκους, ἐπεὶ ἐν
ταῖς πομπαῖς τὰς σκάφας ἐκόμιζον οὗτοι.

Μετοιωνίσασθαι, ἀντὶ τοῦ μεταθέσθαι τὸν φαῦ- (120)
λον οἰωνόν. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους.

Μετρονόμοι: ἀρχή τις Ἀθήνησίν ἐστιν ἡ τῶν
μετρονόμων, ὡς Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Καλλισθένους. ἦσαν
δὲ τὸν ἀριθμὸν πεντεκαίδεκα, εἰς μὲν τὸν Πειραιᾶ δέκα,
πέντε δ' εἰς ἄστυ. εἶχον δὲ τὴν ἐπιμέλειαν ὅπως δίκαια
εἴη τὰ μέτρα τῶν πωλούντων, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης ἐν 199
τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ δηλοῖ.

Μέταυλος, Λυσίας ἐν τῇ ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους
φόνου ἀπολογίᾳ. μέταυλός ἐστιν ἡ ῥυπαρὰ λεγομένη
αὐλή, οὗ ὄρνιθες ἦσαν. Ἀριστοφάνης Λημνίαις καὶ
Μένανδρος Θαΐδι.

Μηκύβερνα, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου.
πόλις ἐστὶν ἐν Θρᾴκῃ σταδίους εἴκοσιν ἀπέχουσα τῆς
Ὀλύνθου ἡ Μηκύβερνα.

Μηλόβιος, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέους.
ἔστι δὲ εἷς τῶν τριάκοντα τῶν παρ' Ἀθηναίοις τυ-
ραννησάντων.

Μητρῷον, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος. τοὺς νόμους ἔθεντο ἀναγράψαντες ἐν τῷ Μητρῴῳ. δηλοῖ καὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέου.

Μίκων. Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας· Καὶ Μίκωνα τὸν γράψαντα ἕως τὰς τριάκοντα μνᾶς ἐζημίωσαν.

Μόλπις. Λυσίας ἐν τῷ περὶ τοῦ Διογένους φησί, Μόλπις ὁ τῶν ἐν Πειραιεῖ. οἱ δ' ἄρα μετὰ τοὺς τριάκοντα δέκα ἄρχοντες ἦρχον ἐν Πειραιεῖ, ὧν εἷς ἦν ὁ Μόλπις, ὡς Ἀνδροτίων ἐν τρίτῃ Ἀτθίδος.

200 **Μόθων**, φλύαρος, φορτικός, ἄτιμος, αἰσχρός. λέγουσι γὰρ τοὺς Ἀθηναίους χειρωσαμένους τοὺς Μόθωνας δουλικῇ καὶ ἀγεράστῳ περιστῆσαι τύχῃ. ὅθεν καὶ Ἀττικοὶ Μόθωνες, ἢ ἀπὸ Μόθωνός τινος αἰσχρὰ ποιοῦντος καὶ ἀεὶ ἐν τοῖς πότοις ὀρχουμένου. Μόθωνας δὲ καλοῦσι Λάκωνες τοὺς παρατρεφομένους τοῖς ἐλευθέροις (121) παῖδας. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀνόητος. ἄλλοι δὲ λέγουσι δουλοπρεπεῖς, σπερμολόγους.

Μοιροκλῆς, ὄνομα κύριον, Σαλαμίνιος, τῶν παρ' Ἀθηναίοις οὐκ ἀφανῶς πολιτευσαμένων.

Μοιροδικῆσαι, ἀντὶ τοῦ μέρους μεταλαβεῖν. Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς Καλλίου ἔνδειξιν ἀπολογίᾳ.

Μουνυχία, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. τόπος παραθαλάσσιος ἐν τῇ Ἀττικῇ. Ἑλλάνικος δὲ ἐν τῇ δευτέρᾳ Ἀτθίδος ὠνομάσθαι φησὶν ἀπὸ Μουνύχου τινὸς βασιλέως τοῦ Παντευκλέους.

Μουνυχιών, Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου. ὁ δέκατος μὴν παρ' Ἀθηναίοις οὕτω καλεῖται· ἐν δὲ τούτῳ τῷ μηνὶ Ἀρτέμιδι θύεται Μουνυχίᾳ.

201 **Μουσαῖος.** Λυσίας πρὸς τὴν Μιξιδήμου γραφήν, εἰ γνήσιος. καὶ δύο παῖδας αὐτῷ ἀκολούθους εἶναι, ὧν οὗτος τὸν μὲν Μουσαῖον καλεῖ, τὸν δὲ Ἡσίοδον. ὅτι μὲν ὁ κρινόμενος ἐπετήδευσε τοὺς οἰκέτας οὕτω καλεῖν δῆλον. περὶ δὲ Μουσαίου Ἀριστόξενος ἐν τοῖς Πραξιδαμαντίοις φησὶν ὅτι οἱ μὲν ἐκ Θρᾴκης εἰρήκασι τὸν

ἄνδρα εἶναι, οἱ δὲ αὐτόχθονα ἐξ Ἐλευσῖνος. εἰρήκασι δὲ περὶ αὐτοῦ ἄλλοι τε καὶ Γλαῦκος.

Μόρων, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. συντάγματά τινα Λακωνικὰ οὕτω καλεῖται. διείλεκται δὲ περὶ τούτων Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ. φησὶ δὲ ὡς εἰσὶ μοῖραι ὠνομασμέναι καὶ διῄρηνται εἰς τὰς μοίρας Λακεδαιμόνιοι πάντες. Ξενοφῶν δὲ ἐν τῇ Λακώνων πολιτείᾳ φησίν, Ἑκάστη δὲ τῶν πολιτικῶν μόρων ἔχει πολέμαρχον ἕνα, λοχαγοὺς τέτταρας, πεντηκοστύας ὀκτώ, ἐνωμοτάρχας ἑκκαίδεκα.

Μυλωθρός, ὁ μύλωνα κεκτημένος καὶ ἐργαζόμενος αὐτῷ. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους πολλάκις. ἔστι δὲ καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς πολὺ τοὔνομα. 202

Μύριοι ἐν μεγάλῃ πόλει. Δημοσθένης ἐν τῷ (122) κατ' Αἰσχίνου. συνέδριόν ἐστι κοινὸν Ἀρκάδων ἁπάντων, οὗ πολλάκις μνημονεύουσιν οἱ ἱστορικοί. διείλεκται δὲ περὶ αὐτῶν καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ κοινῇ Ἀρκάδων πολιτείᾳ, ἀρχόμενος τοῦ βιβλίου.

Μύρτανον, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. φρούριον ἦν ἐν Θρᾴκῃ, ὡς Μαρσύας ὁ πρεσβύτης ἐν ὀγδόῃ Μακεδονικῶν καὶ Ἀναξιμένης ἐν Φιλιππικῷ.

Μύρτις. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος καταλέγων τοὺς προδεδωκότας ἑκάστην πόλιν φησίν, Ἀργείους Μύρτις, Τελέδαμος, Μνασίας. Θεόπομπος δ' ἐν τῇ πεντηκοστῇ πρώτῃ Πασέαν καὶ Ἀμυρταῖον ὀνομάζει τῶν Ἀργείων τοὺς Μακεδονίζοντας. ἰδεῖν οὖν, εἰ γραφικά ἐστιν ἁμαρτήματα.

Μυσῶν λείαν, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. παροιμία τίς ἐστιν οὕτω λεγομένη, ἥν φησι Δήμων ἐν τεσσαρακοστῇ περὶ παροιμιῶν τὴν ἀρχὴν λαβεῖν ἀπὸ τῶν καταδραμόντων ἀστυγειτόνων τε καὶ λῃστῶν τὴν Μυσίαν, κατὰ τὴν τοῦ Τηλέφου τοῦ βασιλέως 203 ἀποδημίαν. κέχρηνται δὲ τῇ παροιμίᾳ ἄλλοι τε καὶ Στράττις ἐν Μηδείᾳ καὶ Σιμωνίδης ἐν Ἰάμβοις.

N.

Ναΐς, ἑταίρα τις. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλωνίδου, εἰ γνήσιος, καὶ Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ. μήποτε δὲ καὶ ἐν τῷ Πλούτῳ, ὅπου φησὶν ὁ κωμικός,

ἐρᾷ δὲ Λαΐς οὐ διά σε Φιλωνίδου,

γραπτέον ἦν διὰ τοῦ ν Ναΐς καὶ οὐ Λαΐς, ὡς καὶ Ἀθήναιος ἐπισημαίνεται.

(123) Νάννιον, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους, εἰ γνήσιος. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ τῶν ἑταιρῶν Αἶγα λέγεσθαί φησι ταύτην ἑταίραν, διὰ τὸ Θαλλὸν τὸν κάπηλον καταφαγεῖν. ὅτι γὰρ θαλλῷ χαίρουσιν αἱ αἶγες καὶ Σοφοκλῆς Ποιμέσιν,

ἑωθινὸς γὰρ πρίν τιν' αὐλητῶν ὁρᾶν,
θαλλὸν χιμαίρᾳ προσφέρων νεοσπάδα,
εἶδον στρατὸν στείχοντα παρ' ἀλίαν ἄκραν.

204 ἔστι δὲ αὐτῆς μνήμη καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. Ἀντιφάνης δὲ ὁ νεώτερος ἐν τῷ περὶ τῶν ἑταιρῶν τὴν Νάννιον φησὶ προσκήνιον ἐπονομάζεσθαι, διὰ τὸ ἔξωθεν δοκεῖν εὐμορφωτέραν εἶναι.

Ναύκληρος, Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ ταρίχους οὐ μόνον ὡς ἡ συνήθεια χρῆται τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ μεμισθωμένου ἐπὶ τῷ τὰ ἐνοίκια ἐκλέγειν, ἢ οἰκίας, ἢ συνοικίας, ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ δηλοῖ ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα καὶ Σαννυρίων Γέλωτι καὶ Δίφιλος Ἐμπόρῳ.

Ναυκραρικά, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. μήποτε βέλτιον φέρεται ἐπὶ τοῖς Ἀττικιανοῖς ναυκρατικά, ἵν' ᾖ ἀπὸ Ναυκρατικοῦ πλοίου, ἢ Ναυκρατιτῶν ἐμπλεόντων· ἡ γὰρ Ναύκρατις τὸ παλαιὸν ἐμπόριον ἦν τῆς Αἰγύπτου. ἐὰν δὲ ᾖ Ναυκραρικά, εἴη

ἂν τὰ τῶν ἀρχόντων, ναυκράρους γὰρ τὸ παλαιὸν τοὺς ἄρχοντας ἔλεγον, ὡς καὶ ἐν τῇ πέμπτῃ Ἡρόδοτος δηλοῖ. Ἀριστοτέλης δ' ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ φησί· Κατέστησαν δὲ δημάρχους τὴν αὐτὴν ἔχοντας ἐπιμέλειαν τοῖς πρότερον ναυκράροις, Δημίους ἀντὶ τῶν Ναυκράρων ἐποίησαν.

Ναυτοδίκαι, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην, 205 εἰ γνήσιος ὁ λόγος. ἀρχή τις ἦν Ἀθήνησιν οἱ ναυτοδίκαι. Κρατερὸς γοῦν ἐν τῷ τετάρτῳ τῶν ψηφισμάτων (124) φησίν· Ἐὰν δέ τις ἐξ ἀμφοῖν ξενοῖν γεγονὼς φρατρίζῃ, διώκειν δεῖ τῷ βουλομένῳ Ἀθηναίων οἷς δίκαι εἰσί, λαγχάνειν δὲ τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ πρὸς τοὺς ναυτοδίκας. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν· Ἐλθὼν βάψας πρὸς ναυτοδίκας ξένην ἐξαίφνης.

Νεαλής, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος, εἰ γνήσιος. ὁ νεωστὶ ἑαλωκὼς οὕτως ἐλέγετο κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν ἰχθύων.

Νεβρίζων, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. οἱ μὲν ὡς τοῦ τελοῦντος νεβρίδα ἐνημμένου, ἢ καὶ τοὺς τελουμένους διαζωννύντος νεβρίσιν, ἐπὶ τοῦ νεβροὺς ἐκδιασπᾶν κατά τινα ἀῤῥητον λόγον. ἔστι δὲ ὁ νεβρισμὸς καὶ παρὰ Ἀριγνώτῃ ἐν τῷ περὶ τῶν Τελετῶν.

Νεήλατα, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος κατ' ἔλλειψιν, ἀντὶ τοῦ νεήλατα ἄλφιτα, τὰ νεωστὶ ἀληλεσμένα, ἃ δὴ μέλιτι ἀναδεύοντες ἀσταφίδας τε καὶ χλωροὺς ἐρεβίνθους ἐπεμβαλόντες, τοῖς τὰ ἱερὰ τελοῦσιν 206 ἔνεμον. ἐκάλουν δὲ αὐτὰ οἱ μὲν ἀμβροσίαν, οἱ δὲ μακαρίαν.

Νεμέας χαράδρα, Αἰσχίνης περὶ τῆς παραπρεσ- 802 βείας. οὕτω τόπος τις ἐκαλεῖτο ἐν Πελοποννήσῳ, πλησίον τῆς Νεμέας χαράδρας. Ἔφορος ἐν εἰκοστῇ τρίτῃ. Νεμέας αὐλητρίδος μνημονεύει Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους, εἰ γνήσιος. ὁ δὲ Πολέμων ἐν τοῖς περὶ τῆς Ἀκροπόλεως παρατίθεται ψήφισμα καθ' ὃ ἀπείρητο Ἀθήνησιν ὄνομα Πεντετηρίδος τίθεσθαι δούλῃ ἢ ἀπε-

λευθέρα, ἢ πόρνη, ἢ αὐλητρίδι. ἄξιον οὖν ἀπορῆσαι, πῶς οὕτως ὠνομάζετο ἡ αὐλητρίς.

Νεμέσεια, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Σπουδίου, μήποτε ἑορτή τις ἦν Νεμέσεως, καθ' ἣν τοῖς κατοιχομένοις ἐπετέλουν τὰ νομιζόμενα.

Νέων, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. (125) περὶ τῆς πρὸς Φίλιππον τούτου φιλίας Θεόπομπός ἐν δευτέρᾳ Φιλιππικῶν ἱστορεῖ.

Νεώρια καὶ νεώσοικοι. μήποτε νεώρια λέγεται ὁ τόπος ἅπας εἰς ὃν ἀνέλκονται αἱ τριήρεις καὶ 207 πάλιν ἐξ αὐτοῦ καθέλκονται, ὡς ὑποσημαίνουσι Λυκοῦργός τε ἐν ἀπολογισμῷ ὧν πεπολίτευται καὶ Ἀνδοκίδης ἐν τῷ περὶ τῆς εἰρήνης, εἰ γνήσιος ὁ λόγος.

Νεῶσι, Δημοσθένης κατ' Αἰσχίνου. πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Φωκίδι, ἣν Ἡρόδοτος μὲν ἐν ὀγδόῃ Νέωνα ὀνομάζει, Ἀνδροτίων δ' ἐν ἕκτῃ Ἀτθίδος Νέωνας.

Νίκαια, Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. ἔστι δὲ πόλις τῆς Λοκρίδος ἐπιθαλαττιδίος.

Νικάνωρ, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους. τρεῖς γεγόνασι Νικάνορες, ὁ μὲν υἱὸς Βαλάκρου, ἕτερος δὲ Παρμενίωνος υἱός, ἄλλος δὲ Σταγειρίτης τὸ γένος, οὗ μνημονεύοι ἂν νῦν ὁ ῥήτωρ.

Νίκη Ἀθηνᾶ, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας, ὅτι Νίκης Ἀθηνᾶς ξόανον ἄπτερον, ἔχον ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ ῥοιάν, ἐν δὲ τῇ εὐωνύμῳ κράνος, ἐτιμᾶτο, ὅτι (126) δὲ ἐτιμᾶτο παρ' Ἀθηναίοις, δεδήλωκεν Ἡλιόδωρος ὁ περιηγητὴς ἐν τῇ πρώτῃ περὶ Ἀκροπόλεως.

Νοθεῖα, τὰ τοῖς νόθοις ἐκ τῶν πατρῴων διδό- 208 μενα οὕτω καλεῖται· ἦν δὲ μέχρι χιλίων δραχμῶν. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Καλλιφάνην ξενίας, εἰ γνήσιος, Ἰσαῖος πρὸς Λυσίβιον περὶ ἐπικλήρου. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι,

τί δ' ἦν ὁ πατὴρ ἐμοὶ διδῷ τὰ χρήματα
τὰ νοθεῖ' ἀποθνήσκων; ὁ νόμος αὐτὸν οὐκ ἐᾷ.

ὅτι δὲ οὐκ ἐξῆν τοῖς νόθοις μετέχειν, δεδήλωκεν Ὑπερίδης τε ἐν τῷ κατ' Ἀριστάγορας δευτέρῳ. Δημο-

σθένης δ' ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους φησὶν ὡς καὶ τὸ Κυνόσαργες ἐτέλουν.

Νομοφύλακες, ἀρχή τις παρ' Ἀθηναίοις οὕτω(126) ἐκαλεῖτο, διαφέρουσα τῶν Θεσμοθετῶν. Δείναρχος καθ' Ἱμεραίου καὶ ἐν τῷ κατὰ Πυθέου. Φιλόχορος ἐν τῷ ἑβδόμῳ ἄλλα τέ τινα διεξῆλθε περὶ αὐτῶν καὶ ὅτι οὗτοι τὰς ἀρχὰς ἐπηνάγκαζον τοῖς νόμοις χρῆσθαι δῆλον.

Νότιον, Λυσίας κατὰ Μαντίου ὅτι ἐστὶ χωρίον προκείμενον τῆς Κολοφωνίων πόλεως. Θεόπομπος ἐν τῇ πεντεκαιδεκάτῃ φησίν.

Νύμφαιον, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντός φησι, Νύμφαιόν τε ἐν τῷ Πόντῳ. Κρατερὸς δὲ ἐν ἐνάτῃ τῶν ψηφισμάτων φησὶν ὅτι Ἀθηναίοις τὸ Νύμφαιον ἐτέλει τάλαντον.

χορὸς δ' ἐν τῇ τετάρτῃ Περικλέους φησὶν ἐπιστατοῦντος αὐτὸ γενέσθαι.

Λυκιουργεῖς, *Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον. Δίδυμός φησι τὰς ὑπὸ Λυκίου κατεσκευασμένας φιάλαις, τοῦ Μύρωνος υἱοῦ, οὕτως εἰρῆσθαι· ἀγνοεῖν δὲ ἔοικεν ὁ γραμματικὸς ὅτι τὸν τοιοῦτον σχηματισμὸν ἀπὸ κυρίων ὀνομάτων οὐκ ἄν τις εὕροι γινόμενον, μᾶλλον δὲ ἀπὸ πόλεων καὶ ἐθνῶν, ὡς κλίνη Μιλησιουργής, Κριτίας φησὶν ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ. μήποτ' οὖν γραπτέον καὶ παρ' Ἡροδότῳ ἐν τῇ ἑβδόμῃ ἀντὶ τοῦ προβόλους δύο Λυκοεργέας, Λυκιεργέας· ἵνα ὥσπερ παρὰ τῷ Δημοσθένει, οὕτως ὀνομάζηται τὰ ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα.*

Λυκοῦργος, *εἷς τῶν δέκα ῥητόρων, οὗ πάππος Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης.*

Λύσανδρος, *ὄνομα κύριον. Λακεδαιμονίων ναύαρχος.*

Λυσίμαχος, *Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν ἀτε-*
191 *λειῶν. ἦν δὲ Ἀριστείδου υἱὸς τοῦ δικαίου ἐπικληθέν-*
(115) *τος. ἕτερος δ' ἐστὶ Λυσίμαχος οὗ μνημονεύει Λυκοῦρ-*
γος ἐν τῷ περὶ τῆς διοικήσεως ὡς εὐτελοῦς μελοποιοῦ.

μένον; ὡς δῆλον ποιοῦσιν ἄλλοι τε τῶν κωμικῶν καὶ Ἀντιφάνης ἐν Εὐπλοίᾳ,

ὥσπερ ξυστίδα,
ἔνδυμα τῷ ποικίλον ἠμφιεσμένῳ.

ἔστι μὲν καὶ τραγικόν τι ἔνδυμα οὕτω καλούμενον, ὡς Κρατῖνος ἐν Ὥραις. ἔστι δὲ καὶ ἱππικὸν ἔνδυμα, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις.

O.

Ὀβολοστατεῖ, ἀντὶ τοῦ δανείζει. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίδου, εἰ γνήσιος· ἐν δὲ τῷ πρὸς Λακράτην δια-
211 σαφῶν φησιν· Οὐδ' ἂν εἰ πολὺ ἐλάττονα τόκον λογίσαιτό τις ἢ ὅσον οὗτοι ὀβολοστατοῦντες τοὺς ἄλλους πράττονται. ὀβολοστάτας δ' ἔλεγον τοὺς δανειστάς, ὡς παρά τε Ὑπερίδῃ ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου καὶ πολλάκις ἐν τῇ κωμῳδίᾳ.

Ὁδός. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους φησίν· Ἢ ἐν ὁδῷ καθελών, ἀντὶ τοῦ ἐν λόχῳ καὶ ἐνέ-
(128) δρᾳ. τοιοῦτον δὲ εἶναι καὶ τὸ Ὁμηρικόν φασιν, Ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι. εἰ δὲ ψιλωθείη ἡ προτέρα, σημαίνει τὸν βαθμόν, ὡς παρὰ Λυσίᾳ ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου, εἰ γνήσιος ὁ λόγος.

Ὀθνεῖος, Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Στρατοκλέους ἀντὶ τοῦ ἀλλότριος, ὡς καὶ παρὰ Πλάτωνι ἐν πρώτῳ νόμων.

Οἴηθεν, Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους. δῆμος τῆς Πανδιονίδος ἡ Οἴη, ὡς Διόδωρος· Οἴηθεν δὲ ἐκ τόπου ἐπίρρημα. Φιλόχορος δ' ἐν τῇ τρίτῃ τὴν Οἴην Κεφάλου μὲν θυγατέρα, Χάροπος δὲ γυναῖκα ἱστορεῖ.

Οἰκέως. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θεομνήστου, ἐξηγού-
212 μενος ὥσπερ τὸ ὄνομά φησι, τὸ δὲ οἰκέως, θεράποντος.

Οἴκημα, ἀντὶ τοῦ δεσμωτήριον. Δείναρχος ἐν Τυῤῥηνικῷ καὶ ἐν τῷ κατὰ Ποσιδίππου. ἀντὶ δὲ τοῦ πορνεῖον Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου.

Οἰκίσκῳ, ἀντὶ τοῦ μικρῷ τινὶ οἴκῳ. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ἐκάλουν δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον ὀρνιθοτροφεῖον οἰκίσκον. Ἀρι-

στοφάνης Πελαργοῖς, Μεταγένης Αὔραις. ἐκ τούτων δ' ἔοικε πλανώμενος ὁ Δίδυμος καὶ τὸ Δημοσθενικὸν ἐξηγεῖσθαι.

Οἰνηΐς, Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα. μία τῶν δέκα φυλῶν παρ' Ἀθηναίοις ἦν.

Οἰνέη καὶ Οἰναῖος. Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα· Καὶ ἔφασαν ἐν Οἰνέῃ ἀκοῦσαι ὅτι μάχη εἴη γεγονυῖα. Οἰνέη [ὁ μὲν] δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος πρὸς Ἐλευθέραις, ὁ δὲ τῆς Αἰαντίδος πρὸς Μαραθῶνι. ἀφ' ἑκατέρου δὲ τῶν δήμων ὁ δημότης Οἰναῖος καλεῖται. μνημονεύει δ' ἂν νῦν ὁ ῥήτωρ τοῦ πρὸς Ἐλευθέραις, οὗ καὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ.

Οἶον, Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τῆς ποιήσεως. δῆμοί εἰσιν ἐν τῇ Ἀττικῇ διττοὶ οὐδετέρως λεγόμενοι. καλοῦν- 218
ται δὲ Οἶον. κεκλῆσθαί φησιν οὕτω Φιλόχορος ἐν τῇ τρισκαιδεκάτῃ διὰ τὸ μηδαμῶς εὐοίκητον τόπον ἔχειν, (129)
ἀλλὰ μεμονῶσθαι. τὸ γὰρ μόνον οἶον ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι. ἔστι δὲ τὸ μὲν Κεραμεικὸν Οἶον τῆς Λεοντίδος φυλῆς, τὸ δὲ Δεκελεικὸν τῆς Ἱπποθοωντίδος, ὡς Διόδωρος. οἱ δὲ δημόται ἑκατέρωθεν ἐλέγοντο ἐξ Οἴου. ἄλλοι δ' ἦσαν οἱ λεγόμενοι Οἴηθεν, ὡς προείρηται.

Οἷός εἶ, καὶ οἷός τε εἶ. τὸ μὲν χωρὶς τοῦ τε σημαίνει τὸ βούλει καὶ προήρησαι, τὸ δὲ σὺν τῷ τε τὸ δύνασαι. ἀμφοτέροις ἐχρήσατο Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Λυσιθέου, εἰ γνήσιος.

Οἰσύμη, Ἀντιφῶν ἐν τῷ κατὰ Λαισποδίου. πόλις ἐστὶ τῆς Θρᾴκης, καθά φασιν ἄλλοι τε καὶ Ἔφορος ἐν τρίτῃ.

Ὁ κάτωθεν νόμος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. Δίδυμος ἤτοι, φησί, τὴν Ἡλιαίαν λέγει ὁ ῥήτωρ διὰ τὸ τῶν δικαστηρίων τὰ μὲν ἄνω, τὰ δὲ κάτω ὀνομάζεσθαι, ἢ διὰ τὸ σχῆμα τῆς ἐν τοῖς ἄξοσι γραφῆς βουστροφηδὸν γεγραμμένης, ἢ τὸν ἀπὸ τῶν εὐωνύμων ἀρχόμενον νόμον κάτωθεν ὀνομάζει ὁ Δημοσθένης. 214
ὅτι γάρ, φησί, βουστροφηδὸν ἦσαν οἱ ἄξονες καὶ οἱ κύρ-

βεις γεγραμμένοι δεδήλωκεν Εὐφορίων ἐν τῷ Ἀπολλοδώρῳ. ἢ ἐπεί, φησί, τοὺς ἄξονας καὶ τοὺς κύρβεις ἄνωθεν τῆς ἀκροπόλεως εἰς τὸ βουλευτήριον καὶ τὴν ἀγορὰν μετέστησεν Ἐφιάλτης, ὥς φησιν Ἀναξιμένης ἐν Φιλιππικῷ.

Ὀλιγωρήσετε, ἀντὶ τοῦ ἀμελήσετε. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. ὀλιγωρεῖν γὰρ λέγεται τὸ ὀλίγην ὥραν ἔχειν. ἔστι δὲ τὸ μὲν ὀλίγον ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὀλίγον, ὡς ἐν τῷ,

ἢ ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς.

ὥρα δ' ἐστὶν ἡ φροντίς.

Ὁλοσχοίνους, Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. Θεόφραστος δ' ἐν τετάρτῃ περὶ Φυτῶν εἰπών, τοῦ σχοίνου τρία εἴδη εἶναί φασιν, ὧν ὁ τρίτος τῷ (130)μεγέθει καὶ εὐσαρκίᾳ διαφέρων ὁλόσχοινος καλεῖται.

Ὁμηρεύοντας, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. ἐπὶ τῶν ἀναπεμφθέντων Λακεδαιμονίων ὁμήρους 215Ἀλεξάνδρῳ. ἦσαν δὲ ν'. Κλείταρχος δέ φησιν ἐν τῇ πέμπτῃ εἶναι τοὺς δοθέντας παρὰ τῶν Λακεδαιμονίων ὁμήρους. ὅμηροι δέ εἰσιν οἱ ἐπὶ συμβάσει διδόμενοι. ὁμηρῆσαι γὰρ τὸ συμβαλεῖν. Ὅμηρος,

ὡμήρησε δέ μοι παρ' ἑταίρων ἄγγελος ἐλθών.

Θεόπομπος δὲ ὁμηρεῖν φησι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις λέγεσθαι τὸ ἀκολουθεῖν· τοὺς οὖν ἐπ' ἀκολουθίᾳ τῶν ὁμολογουμένων διδομένους ἐντεῦθεν ὁμήρους φησὶ λέγεσθαι.

Ὁμηρίδαι, Ἰσοκράτης Ἑλένῃ. Ὁμηρίδαι γένος ἐν Χίῳ, ὅπερ Ἀκουσίλαος ἐν τρίτῃ, Ἑλλάνικος ἐν τῇ Ἀτλαντιάδι ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ φησιν ὠνομάσθαι. Σέλευκος δὲ ἐν δευτέρῳ περὶ βίων ἁμαρτάνειν φησὶ Κράτητα νομίζοντα ἐν ταῖς ἱεροποιίαις Ὁμηρίδας ἀπογόνους εἶναι τοῦ ποιητοῦ. ὠνομάσθησαν γὰρ ἀπὸ τῶν ὁμήρων, ἐπεὶ αἱ γυναῖκές ποτε τῶν Χίων ἐν Διονυσίοις παραφρονήσασαι εἰς μάχην ἦλθον τοῖς ἀνδράσι, καὶ δόντες ἀλλήλοις ὅμηρα νυμφίους καὶ νύμφας ἐπαύσαντο· ὧν τοὺς ἀπογόνους Ὁμηρίδας λέγουσιν.

Ὁμοερκές· Δείναρχος ἐν τῇ πρὸς τὴν Καλλίππου 216
παραγραφῇ. ἀντὶ τοῦ ὑφ' ἓν ἕρκος, τουτέστιν ὑπὸ τὸν αὐτὸν περίβολον.

Ὁμόσε ἰέναι. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀθηνογένους φησί· Ἀλλὰ ὁμόσε βούλομαι τῷ λόγῳ τούτῳ ἐλθεῖν, ἀντὶ τοῦ παραβαλέσθαι. λέγεται δὲ ἐκ μεταφορᾶς ὁμόσε ταῖς λόγχαις ἰέναι, ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐναντίας εἰς τὸ αὐτὸ ἔρχεσθαι καὶ μὴ στρέφεσθαι μηδὲ φεύγειν.

Ὁμοῦ. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονός
φησιν· Εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι, ἀντὶ (131)
τοῦ ἐγγύς. ἔστι δὲ πολὺ παρ' Ἀττικοῖς, καὶ Μένανδρός που, Ἤδη γάρ ἐστι τοῦ τίκτειν ὁμοῦ.

Ὀνήτωρ, Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀντιδόσεως. πρὸς τοῦτον ἂν εἶεν οἱ γεγραμμένοι Δημοσθένους περὶ τῆς ἐξούλης λόγοι. ὅτι δὲ τῶν χορηγησάντων ἦν εἷς, Ἡλιόδωρος περὶ τῶν ἐν Ἀθήνῃσι τριπόδων.

Ὀνομάζων, ἀντὶ τοῦ φράζων, ἑρμηνείᾳ χρώμενος. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Ὀξυθύμια. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου
φησί· Περὶ οὗ πολλῷ ἂν δικαιότερον ἐν τοῖς ὀξυθυ- 217
μίοις ἡ στήλη σταθείη ἢ ἐν τοῖς ἡμετέροις ἱεροῖς. ἔνιοι μέν, ὧν ἐστι καὶ Ἀρίσταρχος, ὀξυθύμια λέγεσθαί φασι τὰ ξύλα ἀφ' ὧν ἀπάγχονταί τινες, ἀπὸ τοῦ ὀξέως τῷ θυμῷ χρῆσθαι. ταῦτα δ' ἐκκόπτοντες ἐξορίζουσι καὶ καίουσι. Δίδυμος δὲ Ἀντικλείδου λέξιν παραγράψας ἐκ τῶν ἐξηγητικῶν φησιν ὀξυθύμια τὰ καθάρματα λέγεται καὶ ἀπολύματα. ταῦτα γὰρ ἀποφέρεσθαι εἰς τὰς τριόδους, ὅταν τὰς οἰκίας καθαίρωσιν. ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι εἰς τὸν κατὰ Δημάδου τὰ ἐν τοῖς τριόδοις φησὶν Ἑκαταῖα, ὅπου τὰ καθάρσια ἔφερόν τινες, ἃ ὀξυθύμια καλεῖται. Εὔπολις Δήμοις,

ὃν χρῆν ἐν ταῖς τριόδοις κἀν τοῖσιν ὀξυθυμίοις
προστρόπαιον τῆς πόλεως καίεσθαι περιτετριγότα.

ἔστι τοὔνομα καὶ παρὰ Πυθέᾳ ἐν τῷ κατὰ Ἀδείμαντος.

Ὀπισθόδομος. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς Συντάξεως· Ἀνέῳξαν δή που πρῴην τινὲς τὸν ὀπισθόδομον. ὁ οἶκος ὁ ὄπισθεν τοῦ νεὼ τῆς Ἀθηνᾶς οὕτω καλεῖται, ἐν ᾧ ἀπετίθεντο τὰ χρήματα.

218 Ὀργάς, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Συντάξεως. ὀργὰς καλεῖται τὰ λοχμώδη καὶ ὀρεινὰ χωρία καὶ οὐκ
(132)ἐπεργαζόμενα. ὅθεν καὶ ἡ Μεγαρικὴ ὀργὰς προσωνομάσθη, τοιαύτη τις οὖσα, περὶ ἧς ἐπολέμησαν Ἀθηναῖοι Μεγαρεῦσιν.

Ὀργεῶνας. Ἰσαίου λόγος ἐστὶ πρὸς ὀργεῶνας. ὀργεῶνες δὲ εἰσιν οἱ ἐπὶ τιμῇ θεῶν ἢ ἡρώων συνιόντες. ὀργιάζειν γάρ ἐστι τὸ θύειν καὶ τὰ νομιζόμενα δρᾶν· ἤτοι παρὰ τὸ ὀρέγειν τὼ χεῖρε, ἢ παρὰ τὰ ὄργια, ἢ διὰ τὸ ἐν ταῖς ὀργάσι καὶ τοῖς ἄλσεσι τὰ ἱερὰ δρᾶν. οἱ μέντοι ποιηταὶ ἔταττον τοὔνομα ἁπλῶς ἐπὶ τῶν ἱερέων, ὡς Ἀντίμαχός τέ που καὶ Αἰσχύλος ἐν Μύσταις. μήποτε δὲ ὕστερον νενόμισται τὸ ἐπὶ τιμῇ τινὰς τῶν ἀποθανόντων συνιέναι καὶ ὀργεῶνας ὁμοίως ὠνομάσθαι, ὡς ἔστι συνιδεῖν ἐκ τῶν Θεοφράστου διαθηκῶν.

Ὀργέων, ἀντὶ τοῦ ὀργεώνων. Λυσίας ἐν τῷ περὶ Θεοπόμπου κλήρου.

Ὀρικὰ ζεύγη, τὰ τῶν ὀρέων, τουτέστι τὰ τῶν ἡμιόνων. Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. ὅτι
219 γὰρ ὀρέας ἐκάλουν τὰς ἡμιόνους καὶ Ὅμηρος καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις δηλοῖ.

Ὀριγνηθῆναι, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμῆσαι. Ἀντιφῶν ἐν Ἀληθείας πρώτῳ.

Ὀρκάνη, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος δευτέρῳ. μήποτε ὁ φραγμός, τουτέστι περίφραγμα, καὶ ἡ αἱμασιὰ οὕτω καλεῖται, παρὰ τὸ ἐρύκειν, ἢ παρὰ τὸ ἕρκος. Ὅμηρος,

αἱμασιὰς λέξαντες ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος.

Ὀρνιθευτής, ὁ ὀρνιθοθήρας. Δείναρχος κατὰ Προξένου. Πλάτων ἢ Κάνθαρος Συμμαχίᾳ. ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ νέᾳ κωμῳδίᾳ δρᾶμα Ὀρνιθευτὴς Νικοστράτου.

Ὅρος. οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἀττικοὶ τὰ ἐπόντα ταῖς
ὑποκειμέναις οἰκίαις καὶ χωρίοις γράμματα, δηλοῦντα
ὅτι ὑπόκεινται δανειστῇ. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Σπου-(133)
δίαν καὶ Μένανδρος Παρακαταθήκῃ.

Ὅρον, σκεῦός τι γεωργικόν, ὡς Ἰσαῖος ἐν τῷ
κατὰ Διοκλέους ὑποσημαίνει. μήποτε μέντοι τὸ ὅρον
παρά τε Αἰσχύλῳ ἐν Κερκύωνι καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν
δευτέρᾳ Ἐπικλήρῳ σημαίνει ξύλον τι ᾧ τὴν πεπατημέ-220
νην σταφυλὴν πιέζουσιν.

Ὀρρωδεῖν, ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι. Ἀνδοκίδης ἐν
τῷ περὶ τῆς ἀδείας. πολὺ δέ ἐστι τοὔνομα παρ' αὐτοῖς.
ὀρρωδία δὲ τὸ δέος. Δημοσθένης ἐν δημηγορικοῖς
προοιμίοις.

Ὄρυγμα, ἰδίως οὕτως ἐκαλεῖτο ἐφ' οὗ οἱ κακοῦρ-
γοι ἐκολάζοντο Ἀθήνησι. Λυκοῦργος κατ' Ἀριστογείτονος.

Ὅσιον. Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονά φησι·
Καὶ τὰ χρήματα τά τε ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια. ὅ τε Ἰσοκρά-
της Ἀρεοπαγιτικῷ· Καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὁσίοις. ὅτι δὲ
τὰ ὅσια τὰ δημόσια δηλοῖ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τι-
μοκράτους σαφῶς διδάσκει περὶ τούτων· Καὶ τὰ μὲν
ἱερά, τὰς δεκάτας τῆς θεοῦ καὶ τὰς πεντηκοστὰς τῶν
ἄλλων θεῶν σεσυληκότας. καὶ μετ' ὀλίγα· Τὰ δὲ ὅσια
ἃ ἐγένετο ἡμέτερα κεκλοφότες. Δίδυμος δὲ διχῶς, φησίν,
ἔλεγον τὸ ὅσιον, τό τε ἱερὸν καὶ τὸ ἰδιωτικόν.

Ὀσχοφόροι, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημέου, εἰ
γνήσιος. περὶ τῶν ὀσχοφόρων ἄλλοι τε εἰρήκασι καὶ
Φιλόχορος ἐν τῇ δωδεκάτῃ. ὁ δὲ Ἴστρος ἐν τῷ ιγ' περὶ 221
Θησέως λέγων γράφει οὕτως· Ἕνεκα τῆς κοινῆς σωτη-
ρίας νομίσαι τοὺς καλουμένους ὀσχοφόρους καταλέγειν
δύο τῶν γένει καὶ πλούτῳ προὐχόντων. ἡ δὲ ὄσχη
κλῆμά ἐστι βότρυς ἐξηρτημένους ἔχον· ταύτην δὲ ὀρε-
σχάδα ἔνιοι καλοῦσιν.

Ὅτι διαμαρτάνει Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας
λέγων Πλαταιέας γεγράφθαι ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ· οὐδεὶς
γὰρ τοῦτο εἴρηκεν, ὥσπερ οὐδὲ Κρατερὸς ἐν τῇ τῶν
ψηφισμάτων συναγωγῇ.

(184) Ὅτι ἑξακισχίλια ἦν τάλαντα τὸ τίμημα τῆς Ἀττικῆς Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν Συμμοριῶν φησιν οὕτως· Ἡμῖν δὲ τὸ τῆς χώρας τίμημα ὑπάρχειν ἀφορμὴν ὀκτακισχίλια τάλαντα ἀκούσεται. ἤτοι οὖν γραφικὸν ἁμάρτημά ἐστιν, ἢ ἴσως ὁ ῥήτωρ συναρπάζει, ἵνα δοκῇ πλείω τὴν ἀφορμὴν ἔχειν ἡ πόλις εἰς τὸν πρὸς βασιλέα πόλεμον. ὅτι γὰρ ἑξακισχίλια τάλαντα ἦν τὸ τίμημα τῆς Ἀττικῆς καὶ λυθέντος ἐν τοῖς ἑξῆς τοῦ λόγου φησίν, λογισμὸν αὐτῶν διδοὺς ποικίλως, καὶ Φιλόχορος ἐν δεκάτῳ Ἀτθίδος.

222 Ὅτι νόμος ἐστὶν ὑπὲρ τεσσαράκοντα ἔτη γενόμενον χορηγεῖν παισὶν Αἰσχίνης τε ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου φησὶ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Ὅτι ξένους τινὰς ἑαυτοῦ αἰχμαλώτους σκάπτοντας ἐν τῷ Φιλίππου ἀμπελουργίῳ καὶ δεδεμένους παρὰ πότον ἐξῃτήσατο παρὰ Φιλίππου Σάτυρος Αἰσχίνης μὲν ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας φησί· Δημοσθένης δ' ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου φησὶν ὅτι Ἀπολλοφάνους θυγατέρας ἐξῃτήσατο. καὶ ἔοικε μᾶλλον ἀληθεύειν, καὶ Ἀριστοτέλης ἔν τινι τῶν πρὸς Φίλιππον ἐπιστολῶν λέγει ὡς Σατύρῳ τῷ ὑποκριτῇ τὰς Ἀπολλοφάνους θυγατέρας ἀφῆκεν.

Ὅτι οἱ ἁλόντες ἐπ' ἀκουσίῳ φόνῳ ἐξουσίαν εἶχον εἰς διοίκησιν τῶν ἰδίων Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους ὑποσημαίνει καὶ Θεόφραστος ἐν τῷ τρισκαιδεκάτῳ τῶν νόμων δηλοῖ.

Ὅτι οἱ ποιητοὶ παῖδες ἐπανελθεῖν εἰς τὸν πατρῷον οἶκον οὐκ ἦσαν κύριοι, εἰ μὴ παῖδας γνησίους καταλίποιεν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ποιησαμένου, Ἀντιφῶν ἐπιτροπικῷ Καλλιστράτου καὶ Σόλων ἐν εἰκοστῇ πρώτῃ τῶν νόμων.

223 Ὅτι τὰ ἐπικηρυττόμενά τισι χρήματα ἐπὶ τῶν βωμῶν ἐτίθετο εἴρηκεν Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην τὸν Σωκρατικόν, εἰ γνήσιος ὁ λόγος.

Ὅτι πρὸς τὴν φυλὴν τοῦ κεκτημένου αἱ πρὸς τοὺς

δούλους λαγχάνονται δίκαι Ἰσαῖος ἐν ἀπολογίᾳ ἀποστα- (135) σίου πρὸς Ἀπολλόδωρον δηλοῖ.

Ὅτι παιδὶ καὶ γυναικὶ οὐκ ἐξῆν συμβάλλειν πέρα μεδίμνου κριθῶν Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου κλήρου φησίν.

Ὅτι χιλίας ἐξημιοῦντο αἱ κατὰ τὰς ὁδοὺς ἀκοσμοῦσαι γυναῖκες Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρας δευτέρῳ εἴρηκεν. Κρώβυλος δὲ ὁ κωμικός φησι τοῦ Φιλιππίδου τὸν νόμον εἶναι τὸν περὶ τούτων κείμενον.

Οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁρμεῖ τοῖς πολλοῖς. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. παροιμία ἐστὶν ἐλλειπῶς λεγομένη. προσυπακουστέον οὖν ἔξωθεν τὸ ἀγκύρας.

Οὐσίας δίκη. οἱ δικαζόμενοι περὶ χωρίων ἢ οἰκιῶν πρὸς τοὺς ἔχοντας οὐσίας ἐδικάζοντο τὴν δευτέραν δίκην. ἡ δὲ προτέρα ἦν τῶν μὲν οἰκιῶν ἐνοι- 224 κίου, τῶν δὲ χωρίων καρποῦ, τρίτη ἐπὶ τούτων ἐξούλης. καὶ ἐξῆν τοῖς ἑλοῦσι κρατεῖν τῶν κτημάτων καὶ εἰ τὴν δίκην τὴν τοῦ καρποῦ ἢ τοῦ ἐνοικίου, καὶ εἰ τὴν δευτέραν ἡττηθεῖεν τὴν τῆς οὐσίας· εἰ δὲ καὶ ἐξούλης ἁλοῖεν, οὐκέτι ἐξῆν ἐπικρατεῖν, ἀλλ' ἐξίστασθαι ἔδει ἤδη τῶν κτημάτων τοῖς καταδικασαμένοις. ταῦτα δέ ἐστι μὲν καὶ παρ' ἄλλοις ῥήτορσιν· ἀκριβέστατα δὲ εἴρηται Ἰσαίῳ ἔν τε τῷ πρὸς Τιμωνίδην περὶ χωρίου καὶ ἐν τῷ πρὸς Δωρόθεον ἐξούλης. διείλεκται δὲ περὶ τῆς δίκης καὶ Θεόφραστος ἐν ὀγδόῃ καὶ δεκάτῃ περὶ νόμων.

Ὀφρύνειον, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἀπατούριον. πόλις ἐστὶ τῆς Τρωάδος, ὡς δηλοῖ Ἀνδροτίων ἐν τρίτῃ Ἀτθίδος.

Ὀχεῖον, ἀντὶ μὲν τοῦ ὄχημα Δείναρχος ἐν ἀπολογίᾳ πρὸς Ἀντιφάνην περὶ τοῦ ἵππου, ἀντὶ δὲ τοῦ εἰς ὀχείαν ἀποδεδειγμένον ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ φησίν· Ὠνοῦνταί μοι τὸν ἵππον ὀχεῖον. Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ διοικήσεως γείτονας τοῦ ὀχείου φησί. μήποτε δὲ ἐπὶ τόπου τινὸς ἐν ᾧ ὀχεῖαι γίνονται τῶν κτηνῶν, ἢ ὀχήματα μισθοῦνται.

λευθέρα, ἢ πόρνη, ἢ αὐλητρίδι. ἄξιον οὖν ἀπορῆσαι, πῶς οὕτως ὠνομάζετο ἡ αὐλητρίς.

Νεμέσεια, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Σπουδίου. μήποτε ἑορτή τις ἦν Νεμέσεως, καθ' ἣν τοῖς κατοιχομένοις ἐπετέλουν τὰ νομιζόμενα.

Νεῶν, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. (125)περὶ τῆς πρὸς Φίλιππον τούτου φιλίας Θεόπομπός ἐν δευτέρῳ Φιλιππικῶν ἱστορεῖ.

Νεώρια καὶ νεώσοικοι. μήποτε νεώρια λέγεται ὁ τόπος ἅπας εἰς ὃν ἀνέλκονται αἱ τριήρεις καὶ 207 πάλιν ἐξ αὐτοῦ καθέλκονται, ὡς ὑποσημαίνουσι Λυκοῦργός τε ἐν ἀπολογισμῷ ὧν πεπολίτευται καὶ Ἀνδοκίδης ἐν τῷ περὶ τῆς εἰρήνης, εἰ γνήσιος ὁ λόγος.

Νεῶσι, Δημοσθένης κατ' Αἰσχίνου. πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Φωκίδι, ἣν Ἡρόδοτος μὲν ἐν ὀγδόῃ Νέωνα ὀνομάζει, Ἀνδροτίων δ' ἐν ἕκτῃ Ἀτθίδος Νεῶνας.

Νίκαια, Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. ἔστι δὲ πόλις τῆς Λοκρίδος ἐπιθαλαττιδίας.

Νικάνωρ, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους. τρεῖς γεγόνασι Νικάνορες, ὁ μὲν υἱὸς Βαλάκρου, ἕτερος δὲ Παρμενίωνος υἱός, ἄλλος δὲ Σταγειρίτης τὸ γένος, οὗ μνημονεύοι ἂν νῦν ὁ ῥήτωρ.

Νίκη Ἀθηνᾶ, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας, ὅτι Νίκης Ἀθηνᾶς ξόανον ἄπτερον, ἔχον ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ ῥοιάν, ἐν δὲ τῇ εὐωνύμῳ κράνος, ἐτιμᾶτο. ὅτι δὲ ἐτιμᾶτο παρ' Ἀθηναίοις, δεδήλωκεν Ἡλιόδωρος ὁ περιηγητὴς ἐν τῇ πρώτῃ περὶ Ἀκροπόλεως.

Νοθεῖα, τὰ τοῖς νόθοις ἐκ τῶν πατρῴων διδόμενα 208 οὕτω καλεῖται· ἦν δὲ μέχρι χιλίων δραχμῶν. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Καλλιφάνην ξενίας, εἰ γνήσιος, Ἰσαῖος πρὸς Λυσίβιον περὶ ἐπικλήρου. Ἀριστοφάνης Ὄρνισι,

τί δ' ἦν ὁ πατὴρ ἐμοὶ διδῷ τὰ χρήματα
τὰ νοθεῖ' ἀποθνήσκων; ὁ νόμος αὐτὸν οὐκ ἐᾷ.

τίνων δὲ οὐκ ἐξῆν τοῖς νόθοις μετέχειν, δεδήλωκεν Ὑπερίδης τε ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρας δευτέρῳ. Δημο-

σθένης δ' ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους φησὶν ὡς καὶ τὸ Κυνόσαργες ἐτέλουν.

Νομοφύλακες, ἀρχή τις παρ' Ἀθηναίοις οὕτω(126) ἐκαλεῖτο, διαφέρουσα τῶν Θεσμοθετῶν. Δείναρχος καθ' Ἱμεραίου καὶ ἐν τῷ κατὰ Πυθέου. Φιλόχορος ἐν τῷ ἑβδόμῳ ἄλλα τέ τινα διεξῆλθε περὶ αὐτῶν καὶ ὅτι οὗτοι τὰς ἀρχὰς ἐπηνάγκαζον τοῖς νόμοις χρῆσθαι δῆλον.

Νότιον, Λυσίας κατὰ Μαντίου· ὅτι ἐστὶ χωρίον προκείμενον τῆς Κολοφωνίων πόλεως, Θεόπομπος ἐν τῇ πεντεκαιδεκάτῃ φησίν.

Νύμφαιον, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντός φησι, Νύμφαιόν τε ἐν τῷ Πόντῳ. Κρατερὸς δὲ ἐν ἐννάτῃ τῶν ψηφισμάτων φησὶν ὅτι Ἀθηναίοις τὸ Νύμφαιον ἐτέλει τάλαντον.

Ξ.

209 *Ξενίζειν*, Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει, πολλάκις. ἔνιοι μὲν οἷον ξένῃ διαλέκτῳ χρῆσθαι. τάλλα δ' ἂν εἴη μᾶλλον τὸ ἐν τῇ ξένῃ διατρίβειν.

Ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς καὶ Ἀριστοφάνης Πλούτῳ. συνεστήσατο δ' αὐτὸ πρῶτον Κόνων, παρέλαβε δ' αὐτὸ Ἰφικράτης ὕστερον καὶ Χαβρίας· ᾧ χρησάμενοι τὴν Λακεδαιμονίων μοῖραν κατέκοψαν, στρατηγοῦντος αὐτοῖς Ἰφικράτους καὶ Καλλίου, καθά φησιν Ἀνδροτίων τε καὶ Φιλόχορος ἐν δεκάτῃ.

Ξενιτευομένους, ἀντὶ τοῦ μισθοφοροῦντας. ξένοι δὲ οἱ μισθοφόροι. Ἰσοκράτης Φιλιππικῷ κἄν τινι τῶν πρὸς Φίλιππον ἐπιστολῶν. Ἀντιφάνης Εὐθυδίκῳ,

ἐγὼ ξενιτευόμενος ἐστρατευόμην.

Ξηραλοιφεῖν, Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου. ξηραλοιφεῖν ἐλέγετο χωρὶς λουτρῶν ἀλείφεσθαι, ὡς Δίδυμος (127) ἐν εἰκοστῇ ὀγδόῃ τραγικῆς λέξεως καὶ Νίκανδρος ἐν 210 ὀγδόῃ καὶ δεκάτῃ Ἀττικῆς διαλέκτου, προστιθεὶς ὅτι μήποτε καὶ τὸ ὑπὸ τῶν ἀλειπτῶν λεγόμενον ξηροτρίβεσθαι οὕτως ἐλέγετο. Σοφοκλῆς Πηλεῖ,

καὶ ξηραλοιφῶν εἵματος διὰ πτυχῶν.

Ξυπεταίονες, Ὑπερίδης κατ' Ἀρχεστρατίδου. δῆμος τῆς Κεκροπίδος Ξυπέτη, ἀφ' ἧς ὁ δημότης Ξυπεταίων, ὡς Διόδωρος.

Ξυστὶς, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Νικόδημον καὶ Κριτόβουλον. γυναικεῖόν τι ἔνδυμά ἐστιν ἡ ξυστὶς πεποικιλ-

μένον; ὡς δῆλον ποιοῦσιν ἄλλοι τε τῶν κωμικῶν καὶ Ἀντιφάνης ἐν Εὐπλοίᾳ,

ὥσπερ ξυστίδα,
ἔνδυμα τῷ ποικίλον ἠμφιεσμένῳ.

ἔστι μὲν καὶ τραγικόν τι ἔνδυμα οὕτω καλούμενον, ὡς Κρατῖνος ἐν Ὥραις. ἔστι δὲ καὶ ἱππικὸν ἔνδυμα; ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις.

O.

Ὀβολοστατεῖ, ἀντὶ τοῦ δανείζει. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίδου, εἰ γνήσιος· ἐν δὲ τῷ πρὸς Λακράτην δια-
211 σαφῶν φησιν· Οὐδ' ἂν εἰ πολὺ ἐλάττονα τόκον λογίσαιτό τις ἢ ὅσον οὗτοι ὀβολοστατοῦντες τοὺς ἄλλους πράττονται. ὀβολοστάτας δ' ἔλεγον τοὺς δανειστάς, ὡς παρά τε Ὑπερίδῃ ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου καὶ πολλάκις ἐν τῇ κωμῳδίᾳ.

Ὁδός. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους φησίν· Ἢ ἐν ὁδῷ καθελών, ἀντὶ τοῦ ἐν λόχῳ καὶ ἐνέ-
(128)δρᾳ. τοιοῦτον δὲ εἶναι καὶ τὸ Ὁμηρικόν φασιν, Ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι. εἰ δὲ ψιλωθείη ἡ προτέρα, σημαίνει τὸν βαθμόν, ὡς παρὰ Λυσίᾳ ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου, εἰ γνήσιος ὁ λόγος.

Ὀθνεῖος, Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Στρατοκλέους ἀντὶ τοῦ ἀλλότριος, ὡς καὶ παρὰ Πλάτωνι ἐν πρώτῳ νόμων.

Οἶηθεν, Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους. δῆμος τῆς Πανδιονίδος ἡ Οἴη, ὡς Διόδωρος· Οἴηθεν δὲ ἐκ τόπου ἐπίῤῥημα. Φιλόχορος δ' ἐν τῇ τρίτῃ τὴν Οἴην Κεφάλου μὲν θυγατέρα, Χάροπος δὲ γυναῖκα ἱστορεῖ.

Οἰκέως. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θεομνήστου, ἐξηγού-
212 μενος ὥσπερ τὸ ὄνομά φησι, τὸ δὲ οἰκέως, θεράποντος.

Οἴκημα, ἀντὶ τοῦ δεσμωτήριον. Δείναρχος ἐν Τυῤῥηνικῷ καὶ ἐν τῷ κατὰ Ποσιδίππου. ἀντὶ δὲ τοῦ πορνεῖον Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου.

Οἰκίσκῳ, ἀντὶ τοῦ μικρῷ τινὶ οἴκῳ. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ἐκάλουν δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον ὀρνιθοτροφεῖον οἰκίσκον. Ἀρι-

στοφάνης Πελαργοῖς, Μεταγένης Αὔραις. ἐκ τούτων δ' ἔοικε πλανώμενος ὁ Δίδυμος καὶ τὸ Δημοσθενικὸν ἐξηγεῖσθαι.

Οἰνηΐς, Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα. μία τῶν δέκα φυλῶν παρ' Ἀθηναίοις ἦν.

Οἰνέη καὶ Οἰναῖος. Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα· Καὶ ἔφασαν ἐν Οἰνέῃ ἀκοῦσαι ὅτι μάχη εἴη γεγονυῖα. Οἰνέη [ὁ μὲν] δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος πρὸς Ἐλευθέραις, ὁ δὲ τῆς Αἰαντίδος πρὸς Μαραθῶνι. ἀφ' ἑκατέρου δὲ τῶν δήμων ὁ δημότης Οἰναῖος καλεῖται. μνημονεύει δ' ἂν νῦν ὁ ῥήτωρ τοῦ πρὸς Ἐλευθέραις, οὗ καὶ Θουκυδίδης ἐν τῇ δευτέρᾳ.

Οἶον, Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τῆς ποιήσεως. δῆμοί
εἰσιν ἐν τῇ Ἀττικῇ διττοὶ οὐδετέρως λεγόμενοι. καλοῦν- 213
ται δὲ Οἶον. κεκλῆσθαί φησιν οὕτω Φιλόχορος ἐν τῇ
τρισκαιδεκάτῃ διὰ τὸ μηδαμῶς εὐοίκητον τόπον ἔχειν, (129)
ἀλλὰ μεμονῶσθαι. τὸ γὰρ μόνον οἶον ἐκάλουν οἱ ἀρχαῖοι. ἔστι δὲ τὸ μὲν Κεραμεικὸν Οἶον τῆς Λεοντίδος φυλῆς, τὸ δὲ Δεκελεικὸν τῆς Ἱπποθοωντίδος, ὡς Διόδωρος. οἱ δὲ δημόται ἑκατέρωθεν ἐλέγοντο ἐξ Οἴου. ἄλλοι δ' ἦσαν οἱ λεγόμενοι Οἴηθεν, ὡς προείρηται.

Οἷος εἶ, καὶ οἷός τε εἶ. τὸ μὲν χωρὶς τοῦ τε σημαίνει τὸ βούλει καὶ προῄρησαι, τὸ δὲ σὺν τῷ τε τὸ δύνασαι. ἀμφοτέροις ἐχρήσατο Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Λυσιθέου, εἰ γνήσιος.

Οἰσύμη, Ἀντιφῶν ἐν τῷ κατὰ Λαισποδίου. πόλις ἐστὶ τῆς Θρᾴκης, καθά φασιν ἄλλοι τε καὶ Ἔφορος ἐν τρίτῃ.

Ὁ κάτωθεν νόμος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. Δίδυμος ἤτοι, φησί, τὴν Ἡλιαίαν λέγει ὁ ῥήτωρ διὰ τὸ τῶν δικαστηρίων τὰ μὲν ἄνω, τὰ δὲ κάτω ὀνομάζεσθαι, ἢ διὰ τὸ σχῆμα τῆς ἐν τοῖς ἄξοσι γραφῆς βουστροφηδὸν γεγραμμένης, ἢ τὸν ἀπὸ τῶν εὐωνύμων ἀρχόμενον νόμον κάτωθεν ὀνομάζει ὁ Δημοσθένης. 214
ὅτι γάρ, φησί, βουστροφηδὸν ἦσαν αἱ ἄξονες καὶ οἱ κύρ-

βεις γεγραμμένοι δεδήλωκεν Εὐφορίων ἐν τῷ Ἀπολλοδώρῳ. ἢ ἐπεί, φησί, τοὺς ἄξονας καὶ τοὺς κύρβεις ἄνωθεν τῆς ἀκροπόλεως εἰς τὸ βουλευτήριον καὶ τὴν ἀγορὰν μετέστησεν Ἐφιάλτης, ὥς φησιν Ἀναξιμένης ἐν Φιλιππικῷ.

Ὀλιγωρήσετε, ἀντὶ τοῦ ἀμελήσετε. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. ὀλιγωρεῖν γὰρ λέγεται τὸ ὀλίγην ὥραν ἔχειν. ἔστι δὲ τὸ μὲν ὀλίγον ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὀλίγον, ὡς ἐν τῷ,

ἢ ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς.

ὥρα δ' ἐστὶν ἡ φροντίς.

Ὁλοσχοίνους, Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. Θεόφραστος δ' ἐν τετάρτῃ περὶ Φυτῶν εἰπών, τοῦ σχοίνου τρία εἴδη εἶναί φασιν, ὧν ὁ τρίτος τῷ
(130)μεγέθει καὶ εὐσαρκίᾳ διαφέρων ὁλόσχοινος καλεῖται.

Ὁμηρεύοντας, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. ἐπὶ τῶν ἀναπεμφθέντων Λακεδαιμονίων ὁμήρους
215 Ἀλεξάνδρῳ. ἦσαν δὲ ν'. Κλείταρχος δέ φησιν ἐν τῇ πέμπτῃ εἶναι τοὺς δοθέντας παρὰ τῶν Λακεδαιμονίων ὁμήρους. ὅμηροι δέ εἰσιν οἱ ἐπὶ συμβάσει διδόμενοι. ὁμηρῆσαι γὰρ τὸ συμβαλεῖν. Ὅμηρος,

ὡμήρησε δέ μοι παρ' ἑταίρων ἄγγελος ἐλθών.

Θεόπομπος δὲ ὁμηρεῖν φησι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις λέγεσθαι τὸ ἀκολουθεῖν· τοὺς οὖν ἐπ' ἀκολουθίᾳ τῶν ὁμολογουμένων διδομένους ἐντεῦθεν ὁμήρους φησὶ λέγεσθαι.

Ὁμηρίδαι, Ἰσοκράτης Ἑλένῃ. Ὁμηρίδαι γένος ἐν Χίῳ, ὅπερ Ἀκουσίλαος ἐν τρίτῃ, Ἑλλάνικος ἐν τῇ Ἀτλαντιάδι ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ φησιν ὠνομάσθαι. Σέλευκος δὲ ἐν δευτέρῳ περὶ βίων ἁμαρτάνειν φησὶ Κράτητα νομίζοντα ἐν ταῖς ἱεροποιίαις Ὁμηρίδας ἀπογόνους εἶναι τοῦ ποιητοῦ. ὠνομάσθησαν γὰρ ἀπὸ τῶν ὁμήρων, ἐπεὶ αἱ γυναῖκές ποτε τῶν Χίων ἐν Διονυσίοις παραφρονήσασαι εἰς μάχην ἦλθον τοῖς ἀνδράσι καὶ δόντες ἀλλήλοις ὅμηρα νυμφίους καὶ νύμφας ἐπαύσαντο, ὧν τοὺς ἀπογόνους Ὁμηρίδας λέγουσιν.

Ὁμοερκὲς, Δείναρχος ἐν τῇ πρὸς τὴν Καλλίππου 216 παραγραφῇ. ἀντὶ τοῦ ὑφ' ἓν ἕρκος, τουτέστιν ὑπὸ τὸν αὐτὸν περίβολον.

Ὁμόσε ἱέναι. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀθηνογένους φησί· Ἀλλὰ ὁμόσε βούλομαι τῷ λόγῳ τούτῳ ἐλθεῖν, ἀντὶ τοῦ παραβαλέσθαι. λέγεται δὲ ἐκ μεταφορᾶς ὁμόσε ταῖς λόγχαις ἰέναι, ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐναντίας εἰς τὸ αὐτὸ ἔρχεσθαι καὶ μὴ στρέφεσθαι μηδὲ φεύγειν.

Ὁμοῦ. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονός φησιν· Εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι, ἀντὶ (131) τοῦ ἐγγύς. ἔστι δὲ πολὺ παρ' Ἀττικοῖς, καὶ Μένανδρός που, Ἤδη γάρ ἐστι τοῦ τίκτειν ὁμοῦ.

Ὀνήτωρ, Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀντιδόσεως. πρὸς τοῦτον ἂν εἶεν οἱ γεγραμμένοι Δημοσθένους περὶ τῆς ἐξούλης λόγοι. ὅτι δὲ τῶν χορηγησάντων ἦν εἷς, Ἡλιόδωρος περὶ τῶν ἐν Ἀθήνῃσι τριπόδων.

Ὀνομάζων, ἀντὶ τοῦ φράζων, ἑρμηνείᾳ χρώμενος. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Ὀξυθύμια. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου φησί· Περὶ οὗ πολλῷ ἂν δικαιότερον ἐν τοῖς ὀξυθυμίοις 217 ἡ στήλη σταθείη ἢ ἐν τοῖς ἡμετέροις ἱεροῖς. ἔνιοι μέν, ὧν ἐστι καὶ Ἀρίσταρχος, ὀξυθύμια λέγεσθαί φασι τὰ ξύλα ἀφ' ὧν ἀπάγχονταί τινες, ἀπὸ τοῦ ὀξέως τῷ θυμῷ χρῆσθαι. ταῦτα δ' ἐκκόπτοντες ἐξορίζουσι καὶ καίουσι. Δίδυμος δὲ Ἀντικλείδου λέξιν παραγράψας ἐκ τῶν ἐξηγητικῶν φησιν ὀξυθύμια τὰ καθάρματα λέγεται καὶ ἀπολύματα. ταῦτα γὰρ ἀποφέρεσθαι εἰς τὰς τριόδους, ὅταν τὰς οἰκίας καθαίρωσιν. ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι εἰς τὸν κατὰ Δημάδου τὰ ἐν τοῖς τριόδοις φησὶν Ἑκαταῖα, ὅπου τὰ καθάρσια ἔφερόν τινες, ἃ ὀξυθύμια καλεῖται. Εὔπολις Δήμοις,

ὃν χρῆν ἐν ταῖς τριόδοις κἀν τοῖσιν ὀξυθυμίοις
προστρόπαιον τῆς πόλεως καίεσθαι περιτετριγότα.

ἔστι τοὔνομα καὶ παρὰ Πυθέᾳ ἐν τῷ κατὰ Ἀδείμαντος.

Ὀπισθόδομος. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς Συντάξεως· Ἀνέῳξαν δή που πρώην τινὲς τὸν ὀπισθόδομον. ὁ οἶκος ὁ ὄπισθεν τοῦ νεὼ τῆς Ἀθηνᾶς οὕτω καλεῖται, ἐν ᾧ ἀπετίθεντο τὰ χρήματα.

218 Ὀργάς, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Συντάξεως. ὀρ-
γὰς καλεῖται τὰ λοχμώδη καὶ ὀρεινὰ χωρία καὶ οὐκ
(132)ἐπεργαζόμενα. ὅθεν καὶ ἡ Μεγαρικὴ ὀργὰς προσωνομάσθη, τοιαύτη τις οὖσα, περὶ ἧς ἐπολέμησαν Ἀθηναῖοι Μεγαρεῦσιν.

Ὀργεῶνας. Ἰσαίου λόγος ἐστὶ πρὸς ὀργεῶνας. ὀργεῶνες δέ εἰσιν οἱ ἐπὶ τιμῇ θεῶν ἢ ἡρώων συνιόντες. ὀργιάζειν γάρ ἐστι τὸ θύειν καὶ τὰ νομιζόμενα δρᾶν· ἤτοι παρὰ τὸ ὀρέγειν τὼ χεῖρε, ἢ παρὰ τὰ ὄργια, ἢ διὰ τὸ ἐν ταῖς ὀργάσι καὶ τοῖς ἄλσεσι τὰ ἱερὰ δρᾶν. οἱ μέντοι ποιηταὶ ἔταττον τοὔνομα ἁπλῶς ἐπὶ τῶν ἱερέων, ὡς Ἀντίμαχός τέ που καὶ Αἰσχύλος ἐν Μύσταις. μήποτε δὲ ὕστερον νενόμισται τὸ ἐπὶ τιμῇ τινὰς τῶν ἀποθανόντων συνιέναι καὶ ὀργεῶνας ὁμοίως ὠνομάσθαι, ὡς ἔστι συνιδεῖν ἐκ τῶν Θεοφράστου διαθηκῶν.

Ὀργέων, ἀντὶ τοῦ ὀργεώνων. Λυσίας ἐν τῷ περὶ Θεοπόμπου κλήρου.

Ὀρικὰ ζεύγη, τὰ τῶν ὀρέων, τουτέστι τὰ τῶν
ἡμιόνων. Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. ὅτι
219 γὰρ ὀρέας ἐκάλουν τὰς ἡμιόνους καὶ Ὅμηρος καὶ Ἀρι-
στοφάνης ἐν Βατράχοις δηλοῖ.

Ὀριγνηθῆναι, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμῆσαι. Ἀντιφῶν ἐν Ἀληθείας πρώτῳ.

Ὀρκάνη, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος δευτέρῳ. μήποτε ὁ φραγμός, τουτέστι περίφραγμα, καὶ ἡ αἱμασιὰ οὕτω καλεῖται, παρὰ τὸ ἐρύκειν, ἢ παρὰ τὸ ἕρκος. Ὅμηρος,

αἱμασιὰς λέξαντες ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος.

Ὀρνιθευτής, ὁ ὀρνιθοθήρας. Δείναρχος κατὰ Προξένου. Πλάτων ἢ Κάνθαρος Συμμαχίᾳ. ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ νέᾳ κωμῳδίᾳ δρᾶμα Ὀρνιθευτὴς Νικοστράτου.

Ὅρος. οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἀττικοὶ τὰ ἐπόντα ταῖς ὑποκειμέναις οἰκίαις καὶ χωρίοις γράμματα, δηλοῦντα ὅτι ὑπόκεινται δανειστῇ. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Σπου- (133) δίαν καὶ Μένανδρος Παρακαταθήκῃ.

Ὅρον, σκεῦός τι γεωργικόν, ὡς Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους ὑποσημαίνει. μήποτε μέντοι τὸ ὅρον παρά τε Αἰσχύλῳ ἐν Κερκύωνι καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν δευτέρᾳ Ἐπικλήρῳ σημαίνει ξύλον τι ᾧ τὴν πεπατημέ- 220 νην σταφυλὴν πιέζουσιν.

Ὀρρωδεῖν, ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι. Ἀνδοκίδης ἐν τῷ περὶ τῆς ἀδείας. πολὺ δέ ἐστι τοὔνομα παρ' αὐτοῖς. ὀρρωδία δὲ τὸ δέος. Δημοσθένης ἐν δημηγορικοῖς προοιμίοις.

Ὄρυγμα, ἰδίως οὕτως ἐκαλεῖτο ἐφ' οὗ οἱ κακοῦργοι ἐκολάζοντο Ἀθήνησι. Λυκοῦργος κατ' Ἀριστογείτονος.

Ὅσιον. Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονά φησι· Καὶ τὰ χρήματα τά τε ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια. ὅ τε Ἰσοκράτης Ἀρεοπαγιτικῷ· Καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὁσίοις. ὅτι δὲ τὰ ὅσια τὰ δημόσια δηλοῖ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους σαφῶς διδάσκει περὶ τούτων· Καὶ τὰ μὲν ἱερά, τὰς δεκάτας τῆς θεοῦ καὶ τὰς πεντηκοστὰς τῶν ἄλλων θεῶν σεσυληκότας. καὶ μετ' ὀλίγα· Τὰ δὲ ὅσια ἃ ἐγένετο ἡμέτερα κεκλοφότες. Δίδυμος δὲ διχῶς, φησίν, ἔλεγον τὸ ὅσιον, τό τε ἱερὸν καὶ τὸ ἰδιωτικόν.

Ὀσχοφόροι, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημέου, εἰ γνήσιος. περὶ τῶν ὀσχοφόρων ἄλλοι τε εἰρήκασι καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ δωδεκάτῃ. ὁ δὲ Ἴστρος ἐν τῷ ιγ' περὶ 221 Θησέως λέγων γράφει οὕτως· Ἕνεκα τῆς κοινῆς σωτηρίας νομίσαι τοὺς καλουμένους ὀσχοφόρους καταλέγειν δύο τῶν γένει καὶ πλούτῳ προὐχόντων. ἡ δὲ ὄσχη κλῆμά ἐστι βότρυς ἐξηρτημένους ἔχον· ταύτην δὲ ὀρεσχάδα ἔνιοι καλοῦσιν.

Ὅτι διαμαρτάνει Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας λέγων Πλαταιέας γεγράφθαι ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ· οὐδεὶς γὰρ τοῦτο εἴρηκεν, ὥσπερ οὐδὲ Κρατερὸς ἐν τῇ τῶν ψηφισμάτων συναγωγῇ.

(134) Ὅτι ἑξακισχίλια ἦν τάλαντα τὸ τίμημα τῆς Ἀττικῆς Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν Συμμοριῶν φησιν οὕτως· Ἡμῖν δὲ τὸ τῆς χώρας τίμημα ὑπάρχειν ἀφορμὴν ὀκτακισχίλια τάλαντα ἀκούσεται. ἤτοι οὖν γραφικὸν ἁμάρτημά ἐστιν, ἢ ἴσως ὁ ῥήτωρ συναρπάζει, ἵνα δοκῇ πλείω τὴν ἀφορμὴν ἔχειν ἡ πόλις εἰς τὸν πρὸς βασιλέα πόλεμον. ὅτι γὰρ ἑξακισχίλια τάλαντα ἦν τὸ τίμημα τῆς Ἀττικῆς καὶ λυθέντος ἐν τοῖς ἑξῆς τοῦ λόγου φησίν, λογισμὸν αὐτῶν διδοὺς ποικίλως, καὶ Φιλόχορος ἐν δεκάτῳ Ἀτθίδος.

222 Ὅτι νόμος ἐστὶν ὑπὲρ τεσσαράκοντα ἔτη γενόμενον χορηγεῖν παισὶν Αἰσχίνης τε ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου φησὶ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Ὅτι ξένους τινὰς ἑαυτοῦ αἰχμαλώτους σκάπτοντας ἐν τῷ Φιλίππου ἀμπελουργίῳ καὶ δεδεμένους παρὰ πότον ἐξῃτήσατο παρὰ Φιλίππου Σάτυρος Αἰσχίνης μὲν ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας φησί· Δημοσθένης δ' ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου φησὶν ὅτι Ἀπολλοφάνους θυγατέρας ἐξῃτήσατο. καὶ ἔοικε μᾶλλον ἀληθεύειν, καὶ Ἀριστοτέλης ἔν τινι τῶν πρὸς Φίλιππον ἐπιστολῶν λέγει ὡς Σατύρῳ τῷ ὑποκριτῇ τὰς Ἀπολλοφάνους θυγατέρας ἀφῆκεν.

Ὅτι οἱ ἁλόντες ἐπ' ἀκουσίῳ φόνῳ ἐξουσίαν εἶχον εἰς διοίκησιν τῶν ἰδίων Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους ὑποσημαίνει καὶ Θεόφραστος ἐν τῷ τρισκαιδεκάτῳ τῶν νόμων δηλοῖ.

Ὅτι οἱ ποιητοὶ παῖδες ἐπανελθεῖν εἰς τὸν πατρῷον οἶκον οὐκ ἦσαν κύριοι, εἰ μὴ παῖδας γνησίους καταλίποιεν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ποιησαμένου, Ἀντιφῶν ἐπιτροπικῷ Καλλιστράτου καὶ Σόλων ἐν εἰκοστῇ πρώτῃ τῶν νόμων.

223 Ὅτι τὰ ἐπικηρυττόμενά τισι χρήματα ἐπὶ τῶν βωμῶν ἐτίθετο εἴρηκεν Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην τὸν Σωκρατικόν, εἰ γνήσιος ὁ λόγος.

Ὅτι πρὸς τὴν φυλὴν τοῦ κεκτημένου αἱ πρὸς τοὺς

δούλους λαγχάνονται δίκαι Ἰσαῖος ἐν ἀπολογίᾳ ἀποστα- (135)
σίου πρὸς Ἀπολλόδωρον δηλοῖ.

Ὅτι παιδὶ καὶ γυναικὶ οὐκ ἐξῆν συμβάλλειν πέρα μεδίμνου κριθῶν Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου κλήρου φησίν.

Ὅτι χιλίας ἐξημιοῦντο αἱ κατὰ τὰς ὁδοὺς ἀκοσμοῦσαι γυναῖκες Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρας δευτέρῳ εἴρηκεν. Κρώβυλος δὲ ὁ κωμικός φησι τοῦ Φιλιππίδου τὸν νόμον εἶναι τὸν περὶ τούτων κείμενον.

Οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁρμεῖ τοῖς πολλοῖς. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. παροιμία ἐστὶν ἐλλειπῶς λεγομένη. προσυπακουστέον οὖν ἔξωθεν τὸ ἀγκύρας.

Οὐσίας δίκη. οἱ δικαζόμενοι περὶ χωρίων ἢ οἰκιῶν πρὸς τοὺς ἔχοντας οὐσίας ἐδικάζοντο τὴν δευτέραν δίκην. ἡ δὲ προτέρα ἦν τῶν μὲν οἰκιῶν ἐνοι- 224
κίου, τῶν δὲ χωρίων καρποῦ, τρίτη ἐπὶ τούτων ἐξούλης. καὶ ἐξῆν τοῖς ἑλοῦσι κρατεῖν τῶν κτημάτων καὶ εἰ τὴν δίκην τὴν τοῦ καρποῦ ἢ τοῦ ἐνοικίου, καὶ εἰ τὴν δευτέραν ἡττηθεῖεν τὴν τῆς οὐσίας· εἰ δὲ καὶ ἐξούλης ἁλοῖεν, οὐκέτι ἐξῆν ἐπικρατεῖν, ἀλλ' ἐξίστασθαι ἔδει ἤδη τῶν κτημάτων τοῖς καταδικασαμένοις. ταῦτα δέ ἐστι μὲν καὶ παρ' ἄλλοις ῥήτορσιν· ἀκριβέστατα δὲ εἴρηται Ἰσαίῳ ἔν τε τῷ πρὸς Τιμωνίδην περὶ χωρίου καὶ ἐν τῷ πρὸς Δωρόθεον ἐξούλης. διείλεκται δὲ περὶ τῆς δίκης καὶ Θεόφραστος ἐν ὀγδόῃ καὶ δεκάτῃ περὶ νόμων.

Ὀφρύνειον, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἀπατούριον. πόλις ἐστὶ τῆς Τρωάδος, ὡς δηλοῖ Ἀνδροτίων ἐν τρίτῃ Ἀτθίδος.

Ὀχεῖον, ἀντὶ μὲν τοῦ ὄχημα Δείναρχος ἐν ἀπολογίᾳ πρὸς Ἀντιφάνην περὶ τοῦ ἵππου, ἀντὶ δὲ τοῦ εἰς ὀχείαν ἀποδεδειγμένον ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ φησίν· Ὠνοῦνταί μοι τὸν ἵππον ὀχεῖον. Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ διοικήσεως γείτονας τοῦ ὀχείου φησί. μήποτε δὲ ἐπὶ τόπου τινός ἐν ᾧ ὀχεῖαι γίνονται τῶν κτηνῶν, ἢ ὀχήματα μισθοῦται.

Π.

(136)*Παγασαί*, Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς. ἐπίνειόν εἰσι
225 Φεραίων αἱ Παγασαί, ὡς Θεόπομπος ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν Φιλιππικῶν δηλοῖ.

Παιανιεῖς καὶ Παιονίδαι. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος· ὅτ' ἐγράψατο εἰς Ἄρειον πάγον Δημομέλη τὸν Παιανιέα ἀνεψιὸν ὄντα. Δίδυμος γραπτέον εἶναι φησὶ Παιανιέα χωρὶς τοῦ ι. εἰσὶ δὲ διττοὶ δῆμοι Παιανιέων, τῆς Πανδιονίδος φυλῆς, οὓς Διόδωρος καλεῖσθαί φησι Παιανιέαν καθύπερθεν, καὶ Παιανιέαν ὑπένερθεν. ὁμοίως δ' ἑκατέρου τῶν δήμων τὸν δημότην καλεῖσθαί φησι Παιανιέα. διαφέρουσι δὲ οὗτοι τῶν Παιονίδων, ὡς Ἴστρος ἐν Ἀτάκτῳ ὑποσημαίνει. μνημονεύουσι δὲ καὶ τούτων οἱ ῥήτορες, ὥσπερ καὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου περὶ τοῦ ὀχετοῦ. δῆμος δέ ἐστι καὶ οὗτος τῆς Λεοντίδος, ὡς αὐτὸς Διόδωρος δηλοῖ.

Παλιναίρετος, Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Πολυεύ-
226 κτου ἐκφυλλοφορηθέντος ἐνδείξει. μήποτε παλιναίρετον λέγει ὁ ῥήτωρ τὸν Πολύευκτον, ἐπειδήπερ συκοφαντῶν τινας, ἔπειτα λαμβάνων δῶρα τούτοις αὐτοῖς ἐβοήθει, ὡς ἐν αὐτῷ τῷ λόγῳ δείκνυται. ἢ ὅτι συκοφάντης ἀλοὺς ἐξημιοῦτο καὶ διὰ τοῦτο ἐκωλύετο λέγειν, πρὶν ἀποτῖσαι τὴν ζημίαν ἣν ὤφειλεν· ἔπειτα ἀποτίσας τὴν ζημίαν, πάλιν ἔλεγεν, ὡς δηλοῦται καὶ τοῦτο ἐν τῷ λόγῳ. ὅτι γὰρ τοὺς τοιούτους ἐκάλουν παλιναιρέτους καὶ τοὺς ἀποχειροτονηθέντας τὴν ἀρχὴν καὶ πάλιν χειροτονηθέντας, Εὔπολίς τε ἐν Βάπταις δηλοῖ καὶ Ἄρχιππος ἐν τοῖς Ἰχθύσι λέγων,

αἱρουμένους τε πραγμάτων ἐπιστάτας
ἀποδοκιμάζειν πάλιν.

ἣν οὖν ποιῶμεν ταῦτα, κίνδυνος λαθεῖν (137)
ἀπαξάπαντας γενομένους παλιναιρέτοος.

ἐπὶ δὲ τῶν καθαιρεθέντων οἰκοδομημάτων καὶ ἀνοικοδομηθέντων Πίνδαρος Διθυράμβοις.

Παλίνσκιον. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ὀργεῶνας, Μήτε παλίνσκιον γίγνεσθαι τὸ χωρίον, ἀντὶ τοῦ σύσκιον. Ἀρχίλοχος Τριμέτροις,

πρὸς τοῖχον ἐκινήθησαν ἐν παλινσκίῳ, 227

ἀντὶ τοῦ ἐν σκοτεινῷ. Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ,

χειμῶνι σὺν παλινσκίῳ,

ἀντὶ τοῦ ζοφερῷ.

Παλίμβολον, Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. ὁ πολλάκις ἐμπολῇ μεταβεβλημένος, παλίμπρατος, παλίμβολος λέγεται, ὡς δῆλόν ἐστιν ἔκ τε τοῦ Δεινάρχου κατὰ Πολυεύκτου καὶ ἐκ τοῦ Μενάνδρου Σικυωνίου.

Παλληνεύς, Ὑπερίδης ἐν τῇ ὑπὲρ Χαιρεφίλου ἀπολογίᾳ. Παλλήνη, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος. τὸ δὲ ἐκ τόπου ἐπίῤῥημα Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου Παλλήνηθέν φησιν. ὁ οὖν δημότης Παλληνεύς. ὅτι δ' ἐστὶ καὶ ἐν Θρᾴκῃ Παλλήνη γνώριμον.

Παλαμναῖος, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημάδου. αὐτοχειρίᾳ τινὰς ἀνελόντας, τῇ παλάμῃ, παλαμναίους ἐκάλουν, ὡς καὶ Ἀντικλείδης ἐν ἐξηγητικῷ ὑποσημαίνει.

Παμβωτάδεις, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Νικόστρατον. Παμβωτάδαι τῆς Ἐρεχθηΐδος δῆμος.

Παναθήναια, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. διττὰ 228 Παναθήναια ἤγετο Ἀθήνησι, τὰ μὲν καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, τὰ δὲ διὰ πενταετηρίδος, ἅπερ καὶ μεγάλα (138) ἐκάλουν. Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ φησι· Μικρὸν δὲ πρὸ τῶν μεγάλων Παναθηναίων. ἤγαγε δὲ τὴν ἑορτὴν ὁ Ἐριχθόνιος ὁ Ἡφαίστου, καθά φησιν Ἑλλάνικός τε καὶ Ἀνδροτίων ἑκάτερος ἐν πρώτῃ Ἀτθίδος, πρὸ τούτου δὲ Ἀθήναια ἐκαλεῖτο, ὡς δεδήλωκεν Ἴστρος ἐν τρίτῃ τῶν Ἀττικῶν.

Πάνακτος, Δημοσθένης κατὰ Κόνωνος. πόλις ἐστὶ μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Βοιωτίας, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Αἰγίδι μνημονεύει. Θουκυδίδης μὲν οὖν οὐδετέρως καλεῖ τὸ χωρίον ἔν τε ἄλλοις κἀν τῇ πέμπτῃ, ἀῤῥενικῶς δὲ Μένανδρος ἐν Ψηφώδεσιν.

Πανδαισία, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Μέδοντα. ἔστι μὲν τοὔνομα πολλάκις καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. πανδαισία δέ ἐστι τὸ πάντα ἔχειν ἄφθονα καὶ μηδὲν ἐλλείπειν ἐν τῇ δαιτί. ἡ γὰρ τοῦ Διδύμου ἀπόδοσις περίεργος.

Πάνδεια, ἑορτή τις Ἀθήνησι, μετὰ Διονύσια ἀγομένη.

229 Πάνδημος Ἀφροδίτη, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους, εἰ γνήσιος. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ Θεῶν πάνδημόν φησιν Ἀθήνησι κληθῆναι τὴν ἀφιδρυθεῖσαν περὶ τὴν ἀρχαίαν ἀγορὰν διὰ τὸ ἐνταῦθα πάντα τὸν δῆμον συνάγεσθαι τὸ παλαιὸν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἃς ἐκάλουν ἀγοράς. Νίκανδρος ἐν ἕκτῳ Κολοφωνιακῶν Σόλωνά φησι σώματα ἀγοράσαντα εὐπρεπῆ ἐπὶ στέγης στῆσαι διὰ τοὺς νέους καὶ ἐκ τῶν περιγινομένων χρημάτων ἱδρύσασθαι Ἀφροδίτης πανδήμου ἱερόν. ἔστι δὲ πάνδημον πάγκοινον.

Πανδοσία, Φιλιππικοῖς Δημοσθένης. περὶ τῆς ἁλώσεως τῶν ἐν Κασσωπείᾳ πόλεων, ὧν ἐστι καὶ Πανδοσία, Θεόπομπος ἐν τρίτῃ ἱστόρηκεν.

Πανδιονὶς, Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. μία τῶν δέκα φυλῶν παρ' Ἀθηναίοις ἐστὶ, κληθεῖσα ἀπὸ Πανδίονος τοῦ Ἐριχθονίου, ὡς ἄλλοι τε πολλοὶ λέγουσι καὶ Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Φορμησίου.

(139) Πάνδροσος, ὄνομα γυναικός.

230 Παραγραφὴ οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ κοινοῦ καὶ γνωρίμου τίθεται παρὰ ῥήτορσιν, ἀλλ' ἰδίως Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀντιδόσεώς φησιν· Λέξαι ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς παραγραφῆς, ὅπερ ἐστὶν ἀπὸ τῆς γραφῆς, ἧς μέχρι νῦν παράγραφον καλοῦμεν· καὶ ἔστι τὸ λεγόμενον, ἀφ' οὗ παρέγραψα· τοῦτο δ' ἂν εἴη, ἀφ' οὗ παρεθέμην. ὁ δ'

Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους· οὐδὲ μέχρι παραγραφῆς φησὶν ἀντὶ τοῦ οὐδὲ μέχρι τινὸς ὡρισμένου χρόνου καὶ παραγεγραμμένου, ὅ ἐστι περιγεγραμμένου.

Παραγγελία. ὅση σπουδὴ καὶ παραγγελία περὶ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα γέγονε. καὶ Αἰσχίνης δὲ τρόπον τινὰ τῇ αὐτῇ διανοίᾳ ἐχρήσατο ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος· Τὴν μὲν παρασκευὴν ὁρᾶτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ τὴν παράταξιν, ὅση γεγένηται, καὶ τὰς κατ' ἀγορὰν δεήσεις αἷς κέχρηνταί τινες. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου ἀποφάσει· Καὶ τὰς ἰδίας παραγγελίας γεγενημένας καὶ τὰς δεήσεις.

Παράκλησις, ἀντὶ τοῦ προτροπή. Ἰσοκράτης Παραινέσεσι· Διόπερ ἡμεῖς οὐ παράκλησιν εὑρόντες,
ἀλλὰ παραίνεσιν γράψαντες. τίθεται μέντοι σπανίως καὶ 231
ἀντὶ τῆς δεήσεως. Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας προειπών· Εἰ μὲν ὑπὲρ ἰδίου τινὸς ἦν ὁ ἀγών, ἐδεόμην ἂν ὑμῶν μετ' εὐνοίας ἀκοῦσαί μου, μετ' ὀλίγον φησίν· Νυνὶ δὲ αὐτοὺς ὑμᾶς οἶμαι τοῦτο ποιήσειν καὶ χωρὶς παρακλήσεως τῆς ἐμῆς.

Πάραλος, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. μία τῶν παρ' Ἀθηναίων πρὸς τὰς δημοσίας χρείας διαπεμπομένων τριηρῶν, ἀπό τινος ἥρωος τοὔνομα λαβοῦσα Παράλου. οἱ δὲ ἐπιβεβηκότες αὐτῆς ἐκαλοῦντο Πάραλοι, οἳ διὰ ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν τέτταράς τε ὀβολοὺς ἐλάμβανον καὶ τὸ πλεῖον μέρος ἐνιαυτοῦ οἴκοι ἔμενον· ἄλλα τέ τινα ὑπῆρχον αὐτοῖς παρὰ τῆς πόλεως, ὥς φησιν Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀρχεστρατίδου. μέμνηται δὲ τοῦ Παράλου ἥρωος καὶ Φύλαρχος ἐν τῇ εἰκοστῇ πρώτῃ. (140)

Παράβυστον. οὕτως ἐκαλεῖτό τι τῶν παρ' Ἀθηναίοις δικαστηρίων, ἐν ᾧ ἐδίκαζον οἱ ἕνδεκα. Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα περὶ ὅρων. μνημονεύουσι δ' αὐτοῦ ἄλλοι τε τῶν κωμικῶν καὶ Τιμοκλῆς ἐν Ὀρε-
σταυτοκλείδῃ. ἐκαλεῖτο δέ τις ἐν τοῖς νυμφικοῖς δωμα- 232
τίοις καὶ κλίνη παράβυστος, ἧς μέμνηται Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους. λέγεσθαι δ' ἔοικε ταῦτα κατὰ

τῆς λήξεως, ἣν παράστασιν ἐκάλουν, ἑτέραν δὲ κατὰ ὑπωμοσίαν ἑκάστην.

Παραφρυκτωρεῖν, Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Δεινίου ἐνδείξει. τὸ τοῖς φρυκτοῖς παρὰ τὸ προσῆκον κε-
236 χρῆσθαι, τουτέστιν ἐπὶ συμφέροντι μὲν τῶν πολεμίων, ἐπὶ βλάβῃ δὲ τῶν φιλίων, οὕτως ἔλεγον, ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ ἐν τῷ λόγῳ αὐτῷ ἐξηγήσατο.

Παρεγγύησε καὶ παρεγγυηθέντας, Ἰσαῖος ἐν τῇ πρὸς Διοφάνην ἐπιτροπῆς ἀπολογίᾳ φησί· Τὸ μὲν παρὸν τόδε παρ' ἑτέρων μεταλαβεῖν παρεγγύηθεν, ἀντὶ τοῦ παρέδωκεν ἐντειλάμενος ἑκατέρῳ, τῷ μὲν λαβεῖν, τῷ δὲ δοῦναι. καὶ πάλιν φησί· Τὰ μὲν ἐμοῦ διαλύσαντας, δύο τάλαντα καὶ τριάκοντα μνᾶς, τὰ δὲ τοῦ γεωργοῦ παρεγγυηθέντος, ἀντὶ τοῦ παραλαβόντος.

Παρελθεῖν, ἀντὶ τοῦ νικῆσαι. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

(143) *Παρουσία*, ἀντὶ τοῦ περιουσία, ἢ αἰτία πλούτου οὐσία. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ συντάξεως καὶ Δείναρχος ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς νεώς, καὶ Κράτης Θηρίοις,

ἔχοντες εὐπαθῆ βίον παρουσίαν
τε χρημάτων.

Παῤῥάσιος, Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀντιδόσεως. ὅτι μὲν ζωγράφος Παῤῥάσιος πάντῃ δῆλον. Ἰόβας δὲ ἐν ὀγδόῃ περὶ Ζωγράφων διεξέρχεται τὰ περὶ τὸν ἄνδρα. φησὶ δ' αὐτὸν εἶναι υἱὸν καὶ μαθητὴν Εὐήνορος, Ἐφέσιον δὲ τὸ γένος.

Πασίνους, Ἰσοκράτης Αἰγινητικῷ, ὄνομα κύριον.

Πασίων, ὄνομα κύριον τραπεζίτου.

Παττακίων, ὄνομα κύριον, κλέπτης καὶ τοιχωρύχος.

Πεδιακά, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου ἐπιτροπῆς, εἰ γνήσιος ὁ λόγος ἐστί. μοῖρα τῆς Ἀττικῆς ἐστιν. ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ἐκαλεῖτο πεδίον. εἶχε δὲ καὶ προβάτων νομὰς καὶ τὰ ἐντεῦθεν, ὡς ἔοικεν, ἐκαλεῖτο πεδιακά. ἔστι καὶ παρ' ἄλλοις ῥήτορσι τοὔνομα.

Πεδάριτος, Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ Ἀρχιδάμου. τῶν ἐκ Λακεδαίμονος ἐκπεμφθέντων ἔστιν οὗτος ἁρμοστὴς ἀνήρ, εἷς τῶν γεγονότων καλῶν, ὥς φησι Θεόπομπος ἐν δευτέρᾳ Ἑλληνικῶν.

Πεζέταιρος, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. Ἀναξιμένης ἐν πρώτῃ Φιλιππικῶν περὶ Ἀλεξάνδρου λέγων φησίν· Ἔπειτα τοὺς μὲν ἐνδοξοτάτους ἱππεύειν συνεθίσας, ἑταίρους προσηγόρευσε, τοὺς δὲ πλείστους καὶ τοὺς πεζοὺς εἰς λόχους καὶ δεκάδας καὶ τὰς ἄλλας ἀρχὰς διελὼν πεζεταίρους ὠνόμασεν· ὅπως ἑκάτεροι, μετέχοντες τῆς βασιλικῆς ἑταιρίας, προθυμότατοι δια- 238 τελῶσιν ὄντες.

Πέλανος, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας. πολλάκις ἐστὶ τοὔνομα παρὰ πολλοῖς τῶν ἀρχαίων. Ἀπολ- (144) λώνιος δ' ὁ Ἀχαρνεὺς ἐν τῷ περὶ τῶν Ἑορτῶν οὕτω γράφει· Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ προσαγορευόμενος πέλανος. λέγεται δὲ πέμματά τινα τοῖς θεοῖς γινόμενα ἐκ τοῦ ἀφαιρεθέντος σίτου ἐκ τῆς ἅλω. Σαννυρίων δ' ἐν Γέλωτί φησι·

πέλανον καλοῦμεν ἡμεῖς οἱ θεοί,
ἃ καλεῖτε σεμνῶς ἄλφιθ' ὑμεῖς οἱ βροτοί.

Δίδυμος δὲ κυρίως φησὶ τὸ ἐκ τῆς παιπάλης πέμμα, ἐξ ἧς ποιοῦνται πέμματα· ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ πεπλατύνθαι, ἢ ὅτι καὶ λευκά ἐστιν. Ὅμηρος,

ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας.

ἢ διὰ τὸ φανὸν εἶναι, ὅ ἐστι λευκόν. Εὐριπίδης μέντοι ἐν τῷ Ὀρέστῃ ἰδίως φησίν,

ἐκ δ' ὄμορξον ἀθλίου
στόματος ἀφρώδη πέλανον,

ὅπερ τὸν ἐπὶ τοῦ στόματος ἀφρὸν δηλοῖ.

Πεντακοσιομέδιμνοι, Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῆς Ὀνομακλέους θυγατρός. ὅτι τέσσαρα τέλη ἐποίησεν Ἀθηναίων ἁπάντων Σόλων, ὧν ἦσαν καὶ οἱ πεντακο- 239 σιομέδιμνοι, δεδήλωκεν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Πεπάρηθος. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶν-

τός φησι· Καὶ τὴν Πεπαρήθου πόρθησιν. νῆσός ἐστιν αὕτη οὐκ ἄποθεν Εὐβοίας.

Πείσων, Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ἐρατοσθένους. εἷς τῶν Τριάκοντα παρ' Ἀθηναίοις τυραννησάντων.

Πενέσται, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκρά-
(145)τους. Πενέσται παρὰ Θετταλοῖς καλοῦνται οἵπερ παρὰ Λακεδαιμονίοις Εἵλωτες. Ξενοφῶν γοῦν ἐν τρίτῳ Ἑλληνικῶν φησιν ἐπί τινος· καὶ τοὺς Πενέστας ὥπλισεν ἐπὶ τοὺς δεσπότας. διείλεκται δὲ περὶ αὐτῶν ἐπιπλέον Στάφυλος ἐν τῇ τρίτῃ περὶ Θετταλῶν. οὐ μόνον δὲ αὐτοὺς Πενέστας καλεῖσθαί φησιν, ἀλλὰ καὶ Θετταλοικέτας.

Πεντηκόνταρχος, ὁ τῆς πεντηκοντόρου ἄρχων, ὡς δηλοῖ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ ἐπιτριηραρχήματος. ὅτι δὲ πεντηκόντορος ἐκαλεῖτο ἡ ναῦς ἡ ὑπὸ πεντήκοντα ἐρεσσομένη πρόδηλον.

240 **Πεντηκοστὴ καὶ πεντηκοστεύεσθαι καὶ πεντηκοστολόγοι**. πεντηκοστὴ μὲν τέλος τι, καὶ πεντηκοστολόγοι οἱ τοῦτο τὸ τέλος ἐκλέγοντες· πεντηκοστεύεσθαι δὲ ἀντὶ τοῦ πράττεσθαι τὴν πεντηκοστήν. ταῦτα δ' ἔστιν εὑρεῖν ἔν τε τῷ κατὰ Μειδίου καὶ ἐν τῷ πρὸς τὴν Λακρίτου παραγραφὴν Δημοσθένους καὶ Ὑπερίδου ἐν τῷ περὶ τῶν Εὐβούλου δωρεῶν.

Πέπλος, Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ῥηθέντων. περὶ τοῦ πέπλου τοῦ ἀναγομένου τῇ Ἀθηνᾷ τοῖς μεγάλοις Παναθηναίοις οὐ μόνον παρὰ τοῖς ῥήτορσίν ἐστι μνήμη, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς.

Περγασῆθεν, Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Θεοτίμου. Περγασὴ δῆμος τῆς Ἐρεχθηΐδος· τὸν μέντοι δημότην διχῶς λέγεσθαί φασι, Περγασέα τε καὶ Περγασῆθεν.

Περίανδρος, ὄνομα κύριον.

Περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. Δίδυμός φησι τὴν περὶ ὄνου σκιᾶς παροιμίαν παραπεποιῆσθαι ὑπὸ τοῦ ῥήτορος λέγοντος περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς σκιᾶς· λέγεσθαι δ' αὐτὴν ἐπὶ τοῖς περὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων μαχομένοις.

Περιθοῖδαι, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Πολυκλέα. δῆμός ἐστι τῆς Οἰνηΐδος.

Περίλλος, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ἔστι (146) δὲ ὄνομα κύριον.

Περίοδος. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς φησιν· Ἐπεὶ ὅτι γε ὥσπερ περίοδος ἢ καταβολὴ πυρετοῦ. περιοδικὰ νοσήματα καλοῦσιν οἱ ἰατροὶ τὰ τεταγμένως ἀνιέμενα καὶ αὖθις ἐπιγινόμενα, οἷον τριταίους καὶ τεταρταίους. καὶ γὰρ ἐπὶ τούτων οἱ κάμνοντες δοκοῦσιν ἐν ταῖς τῶν ἀνέσεων ἡμέραις μηδὲν νοσεῖν, ἀλλὰ ὑγιεῖς εἶναι.

Περιοίκιον, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Μενεκράτην, καὶ τὸ περιοίκιον καὶ τὴν οἰκίαν. μήποτε ὃ ἡμεῖς λέγομεν ἐποίκιον.

Περίπολος, Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ περὶ τῶν ἐφήβων λέγων φησὶν οὕτως· τὸν δεύτερον ἐνιαυτὸν ἐκκλησίας ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένης, ἀποδεξάμενοι τῷ δήμῳ περὶ τὰς τάξεις καὶ λαβόντες ἀσπίδα καὶ δόρυ παρὰ τοῦ δήμου περιπολοῦσι τὴν χώραν καὶ διατρίβουσιν ἐν τοῖς φυλακτηρίοις. παρατηρητέον οὖν ὅτι ὁ μὲν Ἀριστοτέλης ἕνα φησὶν ἐνιαυτὸν ἐν τοῖς περιπόλοις 212 γίγνεσθαι τοὺς ἐφήβους, ὁ δὲ Αἰσχίνης δύο· καὶ τάχα διὰ τοῦτο ἐπεσεμνύνθη τοῦ πράγματος ὁ ῥήτωρ, καίπερ πάντων τῶν ἐφήβων ἐξ ἀνάγκης περιπολούντων, αὐτὸς δύο ἔτη γέγονε ἐν τοῖς περιπόλοις· διὸ καὶ μαρτυρῶν ἐδήλωσεν αὐτῷ.

Περίστατοι, Ἰσοκράτης περὶ τῆς Ἀντιδόσεως· Θαυματοποιίαις ταῖς οὐδὲν ὠφελούσαις, ὑπὸ δὲ τῶν ἀνοήτων περιστάτοις γινομέναις, ἀντὶ τοῦ περὶ ἃς κύκλῳ ἵστανται οἱ θεώμενοι. τὸ ὄνομα καὶ ἐν Ἀρχιδάμῳ ἐστὶ καὶ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Κόλαξι.

Περίστασιν. Δείναρχος Τυῤῥηνικῷ· Μετὰ ταῦτα τοῦ Δάμωνος, ἤδη περὶ ἀναγωγὴν ὄντα με περίστασιν ποιήσουσιν. οὗ καὶ μαρτυρεῖν ἀξιοῦντος, καὶ τὰ ἑξῆς. μήποτε τοιοῦτόν ἐστι τὸ λεγόμενον, ἐν κύκλῳ περιέ-

(147)στη μὲν αὐτὸς καὶ οἱ συμπαρόντες αὐτῷ καὶ μαρτυρεῖν ἠνάγκαζον· ἵνα τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἔχῃ τῷ περίστατόν με ἐποίησαν. ἐν ἐνίοις δὲ παράστασιν ἀντὶ τοῦ περίστασιν γράφεται.

Περιστοιχίζεται. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς φησι·
243 Μέλλοντας ἡμᾶς καὶ καθημένους περιστοιχίζεται. ἐκ μεταφορᾶς τῶν κυνηγετῶν, κατὰ γὰρ τὰς ἐκδρομὰς τῶν θηρίων ὀρθὰ ξύλα ἱστᾶσιν, ἃ καλοῦσι στίχους ἤγουν στοίχους, καταπεταννύντες αὐτῶν δίκτυα, ἵν' ἐὰν αὐτοὺς ἐκφύγῃ τὰ θηρία, εἰς τὰ δίκτυα ἐμπέσῃ, ὡς ὑποσημαίνει Ξενοφῶν ἐν τῷ κυνηγετικῷ. ἐν ἐνίοις μέντοι γράφεται περιστοιχίζεται, ἐν ἄλλοις δὲ καὶ περισχοινίζεται.

Περίστοιχοι, Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Νικόστρατον περὶ τῶν Ἀρεθουσίου ἀνδραπόδων· Φυτευτήρια ἐλαιῶν περιστοίχων κατέκλασεν. Δίδυμος δέ τι γένος ἐλαιῶν περιστοίχους καλεῖ, ἃς Φιλόχορος στοιχάδας προσηγόρευσε. μήποτε δὲ περιστοίχους κέκληκεν ὁ ῥήτωρ τῶν κύκλῳ περὶ τὸ χωρίον ἐν στοίχῳ πεφυκότων.

Πεφασμένης, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος, ἀντὶ τοῦ γεγενημένης. Λυσίας δ' ἐν τῷ κατὰ Θεομνήστου, εἰ γνήσιος, φησὶ τὸ μὲν πεφασμένως, ἀντὶ φανερῶς.

Περιφοριῶσθαι, Λυσίας ἐν τῇ πρὸς Πολυκράτην κατ' Ἐμπέδου ἐπιστολῇ, εἰ γνήσιος, φησίν· ἢ τὸν ὀφθαλμὸν τὸν ἕτερον γλαυκότερον εἶναι, ἢ περιφοριῶ-
244 σθαι. ἐπὶ τοῦ ἀποκεκλιμένου, ὥσπερ Εὐφορίων κέχρηται τῷ ὀνόματι. εἰσὶ γάρ τινες ὀφθαλμοὶ κεχαλασμένα ἔχοντες τὰ βλέφαρα καὶ οἱονεὶ μύοντες. ἐὰν δὲ γράφηται πεφορινῶσθαι, εἴη ἂν πεπαχύνθαι, ἀπὸ τῆς φορίνης· ὅτι γὰρ καὶ ἐπ' ἀνθρώπου τάσσουσι τὴν φορίνην δῆλον ποιεῖ Ἀντιφῶν ἐν δευτέρῳ ἀληθείας.

Πηγαί, Ἀνδοκίδης ἐν τῷ περὶ τῆς εἰρήνης, εἰ γνήσιος. Πηγαὶ τόπος ἐν Μεγάροις, ὡς ἐν τετάρτῳ τῆς Ἀτθίδος φησὶν Ἑλλάνικος.

(148) *Πήληξ,* Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.

δῆμός ἐστι τῆς Λεοντίδος Πήληκες, ὥς φησι Διόδωρος ὁ περιηγητής.

Πινάκια, τὰ καθιέμενα ἀντὶ κλήρων ὑπὸ τῶν κληρονόμων. ἔοικε δ' εἶναι ταῦτα χαλκᾶ, ὡς ὑποσημαίνει Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ ὀνόματος. ἐν δὲ τοῖς Φιλιππικοῖς ὅταν λέγῃ, Μικρὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μικρὸν πινάκιον, πάντα τὰ ἐνταῦθα τυχὸν, πινάκιον λέγει εἰς ὃ ἐγγράφεται τὰ ἐγκλήματα κατὰ τῶν εἰσαγγελλομένων, ὡς καὶ παρὰ Δεινάρχῳ ἐν συνηγορίᾳ Αἰσχίνου δείκνυται.

Πιτθεύς, δῆμος τῆς Κεκροπίδος ἡ Πιτθίς.

Πλειστηριάσαντες, ἀντὶ τοῦ ὑπερβαλόντες ἐν 245 τῇ τιμῇ τῶν πιπρασκομένων. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀνδοκίδην, εἰ γνήσιος. κέχρηται τῷ ὀνόματι καὶ Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν Γρυφίν.

Πληρωτής, Δημοσθένης κατ' Ἀριστογείτονος. πληρωτὰς ἐκάλουν τοὺς ἀποδιδόντας τὸν ἔρανον τοῖς ἤτοι λαχοῦσιν ἢ ἐωνημένοις. εἶεν ἂν οὗτοι οἱ παρ' ἡμῖν καλούμενοι ἐρανάρχαι. τὸ δὲ πληρωτὴς ὄνομα καὶ ἐν τῷ κατὰ Μειδίου καὶ ἐν τῷ κατὰ τῶν Πατροκλέους παίδων Δείναρχος.

Πλινθεῖον, ὁ τόπος ἐν ᾧ ἡ πλίνθος πλάττεται. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Λυσιθέου.

Πλυντήρια, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας. ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις.

Πλωθεύς, Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει. Πλωθειά, δῆμος τῆς Αἰγηΐδος. ὅθεν ὁ δημότης Πλωθεύς.

Ποδοστράβη, Ὑπερίδης ἔν τε τῷ κατ' Ἀθηνογένους καὶ ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέους. ποδοστράβας ἔλεγον μηχανήματά τινα ὑπὸ τῶν κυνηγετῶν κατασκευαζόμενα, εἰς ἃ θηρία ἐσβαίνοντα ἡλίσκετο. διείλεκται δὲ Ξενοφῶν περὶ τῆς κατασκευῆς αὐτῶν ἐν τῷ περὶ κυνη- 246 γετικῶν, καὶ τῆς χρήσεως.

Ποδοκάκκη, Δημοσθένης κατὰ Τιμοκράτους. τὸ (149) ξύλον τὸ ἐν δεσμωτηρίῳ οὕτως ἐκαλεῖτο, ἤτοι παρεμ-

βεβλημένου τοῦ ἑτέρου κέππα, ποδῶν τις κάκωσις οὖσα, ἢ κατὰ συγκοπὴν, ὥς φησι Δίδυμος, οἷον ποδοκατοχή. Λυσίας δ' ἐν τῷ κατὰ Θεομνήστου, εἰ γνήσιος, ἐξηγεῖται τοὔνομα. φησὶ γὰρ ἡ ποδοκάκκη αὐτό ἐστιν ὃ νῦν καλεῖται ἐν τῷ ξύλῳ δεδέσθαι.

Πολιτεία. ἰδίως εἰώθασι τῷ ὀνόματι χρῆσθαι οἱ ῥήτορες ἐπὶ τῆς δημοκρατίας, ὥσπερ Ἰσοκράτης τε ἐν τῷ Πανηγυρικῷ καὶ Δημοσθένης ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς.

Πολέμαρχος, Ἰσαῖος ἐν ἀπολογίᾳ ἀποστασίου πρὸς Ἀπολλόδωρον. ἀρχή τις ἦν παρ' Ἀθηναίοις οὕτω καλουμένη· ἔστι δὲ εἷς τῶν ἐννέα ἀρχόντων. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ διεξελθὼν ὅσα διοικεῖ ὁ πολέμαρχος πρὸς ταῦτά φησιν· Οὗτός τε εἰσάγει δίκας τάς τε τοῦ ἀποστασίου καὶ ἀπροστασίου καὶ κλήρων καὶ ἐπικλήρων τοῖς μετοίκοις, καὶ τἆλλα ὅσα τοῖς
247 πολίταις ὁ ἄρχων, ταῦτα τοῖς μετοίκοις ὁ πολέμαρχος. εἰκότως οὖν ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ προειρημένῳ λόγῳ ἐγγυῆσαί φησι πρὸς τῷ πολεμάρχῳ Ἀπολλόδωρον· ὁ γὰρ Σάμιος τὸ γένος μέτοικος ἦν. ὅτι δὲ καὶ κύριον ὄνομα ὁ Πολέμαρχος τοῦ Λυσίου ἀδελφὸς αὐτός τε ὁ Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Ἐρατοσθένους καὶ Πλάτων ἔν τε τῷ πρώτῳ τῆς πολιτείας καὶ ἐν Φαίδρῳ φησίν.

Πολίοχος καὶ Πολυαλκής, ὀνόματα κύρια.

Πομπείας καὶ πομπεύειν, ἀντὶ τοῦ λοιδορίας καὶ λοιδορεῖν. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ἡ μεταφορὰ δὲ ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς πομπαῖς ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν λοιδορουμένων ἀλλήλοις. Μένανδρος Περινθίᾳ,

ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν εἰσὶ πομπεῖαί τινες
σφόδρα λοίδοροι.

150) πομπεῖα δὲ λέγεται τὰ εἰς τὰς πομπὰς κατασκευαζόμενα σκεύη, ὡς καὶ ὁ αὐτὸς ῥήτωρ κατ' Ἀνδροτίωνος ὑποσημαίνει. πομπείοις δέ, φησὶ Φιλόχορος, πρότερον ἐχρῶντο οἱ Ἀθηναῖοι ἐκ τῆς οὐσίας τῶν Τριάκοντα κατασκευασθεῖσιν. ὀψὲ δέ, φησί, καὶ Ἀνδροτίων ἄλλα κατεσκεύασεν.

Πόριος, Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην 248
ἐφέσει. Πόρος ἐστὶ δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος· ὁ δὲ δημότης Πόριος. καὶ πόρος, πέρας, ἢ ποταμός, ἢ ὁδός, ἢ φυσήματα ὑδάτων, ἢ μηχανή, ἢ τεχνάσματα, ἢ διάβασις. Ἀριστοφάνης,

τίς πόρος σοι τῆς ὁδοῦ γενήσεται;

αντὶ τοῦ διάβασις. καὶ πόροι ἀλίρροθοι παρὰ Σοφοκλεῖ, ἤγουν ποταμοὶ εἰς τὴν θάλατταν ῥέοντες. πόρος δὲ κυρίως ἐπὶ ὑγρῶν λέγεται· καὶ εὔπορος ὁ ἔχων ἀεὶ ἐπιρρέοντα πλοῦτον, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ὑδατικοῦ πόρου.

Πορθμός, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. πόλις ἐστὶ τῆς Εὐβοίας.

Πολύγνωτος, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας περὶ Πολυγνώτου τοῦ ζωγράφου, Θασίου μὲν τὸ γένος, υἱοῦ δὲ καὶ μαθητοῦ Ἀγλαοφῶντος, τυχόντος δὲ τῆς Ἀθηναίων πολιτείας, ἤτοι ἐπεὶ τὴν Ποικίλην στοὰν ἀνέγραψε προῖκα, ἢ ὡς ἕτεροι, τὰς ἐν τῷ Θησαυρῷ καὶ τῷ Ἀνακείῳ γραφάς. ἱστορήκασιν ἄλλοι τε καὶ Ἀρτέμων ἐν τῷ περὶ Ζωγράφων καὶ Ἰόβας ἐν τοῖς περὶ Γραφικῆς.

Πολύστρατος, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θρασυβού- 249
λου, εἰ γνήσιος· Πολύστρατος αἰτίαν ἔχων τοὺς Ἑρμᾶς περικόψαι ἀνῃρέθη ὑπὸ Ἀθηναίων. ἕτερος δ' ἂν εἴη Πολύστρατος ὑπὲρ οὗ λόγος ἐστὶ Λυσίᾳ ἐπιγραφόμενος ὑπὲρ Πολυστράτου δήμου καταλύσεως ἀπολογία. ἄλλος δ' ἂν εἴη Πολύστρατος οὗ καὶ Δημοσθένης μνημονεύει ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς, λέγων αὐτόν ποτε ἐν Κο- (151)
ρίνθῳ ξενικὸν τρέφειν. μήποτε μέντοι ἐνταῦθα δεῖ γράφειν Πολύτροπον, ἀντὶ Πολυστράτου. παρὰ μηδενὶ γὰρ φησιν ὁ Δίδυμος εὑρηκέναι τὸν Πολύστρατον ἡγησάμενον τοῦ ἐν Κορίνθῳ ξενικοῦ. τὸν Πολύτροπον μὲν οὖν ἐν τῇ ἕκτῃ τῶν Ἑλληνικῶν Ξενοφῶντος εὗρον· ἀλλ' οὔτε τὸ ξενικὸν τοῦτο ἔφησεν ὁ Ξενοφῶν τρέφεσθαι ὑπὸ Ἀθηναίων οὔτε αὐτὸς Ἀθηναῖος ἦν ὁ Πολύτροπος.

Ποσειδεὼν, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Μαντιθέου. ὁ ἕκτος μὴν παρ' Ἀθηναίοις οὕτω καλεῖται.

Ποταμός, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίου ἀργίας. Ποταμός, δῆμος τῆς Λεοντίδος, οὗ ὁ δημότης Ποτάμιος. ἐκωμῳδοῦντο δὲ ὡς ῥαδίως δεχόμενοι τοὺς πα- 250 ρεγγράπτους, ὡς ἄλλοι τε δηλοῦσι καὶ Μένανδρος ἐν ταῖς Διδύμαις.

Προβαλλομένους, ἀντὶ τοῦ ὑποτιθεμένους, οἷον πρὸ τῆς πράξεως εἰς τὸν νοῦν ἐμβαλλομένους, ὡς Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος καὶ ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου, τὴν προαίρεσιν τῆς πολιτείας προβεβλημένην καὶ ἄπιστον εἶπεν, ἀντὶ τοῦ ἐλαφρῶς ἔχουσαν καὶ φυλαττομένην, ἐν δὲ τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντός φησι· Προβληθεὶς πυλάγορος οὗτος καὶ τριῶν ἢ τεττάρων χειροτονησάντων αὐτόν. ἐν δὲ τῷ κατὰ Μειδίου καὶ προὐβαλλόμην, φησίν, ἀδικεῖν τοῦτον περὶ τὴν ἑορτήν, ἀντὶ τοῦ προβολῇ ἐχρησάμην τῇ συνήθει καὶ νομιζομένῃ κατὰ τῶν περὶ τὴν ἑορτὴν ἀδικούντων, ὠνόμασα τοῦτον ἐν τῷ δήμῳ. ἐν δὲ τοῖς Φιλιππικοῖς φησι· Προβάλλεσθαι δέ, ἢ βλέπειν ἐναντίον, οὔτε οἶδεν οὔτε ἐθέλει, ἀντὶ τοῦ προτείνειν τὰς χεῖρας ὡς εἰς μάχην.

Προβολάς, ἀντὶ τοῦ ἀσφαλείας ἐκ πόλεων, ἢ τειχῶν, ἢ τινων ἄλλων δυνάμεων ἐπὶ σωτηρίᾳ καὶ κράτει γιγνομένων. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν πρὸς Ἀλέ- 251 ξανδρον συνθηκῶν, εἰ γνήσιος. παρὰ δ' Αἰσχίνῃ ἐν τῷ (152) περὶ τῆς παραπρεσβείας ἡ προβολὴ τοὔνομα γέγονεν ἀπὸ τοῦ προβάλλεσθαί τινα ἀδικεῖν.

Προβούλευμα, τὸ ὑπὸ τῆς βουλῆς ψηφισθὲν, πρὶν εἰς τὸν δῆμον εἰσενεχθῆναι. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου.

Προβόλιον, εἶδος δόρατος, ᾧ χρῶνται οἱ κυνηγέται πρὸς τὴν τῶν συῶν θήραν. Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τῆς φυλακῆς τῶν τριήρων, τροπικῶς, ἐκ μεταφορᾶς ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι. ὅτι δὲ δόρυ τι σημαίνει πολλάκις ἔστι μαθεῖν ἐκ τοῦ Ξενοφῶντος κυνηγετικοῦ.

Πρόβολοι, αἱ εἰς θάλασσαν ἐγκείμεναι πέτραι καὶ οἷον ἀκταί τινες. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.

Πρόεδροι, ἐκληροῦντο τῶν πρυτανέων καθ' ἑκάστην πρυτανείαν εἷς ἐξ ἑκάστης φυλῆς, πλὴν τῆς πρυτανευούσης, οἵτινες τὰ περὶ τὴν ἐκκλησίαν διῴκουν. ἐκαλοῦντο δὲ πρόεδροι, ἐπειδήπερ προήδρευον τῶν ἄλλων ἁπάντων. πολλάκις δ' ἐστὶ τοὔνομα παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, ὡς καὶ παρὰ Δημοσθένει ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος καὶ Αἰσχίνῃ ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. ὅτι δ' ὁ καλούμενος 252 ἐπιστάτης κληροῖ αὐτούς, εἴρηκεν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Προηροσία, Ὑπερίδης Δηλιακῷ. ὄνομα θυσίας.

Προθεσμίας νόμος, Δημοσθένης ὑπὲρ Φορμίωνος. τὴν τῶν πέντε ἐτῶν ἂν λέγοι προθεσμίαν ὁ ῥήτωρ, ὡς ἐν τῷ λόγῳ ὑποσημαίνει καὶ Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Μενέστρατον, εἰ γνήσιός ἐστιν ὁ λόγος.

Πρόκλησις. εἰώθεσαν ὁπότε δικάζοιντό τινες ἐξαιτεῖν ἐνίοτε θεραπαίνας ἢ θεράποντας εἰς βάσανον, ἢ εἰς μαρτυρίαν τοῦ πράγματος, καὶ τοῦτο ἐκαλεῖτο προκαλεῖσθαι· τὸ δὲ γραμματεῖον τὸ περὶ τούτου γραφόμενον ὠνομάζετο πρόκλησις. παρὰ πολλοῖς δέ ἐστι ῥήτορσι. Δημοσθένης δ' ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου καὶ περὶ ὧν πρόκλησις γίνεται δηλοῖ.

Προκώνια, Λυκοῦργος κατὰ Μενεσαίχμου. Δί-(153) δυμος δὲ προκώνια, φησίν, ἐστὶ πυροὶ μέλιτι κεχρισμένοι. Ἀριστοφάνης δὲ ὁ γραμματικὸς καὶ Κράτης τὰ ἐξ ἀφρύκτων κριθῶν οὕτω φασὶν ὀνομάζεσθαι. ἔοικε δὲ καὶ ἐκ πυρῶν καὶ ἐκ κριθῶν γίνεσθαι, ὡς Ἀντικλείδης ἐν τοῖς ἐξηγητικοῖς ὑποσημαίνει. Δήμων δ' ἐν τῷ 253 περὶ Θυσιῶν φησι· Καὶ προκώνιά ἐστι κάγχρυς κατηριγμέναι μετὰ ἀρωμάτων.

Προμετρητής, ὁ τοὺς πιπρασκομένους πυροὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ τῶν ἄλλων σπερμάτων ἕκαστον διαμετρῶν καὶ ὁ τούτου τοῦ ἔργου μισθὸν λαμβάνων προμετρητὴς ἐκαλεῖτο. Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ Ταρι-

χους καὶ Δείναρχος κατ' Ἀγασικλέους. Σκύθου τοίνυν τοῦ προμετρητοῦ υἱὸς ἐν δημόταις γέγονε, καὶ οὗτος ἐν τῇ ἀγορᾷ προμετρῶν διατετέλεκεν καὶ ὑμεῖς ἐκλαμβανόμενοι παρ' αὐτοῦ τοὺς πυροὺς διατελεῖτε.

Πρόνοια, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. ὠνομάζετό τις παρὰ Δελφοῖς Ἀθηνᾶ Πρόνοια, διὰ τὸ πρὸ τοῦ ναοῦ ἱδρύσθαι, ἢ ὅτι προὐνόησεν ὅπως τέκοι ἡ Λητώ. ταύτην δὲ Ἡρόδοτος ἐν τῇ ὀγδόῃ Προναίην ὀνομάζει. ἱστορήκασι δὲ περὶ αὐτῆς ἄλλοι τε καὶ Στάφυλος ἐν τῷ περὶ τῶν Αἰολέων.

Πρόπεμπτα, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς τὴν Μιξιδήμου γραφήν, εἰ γνήσιος, καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Ἁγνίου
254 κλήρου. Δίδυμος, μήποτε, φησίν, ἄλλα τινά ἐστιν ἐπιτίμια τὰ πρὸ τῆς καταβολῆς· εἰσὶ γὰρ οἳ τὰ πέμπτα τῶν τιμημάτων παρακαταβάλλεσθαί φασιν, ὡς Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Ἀπολλοδώρου ὑποσημαίνει, εἰ μὴ ἄρα πρόπεμπτα ὡς Δημοσθένης πρὸς ἡμέρας πέντε· ταῖς γὰρ μεγάλαις δίκαις οὐκ ἤρκει μία ἡμέρα πρὸς τὴν κρίσιν.

Προπεπωκότες, ἀντὶ τοῦ προδεδωκότες, ἐκ μεταφορᾶς. λέγεται δὲ προπεπωκέναι παρὰ τὴν συνουσίαν πολλὰ μὲν ἀργυρώματα τὸν προειρημένον. πολλὰ δὲ
(154) χρυσώματα τῷ Προυσίᾳ. καὶ Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ἐν ἀρχῇ δὲ τῶν Μυρμιδόνων Αἰσχύλος,

τάδε μὲν λεύσσεις, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
δοριλυμάντους Δαναῶν μόχθους,
οὓς [προπέπωκας] εἴσω κλισίας.

Προπύλαια ταῦτα. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. δύναται μὲν δεικτικῶς λέγεσθαι, ἅτε ὁρωμένων τῶν προπυλαίων ἀπὸ τῆς πνυκός· βέλτιον δὲ ἀναφορικῶς ἀκούειν. ἐπὶ γὰρ τῶν πάνυ γνωρίμων οὕτω λέγειν εἰώθασιν. ἐν γοῦν τῷ κατ' Αἰσχίνου αὐτὸς ὁ Δημοσθένης φησίν· Ἤρετο Σάτυρον τουτονὶ τὸν κωμικὸν ὑποκρι-
255 τήν. περὶ δὲ τῶν προπυλαίων τῆς ἀκροπόλεως, ὡς ἐπὶ Εὐθυμένους ἄρχοντος οἰκοδομεῖν ἤρξαντο Ἀθηναῖοι, Μνησικλέους ἀρχιτεκτονοῦντος, ἄλλοι τε ἱστορήκασι καὶ

Φιλοχορος ἐν τῇ τετάρτῃ. Ἡλιόδωρος δ᾽ ἐν πρώτῳ περὶ τῆς Ἀθήνῃσιν ἀκροπόλεως μεθ᾽ ἕτερα καὶ ταῦτά φησιν· Ἐν ἔτεσι μὲν πέντε παντελῶς ἐξεποιήθη, τάλαντα δὲ ἀνηλώθη δισχίλια δώδεκα. πέντε δὲ πύλας ἐποίησάν, δι᾽ ὧν εἰς τὴν ἀκρόπολιν εἰσίασιν.

Προσεποιήσαντο, ἀντὶ τοῦ ἀντεποιήσαντο. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Νικοδήμου. οὐδεὶς πώποτε προσεποιήσατο, οὐδ᾽ ἠμφισβήτησεν τῆς κληρονομίας ἐκείνων.

Πρόσκλησις, ἡ εἰς δικαστήριον κλῆσις· καὶ προσκαλέσασθαι τὸ παραγγέλλειν εἰς δίκην. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἁγνίου κλήρου καὶ Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Δάμιππον.

Προσπάλτιοι, Λυσίας ἐν τῷ περὶ Μακαρτάτου κλήρου. Πρόσπαλτα δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος.

Προστάτης. οἱ τῶν μετοίκων Ἀθήνῃσι προεστηκότες προστάται ἐκαλοῦντο. ἀναγκαῖον γὰρ ἦν ἑκάστῳ τῶν μετοίκων πολίτην τινὰ Ἀθηναίων νέμειν προ- 256
στάτην. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστανόρας. μέμνηται (155)
καὶ Μένανδρος ἐν ἀρχῇ τῆς Περινθίας.

Προστασία. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ὀνήτορος· Ταῦτα οὐχ ὁμολογουμένη προστασία; ἀντὶ τοῦ βοήθεια, προϊσταμένου τινὸς καὶ ἐπικουροῦντος τῷ ἀδικουμένῳ. Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας· Ὡς δεῖ τὰ τῆς Ἀθηναίων ἀκροπόλεως προπύλαια μετενεγκεῖν εἰς τὴν προστασίαν τῆς Καδμείας. Δίδυμος τὴν προστασίαν φησὶ κεῖσθαι ἀντὶ τοῦ προστάσεως, τουτέστι τῆς ὑπ᾽ ἐνίων προστάδος καλουμένης.

Πρὸς τῇ πυλίδι Ἑρμῆς. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ᾽ Εὐέργου. Φιλόχορος ἐν τῇ πέμπτῃ Ἀθηναίων φησὶ περὶ τοῦ πρὸς τῇ πυλίδι Ἑρμοῦ, ὡς ἀρξάμενοι τειχίζειν τὸν Πειραιᾶ οἱ ἐννέα ἄρχοντες τοῦτον ἀναθέντες ἐπέγραψαν,

ἀρξάμενοι πρῶτοι τειχίζειν τόνδ᾽ ἀνέθηκαν
βουλῆς καὶ δήμου δόγμασι πειθόμενοι.

Προστιμήματα, ἔστι μέν τινα ἐν τοῖς νόμοις
ὡρισμένα κατὰ τῶν ἀδικούντων, ὥσπερ ἡ ἐπωβελία παρ'
Ἰσαίῳ ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα ἃ προσ-
257 τιμᾶται τὸ δικαστήριον, ὡς δείκνυσι Δημοσθένης ἐν
τῷ κατὰ Τιμοκράτους.

Προστρόπαιον. Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παρα-
πρεσβείας· Ἐάσατε οὖν αὐτὸν τὸ τοιοῦτον προστρόπαιον;
ἀντὶ τοῦ ἄγος καὶ τὸ μίασμα. καὶ προστροπὴ δὲ παρὰ
τοῦτο λέγεται. ἐν γοῦν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος ἐκ πα-
ραλλήλου τίθησι τὰ ὀνόματα ὁ ῥήτωρ. κεῖται δὲ τοῦτο
τὸ ὄνομα καὶ παρὰ Δεινάρχῳ ἐν τῷ κατὰ Φορμισίου
ἀσεβείας.

Προτέλεια, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας.
τὰ πρὸ τοῦ τελεσθῆναί τι τῶν εἰς τὸ θεῖον ἀναφερο-
μένων γινόμενα, ἢ διδόμενα, καλεῖται προτέλεια.

Προφερεῖς, οἱ νέοι μὲν ὄντες, πρεσβύτεροι δὲ
φαινόμενοι. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου.

(156) Προσφορά, ἀντὶ τοῦ πρόσοδος. Ἀντιφῶν ἐν τῷ
περὶ τοῦ Λινδίων φόρου· καὶ παρ' ἄλλοις δὲ τοὔνομα.

Προχειροτονία. ἔοικεν Ἀθήνησι τοιοῦτό τι
γίγνεσθαι. ὁπόταν τῆς βουλῆς προβουλευσάσης εἰσφέρη-
ται εἰς τὸν δῆμον ἡ γνώμη, πρότερον γίνεται χειροτο-
258 νία ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, πότερον δοκεῖ περὶ τῶν προβουλευ-
σάντων σκέψασθαι τὸν δῆμον, ἢ ἀρκεῖ τὸ προβούλευμα.
ταῦτα δ' ὑποσημαίνεται ἐν τῷ Λυσίου πρὸς τὴν Μιξι-
δήμου γραφήν.

Προσχαιρητήρια, Λυκοῦργος ἐν τῇ Κροκωνι-
δῶν διαδικασίᾳ. ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις γραφομένη, ὅτε
δοκεῖ ἀνιέναι ἡ κόρη.

Πρυτανεῖα, Ἰσοκράτης ἐν τῇ πρὸς Καλλίμαχον
παραγραφῇ. ἔστι δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἀττικοῖς τὰ
πρυτανεῖα. ἦν δὲ ἀργύριόν τι ὅπερ κατετίθεσαν οἱ δικα-
ζόμενοι ἀμφότεροι, καὶ ὁ φεύγων καὶ ὁ διώκων.

Πρυτανείας, Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα.
ἔστι δὲ ἀριθμὸς ἡμερῶν ἡ πρυτανεία ἤτοι τριάκοντα

ἐξ, ἢ τριάκοντα πέντε· καὶ ἑκάστη φυλὴ πρυτανεύει.
διείλεκται δὲ περὶ τούτων Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων
πολιτείᾳ.

Πρυτανεύοντα, κυρίως μὲν ἀντὶ τοῦ πρυτανεῖα
ὄντα· ἀντὶ δὲ τοῦ διοικοῦντα Δημοσθένης ἐν Φιλιππι-
κοῖς· ἐν δὲ ἑτέρῳ Φιλιππικῷ πρυτανευόμενοι· φη-
σιν ἀντὶ τοῦ διοικούμενοι καὶ διαστρεφόμενοι.

Πρυτάνεις, τὸ δέκατον μέρος τῆς βουλῆς τῶν πεν- 259
τακοσίων πεντήκοντα ἄνδρες ἀπὸ μιᾶς φυλῆς, οἱ διοι-
κοῦντες ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς ταττόμενα, πρυτά-
νεις ἐκαλοῦντο· ἐπρυτάνευον δὲ ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλαις
αἱ δέκα φυλαὶ κλήρῳ λαχοῦσαι, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ
κατὰ Κτησιφῶντος· Διαπιστοῦντες δὲ οἱ πρυτάνεις ἤδη
τῷ Φιλίππῳ διὰ τὴν περὶ τὰ Κρητικὰ κακοπραγμοσύνην
καὶ τὸν Ἡρακλείδην ὑπώπτευον ἐγκάθετον εἶναι.

Πυόδωρος, Δημοσθένης. ὄνομα κύριον.

Πυανοψίαι, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Μενεσαίχμου (157)
καὶ ἡμεῖς Πυανοψίαν ταύτην τὴν ἑορτὴν καλοῦμεν, οἱ
δ' ἄλλοι Ἕλληνες Πανοψίαν, ὅτι πάντας εἶδον καρποὺς
τῇ ὄψει. Ἀπολλώνιος καὶ σχεδὸν οἱ περὶ τῶν Ἀθήνη-
σιν ἑορτῶν γεγραφότες Πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ τὰ Πυα-
νέψια Ἀπόλλωνι ἄγεσθαί φησι· δεῖν δέ φασι λέγειν
Πυανέψια καὶ τὸν μῆνα Πυανεψιῶνα· πύανα γὰρ ἕψου-
σιν ἐν αὐτῇ καὶ ἡ εἰρεσιώνη ἄγεται.

Πύγελα, Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Βακχίου, εἰ γνή-
σιος. πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Ἰωνίᾳ τὰ Πύγελα, ἣν Θεόπομ-
πός φησιν ἐν ἕκτῃ λαβεῖν τοὔνομα, ἐπειδὴ τῶν μετ' 260
Ἀγαμέμνονός τινες διὰ νόσον τὴν περὶ τὰς πυγὰς ἐν-
ταῦθα κατέμειναν.

Πτώματα ἐλαιῶν. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίου·
λέγοι ἂν ἤτοι τὸν καρπὸν τὸν ἀποπεπτωκότα τῶν φυ-
τῶν, ἢ αὐτὰ τὰ δένδρα κατά τινα τύχην πεπτωκότα.

Πυελίδα, τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον σφραγιδοφυλά-
κιον. Λυσίας ἐν τῷ κατ' Εὐφήμου καὶ Ἀριστοφάνης
Ἥρωσιν.

Πυθαεία, Ὑπερίδης πρὸς Ἀπελλαῖον. ἄπορον πῶς ἀπὸ τούτου ἐσχημάτισται παρὰ τῷ Διδύμῳ· καὶ γὰρ οὐ δι' ὧν παρέθετο ὁ γραμματικὸς ὠνόμασε τὰ Πύθια ἑορτήν, ἀλλὰ τὸν Πύθιον Ἀπόλλωνα.

Πυκνί, Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Χαιρεφίλου πρώτῳ φησί· Καὶ τῆς πυκνὸς τοσοῦτον εὑρισκούσης ἡ τῶν Ἀθηναίων ἐκκλησία οὕτως ἐκαλεῖτο. πολλὴ δ' ἡ μνήμη αὐτῆς παρ' Ἀττικοῖς. Κλείδημος δ' ἐν τρίτῳ Πρωτογονίας, συνῄεσαν, φησίν, εἰς τὴν πύκνα ὀνομασθεῖσαν διὰ τὸ τὴν συνοίκησιν πυκνουμένην εἶναι.

Πύλαι καὶ Πυλαία καὶ Πυλαγόρας. Πύλαι
261 μὲν καλοῦνται αἱ Θερμοπύλαι. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. ἐκλήθησαν δὲ οὕτω διὰ τὸ στενὴν εἶναι ταύτην τὴν εἴσοδον ἀπὸ Θετταλίας εἰς τὴν Φωκίδα πορευομένοις. Πυλαία δὲ ἐκαλεῖτο ἡ εἰς τὰς Πύλας σύνοδος
(158) τῶν Ἀμφικτυόνων. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ὅτι δέ τις ἐγίγνετο σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων εἰς Πύλας, Ὑπερίδης τε ἐν Ἐπιταφίῳ καὶ Θεόπομπος ἐν τῇ τριακοστῇ εἰρήκασιν. ἐπέμποντο δὲ ἐκ τῶν πόλεων τῶν μετεχουσῶν τῆς Ἀμφικτυονίας τινές, οἵπερ ἐκαλοῦντο πυλαγόραι. μνημονεύουσι δὲ καὶ τούτων πολλοί, ὥσπερ καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος καὶ Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς δευτέραις Θεσμοφοριαζούσαις.

Πυριλάμπης, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῶν Ταῶν, ὄνομα κύριον.

Πύῤῥα, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θρασυβούλου, εἰ γνήσιος. Πύῤῥα μία πόλις ἐστὶ τῶν ἐν Λέσβῳ, ὡς μαρτυροῦσιν οἱ τὰς περιόδους γράψαντες.

Πωλῆται καὶ πωλητήριον. οἱ μὲν πωλῆται ἀρχή τις Ἀθήνησι, δέκα τὸν ἀριθμὸν ἄνδρες, εἷς ἐκ τῆς φυλῆς ἑκάστης· διοικοῦσι δὲ τὰ πιπρασκόμενα ὑπὸ τῆς
262 πόλεως πάντα, τέλη καὶ μέταλλα καὶ μισθώσεις καὶ τὰ δημευόμενα. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρας δευτέρῳ. διείλεκται δὲ περὶ αὐτῶν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ. πωλητήριον δὲ καλεῖται ὁ τόπος ἔνθα

συνεδρεύουσιν οἱ πωλῆται. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου πολλάκις.

Πῶλας, ἀντὶ τοῦ πράσεις. Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀπελλαῖον. ἔστι τοὔνομα καὶ ἐν τοῖς Σώφρονος Ἀνδρείοις.

Πωλῶσι. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας· Ἢ ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλῶσί τι ἀποπεφασμένως. Δίδυμός φησιν ἀντὶ τοῦ πορνεύουσι φανερῶς· πωλεῖν γὰρ τὸ παρέχειν ἑαυτὴν τοῖς βουλομένοις· ὅθεν καὶ τὸ πορνεύειν, ὅπερ ἐστὶ περνάναι. ἐγὼ δέ φημι ὅτι κυρίως ἔταξε νῦν ὁ ῥήτωρ τὸ πωλεῖν. φησὶ γὰρ τὸν νόμον οὐκ ἐᾶν ἐπὶ ταύτης μοιχὸν λαβεῖν ὁπόσαι ἂν ἐπ' ἐργαστηρίου κάθωνται, ἢ ἐν τῇ ἀγορᾷ πωλῶσί τι ἀποπεφασμένως.

Πώμαλα, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου· οὐχ ἵνα ἐξέλθητε πώμαλα. ἔστι δὲ τὸ (159) μὲν πῶ Δώριον, τιθέμενον ἀντὶ τοῦ πόθεν, τὸ δὲ μάλα ἤτοι παρέλκει, ἢ ἐν συνηθείᾳ λεγόμενον ἐν τῷ πώμαλα, οἷον οὐ μάλα, οὐ πάνυ. πολὺ δέ ἐστιν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ,

λοιδορία τίς ἐγένεθ' ὑμῖν πώμαλα,
οὐδὲν εἶπον οὐδενί.

Ρ.

Ῥαΐδας, ἀντὶ τοῦ ῥᾴως ἔχων ἐκ τῆς νόσου. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.

Ῥηναία, Ὑπερίδης Δηλιακῷ. ἔστι δὲ νῆσος πλησίον Δήλου.

Ῥητορικὴ γραφή, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην. ἔοικε ῥητορικὴ γραφὴ καλεῖσθαι ἡ κατὰ ῥήτορος γράψαντός τι ἢ εἰπόντος ἢ πράξαντος παράνομον. καὶ ὥσπερ λέγεται πρυτανικὴ ἡ κατὰ πρυτάνεως, καὶ ἐπιστατικὴ ἡ κατ' ἐπιστάτου. ἴσως δὲ καὶ κατὰ τοῦτο ῥητορικαὶ γραφαί τινες καλοῦνται, ὅτι κατὰ διαφόρους νόμους αἱ κατὰ τῶν ῥητόρων γραφαὶ εἰσάγονται, ὡς Ἀντιφῶν ἐν τῷ κατὰ πρυτάνεως, εἰ γνήσιος, ὑποσημαίνει.

264 **Ῥίνων**, Ἰσοκράτης ἐν τῇ πρὸς Καλλίμαχον παραγραφῇ, ὄνομα κύριον.

Ῥοδογύνη, γυνὴ μὲν Ὑστάσπου, Ξέρξου δὲ καὶ Δαρείου μήτηρ.

Ῥοδωνιά, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀρεθουσίου ἀνδραπόδων. ῥοδωνιά ἐστιν ἡ τῶν ῥόδων φυτεία· ὥσπερ ἰωνιὰ ἡ τῶν ἴων, ὡς Ἑκαταῖος ἐν πρώτῳ περιηγήσεως δηλοῖ.

Ῥόθιον, Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ Πολύευκτον στρατηγεῖν. ῥόθιον καλεῖται παρὰ τὸν ῥόθον τὸν ἐκ τῶν κωπῶν ἀκουόμενον, ὅταν σφοδρῶς ἐλαύνωσιν. (160)τοὔνομα παρὰ πολλοῖς, καὶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ἱππεῦσι καὶ Θουκυδίδῃ ἐν τετάρτῃ.

Ῥόπτρον. Λυσίας κατ' Ἀνδοκίδου ἀσεβείας· Ἔδησε

τὸν ἵππον ἐκ τοῦ ῥόπτρου τοῦ ἱεροῦ, νῦν τὸν τῆς θύρας κρίκον λέγει, ὡς καὶ ἄλλοι, Ἀριστοφάνης Ἀμφιάρεῳ, Ξενοφῶν Ἑλληνικῶν ἕκτῳ.

Ῥυτά, συνεσταλμένως εἶδός ἐστι ποτηρίου. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. ἐκτεταμένως παρ' ἡμῖν λεγόμενα. ὁμοίως Κρατῖνος ἐν Ὥραις.

Σ.

265 **Σαβοί**, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. οἱ μὲν Σαβοὺς λέγεσθαι τοὺς τελουμένους τῷ Σαβαζίῳ, τουτέστι τῷ Διονύσῳ, καθάπερ τοὺς τῷ Βάκχῳ Βάκχους. τὸν δὲ αὐτὸν εἶναι Σαβάζιον καὶ Διόνυσόν φασιν ἄλλοι τε καὶ Ἀμφίθεος δευτέρῳ περὶ Ἡρακλείας. οὕτω δέ φασι καὶ τοὺς Ἕλληνάς τινες τοὺς Βάκχους Σαβοὺς καλεῖν. Μνασέας δὲ ὁ Παταρεὺς υἱὸν εἶναί φησι τοῦ Διονύσου Σαβάζιον.

Σείρινα, Λυκοῦργος περὶ τῆς διοικήσεως. Σείρινα, σείριον ἐκάλουν λεπτὸν ἱμάτιον ἀσπάθητον, οἷον θέριστρον, καθά φασιν οἱ γλωσσογράφοι, καὶ σειρὴν δὲ ὁ λεπτὸς καὶ διαφανὴς χιτὼν, εὔθετος τότε ὅτε ἐστὶν ὁ Σείριος. ἔστι δὲ καὶ Σεῖρις πόλις Ἰταλική· καὶ τάχα τὰ ἔνθεν ὑφάσματα, ἤ τινα ἄλλα σείρινα εἶπεν ὁ ῥήτωρ. ἐν ἐνίοις μέντοι χωρὶς τοῦ ι γράφεται σέρινα.

Σεμναὶ θεαί. οὕτω καλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὰς Ἐριννύας.

266 **Σέρρειον** τεῖχος καὶ Σίρριον, ὀνόματα χωρίων.

Σεσημασμένῳ, ἀντὶ τοῦ ἐσφραγισμένῳ. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ ὀνόματος. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀντίου ὀρφανικῷ.

(161) **Σεύθης**, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θρασυβούλου. ἔστι δέ τις τῶν ἐν Θράκῃ βασιλέων.

Σηκός. ἐπιγράφεταί τις λόγος Λυσίου ἐν τῇ τῆς εὐσεβείας ὑπὲρ τοῦ σηκοῦ ἀπολογίᾳ, ἐν ᾧ δῆλόν ἐστιν ὡς περὶ ἐλαίας ἐκκοπείσης ὁ λόγος ἐστί. γράφει δὲ καὶ ταυτὶ ὁ ῥήτωρ· ὃς δύο ἔτη ἐγεώργησεν, οὔτε ἰδίαν ἐλαίαν οὔτε μορίαν οὔτε σηκὸν παραλαβών. μήποτε

οὖν τὰς μὲν ἰδιωτικὰς ἐλαίας καλοῦσι, τὰς δὲ δημοσίας μορίας. σηκὸν δὲ, ὡς ἔοικε, καὶ μορίαν ὀνομάζουσι τὴν αὐτήν.

Σηράγγιον, Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος. χωρίον τι τοῦ Πειραιέως οὕτως ἐκαλεῖτο. μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς.

Σημεῖα. οὕτω λέγουσι τὰς σφραγῖδας. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον.

Σθένελος, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Διογένην. καὶ ἐν ταῖς Διδασκαλίαις εὑρίσκεται ὁ Σθένελος τραγῳδίας 267 ποιητής. ἐκωμῴδει δὲ αὐτὸν ὁ τοὺς Πλάτωνος Λάκωνας γράψας ὡς τἀλλότρια ἐπισφετεριζόμενον.

Σίγειον, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. πόλις ἐστὶ τῆς Τρῳάδος, οὐκ ἄπωθεν τοῦ Ἰλίου.

Σιμὸς, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. εἷς τῶν Ἀλευάδων οὗτός ἐστι τῶν δοκούντων συμπρᾶξαι τῷ Μακεδόνι.

Σίμων, ὄνομα κύριον.

Σίμυλος. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντός φησιν· Ἀλλὰ μισθώσας σαυτὸν τοῖς βαρυστόνοις ὑποκριταῖς Σιμύλῳ καὶ Σωκράτει.

Σινώπη, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Ἡρόδικος ἐν γ' κωμῳδουμένων φησὶν ὅτι Σινώπη ἡ ἑταίρα Ἄβυδος ἐλέγετο διὰ τὸ γραῦς εἶναι, καὶ παροιμία Σινωπῆσαι τοῦτο πεποίηται παρὰ τὴν ἑταίραν Σινώπην· ἐκωμῳδεῖτο γὰρ ἐπὶ τῷ κατασχημονῆσαι, καθάπερ Ἄλεξις ἔφη. καὶ Σινωπήτης.

Σιπύα, Λυσίας ἐν τῷ περὶ ἡμικληρίου τῶν Μα- (162) καρτάτου χρημάτων. σιτηρὸν ἀγγεῖόν ἐστιν ἡ σιπύα. ἔστι δὲ πολλάκις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κωμικοῖς. Εὔπολις Χρυσογένει, Ἀριστοφάνης Τελμισεῦσιν.

Σιτηρέσιον, τὸ διδόμενόν τισιν εἰς τροφήν. Δη- 268 μοσθένης ἐν τῷ περὶ ἐπιτριηραρχήματος.

Σῖτος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀφόβου πρώτῳ. σῖτος καλεῖται ἡ διδομένη πρόσοδος εἰς τροφὴν ταῖς

γυναιξὶν ἢ τοῖς ὀρφανοῖς, ὡς ἐξ ἄλλων μαθεῖν ἔστι καὶ ἐκ τοῦ Σόλωνος πρώτου κατὰ τοῦ ἄξονος καὶ ἐκ τῆς Ἀριστοτέλους Ἀθηναίων πολιτείας. Τιμαχίδας δὲ ἡγεῖται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς σῖτον λέγεσθαι τὸν τόκον· ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ἓν ἀνθ' ἑνὸς οὐδέποτε παρ' αὐτοῖς ὁ τόκος σῖτος καλεῖται.

Σιτοφύλακες, Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Καλλισθένους εἰσαγγελίᾳ. ἀρχή τις ἦν Ἀθήνησιν, ἥτις ἐπεμελεῖτο ὅπως ὁ σῖτος δικαίως πραθήσεται καὶ τὰ ἄλφιτα καὶ οἱ ἄρτοι. ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν πεντεκαίδεκα μὲν ἐν ἄστει, πέντε δ' ἐν Πειραιεῖ, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Σκαμβωνίδαι, Λυκοῦργος ἐν διαδικασίᾳ Κροκωνιδῶν. ἔστι δὲ δῆμος τῆς Λεοντίδος.

Σκαφηφόροι. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Ἀγασικλέους φησίν· οἱ ἀντὶ σκαφηφόρων ἔφηβοι εἰς τὴν
269 ἀκρόπολιν ἀναβήσονται, οὐχ ὑμῖν ἔχοντες χάριν τῆς πολιτείας, ἀλλὰ τῷ τούτου ἀργυρίῳ. ἀντὶ τοῦ μέτοικοι. οὗτοι γὰρ ἐσκαφηφόρουν Ἀθήνησι. Δημήτριος γοῦν ἐν τρίτῳ νομοθεσίας φησὶν ὅτι προσέταττεν ὁ νόμος τοῖς μετοίκοις ἐν ταῖς πομπαῖς αὐτοὺς μὲν σκάφας φέρειν, τὰς δὲ θυγατέρας αὐτῶν ὑδρεῖα καὶ σκιάδεια. διείλεκται περὶ τούτων καὶ Θεόφραστος ἐν τῷ δεκάτῳ τῶν νόμων.

Σκαφίον, Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς τὴν Δημοσθένους γραφὴν ἀπολογίᾳ. ὅτι δὲ τὸ σκαφίον εἶδος κουρᾶς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γήρᾳ.

(163) *Σκευοποιοῦντα τὸ πρᾶγμα*, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Μαντιθέου, ἀντὶ τοῦ σκευωρούμενον καὶ κατασκευάζοντα καὶ πλαττόμενον.

Σκηνήτης, Ἰσοκράτης Τραπεζιτικῷ. Πυθόδωρον γὰρ τὸν Σκηνήτην καλούμενον ἔοικεν ἐπώνυμον εἶναι. μήποτε δὲ ὡς εἰς ἀγοραῖον καλούμενον, ἐπειδὴ ἐν σκηναῖς ἐπιπράσκετο πολλὰ τῶν ὠνίων.

Σκηνὴν δὲ ἣν ἔχουσιν, οὐδὲ γὰρ ταύτην λαβόντες ἀναφέρουσι. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς

Σκουδίαν. ἔοικε δὲ σκεῦός τι εἶναι, ὅπερ οἱ μὲν κόσμον τινὰ γυναικεῖον εἶναί φασιν, οἱ δὲ σκιάδειον.

Σκῆψις, Δημοσθένης κατ' Ἀριστοκράτους. πόλις 270
ἐστὶν ἐν τῇ Τροίᾳ, ἧς μνημονεύουσιν ἄλλοι τε καὶ Ἔφορος ἐν τῇ πέμπτῃ καὶ δεκάτῃ.

Σκίαθος, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. νῆσός ἐστι πλησίον Εὐβοίας.

Σκιάποδες, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας. ἔθνος ἐστὶ Λιβυκόν. Κτησίας ἐν περίπλῳ Ἀσίας φησίν· Ὑπὲρ δὲ τούτων Σκιάποδες ὄνομα τούς τε πόδας ὥσπερ οἱ χῆνες ἔχουσι κάρτα πλατέας καὶ ὅταν θέρμη ᾖ, ὕπτιοι ἀναπεσόντες ἄραντες τὰ σκέλη σκιάζονται τοῖς ποσίν.

Σκίρον, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας. Σκίρα, ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις, ἀφ' ἧς καὶ ὁ μὴν Σκιροφοριών. φασὶ δὲ οἱ γράψαντες περί τε ἑορτῶν καὶ μηνῶν Ἀθήνησιν, ὧν ἐστι καὶ Λυσιμαχίδης, ὡς τὸ σκίρον σκιάδειόν ἐστι, μεθ' οὗ φερόμενοι ἐξ ἀκροπόλεως εἴς τινα τόπον καλούμενον Σκίρον πορεύονται ἥ τε τῆς Ἀθηνᾶς ἱέρεια καὶ ὁ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερεὺς καὶ ὁ τοῦ Ἡλίου. κομίζουσι δὲ τοῦτο Ἐτεοβουτάδαι. σύμβολον δὲ τοῦτο γίνεται τοῦ δεῖν οἰκοδομεῖν καὶ σκέπας ποιεῖν, ὡς τούτου τοῦ χρόνου ἀρίστου ὄντος πρὸς οἰκοδομίαν. 271
καὶ Ἀθηνᾶν δὲ Σκιράδα τιμῶσιν Ἀθηναῖοι, ἣν Φιλόχορος μὲν ἐν δευτέρᾳ Ἀτθίδος ἀπὸ Σκίρου τινὸς Ἐλευσι- (164)
νίου μάντεως κεκλῆσθαι, Πράξιων δὲ ἐν δευτέρᾳ Μεγαρικῶν ἀπὸ Σκίρωνος.

Σκιράφια, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Προξένου. σκιράφια ἔλεγον τὰ κυβευτήρια, ἐπειδὴ διέτριβον Σκίρωνι οἱ κυβεύοντες, ὡς Θεόπομπος ἐν τῇ πεντηκοστῇ ὑποσημαίνει.

Σκυθικαί, Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Βακχείου καὶ Πυθαγόρου, εἰ γνήσιος. εἶδός τι ὑποδήματός εἰσιν αἱ Σκυθικαί, καὶ Ἀλκαῖος ἐν πεντηκοστῇ ὀγδόῃ,

καὶ Σκυθικὰς ὑποδησάμενοι.

Σμικυθίων, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους, ὄνομα κύριον.

Σόλοι, Ἰσοκράτης Εὐαγόρᾳ. Σόλοι ἡ μὲν Κυπρικὴ πόλις, ἡ δὲ τῆς Κιλικίας, ὡς ἄλλοι τε ἱστοροῦσι καὶ Ἔφορος ἐν τῇ πέμπτῃ.

Σπαρτωλός, Ἀντιφῶν ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ ἐπιτροπικὸς Τιμοκράτους. πόλις ἐστὶ τῆς Βοττικῆς ἡ Σπαρτωλός.

Σπερμολόγος, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.
272 λέγεταί τι μικρὸν ὀρνιθάριον κολοιῶδες, σπερμολόγος ὠνομασμένον, ὡς ἔοικεν, ἀπὸ τοῦ τὰ σπέρματα αναλέγειν, οὗ μνημονεύει Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισι. λέγεται οὖν ἀπὸ τούτου ὁ εὐτελὴς καὶ εὐκαταφρόνητος ἄνθρωπος· καὶ ἴσως ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων διαζῶν ὁ σπερμολόγος.

Στασιώτης. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς μεταστάσεως· Περὶ τοίνυν ὧν Ἀπόληξις κατηγόρηκεν, ὁ στασιώτης ἦν ἐγὼ καὶ ὁ πάππος ὁ ἐμός. ἔοικεν νῦν ὁ ῥήτωρ ἰδίως ἐπὶ τοῦ δορυφόρου κεχρῆσθαι τῷ ὀνόματι· ἐν γοῦν τοῖς ἑξῆς φησιν ὅτι οὐκ ἂν τοὺς μὲν τυραννοῦντας ἠδυνήθησαν οἱ πρόγονοι κολάσαι, τοὺς δὲ δορυφόρους ἠδυνάτησαν.

Σταφυλοβολεῖον, Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους.
(165) ἔστι δὲ τὸ καλούμενον πατητήριον, ὡς Ἀνδροτίων ἢ Φίλιππος ἐν τῷ Γεωργικῷ.

Στεφανηφόρος, Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα. Στεφανηφόρου ἡρῷον, ὡς ἔοικεν, ἦν ἐν ταῖς Ἀθήναις. εἴη δ' ἂν ὁ Στεφανηφόρος ἤτοι τῶν Ἡρακλέους υἱέων εἷς τῶν γενομένων ἐκ τῶν Θεστίου θυγατέρων, οὗ
273 μνημονεύει Ἑλλάνικος ἐν δεκάτῳ Φορωνίδος, ἢ μήποτε τοῦ Ἀττικοῦ Στεφανηφόρου τὸ ἡρῷον ἦν, οὗ πάλιν ὁ αὐτὸς Ἑλλάνικος ἐν δευτέρᾳ Ἀτθίδος μέμνηται.

Στεφανοῦν τοὺς νενικηκότας, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου, ἀντὶ τοῦ τιμῶν. καὶ Λυκοῦργος ἐν

τῷ περὶ τῆς διοικήσεως φησιν· Ἀλλὰ μὴν καὶ Καλλισθένην ἑκατὸν μναῖς ἐστεφανώσατε. καὶ παρ' ἄλλοις ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας τὸ στεφανοῦν, ὡς παρά τε Θεοπόμπῳ ἐν τῇ πεντηκοστῇ ἑβδόμῃ καὶ Μενάνδρῳ ἐν Αὐτοπενθοῦντι.

Σ τ ε ι ρ ι ε ὺ ς, Ὑπερίδης κατ' Ἀρχεστρατίδου. δῆμος φυλῆς τῆς Πανδιονίδος Στειρία.

Σ τ ρ α τ ε ί α ἐ ν τ ο ῖ ς ἐ π ω ν ύ μ ο ι ς, Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. τίς ἦν ἐν τοῖς ἐπωνύμοις στρατεία δεδήλωκεν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ λέγων· εἰσὶ γὰρ ἐπώνυμοι δέκα μὲν οἱ τῶν φυλῶν, δύο δὲ καὶ τεσσαράκοντα οἱ τῶν ἡλικιῶν. οἱ δὲ ἔφηβοι ἐγγραφόμενοι πρότερον μὲν εἰς λελευκωμένα γραμματεῖα ἐνεγράφοντο καὶ ἐπεγράφοντο αὐτοῖς ὅ τε ἄρ- 274
χων ἐφ' οὗ ἐπεγράφησαν καὶ ὁ ἐπώνυμος ὁ τῷ προτέρῳ ἔτει ἐπιδεδημηκώς. νῦν δὲ εἰς τὴν βουλὴν ἀναγράφονται. καὶ μετ' ὀλίγα· χρῶνται δὲ τοῖς ἐπωνύμοις καὶ πρὸς τὰς στρατείας, καὶ ὅταν ἡλικίαν ἐκπέμπωσι, προσγράφουσι ἀπὸ τίνος ἄρχοντος ἐπωνύμου μέχρι τίνος δεῖ στρατεύεσθαι. διείλεκται περὶ τούτων καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ τετάρτῃ τῆς Ἀτθίδος.

Σ τ ρ α τ η γ ο ί, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. οἱ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν χειροτονούμενοι στρατηγοὶ δέκα ἦσαν, ὡς μαθεῖν ἔστιν ἔκ τε τῶν Ὑπερίδου κατ' Αὐτοκλέους(166) καὶ ἐκ τῆς Ἀθηναίων πολιτείας Ἀριστοτέλους.

Σ τ ρ ά β α ξ, ὄνομα κύριον.

Σ τ ρ έ ψ α, Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας. πόλις ἐστὶ τῆς Θρᾴκης, ὡς Ἑλλάνικος ἐν δευτέρῳ Περσικῶν ὑποσημαίνει. οἱ δὲ πολῖται τῆς Στρέψης καλοῦνται Στρεψαῖοι.

Σ τ ρ ε π τ ο ύ ς, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. πλακοῦντος εἶδός ἐστιν οἱ στρεπτοί, ὡς καὶ παρ' ἑτέροις.

Σ τ ρ ο μ β ι χ ί δ η ς, Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Δεξιοῦ ἀπο- 275
στασίου. ὄνομα κύριον.

Στρούθης, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Θρασυβούλου. Σατράπης τις βασιλέως ἦν.

Στρομφίδες νῆσοι, Δείναρχος Τυῤῥηνικῷ. νῆσοί τινές εἰσι μεταξὺ Ζακύνθου καὶ Ἤλιδος κείμεναι.

Στρύμη, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ ἐπιτριηραρχήματος. Ἡρακλείδης ἢ Φιλοστέφανος ἐν τῷ περὶ Νήσων φησίν· Ἀποικίαι δέ εἰσι Θασίων ἐκ τῆς Θρᾴκης Γαληψὸς καὶ Στρύμη ἡ νῆσος. ἔστι δὲ ἐμπόριον Θασίων. μνημονεύει τῶν Θασίων πρὸς Μαρωνείτας περὶ τῆς Στρύμης ἀμφισβητήσεως Φιλόχορος ἐν πέμπτῃ, Ἀρχίλοχον ἐπαγόμενος μάρτυρα.

Στύραξ, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Λυσιθέου. στύραξ καλεῖται τὸ κάτω τοῦ δόρατος τραχήλιον, ὃ καταπηγνύειν εἰς τὴν γῆν εἰώθασιν, ὡς Θουκυδίδης πού φησι, Στυρακίῳ ἀκοντίου ἀντὶ βαλάνου χρησάμενος εἰς τὸν μοχλόν.

Στρωτῆρ, Λυκοῦργος κατ' Αἰσχυρίου. τὰ μικρὰ δοκίδια τὰ ἐπάνω τῶν δουροδόκων τιθέμενα στρωτῆρας ἔλεγον, ὥς φησι Δίδυμος. ἔστι τοὔνομα καὶ ἐν Βαβυλωνίοις Ἀριστοφάνους.

276 Σύλας, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου
τῆς τριηραρχίας. κἂν τῷ πρὸς τὴν Λακρίτου παραγραφήν· Ἐξελόμενος, ὁπόταν μὴ σῦλαι ὦσιν Ἀθη-
(167)ναίοις. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς ὥσπερ ἐξηγούμενος αὐτό φησιν· Σεσυλήμεθα δὲ τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ὑπὸ Φασηλιτῶν, ὥσπερ δεδομένων σύλων Φασηλίταις κατ' Ἀθηναίων. ἐπειδὰν γὰρ μὴ ἐθέλωσιν ἀποδοῦναι ἃ ἔλαβον, τί ἂν τις ἔχοι ἄλλο ὄνομα θέσθαι τῷ τοιούτῳ ἢ ὅτι ἀναιροῦνται τὰ ἀλλότρια; ἀντὶ τοῦ τὰς συλήσεις σύλας ἔλεγον.

Συλλογή, ὄνομα ἀρχῆς. Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ μετοικισμοῦ σαφέστατα δηλοῖ.

Σύμβολα, τὰς συνθήκας, ἃς ἂν ἀλλήλαις αἱ πόλεις θέμεναι τάττωσι τοῖς πολίταις, ὥστε διδόναι καὶ

λαμβάνειν τὰ δίκαια. πολλάκις ἐν τῷ ἑβδόμῳ Φιλιππικῶν Δημοσθένης καὶ Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου.

Συμμορία, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀφόβου πρώτῳ. οὐχ ἅπαν τὸ πλῆθος, ὥσπερ παρ' ἡμῖν, διῄρητο εἰς τὰς συμμορίας Ἀθήνησιν, ἀλλὰ μόνοι οἱ πλούσιοι, καὶ εἰσφέρειν τῇ πόλει δυνάμενοι. ὁ γοῦν Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν Συμμοριῶν φησι περὶ τῶν χιλίων καὶ 277 διακοσίων ἀνδρῶν λέγων τῶν πλουσιωτάτων. ἐκ τούτων τοίνυν οἶμαι δεῖν ποιῆσαι συμμορίας εἴκοσιν, ὥσπερ νῦν εἰσι, σώματα ἑξήκοντα ἑκάστην ἔχουσαν. Ὑπερίδης δ' ἐν τῷ πρὸς Πολύευκτόν φησιν· Εἰσὶ γὰρ ἐν τῇ συμμορίᾳ ἑκάστῃ πεντεκαίδεκα ἄνδρες. οὐ δεῖ δὲ θαυμάζειν πῶς ὁ μὲν Δημοσθένης φησὶν ἑξήκοντα ἄνδρας ἔχειν τὴν συμμορίαν, ὁ δὲ Ὑπερίδης πεντεκαίδεκα· ἐν γὰρ τῷ κατὰ Πασικλέους λέγει τὴν αἰτίαν γράφων ταυτί· Ἕως μὲν οἱ πλουσιώτατοι παρακρουόμενοι τὴν πόλιν σὺν πέντε καὶ ἓξ τριηραρχοῦντες μέτρια ἀνήλισκον, ἡσυχίαν ἦγον οὗτοι· ἐπειδὴ δὲ ταῦτα κατεῖδε Δημοσθένης, νόμους ἔθηκε τοὺς τριακοσίους τριηραρχεῖν, καὶ βαρεῖαι γεγόνασιν αἱ τριηραρχίαι, νῦν ὁ Φορμίων αὐτὸν ἐκκλέπτει. ὅτι δὲ καὶ οἱ δημοποίητοι ἐνεγράφοντο εἰς τὰς συμμορίας δεδήλωκεν ὁ Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου πολλάκις. συμμορῖται δέ εἰσιν οἱ τῆς αὐτῆς αὐτοὶ μετέχοντες συμμορίας, ὡς ἐν τῷ (168) αὐτῷ λόγῳ Ὑπερίδης δείκνυσι. διῃρέθησαν δὲ Ἀθηναῖοι κατὰ συμμορίας ἐπὶ Ναυσινίκου ἄρχοντος, ὥς 278 φησι Φιλόχορος ἐν τῇ πέμπτῃ Ἀτθίδος.

Συγγραφεῖς, Ἰσοκράτης Ἀρεοπαγιτικῷ. εἰθισμένον ἦν παρ' Ἀθηναίοις, ὁπότε δέοι πλῆθός τι αἱρεῖσθαι, ὥσπερ εἰς ῥητὴν ἡμέραν εἰσέφερε γνώμας εἰς τὸν δῆμον· τοῦτο δὲ καὶ πρὸ τῆς καταστάσεως τῶν νῦν ἐγίνετο, καθὰ Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ φησίν. ἐν δὲ τούτῳ τῷ καιρῷ οἱ περὶ τὸν Πείσανδρον ἐλθόντες, εὐθὺς τῶν λοιπῶν εἴχοντο. καὶ πρῶτον μὲν τὸν δῆμον συλλέξαντες εἶπον γνώμην, δέκα ἄνδρας ἑλέσθαι συγγραφέας αὐτοκράτορας· τούτους δὲ συγγράψαντας γνώ-

μην ἐξενεγκεῖν εἰς τὸν δῆμον ἐς ἡμέραν ῥητὴν, καθότι ἄριστα ἡ πόλις οἰκήσεται. ἦσαν δὲ οἱ μὲν πάντες συγγραφεῖς τριάκοντα οἱ τότε αἱρεθέντες, καθά φησιν Ἀνδροτίων τε καὶ Φιλόχορος ἑκάτερος ἐν τῇ Ἀτθίδι· ὁ δὲ Θουκυδίδης τῶν δέκα ἐμνημόνευσε μόνων τῶν προβούλων.

Σύνδικοι. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους φησίν, Οἱ μετὰ τὰ ἐκ Πειραιῶς, ἐγὼ ἀκούω, σύνδικοι ἦσαν, πρὸς οὓς τὰ δημευόμενα
279 ἀπεφέρετο. καὶ Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Δεξίππου, εἰ γνήσιος, καί που ἑτέρωθι· ἀνδρεῖός ἐστι οὗτος, πρὸς τοῖς θεσμοθέταις γραφὰς γραφόμενος, πρὸς τοῖς συνδίκοις ἀπογραφὰς ἀπογράφων. μήποτ' οὖν ἀρχή τις ἦν καθισταμένη μετὰ τὴν ἐκ Πειραιῶς κάθοδον οἱ σύνδικοι.

Συνήγοροι. Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς τὴν Δημοσθένους γραφὴν ἀπολογίᾳ καὶ ἐν τῷ περὶ τῶν Λινδίων φόρου. ἐοίκασι παρὰ Ἀθηναίοις τινὲς χειροτονεῖσθαι συνήγοροι ἐπὶ τῷ συναγορεύειν.

Σύγκλητος ἐκκλησία. τῶν ἐκκλησιῶν αἱ μὲν ἐξ ἔθους καὶ κατὰ μῆνα ἐγίνοντο· εἰ δέ τι ἐξαίφνης κατεπείξειεν, ὥστε γενέσθαι ἐκκλησίαν, αὕτη ἐκαλεῖτο σύγκλητος ἐκκλησία. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου.

(169) Σύνταξις, ἀντὶ τοῦ συντεταγμένη οἴκησις. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς· Καὶ μίαν σύνταξιν εἶναι τὴν αὐτὴν τοῦ τε λαμβάνειν καὶ τοῦ ποιεῖν τὰ δέοντα. ἔλεγε δὲ ἑκάστους φόρους συντάξεις, ἐπειδὴ χαλεπῶς ἔφερον οἱ Ἕλληνες τὸ τῶν φόρων ὄνομα, Καλλιστράτου οὕτω καλέσαντος, ὥς φησι Θεόπομπος ἐν δεκάτῳ Φιλιππικῶν.
280 Ὑπερίδης Δηλιακῷ· σύνταξιν ἐν τῷ παρόντι οὐδενὶ διδόντες, ἡμεῖς δέ ποτε ἠξιώσαμεν λαβεῖν.

Συντελεῖς, οἱ συνδαπανῶντες καὶ συνεισφέροντες. τὸ δὲ πρᾶγμα συντέλεια καλεῖται, ὡς ἔστιν εὑρεῖν ἐν τῷ Ἀντιφῶντος περὶ τοῦ Σαμοθρᾳκῶν φόρου. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Σφηττός, Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς δημότας περὶ χωρίου. Σφηττὸς, δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος.

Σφοδρίας, Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Μεγαρέων, εἰ γνήσιος. στρατηγὸς Λακεδαιμονίων ὁ Σφοδρίας. φησὶ δὲ αὐτὸν ὁ Καλλισθένης ἐν τῷ δευτέρῳ Ἑλληνικῶν εὐήθη τε εἶναι λίαν καὶ κοῦφον πρὸς τὰς ἐλπίδας.

T.

Ταυρέας, ὄνομα κύριον.

Ταμίαι, Ἰσαῖος ἔν τινι τῶν κληρικῶν. ἀρχή τις παρ' Ἀθηναίοις ἦν οἱ ταμίαι, δέκα τὸν ἀριθμόν· παραλαμβάνουσι δ' οὗτοι τό τε ἄγαλμα τῆς Ἀθῆνας καὶ τὰς νίκας καὶ τὸν ἄλλον κόσμον καὶ τὰ χρήματα ἐναντίον
281 τῆς βουλῆς, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ. εἰσὶ δέ τινες καὶ τῶν τριήρων ταμίαι, ὡς ὁ αὐτὸς φιλόσοφός φησιν. ὅτι δὲ καὶ τοῖς τριηράρχοις παρείποντο ταμίαι δεδήλωκεν Εὔπολις ἐν Μαρικᾷ.

Ταμύναι, Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος. πόλις ἐστὶν ἐν Εὐβοίᾳ ἐν τῇ χώρᾳ τῇ Ἐρετριέων αἱ Ταμύ-
(170)ναι, ἔνθα καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ὡς οἵ τε τὰ Εὐβοεικὰ γράψαντες μαρτυροῦσι καὶ Σίμων ἐν τῷ εἰς Λυσίμαχον τὸν Ἐρετριέα θρήνῳ.

Τὰ τῶν φώρων κρείττω, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Ἀθηνογένους δευτέρῳ. παροιμία ἐστὶ λεγομένη κατὰ τῶν πλείω φερομένων ὧν ἠδίκησαν.

Τεταρτημόριον, Δείναρχος ἐν τῇ κατὰ Καλλισθένους εἰσαγγελίᾳ. τεταρτημόριόν ἐστι τὸ τέταρτον μέρος τοῦ ὀβολοῦ, τουτέστι χαλκοῖ δύο.

Τετρακόσιοι, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῆς μεταστάσεως. οἱ τετρακόσιοι πρὸς ἑπτὰ κατέστησαν τῶν τριάκοντα τυράννων παρ' Ἀθηναίοις, οἵτινες τέττα-
282 ρας μῆνας ἦρξαν τῆς πόλεως, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Τετραρχία, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. τεττάρων μερῶν ὄντων τῆς Θετταλίας, ἕκαστον μέρος τετρὰς ἐκαλεῖτο, καθά φησιν Ἑλλάνικος ἐν τοῖς Θετταλικοῖς·

ὄνομα δέ φησιν εἶναι ταῖς τετράσι Θετταλιῶτιν, Φθιῶτιν, Πελασγιῶτιν, Ἑστιαιῶτιν· καὶ Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ κοινῇ Θετταλῶν πολιτείᾳ ἐπὶ Ἀλεύα τοῦ Πύῤῥου διῃρῆσθαί φησιν εἰς τέτταρας μοίρας τὴν Θετταλίαν. εἴη ἂν οὖν λέγων ὁ Δημοσθένης τὴν τετραρχίαν. ὅτι δὲ Φίλιππος καθ' ἑκάστην τούτων τῶν μοιρῶν ἄρχοντας κατέστησε δεδηλώκασιν ἄλλοι τε καὶ Θεόπομπος ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ τετάρτῃ.

Τετρυπημένη, Αἰσχίνης κατὰ τοῦ Τιμάρχου. Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ γράφει ταυτί· ψῆφοι δέ εἰσι χαλκαῖ, αὐλίσκον ἔχουσαι ἐν τῷ μέσῳ, αἱ μὲν ἡμίσειαι τετρυπημέναι, αἱ δὲ ἡμίσειαι πλήρεις. οἱ δὲ λαχόντες ἐπὶ τὰς ψήφους, ἐπειδὰν εἰρημένοι ὦσιν οἱ λόγοι, παραδιδόασιν ἑκάστῳ τῶν δικαστῶν δύο ψήφους, τετρυπημένην καὶ πλήρη, φανερὰς ὁρᾶν τοῖς ἀντιδίκοις, ἵνα μήτε πλήρεις μήτε πάντῃ τετρυπημένας λαμ- 283
βάνωσιν.

Τετύφωμαι, ἀντὶ τοῦ ἐμβεβρόντημαι, ἔξω τῶν (171)
φρενῶν γέγονα. ἤτοι ἀπὸ τῆς βροντῆς, ἢ ἀπὸ τῶν ἐπὶ τὸν Τυφῶνα καταφερομένων σκηπτῶν, ἢ ἀπὸ τῶν Τυφωνικῶν καλουμένων πνευμάτων, ἃ δὴ καὶ αὐτὰ ἐξίστησιν ἀθρόως καταῤῥαγέντα. Ἀλκαῖος,

πάμπαν δὲ τυφῶς ἐκ δ' ἐλέγχεται φρένας.

Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.

Τῆνος, μία τῶν Κυκλάδων νήσων.

Τηλεφάνης, αὐλητής. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. ὄνομα κύριον.

Τῆτες, ἀντὶ τοῦ τούτῳ τῷ ἔτει. Λυσίας ἐν τῇ πρὸς Πυθόδημον ἀπολογίᾳ, εἰ γνήσιος. Ἀριστοφάνης Γήρᾳ καὶ οἱ ἄλλοι.

Τιλφώσσαιον, Δημοσθένης κατ' Αἰσχίνου. ὄρος ἐστὶ μικρὸν ἀπέχον τῆς λίμνης τῆς Κωπαΐδος, ὡς Θεόπομπος ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς.

Τίμημα, ἀντὶ μὲν τοῦ ἐνεχύρου καὶ οἷον ἀποτίμημα. Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλίου· Οὗτοι δὲ φάσκον-

τὲς πλείονα μισθώσασθαι καὶ τίμημα καταστήσασθαι. τοῦτο δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς ἀποτίμημα καλεῖ. τίθεται δὲ καὶ
284 ἀντὶ τοῦ οἷον κεφάλαιον, ὡς ἐν τῷ περὶ τῶν Συμμοριῶν Δημοσθένης. λέγεται δὲ καὶ τὸ ἐκ τῆς οὐσίας εἰσφερόμενον παρ' ἑκάστου τίμημα παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν τῷ κατ' Ἀφόβου. ἐν δὲ τῷ κατὰ Μειδίου περὶ τῆς τιμωρίας εἴρηται.

Τιτακίδαι. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα. δῆμός ἐστι τῆς Αἰαντίδος φυλῆς οἱ Τιτακίδαι, ὡς Νίκανδρος ὁ Θυατειρηνὸς ἐν τῷ περὶ τῶν Δήμων δηλοῖ. μήποτε δὲ ἀπὸ Τιτάκου ὠνομάσθησαν, οὗ μνημονεύει Ἡρόδοτος.

Τοπεῖον, Ἰσαῖος κατὰ Διοκλέους. τοπεῖα λέγουσι τὰ σχοινία. Στράττις Μακεδόσι·

(172) τὸν πέπλον δὲ τοῦτον ἕλκουσι δορεύοντες
τοπείοις ἄνδρες ἀναρίθμητοι εἰς ἄκρον,
ὥσπερ ἱστίου τὸν εἰς τόν. . . .

Ἄρχιππος Ὄνῳ·

τροχηλίαις ταῦτα καὶ τοπείοις ἱστᾶσιν,
οὐκ ἄνευ πόνου.

Τορώνην, Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ. πόλις ἐν Θρᾴκῃ, ὡς ὁ Ἔφορος ἐν τετάρτῳ ἱστορεῖ.

Τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς ἀγωνιεῖται. Λυκοῦργος ἐν τῷ πρὸς Δημάδην καὶ Δίδυμος. παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἁρμοζομένων καὶ σεμνοποιούντων ἑαυτοὺς πρὸς τὰ ἐναντία.

285 *Τοὺς χωρὶς οἰκοῦντας,* Δημοσθένης Φιλιππικοῖς· Καὶ μετὰ ταῦτα ἐμβαίνειν τοὺς μετοίκους ἔδοξε καὶ τοὺς χωρὶς οἰκοῦντας τῶν δεσποτῶν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ χωρὶς τοῦ προσκεῖσθαι φανερὸν ἂν εἴη τὸ δηλούμενον, ὅτι οἱ ἀπελεύθεροι καθ' αὑτοὺς ᾤκουν, χωρὶς τῶν ἀπελευθερωσάντων, ἐν δὲ τῷ τέως δουλεύοντες ἔτι συνῴκουν.

Τραγικὸς πίθηκος, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ἔοικε λέγειν τοῦτο ὁ ῥήτωρ, ὡς καὶ παρὰ τὴν ὑπόκρισιν ἀτυχοῦντος τοῦ Αἰσχίνου καὶ μιμουμένου μᾶλλον τραγῳδοὺς ἢ τραγῳδεῖν δυναμένου.

Τραπεζοφόρος. Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας, ὅτι ἱερωσύνης ὄνομά ἐστιν ἡ Τραπεζοφόρος. ὅτι αὐτή τε καὶ ἡ Κοσμὼ συνδιέπουσι πάντα τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερεῖα αὐτός τε ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ δεδήλωκε καὶ Ἴστρος ἐν ἕκτῃ καὶ δεκάτῃ τῶν Ἀττικῶν συναγωγῶν.

Τριακάς, ἡ τριακοστὴ τοῦ μηνός. τοῖς τετελευτηκόσιν ἤγετο ἡ τριακὰς ἡμέρα διὰ θανάτου, καὶ ἐλέγετο τριακάς, ὡς Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἱππέως κλήρου δηλοῖ, ἑνικῶς τε καὶ πληθυντικῶς τριακάδα καὶ τριακά- 286
δας τὴν ἡμέραν καλῶν.

Τριβωνευόμενοι, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ (173)
Λινδίων φόρου, ἤτοι ἀντὶ τοῦ τριβὰς ἐμποιοῦντες, ἢ ἀντὶ τοῦ τεχνάζοντες, ἢ ἀντὶ τοῦ τρίβωνες εἶναι πραγμάτων.

Τρίγωνον δικαστήριον, Λυκοῦργος κατ' Ἀριστογείτονος. ὄνομά ἐστι δικαστηρίου, ἴσως καὶ τῷ σχήματι τριγώνου ὄντος. μνημονεύουσιν αὐτοῦ ἄλλοι τε καὶ Μένανδρος ἐν τῇ. . . . .

Τριηράρχημα, τὸ εἰς τὴν τριηραρχίαν ἀνάλωμα. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ ἐπιτριηραρχήματος. ἐπιτριηράρχημα δὲ τὸ ἀναλισκόμενον μετὰ τὸν τῆς τριηραρχίας χρόνον.

Τρικάρανον, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν Μεγαλοπολιτῶν, φρούριόν ἐστι τῆς Ἀργείας οὕτω καλούμενον.

Τρικέφαλος ὁ Ἑρμῆς, ὥσπερ διδάσκων τὰς ὁδοὺς καὶ ἔχων ὑπογραφὴν, ποῦ μὲν αὕτη φέρει ἡ ὁδὸς, ποῦ δὲ ἐκείνη. ἴσως δὲ πρὸς ἑκάστην ὁδὸν κεφαλὴν εἶχεν. ἔστι δὲ ὁ ἀναθεὶς τὸν τρικέφαλον Ἑρμῆν, ὡς Φιλόχορός φησιν ἐν τρίτῃ, Προκλείδης Ἱππάρχου ἐραστής. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην· Μικρὸν δ' ἄνω τοῦ τρικεφάλου παρὰ τὴν Ἑστίαν ὁδόν. τὸ πλῆρές ἐστι τοῦ τρικεφάλου Ἑρμοῦ.

Τριπτῆρα, Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους. Νί- 287
κανδρος ἐν ἕκτῳ καὶ δεκάτῳ τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου φησὶν ὅτι τριπτήρ ἐστι πιθάκνη ἐκπέταλος, οἷα τὰ ἐπι-

λήνια. περὶ τούτου δ' ἂν τάττοιτο νῦν παρὰ τῷ ῥήτορι. πολλὰ γὰρ καὶ ἄλλα σημαίνει τοὔνομα.

Τριτημόριον, Δείναρχος κατὰ Καλλισθένους. ὅτι τριτημόριόν ἐστιν ἓξ χαλκοῖ Φιλήμων ἐν ἀρχῇ τοῦ Σαρδίου διδάσκει.

Τρίτον ἡμίδραχμον, Δείναρχος κατὰ Λυκούργου. τὰς δύο ἥμισυ δραχμὰς οὕτως ὀνομάζειν εἰώθασιν οἱ παλαιοί.

Τριτομηνίς, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας.
(174)τὴν τρίτην τοῦ μηνὸς τριτομηνίδα ἐκάλουν. δοκεῖ δὲ γενέσθαι τότε ἡ Ἀθηνᾶ. Ἴστρος δὲ καὶ Τριτογένειαν αὐτήν φησι διὰ τοῦτο λέγεσθαι, τὴν αὐτὴν τῇ σελήνῃ νομιζομένην.

Τριττύς, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. τριττύς ἐστι τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς· αὕτη γὰρ διῄρηται εἰς τρία μέρη, τριττὺν καὶ ἔθνη καὶ φατρίας, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Τυρμεῖδαι, Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου.
288δῆμος τῆς Οἰνηΐδος οἱ Τυρμεῖδαι, ὥς φησι Διόδωρος.

Τυρταῖος, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λεωκράτους. ὁ τῶν ἐλεγειῶν ποιητὴς καὶ αὐλητής.

Υ.

Ὑακινθίδες, Λυκοῦργος ἐν τῇ κατὰ Λυκόφρονος εἰσαγγελίᾳ. εἰσὶ δὲ θυγατέρες Ὑακίνθου τοῦ Λακεδαιμονίου.

Ὑβάδαι, Λυσίας ἐν τῇ περὶ τοῦ Ὀνομακλέους θυγατρός. ἔστι δὲ δῆμος τῆς Λεοντίδος.

Ὑγεία Ἀθηνᾶ, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερείας. ἔστι δὲ ἐπώνυμον Ἀθηνᾶς, καὶ γὰρ Ὑγεία καλεῖται καὶ Νίκη καὶ Ἱππία καὶ Ἐργάνη.

Ὑπάγουσιν, ἀντὶ τοῦ προάγουσι. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.

Ὑπέρβολος, Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα. ἦν δὲ δημαγωγὸς, ὃν Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ ἐξωστρακίσθαι φησίν.

Ὑπερήμεροι. οἱ δίκην ὀφείλοντες ὁποιανοῦν, καὶ τὰ ἐπιτίμια τοῖς ἑλοῦσι μὴ ἀποδιδόντες ἐν ταῖς τακταῖς προθεσμίαις, ὑπερήμεροι ἐκαλοῦντο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερ- 289
ημερία, ὡς ὑποσημαίνεται ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκλέους Ἰσαῖος, εἰ γνήσιος ὁ λόγος ἐστίν.

Ὑπὸ γῆν οἰκοῦντες, λέγοι ἂν τοὺς ὑπὸ Σκύλακος ἐν τῷ Περίπλῳ λεγομένους Τρωγλοδύτας, καὶ τοὺς (175)
ὑπὸ Ἡσιόδου ἐν τρίτῳ καταλόγου Κατουδαίους ὀνομαζομένους. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας.

Ὑποκύδεις γάρ εἰσιν οἱ τόποι. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου. ὑποκύδης ἐστὶν ὁ δίϋγρος, ὡς ἐκ τῆς τρίτης Κτησίου φανερόν ἐστιν. Εὐφορίων,

οἷόν τ' εἰαμενῆς ὑποκύδεες.

ἐν ἐνίοις μέντοι τῶν ἀντιγράφων παρὰ τῷ ῥήτορι γέγραπται ὑπόκοιλοι.

Ὑπόλογον. Λυσίας περὶ ἀμβλώσεως, εἰ γνήσιος· οὐχ ὑπόλογον ὄντα, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐν λόγῳ. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέου· οὐδεὶς ὑπόλογος βουλῇ γέγονεν, ἀντὶ τοῦ οὐδεμία συγγνώμη, οὐδεμία παραίτησις.

Ὑπονομεύοντες, ἀντὶ τοῦ ὑπονόμους ὀρύττοντες. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Καλλίππου.

Ὑποστήσας, ἀντὶ τοῦ ὑποβαλλόμενος. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀντίου.

290 Ὑποφόνια, τὰ ἐπὶ φόνῳ διδόμενα χρήματα τοῖς οἰκείοις τοῦ φονευθέντος, ὑπὸ τοῦ τὴν αἰτίαν ἔχοντος ὅτι ἀνῄρηκεν, ἵνα μὴ ἐπεξίωσιν, ἐπὶ τῷ μὴ ἐπεξέρχεσθαι, μηδὲ γενέσθαι τὴν τοῦ φόνου δίκην. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Καλλισθένους, καὶ ἐν τῷ κατὰ Φορμισίου· Θεόφραστος νόμων ἕκτῳ καὶ δεκάτῳ.

Ὑπωμοσία, τὸ ὑπερτίθεσθαι δίκην προφάσει χρώμενον ἀποδημίας, ἢ νόσῳ, ἤ τινι τῶν παραπλησίων, μεθ' ὅρκου, οὕτως ἐλέγετο· καὶ τὸ ποιεῖν τοῦτο ὑπόμνυσθαι, ὡς ἔκ τε ἄλλων δῆλον καὶ ἐκ τοῦ Δημοσθένους κατὰ Ὀλυμπιοδώρου λόγου.

Ὑσίαι, Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου. Ὑσίαι τῆς Βοιωτίας πόλις, ἧς μνημονεύει καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ.

Φ.

Φαλάγγια, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Ἀρισταγόρας δευτέρῳ. (176) ὅτι τῶν δακέτων τι ζῶόν ἐστι τὸ φαλάγγιον. δῆλον δὲ ποιεῖ καὶ Ξενοφῶν ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἀπομνημονευμάτων.

Φάληρον, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Λυσιθέου. Φάληρον, 291 δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος. ἀφ' οὗ ὁ δημότης Φαληρεύς.

Φανίας, ὄνομα κύριον, τῶν ἐστρατηγηκότων τις.

Φανοστράτη, Δημοσθένης κατ' Ἀνδροτίωνος. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἑταιρῶν ταύτην φησὶν ὀνομάζεσθαι φθειροπύλην, ἐπειδὴ ἐπὶ τῆς θύρας ἑστῶσα ἐφθειρίζετο.

Φαρμακός, ὄνομα κύριον. Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ἀνδοκίδου ἀσεβείας, εἰ γνήσιος. δύο ἄνδρας Ἀθήνησιν ἐξῆγον καθάρσια ἐσομένους τῆς πόλεως ἐν τοῖς Θαργηλίοις, ἕνα μὲν ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν, ἕνα δὲ ὑπὲρ τῶν γυναικῶν. ὅτι δὲ ὄνομα κύριόν ἐστιν ὁ Φαρμακός, ἱερὰς δὲ φιάλας τοῦ Ἀπόλλωνος κλέψας, καὶ ἁλοὺς ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἀχιλλέα κατελεύσθη, καὶ τὰ τοῖς Θαργηλίοις ἀγόμενα τούτων ἀπομιμήματά ἐστιν, Ἴστρος ἐν πρώτῳ τῶν Ἀπόλλωνος ἐπιφανειῶν εἴρηκεν. Δημοσθένους δὲ ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος λέγοντος, οὗτος οὖν αὐτὸν ἐξαιρήσεται ὁ φαρμακός; Δίδυμος δὲ προπερισπᾶν ἀξιοῖ τοὔνομα, ἀλλ' ἡμεῖς οὐχ εὕρομεν οὕτω που 292 τὴν χρῆσιν. φαρμακῶντα δὲ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου ἔφη. φαρμακῶν δ' ἐστὶν ὁ ὑπὸ φαρμάκων βεβλαμμένος, ὡς καὶ Θεόφραστος ἐν πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ νόμων ὑποσημαίνει.

Φασκώλιον, ἱματίων φορεῖον. φάσκωλον δὲ πήρα τις οὕτως ἐκαλεῖτο παρ' αὐτοῖς. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς

Δίωνα, Ἡ δημόσιον χρῆμα τὸ συναχθὲν εἰς ἀπόθεσιν, (177)καὶ πρός γε μεστὸν κατὰ τὸ πλέον, καὶ ἐμβριθέστερον ποιῶν τὸ φασκώλιον. καὶ Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις.

Φάϋλλος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους. Ὀνόμαρχός τις ἦν Φωκέων τύραννος, τούτῳ δὲ ζῶντι συνῆρχεν ὁ ἀδελφὸς Φάϋλλος.

Φελλέα, Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Κίρωνος κλήρου. τὰ πετρώδη καὶ αἰγίβοτα χωρία φελλέας ἐκάλουν. Κρατῖνος Ὥραις. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

ὅταν μὲν οὖν τὰς αἶγας ἐκ τοῦ Φελλέως,
ὥσπερ ὁ πατήρ σου διφθέραν ἐνημμένος.

293 ἦν δὲ ὁ Φελλεὺς τόπος τῆς Ἀττικῆς οὕτω καλούμενος τραχὺς, αἱ δὲ αἶγες πρὸς τὰ τραχύτερα καὶ ὀρεινότερα διάγουσιν. ἀπὸ τούτου δὲ φελλέτας λέγουσιν οἱ Δωριεῖς τοὺς κισσηρώδεις λίθους.

Φηγαιεῦσι, Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῶν ἰδίων εὐεργεσιῶν. Φηγαιεὺς, δῆμος τῆς Αἰαντίδος, ὥς φησι Διόδωρος.

Φηλώματα, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας. ἐξαπάτας. φηλοῦν γὰρ τὸ ἐξαπατᾶν.

Φηγούσιον, Λυσίας ἐν τῷ περὶ τοῦ Βατράχου φόνου. Φηγοῦς, δῆμος τῆς Ἐρεχθηΐδος.

Φθόην, Δημοσθένης ἐν τῇ περὶ τῶν Λυκούργου παίδων ἐπιστολῇ, καὶ Ἰσοκράτης Αἰγινητικῷ. τὴν νῦν φθίσιν λεγομένην φθόην ἔλεγον.

Φιλάμμων, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Φιλάμμωνα τὸν Ἀθηναίων πύκτην.

Φιλίσκος, ὄνομα κύριον.

Φιλοσοφεῖν, ἀντὶ τοῦ πονεῖσθαι φάσκειν. Ἰσοκράτης περὶ τῆς εἰρήνης, καὶ Μένανδρος Θρασυλέοντι· Φιλοσοφεῖ δὲ τοῦτο, ὅπως καταπράξηται τὸν γάμον.

Φιμοὶ, Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου. καὶ φιμοὺς καὶ (178)κυβευτικὰ ἕτερα ὄργανα. φιμὸς δέ ἐστιν ὁ καλούμενος

κημὸς, εἰς ὃν ἐνεβάλλοντο, καθά φασιν οἱ γλωσσογράφοι. 294
Δίφιλος Συνωρίδι,

ἕλκεις φιμὸν, ὡς ἂν ἐμβάλῃ.

Φλυεῖς, Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Κίρωνος κλήρου. Φλυεῖς, δῆμος τῆς Κεκροπίδος. ἐκ τούτου δὲ τοῦ δήμου ἦν Εὐριπίδης ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητής.

Φορβαντεῖον, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους. ὅτι τὸ Ἀθήνησιν Φορβαντεῖον ὠνομάσθη ἀπὸ Φόρβαντος βασιλεύσαντος Κουρητῶν καὶ ὑπ' Ἐρεχθέως ἀναιρεθέντος δεδήλωκεν Ἄνδρων ἐν ὀγδόῃ τῶν Συγγενειῶν. ἦν δὲ Ποσειδῶνος υἱὸς ὁ Φόρβας, καθά φησιν Ἑλλάνικος ἐν πρώτῳ τῆς Ἀτθίδος.

Φορίνης, Ἀντιφῶν ἀληθείας δευτέρῳ. ὅτι ἐπὶ καὶ ἀνθρωπείου δέρματος ἐλέγετο ἡ φορίνη καὶ Ἀριστομένης ἐν Γόησι δῆλον ποιεῖ.

Φράτορες, Δημοσθένης περὶ τοῦ ὀνόματος. φρατρία ἐστὶ τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς, φράτορες δὲ οἱ τῆς αὐτῆς φρατρίας μετέχοντες, καὶ φρατρίζειν τὸ τῆς αὐτῆς φρατρίας μετέχειν. φρατρίαρχος δ' ἐστὶν ὁ τῆς φρατρίας ἄρχων.

Φρεάῤῥιος, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. ἔστι δὲ δῆμος τῆς Λεοντίδος. 295

Φροῦδος, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἡρώδου φόνου. ἀντὶ τοῦ ἐκποδών. παρὰ πολλοῖς δὲ τοὔνομά ἐστιν.

Φρυκτωρῶν. φρυκτωρεῖν ἐστι κυρίως τὸ διὰ πυρσῶν ἀνατεινομένων σημαίνειν ὁτιοῦν. Δείναρχος ἐν τῇ Αἰσχίνου συνηγορίᾳ κατὰ Δωίου.

Φρυνώνδας, Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος. ἦν δὲ Ἀθηναίοις περιβόητος ἐπὶ πονηρίᾳ οὐδὲν ἧττον Εὐρυβάτου.

Φρύνων, Δημοσθένης κατ' Αἰσχίνου. οὗτος τῶν (179) δέκα πρέσβεων εἷς ἦν τῶν μετ' Αἰσχίνου καὶ Δημοσθένους.

Φύλαρχος, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. φύλαρχός ἐστιν ὁ κατὰ φυλὴν ἑκάστην τοῦ ἱππικοῦ ἄρχων, ὑπο-

τεταγμένος δὲ ἱππάρχῳ, ὥς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ φησί.

Φυλή, Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς εἰρήνης. Φυλὴ δῆμός ἐστι τῆς Οἰνηΐδος. Μένανδρος δὲ Δυσκόλῳ τῆς Ἀττικῆς νομίζει εἶναι τόπον τὴν Φυλὴν λέγων· Τὸ νύμ-
296 φαιον δ' ὅθεν προέρχομαι Φυλὴν ἰών. Φιλόχορος δ'
ἐν ἑβδόμῳ Ἀτθίδος φρούριον αὐτό φησιν εἶναι.

X.

Χάρακα, Δημοσθένης. τὸ χαράκωμα ὃ περιεβάλλοντό τινες στρατοπέδῳ ἐπὶ σωτηρίᾳ. Μένανδρος Ἀσπίδι,

πολλοὶ γὰρ ἐκλελοιπότες
τὸν χάρακα τὰς κώμας ἐπόρθουν.

Χαλκεῖα, Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Δημέου ξενίας. τὰ Χαλκεῖα ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις ἀγομένη Πυανεψιῶνος ἕνῃ καὶ νέᾳ, χειρώναξι κοινή, μάλιστα δὲ χαλκεῦσιν, ὥς φησιν Ἀπολλώνιος ὁ Ἀχαρνεύς. Φανόδημος δὲ οὐκ Ἀθηνᾷ φησιν ἄγεσθαι τὴν ἑορτήν, ἀλλὰ Ἡφαίστῳ. γέγραπται δὲ καὶ Μενάνδρῳ δρᾶμα Χαλκεῖα.

Χαρικλῆς, εἷς τῶν τριάκοντα. Λυσίας.

Χερνίβων, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος· 180
Καὶ χερνίβων καὶ κανῶν ἁψόμενον. εἴη ἂν ἀπὸ ὀρθῆς
τῆς χέρνιψ γενικὴ πληθυντικὴ χερνίβων. τῆς γὰρ χέρ- 297
νιβος μέμνηνται οἱ κωμικοὶ ὡς παραλαμβανομένης εἰς τὰς
θυσίας. ὁ γοῦν Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισί φησι,

παῖ παῖ τὸ κανοῦν αἴρεσθε καὶ τὴν χέρνιβα.

Χίλιοι διακόσιοι. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἰσχόμαχόν φησιν· Οὐδεὶς Λυσίδης ἐστὶ τῶν διακοσίων καὶ χιλίων. οἱ πλουσιώτατοι Ἀθηναίων χίλιοι καὶ διακόσιοι ἦσαν, οἳ καὶ ἐλειτούργουν. μνημονεύουσι δ' αὐτῶν καὶ ἄλλοι ῥήτορες καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ ἕκτῃ. Λυσίας δ' ἐν τῷ πρὸς Κλινίαν καὶ Ἰσαῖος ἐν τῇ ὑπὲρ Νικίου συνηγορίᾳ τῷ ἀπηρτισμένῳ ἀριθμῷ ἐχρήσαντο, χιλίους εἰπόντες.

Χιλιωθέντα, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος, ἀντὶ τοῦ χιλίας ὄφλοντα. ὁ δὲ αὐτὸς ῥήτωρ καὶ ἐν τῷ κατὰ Κηφισοδότου φησὶ κεχιλιῶσαι.

Χίλων, ὄνομα κύριον. Αἰσχίνης.

298 **Χλίδος**. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα περὶ χωρίου βλάβης· Ἔπειτα δὲ τὸν χλίδον ἐκβαλὼν εἰς τὴν ὁδὸν, ἐξ ὧν ὑψηλοτέραν καὶ στενωτέραν τὴν αὐτὴν ὁδὸν πεποιῆσθαι συμβέβηκεν. πᾶν πλῆθος χλίδος λέγεται. καί ἐστιν οἷον σωρός τις, μάλιστα δὲ τῶν ἀποκαθαρμάτων τε καὶ ἀποψημάτων, καὶ ἡ τῶν ποταμῶν πρόσχωσις, καὶ πολὺ μᾶλλον τῶν χειμάῤῥων, ὃ καὶ χέραδος καλεῖται. νῦν δὲ ἔοικεν ὁ ῥήτωρ λέγειν ὅτι χοῦν καὶ φρυγανώδη τινὰ ἐκ τοῦ χωρίου σωρὸν ὁ Καλλικλῆς εἰς τὴν ὁδὸν ἐμβέβληκεν, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς ἑξῆς ὑποσημαίνει. κέχρηνται δὲ τῷ ὀνόματι πολλοί. Αἰσχύλος Ἀργείοις,

(181) καὶ παλτὰ κἀγκύλητα καὶ χλίδον βαλών.

Χόες, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ ὀνόματος. ἑορτή τις παρ' Ἀθηναίοις, ἀγομένη Ἀνθεστηριῶνος δωδεκάτῃ. φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος Ἀνθεστήρια μὲν καλεῖσθαι κοινῶς τὴν ὅλην ἑορτὴν Διονύσῳ ἀγομένην, κατὰ μέρος δὲ Πιθοιγίαν, Χόας, Χύτρους.

Χολαργεύς. Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Κίρωνος κλή-
299ρου. δῆμος τῆς Ἀττικῆς Χολαργία, τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς.

Χολλεῖδαι, Λυσίας. δῆμος τῆς Λεοντίδος.

Χρῆσται, δύο σημαίνει τοὔνομα τἀναντία· καὶ γὰρ τοὺς δανειστὰς, ὡς παρ' Ἰσαίῳ ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα, καὶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Νεφέλαις, φησὶ γάρ,

ὑπὸ γὰρ τόκων χρήστῶν τε δυσκολωτάτων
ἄγομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι.

ἐπὶ δὲ τοῦ δανειζομένου κέχρηνται τῷ ὀνόματι ἄλλοι τε καὶ Δημοσθένης ἐν τῇ ὑπὲρ Φορμίωνος παραγραφῇ. καὶ ἐν τῇ πρὸς Ζηνόθεμιν παραγραφῇ φησιν· Οἱ δὲ δανεισταὶ τὸ ἐξαρχῆς ἠπατημένοι, ὁρῶντες ἑαυτοὺς ἀντὶ τῶν χρημάτων ἄνθρωπον πονηρὸν χρήστην, ἄλλο δ' οὐδέν.

Χρυσίς, ἡ φιάλη. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος. Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ.

Χρυσοχοεῖον. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέου· πάλιν παρ᾽ Αἰσχίνην ἀποφοιτήσας παρὰ τούτῳ δῆλον ὅτι χρυσοχοεῖν ἐμάνθανεν, ἀλλ᾽ οὐ τὸ προκείμενον αὐτὸ πράττειν, ἢ πάσχειν. κέχρηται τῇ παροιμίᾳ καὶ Πλάτων ἐν πέμπτῳ πολιτείας λέγων· Τί δαί, ἦ δ᾽ ὃς ὁ Θρασύ-300 μαχος, χρυσοχοεῖν οἴει τούσδε νῦν ἐνθάδε ἀφῖχθαι, ἀλλ᾽ οὐ λόγων ἀκουσομένους. ἄρξασθαι δέ φασι τὴν(182) παροιμίαν ἐντεῦθεν. ἐπεσέ τις φήμη ποτὲ εἰς τὸ πλῆθος τῶν Ἀθηναίων, ὡς ἐν Ὑμηττῷ χρυσοῦ ψῆγμα πολὺ φανείη, καὶ φυλάττοιτο ὑπὸ τῶν μαχίμων μυρμήκων. οἱ δὲ ἀναλαμβάνοντες τὰ ὅπλα ἐξέθεον ἐπ᾽ αὐτούς, ἄπρακτοι δ᾽ ὑποστρέψαντες καὶ μάτην κεκακοπαθηκότες ἔσκωπτον ἀλλήλους λέγοντες, σὺ δὲ ᾤου χρυσοχοήσειν, ὅπερ δηλοῖ, σὺ δὲ ᾤου ψῆγμα πολὺ συλλέξας καὶ χρυσοχοήσας πλουτήσειν. ἐχλευάζοντο δὲ ὑπὸ τῶν κωμικῶν. Εὔβουλος γοῦν ἐν Γλαύκῳ φησίν·

ἡμεῖς ποτ᾽ ἄνδρας Κεκροπίδας ἐπείσαμεν,
λαβόντας εἰς Ὑμηττὸν ἐξελθεῖν ὅπλα,
καὶ σὺ ἐπὶ μύρμηκας ἡμερῶν τριῶν,
ὡς χρυσοτεύκτου ψήγματος πεφηνότος.

Χύτροι. Λυσίας ἐν τῷ κατ᾽ Αἰσχίνου περὶ τῆς δημεύσεως τῶν Ἀριστοφάνους χρημάτων. ἐπειδὴ τοίνυν τοὺς Χύτρους ὁ Δημάρατος ἑάλω προδιδούς. πόλις ἔστιν301 ἐν Κύπρῳ οὕτω καλουμένη, καθά φησι Ξεναγόρας ἐν ταῖς Νήσοις. ἔστι δὲ καὶ Ἀττική τις ἑορτὴ Χύτροι, ἧς μνημονεύει Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέου. ἤγετο δὲ ἡ ἑορτὴ Ἀνθεστηριῶνος τρίτῃ ἐπὶ δέκα, ὥς φησι Φιλόχορος ἐν τῷ περὶ ἑορτῶν.

Ψ.

Ψευδεγγραφή, ὄνομα δίκης ἐστίν, ἣν εἰσίασιν οἱ γεγραμμένοι ὀφείλειν τῷ δημοσίῳ, ὡς καταψευσαμένου αὐτῶν τοῦ ἐγγράψαντος ἐν τῇ σανίδι τῇ παρὰ τῇ θεῷ κειμένῃ, ὡς ἀδίκως ἐγγραφέντες ὀφείλειν τῷ δημοσίῳ. Λυκοῦργος ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος καὶ Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Μέδοντα μνημονεύουσι τοῦ ὀνόματος.

(183) **Ψευδοκλησία**, ὄνομα δίκης ἐστίν, ἣν εἰσίασιν οἱ ἐγγεγραμμένοι ὀφείλειν τῷ δημοσίῳ, ἐπειδὰν αἰτιῶνταί τινας ψευδῶς κατεσκευάσθαι κλητῆρας καθ' ἑαυτῶν πρὸς τὴν δίκην, ἀφ' ἧς ὦφλον. ἔστι δὲ παρά τε ἄλλοις ῥή-
302 τορσι καὶ Ἰσαίῳ ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα περὶ χωρίου.

Ψιθυριστὴς Ἑρμῆς, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας. ἦν τις Ἀθήνησιν Ἑρμῆς οὕτω καλούμενος. ἐτιμᾶτο δὲ Ἀθήνησι καὶ Ψίθυρος Ἀφροδίτη καὶ Ἔρως Ψίθυρος.

INDEX

SERVATO LITERARUM ORDINE EXHIBENS SEDEM SINGULARUM VOCUM.

A.

N 2

Λ.

IACOBI GRONOVII 1
ANNOTATIONES.

Λεξικὸν τῶν δέκα ῥητόρων] MSS. Medicei duo περὶ τῶν λέξεων, pro simplicitate, quam sani scriptores in indicibus retinuerunt, amantes id quod res erat, praefigere, non secus ac potuit iam aliquo modo aliunde colligere Maussacus. Alii et praesertim posteriores voluerunt esse elegantes in ea parte. Sic quod observavit alibi Valesius, licet Phrynichus scripserit librum σοφιστικὴν παρασκευήν, plane tamen erat lexicon, ut clare constat ex descriptione Photii. Meliores illi, quorum auctoritatem quoque praetulisse videtur Harpocration, dum elegit istam descriptionis veritatem. Sic quoque Maussacus ad vocem Ματρυλεῖον citat librum παλαιῶν πάνυ λέξεων, ut fuit inscriptio, quum ipse tamen appellet lexicon: sed vocabulum id ab sese sumsit. Ita Didymus scripserat τραγικῆς λέξεως βίβλους, quarum octavam et vigesimam citat noster in v. ξηραλοιφεῖν. Propterea quum con- 2
tra inscriptionem, quam protulit Suidas, pugnet Maussacus, antiquior Aldi habeat nihil cur acquiescamus; merito iudicavi solam veri viam reperiri in libris MSStis, qui probari mererentur. Et forsan illa ipsa quae tanquam duo et diversa memorat Suidas Λέξεις τῶν δέκα ῥητόρων et Ἀνθηρῶν συναγωγήν, si etiam ut diversa scripsit ac publicavit aliquando Harpocration, vel per eum ipsum vel per alium coaluerunt postea in unum et hoc ipsum scriptum. Unde patet, quanti debeat fieri integrum caput secundum Io. Meursii lib. VI Attic. lect. ubi illum titulum, qui vulgo circumferebatur, statuens esse librariorum, ex Suida, ut certo teste, iudicat aucto-

rem inscripsisse λέξεις. Quo certe nunquam se indiguisse etiam tacens clamat Maussacus, quum in loco Suidae, quem operi ipsi praemisit, illam ipsam vocem maiusculo charactere expressit, bene sibi animadversam indicans. Sed ille non viderat libros antiquos.

In v. Ἄβαρις.] Hanc periodum sic Latine reddidit nuperus e Frisia interpres, *quum lues universum orbem popularetur, Apollo consulentibus oraculum, Graecis barbarisque, respondit, Athenienses omnium nomine vota fecisse. Multis vero gentibus ad eos legationem mittentibus, etiam Abarin Hyperboreum legatum venisse tradunt.* Equidem nec Maussacus nec Valesius haec ita intellexerunt; nec absque hoc Mercurio fuisset, unquam magnitudo huius miraculi vel erudito ulli, imo nec vel universo mundo recte innotuisset. Quod sane fecisse eum apparet, non legitimum Parnassii Apollinis aedituum et sacra in umbilico Graeciae administrantem, sed inservientem malo barbariae genio ad omnia conspurcanda, tanquam barbari Mithrae magum ex illegitimo stupro conceptum et genitum. Quantum enim est, *quum lues universum orbem popularetur, Apollo respondit Athenienses omnium nomine vota fecisse?* Posteriora haec utrum continent causae redditionem, cur lues ingruerit, an vero remedium ab Atheniensibus ita ei allatum, quasi sic respondente Deo fore ut remitteret? Quantum annotaturi fuissent Maussacus et Valesius, si praesagissent, aut sua unquam ab tali interprete recollectum iri, aut talem his interpretationem apponendam? Anne unquam legimus, quoniam populus aliquis vota fecit, id quidquam vel processisse vel nocuisse alteri peregrino populo, qui id nec iusserat, ut suo nomine Diis fierent, nec conscius erat? si Galli vel Hispani vota fecissent, an id quidquam ad Romanos? Et illos fecisse sane dicit Florus, sed omnia retrorsum cecidisse. At hoc loco ad universum orbem pertinet, quod Athenienses vota fecerunt? Immo vero, quia, addit enim, ea fecerunt omnium nomine. Iam utique negari nequit ad alios quoque illa pertinuisse. Imo qui potuit id fieri omnium nomine, si nemo id non modo iussit, sed ne scivit quidem, antequam fecissent, et antequam Apollo consultus id eis patefaceret? Tantis ineptiae furiis obsidetur illa versio. Quasi vero in Graecis nunquam aoristus usurpetur significatione futuri temporis, quomodo hic intelligendum fuit. Nonne

in v. Ἀντωμοσία habemus, ἀντώμνυον οἱ μὲν ἀληθῆ κατη-
γορήσειν, οἱ δὲ ἀληθῆ ἀπολογήσασθαι, ubi potuit vertere
iusta se defensione usuros? similiter in τίμημα iungitur
futurum et aoristum. Quum popularetur omnia lues,
nec remedium inveniretur, consultus ab nonnullis Apollo
respondit cessaturam, si Athenienses omnium nomine
sacra facerent. Id quum emanasset quoque ad Scythas,
hi miserunt illuc Abarin, sicut ex reliquis populis quis-
que aliquem, rogaturum Atticos, ut id facerent. Attici
velut gratiores caelo indicati sunt, qui exorarent Deos.
Idem clare manifestatur ex nota Valesii, ubi aliis Grae-
corum verbis eadem historia refertur, et palam scribi-
tur εἰ θύσειαν. Id saepius factum. Et geminum plane
exemplum est, quod narrat Pausanias in Corinthiacis,
quare circa introitum Αἰακείου statuti sint οἱ παρὰ Αἰα- 4
κόν ποτε σταλέντες ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. αἰτίαν δὲ τὴν αὐτὴν
Αἰγινῆται καὶ οἱ λοιποὶ λέγουσιν. αὐχμὸς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ
χρόνον ἐπίεζε, καὶ οὔτε τὴν ἐκτὸς Ἰσθμοῦ χώραν, οὔτε Πελο-
ποννησίοις ὗσεν ὁ θεός. ἐς ὃ ἐς Δελφοὺς ἀπέστειλαν ἐρησο-
μένους τὸ αἴτιον ὅ τι εἴη, καὶ αἰτήσοντας ἅμα λύσιν τοῦ κακοῦ.
Τούτοις ἡ Πυθία εἶπε, Δία ἱλάσκεσθαι, χρῆναι δὲ, εἴπερ
ὑπακούσει σφίσιν, Αἰακὸν τὸν ἱκετεύσοντα εἶναι. οὕτως Αἰα-
κοῦ δεησομένους ἀποστέλλουσιν ἀφ᾽ ἑκάστης πόλεως. καὶ ὁ
μὲν τῷ Πανελληνίῳ Διῒ θύσας καὶ εὐξάμενος, τὴν Ἑλλάδα
γῆν ἐποίησεν ὕεσθαι. Plane, ut vides, sunt haec similia.
Iam vero Maussacus quidem nihil dicit de suis MSS.,
et tamen in MS. quem consuli curavi, plane legitur
ποιεῖσθαι, ut omnino videas eam esse oraculi senten-
tiam, ut moneret ire ad Athenienses, qui soli tanto
sacrificio pares essent; et de eo quid fieri vellet, non
quid fecissent alii, agat oraculum. Ita recte opinabi-
mur deinde Athenienses vota precesque nomine omnium
fecisse: eoque sensu scripsisse ita Meursium lib. VI
Attic. lect. c. 3, alioqui non excusandum, si nostrum
interpretem ad tantam ineptiam deduxit. Sed etiam
quare hic viri docti ediderint τὸν τῶν Ἀθηναίων δῆμον?
praesertim quum istud τῶν nec sit in MS. nec in edi-
tione Aldina; unde omisi, quum ille mos non videatur
Harpocrationis. An non statim habes τὸν Λυδῶν βασι-
λέα, ubi tamen idem MS. τῶν Λυδῶν? nonne ἐν Ἀθη-
ναίων πολιτείᾳ millies? nonne τὴν Ἀττικῶν διάλεκτον in
Ἀγυιᾶς, etsi MS. illic Ἀττικὴν, et paulo ante τῶν Λυδῶν.
et ibidem τὰ Ἀθηναίων ἔθη? In Δάοχος edunt εἷς οὗ-
τος τῶν προεμένων Φιλίππῳ τὰ Θετταλῶν πράγματα. ubi MS.

τῶν Θετταλῶν τὰ πράγματα. Itaque recte vocula ista ignoratur MSto.

Ἱππόστρατος μὲν γὰρ] Hic primus auctor esset, quem ante omnes alios citandum iudicaverit Harpocration. Itane, postquam semel eum sic laudavisset, penitus e memoria huic auctori excidisse credendus est, ut nunquam postea rursus? praesertim si is et Chronologiam
5 tractaverit, ut hinc videtur elucere. Scio, contigit id in nonnullis aliis, ut semel modo adhibeantur. Veruntamen in MS. legebatur Νικόστρατος, quem infra quoque nominat, si non ut Chronologum, certe ut eruditum virum, et qui scripserit aliqua. Etiam in v. Ἀντίκυρα habes Nicostratum medicum. Immo verissimam esse puto hanc restitutionem Msti. Quamvis enim in voce ὀρνιθευτής, ubi hic citatur, non pateat eum esse Chronologum, tamen videtur omnino id dixisse in poesi, in qua maximam eius memorandi occasionem habuit, quum Athenaeus diserte testetur eum scripsisse Ἱεροφάντην, et Ἡσίοδον, et Πάνδροσον, ubi eum vocat μέσης κωμῳδίας ποιητὴν, unde noster illustrandus, dum ibidem vocat νέαν eius κωμῳδίαν.

Ἀγάθαρχος ὄνομα κύριον.] Sic edidit et antea cum Aldo Maussacus et nunc noster etiam Latine vertit, tanquam vera Harpocrationis verba. An vero credimus omnia ea venisse ab Harpocratione? Certe si attentus hoc consideres, videas nihil ab illis allatum iudicii ad recognoscendam et separandam auctoris manum. Cur enim non statim ante voci Ἀβροκόμας subnexum fuit idem illud ὄνομα κύριον? Cur non sequenti vocabulo Ἀγασικλῆς, et Ἀγησίλαος, et multis aliis? Quod quum ita videas, non potest non perplacere indicium Msti, duas postremas voces hinc repudiantis. Non enim solet Harpocration eas apponere nisi talibus vocabulis propriis, quae etiam appellativa vel communia in Graeco sermone fuerunt. Sic voci Ἄβαρις subnectit κύριον, quoniam in Graeca lingua ea notat aliud quid insuper, nempe ἠπειρώτην, cui non est βάρις. Sic post Ἀλιῤῥόθιος, Ἄρθμιος, Ἀριστεύς, Γλαῦκος, Διότιμος, etc. semper subiunctam videbis hanc admonitionem, innui ab
6 auctore non communem vocem (quales eae fuerunt et omnes videntur fuisse, etsi interdum fortassis lateat earum notio) sed nomen proprium. Id autem vel maxime observari debuisse ac debere in lectione Graecorum scriptorum patet ex Aristotelis libro II. Rhetorico-

rum cap. 23. in fine, ubi sic appellationes *Σιδηρώ*, *Θρασύβουλος*, *Θρασύμαχος*, *Πῶλος* praebuerunt occasionem iocose loquendi. Rursus versa vice, ubi nullum dubium est de conditione vocis, nec aliud possit esse quam nomen proprium, ibi non solet addere, ut in prius allegatis, et similiter fecit in hac voce, ut ex MS. gratia videmus, quum ea non possit non esse proprium nomen. Sed quoniam id agimus, vide ut edant Aldus, Maussacus et nostri nuperi, *Γύλιππος, ὄνομα κύριον Λακεδαίμονος*, interpretante recens Frisia *nomen proprium Lacedaemonii*: non secus ac si Harpocration sic loqueretur, ac loquuntur illi hodierne admodum inficeti, qui pronuntiationem urbis *Lacedaemon* ab gentili *Lacedaemonius* non discernunt. Quanto rectius censebant illi viri docti, qui in Goesiano exemplari adscripserant *στρατηγοῦ τινος*, ut legeretur *ὄνομα στρατηγοῦ τινος Λακεδαίμονος*. Sed nec hoc quidem probare possum. Non enim illi attendunt ad manum Harpocrationis, quae licet interdum illic admiserit casum secundum (sic enim videmus *Δωριεὺς ὄνομα παγκρατιαστοῦ*) plerumque tamen priorem praeferre solet. Sic *Διότιμος, ὄνομα κύριον, ναύαρχος Ἀθηναίων*. Sic *Λύσανδρος, ὄνομα κύριον, Λακεδαιμονίων ναύαρχος*. Sic in v. *Ἐπιχάρης, Μοιροκλῆς, Τηλεφάνης*. Immo clare consuetudinem suam ostendit auctor in v. *Πολέμαρχος. ὅτι δὲ καὶ κύριον ὄνομα ὁ Πολέμαρχος τοῦ Λυσίου ἀδελφὸς*, non *ἀδελφοῦ*. Hinc quum etiam soleat edi *Κέφαλος ὄνομα κύριον δημαγωγοῦ*, edere malui 7
δημαγωγὸς, quoniam id exstabat prorsus in MS. Mediceo, omittente etiam vocem *κύριον*, atque ideo suspectum habeo etiam exemplum ex *Δωριεύς*. Unde patet Harpocrationem dedisse *Γύλιππος, ὄνομα κύριον, Λακεδαιμόνιος*, ut *Ὑακινθίδες, Λυκοῦργος ἐν τῇ κατὰ Λυκόφρονος εἰσαγγελίᾳ· εἰσὶ δὲ θυγατέρες Ὑακίνθου τοῦ Λακεδαιμονίου*, ut quidem primi nunc demum publicavimus, quum mira huc usque incogitantia publicarint omnes *Ὑακινθίδαις*: an haec terminatio convenit puellis? Et tamen Meursius lib. IV Attic. lect. cap. 18 iam recte citaverat.

Ἀγαθῆς Τύχης] MS. notabiliter *Ἀγαθοτύχους νεώς*. Et *Ἀγαθὴν Τύχην* satis notam fecerunt viri docti ex cultu et superstitione Atheniensium, ut et statuae prope Prytaneum. Sed tu vide, an non is sit heros incognitus etiamnum.

In v. *Ἄγει* sunt haec Antiphontis verba *τοὺς νόμους*

et noster tantum Latine valet, ut id interpretetur *rectus casus* ὁ ἀγελαῖος, *vilis, gregarius*. Scilicet hoc docendi eramus, neque absque his foret, id quisquam scivisset. Quis paulo cordatior homo potest induci, ut credat has esse voces Harpocrationis, tam eruditi in his rebus praesertim post intellectam explicationem, quam addidit? Utique Henr. Stephanus aut non vidit has voces, aut non animadvertit, quum et in Diatribe Isocratea dicat nihil, et in Thesauro scribat in v. Ἀγέλαιος (a quo fortasse possit esse et ille genitivus ἀγελαίων in loco quem ex Aristoph. modo citavi) citavit autem nihil ex Aristophane, sed ex Isocrate. An in v. Ἀγρίους quoque ostendit nobis εὐθεῖαν vel rectum casum? Quin etiam in v. Χερνίβων appellat ὀρθήν. Sed postremus editor ut se ipsum, sic omnia spuria ignorat. Nam prorsus illae voces sunt spuriae, et abiguntur hinc ab MS. quem eas non habere scio.

In v. Ἀγυιᾶς sunt verba Demosthenis: Κατὰ τὰ πάτρια καὶ κνισσᾶν ἀγυιᾶς. Vertit Latine, *et ritu patrio lustrare vicos*. Primo an vocem postremam sic nobis persuadere vult usurpatam ab Demosthene? atqui contrarium docet Harpocration per exempla Aristophanis et Eupolidis. Sed nempe noster priores audit, et accipere mavult θηλυκῶς. Atqui tum debebat ὀξύνειν, quod clare dicit auctor eos facere, et hodieque fit apud Lucianum. Deinde qua auctoritate hic interpres ausus est copulam omnibus praemittere, et quasi recte coniuncta edere *ritu patrio lustrare vicos*. Κνισσᾶν longinquum est ab Latino *lustrare*. Sed nec Graeci dixerunt κνισσᾶν κατὰ τὰ πάτρια, verum haud dubie hae postremae voces habent aliud quid, quo spectent, quodque ex ritu patrio solitum fieri dicebant Athenienses. In Goesiani Codicis margine aliquis istorum heroum adscripsit haud dubie censens ita edi debere duo quaedam apud Demosthenem praecedentia verba, nempe χοροὺς ἱστάναι, quod omnino ab auctore nostro additum reor, quomodocunque exciderit. Graeci enim habebant passim in omnibus oppidis χοροὺς et singuli κατὰ τὰ πάτρια, non ἐκνίσσων κατὰ τὰ πάτρια, quod faciebant non Graeci tantum, sed universae aliae nationes. At chorum statuere in sacris non ita solebant peregrinae nationes, ut quidem Graeci, quod clare nos docet Herodotus, si voces eius non corruptae ad nos venissent et viris doctis fuissent intellectae. Certe hic dispositor dum sic disposuit La-

ἀμὴν notasse veritatem. Apud Gentiles αἶ αἶ dicebatur pro gravi luctu. Sic θεὸς θεὸς, et Latini *Deus Deus*, de quo alibi.

In v. Ἀειλογία exstat haec enarratio, τὸ ἀεὶ λόγον καὶ εὐθύνας ὑπέχειν. eam verti Latine videas, *semper ad dicendam causam et rationes reddendas paratum esse.* Quaeso, unde exsculpsit, nisi ex nugarum pleno ingenio? Ubi illa *paratum esse*? Nihil tale dixit Harpocration. Sed quum Harpocration eam vocem invenerit de miseris hominibus, ille ad felices transtulit; qui quum vixerint pie ac recte, semper parati sunt ad causam dicendam, plane ut aliquis Cato maior. At haud dubie propria est de illis, qui ab adversariis per eorum sordes gaudium captantibus, vexantur calumniis, ita ut perpetuo pendeant inter reos agitenturque citati ad tribunal, atque adeo quoties illis libeat, rursum cogantur λόγον ἀεὶ καὶ εὐθύνας ὑπέχειν. Sed videndus Demosthenes.

In v. Ἄερκτον est expositio ἄφρακτον, quae quam praeclare effertur Latine *immunitum.* Non est dubitandum, prout captus est eius hominis, quin id hauserit ex optimis Latinae linguae custodibus, quippe qui aliquoties legeret πλοῖα ἄφρακτα verti *naves immunitas.* Nugae enimvero solidissimae. An non quum addit illa καὶ πανταχόθεν καθορώμενον, satis indicat egregiam et unicam hic fore interpretationem *apertum*, ut dicebantur *apertae naves.* Quis dixit *immunitum* hoc sensu? Sed et pro Λυσίας (etsi fatear Lysiam ea glossa uti potuisse, sed et potuerunt alii) MS. legebat λέγουσι.

In v. Ἀζήτητον MS. statim habebat ἀντὶ τοῦ ζήτησιν καὶ κατηγορίαν κεκωλυμένην, ut passim. Sed et e regione huius periochae habebat MS. Codex alia manu Ἀήττητος, ὁ ἀνίκητος, ἀείτιτος, ὁ διὰ πάντα τιμώμενος.

In v. Αἰγεῖον interpretatur τὸ τοῦ Αἰγέως μαντεῖον. Sane exstitisse alibi oraculum Aegei nusquam animadverti. An exstiterit viderint alii. Certe nulla causa est, cur id alioqui credamus, si historiam eius vitae commemoremus, et maxime mortis, ubi nihil minus quam vates fuit. Hinc omnino assentior MSto sic exhibenti hoc tmema: Αἰγεῖον, Αἰγέως ἡρῷον ἐν Ἀθήναις, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου. Et nihil amplius.

In v. Αἰγὶς turbas excitat Maussacus, et vult de Laconum thorace addidisse etiam Harpocrationem; cuius suspicandi non aliam habuit ansam, nisi quod in

prioribus editionibus (ut est in Aldina) legebatur καὶ Ἡρόδος (male pro Ἡρόδοτος, ut in margine Goesiani libri quoque notatum) ἐν τετάρτῃ. Νυμφόδωρος δὲ ταύτας φησὶν ὑπὸ Λιβύων αἰγέας καλεῖσθαι. Hinc quia Hesychius aliquid haustum sibi profitetur ex Nymphodoro, id ipsum Maussacus ad Harpocrationem quoque transferri vult, et certe transtulit. Videat ille de fide sua, idque faciant, qui eum sequuntur. Ego sane tutius fore puto, ut credam MS. plane sic legenti, Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς διοικήσεως, καὶ Ἡρόδοτος ἐν τετάρτῃ, sine ulla Nym-
16 phodori mentione: vel sic puto legendum, ut iam nulla sit interrogatio Maussaci, cur auctoritate Nymphodori usus Harpocration. Non usus est, si fides huic codici satis antiquo. Caeterum quam reverens fuit antiquitatis Maussacus, qui licet sic suspicaretur, tamen non continuo in contextum invexit, sed prudenti vocum traiectione sic occurrit: Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς διοικήσεως καὶ Νυμφόδωρος. Ἡρόδοτος δ' ἐν τετάρτῃ ταύτας φησὶν ὑπὸ Λιβύων αἰγέας καλεῖσθαι, tam inverecundus et ferreus fuit hic dispositor nuperus, qui verbis illis Νυμφόδωρος δὲ ad finem traductis integram caudam et seriem verborum Hesychii attexuit, quae ne per somnium quidem ex omnibus his argumentis apparet in mente fuisse Harpocrationi. Huc usque lector, quicquid facinoris in Frisio vitiatore audis, totum imputabis Meursii libro VI. Attic. lect. cap. 10., ubi hic quidem quoque non indulget Maussaeo invitis manu scriptis codicibus immutanti ordinem; quum interim plus quam regia violentia abutatur in illo, quem non tuetur et adiuvat, sed absurditatibus plurimis, quas conceperat, foede commaculat. Sed ut praeterea ridiculum quid videas, dicitur in Latina versione, *αἰγίδας appellabant quae nexa erant ἐκ τῶν στεμμάτων et retia διὰ στεμμάτων contexta.* Primo an στέμματα non poterant verti Latine? secundo quae intelligit aut intelligi possunt illa nexa ἐκ τῶν στεμμάτων et retia διὰ στεμμάτων contexta? Quid utilitatis, rogo, ex his stercoreis Latinis versionibus? Dicat vel ipse vel Meursius, qui ista Graeca bis ibi allegavit. Negari nequit, quin excellentissime hunc locum illustret MS., in quo pro omnibus illis ineptis vocibus tantum legitur ἐκάλουν τὰ τῶν στεμμάτων δίκτυα, et nihil aliud. Videlicet egregie prodit docetque Harpocration, quid fuerint στέμματα, quibus ornabantur victimae, nempe instar retium, quae capitibus victima-

rum inhaererent, eaque tegerent; et constitisse ex dua-
bus partibus, quarum altera esset in medio perplexa,
altera haberet tantum dependentes undiquaque cirros,
taenias vel ligamenta quaedam. Id probat penitus de-
scriptio Servii ad x. Aen. 638. *Infula cui sacra redimi-
bat tempora vitta.* Servius: *Infula fascia in modum* 17
*diadematis, a qua vittae ab utraque parte dependent,
quae plerumque lata est plerumque tortilis de albo et
cocco.* Hoc primum. Deinde innuit ac docet nos Har-
pocration ipsum illud connexum et latum velut reticu-
latum, quod haud dubie superne iniacebat victimis,
proprie vocatum fuisse *αἰγίς*, ac pars στέμματος, quo vo-
cabulo universum illud ornamentum appellabatur. Hinc
patet quam prave noster interpres intellexerit Harpocra-
tionem in v. Ἱκετηρία, quae est ἐλαίας κλάδος στέμματι
ἐστεμμένος, quod reddidit *ramus oleae lana obvolutus*,
quod habet ex thesauro H. Stephani. Scilicet quaevis
lana istis hominibus est στέμμα. Lanea vitta dicitur
Ovidio in Fastis. Memorabile στέμμα ad hanc descripti-
onem est in nummo gentis Cassiae. Ex eodem leges
περὶ τῆς διοικήσεως. καὶ Ἡρόδοτος δέ.

In v. Αἰγιλιεὺς vix credi potest, quanta insania do-
minetur. Versio Latina sic habet: *Αἰγιλιεὺς Hyperides.
Aegilia populus tribus Antiochidis, unde popularis Ae-
gilieus.* Adeo eius auctor nihil in hoc capitulo plus re-
sidere opinatur, quam in praecedenti Ἀθμονεὺς, et
Ἀλιμούσιοι, et Ἀναγυράσιος et similia. Quis ergo licen-
tiam illi dedit copulam καὶ in Latinis omittere? cur non
delevit quoque in Graecis? Sed nihil hic intellectum est,
ut iam constabit. MStus plane copulam eam ignorat;
et praeterea vocis sequentis prior litera minio scripta
est, quo indicio scriba ille satis accuratus indicat in au-
tographo ibi inchoatam fuisse novam periochen, ac se
quoque velle, ut ibi inchoetur. Et sane id faciendum
est, et priores duae voces prorsus nihil ad haec sequen-
tia videntur pertinere. Quippe Hyperidae Αἰγιλιεὺς lon-
ge est alius quidam ac diversus ἀπὸ τοῦ δημότου Αἰγιλιέως. 18
Immo haud dubie nomen proprium viri alicuius. Sane
quidem nihil mirum, si vocabulum δημότου Attici etiam
sit vel illic vel alibi aut appellatio propria aut gentile
gentis alicuius peregrinae. Et fortasse apud Hyperidem
fuit Αἰγιλεύς. Nec ea ratio corrumpendi semel torsit
Harpocrationem. Sic namque idem MS. indicat male in
unum comma coaluisse vulgo Αἰξωνεῖς et Αἰξωνῆς, quum

singulare et privatum quid sint Isaeani *Αἰξωνεῖς*, neque quidquam illi ad demum Atheniensem, quod ipsum liquide etiam apparet ex Stephani *ἐθνικοῖς*. Immo sic etiam contigit in v. *Ἄκτια*, aliaque haud dubie fuerunt *Ἄκτια* Hyperidis, alia Callimachi.

In v. *Αἰδέσασθαι* ex MS. scribendum *οὕτως*, non *οὗτος*, et ita perpetue fieri ab Harpocratione animadvertes. Quam pulchre autem illic Latine vertitur *a persuasa sententia?*

In v. *Αἰξωνεῖς* legitur *Πλάτων δ' ἐν τῷ περὶ ἀνδρίας*, ubi interpretari eum videbis *Plato autem dialogo de fortitudine*. Quis dixit uspiam Platonem de hac materia praeterquam in Lachete conscripsisse? Unde scit hunc esse Platonem dialogistam illum, ut in elencho scriptorum statuit? Immo quis hunc Graecae linguae professorem docuit *ἀνδρίαν* esse fortitudinem? Cur non hic Plato, quicunque sit, alio nomine libellum composuisse potuit? cur non *Ἀνδρίας* est *de Andria* sive muliere sive qua alia re? Certe fortitudo est *ἀνδρεία*, et sic quoque scribitur infra Harpocrationi, etsi alia notione: et licet alibi *εὐανδρία*. Quod mireris, Aldus aeque ac Maussacus ediderunt *ἀνδρείας*, ipse solus sustinuit mutare in *ἀνδρίας*, et tamen aliter interpretari.

19 In v. *Ἀκαδημία* quum scribat Harpocration *ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ καθιερώσαντος αὐτὸ Ἀκαδήμου*, doceri equidem cupiam, quanto melius factum sit ab illo, quum vertit *ab Academo qui eam dedicavit vocitata;* aut dum in *ἀκαρεὶ* scribit *pro μικρὸν vel οὐδὲν apud Antiphontem*, quid ibi vertatur?

In v. *Ἀκή* recte Valesius supplet *Νικάνωρ ὁ περὶ μετονομασιῶν*. sic enim plene habet MS. Haec ut vera sunt, ita ratio agendi admodum futilis. Etenim ita legitur plene in editione Aldi, ut in Maussaciana sit omissum errore typorum. Tantum Aldus vitiose habet *νικάτωρ*. Sed et idem modo habebat auctius, *Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ τιμοκράτους, ἐν τῷ πρὸς Κάλλιππον*, quum in v. *Ἀκινάκης* id testimonium omitteret, prout Aldus.

In v. *Ἀκμάζεις* pro *Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Μαντιθέου* habet MS. *Τιμοθέου*.

In v. *Ἀκτή* quanta impudentia postremi huius Harpocrationei ampliatoris? Dicit Harpocration, Atticam *Ἀκτὴν* vocarunt *οἱ μὲν ἀπό τινος βασιλέως*. Hoc quum non sufficeret nostro curioso, qui plus docet, quam scit, interpretari audet *a rege Actaeo*, quasi non soleat

auctor interdum omittere: quasi non in v. *Ἄρθμιος* dicat *ὄνομα κύριον, δοῦλός τινος βασιλέως*. Unde ille potuit tam distincte definiteque mentem Harpocrationis colligere, ut de quo potissimum rege ille sentiret, hic patefaceret in tanta auctorum aliorum discrepantia? Equidem hanc appellationem videtur sumpsisse ex his verbis Marmoris Arundelliani *ΚΕΚΡΟΠΙΑ ΕΚΛΗΘΗ ΤΟ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΑΚΤΙΚΗ ΑΠΟ ΑΚΤΑΙΟΥ ΤΟΥ ΑΥΤΟΧΘΟΝΟΣ.* Quod ipsum testantes apud Meursium lib. I. de regn. Athen. cap. 6. Pausanias, Stephanus, Clemens, Eustathius huc usque depravaverunt nostrum; quum Harpocration hos omnes potuerit deserere, sicut deseruit. Nam quicquid dicat, certe falsissimus ille homo in hac appellatione fuit, si audimus MS., in quo plene *ἀπό τινος Ἀκταίωνος βασιλέως.* Quod ego omnino 20 venisse reor ab manu auctoris, non minus quam infra scribit *Ἀλκμαιωνίδαι γένος ἐπιφανὲς Ἀθήνησιν ἀπὸ Ἀλκμαίωνος.* Imo in editione Aldina plane sic legitur, ut nos rursum ex MSto restituimus: ut adeo appareat per conniventiam Maussaci id vocabulum hinc excidisse: ubi noster non dignatus conspectu suo ullam ex prioribus editionibus, ex corde suo potius et sublimitati suae convenientius putavit spurium aliud immittere. Meursius quidem in isto loco scribit ab his Actaeum, ab illis Actaeonem dici. Ea gemina terminatio in multis procedit, quod tetigi in notatis ad vocem *Σκιράφια.* Etiam id apparet ex nostro in voce *Ὀργέων.* Sed in multis non obtinere, idque ita in hoc videri, patet ex Eustathio ibi citato *ἀπὸ Ἀκταίωνος, ἢ ἀπὸ Ἀκταίου αὐτόχθονος,* etsi Meursius pro eodem habeat. Caeterum quum in MS. hic sit ora paginae inferior, adscriptum his est alia manu: *Ἀκτὶς ἡ τοῦ ἡλίου λαμπηδὼν, ἐπὶ θηλυκοῦ.* et *Ἀκτὴ ὁ αἰγιαλὸς τῆς θαλάσσης καὶ ἀκτὴν τὸ δῶρον.* Paulo ante etiam in MS. erat *ἐπιθαλαττίδιος μοῖρα,* sine vocula *τις,* quam vulgo addunt.

Ἁλιεὺς ὄνομα δημότου] Sic corrigit et edit Maussacus, quum vulgo legeretur *δήμου,* idque sub eo praetextu, quia sic habent quidam exarati; opinor intelligit manu vel penna, non typis, nec tamen dicit quinam illi; sive iste sit codex Morelli, sive alius. Quinetiam ad v. *Ἀραφήνιοι* hanc suam mutationem ostentat quodammodo et praedicans iterat. Connivit Valesius. Quaecunque hoc loco dicit Maussacus, quaeque ad Strabonem Casaubonus, omnia habet quoque Meursius et ea-

dem pronunciat. Certe in MS. legitur δήμου. Et puto
vehementer sibi imposuisse Maussacum. Non enim
quia et Theophrastus Ἁλαιεὺς et Ἀρχεβιάδης Ἁλαιεὺς
ipsi occurrit, atque adeo sic confirmatum habet nomen
δημότου, quod et ex inscriptionibus profert Sponius;
ideo sequitur non idem fuisse nomen δήμου, nec fieri
posse, ut demus et demotes eadem appellatione utantur,
de quo mox videbimus. Praeterea si Theophrastus vel
21 Archebiades, quum uterque hic ita simpliciter cogno-
minatur, Ἁλαιεὺς, ut placet Maussaco, precor unde iste
domó, quum fuerint duae Ἁλαὶ, et Harpocration sit
ille, qui ostendit se tam accurate distinguere et inqui-
rere solitum in proprias hominum appellationes et nata-
les eorundem in v. Θέογνις? Et dicat quoque Sponius,
cur illos duos Ἁλαιέας in inscriptionibus adsignet Ἁλαῖς
Αἰξωνίσι potius quam Ἀραφηνίσι. Imo dignissima est,
quae hic spectetur annotatio Casauboni ad Strabonis
pag. 398. Hinc primo videmus certe duo huius nomi-
nis loca fuisse: etiam cum civis inde oriundus citare-
tur, solere cognomine adiecto discrimen statui. Quo-
modo id in hoc Theophrasto locum habebit? quod exem-
plum si recte consideres, profecto id damnat opinio-
nem Maussaci. Et merito certe. Quippe quod firmis-
sime urget, qua ratione et analogia ab Ἁλαὶ veniet
Ἁλαιεύς? Est eodem accentu, eademque terminatione
par demus Θοραὶ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, ut scribit Stepha-
nus, et pergit: ὁ δημότης Θορεύς. Sic ille; non Θοραιεύς.
Est apud eundem mutato accentu Πρασίαι δῆμος Ἀθή-
νησι Πανδιονίδος φυλῆς: et quid sequitur? nempe δημό-
της Πρασιεύς. Sic rursum ille, non Πρασιαιεύς. Apud
Harpocrationem Ἀλωπεκαὶ dicitur δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος.
Et quid apud hunc sequitur? ὁ δημότης Ἀλωπεκεύς. Ita-
que fieri non potest, ut ab Ἁλαὶ derivetur Ἁλαιεὺς, sed
omnino verum est Ἁλεὺς et frustra Casaubonus ex Stra-
bonis scriptura vulgata Ἁλιεῖς οἱ Ἀξιωνικοὶ legit Ἁλαιεῖς,
quum non possit aliud esse, quam Ἁλεῖς. Dices ergo,
quid est igitur hoc loco Ἁλαιεὺς ὄνομα δήμου? Certe ut
aperte dicam quod sentio, opinor esse vocabulum alte-
rius et nihil ad priores illas duas pertinentis demi, cu-
ius δημότης eadem quidem vocari fuit solitus appella-
tione. Prorsus enim, ut dixi, mirum non est, ut et
δῆμος exeat in hanc ipsam terminationem; sed nec ma-
22 gis mirum est, si et δῆμος et δημότης eam habeant ali-
quando similem, maxime etiam sic exeunte ultima syl-

laba. Stephanus in *Φάληρον*: *Λέγεται δὲ καὶ ὁ δῆμος καὶ ὁ δημότης Φαληρεύς.* Sic *Πειραιεὺς* apud eundem Stephanum *δῆμος Ἱπποθοωντίδος φυλῆς, ὁ δημότης Πειραιεύς.* Sic non dubito, quin etiam *Ἀχαρνεὺς* dixerint pro ipso demo, unde testatur Stephanus Herodianum dixisse *Ἀχαρνεὺς* pro *Ἀχάρνα*: et sic fecit fortasse Lucianus Timon. p. 91. *ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνέας.* Sic *Τρινεμεῖς, Ἀπολλωνιεῖς* et *Φλυεῖς* dicuntur *δῆμοι*, unde *δημότης Τρινεμεὺς, Ἀπολλωνιεὺς* et *Φλυεύς.* Certe enim hi *δημόται* si dicendi erunt numero plurali, fieri nequit, ut non conveniant, et haud dubie etiam ipse *δῆμος* olim singulari numero efferebatur. Sic dicitur Stephano *Ἐλαιεὺς δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς.* Nec dubitandum, quin similiter ab aliis vocatus fuerit *δημότης*, quod satis declaratur ex Stephani verbis in *Μελαινεῖς*, ubi is confidenter ait *ὁ δημότης ὁμοίως Μελαινεύς.* Sed et ipse Meursius in indicem populorum Atticae sub numero 21. recenseri curavit *Ἀπολλωνιεύς.* Unde equidem nescio, qualia sint, quae illic sequuntur apud Stephanum ex Diodoro, cui *Ἐλαιοῦς* dicitur, cuius tamen scripturam sibi magis placere testatur Meursius. Quod hic bonus vir adeo sine causa proiecit, ut idem Meursius in Hesychio non dubitet scribere, *ἐστὶ γὰρ ὁ Κριωεὺς δῆμος φυλῆς τῆς Ἀντιοχίδος*, quum prorsus ibi requiratur *δημότης.* Similis est etiam plane *Φελλεὺς* satis notus. Adde Harpocrationem nostrum in *Ἰκαριεὺς* et *Κηφισιεὺς*, ubi noster assidue intermiscet vocabulum Harpocrationi ignoratum. Nam cur novissimus edat *Ἁλαεὺς*, videat cum Meursio.

In v. *Ἁλίπεδον* legitur, *αὖθις δὲ πεδίον ἐγένετο.* quod Latine vertit *iterumque campus esse coepit.* Non potest 23
iterum campus fieri, nisi quod iam ante semel campus fuit. Id vero non dicit Harpocration secunda vice mutari in campum debere, sed *postea vero campus factus est.*

In v. *Ἄλογοι ἐρανισταὶ*, primo notandum est, qua significatione communi recens interpres putet has voces accipiendas esse. Latine enim effert, *qui pensionem nondum solverunt.* Vellem scire, quis sic locutus sit. Nullus Graecus unus dicit aut dixit, nullus Harpocration aliquem ita usurpasse scripsit. Sed tantum has voces citat ex Dinarcho, non addita sententiae explicatione alia nisi quae sequitur, sed dubitanter proposita. Sed quis dixit communiter Graece *ἄλογον* esse, qui non

solvit pensionem? Talem Graeci *ἀσύμβολον* in hoc casu vocant, ut sciunt omnes. H. Stephanus scribit sine auctore. Et quam belle accipit expositionem Harpocrationis, *οἱ μήπω ἐξειληχότες τὸ ἐπιβάλλον ἑαυτοῖς*. Latine vertit, *qui ratam suam partem nondum consecuti sunt.* Imo nunquam apud Graecos *τὸ ἐπιβάλλον ἑαυτοῖς* usurpatur ratione commodi, et ut notent partem, quam consequi aliqui debent, sed tantum solvere, et semper onus notant et expendere. Ideo longe aliud quid intelligit: nempe, quum nova eranistarum societas constitueretur, et certis temporibus singuli in medium iuberentur conferre, eos ad quos vices conferendi nondum hactenus venerunt, quum alii priores sortiti iam id fecissent, hos significat dici *ἀλόγους* ab Dinarcho, quae rara est eius vocis significatio, et quam vulgo non habebant, uti male putat hic homo. Sed et vox quae sequitur, *ἐκφερομένων* plane nihili est. Quis dixit *ὀνόματα εἰς ἔρα-*
24 *νον ἐκφέρεσθαι*? Certe MS. percommode *ἐμφερομένων*. Et quoniam in eo nunc sumus, ut *περὶ τοῦ ἐράνου* loquamur, non possum quin exsiliam ad inspiciendum, qualem se hic ipse interpres gesserit in v. *ἐρανίζοντες*. Nempe dicit illic Harpocration Demosthenem dixisse *ἐρανίσας ἀντὶ τοῦ ἔρανον αἰτήσας*. Haec is intellexit et Latine vertit, quasi Demosthenes id dixisset pro *cum collationem coegero.* Quod quam falsum et longinquum est tum a mente Demosthenis, tum ab expositione Harpocrationis? Quid, an *αἰτεῖν* est cogere? Quum igitur in Iuvenali legimus Sat. 6. Meretrix Augusta *Excepit blande intrantes atque aera poposcit*, idem esse dicemus, quod accepit. At quanto illud foedius? Nemo potest dicere *cum collationem coegero* alio sensu, quam quum nummos in eranum conferri solitos accepero: an hoc est *αἰτήσας*? imo *αἰτήσας* est, petito et rogato ut conferant, dent velut pauperi stipem: quod longe antecedit alterum et ab eo differt. An quum dicebant Graeci, *Ἀρκαδίαν μ᾽ αἰτεῖς*, intelligebant cogere et post petitionem semper acquirere? imo sequitur *οὔ τοι δώσω*. Longe aliud hic sedet. Proprie *ἐρανίσας* Graece notaret eum, qui fuit in erano, qui fuit *ἐρανιστής*, quem statim exponit, atque ideo *ἔρανον εἰσενέγκας*, ut ait Valesius bene. Sed Harpocration non solitus proprias notiones ex auctoribus colligere, ut quae satis cognitae sunt, refert, quam translate et varie id sumant. Ex his Demosthenes *ἐρανίσας* dixit raro et singulari

modo, pro flagitato erano, postulata ab amicis et erani consortibus ope. Ipsum locum inspice vel apud Valesium vel ipsum Demosthenem, et videbis sane.

In v. Ἀλόπη edidit Maussacus Φαλληρέων, ut habent quoque priores editi. Itane hoc pulchrum est, ut haec nova editio non modo in Graecis sequuta sit, 25
sed etiam Latine praeferre debuerit *Phallereorum.* Quid dicam, ὦ φαλλέ? Nonne in litera φ, nonne in Διὰ μέσον τεῖχος exstabat melius? In codice Goesiano iam prius λ inductum fuit, et in MS. plane legitur φαληρέων.

Ἄμιπποι vertuntur, *qui ex equis pugnabant.* At hi sunt omnes equites. tanto foedius quod ipse Harpocration dicat οἱ σὺν ἵπποις στρατευόμενοι: sed et deinde in versione nexas arenas videas, quum Graeca optime cohaereant. Post Homeri versum scribit, *sunt et* ἄμιπποι *pedites.* Id vero iam dixerat Harpocration in praecedentibus, quum dixit tales esse, οἱ σὺν ἵπποις στρατευόμενοι. Nunc repetit filum prius parva interjectione abruptum, et probat expositionem suam dicens, *Sed* ἄμιπποι *sunt pedites,* ut claret e Thucydidis et Xenophontis historiis rerum Graecarum, et fortasse (sic enim erant vertenda, ut manifesta sit connexio) est genus quoddam antecursorum. Iam vero quod sequitur ex Philochoro, quid facit ad stabiliendos ἀμίππους et eorum expositionem ab Harpocratione traditam, si Philochorus dicat tantum καὶ προδρόμους? sic enim distinguunt illi Heroes. Nihil ego inde probatum videre queo, et alteri alteros nihil tangunt: non magis, quam si ego aliquid probare velim de die, et ad id citem alterum quendam, qui dicat *et noctem.* Sed Harpocrationis sententia est, quum suspicatus esset et prodromis accenseri, vel genus quoddam ex iis esse, *Philochorus igitur in sexta decima historia vocat etiam prodromos.* Haud dubie aliquid tale fecit illic Philochorus. Nec semel sane contigit, ut vel verba citata ex aliis haberentur pro Harpocrationeis, vel rursus verba Harpocrationis pro alterius auctoris citatione acciperentur. Praecipue id elucet ex 26
adventu Latinae huius interpretationis.

In v. Ἄμφισσα nobile eius confusionis exemplum est. ubi citari videas Aristotelem, et haec verba velut ex ipso adoptata, aliis literis exprimi: *Andraemon conditor civitatis fuit.* Post haec quasi rursum sequatur Harpocration, videas exprimi alio charactere, *quam*

Ἀμφισσαν dixere, quod montibus circumdetur. Unde fit, ut quae ex Aristotele huc inprimis pertinentia allegavit Harpocration, pro non Aristoteleis habeat hic bonus interpres. In Goesiano codice apparebat clare ab erudita manu post φησὶ erasum esse signum distinctionis, idque repositum ante eam vocem.

In v. Ἀμφιδέαι verba sunt haec Lysiae, Οὐ δυνάμενος δ' ἐκβαλεῖν διὰ τὸ ἀμφιδέαις δεδέσθαι τὰς θύρας. Ut scias, quam nihil humile cogitet, ecce elatam Latinam versionem: *Quum non posset erumpere, quod portae essent catenis obfirmatae.* Credo portas Caspias cogitavit; an ipsius urbis Athenarum? Sed videlicet ἐκβαλεῖν Graece respondet Latino *erumpere,* ut sic auctoritate suae Latinae versionis momentum addat ineptiis eorum, qui in Marco Petrum ἐπιβαλόντα potuerunt accipere iniicientem se aut irruentem et quasi irrumpentem in exitum et ianuam vel exterius atrium. Haud dubie apud Lysiam agitur de causa privata, ubi vel maritus uxorem vel alius alium voluit domo expellere; quod facere non potuit, quia tertius in eadem domo id futurum praevidens, fores catenis obseraverat. Et fortassis ne domus quidem intelligenda est; sed modo taberna. Respondit enim plane Iuvenalis III, 304

Postquam omnis ubique
Fixa catenatae siluit compago tabernae.

Ubi sic notat Scholiastes editus: *Quia catenas grandes ferreas per singulos axes inducunt.* Ipse collegi Scholia MSS. in quibus erat: *Tabulae tabernarum olim catenis iungebantur, ideoque dixit* catenatae tabernae.

In v. Ἀμφιδρόμια legitur παρὰ τὴν ἑστίαν ἔφερον, τρέχοντες; et sic quoque apud Hesychium legitur in eadem voce, nisi quod περὶ, ut et recepisse Valesius videtur.
27 Sed non sustinui ei assentiri, quum in verbo τρέχειν id intelligi possit. Quo enim currebant, aut poterant currere, nisi circa eam? Itaque et in Etymologico apud Castellanum legitur παρὰ τὴν ἑστίαν περιφέροντες. Sed tamen idem Hesychius in v. Δρομιάφιον invertit verba βρέφος βαστάζοντες τρέχουσι, et in hoc loco Harpocrationis MS. praefert ἔτρεχον φέροντες, quod videtur esse genuinum prae altero. Nam sic etiam in v. Ἀποκηρύττοντες scribit ἐκφέρων ἐπώλησεν. Ne dicam, quod soleant Graeci elegantiores illud participium φέροντες ex abundanti inserere.

In v. Ἀμφικτύονες editur συνέδριόν τί ἐστιν Ἑλληνικόν.

An igitur in v. Ἀλκμαιωνίδαι dicit γένος τί ἐστιν? aut similiter in Εὐνεῖδαι? Non profecto. Et tamen hoc synedrium illis multo fuit nobilius ac potentius. Ne igitur toleremus istas vanas voculas τί ἐστιν, quas plane abigit quoque MS.

In eadem voce parum est, quod Graecarum historiarum interpres Βοιωτοὶ Latine verterit *Boeotii*; praecedentia de Amphictyone quam projecte vertit? *qui et ipse populos cum regnaret ad conventus convocavit.* Quis, oro, rex illud non fecit? sed non id vult Harpocration, quod quidem notius est, quam ut ipse hic exprimam, quum omnes scriptores dicant. Similis eruditionis indicium sedet in sequenti v. Ἀμφίπολις, ubi in Latina versione potest suis offerre *Antiphontem de tributo Lenaeorum;* nec satis: etiam in erudito et elaborato isto elencho veterum scriptorum prostituere eum potuit.

In v. Ἀμφισβητεῖν difficilior occurrit locus, in verbis οἱ μὲν φάσκοντες ἐπίδικον εἶναι τὸν κλῆρον, ὡς ὄντος παιδὸς τῷ τετελευτηκότι. quae Latine vertuntur, *cum illi hereditatem controversam esse assererent, quia filius extaret mortuo.* Expositionem vocis ἐπίδικος videtur 28
ex inferiore loco accepisse, ubi ea exponitur ἡ ἀμφισβητουμένη ἐπίκληρος, ὅτῳ χρὴ αὐτὴν γαμηθῆναι, ut sic ἐπίδικον sit, de quo in ius iri debet. Nihilominus ego non capio id acumen. An quia exstat mortuo filius, hereditas controversa ideo est? et quando igitur certa et firmum iustumque successorem habet? Immo intelligerem, alii quidem dicentes legitimam esse hereditatem, et constanti iure pertinere ad eum qui filius mortuo relictus est.

In v. Ἀμωσγέπως pro vulgato ἑνί γέ τινι τρόπῳ MS. habet erudite ἑνί γε τῷ τρόπῳ, quod omnino Harpocrationis.

In v. Ἀναβάλλει egregie ostendit, et quantam possideat Latini sermonis abundantiam et quanto valeat iudicio. Scribit ibi Latine vertens, *remoratur, prolatationibus implicat, et ceu detrectat facere.* Quum leniter et liquide elaboratum hoc postremum? Nihil sane curiosius. Et quale est illud Graecum, quod ei tam molli versioni causam dedit? Nempe non aliud quam οἱονεὶ ἀναβάλλεται. Fieri nequit, quin sit magnus in hoc ingenio lepor. Sed ut ad rem: quid, sodes, novi in eo est, si ἀναβάλλει notet illa omnia tria? An non communiter

et vulgariter ita passim accipitur? Omnia Lexica id
tibi dicent: et sane tam illud *prolatationibus implicare*
quam *detrecto facere* sublegit rapiens ex Budaeo. Immo
longe alia mens est Harpocrationis, et maioris momenti
aliquid hic docemur. Nempe *ἀναβάλλειν*, quod videtur
esse activum, et est, interdum usurpari velut neutrum
passiva significatione, ut sit in moris haerere, in dilatio-
nes incidere, et velut differri. Hoc ignotum, hoc sin-
29 gulare est apud Demosthenem in Philippicis. Hoc solet
observare Harpocration, ubi verbum natura sua et usu
vulgato activum degenerat in neutrum ac plane tandem
passivum. Sic contra passivum notat rediisse in acti-
vam significationem. *Ἀποδιδόμενοι, Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ
τοῦ Σαμοθρᾳκῶν φόρου, ἀντὶ τοῦ ἀποδιδόντες.*

In v. *Ἀναγινωσκόμενος* lege observationem Maus-
saci, et considera, cur MS. Mediceus habeat *Ἡρόδοτος
ἐν βᾶ*, hoc est, *δευτέρᾳ*. Idem in v. *Ἀναγκαῖον* pro *ἀνώ-
γαιον* exhibet *ἀνώγεων*, cui dialecto similia occurrunt
alia, et notavi quaedam ad voces *Λαμπτρεῖς* et *Πάραλος*.

In v. *Ἀναθέσθαι* subest aliquid monstri. Scribit
Latina versio: *Vitam velut calculum revocare haud
licet, id est, praeteritae vitae ratione damnata, novam
instituere.* Quid aliud ab Christianis exigitur, et quo-
tidie illis inculcatur? Si id non licet, quo illi incassum
labores? Omnino negari nequit licere id Christianis,
imo etiam incumbere; sed et ineptam penitus esse hanc
versionem. Agitur enim de gentibus, quibus etsi id
ipsum quoque licuerit, tamen alia in his verbis est con-
sideratio. Sensus erat, dies priores, quos quis iam
vixit, revocare et referre et rursus agere nullius ea po-
testas est, ut quidem tesserae semel motae et traductae
reduci et revocari possuut. Reddere sibi quis pueri-
tiam vel adolescentiam quam peregit, et quidem male
peregit, nequit, etiamsi iam alio modo agere vellet. Sed
unde noster homo hausit suum *οὐκ ἔξεστιν*, quum Aldus
Maussacus et aeque MS. tantum habeant *οὐκ ἔστιν*, quod
revocavi, ut et in v. *Διαμαρτυρία, ἢν προβάλλεσθαι.* Cae-
terum his in MS. subiungitur, alia tamen manu: *ἀνα-
σκολοπίσαι τὸ σταυρῶσαι.*

In v. *Ἀναξαγόρας*, etsi iam tot annos monuerint
viri docti iusto generalius facere eos qui *μύδρον διάπυ-
30 ρον* Latine vertant *globum igneum* vel *candentem*, tamen
sic quoque id recantat noster, quod miror. Nam certe
de globo nihil est in voce Graeca, nec sol ostendit glo-

bum, sed orbem, etsi interdum aliter loquantur. Verti debebat, *massam in forma orbis ignei.*

In v. Ἀνασυντάξας quam Harpocration exponit ἄνωθεν συντάξας, Latina versio interpretatur, *qui census iterum egit*, haud dubie idcirco, quod infra in ἀπόταξις et σύνταξις tale quid occurrit, ubi συντάττειν notat imperare et imponere tributum; ac dein quia vox ἄνωθεν supra videtur poni pro rursus, iterum. At ego non video eam interpretationem Harpocrationi placituram, aut Hyperidae usurpatam; sed intelligo narrationem facti ab alto et principio deductam, qualis Hyperidae contra Polyeuctum convenit.

In v. Ἀνδραποδιστὴς MS. pro μόνον θανάτῳ ζημιοῦν, habet, μόνῳ. Sed nequeo supprimere, quod elegantissimum ab erudita manu adscriptum habet codex Goesianus, εἰ τοὺς ἀνδραποδιστὰς, τῶν οἰκετῶν ἡμᾶς ἀποστεροῦντας μόνον, θανάτῳ ζημιοῦν ἀξιοῦτε, etsi nesciam quo pignore et auctoritate.

In v. Ἀνελοῦσα occurrunt verba ἐν δὲ τοῖς Ἀττικοῖς, ubi Latine verti videmus *apud Atticismorum collectores.* Eadem loquutio exhibetur saepius in hoc libello, ut in ἐκπολεμῶσαι, in aliis locis pro eo legitur ἐν τοῖς Ἀττικιανοῖς ut in Ἀργᾶς, Ναυκραρικὰ, alibi denique ἐν τοῖς Ἀττικισμοῖς, ut in θύστιον. Quo postremo loco inductus Maussacus ad v. Ἀργᾶς et Ναυκραρικὰ (in hac quum MSS. et editi legunt ἐπὶ τοῖς Ἀττικοῖς, scias oportet non cessavisse lascivam Frisii manum, quin ederet ἐν τοῖς) ubi legitur Ἀττικιανοῖς, censuit de atticismis intelligendum, in quo paruit illi hic interpres. Nec satis: sed eodem modo Latine ubique vertit, etiam ubi occurrit ἐν τοῖς Ἀττικοῖς; negotium tanto ineptius, quod ipse Maussacus loco citato statuit inter eos esse differentiam. Sed licet haec concedamus, licet etiam praestantissimus 31 ille Valesius ei concedat, et ἀττικιστὰς dictos eos fuisse notet; certe nec Maussacus nec quisquam Atticismum mihi ostendit vel ostendet sive in voce Ναυκραρικὰ seu Ναυκρατικὰ, sive in voce ἄρπαξ: imo nec in his verbis, ut plane haec interpretatio non satisfaciat. Et certe videntur haec potius explicanda ex claro Pollucis loco libri VII. cap. 2. quem citat Maussacus ad v. ἀρκτεῦσαι. Verba sunt: Τῆς δὲ εἰσωνίας Λυσίας ἐποίησεν ἐν τῷ περὶ ἀσπονδοποιοῦ: ἐν δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ψηφίσμασι, ἃ τοῖς ξένοις ἐπί τι μέγα ἐγράφετο, ἔστιν εὑρεῖν εἶναι αὐτῷ καὶ οἰκείαν ὤνησιν. Sed male hinc concludit Maussacus Lysiam

hic dici scripsisse ψηφίσματα: quum prius comma modo ad Lysiam pertineat, reliqua nihil. Talis codex Ἀττικῶν ψηφισμάτων exstitisse videtur, unde viri docti multa videntur observasse ad Atticae linguae proprietatem, in quibus etiam saepe mentio fieri debuit regionum et urbium, et maxime formularum ab illis adhibitarum. Ut Craterus collegit ψηφίσματα, ita etiam Pericles Plutarcho teste.

In v. Ἄνετον, quum legatur ἀντὶ τοῦ τὸν ἱερὸν καὶ ἀνειμένον θεῷ τινι, quumque nuperus interpres vertat Latine *sacrum, templum, et Deo cuipiam dicatum*, apparet nihil ab eo bene perceptum. Tanto enim minus hoc loco de templo cogitandum erat, quia clare Harpocration masculinum indicat. Ἄνετον subintellige ἵππον vel ἀγρὸν, vel τόπον, vel qualemcunque aliam rem, quam solebant veteres, si res singulari modo prosperae eis evenissent, dimittere eximentes omni usui ac labori, ut Caesar equos in traiiciendo Rubicone flumine consecrasse, et vagos et sine custode dimisisse dicitur Suetonio, 32 et alii aliis. Sic Hesych. Διὸς βοῦς, ὁ τῷ Διῒ ἄνετος βοῦς. Ἔστι δὲ ἑορτὴ Μιλησίων.

In v. Ἀνήκει latet indigna et Harpocratione et vel parumper acutas in sermone Graeco aures habentibus editoribus loquutio. Legitur ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ τοῦ ἥκει. Quid precor insulsius dari potest ista repetitione articuli? An non satis abundeque supplet omnia prior vel posterior? An etiam sic loquitur in v. Ἀπολαχεῖν? non sane, sed apponit, ἀντὶ ἁπλοῦ τοῦ λαχεῖν. Itaque fieri nequit, ut non elegantissime nunc etiam Harpocrationi succurrat MS. similiter exhibens ἀντὶ ἁπλοῦ τοῦ ἥκει. Ut nunc edidi.

In v. Ἀνθυπωμόσαντο primum quaerendum est, unde noster homo receperit sex syllabas, quum Aldus et Maussacus et MS. modo habeant ἀνθυπώμοσαν. An quia H. Stephanus nonnisi ἀνθυπόμνυσθαι agnoscit, ideo vis inferenda fuit Harpocrationi? Rursus quia idem Stephanus ἀνθυπωμόσαντο dicit simpliciter capi pro *vicissim iurarunt*, ideo noster id probare debebat et Harpocrationi offerre? Res ipsa manifeste aliud docet. Etenim hoc verbum contrarium τῷ ὑπόμνυσθαι: quum scilicet ad differendam litem altera pars iurasset de iusta eius differendae causa quam praetexebat, altera pars contrario iureiuranda causam istam reddebat, certe conabatur reddere irritam: id est ἀνθυπομόσαι. Hinc est quod in Harpocratione non legi debeat ὑπεῖπαν, sed ut egregie

et sancte custodivit manum auctoris liber Florentinus, ἀπεῖπον.

In v. Ἀντεπιτίθησιν citatur ab Harpocratione Isaeus ἐν τῷ πρὸς Καλλιππίδην, quem Latinus interpres putavit convenire Latino *Callipedem.* Nonne haec egregie concurrunt?

In v. Ἀντιβληθέντας, additur talis explicatio ἀντὶ τοῦ ὑπαγορευθέντας. Hinc quum editor ultimus vidisset vo- 33
cem ὑπαγορεύω ab Budaeo explicari *sermonem excipio,* etiam ὑπαγορεύομαι observare eundem sumi active; hinc credulus ille interpretatus est etiam in Harpocratione *sermonem excipientes.* Quasi quum praesens passivum saepe pro medio accipiatur, sic quoque fieri soleat in aoristo, nunquam nisi significationis passivae. Certe nemo nisi ineptus non erubescet Lexica Graeca Latine interpretari. Quot enim hic significationes excogitari possent, quarum tamen verissima eligi nequit, nisi ipsas voces Dinarchi habeamus. Quaecunque autem vera sit, certe haec quae posita est, non nisi falsissima haberi potest. Utique alia prorsus docuit eum Salmasius ad Vopiscum.

In v. Ἀντίθεσις, licet Maussacus dicat omnes bonae notae Codices ita habuisse ὑπὸ φιλέως γνωρίμου ἕως, in nostro MS. tamen non est vestigium duarum postremarum vocum. Certe ut notavit Valesius, vox φιλέως nihil est. Propterea videndum, an non laesus nunc sit ipse Demosthenes. Nam quum is sic constituat antithesin, de illo quidem, ὁ μέν τοιγε ὑπὸ γνωρίμου καὶ τούτου μεθύοντος, de se autem, ἐγὼ δὲ ὑπ' ἐχθροῦ νήφοντος etc. sane etiam inimicus potest esse γνώριμος, ut Demosthenes Midiae, ut plane ea disconveniant, et antithesin enervent. Harpocration igitur, quantum ex scriptura codicis Medicei patet, videtur legisse in eo quo utebatur Demosthenis exemplari ὁ μέν τοιγε ὑπὸ φίλου, quibus Demosthenis verbis addit suum ἕως. Hoc certe et ad antithesin absolvendam necessarium est, et ad priscam in MSto lectionem aptissimum. Adde in v. ἐπὶ κόῤῥης.

In v. Ἀντίκυρα verba sunt, ὅτι συνέπινε παρακινοῦσι καὶ μεμηνόσι, quae interpretatur *quod deliris et insanis* 34
veratrum propinabat: vel potius non ipse, sed furatur Dalecampii versionem ex Athenaei libro XIII. pag. 586. sane pessimam. Quae enim in his mentio veratri? An vero meretrix est, quae insanis restitutam bonam mentem cupiat? Utique haec una res est, quam unaquaeque

amatori suo invidet, ut alii recte dixerunt. Nempe vero Anticyram dixerunt; quod cum deliris et insanis potaret, atque adeo fieret prorsus similis regioni Anticyrae, quam multi ex stultorum genere ob helleborum illic diversantes obsiderent.

In v. Ἀντιφῶν. Ἀπὸ τῆς φυλῆς Ῥαμνούσιος] Equidem noti satis isto nomine duo, uterque Rhamnusius, ut id dubitari nequeat, etsi Goesiano libro, in quo exprimebatur Ἀμνούσιος, adscriptum esset ἀγνούσιος, quum et id sit notum in Attica vocabulum tum apud auctores, tum in lapidibus. Sed tamen verius est omissam videri literam priorem P. ut soliti fuere nonnulli librarii in scribendo eam differre, ut libro demum absoluto eam interponerent; quae facile uno loco potuit negligi. Id me moratur, cur dicere maluerit ἀπὸ τῆς φυλῆς Ῥαμνούσιος. Neque enim Ῥαμνοῦς est φυλὴ, sed Δῆμος, et sic dicere oportuerat ἀπὸ τοῦ δήμου. Itaque nescio quid lateat.

In v. Ἄξιοι. Ἀντιφῶν ὑπὲρ τῆς εἰς τὸν ἐλεύθερον παῖδα] Goesiano exemplari adscriptum erat ὕβρεως.

In. v. Ἄξονες. Ὅταν ἐπὶ τὸ στενὸν κλιθῶσι τῆς γωνίας] *Quum in angulos inclinati oculis occurrerent.* Itane tignum quadratum, et utroque capite alicui rei innitens inclinari potest? Itane in angulos inclinari potest? Itane anguli nominantur in Harpocratione? MS. Mediceus habet τεθῶσι. Quod vel rectum est, vel ex eo
35 vulgatum. κλιθῶσι debet intelligi, nempe quum in acutam anguli partem axones sunt positi, versi et commoti: nam κινεῖσθαι καὶ μεταστρέφεσθαι alii de illis dixerunt, ut patet ex Valesianis. Certe enim, quum unus angulorum obversus esset conspectui adstantis, tres anguli apparebant, quartus ab postica latebat. Sed neque taceri debet, glossam ipsam in MS. non concipi Ἄξονες, sed Ἄξονι, ut est etiam in editione Aldina, quod ego temere mutatum opinor, quum ex verbis Demosthenis, quae citat auctor, appareat, quo respexerit in hoc dativo.

In v. Ἀπατούρια et historia eius ab Polyaeno relata nota est tabes versiculi ab oraculo editi, notus labor eruditorum in eo instaurando; et nos quoque conati sumus. Sed nec μελάγχροος, nec μελασφόρος satis omnia reconciliant, nec ad id quod in MSS. est μέλας φόνον, ex iusto conveniunt. Itaque saepe id revolventi videtur ambiguitas oraculi in eo constitisse, quod in nominibus essent habituri alter flavedinem, alter nigrum, at-

que ita MSStis monstrantibus tandem ad verum veni, Ξάνθον ἀπατήων ὁ μέλας ὄνομ' ἔσχε Μελαίνας. Etiam MS. egregie habebat τῆς Μελαινίας χώρας Μέλανθος, non τῆς τῶν Κελαινῶν χώρας Μελάνθιος.

In v. Ἀπεργασάμενος. Ἀποδοὺς ἐκ τῶν ἔργων ὧν εἰργάσατο *factis alicuius fructum quem meruerunt retribuens.* Quanta inconcinnitas? Ubi enim in Graecis mentio *alicuius?* Cur quod in Graecis singulare effertur εἰργάσατο, ille reddidit *meruerunt*? Immo in Graecis de eodem dicitur εἰργάσατο, de quo ἀποδούς. Et utique verbum ἀποδοὺς plura notat quam *tribuens*, quod misero illi videtur fuisse ignotum. Certe mox in v. Ἀποδιδόμενοι ostendit etiam synonymum esse τῷ πιπράσκειν. Unde cur non reddi potest *vendens ex operibus quae fe-* 36
cerit. Etiam Aeschinis oratio περὶ τῆς ἀποδόσεως celebratur in hoc ipso scriptore, alia notatione. Sed raram hic eius verbi significationem tradit auctor, ut notetur rationem praebens vel reddens ex operibus quae fecit, non scilicet verbis aliisve obtestationibus.

In v. Ἀπόλλων πατρῷος restitui, prout ex MSS. ediderat Aldus ac Maussacus, et ipse in MS. esse intelligebam, non prout corrigebat Meursius lib. 2. Athen. Attic. c. 12. cuius mutationem integram recepit Franequeranus, nempe ut omissa particula ὡς edatur Ἀπόλλωνα Πατρῷον αὐτοῖς πρ. quorum nihil est necessarium, nihil ab MSS. firmatur, nihil confert ad docendum. Sed inprimis peccant Maussacus et iste, quum edunt τὸν δὲ Ἀπόλλω, sine ulla iusta causa, quum et Aldus et MS. plene edant Ἀπόλλωνα. Etiam ut scias omnia, ab MS. quinque postremae voces absunt. Iam vero quod in verbis πολλῶν καὶ ἄλλων οὐσῶν nos docet Harpocration alia quoque multa fuisse Apollinis cognomina, an id ignoravit quisquam? an id debuit docere? Ego sane opinor potius voluisse significare προσηγορίαν πατρῴου contigisse apud Athenienses pluribus aliis Diis. Certe MS. non οὐσῶν exhibebat, sed εἰδῶν. An non pro θεῶν? Habes aliud in ἔνθρυπτα, item *Parnopius* in Pausania.

In v. Ἀπομάττων quum Aldus edidisset δεινότατοι ἀπομάκτητες μεγ. id nescio unde vel qui sanare voluit Maussacus scribendo δεινότατος ἀπομάκτηρ τε. Supposuit ergo per copulativam istam haec coniungi praecedentibus apud Sophoclem, quae Harpocration omisit. Sed eruditi in libro Goesiano adnotaverant δεινότατοι ἀπομακτῆρες vel ἀπομακτοί τε. Ego in MS. copulativam non extare ani- 37

madvertens, (undecunque Aldus arcessivit) non dubito scripsisse Sophoclen *Δεινότατον ἀπομάκτης μεγάλων συμφορῶν*, scil. *πρᾶγμα*, *χρῆμα*, ut solent eleganter Graeci et passim.

In v. *Ἀπὸ μισθωμάτων* egregiam operam praestitit Maussacus, dum docuit *τεμενικὰς προσόδους* sic appellari. Verum codex Mediceus inserit voculam, *ἀντὶ τοῦ γῇ ἐκ τῶν τεμενικῶν προσ.* Quasi Didymus egisset de agro ex sacris reditibus comparato: scilicet templo primum posito colligebant pias religiosorum stipes, ut inde emeretur talis ager, qui sufficeret deinde solennibus sacrificiis.

In v. *Ἀποῤῥήξαντες* notavit etiam Maussacus et Suidam et omnes manu exaratos codices habere post hoc verbum *ἀπομερίσαντες*. Id nobis adfirmavit etiam codex Mediceus. Id tamen noluit agnoscere Maussacus. Quum eius detrectationis causam non intelligam, prorsus restitui, et ex eodem libro edidi *δόντες*, non *διδόντες*. Quid an displicuit insigni viro gemina explicatio? At qui idem ab Harpocratione fieri videbis in v. *Διήλλαξεν*, *Ἐξητάσθης*, *Ὀνομάζων*, *Σκευοποιοῦντα*, *Τετύφωμαι*. Itaque quum id sic placuisse cernerem auctori nostro, non dubitavi eidem MSto obsequi in v. *Ὑπόλογον*, ubi exhibebat *οὐδεὶς ἂν ὑπόλογος βουλῇ γέγονεν*, *ἀντὶ τοῦ οὐδεμία συγγνώμη*, *οὐδεμία παραίτησις*, quum vulgo ibi ignorentur ista *οὐδεμία συγγνώμη*.

In v. *Ἀποστασίου* MS. non habebat *τοῖς ἀπελευθερώσασιν*, sed tantum *τοῖς ἐλευθερώσασιν*. Sed neque causam probavi editoris postremi contra MSstos, contra priores editiones exhibentis *ἐὰν ἀφιστῶνται ἀπ' αὐτῶν* pro *ἐὰν ἀφιστῶνται τι ἀπ' αὐτῶν*: multo minus ut in fine
38 adiiceretur *τοῖς μετοίκοις*, quae in nullo habentur libro vetere, et sponte satis subintelliguntur, quum *ἀπροστάσιον* de illis praecipue soleret dici.

In v. *Ἀποτιμηταὶ καὶ Ἀποτίμημα*, *καὶ Ἀποτιμᾶν*, *καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν*. Sic auxi haec ex MS. quum quatuor postremae voces antehac in editis non comparuissent: certe enim passivum quoque in hac periodo digessit. Et solet ab Harpocratione aut istud addi, aut formula *καὶ τὰ ἑξῆς*, ut patet in v. *Θεωρικὰ*, *Κυρία*, *Περίστασιν*. Sed et idem MS. *προῖκα ἀποδιδοῖεν*.

In v. *Ἀποψηφίζονται* non videtur ferri posse abundantia loquutionis eius *καταδικάζουσιν αὐτὸν μὴ εἶναι πολίτην*, quod Latinus effert *sententiam ferunt adversus*

eum, non esse civem. Nam si verbum ἀποψηφίζονται fuit proprium in iudicio de iure civitatis, et quidem quum id negatur alicui deberi, quum id explicatur per καταδικάζειν vel sententiam ferre adversus aliquem, palam patet, quo tendam, et nimis curiosus est qui addit αὐτὸν μὴ εἶναι πολίτην. Itaque perplacet mihi lectio libri Medicei non agnoscentis nisi simplex δικάζουσιν, ut ὅσα ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ ἐδίκαζεν, in ἐπιθέτους. Is ipse etiam citat Dinarchum κατ' Ἀρχεκράτους.

In v. Ἀπρότων nihil mutat MS. in illis ὥσπερ Ἀλησίπων: et viri docti in Goesiano exemplari apposuerant modo asteriscum. Sed quum ea vox plane nihil boni contineat, quod hodie in Graecis notum est, vide an non ea corruptam tradat coniecturam Harpocrationis, qui scripserit ὥσπερ Ἀττεσλάβων. Hi enim ut γένος ἀκρίδων noti sunt Eustathio ad Dionysium.

In v. Ἀργᾶν post finem adiecta habebat MS. codex ista: Ἀργὰς, ὁ δεινότατος παρ' ἡλικίαν ἀργᾶς καλεῖται. ἄλλοι δὲ τὸν δεινότατον καὶ θηριώδη τὸν τρόπον. καὶ μάλιστα Ἀργεῖοι τὸν ὄφιν ἀργᾶν ἐκάλουν, quum in ipso Harpocra- 39
tione habeatur ἀργᾶν καλοῦσιν, ὡς etc.

In v. Ἀργαῖος citantur Theopompi verba τὸν Ἀγγέλαον καλοῦσι ut edidit Maussacus, quum Aldus dedisset ἀγγέλεων, et noster quoque facit Latinum quendam *Angelaum.* Sed quis ignorat inter Philippi fratres fuisse Ἀρχέλαον? qui restitui debet.

In v. Ἀργυρὶς θήκη quum sic viderem editum ab Aldo, et probatum quoque ab Maussaco, etsi hic testetur etiam de quibusdam membranis habentibus ἀργυροθήκη, quod ab Franequerano ut aliquod emendationis ἕρμαιον statim adscitum fuit; sed mox etiam discerem in Mediceo MS. esse ἀργυριοθήκη, quod vocabulum vulgatae scripturae literas adaequabat, putavi eam veram et pristinam Harpocrationis manum fuisse, consentientibus ita MStis, et re ipsa exigente, quum non quodlibet ἄργυρον in eis absconderent, sed ἀργύριον nummulos nempe aliquos. Ἀργύριον quoque in MSto, non ἀργυρίδιον, ut cum Aldo Maussacus ediderunt, nec scio qua auctoritate nuper mutatum fuerit, praesertim quum et in v. Αὐτολήκυθοι noster scribat εἶχον ἐν ταῖς ληκύθοις ἀργύριον, et in v. Ἀφορμὴ, imo passim. Unde autem inducti fuerunt, ut exhiberent ἅπερ καὶ Βοιώτια γραμματεῖα ἐκάλουν, idque adiectis aliunde vocibus καὶ ἀργυροθήκας? quum omnes et

MSti et editi antea tantum habeant ἅπερ καὶ κιβώτια ἐκά-λουν. Pollux non est Harpocration.

In v. Ἀργυροκοπεῖον non legitur in MS. σημαντήριον, sed σημάντριον.

In v. Ἀργυρόπους δίφρος, antiquus non habebat ἐφ' οὗ, sed ἐξ οὗ, ut non cum participio καθεζόμενος iungatur,
40 tur, ut in v. Ἀρτάβη, ἐφ' οὗ ὀχοῦνται, sed cum verbo ἐθεώρει. Sed etiam Th. Stanleius ad Aeschyli Persas monet non puncto haec secanda ab praecedentibus, sed sola lineola, quod nescio an monitu dignum.

In v. Ἀριοβαρζάνης viri docti in libro Goesiano emendabant πολεμήσοντας, et sane MS. habebat πολεμήσοντες.

In v. Ἀρκτεῦσαι mirabar dici πρὸ γάμων τὰς παρθένους, quasi et alterae essent μετὰ γάμους, aut si intelligat καθιερωθῆναι πρὸ γάμων, imperfectum valde tempus describi: immo id incommode addi, quia in v. Δεκατεύειν ex Maussaci nota docemur circa decimum aetatis annum id fieri, quod certe erat tempus ante nuptias, et quisque noverat. Quum in MS. vidi exstare πρὸς γάμον, ut intellexerit tempestivas et nubiles vel nupturas.

In v. Ἀρκυωρὸς occurrunt vocabula ἄρκυς λέγονται, quae in editione Aldi abciduntur ab praecedentibus, ab Maussaco ita connectuntur, ut solum comma praecedat. Sed in MS. habetur ἄρκυς δὲ πάντα, qui etiam legit Κρατῖνος Θρέτταις, non Θράτταις.

In v. Ἀῤῥηφορεῖν non aliter habet MS. Mediceus, quam est editum ab Aldo αἳ τῆς ὑφῆς τοῦ πέπλου ἦρχον.

In v. Ἀρτεμισία edidi ex verissima Valesii restitutione θυγάτηρ δ' ἦν Λυγδάμιδος, nisi quod mollius haec componi poterant; nam illud Δ, unde finxerunt adversativam, maiuscula forma conceptum ut in nomine proprio convenit cum litera Λ, et sequentes literae ην non sunt longinquae ab υγ, ut videatur auctor scripsisse θυγάτηρ Λυγδάμιδος.

In v. Ἀρύμβας. Ita sane venditat se ut melius scripsisse Maussacus, tantum ex Demosthene, sequiturque
41 Frisius, etiam senserunt ita viri docti in libro Goesiano, cui adscripserant β vel μ, quum Aldus dederit Ἀρύβας. Sane MS. Mediceus non aliter legit. Et Ἀρύμβας vel Ἀρύμμας est Macedonicum nomen, Epiroticum etiam in aliis scriptoribus sine litera μ profertur. Itaque hactenus illis parui.

In v. Ἀρχαίως mutare sustinui voces illas τοσούτῳ διεξιόντας in τοὺς οὕτω, ut admodum concinne suspicabantur viri docti in codice Goesiano.

In v. Ἀστυνόμος edidit Maussacus πέντε μὲν ἐν Πειραιεῖ, ut etiam est in nupero ex Frisia proventu. Sed Aldus extulerat πέντε μὲν Πειραιεῖ, et sic quoque MS. Mediceus. Sane etsi in v. Σιτοφύλακες quoque sic scribat, ad cuius forsan exemplum haec ita formavit Maussacus, fuit tamen veteris elegantiae ibi omittere praepositionem. Videbis simile in v. Σκιράφια.

In v. Ἀσυνθετώτατον in citatione Homerica non habebat MStus, καὶ μευ ἄκουσον, ut scio exstare in Odyssea π, sed καί μοι ὄμοσον.

In v. Ἀτίμητος legitur ὡς μηδὲν δεῖν τοὺς δικαστὰς διατιμῆσαι, ubi MS. habet ὡς οὐδὲν δ. τ. δικαστὰς τιμῆσαι. Quod opinor verius. Neque enim compositum διατιμᾶν in hac parte usurparunt; ut videatur modo fuisse temeraria repetitio literarum δι in principio duarum vocum. Sic quoque Demosthenes contra Calliclem: Αὐτοὶ τὴν αἱμασιὰν προαγαγόντες καὶ τὴν ὁδὸν ἀνακεχωκότες ἑτέροις βλάβης δικάζονται καὶ ταύτην χιλίων δραχμῶν ἀτίμητον.

In v. Ἄτιμος non edidi καὶ ἀτίμους εἶναι, ut nuper e Frisia contigit, sed prout Aldus et Maussacus retinuerunt ἄτιμον, sine dubio ex fide MStorum codicum, quum et Mediceus habeat ἄτιμοι parvo discrimine: utique iste 42
singularis eo usque extendi potest, quo numerus alter. Sed neque retinui mox ἣν ἂν οὑτωσί τις φήσειεν, ut delicatus noster ex indicio Valesii; sed prout MSti dictant Harpocrationem dedisse, qui potuit memoriter haec citavisse non inspiciens Demosthenem. Unde et in sequentibus ut lector dignosceret calamum Auctoris et aliena supplementa, quae facile erat recuperare, virgulas adhibui, praesertim eiiciens post verbum δικάσασθαι insiticia ista ἀλλ' εὐαγὲς ἦν τὸ ἀποκτεῖναι, quum plene in sequentibus existant. Sed etiam MS. non habebat τὸν τούτων τινα, ut est in editis, sed τοῦτον, ut videatur innuere τοῦτον *talem aliquem*.

In v. Αὐθέντης ait Harpocration, ὁ γὰρ αὐθέντης αἰεὶ τὸν αὐτόχειρα δηλοῖ. Quae sane mirari lector debet. Si enim semper id denotat, cur contrarium et peculiare nos docet de Lysia? Quum enim Lysias aliter sumpserit, apparet non semper isto uno sensu occurrere. Certe vocula αἰεὶ non est in MSto, quam deleas licet.

In v. *Αὐτοκλείδης* codex MS. habet *Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου· Κηδωνίδην καὶ Αὐτοκλείδην καὶ Θέρσανδρον. οὗτοι παιδερασταὶ* etc. Quod certe videtur ab ipso Harpocratione venisse, quum citet ipsa Aeschinis verba, quae exstant pag. 178., quae in quarto casu protulerunt istos tres; praesertim quum ea ipsa rursus citet in v. *Κηδωνίδης*, unde patet eum locum Aeschinis inhaesisse memoriae Harpocrationis.

In v. *Αὐτόχθονες*, quum et Aldus et Maussacus edant *μόνοι γὰρ τῶν πάντων*, et in MS. Mediceo non aliter legatur, ut adeo hinc quoque fides fiat eos sic invenisse in scriptis, non intelligo, cur nuperus ediderit *μόνοι γὰρ*
43 *ἁπάντων*. Solummodo MS. idem sic auget *αὐτόχθονες ὑμεῖς ἐστὲ*, quod addi oportuerat. Paulo post amavi indicium Meursii in lib. VI. Attic. lect. c. 16. in erronea lectione sequentium *Ἐριχθόνιον καὶ Ἥφαιστον ἐκ Γῆς γεγονέναι*. Transpositionem ac medicinam eius, etsi placuerit editori Frisio, deserui, quum lenius haec sedari possunt, ut ex ipso contextu videbis.

In v. *Ἀφ' Ἑστίας* verba sunt Isaei *καὶ ὁρῶ δὲ Λάκων ἐμυεῖτο*, in quibus nullus est sapor, nisi quem Frisia dedit *et tamen intelligo quod Lacon sacris imbuebatur*. An potest aliquid acidius dari? Ergo bene est, quod Is. Vossius Catullianas notas in iuventute pangens merum sal infuderit corrigendo *σκιῷ ῥῶ δὲ Λάκων*, cui inveniendo impar erat eius senecta.

In v. *Ἀφύας* MS. Mediceus non habet *ἔστι δὲ καὶ ὀνόματα*, sed *ὄνομα*.

In v. *Βάσανος* nomen proprium quod sequitur *Ἀντιφῶν* non agnoscit MS.

In v. *Βασιλικὴ διαδρομὴ*, quae tantorum laborum, ut patet ex una Maussaci nota, et quidem ab saeculo, viris doctissimis causa fuit, praeclare omnia videor restituisse ope et interventu codicis Medicei, qui sic habebat: *ἔοικεν ἡ γενομένη διαδρομὴ τοῦ βασιλέως παρόντος οὗπερ εἷς ἐστὶ τῶν Ἀθήνησιν ἐννέα ἀρχόντων βασιλικὴ διαδρομὴ καλεῖσθαι*. Hinc egregie intelligebam, quantopere hic se fatigassent malae manus interponendo *ἀφ' οὗ*, mutando *καλεῖται*, tum transponendis vocibus, quum nihil aliud agendum foret, nisi ut *οὗπερ* mutaretur in *ὅσπερ*.

In v. *Βάταλος* illa verba *μή ποτε οὖν ἔνθεν τοὺς κιναίδους βατ. καλοῦσι*, non videntur bene se habere. Etsi enim sic quoque in v. *Διαμαρτυρία* loquatur, *μή ποτ' οὖν*

ἐν ταῖς δίκαις κεκώλυνται etc. attamen non video qui verti in hunc sensum possint *indeque forsan* etc. duntaxat enim ἐνθένδε aut ἐντεῦθεν scribi oportuit, ut in v. *Εὐ-* 44
ρυβάτης, καὶ ἐντεῦθεν τοὺς πονηροὺς Εὐρυβάτας καλεῖσθαι, aut μήποτε τοὐντεῦνθεν.

In v. *Βεβαιώσεως* putavi commodissime et molliter omnia restitui in verbis illis defectis et mirifice vexatis ἂν ἕτερος μὲν ἀμφισβητῇ, τοῦ προθέντος δὲ μὴ βεβαιοῖ, ut ediderunt distinxeruntque Aldus et Maussacus; ubi quum Meursius et Valesius consensissent in πραθέντος, Valesius ut porro succurrerit nescio, Meursius in Atticis Lectionibus VI, 20. quum mutilum quoque locum esse animadvertisset, ita conatur sanare, ἀμφισβητῇ τοῦ πραθέντος, ὁ πωλήσας δὲ μὴ βεβ. Viri docti in Goesiano libro inscripserant ὁ δὲ πωλήσας. Id non placuit nupero editori, unde supposuit [ἕτερος] δὲ μὴ βεβ. non alia in parte laudandus aeque, ac in eo, quod virgulis incluserit suppositiam vocem. Nec enim est ea magis Harpocrationis, quam aliorum πωλήσας. Nec ab Harpocratione duplicatur ἕτερος, ut patet in v. βουλεύσεως, τὸ μὲν γὰρ . . . τὸ δ' ἕτερον. Itaque mitius, quum posset, agi oportuit, quod opinor feci legendo ἀμφισβητῇ τοῦ πραθέντος, ὁ δὲ μὴ βεβ. Nam una ista litera tantum intercidit quocunque fato equidem ignoto. Is autem est communis Graecismus, ut voci ἕτερος in uno respondeat in altero ὁ, ubi de duobus agitur. In v. *Ἐπώνυμοι*, οἱ μὲν δέκα τὸν ἀριθμὸν, ἕτεροι δὲ δύο καὶ τεσσαρ. etc. Item in *Κεραμεικός*.

In v. *Βουλαία* MS. Mediceus non referebat *Μαρτύρομαι τὴν Ἑστίαν*, sed *Μαρτύρομαι γὰρ Ἑστίαν*.

In v. *Βουλεύσεως* ex illis verbis τοῦ μὲν οὖν προτέρου deleri vult MStus liber tertiam vocem; nec sine specie. Non enim est collectio, sed sermo eius qui progreditur ulterius in illustrando, et qui huc usque egit de ipsa re, nunc inspicere vult de loco.

In v. *Βούτης* singularis videtur locus, quum scribitur *qui a Bute descendebant*, (quas voces vides sublectas ex Nota Maussaci ad sequens βοώνης) βουτάδαι *dicti sunt; et* ἐτεοβουτάδαι *veri Butae posteri*. Quid igitur? an qui ab Bute descendebant, non erant veri Butae posteri, aut alii ac diversi ab illis? Sane ea varietas quidem perridicula est. Et tamen negari nequit, eadem dici in Graecis. Sed vide, quam facili ratione ea labem contraxerint. Nam MS. Mediceus non habet καὶ οἱ ἀπὸ

τοῦτόυ, *βουτάδαι*, sed *καὶ ἀπὸ τούτου βουτ*. unde maxima sententiae differentia. Nempe dicit Harpocration ab isto Bute appellatos esse Butadas, sacerdotes scilicet sequentis aetatis, in honorem eius et memoriam sic dictos, qui utique non erant ex posteritate eius, licet appellatio ista id videretur eis tribuere: sed qui vere originem ab illo ducebant, illi se appellabant ideo ad distinguendum *Ἐτεοβουτάδας*, ut de illis etiam suo loco iterat auctor. Omnes qui successerunt in istud sacerdotium, Butadae dicti; sed qui vere ex sanguine huius erant, solebant dici Eteobutadae. Quin etiam idem MS. *οἱ ἀπόγονοι τούτου*, non *τοῦ Βούτου*. Sed praeterea quoque is ipse liber habet *εἰ ἐτεὸν σός εἰμι*, non *εἰ ἐτεὸν ἔτι σός εἰμι*. Nec mala admonitio. Quem enim locum in carmine Homerico habiturus esset iste verborum ordo? Novimus in Odyss. *π*, 300. *εἰ ἐτεόν γ' ἐμός ἐσσι*. et eiusdem operis *ι*, 529. supplicans Neptuno Cyclops *εἰ ἐτεόν γε σός εἰμι*. Sane hunc locum innuerit Harpocration: et hinc utique foret reparandus.

In v. *Βωμολοχεύεσθαι* quum Maussacus ex Aldo edidisset *καὶ ἔπειτα, ἵνα μὴ πρὸς τοῖς βωμοῖς πανταχοῦ* etc. idem postea in Appendice monuit versus Pherecratis
46 ita distinguendos: *Κ' ἔπειτα, ἵνα μὴ πρὸς τοῖσι βωμοῖς πανταχοῦ*. Id probe adscivit nuperus e Frisia editor. Nec culpo, siquidem haec vera scriptura sit, in qua nimis plane *βωμολόχου* origo et officium ostendi videtur. Certe MS. Mediceus legit *πρὸς τοῖς ναοῖς*, unde constaret optime et versus et sensus *Κ' ἔπειτα, ἵνα μὴ πρὸς τοῖς ναοῖσι πανταχοῦ*.

In v. *Γάνος* non sustinui discedere ab scriptura Aldini codicis *Γάνος θηλυκῶς καὶ Γανιάδα*, quum Meursius reponeret *Γανίδα*, quomodo in Aeschinis oratione offendebat. Nam et *Γάνις* dici potuit quoque *Γανιάς*, et Harpocration potuit in tale exemplar incidisse. Modo non et sic scripserit. Certe aut Harpocration nobis abutitur, aut editores, dum persuadere volunt in oratione Aeschinis *Γάνος* occurrere *θηλυκῶς*, *foemineo genere*, quum in accusativo ponatur *Μοργίσκην καὶ Γάνος*, ut citavit Meursius. Non taceo sane, MStum Mediceum habere *Γάνος καὶ Γανιάδους*, sine voce *θηλυκῶς*.

In v. *Γεννῆται* verba sunt *τὰ μὲν πρῶτα καὶ μάλιστα μέρη*, in quibus nequivi ulterius cernere illud *μάλιστα* sic splendens in omnibus editionibus, praesertim quum veniam daret codex MStus, in quo legebatur *μέγιστα*.

Etiam viri docti correxerant μέγιστα in Goesiano exemplari, ut et Valesius ex Suida confirmabat. Mox non intelligo, quo patrocinio postrema editio legat τριττὺς καὶ ἔθνος καὶ φρατρία, quum illae voces καὶ ἔθνος non exstent in editione Aldi, non agnoscat MS. idem codex, sed neque etymologus in loco, quem citat Valesius. Tantum quia Maussacus in nota scribit debuisse addi ἔθνος, ut infra in voce τριττὺς, id scilicet satis est ad voces alienas sic inferendas auctori nostro? Atqui 47
etiam quum ille dicit Τριττὺν, non addit ἔθνος, sed ἔθνη. Ego quidem contempsi. Etiam MS. αἱ ἱερωσύναι αἱ ἑκάστοις.

In v. Πέῤῥα nescio qui maluerit exhibere ἤτοι οὖν ταυτὸν τὸ τῷ ὑπὲρ Κτησιφ. et id sequi novissimus editor, quam ex Aldo repetere ἤτοι οὖν ταυτόν ἐστι τῷ ὑπὲρ, quod est etiam in MS, et sine mora restitui debet Harpocrationi suum etiam in hac editione, ubi omissum verbum substantivum.

In v. Γεωφάνιον fere ad lectionem MStorum Maussaci servat Mediceus Ευφορος δεδήλωκεν ἐν τῇ ϑη, ita ut voces περὶ χωρίων omittat; quas omnino non credibile est ab Harpocratione venisse, quum Ephorus non publicarit tale scriptum, cuius index erat περὶ χωρίων, sed in historia sua id memoravit, perinde nunc citatus, ut in v. Δάτος. unde patet in libro quarto historiae eum egisse de Thraciis oppidis, quomodo intelligi etiam debent verba auctoris nostri in v. Αἶνος, quae Vossius de Historicis Graecis pag. 56. scribit se legere, sed non quo modo et sensu. Haec igitur mea est sententia, licet reliquerim vulgatam. Sed ut pateat quam sint luxata haec verba, operae est audire sequentes haec verba voces in MSto, quae sic habent: Γηπέδων. Δείναρχος, ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου. Γηπέδων ἔφορας καὶ χωρίων. Πλάτων γοῦν etc. An voluit Γήπεδον ἐστι τόπος καὶ χωρίον?

In v. Γναφεὺς quam prave intelligi debeant haec Graeca, patet ex Latinis illis: *Veteres Attici id nomen per κ efferebant κναφεὺς, commune autem per γ.* Habebant ergo veteres Attici aliud quod sic efferebant, aliud commune inter ipsos et Graecos alios, quod per γ. Longe melius a MSto abigitur vocula δὲ post vocem κοινόν. Sic sensus est: id veteres Attici per literam κ 48
dicebant, quod commune inter omnes reliquos Graecos dicebatur per γ.

In v. Γραφεὺς non legitur in MSto καὶ γράφειν τὸ ζωγραφεῖν ἔλεγον, sed καὶ γράφειν δὲ τὸ ζωγραφεῖν ἔλεγε, nempe is ipse Demosthenes, etsi quidem et omnes fere alii sic locuti sint.

In v. Γρυπάνιον pro his verbis σεισμὸς γέγονε legitur in MS. Mediceo σεισμὸν γεγονέναι φησιν. In quo vix colligo quid statui debeat, quum et in Etymologico haec verba sic legantur σεισμός φησι γέγονε. Equidem quod hic occurrit εἰπὼν φησὶ, non est pleonasmus, a quo Harpocration abhorret, quin saepe illi exciderit περί τινος λέγων φησί. Quin immo derelictis his statui debet rectissime legi in MSto, et explicanda ea priora tanquam verba Harpocrationis, quum postrema tantum sint Melanthii verba, hoc modo: *Melanthius* (sed MS. habet Μελάθιος) *libro secundo Atthidos narrans terrae motum contigisse dicit*; καὶ ἔγρυπεν ἡ γῆ. Ita vides nihil ab prioribus intellectum. Notavimus similem confusionem supra in v. Ἄμιπποι.

Sequitur in eiusdem vocabuli expositione, Μή ποτε δ' ἐμφαίνουσιν οἱ συγγραφεῖς ὡς γινομένης etc. quae sic vides intelligi ab Latine loquentibus. *Sed vide num scriptores illi indicare velint, in terrae quassationibus fieri aliquam circa solum incurvitatem.* Profecto id non opus fuit moneri ab Harpocratione; id clare illi dicunt tam in remotis γρυπάνιον ποιεῖ quam proximis ἔγρυπεν ἡ γῆ: etiam in propinquioribus, quum ut tenerius lignum incurvatum remittitur, sic terra quasi tumorem intus concipiens incurvat superficiem, quae mox aperitur et diffringitur. Hoc omnia igitur manifeste
49 dicuntur in prioribus. MS. habebat μή ποτ' ἐμφαίνουσιν οἱ συγγραφεῖς γινομένης, quae parum iuvant. Sed vult innuere Harpocration, an non utique de ista terrae curvitate intelligi debeant eorum auctorum verba, prout intellexit tantum interpres Latinus; verum de tali, quae manet, ubi terra post motum finitum non iterum complanatur, sed verrucae aliquid aut colliculi relinquit, qui deinde semper existat.

In v. Γωνιασμὸς verba sunt Lysiae, ἔστι δὲ κάμψαντι τοῦ τείχους γωνιασμός. Ea Latinus interpres ut intellexerit, aperiunt verba eius, *Iter flectenti ad sinistram angulus est parietum concurrentium.* An potest alius angulus, maxime acutus, supponi, nisi ubi parietes vel lineae concurrunt? ut lepida stultitia sit in hoc supplemento. Et cur non *muri* suffecit, ut in Διὰ μέσου τεῖχος?

Sed hos parietes concurrentes adscivit ex H. Stephano et Aemilii Porti Suidam vertentis imitatione. Praeterea ubi supponuntur in Graeco parietes? Ne dicam, qualem locum concipiat privataene domus, an plateae aut alterius? Certe *iter* concipit, ut ne cogitet Latinus lector exigua, quod iter nuspiam quoque in Graecis exstat: cur non currum aut navem? sed et *iter* istud accepit ab Porto. Ita est tale hominum genus, qui omnes nugas concoquere, intelligere et commentari et interpretari sciunt. Itaque ut adiuvemus magnos horum hominum conatus, tu scias, bone lector, in MS. Mediceo esse τοὺς τοίχους, ut agatur de eo, qui flectit parietes et eos circumit, ut ex Archilocho πρὸς τοῖχον ἐκινήθησαν ἐν παλινσκίῳ, in hac voce, ubi Frisius interpretatur *victi sunt*. Γωνιασμὸς non magis est angulus, qui γωνιὰ dicitur, quam γυναικειασμὸς est mulier. An infra ἡμιολιασμὸς erit sesquialter et ipse ἡμιόλιος? Curvaturam fere melius interpreteris, et flexurae quoddam instar.

In v. Δάοχος praeclaro augmento exhibetur in MS. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος, quum de isto agatur in 50 oratione pro corona p. 354, et ita soleat saepe illam orationem citare Harpocration. In qua parte tamen ridiculus lusus est Latini interpretis, qui in v. Ἐκμαρτυρία postquam interpretatus est *Demosthenes oratione contra Stephanum*, tamen in elencho scriptorum orationem ὑπὲρ Κτησιφῶντος vulgo inscriptam περὶ τοῦ στεφάνου innui in v. ἐκμαρτυρία confitetur. Quae stupida varietas non aliunde existit, nisi quod in Harpocratione illic legitur κατὰ Στεφάνου, quum in MSto Mediceo manifeste pateat περὶ στεφάνου.

In v. Δαρεικὸς non legit MStus liber ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου βασιλέως, sed notabili etiam accessione ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου τινος παλαιοτέρου βασιλέως, quam restituere Harpocrationi non dubitavi.

In v. Δατὸς satis commode editum fuit a viris doctis Μετωνομάσθη μέντοι ἡ πόλις τῶν Δατηνῶν, Φιλίππου τοῦ Μακεδόνων βασ. sed dubito an ex fide antiquorum codicum. Nam certe MS. Mediceus habet Μετωνομάσθησαν: quam numeri mutationem forsan non intelligentes ita correxerunt, quum ea clare nos deducat ad veram et integram scripturam, quam fuisse hanc opinor, Μετωνομάσθησαν μέντοι ἡ πόλις τῶν Δατηνῶν Φίλιπποι, Φιλίππου τῶν (nam et sic MS.) Μακεδόνων βασ. Quid enim magis inconcinnum, quam indicare appellationem urbis

mutatam fuisse, et quomodo ea mutata fuerit, subiicere? Videndus autem de hac re Appianus.

In v. *Δειπνοφόρος* voces *αἱ τῶν κατακεκλειμένων παίδων μητέρες* reddit interpres *filiorum accumbentium matres*. Quomodo igitur is excepit Graeca? certe non ut vulgo legitur, sed vel *κατακεκειμένων* vel *κατακεκλιμένων*.
51 Sed est aliud non minus propinquum verbum *κατακεκλεισμένων*, ut in v. *Κατῳκοδόμησεν*, *ἀντὶ τοῦ κατέκλεισεν εἰς οἴκημα*. Ita hic dicuntur matres inclusorum liberorum, Valesio docente puellas vel filias fuisse ex Pausania n. *κανηφόρους*, non filios.

In v. *Δέκα καὶ Δεκαδοῦχος* sunt verba inepta *κατὰ τὴν κατάλυσιν*, quae noster interpretatur *quum abrogatum esset imperium*. At Graeca illa notant *dum abrogatur illis imperium*, in abrogatione imperii, ut *καθ' ἡμᾶς*, in v. *Δίοπος*. quod praeterquam nugatorium, etiam est falsum, nec valde remotum ab loquutione *ἐπὶ τῶν τριάκοντα*, in v. *Θηραμένης*. Sed egregie MS. legit *μετὰ τὴν κατάλυσιν*, ut loquuntur et Isocrates et Lysias apud Maussacum, et omnino universi, et noster in v. *Θίμβρων*, unde sic edere non dubitavi.

In v. *Δεκαδαρχία* pro verbo *κατασταθείσας* MS. habet *κατασπαρείσας*. tum idem *ἐν ἕκτῳ Φιλιππικῷ*, non *Φιλιππικῶν*.

In v. *Δεκατεύειν* MS. non habet *ἐδεκάτευον*, sed *ἐδεκατεύοντο*. Mox etiam *τὰς δεκάτας τῶν περιγινομένων τοῖς ἱεροῖς καθιεροῦν*, non *τοῖς θεοῖς*: an intelligit decimas proventuum ex sacris agris omnino adolendas esse diis, non in templa, non in sacerdotes impendendas?

In v. *Δεκατευτὰς*, non ausus fui sequi postremum editorem et interpretem, qui exhibuit *ὅτι δὲ ἦν τέλος ἡ δεκάτη*, ut videtur, ex Polluce, quum et Aldus et Maussacus et Meursius lib. III. Attic. lection. 2 et MS. Mediceus legant *τελώνιον*, quo notantur non modo vectigal fuisse decimam, sed tale, quod soleret conductoribus et mancipibus vendi et elocari, ut illi simul integrum solverent reipublicae, et rursus inde per partes colligendo lucrarentur, ut in *Μετοίκιῳ* infra agnoscit *τελώνην*.

In v. *Δερμηστὴς* (nuperrimus sine causa edidit *δερ-*
52 *μηστὴς*) non intelligo, cur ediderit imperfecte *μή ποτε δὲ μᾶλλον ἂν ὅς τις*, quum et Aldus et Maussacus habeant *μᾶλλον εἴη ἂν ὅς τις*. MStus autem *μᾶλλον ἂν εἴη*, ut saepe solet scribere.

In v. *Δευσοποιός* legitur ex mutatione, ut opinor, Maussaci *ἔμμονον καὶ ἀνέκπλυτον*, quale et H. Stephanus ex Polluce notavit, quum Aldus dedisset *ἀνέκλυτον*, quod etiam retinet MS. Mediceus. Unde dubito magisne probari mereatur sententia Maussaci, an retinenda potius vulgata, quum non utique de eluendo agatur, et vere *δυσέκνιπτος* intelligatur, sed de quocunque modo obsolescendi et evanescendi; an denique scribendum *ἀνέκλουτον*, quod certe idem est, et nulla mutatio. Etiam MS. habebat *Πλάτων διασαφεῖ ἐν δεκάτῳ πολιτείας*, non *πέμπτῳ*.

In v. *Διαγορεύων* legitur in MS. *ἰδίως κέχρηται διαγορεύειν ἀντὶ τοῦ διάφορα και ου τ. α. λέγειν*: et deinde *τὸ διαγορεύειν τῷ συναγορεύειν, ὥσπερ καὶ τὸ* inversa vice verborum. Sed ut notam bonitatis, qua censeri exemplar istud MStum debet, habeas certissimam, in eo mox legebatur plene *τὸ συμπολιτεύεσθαι τῷ διαπολιτεύεσθαι*, quas postremas voces quum omisisset Aldus, Viri docti in Goesiano codice adscripsissent *ἀντιπολιτεύεσθαι*, Maussacus in suis MStis etiam non advertisset, Valesius ex ingenio apposuit, postremus editor uncis inclusa inseruit contextui, nunc plane vindicata demum sunt auctori suo.

Vocem *Διάθεσις* quum sic egregie manifesteque ex Isocrate doceat Harpocration *ἀντὶ τῆς πράσεως* usurpatam fuisse Graecis, nequeo me continere ab nobili alio exemplo pessime huc usque intellecto producendo; quo certissima haec significatio demonstratur. Is locus est 53
in fragmentis Scymni Chii ab Cl. Theod. Rycquio nuper editis pag. 576, ubi versiculi leguntur *ὁ Τύρας ποταμὸς Βαθύς τε ὢν εὐβότανος ἐστὶ ταῖς νομαῖς Τῶν ἰχθύων διάθεσιν ἐμπόροις ἔχων*. Hos interpretatur L. Holstenius: *amnis Tyras Profundus herbidusque alendis piscibus, Situque mercatoribus percommodo.* Quod cum legerem, haerebam in illo herbido fluvio et quidem alendis piscibus, quum nescirem herbas etiam fluviorum ad hanc rem requiri: haerebam in situ illo Tyrae, qui describi deberet ab situ mercatoribus percommodo, magis scilicet, quam reliqui fluvii in eodem tractu et litore. Sic prave *διάθεσιν* spectabat Holstenius et *νομάς*, quum Scymnus intellexerit *amnis Tyras Profundus herbidusque pecudum pascuis Et piscium mercatui dans copiam.* Nam et videtur scripsisse *Τῶν τ' ἰχθύων*. An vero Phrynichus in Tragoedis (nam perperam vertunt *Tra-*

goediis) dixerit *τῇ διαθέσει τῶν ἐπῶν*, ut ibi notaverit *διοίκησιν*, et ut nuper verterunt *ipsa carminum dispositione*, licet dubitare, quum longe alio sensu usurpet Diodorus Siculus lib. xv cap 7. *Διονύσιος εἰς τὴν Ὀλυμπιακὴν πανήγυριν ἐξαπέστειλε τοὺς εὐφωνοτάτους τῶν ὑποκριτῶν, διαθησομένους ἐν τοῖς ὄχλοις μετ᾽ ᾠδῆς τὰ ποιήματα*, ubi certe ipsam exhibendi et modulandi rationem notat.

In v. *Διαιτηταὶ* quae dicuntur, concludit auctor *λέγει δὲ περὶ αὐτῶν Ἀριστοτέλης, Ἀθηναίων πολιτείᾳ*, ut quidem edidit Maussacus post Aldum, et sic quoque haec editio: sed quae posterior antecessit, delevit distinctionem. Male dicam an bene? Certe edi opportuit *Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολ.* ut est clare in MS. quum semper fere addat praepositionem, ut mox in *Διαμε-*
54 *μετρημένη*, ubi addunt pronomen *τῇ*, quod non est in MS.

In v. *Διαμαρτυρία*, quum Aldus manca et truncata edidisset verba *εἰσαχθῆναι τὴν δίκην εἰς τὸ δικαστήριον ἢ οὐκ εἰσαγώγιμος*, fere eodem tempore et Maussacus edidit et Andr. Schottus in Observationibus I, XIV. supplevit ex Suida *εἰσαχθῆναι τὴν δίκην εἰς τὸ δικαστήριον, ἐξῆν τῷ βουλομένῳ διαμαρτυρῆσαι, ὡς εἰσαγώγιμός ἐστιν ἡ δίκη ἢ οὐκ εἰσαγ.* Nescio an sufficiat. Sufficit equidem ad sensum; de manu Harpocrationis aliter testatur MS. Mediceus, qui et illa integre exhibens, praeterea scribebat *ὡς εἰσαγώγιμός ἐστιν ἡ δίκη εἰς τὸ δικαστήριον ἢ οὐκ* etc. quod ego certe verum opinor.

In v. *Διαμεμετρημένη ἡμέρα* habet MS. *Σκεπτέον δ᾽ ἐν τῷ παρ᾽ Ἰσαίῳ*, non *σκεπτέον τὸ παρ᾽ Ἰσ.*

In v. *Διεκωδώνισε* non legitur in MS. *ἀπὸ τῶν δοκιμαζόντων τὰς μαχίμους ὄρτυγας*, sed *διωκόντων τοὺς μαχ.*

In v. *Διϊπόλια* leguntur haec verba *ἑορτή τις ἦν Ἀθήνησι*, tanquam tempore Harpocrationis fuissent resecrata et abolita, ut nonnullae dignitates, sic et sacra vetusta; quod non solet ostendere in aliis festis. Sed ab MS. Mediceo aberat verbum *ἦν*, ut videtur, summo iure.

In v. *Διοικεῖν* fit citatio *Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς*, quum MStus habeat *ἐν ε^ω^ Φιλιππικῶν*, hoc est, *πέμπτῳ*: ut mox in voce *Διοπτεύων* non habet MS. *Δημοσθένης ἐν τῷ εἰς τὴν Λακρίτου*, ubi viri docti in libro Goesiano notaverant *πρὸς τὴν Λακρίτου παραγραφὴν*, (et istud *πρὸς* venerat quoque sub calamum Valesio) sed *Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Λακρίτου*, quae procul dubio sunt ipsa Harpo-

crationis, ut patet ex v. *Μένδη*. Tum etiam MS. idem non habebat *Δίοπος*, sed *Δίοπτος*, ut sane ex Galeni Glossis Hippocrateis notavit Valesius. 55

In v. *Δοκιμασθεὶς* MS. liber habebat *μηδ' ἡντιναοῦν ἀρχὴν εἶχον*, non *ἦρχον*.

In v. *Δόσις* scribitur *ἰδίως μὲν λέγεται*, ubi media vocula nullam affert causam cur illic ponatur, et recte eam MStus liber hinc expellit.

In v. *Δρύμος* haec habentur ut Aristotelis verba *Ἔπειτα Δρυμὸν ἂν Ἀττικὸν, καὶ ἕτερον Βοιώτιον*, in quibus nihil video, quid operetur vocula *ἂν*, et certe omittitur penitus in Latinis. Imo et tantundem patet, cur Harpocration hanc citationem addiderit. Sed praeclare MS. *ἓν*, quod ideo non fui cunctatus in contextum recipere, non tantum ex perpetua Graecorum ista copulatione *τῶν ἑνὸς καὶ ἑτέρου*, qua utitur etiam Harpocration in v. *παράστασις*, sed vel maxime, quia Harpocration ideo post Demosthenem citat quoque Aristotelis haec verba, ut inde doceat genus quoque in ista appellatione mutatum; quae quum sit sententia Harpocrationis, in vulgata depravatione prorsus exstinguitur haec eius significatio.

In v. *Δυσαύλης*, quod vidit et notavit Meursius VI Attic. lect. cap. 19. non *βαβοῖ* legendum, sed *βαυβοῖ*, id probe confirmat MS. Mediceus; qui etiam *Δήμητρα* recte habet, non *Δήμητραν*. Quin etiam in eo legebatur *Παλαίφατος δ' ἐννάτῃ Τρωικῶν*.

In v. *Δωροξενία* cur proferunt amantque omnes editiones *ἀποφευγέναι?* Sic Aldus, Maussacus, sic Frisius: quum MS. etiam manifeste habeat verum *ἀποπεφευγέναι*, prout iam correxerant viri docti in codice Goesiano.

In v. *Δώρων γραφὴ* concinnius videtur legi in MS. *Δείναρχος μὲν καὶ λόγον τινα*, ubi vulgo *Δείναρχος οὖν λόγον μέν τινα*.

In v. *Ἑβδομευομένου* scribit Harpocration *τὰς ἑβδομάδας καὶ τὰς δεκάτας*, et has postremas aliquot locis confirmat, imo etiam ipse auctor rursus infra in v. *Ἐνδεκάζοντας*, ut dubium non sit eos ita vocavisse: sed tamen MS. Mediceus legit *τὰς δεκάδας*, quas certe potuit auctor hic adhibere maluisse aeque ut *ἑβδομάδας*. Est autem operae pretium conferre notam Maussaci, prout in ipsius editione concipitur, cum ea prout in Frisici interpretis editione consuitur inscite et violente; et ne quid nugarum et stultitiae et audaciae requiri queat, sustinuit iste homo edere *πιστεύοντες ἤδη μᾶλλον τῇ σωτη-* 56

ρίᾳ, quum non in MStis, non in prioribus editis appareat istud insitivum μᾶλλον, tanto absurdius, quum ne ipse quidem Maussacus in verbis Aristotelis, quae ab eo citantur, agnoscat.

In v. Ἐγγυθήκη exhibetur et in exemplaria admittitur coniectura Maussaci ἤ τι τοιούτων οὐκ ἀλλότριον, quum Aldus corrupte edidisset ἤτοι τούτων. Sed sciri oportet in MS. Mediceo plane legi ἤ τι τούτων. Praeterea quum et Aldus et Maussacus ediderint ἐπιτήδειον εἶναι, postremum hoc verbum reiecta omnium auctoritate postremus e Frisia editor expulit non sane probabili causa, nisi quod eius versio satis indicet eum nescisse quo referri deberet id ipsum: sed constructio est εἴη δ' ἂν σκεῦός τι πρὸς τὸ ἐπιτήδειον εἶναι ἐπικεῖσθαι κρατῆρας ἢ λέβητας ἤ τι τούτων οὐκ ἀλλότριον.

In v. Ἑδωλιάσαι quum edidisset Aldus (ut habet quoque Maussacus) ἐπὶ τοῦ καθέζεσθαι, viri docti in codice Goesiano annotaverant ἀντὶ, ut et fecit Valesius ex Etymologico.

In v. Ἔθνος solet ad explicationem eius edi μέγα καὶ
57 πολυάνθρωπον γένος: nec male, quum ἔθνος etiam de aliis dicatur, quam hominibus, perinde ut saepe *populus* apud Latinos. Sed quum ea consideratio Harpocrationis non fuerit, qui solum docere voluit, quam varie ea vox respectu hominum usurpetur, vel potius quam praeter illud nationis generale adhuc particulatim sumatur de portionibus civium iu populo, opinor longe rectius legi in MS. Mediceo πολυάριθμον. Qui probat mox quoque fidem Aldi et Maussaci, dum edunt τί πονηρότατον νομίζεται, quod postremus mutavit in νομίζετε: ac licet Valesius id monuerit ex Suida, et ante Valesium Meursius lib. 3 Attic. lect. cap. 15 ex ipso Demosthene, tamen non tractamus Suidam, aut ipsum Demosthenem, sed Harpocrationem, qui sic scripsisse potuit, et utique sententia perinde bona.

In v. Ἑκατομβαιών, MS. Mediceus non habet Ὑπερίδης ὁ τοῦ Ἀμφίωνος, sed Ἀφίωνος.

In v. Ἐκμαρτυρία, non legitur in MS. Δημοσθένης τε ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου, sed Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου.

In v. Ἐκ περιουσίας habet MS. ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος μου κατηγορεῖ, ubi vulgo quintam voculam neglexerunt.

Ἐκ προαγωγῆς. Ita edidi cum Aldo et Maussaco potius, quam cum postremo ἐκ προσαγωγῆς, qui in eo etiam morionem agit, quod sic citet notam Maussaci Ἐκ προσαγωγῆς] *Quidam codices ἐκ προσαγωγῆς habent ut Suidas,* tanquam ita stultus ac stupidus fuisset Maussacus, ut notaret id, in quo nulla est differentia vel notandi causa. Perperam vero apud Suidam scribi ἐκ προσαγωγῆς, et vel ab ipso vel ab descriptoribus eius non intellectum fuisse illud ἐκ προαγωγῆς, inde patet, quod προσαγωγὴ non procedat ad necessitatem usque, 58
quam in προαγωγῇ agnoscit Harpocration, sed tantum ad delectationem et voluptatem, ut in verbis Thucydidis ab Maussaco ad v. Λογοποιός allegatis, ὡς λογοποιοὶ ξυνέθεσαν ἐπὶ τὸ προσαγωγότερον. Sed neque H. Stephanus illuc eam loquutionem trahit, sed, ait, accessione sensim accrescente, ut sumpsit eam explicationem ex Budaeo in commentariis, non aliter illic verba Demosthenis contra Aristocratem citante et explicante, quae tamen ipsa, ut opinor, et legit et explicuit aliter Harpocration, ut docent eius MSsti, haud dubie melius. Agitur enim de eo qui ex necessitate cogitur amicus esse, non ex ingenio et indolis propensione et simpliciter, quia sic placet, sed ἐκ προαγωγῆς, ex ratione eum cogente, quia putat vires vestras esse magnas, quia νομίζει δύνασθαι ὑμᾶς. Haec cogitatio vestri status, ut considerat Harpocration, est necessitas illum compellens, quam et mox illustrat vocans metaphoram, non ut lepide noster Frisius edidit, ἀπὸ τῶν οἰχομένων (quae lepidius vertit *a proficiscentibus*, quod ideo facit, quia in illo et omnia καλὰ et notitia Graeci sermonis οἴχεται) sed ἀπὸ τῶν οὐχ ἡμένων. Id foret ab illis quae non quiescunt et desident (aliquoties Hesychii ἥμενος explicatur καθήμενος) sed quae coguntur se commovere, quia ante funibus sunt alligatae ex proiecturis: quasi intelligeret machinas vel alias quascunque, vel quae in tragoedia Deos commovebant. Sed videndum, an non scripserit Harpocration ἡμμένων, ut innuat petitam tralationem ab illis, qui sponte non sunt incensi, non ardent nec flagrant ad aliquid suscipiendum, sed trahuntur ab quibusdam proiectis, quae antea vinculis et tormentis fuerunt adstricta, non secus ac quaedam νευροσπαστούμενα. Habes Λαμβάνοντες ἡμμένας λαμπάδας in v. Λαμπάς. 59

In v. Ἐκφυλλοφορῆσαι MS. non legit ἐπεσημήνατο,

quod tempus sane non convenit, sed ἐπεσημαίνετο, quod est opportunissimum.

In v. Ἐλάτεια voces Demosthenis non referebat codex MS. in quarto casu Πανδοσίαν καὶ Βούχεταν καὶ Ἐλάτειαν, sed in primo casu Πανδοσία καὶ Βούχετα καὶ Ἐλάτεια, quomodo prorsus citata fuisse ab Harpocratione ostenditur in sequentibus, quibus dicit in nonnullis melius scribi Ἐλάτρεια, non autem Ἐλάτρειαν, quod servavisset, si in prioribus quartum casum incepisset adhibere.

In v. Ἐλαφροτάτους sequitur mox in MS. Καὶ ἐν ἐπαίνῳ *Etiam in laude*, quum vulgo prior vocula omittatur, unde hic locus utique recte incipit. Ita in sequenti voce MS. videtur bene mutare μή ποτε καὶ παρὰ τὸ ἐλεὸν, non δὲ, ut editur. Nesciebam autem Harpocrationis tam fausta fuisse fata, ut incideret in viros tam subtiles, ut quum Aldus edidisset mox κατὰ τὸ ἐναντίον τῷ βαρ. hoc tenue etiam sic adverteret Maussacum, ut mutaret in τοῦ βαρ. et sequeretur Frisius: ac licet ne nunc quidem sit correctum, scias tamen in MS. Mediceo legi prorsus.

In v. Ἐλεοκόπων (MS. πους) retinui citationem ex Aristophane, prout ediderunt cum Aldo Maussacus, quoniam plane ita confirmabat liber Mediceus etsi aliter citet Suidas et alii, duntaxat Harpocrationis codicum vetustorum fide intercedente.

In v. Ἐλευθέριος non erat in MS. ὀνομάζεται δὲ καὶ Ἐλευθέριος, sed multo congruentius ὠνομάζετο δὲ Ἐλευθ. Sed et mox in v. Ἐλευσίνια, quum edi soleat τοῖς νικῶσι τὰ Ἐλευσίνια ἐδίδοτο ἆθλον, Valesius de quodam defectu
60 suspicabatur, quasi debuerit addi designatio praemii, quale id fuerit. Id in Frisia statim arreptum ut opimum et insperatum lucrum, additurque nolenti volenti ab hordeario isto interprete κριθαί. Scilicet sic debebat integrum et universum dicere Hyperides, quia illi, apud quos defensionem pro Callippo habuit, non magis sciebant, quid praemii in Eleusiniis daretur quam qui ultra Flevum habitant. An potuit fieri quidquam ineptius? Sed MS. habet τοῖς νικῶσι τὰ Ἐλευσίνια ἐδίδου τὸ ἆθλον, ut videtur, loquens de brabeuta in illis ludis. Sic certe apparet, quam procul hinc ablegari debeant κριθαί.

In v. Ἔμβιος quum in Graecis nuper editum esset Καὶ ἡ γῆ σηπέδων τοῦ ξύλου ἔμβιος γένοιτο, prout Maussacus quoque post Aldum ediderat, in Latinis suis Frisia exhibet καὶ τὸ γήπεδον τοῦ ξύλου ἔμβιον γένοιτο, vertens La-

tine *et fundus arboribus reviviscat.* An quis intelligere hanc audaciam ignorantia stimulatam potest? an σηπεδὼν non est vox bona, ut mutari debeat? An Hebraea tractat, ut τὸ ξύλον putet recte verti arbores? An ἔμβιον γίνεσθαι est reviviscere? Indignissime tractatus locus. In MS. Mediceo legitur καὶ ἡ ἐ. . δὼν τοῦ ξ. Manifesta verae restitutionis origo. Scribe καὶ ἡ σηπεδὼν τοῦ ξύλου ἔμβιος γένοιτο, *et indoles ligni vitalis sit, in vita maneat.* Illam enim vocem ἔμβιος explicat per ἐν τῷ ζῆν, γένοιτο ἐν τῷ ζῆν, retineat suum vivere: denique quid sic intelligi debeat, adnectit, nempe ne exarescat.

In v. Ἔμπουσα retinui, quod priores editiones, quod MS. Mediceus, quod ipsa antiquitas adeo bene per Valesium illustrata exigunt et stabiliunt, nempe ὅπερ στοιχοῦσιν ἐφαίνετο: ita miror, cur contra tot documenta ausus fuerit nuperus editor id mutare in δυστυχοῦ- 61 σιν. nisi speciosum sibi iure existimavit adhaerere Meursio lib. III Attic. lect. cap. 17. Sed Meursii eruditio nimis persaepe incumbit et ultra securitatis iustae modum acquiescit collationibus similium locorum. Non Suidae codices et pauci et parum antiqui, non Etymologici auctoritas tanta esse potest, ut mutetur per ea Harpocration, nisi in locis palam perditis. Certe Empusam non infelices modo videbant, sed peregrinantes in agris circa meridiem.

In v. Ἐνεπίσκημμα quum legis in nupera editione ἐξῆν προσελθεῖν τῷ φάσκοντι δανειστῇ γεγονέναι τούτου τοῦ ἀνδρὸς, καὶ λέγειν, noli tibi imaginari verba et scripturam Harpocrationis a te spectari et considerari: ille enim aliter scripsit, et quidem ita ἐξῆν προσελθόντι τῷ φάσκοντι δανειστῇ γεγονέναι τούτου τοῦ ἀνδρὸς λέγειν, ut habent priores editi, et MSsti. Iam oro utrum ex his praestat? An non ipse auctor decernit, dum in v. Ἐξαιρέσεως δίκη sic ordinat suas voces ἐξῆν τῷ ἀντιποιουμένῳ etc. λαγχάνειν. in Οὐσίας δίκη, ἐξῆν τοῖς ἑλοῦσι κρατεῖν. in Θεωρικὰ, οὐκ ἐξῆν τοῖς ἀποδημοῦσι λαμβάνειν. in Κακώσεως, ἐξῆν καὶ παντὶ τῷ βουλομένῳ γράφεσθαι.

In v. Ἐνετιμᾶτο legitur πρός τι ποσὸν ἀργύριον, ubi MS. servat ἀργυρίου, qui etiam habet λογίσαιτο, non λογίσηται.

In v. Ἐνηκαινέα etiam MS. habet τοῦ πρώτου μηνὸς, non προτέρου. Mox ibidem, quod oppido est notabile, idem codex habet ἐκάλεσάν ποτε αὐτὴν Ἀθηνᾶν Δημητριάδα admirabili Graeculorum adulatione, ipsius tutelaris Deae

nomen cum nomine Demetrii iungentium, ut pateret eiusdem honoris esse Divam patriam et regem.

In v. Ἐν Λίμναις Διόνυσον certe non expectaveram ab tam perito Graecarum rerum interprete, ut hanc quoque Maussaci scripturam emendaret, proque illa ederet Διονύσιον, et tamen de Baccho loqui aut hiscere sustineret. Attende igitur, lector, quid illi homini sit emendare. Equidem ediderat Aldus Διονύσιον, Maussacus necessario reposuerat Διόνυσον? an sperare quisquam potuit tale monstrum hoc tempore exstiturum,
62 qui id violaret? Sane et in Goesiano exemplari correxerant viri docti Διόνυσον. Sed iam ne quid celem, MStus Mediceus diserte legit Διόνυσος. Is ipse codex, quum nunc casum quartum in primum mutet, paulo ante, ubi legitur ἐν Διομείοις Ἡράκλειον, exhibebat Ἡρακλεῖ, quod verissimum puto, quum non magis illic templum Herculis videatur memoravisse Harpocration, quam in hoc loco templum Bacchi; quin et in ipsa explicatione Harpocration illum dativum adfirmat. Certe noster Frisius illic insulsissime ista ἐν Διομείοις vertit *a Diomensibus*. primo, quia auctor agit de ipso loco, quem constat Διόμεια appellatum: deinde quoniam Diomenses nulli sunt. Stephanus certe incolas nominat Διομειέας, ut debuerit saltem scribere *a Diomeensibus*. Sed ille sic vocem Ἠετιωνείας Latine dixit *Eetionae*.

In v. Ἐξεπρέμνιζον videmus vulgo id tanquam ab Harpocratione explicari ἀντὶ τοῦ κατέβαλλον τὰ πρέμνα, τουτέστι, μέχρι ῥιζῶν τὰ στελέχη: in quibus quid aliud fit ab Harpocratione, quam quilibet Grammaticaster aut Lexicographus fecit aut faceret? At non talis noster egregius Harpocration, qui detortas ab proprietate voces et ingenia elegantiorum sectari solet. Non fuit Harpocrationis, ut ille nobis significaret πρέμνα notare στελέχη. Itaque adorare fas est codicem Mediceum, qui interpretationem sic profert κατέβαλλον τὰ πράγματα, τουτ. etc. Demosthenes enim illic metaphorice quosdam insectabatur, qui rem sive publicam sive privatam alicuius ab imo everterant; quod ita profert, ac si arborem penitus exstirpavissent, ut solet loqui Cicero. Ita certe patet figura, qualis item est in v. Ἠκρωτηριασμένοι.

In v. Ἐξηγητὴς verba ponuntur ad expositionem ὁ
63 ἐξηγούμενος τὰ ἱερά, non aliter ac si mihi persuadere vellent isti editores ἀγορανόμοι ab Harpocratione explicari ἀγορανομοῦντες, et sic ubicunque nomen substantivum

ab aliquo positum deprehenderit, id ab hoc per participium explicari. Quam male isti de eruditissimo studiorum nostrorum adiutore meriti sunt? Neque vero *ἐξηγητὴς* simpliciter usurpatus notare potest *τὸν ἐξηγούμενον τὰ ἱερὰ*, nisi ubi sermo est *περὶ τῶν ἱερῶν*, aut de sacerdote, ut *Τιμόθεος ἐξηγητὴς*, et similia. Nec Nicander cum scripsit *ἐξηγητικὰ*, utique erant *τῶν ἱερῶν*, sed *τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου*, ut citat noster Harpocration. Itaque id vult observari Hapocration, esse eam ipsam vocem, qua Graeci ad sacrorum interpretes libenter utantur, nec modo in isto substantivo, sed et in ipso verbo. Unde disce, quam praeclare codex Mediceus habeat *καὶ ἐξηγούμενος τὰ ἱερά*. Sic in tribus partibus id frequentatum ostendit, ut solere ab ipso fieri docet vel unum *Ἀποτίμημα*.

In v. *Ἐξούλης* quum scribit Harpocration eam vocem derivatam esse *ἀπὸ τοῦ ἐξέλλειν*, ut edunt Aldus et Maussacus, non intelligo cur nupera editio non in Graecis tantum, sed etiam in Latinis, ut obstinatum id sedisse scias, reddiderit *ἐξειλλειν*; quod amplius est, qua auctoritate et fide exhibeat *ὅ ἐστιν ἐξείργειν καὶ ἐξωθεῖν καὶ ἐκβάλλειν*, quum illa *ἐξείργειν καὶ* in nullo prorsus habeantur libro vel scripto vel typis antea confecto. Equidem Andr. Schottus iam monuerat lib. 1. observ. 13. (sed tarde et post Henr. Stephanum, qui multa de hoc loco) ex isto vulgato reponi debere *ἐξίλλειν*. Sed MS. Mediceus servato solo accentu scribit *εἴρηται μὲν τοὔνομα ἀπὸ τοῦ ἐξέλειν*, omissa vocula *οὖν*. Et sane Harpocration per sequentia *ἃ ἀφῃροῦντο αὐτοῦ* tantum 64
non ducit, ut cogitemus de verbo *ἐξελεῖν*, et non de immobilibus modo, sed et mobilibus, quae tolli et eripi alicui possunt, intellectum fuisse suspicemur.

In v. *Ἐπαγγελία* notat Harpocration verbum *ἐπαγγέλλεσθαι* Graecis usurpari *καὶ ἀντὶ τοῦ προστάττειν ἢ αἰτεῖσθαι*, et fideliter interpretantur *usurpatur etiam pro imperare vel postulare.* Ego autem circumspicio, quod istud verbum sit, in quod res tam contrariae coire potuerint. Equidem, ut dixi, fideliter quidem agit interpretatio; et postulata potentium didici esse imperata, et sic haberi debere. Sed quaeso, cur in versu, quem citat noster in v. *Ἠιτημένην*, vocem *αἰτῶν* vertit *postulans*, *αἰτούμενος* vero *utendum praebens?* Agnoscis sublestam rationem qua deciperis. Porro ut *ἐπαγγέλλεσθαι* sit *αἰτεῖσθαι*, certe non vidi, non audivi. Disce igitur

quam vulgatum hoc sit absurdum, et quam praeclare MS. Mediceus sanet Harpocrationem offerendo *αἰτιᾶσθαι*.

In v. *Ἐπαιρόμενος* manifestum nefas admisit nupera editio, quum citat *ἐν δὲ τῷ πρὸς Ἄφοβον τρίτῳ*, quod non modo nullus codex antiquus testatur ab Harpocratione venisse, sed aperte alienus ille supposuit Harpocrationi ex Valesio. Nam quum Aldus hic lacunam signaret, Maussacus in codice Vaticano reperiens *ἐν δὲ τῷ ἕτρῳ* restituit *ἑτέρῳ*, addita ingenua confessione ignoratae sibi orationis, unde haec verba sumserit Harpocration. Cui rei intentus Valesius pro cura ac felicitate attentionis simul et memoriae animadvertit esse tertiam contra Aphobum; ita tamen ut medio tempore ante eum Meursius lib. III. cap. 18. Attic. lect. id ipsum quoque vulgaverit, supplendumque censuerit *ἐν δὲ τῷ πρὸς Ἄφοβον ἐπ' ἄλλον*. Ex horum alterutrius indicio, omissa eorum auctoritate, noster vocem istam infulcit huic loco, quum MS. Mediceus plane illud Maussaci *ἑτέρῳ* confirmet, qui etiam mox habet *Αἰθ' ὤφελ*.

65 In recensione vocum *Ἐπενεγκεῖν δόρυ ἐπὶ τῇ ἐκφορᾷ καὶ προαγορεύειν ἐπὶ τῷ μνήματι* non convenit MS. Mediceo cum hac vulgatarum editionum scriptura. Nam is legit *ἐπὶ τῶν μνημάτων*, quod verius videri docent sequentia *ἐπὶ τοῦ τάφου*, praesertim quum etiam postea sequatur *Ἐφορία, ἡ ἐπὶ τῶν ὅρων γινομένη προαγόρευσις*, etsi infra et glossam proferat *ἐπὶ Θρασύλλῳ*, et exponat *ἐπὶ τῷ Θρασύλλου μνήματι*. Sed et alia varietate scribit *ἐπὶ τὸ μνῆμα ἐφίστασθαι* in v. *Λουτροφόρος*.

In v. *Ἐπιβάτης* memorari debet iniquitas, quam ultima editio Harpocrationi intulit, edendo *οὕτως ἐκάλουν τοὺς ἐν ταῖς τριήρεσι στρατευομένους, καὶ μὴ κωπηλατοῦντας, ἀλλὰ μόνον πρὸς τὸ μάχεσθαι ἐπιτηδείους*, in quibus est absurda iteratio, qua describuntur militantes proprie. Nam quos alios imaginari possumus per priores, quam eosdem quos etiam loco ultimo describit? Et tamen remiges non possunt abigi ab munere militiae in publicum: unde *στρατευόμενοι ἐν ταῖς τριήρεσι* sunt duplices, remiges et milites vel propugnatores, quorum hi sunt proprie *ἐπιβάται*. Itaque multo excellentior est vulgata lectio, *τῶν ἐν τ. τ. στρατευομένων τοὺς μὴ κωπ.* ab MSS. confirmata, quam retinui. Sed etiam idem MStus tam hic quam infra constanter habet *ἐπίγειον* et *ἐπίγεια*, ut placebat Valesio.

In v. *Ἐπίβοιον* MS. Mediceus non citat *Στάφυλος ἐν πρώτῃ τῶν περὶ Ἀθηνῶν*, sed *ἐν ἐννάτῃ τῶν περὶ Ἀθηνᾶς*.

In v. *Ἐπιβολὴ* MS. non habebat *παρὰ τοῖς ῥήτορσιν*, sed *παρ᾽ αὐτοῖς*. Ne plura dicam, vide modo in v. *Ὀῤῥωδεῖν*.

In v. *Ἐπιγραφεῖς* legitur *καθεστηκότας ἐπὶ τῷ γράφειν ἑκάστῳ, ὅσον εἰσφέρειν ὀφείλουσιν*, pro quibus in codice Mediceo exstat *καθεστηκότας ἐπὶ τοῦ γράφειν, ὁπόσον ὀφείλουσιν εἰσφέρειν*.

In v. *Ἐπιδιατίθεσθαι* ab MSto citatur Lysias *ἐν τῷ* 66 *πρὸς Θεοπειθῆ ἐπιτροπῆς λόγῳ*, non *ἐπιλόγῳ*: et forsan illud *ἐπὶ* nimis saepe hic iteratum dedit causam isti epilogo. Ibidem vix intelligo voces *ὥςτε εἰ ἡ πρᾶξις γένοιτο* explicari posse *confecto negotio*, ut faciunt. Certe in MS. verbum *γένοιτο* nullum apparet. An fuit *ὡς τελεῖ ἡ πρᾶξις* *ut causa finitur*? In sequenti perioche idem habebat *ἐὰν ἑκκαίδεκα ἔτη γένωνται*, non *γινόμενοι*, quod tolerari nequit.

In v. *Ἐπίδικος* in fine dicitur *Ὁ δὲ Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Λυσίβιον τὴν ἐπίκληρον, ἐπικληρῖτιν κέκληκεν*. Cur autem id attexuerit Harpocration, nequaquam causam dixero. Sunt enim prorsus supervacua. Et quaeso cur singulatim de Isaeo sic observabit, ut aliquid annotandum; qui iam generaliter praemisit *ἡ δὲ αὐτὴ καὶ ἐπικληρῖτις*. Praecessit autem *ἐπίκληρος*. Ergo si id obtinet, ut eadem utroque modo dicatur, quid mirum si et ab Isaeo fuerit isto modo appellata. Nec ignosco Meursio, dum libro v. Attic. lect. cap. 2. maluit haec verba citare, ut auctoris nomen magis spectaret, quam ipsa quae dicuntur. Considera igitur praestantissimi codicis Medicei scripturam, quae est *ἐπικλήρετον*, quod vocabulum ne quidem notum est.

In v. *Ἐπὶ κόῤῥης* MS. liber invertit voces illas *ἐξηγεῖται τοὔνομα λέγων*, efferens *ἐξηγούμενος τοὔνομα λέγει*, ut in v. *Οἰκέως*.

In v. *Ἐπικράτης* legitur *ὡς χαλκοῦν ἐστάθη*; quae locutio est maculosa. Itaque viri docti in Goesiano codice annotaverant *χαλκοῦς*, perinde ut Valesius. Quod ipsum conspicue legitur in Mediceo, unde sic correxi. Mox de tertio Epicrate scribit *οὗτος μέντοι ἐπώνυμον εἶχε*, nec dubitavit Latinus interpres *huius cognomen*. Fateor, *ἐπώνυμόν ἐστι* memini legisse: *ἐπώνυμον εἶχε*, nec legi, nec vidi qui notaverit. Sed magna est praestantia codicis Medicei, in quo est *ἐπωνύμιον*. Quam vel-

67 let hoc novisse Henr. Stephanus! certe iam non in unitate exempli tam miserabiliter haereret.

In v. Ἐπιμελητὴς τῶν μυστηρίων verba sunt longe alia, quam in MSto. Editur enim οὓς ὁ δῆμος ἐχειροτόνει. Τέσσαρες δὲ ἦσαν. δύο μὲν ἐξ Ἀθηναίων ἁπάντων· εἷς δὲ ἐξ Εὐμολπιδῶν. καὶ εἷς ἐκ Κηρύκων. Ubi scias licet priorem adversativam sine ulla auctoritate, ignoratam Aldo, ignoratam Maussaco, nuper ex Frisia venisse, quo quidem remitti debet. Forsan quoque non sola. Omnia enim ista sic retulit MStus οὓς ὁ δῆμος ἐχειροτόνει, δύο μὲν ἐξ Ἀθηναίων ἁπάντων, ἕνα δὲ ἐξ Εὐμολπιδῶν, ἕνα δ' ἐκ Κηρύκων, quae negari nequit esse commodissima.

In v. Ἐπὶ Παλλαδίῳ legitur καὶ συνίσταται τὸ κριτήριον, quum in Ms. exstet τὸ δικαστήριον. Mox ubi vides παρὰ τὸ παρ' ἀμφοτέρων, etiam scias illud παρ' esse laciniam Frisii editoris, non antea illic positam, quam tamen retinui, quia videbatur aliquid desiderari; unde in Goesiano libro adnotaverant viri docti ὑπ' ἀμφοτέρων.

In v. Ἐπίσκοπος vix scio an se Harpocration in vulgatis editionibus agnoscat. Nam certe Harpocrationis non est, ut sic suis verbis singula eadem praemittat, quae mox perinde clare ex citato loco alicuius scriptoris erat lector intellecturus, ut est illa comparatio Harmostarum cum Episcopis. Sed etiam ut Harpocration nunc dicat Harmostas esse, qui mittebantur in civitates subiectas singula inspecturi; qui in ipsa illa voce eos exposuit ἄρχοντας ἐκπεμπομένους, parum videtur credibile, et est inconcinnum. Ut rem scias, pro omni illa vocabulorum turba οἱ παρ' Ἀθηναίων εἰς τὰς ὑπηκόους πόλεις ἐπισκέψασθαι τὰ παρ' ἑκάστοις πεμπόμενοι, ἐπίσκοποι
68 καὶ φύλακες ἐκαλοῦντο, οὓς οἱ Λάκωνες Ἁρμοστὰς ἔλεγον, non alia pro Harpocrationeis agnoscit elegans ille et fidus codex Mediceus, quam haec ἐοίκασιν ἐκπέμπεσθαί τινες ὑπὸ Ἀθηναίων εἰς τὰς ὑπηκόους πόλεις ἐπισκεπτόμενοι τὰ παρ' ἑκάστοις, quae sunt sane aurea, nisi forsan in prima voce aberravit scribentis manus, quum vellet edere εἰώθασιν, efferentis ἐοίκασιν. Idem quoque exhibebat κατὰ Λαισποδίου, ut docte in ea voce disserit Valesius, non Λαισπουδίου.

In v. Ἐπιτείχισμα legitur in omnibus quidem editionibus τὸ τειχιζόμενον κατά τινων χωρίων, easque voces modo Latine intelligunt *munimentum contra aliquos muro cinctum.* Itaque iam nulla istic vides χωρία. Sed egre-

gie quod subolfecerat Valesius, etiam confirmat Ms. Mediceus *χωρίον*, quod hinc non dubitavi reddere auctori, praeterquam quod is quoque *κατά τινος*.

In v. *Ἐπιτιμητάς* habes haec ut Harpocrationea, *οἱ μὲν τὸ πρῶτον τιμώμενοί τι, τιμηταὶ ἐκαλοῦντο.* Quae quum ita producant viri docti, an fieri potest, ut sine vitio his subnectantur ista? *οἱ δὲ τοῖς ἑξῆς ἔτεσι τὰ αὐτὰ τιμώμενοι, ἐπιτιμηταί.* An non aeque commode dixisset *ταυτὸ* vel *τοῦτο*? quaenam illa sunt, quae vocat *τὰ αὐτά*? vides igitur ex fide agere librum Mediceum, dum ignorat voculam *τι*, quae deleri debet.

In v. *Ἐπωβελίαν* exstant verba *ὃ ἐπράττοντο οἱ γραψάμενοί τινας, καὶ μὴ ἑλόντες αὐτοῖς τοῖς γραφεῖσιν*, quae quum iam toties supposita typis impleverint chartam, optandum foret, ut cognosceremus, quemadmodum affecerint eruditos viros prioris saeculi, aut in principio huius; sicut cognoscendum se praebuit noster Latinus interpres, si nihil aliud, certe postrema vocabula ne tangens quidem, multo minus ut indicaret, utrum neu- 69
tra an masculina iudicaret. Eadem haec citavit Meursius lib v. Attic. lect. 13. ut bene sana, nec quidquam adhaesit. At Aemilius Portus in versione Suidae reddidit, *nec suis scriptis* contra illos scriptis *reos peregissent*; nimis prudenter, quasi quis alia quam contra illos scripta expositurus esset. Sed cur scriptis id fieri debebat? an nihil agebant linguae et voces? Suidam igitur relinquamus Porto infandis modis corruptum, et Harpocrationi succurramus, cui plane has voces adeo insulsas subiicere non debuerant, unde eum vindicabit spero fides codicis Medicei, qui pro his nugis offert *ὅπερ ἐδίδοσαν οἱ διώκοντες τοῖς φεύγουσιν* (hoc primum nota, ut scias, in cuius commodum et lucrum cederent isti tot oboli, quod in illis nugatoriis ex Suida supprimitur) *εἰ μὴ ἕλοιεν.*

In v. *Ἐποπτευκότες* MS. non habet *ἐν Ἐλευσῖνι*, sed *ἐν Ἐλευσίνοις*, ita ut supra scriptum sit *ι*. Caeterum sciri fas est, quum Aldus et Maussacus ita distinxissent *οἱ μυηθέντες ἐν Ἐλευσῖνι ἐν τῇ δευτέρᾳ μυήσει, ἐποπτεύειν λέγονται,* Scaliger in Eusebianis sine distinctione locum hunc citavisset. nuperrime ex Frisia vexatum esse Harpocrationem hac distinctione, *οἱ μυηθέντες ἐν Ἐλευσῖνι, ἐν τῇ δευτέρᾳ μυήσει ἐποπτ. λέγ.* nec aliter Latina *Eleusiniis sacris initiati, in revisione ἐποπτεύειν dicuntur.* Atqui quum mystarum *μικρὰ μυστήρια* essent annua, ut

singulis annis recurrerent, an qui hoc anno mystae fiebant, sequenti anno non revisebant? Illustravit hoc verbum ex Seneca illic Scaliger, sed quod ille noster pessime adspexit. Sine dubio mystae per istud quadriennium quotannis revisebant Eleusinia, nec tamen in illarum revisionum aliqua dicebantur ἐπόπται; sed tantum tunc, quum essent μυηθέντες ἐν Ἐλευσῖνι ἐν τῇ δευτέρᾳ μυήσει, quando non tam revisebant, quam secunda consecratione initiabantur.

70 In v. Ἔργα νέων MS. non habet παροιμία τίς ἐστιν, ἣν ἀνέγραψε, sed Ἡσιόδου φησὶν εἶναι παροιμίαν, ἣν ἀνέγρ.

In v. Ἑρκεῖος, MS. habet ᾧ βωμὸς . . . ἵδρυται, non βωμοὶ ἵδρυνται, ut vulgo; quod omnino probem: nam quod modo ante etiam dicantur βωμοὶ, ii pertinent ad duo numina. Sed et idem constanter legit Ἕρκιος et Ἑρκίου, ut citat ex Plutarcho Valesius, cuius coniecturam quoque deinceps adiuvat MS. edens νομοθεσίας, non σίαν, ut videatur περὶ τῆς νομοθεσίας scripsisse.

Vocem Ἑρμὰς ex fragmento Anacreontis apud Hesychium recorrexit Valesius in ἕρμα; et quidem recte, si aut Hesychianam Anacreontis citationem aut vocem ipsam consideres, quae passim ita usurpatur, et habentur exempla ὅσα κόνις. Sed Harpocration solet notare rariora et peculiaria, non sic passim adhibita. Res digna cogitatu est, an Graeci quoque dixerint Ἑρμὰν in primo casu. Certe sic habet liber Mediceus.

In v. Ἑρμῆς quae habet Harpocration, citantur ab Meursio lib. 1. Athen. Attic. cap. 6. sed desinit in verbis πρὸς τὸν πυλῶνα, ea quae sequuntur τὸν Ἀττικὸν negligens, incertum casu an sponte, quod nullam eius ita dicti auctoritatem apud scriptores alios reperiebat, ut patet tum ex capite omnium postremo eius libri, tum ex Lection. Att. lib. 1. cap. 1. ubi dupla scriptione amavit recensere nomina portarum Atheniensium. Et tamen negari nequit prope fuisse portam, unde et sic cognominatus fuit, quam πύλην vocavit Pausanias in verbis illic ab Meursio citatis, ut Harpocration πυλῶνα appellavit. Admodum equidem generalis est illa porta Attica, quum sine dubio omnes aliae non possent aliter
71 nominari, etsi speciatim nominibus aliis distinctae. An fuit illa porta, quae in arcem ducebat? et scripserit forsan auctor τὸν ἀστυκὸν, quum constet unum introitum modo arcis fuisse, etsi πύλαι πέντε, ut dicitur in v.

Προπύλαια. Etiam Mercurius ἐπ' Αἰγέως πύλαις non procul ab Delphinio colebatur, ut notum.

In v. *'Ερυθραῖοι* valde multus est Harpocrationis sermo ad ostentandam illam Ionicam Erythram, quum tamen ille non soleat sic absurdè exundare, ubi nullum claritatis est pretium: qualem eum in hoc etiam loco fuisse probat fidelissimus scriptor codicis Medicei, omnia ista sic exhibentis *Διογένης Φιλιππικῷ. ἡ πόλις ἐν 'Ιωνίᾳ 'Ερυθρὰ μία τῶν ὑπὸ Νήλεως τοῦ κέντρου κτισθεισῶν, ὥς φησιν 'Ελλάνικος ἐν 'Ατθίδι.* Remove hinc Diogenem et centrum muta in id quod requiritur, habebis opinor ipsam Harpocrationis manum. Priora quidem in vulgatis ne Meursius quidem lib. v Attic. lect. c. 8. voluit agnoscere.

In v. *'Εσπαθᾶτο* MS. Mediceus non habebat, *ἢ ἐῤῥίπτετο*, quod non magni momenti, sed *ἐθρύπτετο*.

In v. *'Εστιάτωρ* edi solet *οἱ μὲν ἐθελονταὶ, οἱ δὲ κληρωταὶ*, sic Aldus, sic Maussacus, sic nuperrima, quum tamen liber Mediceus vere praeferat *κληρωτοὶ*, ut necessario scribi oportuit, et iam viri docti in Goesiano codice sic correxerant.

Vocem *ἑταιρεία* non praefigit MStus liber, sed *ἑταιρίτης*.

In v. *Εὐθύναι* non constant sibi editiones, ubi Aldus protulerat *εὐθύνη ὄνομα ἀρχῆς*, id sequutus fuit Maussacus, sed nuper ex Frisia, *εὔθυνοι ὄνομα ἀρχῆς*, scilicet quia H. Stephanus ex Budaeo sic citat. Verum ipse Harpocration clamat, quemadmodum ipse notaverit; nempe dicant alii *εὐθύνους* appellatos fuisse vel etiam *εὐθυντὰς*, at ipse invenit *εὐθύνας* etiam dictos illos magistratus, ab singulari *εὐθύνης*, quo quum dirigat lectio 72
Aldi et Maussaci cum libris scriptis consentiens, ita exhibere sustinui. Nam sic solet Harpocration, ut infra, *Ζητητὴς ἀρχή τις 'Αθήνησι*, ut *ἄρχοντας* et *ἀρχὰς* pro eodem habet in v. *'Ηγεμονία δικαστηρίου.* Imo utrumque confirmat praeclare ipse Harpocration in voce *Λογισταὶ*, apponens *ἀρχή τις παρ' 'Αθηναίοις οὕτω καλουμένη*, et pergit, *ἔνθα δείκνυται, ὅτι διαφέρουσι τῶν εὐθυνῶν*, ut quidem edidit Aldus et Maussacus ex vera et bona fide: scaevus Frisius id non concoquens edidit *τῶν εὐθύνων*, videlicet ab *εὔθυνος*. At id, o bone, nolueret Harpocration, sed ab *ὁ εὐθύνης* deduxerat *τῶν εὐθυνῶν*, in prima declinatione. Ergo et auctor huc allegavit versum Eupolidis, cuius sententia

prorsus, ut cum Graecis loquar, ἠκρωτηριασμένη trahitur. Est ille: Ἄνδρες λογισταὶ τῶν ὑπευθύνων χορῶν, ut concipitur in Frisia, et vertitur *Logistae qui subiectis examini praeestis.* Utrum igitur alloquitur aliquos? Id volunt ista Latina. At ex Graecis plane idem non patet. Deinde ubi residet illud *praeesse?* ubi vox Graeca χορῶν? Ubi monstratur ista differentia inter Λογιστὰς et εὐθύνας signata Harpocrationi? Porro sic ille discessit ab Aldo, qui edidit ὑπευθυνῶν, ut etiam Maussacus. Unde ego nescio, an duo hi docti viri statuerint utique iambum ab Eupolide concinnatum, quum fragmenta ex eo citata per ipsum nostrum Harpocrationem doceant non solos iambos ex eo provenisse. Ut hoc de illis cogitem, facit MS. Mediceus, qui non habet χορῶν, sed χωρῶν. Quin etiam idem iste optimus codex legit ἐπ' εὐθυνῶν, non ὑπευθυνῶν, vel ὑπευθύνων. Ita profecto habes omnia optima, Ἄνδρες λογισταὶ τῶν ἐπ' εὐθυνῶν χωρῶν. *Logistae regionum* (vel *dignitatum*, ut χώρα
73 perinde apud Graecos, ut apud Latinos *locus* de administratione et gradu in republica) *quae sunt sub Euthynis.* Imo MS. illic etiam legebat Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

In v. Εὐοῖ difficilimus locus occurrit velut ex Arignote citatus, ubi has voces legimus ὡς ὅτι τινὲς ἔλεξαν εὐοῖ ὡς εὖ σοι, τὸ εὖ ῥῆμα τοῦ κατόπτρου ἐπαινέοντες. An non prius terras coelo misceri posse iudicares, quam ab homine qualiumcunque studiorum participe talem oriri non versionem, sed ut mox dicet Harpocration, ἑωλοκρασίαν. *Siquidem nonnulli dixerunt* Εὐοῖ *quasi* εὖ σοι *bene sit tibi*, τὸ εὖ, *hymnum Bachi conspicui laudantes.* Hinc discimus videlicet ῥῆμα esse *hymnum*: et quo tormento Bacchum conspicuum ex voce Κάτοπτρον formavit? Ῥῆμα vulgariter solet ab Harpocratione usurpari de parte orationis, quod verbum Latinis dicitur, ut patet in v. Διάθεσις et Ἔφεσις. Ita nihil ea vox ad hanc rem. Propterea exosculatus fui ingenium Valesii, coniectantis discessisse in duo unum vocabulum εὕρεμα, *laudantes inventionem speculi.* Videtur fabulatio fuisse, inventorem speculi, quum in speculo primum adspiceret sese, dixisse εὖ σοι: id transivisse in vulgus, et unumquenque hic dicis gratia solitum sibi bene dicere per istam formulam: imo etiam Arignoten iudicavisse inde ortum esse clamorem Bacchicum εὐοῖ, quia non-

nulli sigma prave blaeseque pronuntiantes ita fuerint loquuti εὐοῖ, quum vere vellent εὖ σοί.

In v. Ζεῦξις non intelligo, quomodo tam enormem catachresin Maussacus et Valesius crediderint placuisse Harpocrationi, ut Aristotelem pictorum in grammatica hac expositione poneret pro eximio et principe, quum edit alter Ἀριστοτέλης τῶν ζωγράφων, ubi Aldus dederat ἀριστοτέλους sine distinctione praecedente, nec aliter 74
MStus; alter ex Photio, saepe suum ὕψος ultra fas sectante, nescio quod simile prorsus huc affert. At viri docti longe aliter iudicabant, qui in Goesiano exemplari adnotaverunt legendum esse ἄριστος τῶν etc. Quod quidem longe propius ad Harpocrationis rationem accedere crediderim, nisi esset vox nimium truncata. Unde ego nunquam cunctatus fui, quin opinarer auctorem scripsisse ἀριστοτέχνης.

In v. Ἠετιώνεια scribit Harpocration οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἑτέρα τοῦ Πειραιέως ἄκρα, ut quidem nuper ex orci tenebris produxit Frisia; non ipsa primaria, sed praemonente Meursio, et hanc suam sententiam petente ex Stephano et Suida. Haec universa fides, haec aequitas, ut continuo sic ad illos duos nunc formari debeat nobilis hic Harpocration, quum antea Aldus perinde ac Maussacus edidissent ἥγε παρὰ τοῦ πειρ. unde in libro Goesiano adnotarant viri docti ἥγε ἐπὶ τοῦ πειρ. quum in codice MS. Mediceo desiderentur voces istae omnes, ut haeream, pro supposititiis ne illa habeam, an varietate contemplandi, aut ipsas aut me fatigem. Stephanus et Suidas scripserunt pro ingenio suo, et multa opinor apud eos esse, quae displicerent nostro. Et potuisse aliquid scribi ab Harpocratione quod illi deseruerint, aut doctum nimis forsan videretur, etiam confiteri oportet. Certe igitur ad veterem Aldi editionem maxime convenit ἡ Μεγάραδε Πειραιέως ἄκρα. Sic vides non tantum ab Harpocratione designari quid sit, sed et quo situ locatum, et sic fors dederit, ut illustretur ita portus Piraeeus, qui non modo utrinque promontorio tegebatur, quousque potuit docere Meursius in scripto cognomine, sed qui versus Sunium promontorio Alcimi appellatione notato 75
tegebatur, versus Megara vero altero, cui Eetionea nomen erat. Vocabulum hoc Μεγάραδε et Stephano et Suidae ignoratum fuisse nihil miror, quum et iste recensuerit Μεγαρόθεν et Μεγαροῖ, hoc omiserit; Suidas autem et multa alia in promptu non habuerit, et nonnisi primum ex his duobus nominaverit. Henr. Ste-

phanus mentionem facit; unde eam petierit, indicare non dignatur. Mihi significavit Philostratus lib. I Sophistarum in Secundo. τοιόσδε ὁ ἀνὴρ οὗτος. τέθαπται δὲ πρὸς τῇ Ἐλευσῖνι τῆς Μεγάραδε ὁδοῦ. Aristaenetus lib. II. epist. 13, ubi Chelidonium scribit Philonidi, Καίτοι με καθεύδουσαν ἀφεὶς Μεγάραδε προσέπτης.

In v. Ἠκρωτηριασμένοι quum exposuisset auctor λελυμασμένοι, pergens illustrare scribit: οἱ γὰρ λυμαινόμενοί τινας εἰώθασι etc. Sane sic potuit scripsisse Harpocration, vel Lysiae exemplum in animo et memoria habens, quod citat in v. Καρκίνος. Ἐλυμαίνοντο γάρ μου τὸν καρκίνον εἰσφοιτῶσαι αἱ κύνες, sicut sine casu ipse adhibuit in v. Ἀπομάττων. Sed hic taceri non debet in MS. Mediceo legi λυμαινόμενοί τισιν. Itaque est in his eadem prorsus variatio, quae legitur in praefatione Antiquitatum Iosephi λυμαινομένους τὴν ἀλήθειαν, ubi Medicea membrana τῇ ἀληθείᾳ.

In v. Ἡλιαία vides occurrere ista verba ἐκ δυοῖν δικαστηρίοιν, quomodo non legitur etiam in MS. Mediceo, sed δυοῖν δικαστηρίων; in quo et ipso vix liquide decernas. Nam ut ἀμφοῖν γένοιν in Ναυτοδίκαι, ita δύο ψήφους dicit in Τετρυπημένος, et δυοῖν τούτων ἐπιμελεῖσθαι in v. Κατὰ τὴν ἀγοράν.

In v. Ἠρία vulgo legitur ὠνομάσθη δὲ παρὰ τὴν ἔραν, et recte quidem, si imaginari nobis possumus hanc
76 etymologiam vel ex sese natam vel ab se probatam nunc produci ab Harpocratione; Harpocratione, inquam, qui ne significationis quidem proprietatem ex sua persona in praecedentibus producendam iudicavit, praeponendo φασὶ δέ τινες. Et certe haec etymologia iam fuerat in mundo ante Harpocrationem. Ut censeas me iure dubitare, scito in MS. Mediceo legi ὠνομάσθαι praeclarissima mutatione et manus Harpocrationeae restitutione.

In v. Θέμενος τὰ ὅπλα edendum iudicavi Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην θέτο, prout ediderunt Aldus et Maussacus et habent codices MSsti, non ut nuper Frisius κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν. Licet enim is integer versus occurrat, tamen hoc quoque exemplum manifestat, quam saepe Harpocration haec Homerica memoriter citaverit, ut prisci omnes fecerunt.

In v. Θεμιστεύειν quum integro sensu et recto legatur Θέμιν ἐσχηκέναι ποτὲ τὸ μαντεῖον πρὸ τοῦ Ἡλίου, tamen id non potuit satis placere Thomae Stanleio ad princi-

pium Eumenidum Aeschyli, iubetque reponi Φοίβου, absurda et perversa grassatione in libros vetustos.

In v. Θέογνις videmus luxatum esse locum, quem perbelle sibi opinor gratulantur e Frisia sanatum hoc modo, ἐν πρώτῳ νόμων εἶπεν· πολίτην τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγαρέων. πόθεν γὰρ ἔφασκεν, εἰς Σικελὴν γαῖαν, commoda satis, quod negari nequit, structura vocum: sed sodes, qua auctoritate? qua fide? quum Aldus ediderit, ἐν πρώτῳ νόμων τῶν ἐν Σικελίᾳ, μέγα ποτὲ ἔφασκεν, ut est quoque in MStis, vel Maussacus νόμων, τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων - - - - ποτὲ ἔφασκεν. Unde enim istud γὰρ, nisi ex malo cerebro hominis hodierni, non Harpocrationis? et multo gravius dominatur, quum vocem πολίτην quoque non veretur insuere, praesertim quae nihil mo- 77
menti adfert, imo abesse debeat, quum respondeat ille genitivus praecedentibus ἀπὸ τῶν πρὸς τῇ Ἀττικῇ Μεγαρέων. Unde fit, ut etiam Valesiana pro alienissimis haberi oporteat, quum praeclare Harpocration sic procedat, ᾧ μὴ ἐπιστήσας Πλάτων ἐν πρώτῳ νόμων (φησὶν subintelligitur repetendum ex prioribus αὐτὸς γάρ φησιν ὁ ποιητής) τῶν ἐν Σικελίᾳ. μὴ γάρ ποτε ἔφασκεν εἰς Σικελίαν. Refutat Platonem Harpocration, argumentando nunquam eum dicturum fuisse in Siciliam, sic resolvens poetica Theognidis verba in prosam.

In v. Θέσθαι Mediceus codex non legit ὡς ἔθηκε μὲν ὁ νομοθέτης, ἔθετο καὶ ὁ δῆμος, in quibus nihil est, quo sententia Harpocrationis exprimitur, multo minus ut ad Harpocrationem pertinere putetur ineptissima versio *ut legislator legem tulit et populus comprobavit*, certe perinde stolida, qua in v. Θέτης interpretatur τὸν εἰσποιησάμενον *qui in adoptionem datur*: Sed egregie ὡς ἔθηκεν ὁ νομοθέτης, ἔθετο καὶ ὁ δῆμος, quo significat verbum activae formae ἔθηκεν solere dici tantum de legislatore, quum verbum mediae formae etiam de populo usurpetur. Hoc est, quod notat Harpocration, cui constat sua ratio; unde etiam non videntur eam intellexisse viri docti in libro Goesiano, qui annotaverant ἔθετο δ' ὁ δῆμος.

In v. Θόλος habet liber MS. Ἀμμώνιος γοῦν ἐν τετάρτῃ, quum secunda vocula in vulgatis desit. etiam ὅπου ἐστιῶντο, non ἑστιῶνται, denique Σκιαὶ, non Σκιάς.

In v. Θρόνιον verba exstant Θεόπομπος ἐν τῇ, prout edidit Aldus, quibus literis quinque puncta attexuit Maussacus ob numerum librorum (sic scribit, quum

quum voluerit opinor libri, certe ille singularis suffe-
78 cisset) Theopompi, quem deesse arbitratur, unde id sequuntur aliae editiones. Sed potuit nihil deesse, quum scripturam liceret arguere corruptam, unde numerus libri transiit in articulum, quum esset scriptum εν ιη, id est, ἐν δεκάτῃ; ut enim modo praeponitur in tali citatione articulus, ita interdum omittitur, ut fit in citatione huius ipsius libri ab ipso nostro Harpocratione. Sed tamen, ne nescias, MS. liber cui multum tribuo habet optime ὡς Θεόπομπος φησὶ, etsi alter MStus esset cum vulgata conveniens, ut liceat eligere.

In v. Θυργωνίδαι non habet liber MS. μετέθησαν, sed amplius μετετέθησαν.

In v. Θύστιον nescio an recte perceperint mentem auctoris, qui edunt διὰ τοῦ τ Τύτιον εὕρομεν γεγραμμένον, ut Maussacus et nuper e Frisia, quum Aldus exhibeat διὰ τοῦ τ Θύτιον, ut differentia signetur non in littera prima, sed tertia, quod verum puto, atque ideo reposui, nisi fallor, quum id ipsum significet aperte codex MStus, habens quoque adsentientem Valesium, qui ex Aeschine hodierno produxit Θυτεῖον.

In v. Ἱερὰ ὁδὸς citatur Κρατῖνος ἐν Δραπέτισιν, quod mirum est, si et Aldus et Maussacus in suis MSStis invenerint, quum liber Mediceus manifeste exhibeat Δραπέταις. Equidem Suidas in vv. ἁμαρτεῖν, ἀνεικάσασθε, ἀποπάτημα et plurimis citat Cratinum et eius fragmenta producit ex fabula Δραπέτιδες; sed tamen et ad Hesychii locum in v. Ἀγερσικυβῆλις notant viri docti fuisse Cratini drama nomine Δραπέται, et ibidem vocem ἀνδραπέτῃσιν corrigit mutans in ἐν δραπέτῃσιν Pricaeus, Pricaeus, qui in
79 indice, quem fecit, auctorum ab Hesychio laudatorum, scribit in isto ipso loco se putare legendum ἐν Δραπέταις.

In v. Ἰόνιος citantur ad hunc modum verba Thucydidis, Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις ἐς δεξιὰ εἰσπλέοντι. Quae non damno, sic nec viros doctos, si ex fide veterum librorum ita ediderunt. At quanta hinc accessione augetur pretium codicis Medicei ἐν δεξιᾷ? quum hodieque non aliter legatur in ipso nostro Thucydide, cuius loquutioni consentientem habuimus Lysiam in v. Γωνιασμὸς, cuius illa verba ibi allegantur: Ἔστι δὲ κάμψαντι τοῦ τείχους γωνιασμὸς ἐν ἀριστερᾷ.

In v. Ἰπνὸς, quum ab Harpocratione additur, ὅθεν καὶ ἰπνοπλάθους τινας ὀνομάζουσιν, ex eo patet, quam plane non diligenter hic liber ab Henr. Stephano fuerit

lectus et evolutus, etsi inde Isocrates selegerit. Nam in magno isto Thesauro de hac voce sive ἰπνόπλαθος sive ἰπνεπλάθης nihil prorsus memoratur, non aliter ac si ex Graecia excluserit, quum non pauca de verbo πλάθειν colligeret. Et tu intellexisti Harpocrationem, aut aliis intelligendum praebuisti, qui interpretaris Latine *unde etiam nonnullos vocant* ἰπνοπλάθους. Ergo et tu qui Graece ignoras, iam potes legere, iam intelligis Harpocrationem? Quaeso te, mi interpres, cur hos Latine non reddis, quum in sequentibus Κοροπλάθον Latinum facias *puparum fictorem?* Hos igitur ad istam normam dices *caminorum fictores.* Enimvero sunt omnia quisquiliarum plenissima, quae facile spernes et conculcabis prae insigni auxilio, quod exhibeo ex codice Mediceo ἰπνοπλάστας. Vox ipsa praedicat bonitatem suam.

In v. Ἵππαρχος recte mutavit Maussacus editum ab Aldo ἐν δευτέρᾳ φιλιππικῶν; sed mirum, si codex Mo- 80
relli habebat ἐν Δω φιλιππ. quum MS. Mediceus clare legat ἐν δη φιλ. hoc est: τετάρτῃ, et sine dubio non aliter habuit codex Aldi, unde hic in feminino genere extulit. Quod simile his prorsus est, edidit in voce Καθήκοντα nuper Frisius ἐν δεκάτῳ φιλιππικῶν, ubi et Aldus et Maussacus praecesserant ex MStis ἐν ἑνδεκάτῃ, idque quum Valesius moneret etiam legi debere ἐν δεκάτῃ. Talis ille est Harpocration. Qui profecto ne se quidem cognosceret in sequente periocha v. Ἱππὰς, ubi integriorem locum Isaei reposuit, quam poni Harpocration voluit, et, quod notari oportet, voculam οὐχ praefixit verbo ἀπεγράψατο, Οὐχ ἀπεγράψατο; nesciebam sic Frisios docere et scire Graeca.

In v. Ἶσα βαίνων Πυθοκλεῖ facile ferri potest in Menandri citatione ἑταίρα πολυτελὴς, quam appellationem congruam illis saepe queruntur etiam theatra: sed tamen MS. Mediceus habet πολυετής; quod ipsum et alibi persaepe novimus in eis consideratum, et ex Athenaeo vides citatum ab Maussaco ad v. Νάννιον, τὴν αἶγα Νικὼ πρεσβυτέραν οὖσαν ποτέ.

In v. Ἰσοτελὴς quum praecessisset Aldus in tali sententiae et verborum distinctione Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου. πολλάκις τιμή τις, etiam sequutus fuit Maussacus, et non modo sequuta est Frisia, eiecta tamen praepositione, ut solet semper aliquid ultra solitum nugari, sed etiam nuper sic interpretata est *Isaeus oratione con-*

tra Elpagoram. Subinde honor etc. Oro, quid prodest illud *subinde?* Utique non potest Harpocrationi se applicare ista trias: qui non omnes observarunt vocem *πολλάκις* ab Harpocratione frequentari in auctoribus, quos citat? ut hoc loco indigetare voluit Isaeum in ista
81 oratione crebro alterutra usum fuisse. Ineptum est talia monere, sed ineptius quoque in talibus aberrare. Vide modo in *Κάδμεια*, *Καταχειροτονία*, et in *Κατῳκοδόμησεν* nominatim *Ἰσαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους πολλάκις*. Ita hic quoque debet intelligi, et vox *πολλάκις* apponenda praecedentibus.

In v. *Ἴων* legit liber Mediceus *υἱὸς δὲ Ὀρθομένους, ἐπίκλησιν Ξούθου*, non *ἐπίκλησιν δὲ Ξούθου*, quum soleant in hoc negligere adversativam

In v. *Ἰονία χώρα* quam adscribunt Harpocrationi recensionem urbium, ea perquam est dubia, quum MSsti conveniant in haec tantum verba *πόλεις ἕνδεκα, Ἔφεσος, Ἄνδροκλος, Μίλητος, Μυοῦς, Κλαζομεναὶ, Χῖος, Σάμος*, quae sic plane expressit Aldus, nec plura, nec alia; unde hoc utique patet non recte suspicari Holstenium in Annotationibus ad Ortelium *Ἄνδροκλος* legi pro Chio; (quale quid ex Aeliano etiam notat Valesius) nam in MS. ista appellatio *Ἀνδρόκλου* simul cum Chio servatur. Quod quum ita digesserit Maussacus, ut pro v. *ἕνδεκα* scriberet *δώδεκα*, et tot alia urbium vocabula inserere praetulerit, quam derelinquere, et opperiri meliora ex antiquis codicibus, conatus est sane parum laudabilis. Duodecim urbes Ioniae facile quis convocaverit; sed quum manus Harpocrationis non nisi undecim compellarit, et inter eas Samum Chiumque numerans, ut novem solummodo urbibus restet locus, difficile dictu est, quas praeter illas quinque addiderit. Cui ista libido allubescit, habet in Latinis Velleium, Pomponium Melam aliosque, ex Graecis infinitos; nec sic tamen inventa erit ista *Ἄνδροκλος*, quae forsan coaluit ex duabus *Τράμπη*, *Κλάρος*. Mox non habet liber Mediceus *ἁβρῶς, τρυφερῶς*, sed pro postrema voce *τρυφηλῶς*.

82 In v. *Καβύλη* videmus ab praeclaris viris talem statui Geographiam, quasi auctore Anaximene Axius fluvius in medio Thraciae recenseri deberet *πρὸς τῷ Ἀξίῳ ποταμῷ κατὰ μέσον τῆς Θράκης*; quem in tam enormi doctrina qui potuerunt credere ab Harpocratione allegatum iri? An media regio Macedoniae, an ipsa Pella Ludiae et quantum distat ab Axio? adsita tam ignorata

fuit simul Anaximeni, simul Harpocrationi? Nec scio cuius id fuerit inventum, nisi postremae ex Frisia editionis, quae id traxit ex Meursio libro v. Attic. lect. cap. 22. Certe et Aldus et Maussacus ediderunt πρὸς τῷ Τάξῳ, nec aliter MS. Mediceus, nisi quod nesciat articulum; probat enim solummodo πρὸς Τάξῳ. Etiam hinc Taxum fl. ad Ortelium suum annotaverat Holstenius. Nec scio decernere, si neges in Thracia fuisse quoque fluvium Ἄλπαξον, ut fuit isto nomine urbs, commemorata Stephano in ἐθνικοῖς.

In v. Καρκίνος legit codex Mediceus εἰσφοιτῶσαι αἱ γυναῖκες, non αἱ κύνες.

In v. Κατάγων τὰ πλοῖα, quum Aldus ediderit βιάζεσθαι καὶ κακοῦν, nec aliter legatur in MS. Mediceo, non intelligo, cur Maussacus mutaverit prius verbum in λῃΐζεσθαι, quod et sequuntur recentes editiones, sine ulla iusta causa. Nam vides egregie Harpocrationem velle innuere, quousque se extendat significatio huius locutionis apud historicos, nempe ut ab cursu cogant deflectere, et in potestatem portumque piratarum deducant. Quod notabilius est, in MS. Mediceo non legitur εἰς τὰ οἰκεῖα χωρία τοῖς ληστεύουσι κατάγειν, etsi illa sint commoda, sed omittitur vox οἰκεῖα, et quidem doctissime, vel ut iste dativus notet illuc abigere captas naves, ut sint commodo et lucro praedonibus, vel ut χωρία τοῖς ληστεύουσι dicatur, ut apud Stephanum in v. Ἄβαι ostendi recte 83
dictum Ἄβαι, πόλις Φωκεῦσι.

In v. Κηφισόδωρος non habet MS. Mediceus ὁ ἵππαρχος, ὃς ἐν Μαντινείᾳ, sed ὃς ἵππαρχος ὢν ἐν Μαντ.

In v. Κιγκλὶς legitur versus Aristophanis ὁ δ' ἡλιαστὴς εἶρπε πρὸς τὴν κιγκλίδα, qui aliter exstat in MS. Med. ὁ δ' ἡλιαστὴς εἰς περὶ τὴν κιγ.

In v. Κιττοφόρος, ut codex Morelli, ita et Mediceus ignorat illas voces διὰ δύο σσ. ac deinde pergit γράφουσι κισθοφόρον, et mox tamen retinens κίστας, ut alter iste Morelli, (quae eadem variatio est in v. Κύπασσις, ut vulgo, quum codex scriptus κύπαστις et κύπαστιν et κυπάστεις) non habet εἶναι, sed ἐν αἷς. Verum de his optime iudicavit Alb. Rubenius in dissertatione de nummo Augusti, cui incribitur ASIA RECEPTA.

In v. Κλητῆρες in MS. Mediceo non legitur πολὺ δέ ἐστιν ὅλον τοὔνομα, sed ὅλως, quod propterea recepi: qui etiam in superioribus habebat οἱ δικαζόμενοί τισιν, non διαδικαζόμενοι.

In v. *Κοιρωνίδαι* ubi extrema haec leguntur *καὶ γὰρ Κοιρωνίδας καὶ Φιλ. καὶ Περιθ.* duae priores voces ignorantur ab codice Mediceo, nec immerito.

In v. *Κολυττεὺς* legitur *δῆμός ἐστι τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς Κολυττός;* quod quidem iniquo Maussaci supplemento sic ampliatur, quum vocabulum *φυλῆς* non exstet in exemplari Aldino, sed neque in MS Mediceo; tanquam non persaepe id ab auctore omittatur, quum et postea scribat *Λευκόνοον δῆμος τῆς Λεοντίδος,* et paulo ante in v. *Κηττοὶ* scripserit *δῆμός ἐστι τῆς Λεοντίδος, ὡς Διόδωρος.* ex quo exemplo videtur etiam memorabilis codex ille Me-
84 diceus exhibens non ut vulgo *Κολυττὸς,* sed *Κολυττοὶ,* ut est ista terminatio Attica, quam docet *Σφηττοὶ, Συπαληττοὶ, Κορυδαλλοὶ,* et plura alia, potestque Harpocration innuere locum Aeschinis, ubi locale derivativum usurparit. quanquam in v. *Ἴσχανδρος* ex felici restitutione legatur *ἐν Κολυττῷ,* ubi et ille ipse MS. habet *Καλύττῳ,* nisi quod Sponius ex marmoribus probet scripturam *Κολλυττοί.*

Vocem *Κολωνίτας* etiam haec editio protulit, ut postrema nuper. Sed tamen sciri oportet, ut Aldus et Maussacus, sic ab Mediceo codice scribi bis *Κολωναΐτας,* a qua forma non decet nos nimium alienos esse, quum loca ista Attica in *ος* multam varietatem in *τοῖς ἐθνικοῖς* admittentia, modo in *ευς,* modo in *ιος,* ab his excipiant hanc vocem, vel ipsis viris doctissimis concedentibus, dum exhiberi volunt *Κολωνίτης,* quam formam in omnibus illis pagis non reperio. Itaque sicut hactenus statuitur singulare in derivato ab voce *Κολωνὸς,* cur id negamus procedere posse et extendi ad *Κολωναΐτης,* perinde ut geminum quid accidit in *Κολασσεῖς, Κολασσαεῖς, Κολοσσαεῖς, Colossitanus?*

Vocem *Κραναλλίδαι* non sic etiam effert codex Mediceus, ut vulgo, sed *Κραναλίδαι,* perinde ut statim quoque *Κραύγαλίδαι,* non *Κραυγαλλίδαι,* ut rursus vulgo; itemque *Κραυγάλιον,* non *Κραυγάλλιον.* Id certe accedit ad Hesychiana, quae citavit Valesius, *Κρακαλίδαι τῶν Κρισαίων τύραννοι.* Quin immo hanc veram esse scripturam docent illa Ovidiana *Iudice Craugaleo.*

Κρώβυλος legitur *Ἡγήσιππος μέν ἐστιν ὁ Κρώβυλος ἐπικαλούμενος,* quomodo sane non etiam legit liber Medi-
85 ceus, sed *ὀνομαζόμενος;* quasi notaret non esse id eius cognomen, ut vulgo intelligunt, sed utrocunque nomine eundem censeri, et nunc ista, nunc illa appellatione indicari. Certe in v. *Ὅτι χιλίας* ab Harpocratione

nostro citatur *Κρώβυλος ὁ κωμικὸς*, ubi Frisius interpres reddidit *Crobulus*, quum in nostro loco *Crobylus:* unde etiam in Elencho veterum scriptorum exstat diversis locis tum *Crobulus*, tum *Hegesippus Crobylus*. Ne dubita igitur haberi ab imprudentibus egregium Harpocrationem Latinum.

In v. *Κτησίου Διὸς* locum Menandri non ita distinxi, ut Aldus, *εἰσιόνθ᾽, ὅταν ἴδω*, ut Maussacus *εἰσιόνθ᾽, ὅταν, Ἴδω*, ut nuper Frisius *εἰσιόνθ᾽ ὅταν, Ἴδω παρ.* Multo minus ut cum hoc novissimo intelligerem *Nunc, quum intrarent in conclave mulierum, vidi parasitum* (agnoscis carcinoma elegantiae Menandri) sed *Nunc autem in gynaeceum ingredientem video parasitum*. At tamen in MS. Mediceo legitur *ἰδών*, quod forsan verius.

In v. *Κυθήριος* non legit liber Mediceus *Κύθηρον*, sed *Κύθηρος*, ut habet quoque Stephanus; ut etiam mox *μία τῶν Κυκλάδων νῆσος*, non *νήσων*.

In v. *Κύκλοι* legitur in editionibus *ἀπὸ τοῦ κύκλῳ περιεστάναι* et vertitur *in orbem circumsteterint*. Qui quid aliud nisi pleonasmus affatim invenustus, an scilicet ne circumstetisse videantur in oblongum? In v. *περίστατοι* tamen exponit *περὶ ἃς κύκλῳ ἵστανται*. Sed longe magis allubescit, quod est in Mediceo *παρεστάναι* adstitisse sibi invicem orbiculatim, ut quilibet posset inspicere. Sed mirari nequeas, si dixero editores Harpocrationis mihi videri vertiginem passos; adeo ubique illud *περὶ* inculcarunt. Praeter enim quod notavimus iam pag. 27; sic in v. *Λίπαρα* edunt *μία τῶν καλουμένων Αἰόλου νήσων περὶ τὴν Σικελίαν*, ubi circumspecte 86
Frisius *circa;* sed egregie Mediceus liber *παρὰ τὴν*, perinde ut *Λεῦκτρα χωρίον Βοιώτιον παρὰ Θεσπιάς*, ut ab Maussaco edi inceptum admisit etiam Frisius, nec aliter MS. Sic in v. *Παρασκήνια* solet edi *ὁ περὶ τὴν σκηνὴν ἀποδεδειγμένος τόπος* etc. quum egregie in MS. Mediceo exstet *ὁ παρὰ τὴν*. Utique quum in v. *Μάλθη* citatur versus Hipponactis, *ἔπειτα μάλθη τὴν τρόπιν παραχρίσας*, non dubitavit nuperrimus interpretari *carinam malta circumlivit*, si Diis placet; quanquam ibi non sit *περιχρίσας*.

Ibidem quis apud editores sit ille iambus Menandri *ἐγὼ μὲν οὖν ἤδη μοι δοκῶ νὴ τοὺς θεοὺς*, non sine ioco spectes. At iam Is. Casaubonus ad Suetonii Augustum cap. 69. citavit *Ἐγὼ μὲν ἤδη*.

In v. *Κυρεῖον* an credimus ita Graece calluisse Maus-

sacum, ut astu scriberet συναβεβηκὸς, quomodo quidem edidit? Credidit sane Frisius noster, et hinc sancte etiam imitatus fuit. Sed haec fallax negligentia non debet fraudi esse Harpocrationi, qui quemadmodum scripserit, meliore fide perhibent Aldina editio et MStus Mediceus, quibus hanc editionem applicui: tanto cautius adhaerens fidelissimo praestantis illius exemplaris auxilio, quod et Aldus et Maussacus et Frisius mox potuerint quoque consentire in ἐπιστράτευσεν. quod quis tironi indulgeat?

In v. Κυρηβίων legitur ὅτι δ' ἐπώνυμόν ἐστι, ubi MS. ille ipse non agnoscit adversativam, omnino supervacuam.

In v. Λαγίσκα exhibetur versus Strattidos iste καὶ τὴν Λαγίσκαν Ἰσοκράτους παλλακὴν, ut edidit modo Frisius, quum Maussacus nescio unde daret Λαγίσκαν τὴν,
87 Aldus autem Λαγίσκαν καὶ τὴν, quae lectio ut in Mediceo exemplari, sic fideliter Aldus videtur expressisse ex suis MSStis. ut de isto vocum ordine dubitari nequeat, et infrunitus sit, qui eum invertere sustinet. Idcirco ut constet versui sua ratio, vide an scripserit Λαγίσκαν αὐτὴν Ἰσοκρ.

In v. Λαμπὰς legitur τρεῖς ἄγουσιν Ἀθηναῖοι ἑορτὰς Λαμπάδος, quum tamen codex Mediceus retineat Λαμπάδας, aeque in plurali, quam appositionem egregiam esse opinor. Significat enim ut in festo matris Deum distincti erant varii dies separatis appellationibus, ita ut nominarentur Sanguen, Hilaria, Requietio, Lavatio, ut patet ex Valesianis ad Ammianum Marcellin. lib. XXII. cap. 111; sic et in tribus illis festis fuisse quoque dies solennes, qui ab accensis sine dubio lucernis dicerentur Λαμπάδες, idque ex usitatissima loquendi de festis consuetudine, qua etiam Romani dixerunt celebrare ludos Consualia, indice Livio lib. I.

Ibidem edidit recens Frisius ὑμνοῦσι τὸν Ἥφαιστον θέοντες, vertitque *currentes Vulcanum laudare*, ut videtur ex Valesii admonitione. Et ambigi nequit, quin apud Graecos festivus ac solennis in cereis et funalibus fuerit cursus, sed eum institutum in honorem Vulcani quis persuadebit? Nota est eius pedum ineptia ad hanc rem. Sacra autem solent ad fabulae commemorationem et similitudinem institui. Etiam quum Meursius libro V. Graeciae Feriatae habeat multa de festa Lampade, videas ab Herodoto et Themistio in honorem Vulcani institutam festivitatem appellari non Λαμπαδηδρομίαν,

sed Λαμπαδηφορίαν. Porro et Aldus et Maussacus ediderunt θύοντες, quia agnoverunt in codicibus scriptis eam vocem, quae etiam servatur in Codice Mediceo. Sed nec aliter legit Suidas haec ipsa describens. An plura aut liquidiora fidei pignora petere, imo optare audemus? Cursus cum cereis peragebatur in honorem Minervae et Promethei: de illis testantur scriptores, non de Valcano. Itaque vocem θύοντες adscivi et ipse. 88
Etiam MS. Mediceus legit λαμβάνοντες, non λαβόντες.

In v. Λαμπτρεῖς non fuit concedendum audaciae nuperae Frisii editoris, dum contra editionem Aldi ex MSStis progressam, contra Maussacum inspectorem Codicis Morelliani (licet dissentiat MStus Mediceus,) reponit Λαμπρεῖς: in qua voce dissederint quantumlibet antea viri docti scripturamque mutaverint, nunc in ea haerere nullus debet aut potest, postquam Sponius duas trans mare Inscriptiones advexit, ubi literae πτρ penitus confirmantur; utique in locis auctorum, ubi veteres libri similiter legunt. Sed neque eidem concedendum, quum sine ulla fide et aequitate tam hic quam in voce Ῥόπτρον edit Ἀριστοφάνης Ἀμφιαράῳ, ubi omnis vetustas agnoscit Ἀμφιάρεω.

In v. Λέσχαι citatio Homerica in MS. Mediceo non concipitur Ἠέπου ἐς λέσχην, sed Ἤ που ἐς λεσχ. Sicut in v. Λεύκη non Ἠὲ πίτυς, sed Ἤϋτε πίτυς.

Vocem Λογισμὸς exponit auctor λογιστικὴ τέχνη, nec aliter Latinus noster *computandi ars*. Sic opinor usurpat ipse Harpocration istam vocem in v. Ἡμιολιασμὸς, quum dicit ἀντὶ τοῦ τῶν ἡμιολίων ἐν τοῖς λογισμοῖς. Sic Porphyrius de vita Pythagorae pag. 4. iungit ἀριθμοὺς τε καὶ λογισμούς. Et quaeso quis non sic eo usus fuit? Habet Henr. Stephanus bene longam seriem. An igitur id tanti visum fuit Harpocrationi, ut brevitati huius opusculi id insereret? Immo ex Harpocratione id transcripsit quoque Suidas, nec in eo aliter vertit Latine Portus. Sed quid? Utique si inspiciantur verba Isocratis, quae citat ipse Suidas, longe omnino aliam illic sententiam animadvertes residere. Quid multa? nugacia 89
sunt omnia, et corrigendum λογικὴ τέχνη, ut eximie servavit codex Mediceus. Id patet ex ipso Isocratis illo loco.

In v. Λουτροφόρος editur τὸν ἐχγυτάτω γένους. Sic certe noster Frisius, ut corrigeret Maussacianum τὸν ἐγγυτάτῳ. Nonne haec pulchra et convenientia nostrae

aetati? At Aldus edidit ἐγγύτατα, quod testor exstare in MS. Mediceo, ut inde etiam fides Aldi constet pro certo. Harpocration in v. Θῆτες dixit οἱ ἔγγιστα γένους, et in v. Ἐπίδικος, οἱ ἄγχιστα γένους. Id si nunc sic voluit mutare, iure suo utitur, et firma est scriptura eius. Est autem in Mediceo τὸν ἐγγύτατα καὶ γένους; forsan pro τὸν ἐγγύτατα κατὰ γένους. Ut enim istud notum, ita forsan hoc non sine usu. Sed etiam codex iste legit καὶ τῶν ἀγάμων ἀποθανόντων, non τοῖς ἀγάμοις ἀποθανοῦσι.

In v. Λύκειον non bene intelligo, quid venditet Maussacus. Locutus enim fuerit libro XXI Theopompus de Lyceo et Pisistrato; in quibus verbis restat illa sententia *Pisistrato regnante exstructum fuisse*? quas voces ex nota Maussaci sublegit Frisius interpres. An Πεισιστράτου ποιῆσαι habet sensum? Profecto potuit progredi ac debuit ἐν τῇ καὶ Πεισίστρατον ποιῆσαι.

In v. Λυκιουργεῖς sic edi vides ἀντὶ τοῦ προβόλους δύο Λυκοεργέας, nec tamen addi vel particulam οὕτως, ut solet, nisi in expositione; vel quomodo illic scribi censeat. Certe tacent omnes, ut eo magis mirer ac venerer codicem Mediceum, qui cum habeat δύο Λυκοεργίας Λυκιεργίας, id correctum adscivi.

In v. Μακροκέφαλοι non est visum faciendum, ut mutaretur scriptura ab Aldo et Maussaco ex MSStis prodita ἐν τῇ Λιβύῃ, quum sic quoque legeret Mediceus,
90 quam tamen nuper contulerunt in Αἰγύῃ, omnino sine certa veritate. Unde et vulgatam tueri voluit Luc. Holstenius in Stephanianis ad vocem Αἰγυστινοί.

Vocem Μαλακίζομεν parum intelligo, unde hauserint editores. Nam quum Harpocration citet locum Demosthenis, in quo ipse allegat μαλακιζόμεθα, sed ita, ut notet in nonnullis libris ibi legi μαλακίομεν, quis locus iam superesit verbo μαλακίζομεν? quod non exstare in suis exemplaribus, non in alienis aperte testatur. Accedit, quod MS. Mediceus plane legit Μαλακίομεν: an non sic quoque exemplaria scripta et Aldi et Morelli habuerunt? Cur dubitem? Illi tamen aliter ediderunt. At ego contra etiam in loco Demosthenis opinor ab Harpocratione illud ζ non fuisse appositum, sed scripsisse μαλακιόμεθα. Non enim aliud vult auctor annotare, nisi in aliis libris passiva forma, in aliis activa concipi. Et id solere annotari ab Harpocratione iam supra observavimus in v. Ἀποδιδόμενοι. Est vero ingratum ita nos suspendi ab Maussaco in sensu vocum ὅρον φρίττειν, quem

paucis explicari posse negat, quum perbellus homo,
Frisius ille interpres, potuerit interpretari *litis decisio-*
nem horrescere. Videlicet in loco illo Demosthenis vel
minimum vestigium est litis? ubi ille violentis incur-
sibus Philippi memoratis incusat Graecos et suos Athe-
nienses *ταῦτα πάσχοντες ἅπαντες μέλλομεν καὶ μαλακιζόμεθα*
καὶ πρὸς τοὺς πλησίον βλέπομεν ἀπιστοῦντες ἀλλήλοις; Viri
docti in libro Goesiano adscripserant *ὄῤῥον*. Et quo non
aberrat Valesius? Sed videtur auctor id ipsum indicare,
quod ipse in v. *Ὄρον* exponit, nempe lignum in torcu-
lari adhibitum: nos cunctamur, nos frigus quoddam
occupat veritos verbera et existimantes illi fere iam
domino omnium resisti non posse, et hinc si quis ali- 91
quid conari ausit, miserrima tormenta exspectare opor-
tere et horrere. In Aeschyli dramate quid tentet Maus-
sacus, apparet; etiam quid Valesius, mirifice per haec
agitatus: omnia incerta et sine venere. Sed et Th.
Stanleius negans se unquam inductum iri hoc nomen
fuisse fabulae Aeschyleae, quod nuspiam nisi in hoc de-
pravatissimo Harpocrationis loco compareat, addit vi-
deri *ἑλλαδίῳ* verbum *οὐσιῶδες* fragmenti potius quam
nomen fabulae. Quam parum nos vir iste perelegans
adiuvat? quam defunctorie haec attingit? Tu scribe
Αἰσχύλος ἐν Λαΐῳ. Hoc nomine fabulam ab Aeschylo
compositam videbis apud Hesychium in voce *Ἀράχνου*.
In illa fabula scripsit Aeschylus haec verba *κεκμηότι μα-*
λακίων ποδί. Sic enim scribendum puto.

In v. *Μαστῆρες* MS. Mediceus non habebat *ἐπὶ τὸ*
ζητεῖν τὰ κοινὰ τοῦ δήμου, sed *ἐπὶ τῷ ζητεῖν τὰ κοινὰ τῷ δήμῳ*.

In v. *Ματρυλεῖον* vides citari versum Menandri *Κα-*
ταφθαρεῖσθε ἐν ματρυλείῳ τὸν βίον; qui quum appareret
vitiosus, ab Maussaco editum fuit *Καταφθαρεῖσθαι*, ab
Valesio annotata citatio Suidae et restitutio Aemilii
Porti, quam sequens Frisius exhibuit *Καταφθαρεὶς ἐν*
μα. Nec reprehendo. Sed an illuc ducunt codices
MSSti? Scilicet nobis licet spernere et negligere, quod
veteres libri servaverunt, eo fine, ut quod perditum
est perdamus. MS. Mediceus exhibebat *καταφθαρῆσθε*.
Hinc certe colligitur, si de pluribus sermo est, scripsisse
Menandrum *οὐκ οἰμώξετε, Καταφθαρεῖσθε ἐν ματρυλ.* ut
indicabant in codice Goesiano viri docti, vel *ρῆσθε*.

In v. *Μεθώνη* an placet hoc laboris exemplum, ut
Maussacus quum sategerit ostendisse ab hoc Demetrio
scriptum aliquid *περὶ συνωνύμων πόλεων*, ipse edi curet 92

ἐν τοῖς συνωνύμοις πόλεσι, et hoc ut egregium (nec enim temere contigit) sequatur Frisia? Idque quum Aldus edidisset ἐν ταῖς συνωνύμοις πόλεσι, quomodo etiam legitur in MS. Mediceo: tanto omnia indecentius, quod post notam Maussaci fuimus iam beati et instructi clariore opera Ionsii in lib. II. cap. 17 historiae philosophicae. Quo magis Frisicam foeditatem detesteris, cernes in ipso etiam Elencho veterum scriptorum DEMETRIUS MAGNES ἐν τοῖς συνωνύμοις πόλεσι.

In v. Μεῖον, quum in distinguendo fluctuantibus ante viris doctis, nuperus sustineret hinc edere θῦμα δ' ἐστιν et παρέστη, quum editi et scripti retinerent παρέστησε, opinor lenissima ratione me satis fecisse Harpocrationi et veritati. Sed et infra habebat MS. Mediceus Μειαγωγὸς ὁ εἰσάγων etiam sine adversativa, quam editiones inculcant. Praeterea ἱστάνειν δεῖν, non δεῖ, innuens vel ipsos, qui clamarent, infinitivo usos, vel se scripsisse ex sua persona, quemadmodum illi φράτορες ἐφώνουν δεῖν ἱστάνειν. Maior molestia est in versiculis Eupolidis, ubi novissimus ex Frisia non ipse concinnat sed ex Meursii describit libro III Attic. lect. cap. 1. Δύναται μὲν, ὥσπερ Μειαγωγὸς ἑστιῶν, interposita vocula μὲν, quae non in editis, non in scriptis antiquis exstat: sed ut trivialem in modum ab homine prorsus puero in studiis pes versiculi, ut stare posset, fulciretur, ineptam hanc spissationem immissam agnosce. Itaque quum videatur nunc poëta iambis usus, lenissime succurrens edidi Δύναιτ' ἂν, ὥσπερ. Possis etiam δύνῃτ' ἄν.

In v. Μελίνη ex Herodoto non allegat MS. Medi-
93 ceus σπείροντες μελίνην, sed μελίνης, quod proculdubio doctius, et cura Herodoti dignissimum. Sed etiam praecedentia idem sic legebat, Σοφοκλῆς Τριπτολέμου μνημον πελίνης, ut deinde ὄσπρια πάντα καὶ μέλινα ex Xenophonte adducebat, non μελίνη.

In v. Μετοίκιον, quamvis mox loquatur Harpocration de eo, qui μέτοικος sit, tamen in MSto Mediceo postea non legitur ἐδίδοντο δὲ ὑπ' αὐτοῦ, ut quidem edunt, sed αὐτῶν. Et sic solet Harpocration nonnunquam variare numerum.

In eadem voce dicit Harpocration etiam σκαφέας appellatos fuisse τοὺς μετοίκους, ἐπεὶ ἐν ταῖς πομπαῖς τὰς σκάφας ἐκόμιζον οὗτοι, nec dubitet interpretari noster, *quia in pompis ligones ferebant.* At quanto lenior et

modestior Henr. Stephanus? *Qua autem significatione σκάφη ibi accipiatur, nemo aperit.* Et quaeso, quo ligonem in pompis? Credo ut scrobem effoderent ad obruendas omnes Frisici interpretis ineptias. Et habet tamen, sub cuius umbra lateat. Nam Meursio in Atticis lectionibus tum lib. IV. cap. 8, tum lib. VI cap. 9 vehementer ligones illi placuerunt. Quasi σκάφη non simpliciter intelligi posset vas aliquod ad formam scaphae ad denotandam vel originem navigationis vel inventionem vel utilitatem; unde Martiano Capellae *scaphia dicuntur rotunda ex aere vasa,* n. in horologiis.

In v. *Μόθων* explicanda posteriorem rationem sic profert auctor, ἢ ἀπὸ Μόθωνός τινος αἰσχρὰ ποιοῦντος, καὶ ἀεὶ ἐν τοῖς πότοις ὀρχουμένου, ubi MS. Mediceus auget καὶ ἀεὶ καὶ ἐν τοῖς etc. Sequitur ἢ ἀντὶ τοῦ ἀνόητος, ut ego ex Aldina editione et optimo MS. restitui, quum Maussacus ederet ἀνοήτους, quod non modo sequitur postrema editio, sed etiam violentissima transpositione Harpocrationem et fidem violat. Omnia enim temeraria. Quippe redit ad expositionem vocis in principio positae *Μόθων*, quam aliis modis exposuerat.

In v. *Μόλπις* legitur οἱ δ' ἄρα μετὰ τοὺς τριάκοντα 94 δέκα ἄρχοντες. Certe an quisquam illos decem tyrannos dignaturus fuerit honesta et diu commoda urbi appellatione Archontum, merito dubites. Certe quanquam id adfirment omnes editiones Harpocrationis, attamen codex Mediceus legit δέκα ἄνδρες, nec aliter in v. *Δέκα* de iis loquebatur auctor περὶ τῶν μετὰ τὴν κατάλυσιν τῶν τριάκοντα Ἀθήνησι χειροτονηθέντων ἀνδρῶν δέκα. Et alioqui interdum hanc ipsam vocem addit, ubi solitus saepe est omittere, ut in v. *Πωληταὶ,* δέκα τὸν ἀριθμὸν ἄνδρες.

In v. *Μόρων* ediderant cum Aldo Maussacus ὡς εἰσὶ μοῖραι ὠνομασμέναι. Id non placuit editori postremo. Unde quanquam Maussacus notavisset quosdam cod. habere ὡς εἰσὶ μοῖραι ς' ὠνομασμ. iste tamen pro sua et auctoritate et doctrina edidit μοῖραι πέντε ὠνομ. sic eligens sibi, sic offerens aliis, quod rapuerat ex Meursio lib. I. Attic. lect. cap. 46, ubi etiam quod Maussacus de quibusdam codicibus memorat, is ad Vaticanum codicem constringit. Caeterum ostendit illic quidem Meursius fuisse quinque moras, sed in loco Harpocrationis nostri, quem tractamus, ipse se turbat, dum primo ait se illic rescribere μόραι ε'. At mox cum Xenophonte committens Harpocrationem, plane in hoc citat

ὡς εἰσὶ μοῖραι ἓξ ὠνομασμέναι, quot etiam certo respectu fuisse docet. Immo MS. Mediceus egregie et palam praefert μοῖρα ἐξωονομασμένα, in aberratione scribae planissima veritatis vestigia. Tum deinde non legit codex Mediceus καὶ διῄρηται εἰς τὰς μοίρας, sed διῄρηνται δὲ εἰς τὰς etc.

In v. Μουνυχία locus est spectatae quidem et satis cognitae, sed desperatae pravitatis in his verbis ἀπὸ
95 Μουνύχου τινος βασιλέως τοῦ Παντακλέους, ut quidem fideliter editio Frisii nostri expressit Aldinam, nec haesitat interpretatio *Pantaclis filio*; quum Maussacus, non solitus temere ab Aldo discedere, exhibuisset τοῦ Παντευκλέους, non addita ulla ratione, nec prodito, quid in MSS. libris reperisset. Io. Meursius nunquam solitus praeterire verba Harpocrationis, in libro III de Reg. Athen. cap. 8 maluit venditare se legisse verba Ulpiani in orationem Demosthenis de Corona, quam advocare nostrum Harpocrationem, a quo indicium loci Demosthenis acceperat, quod solet esse eius artificium, quum haeret. Nihilominus post edita Ulpiani verba annectit Munychi regis, a quo dicta sit Munychia, meminisse item inter reliquos Harpocrationem, verum Pantaclis filium dici, non Demophontis. Quae quid aliud quam ostendunt meram evadendi inopiam? In capite IX libelli de Piraeeo iterum colligit de hoc loco et tam Stephanum quam Suidam citat, Harpocratione uno omisso, et Pantaclis filio ex Suida rursum ostentato. In Atticis lectionibus lib. I. cap. 14 quum restituisset Μουνύχου pro Aldino Μουνυχίου, citassetque τοῦ Παντακλέους in Plutarcho observari iubet filium dici Demophoontis, quem hic Pantaclis dicit Harpocration. Ibidem quia et Etymologicum habet Παντακλέους, hinc corrigit Suidam, in quo est παντευκλέους, arguitque Maussacum, qui istud praetulerit. Mi Meursi, quid oro legisti, quid nosti de illo Pantacle? Valesius praeter eandem Ulpiani citationem huc nihil confert, et quis Etymologum aut Suidam hinc non inspexit? quorum hic stat ab Maussaco, alter ab Aldo. Et quaeso, an rex tam laudati nominis debebit famam quaerere ab tali patre prorsus ignotissimo? In MS. Mediceo legitur τοῦ Πεντακλέους, certissimo indicio in alterutra duarum in principio syllabarum literam ε exstare debere, et recte edidisse Maussacum; sed non ut sit nomen proprium, verum commune, et auctorem intelligere τοῦ παντευκλεοῦς, celeberrimi et

perillustris regia. Et hac igitur composita voce linguae
Graecae fragmenta inter nos auge.

In v. Μυλωθρὸς leguntur ex emendatione Maussaci 96
hae voces, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους πολλάκις.
ἔστι δὲ καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς πολὺ τοὔνομα, insigni prorsus
specie, nec minus probabili ratiocinatione eam muniens,
quum et Dinarchum et Demosthenem auctores
eius praebeat: ac vulgata sane claudicent apud Aldum
Δείναρχος ἐν τῷ Καλλισθένους πολλάκις etc. Sed tamen
non si et apud Dinarchum et apud Demosthenem et
apud plures etiam exstet ista vox, ideo utique supponi
debet illos potissimum fuisse, quos respexerit Harpocration,
quum ipse testetur in vulgata lectione apud
comicos frequentem eius fuisse usum. Ne plura loquar;
praestatne hanc Maussaci suppletionem mutatione adsciscere,
an sequi MStum Mediceum? Hic vero ista
omnia paucioribus his mutat vel magis ornate profert
ita: ἔστι καὶ τοὔνομα παρὰ Καλλισθένει καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς
πολλάκις. Haec certe tota sunt ad gustum et morem
Harpocrationis. Imo etiam Callisthenes hic similiter
producitur in voce non multum abludente ab hoc pistrini
domino in v. Ἀναγκαῖον, ut talem quandam materiam
ab eo alicubi tractatam fuisse inde confirmemur.
In voce Ὁμοῦ, ἔστι δὲ πολὺ παρ' Ἀττικοῖς.

In v. Μύριοι MS. Mediceus legit non modo διείλεκται
δὲ περὶ αὐτῶν καὶ Ἀριστοτέλης, sed etiam repetita copula
διείλεκται δὲ καὶ περὶ αὐτῶν καὶ Ἀριστ. Et cur spernunt,
quum non ambigam sic exstare etiam in MSStis aliis?

In v. Μυσῶν λείαν miror sane in exemplaribus, quae
publicata sunt, Demonem citari ἐν τεσσαρακοστῇ περὶ παροιμιῶν,
ita ut debuerint haec volumina ad magnum
numerum ascendisse, quum in optimo MS. tantum exstet
ἐν πρώτῳ περὶ παρ.

In v. Νάβις non praeteriit Maussacus unicam men- 97
tionem Athenaei in hoc scripto, quam accipio: sed tamen
ne haec quidem relinquitur illi, si audimus codicem
Mediceum, qui nescio quid hic passus, solummodo
scribit, γραμμάτιον ἦν διάττου ν. διὰ τὸν Φιλωνίδην.

In v. Ναυκραρικὰ scribit Harpocration dubitari
posse, an quum sic legatur apud Demosthenem, eadem
non melius legantur in codicibus legum rerumque Atticarum,
ubi videatur de iisdem sermo esse, ναυκρατικά,
ut quidem manifeste habet codex Mediceus, quum Aldus
dedisset Ναυκρατητικά, quod retinente Maussaco

postremus, tinniens opinor aliquid tenuius, mutavit in *Ναυκρατιτικά*. Sed adhaesi codici Mediceo, quod syllabae sic sequentur, tum quod *ναυκρατητικὰ* hinc sint aliena, et ista Frisiaca *τιτι* non sint titivillitio digna. Neque enim quia sit Naucratica navis, nec quia Naucratitae in ea vehant, ideo quae ad talem caussam spectant, non tam bene Naucratica appellari queunt, quam Naucratitica. Et unde illa habet? Nisi opera exstaret, appareretque, nunquam opinarer Henr. Stephanum eo progressurum, ut scriberet Harpocrationem deducere *Ναυκρατητικὰ* ab *Ναύκρατις*, quia sic corrupte videbat ab Aldo editum.

In v. *Νάννιον* citatur inter Sophoclis versus is quoque *Θαλλὸν χιμαίρᾳ προσφέρων νεοσπάδα*, ut primus edidit Maussacus, qui obediunt posteri (et quidni? est enim emendatio Casauboni) quum Aldus dedisset *Θαλλὸν χιλίαις προσφέρων νεόπαιδα*, quibus ad literam consentit codex Mediceus et, ut opinor, vetera exemplaria omnia.
98 Unam igitur Casaubonus et reliqui illi supponunt capram isti qui loquens inducitur pastori fuisse, quum antiqua scriptura subindicet plures. In quo utinam constaret nobis sententia Sophoclis ac τὸ *πρέπον τοῦ δράματος*. Nam ex eo quod praebent MSSti videtur faciendum *Θαλλὸν χιλοῦ αἰξὶ προσφέρων*, tanto probabilius, quod ipse Harpocration *περὶ αἰγῶν* id testetur, non *περὶ χιμαιρῶν*.

In v. *Ναυτοδίκαι* scribit Harpocration velut ex Cratero decretum, *ἐὰν δέ τις μὴ ἐξ ἀμφοῖν γενοῖν γεγονὼς φρατρίζῃ, διώκειν δεῖ τῷ βουλομένῳ Ἀθηναίων* etc. Sic iam conspurcatus oberrat Harpocration immisso per Maussacum verbo *δεῖ*, quod non ipse in Morelli vel Vaticano libro inventum sibi gratulatur, non etiam cognovit Aldus. Quid autem? an *διώκειν δεῖ* interpretabimur *ius fuit persequi?* Nempe quum Graeca sint scripta in Graecia ritu illo obtinente, Latina apud Frisios longo tempore post quum omnia exolevissent, quis neget cautissime agere talem Frisium? Sed qua veritate Graecae linguae interpres dicitur, qui *δεῖ* Frisius interpretatur *ius fuit?* Habeant sibi talia. Nos remittimus falsum in Galliam, et ex Italia verum afferamus offerente libro Mediceo *διώκειν εἶναι τῷ βουλομένῳ*. Egregie profecto: *Εἶναι* enim est *ἐξεῖναι*, et sic placitum Harpocrationi, ut patuit ex verbo *Ἀναθέσθαι*. Infinitivus autem ad talia placuit vel formulariis Atticorum dogmatum, vel ipsi Harpocrationi, ut colligere licet ex v. *Μόρως*. *ἰδεῖν οὖν*

εἰ γραφικά ἐστι ἁμαρτήματα. Vide etiam in Ἀττικοῖς γράμμασι. Porro ille ipse codex quoque habet, ut ediderat Aldus, ἐὰν δέ τις ἐξ ἀμφοῖν ξένοιν γεγονὼς, quod certe rectum est.

Νεῶσι. Dedi id exemplari Mediceo, ut sic ederem, 99
quum in eo legeretur νεῶσι. Nam Νεῶιν quomodo scriptum nuper sit, nescio. Μεών Aldi et Maussaci patet corruptum esse.

In v. Ξυστὶς edidi Ἀριστοφάνης νεφέλαις, ratus hanc proximam emendationis viam ad Harpocrationis manum fore, quum Aldus et Maussacus ἐν φιάλαις, quod viri docti viderunt corruptum esse, docueruntque scribendum, ἐν νεφέλαις, prout statim obsecutus est editor postremus. MS. Mediceus habuit ἐν φυλλαις. Has duas voces extitisse opinor ex una vera voce νεφέλαις inversione literarum, ut patet, facili, praesertim quum et in v. φελλία citetur Ἀριστοφάνης Νεφέλαις.

In v. Οἴηθεν ediderunt Aldus et Maussacus Οἰῆθεν δὲ ἐν τόπῳ ἐπίῤῥημα proculdubio ex fide veterum codicum, quos consuluerunt. Sed eos parvi aestimans editor nuperus dedit ἐκ τόπου, tanto audentior, quod in v. Οἶον, atque item Παλληνεὺς ita auctor reliquerit. Sed MS. Mediceus testatur aliter scripsisse, ut, ἀπὸ τόπου, quod ut verissimum adscivi.

In v. Οἰκέως servavi loca distinctionum, prout digessit Maussacus, quum Aldus inde abiisset ad hunc modum. ὥσπερ τὸ ὄνομα. φησὶ τὸ δὲ οἰκέως, θεράποντος. Quodcunque sit, non suspicabar fore ut quisquam sic intelligeret, prout ostendit se intellexisse interpres. *Lysias hanc vocem velut explicando interpretatur*, τὸ δὲ οἰκέως, θεράποντος, *famuli*. Quid enim est, aut ubi dicitur *velut explicando interpretari?* Quid autem voluit posteriora? An τὸ δὲ οἰκέως notat *famuli?* Miserum foret hoc scriptum Harpocrationis, si non aliter nec mollius posset intelligi. Distingui enim oportet, ἐξηγούμενος ὥσπερ τὸ ὄνομα φησὶ τόδε, οἰκέως θεράποντος, *explicans* 100
velut vocem istam sic dicit, οἰκέως θεράποντος. Haec duo sunt vocabula Lysiae, quae iunxit, et quia iunxit, dicitur propterea Harpocrationi explicare quodammodo, quia satis clare ex ista iunctura colligimus quid dicatur; quod non ita potuisset fieri, si solum οἰκέως usurpasset; nunc patet ab illo dici, *vernae servi*. Quo nihil esse certius docebunt Valesiana, si adhibeas.

In v. Οἰκίσκῳ MS. Mediceus non habet μικρῷ τινι

οἴκῳ, quod adhuc videtur nimium esse ad significationem, quum ad Grammaticam formationem optime satisfaciat; sed μικρῷ τινι σχήματι. Sic μικρὰ δουλίδια in v. Στρωτήρ.

In v. Οἰνόη egregiam viri docti praestiterunt operam Harpocrationi vel Maussacus, dum non modo venditat se ita correxisse Οἰνόη ἡ μὲν δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος πρὸς Ἐλευθέραις, ἡ δὲ τῆς Αἰαντίδος πρὸς Μαραθῶνι, sed sine anxietate ulla contextum ipsum sic explanat et censat, non cunctante editore ab Frisia vel in Graecis sequi, vel in Latinis fideliter exhibere *Unus ad Eleutheras.* At, quae fides, quae ratio aut dignitas illarum vocum ἡ μὲν, quae in nullo exstant scripto exemplari? Scilicet Graeci per quandam relationem saepe componunt ἡ μὲν, ἡ δὲ: an igitur propterea istud ἡ δὲ si solum ponatur, sine sensu, sine usu Graeci sermonis erit? An in v. Σαβοὶ non scribit auctor οἱ μὲν Σαβοὺς λέγεσθαι etc. et tamen non sequuntur οἱ δέ? Porro an sententia non est consummatissima? *Oenoe, populus Hippothoontidis tribus, prope Eleutheras: altera autem Aeantidis prope Marathonem.* Itaque illas supposititias voces aut expelli oportuit, aut hactenus saltem notari, ut non ederentur pro Harpocrationeis, quod feci. Cavendum
101 interea est ab lectione Sponii in itinerario, de populis Atticae scribentis: *Oenoé de la Tribu Ajantide vers les limites de l'Attique et de la Beoce, proche des Eleutheriens.* Item *Oenoé de la Tribu Hippothoontide proche de Marathon.* O quanta cum sedulitate isthaec scribuntur!

In v. Οἷον non legitur in MS. Mediceo μηδαμῶς εὐοίκητον τόπον, sed pro secunda voce οἰκήσιμον.

In v. Οἷός εἰ etiam in MS. eodem non exstat βούλει καὶ προαιρεῖσθαι, sed βούλεσθαι καὶ προαιρεῖσθαι.

In v. Ὁμηρεύσοντας volunt editiones haec esse Harpocrationis verba, ἐπὶ τῶν ἀναπεμφθέντων Λακεδαιμονίων ὁμήρους Ἀλεξάνδρῳ. Sic enim consensu edunt Aldus, Maussacus et nuperus, qui nec omisit vertere *de octo Lacedaemoniorum obsidibus ad Alexandrum missis.* Et quare igitur non etiam emendavit ὁμήρων? prout in Gossiano libro notaverant viri docti. Post quos unus ille eximius Valesius videtur adhaesisse, unde notavit vocem ὁμήρους in Photio deesse. Sed non licet sic grassari in Harpocratione, quem nullus ambigo scripsisse ὁμηρεύσοντας Ἀλεξ.

Ibidem sequitur *Κλείταρχος δέ φησιν ἐν τῇ πέμπτῃ εἶναι τοὺς δοθέντας παρὰ τῶν Λακεδαιμονίων ὁμήρους;* nec aliter interpres noster *Clitarchus autem in quinto, obsides a Lacedaemoniis datos fuisse testatur.* An sic pro testimonio allegari Clitarchus debuit? Quis unus dubitavit? An non affirmata satis fide id modo adseveravit ipse noster Harpocration? Omnino futilis est haec citatio? Sed maius quid latet. Nam quis non nescio quid suspicatur, quum videt ab Maussaco huc inferri istas voces *ἦσαν δὲ ἡ?* ad quam rem nihil praetexit, nisi defuisse haec in praecedentibus editionibus, addito, *quae a nobis suppleta fuere beneficio Cod. bonae notae.* Cre- 102
dimusne? multi certe codices sunt bonae notae, nec tamen illi aut Manuscripti aut Harpocrationes. Alterutrum fuisse hos nunquam credam, multo minus fuisse aut Morelli aut Vaticanum codicem, quo utroque ille se iactat. Non enim exstant illa verba in bonae notae antiquis codicibus. Sed ipse cum reliquo grege corruperunt Harpocrationem, qui aliter in hac parte fuerat administrandus. Nam MS. Mediceus habet *ἐν τῇ πέμπτῃ ἐν ᾗ τοὺς δοθέντας.* Unde Aldus excogitavit istud *εἶναι*, quod non sufficit. Nam restituendum fuit *Κλείταρχος δέ φησιν ἐν τῇ πέμπτῃ ἡ εἶναι τοὺς δοθέντας* etc. Sic integrata est historia simul et narratio Clitarchi huc conveniens. Praeterea quum edunt Maussacus et Frisius *ἐπὶ συμβιβάσει διδόμενα*, edunt voces Maussacus suas, Frisius alienas. Nam Maussacus non monito lectore sic edidit, quum Aldus dedisset *συμβάσει*, quomodo plane legitur in MS. Mediceo. Hesychius in v. *ὅμηρα* scripsit, si modo ipse, *ἐπὶ συμβιβάσει*, unde id placuisse videtur Maussaco, sed in v. *Ἐμμήρους* et *Ἐμπήρους* habet *ἐπὶ συμβάσει*, quod quum ex testimonio Aldi et MSti Medicei scirem fuisse Harpocrationis, merito praetuli.

In v. *Ὁμηρίδαι* citatur primus *Ἰσοκράτης Ἑλένῃ.* At viri docti in codice Goesiano configentes obelo tres priores literas iudicabant citari *Κράτης Ἑλένῃ*, quum ipse mox Harpocration Cratetem per Seleucum aggrediatur et refellat. Neque vero potui adsequi, cur quum Aldus, Maussacus, MSti libri exhibeant rectissime *ὅπερ Ἀκουσίλαος ἐν τρίτῃ, Ἑλλάνικος ἐν τῇ Α. ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ φησιν ὀνομάσθαι*, nuper Frisius sic ediderit, sic distinxerit *ὥσπερ Ἀκουσίλαος ἐν τρίτῃ. Ἑλλάνικος ἐν τῇ Α. ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ φησιν ὀνομάσθαι*, additis Latinis *ut Acusilaus* 103
libro tertio. Hellanicus in A. ab Homero nomen ha-

buisse scribit; quum omnia optime procedant *quod Acusilaus libro tertio, Hellanicus in A. ab poeta nominatum fuisse scribit.* Uterque enim iste auctor eadem probat.

In v. Ὀνήτωρ non male legitur τῶν χορηγησάντων ἦν εἷς, quum saepius ita occurrat in Harpocratione. Sed quum MS. Mediceus particula postrema deficiatur, non opinor etiam hic adhibitam fuisse, non magis quam in v. Πεδάριτος, ubi edunt ἁρμοστὴς ἀνὴρ, εἷς τῶν γεγονότων καλῶν, ubi quum non exstet in MS. scias velle Harpocrationem, ut edatur ἀνὴρ τῶν γεγονότων καλῶν, tanto certius, quod neque in Aldina editione reperiatur. In v. Μόλπις habes Μόλπις ὁ τῶν ἐν Πειραιεῖ. Item in v. Μοιροκλῆς, Σαλαμίνιος τῶν οὐκ ἀφανῶς πολιτευσαμένων. In v. Ἱερώνυμος, ὅτι δ' οὗτος ἦν τῶν Μακεδονιζόντων. In v. Εὐθίας, τῶν ἐπὶ συκοφαντίᾳ διαβεβλημένων ἦν ὁ Εὐθίας.

In v. Ὀξυθύμια divinas Valesii restitutiones omnino appetivi ad ornandum Harpocrationem in illis pessime antea corruptis φησὶν Ἑκαταῖος πού, atque etiam in versibus Eupolidis, ne quem dici ab eo putemus tropaeum urbis, aut cremari aliquem urbis tropaeum circumstridentem, quae ab demente et excorde interprete proficisci possunt, non ab homine.

In v. Ὅτι διαμαρτάνει, maluerunt viri insignes astu et de industria aberrare, quam emendate auctorem praebere. Nam et Aldus edidit λέγων Πλαταιαῖς γεγράφθαι, et Maussacus cum Frisio Πλατεαίας, nescio quam gratiam inde sperantes. Itaque aliter et opinor recte converti cum Valesio literas. In Goesiano libro adscripserant
104 Πλαταιεῖς, quod maxime sectatur Aldinam. Rem ipsam tangit Meursius lib. I. Athen. Attic. cap. 5, et contra Harpocrationem Demostheni patrocinatur.

In v. Ὅτι νόμος verba legis ὑπὲρ τεσσαράκοντα ἔτη γενόμενον χορηγεῖν παισὶν, uti nescio quemadmodum aliis intelligantur, sic nostro Latino interpreti plane non intellecta fuisse manifestat ipsius versio, *ut pueris choragi annum aetatis* XL *excesserint.* Quod enim monstrum in illis est, quos vocat pueris choragos? aut quo sensu haec apprehendentur? Nimirum tribus Atticae divisae erant in ἄνδρας et παῖδας: ita in ludis et agonibus sacris distinctae certabant, quum singulis adessent tibicines, compositores et auctores dramatum, etiam choragi, etiam praesides. Id docent inscriptiones apud Sponium Itiner. pag. 338, quas non bene interpretatur.

In v. Ὅτι ξένους, legitur vulgo ἔν τινι τῶν πρὸς Φι-

λίπωσιν ἐπιστολήν. Sic omnes tres editionum praesides. Ergo venerunt hae ab Philippo epistolae et tamen noster interpretatur *ad Philippum*, quales omnino innuit auctor. Scripsi igitur *πρὸς Φίλιππον*, ut plane legitur in MS. Mediceo.

In v. *Ὅτι οἱ ἁλόντες* nequeo tacere pro verbis *ἐξουσίαν εἶχον* legi in optimo codice Mediceo *φρόντωνα εἶχον*.

In v. *Οὐσίας δίκη* non legitur in MSto Mediceo *τρίτη ἐπὶ τούτων*, sed *τούτοις*, ut *τὸ ἐπὶ πᾶσι θυόμενον* in v. *Ἐπικλεοῦν*.

In v. *Παιανιεῖς*, ediderant Aldus cum Maussaco *Παιανιέας καθύπερθεν καὶ Παιανιέαν ὑπένερθεν*. quam appellationem non digerens nuperus interpres mutavit ita, ut bis exhiberet *Παιανιὰν*, quum Valesius bis in exemplari suo 105
emendasset *Παιανιέων*. Quae omnia quum sint *τρία κάππα κάκιστα* (nam cur Valesius putavit auctorem dicturum fuisse *οὓς Παιανιέων* et non retenturum accusativum quem debebat? priores autem quum sic publicarent, non metuo suspicari abiisse ab lectione MSStorum, quam ante oculos habebant, sed non bene perspecta eius gratia) tum intolerabilis est ferocia medii nugatoris, qui ex Meursio talem *Παιανιὰν* geminam infert reipublicae literariae, qualem nullam in Attica cognovit Harpocration. Hic enim dum scribit mox, *ὁμοίως δ' ἑκατέρου τῶν δήμων τὸν δημότην καλεῖσθαί φησι Παιανιέα*, *similiter utriusque demi demoten vocari ait Paeaniea*, perspicue significat demoten non alio appellatum fuisse vocabulo, quam quo ipse demus. Unde adeo sequitur etiam demum ipsum ab Harpocratione supponi appellatum *Παιανιεύς*, exemplo satis frequenti in his Atticae demis, ut valide opinor probavisse supra ad vocem *Ἁλαιεύς*. Itaque quum id sit, quod voluerat auctor, tum vide quam sancte sententiam et manum eius servaverit liber Mediceus, edens *Παιανιέα καθύπερθεν, καὶ Παιανιέα ὑπένερθεν*, prout omnino edi nunc oportuerat. Quid igitur sustinuit garrire Meursius, a quo deductus est bonus noster Frisius, de vero istius populi nomine *ΠΑΙΑΝΙΑ*, collecto ex sola similitudine quorundam demotarum in *ευς* exeuntium? An potuit aliquid infantilius fingi? Nam quot in Attica fuerunt demotarum appellationes in *ευς* terminantium, quorum demus non exibat in literam *α*? Indignum est ab viro tam docto et Athenis familiari talia fuisse prodita.

In v. *Πάνακτος* citatur *Εὐριπίδης ἐν Αἰγίδι*, qui titu-

lus nuspiam praeterea sic citatus, praesertim incurrit in oculos Andr. Schotti et Maussaci, ut uterque inclamaret de restituendo *Αἰγεῖ*. Sed propius ad antiquas literas erit, si reponamus *ἐν Αὐλίδι*, ut intelligatur Iphigenia in Aulide.

Vocem *Παραβάλλοιτο*, sic expresserunt omnes editi, quum tamen ex interpretatione Harpocrationis pateat manifeste eum non ita scripsisse: potuerat enim quoque apponere *παραπέμποιτο*. Sed vides aliter ab eo actum,
106 et MS. Mediceus non agnoscit nisi unum *λ*, quo debui commoveri.

In v. *Πάραλος* solet edi *διαπεμπομένων τριηρῶν*, at in voce *Ταμίαι* mutata distinctione *τριήρων*. Sic omnes tres editiones concordes, nescio cur. MS. Mediceus hic habet *τριήρεων*. quae terminatio perinde fuit Harpocrationis, ac *υἱέων* in v. *Στεφανηφόρος*.

In v. *Παρασκήνια* non legitur in MS. Mediceo *ὁ περὶ τὴν σκηνὴν ἀποδεδειγμένος τόπος*, sed *παρά*, quo rectissime usus fuit auctor ad explicationem.

Vocem *Παραφρυκτωρεῖν*, quare supponamus expositam fuisse ab Harpocratione *τοῖς φρυκτοῖς κεχρῆσθαι*, ut habent tres editiones omnes, causam nullam video. Sed neque quid adegerit editores, ut voluerint ab Harpocratione praesens per praeteritum explicari, colligo. Certe MS. Mediceus habet *τοῖς φρυκτοῖς χρῆσθαι*.

In v. *Παρεγγύησις* liber Mediceus non habet *μεταλαβεῖν*, sed simplex *λαβεῖν*, et mox *διδόναι* pro vulgato *δοῦναι*.

Vocem *Πασίνους* reposui ut ediderat Aldus, quam sine ulla venia mutavit Maussacus, tanto improbior, quod in notis etiam imputet. Quem igitur existimat illum *Πασῖνον* exstitisse? Ego enim penitus persuadeor ignoratum illi perinde ac sequenti eum Frisio fuisse. Nam cur non ex Aeginetica Isocratis eum ostentant? Certe Valesii acutissimum ingenium hic cessasse miror. Sunt enim verba desperata in ista Isocratis oratione, ut vulgo eduntur, *Καὶ περὶ μὲν τῶν παλαιῶν πολὺ ἂν ἔργον εἴη λέγειν. * ὅτε δὲ πᾶσιν, οὓς παρὼν κατέλαβεν, ἔτυχεν αὐτοῖς ὑπεκκείμενα τὰ πλεῖστα τῆς οὐσίας παρὰ τοῖς ξένοις τοῖς*
107 *ἐμοῖς*; interpretantur autem, *Quum autem omnibus quos deprehenderat * maximam partem opum clam ad hospites meos deportarunt.* Nec sufficientibus asteriscis ponitur ad marginem; *Desunt nonnulla.* Profecto omnia insulsissima, et utique in H. Stephano non to-

lemande, qui quum ex Harpocratione selegerit citationes Isocrateas, hanc unam neglexit, quae vel praecipua animadverti debebat. Vides, nisi fallor, iam ipse, quam praeclare ex bona Aldi fide et in Harpocratione legatur *Πασίνους*, et quam molliter ex Harpocrationis indicio nunc restituatur Isocrates, in quo omnia sunt integerrima et percommoda: *Καὶ περὶ μὲν τῶν παλαιῶν πολὺ ἂν ἔργον εἴη λέγειν. Ὅτε δὲ Πασίνους παρὼν κατέλαβεν, ἔτυχεν* etc. *Quum vero Pasinus accedens occupavit.* [*Haec in Addendis ita mutari iubet Gronovius*: quod in notis etiam imputet, quum sibi conscius foret ipse, quam nihil in hoc sciret, quam nihil de utroque didicisset. Nihilominus post Maussacum quoque Meursius libro II Attic. lect. cap. 10 neglecta prorsus Aldi lectione, quasi nulla unquam alia fuisset, ingreditur suam observationem ita [Apud Suidam Pasinus quidam nominatur. *Πασῖνος ὄνομα κύριον.*] Quis igitur fuit iste *Πασῖνος*, aut ab quo auctore appellatur? Mira conniventia praeclarus ille vir discedit ad Isocratis locum, quem sagacissime excitavit ad pulcherrime restituendum. Sed in illa ipsa corruptela patet eius perversa ratiocinatio. Nam quum ibi legatur *ὅτε δὲ πᾶσιν οὖς*, apparet diphthongum ab primis exemplaribus propagatam, descendisse ad omnes deinceps aetates; neque posse aliud quidquam in eo cogitari quam *Πασίνους*. Quod ab Meursio investigatum eo maiorem laudem meretur, quod hunc locum Isocratis, tantopere perditum, licet ab Harpocratione velut digitis monstratum, et nomine citatum, praetermittat tamen Henr. Stephanus, qui peculiari labore Isocrateas citationes ex Harpocratione collegit, quum haec una vel praecipue animadverti debuerit. Qui potuit autem Meursius sic Aldinam editionem in hoc loco non inspicere, aut inspectam non observare? An non satis multa nomina apud Graecos usurpabantur in *ους* exeuntia? Vides igitur, quam constans et pervetus consensio exemplarium Isocratis et Harpocrationis utrumque scriptorem instauret in appellatione *Πασίνους*.]

In v. *Πενέσται* indicavi intolerabilem veri negligentiam in editione Maussaci (neque enim ullo genere crediderim ab eo profectam) quam tamen sequitur Frisius, ut exhibeant *οἵπερ Λακεδαιμονίοις Εἵλωτες*, omissa vocula *παρὰ*, quam notavit quoque Valesius. tum *φησιν περί τινος*, ubi et Aldus et MS. Mediceus habent, quod recepi.

In v. *Περίπολος* non legit MS. Mediceus *περὶ τῶν*

ἐφήβων· λέγων φησὶν οὕτως· τὸν ἕνα καὶ εἰκοσιν ἐτῶν. ἴσως σὺν ἐνί. Etiam mox ille codex retinet ἐπεμνήσθη.

In v. *Περίστασιν* horrida mutatione circumvenit Harpocrationem postremus editor, quum verba Dinarchi sic citat *Μετὰ ταῦτα τοῦ Δάμωνος ἤδη περὶ ἀναγωγὴν ὄντος, ἐμὲ περίστασιν ποιήσουσιν*; cum versione, *cum Damon portu solveret, me circundederunt*; mirifica futuri ποιήσουσιν contemplatione, quum et Aldus et Maussacus dedissent περὶ ἀναγωγὴν ὄντα με, περίστασιν ποιήσουσιν. Quod non intelligo, quis furor iubeat sic

108versare, quum recta sint omnia, modo distinguas: *Μετὰ ταῦτα τοῦ Δάμωνος, ἤδη περὶ ἀναγωγὴν ὄντα με περ. post haec* facta *Damonis, me qui iam soluturus eram circumdabunt:* Itaque id ut fidelissimum reposui, nisi quod videatur fuisse ποιήσωσιν, quoniam infra exponit περίστατόν με ἐποίησαν. Mox habet MS. Mediceus οἷς καὶ μαρτυρ. non οὗ. Sequentia consideravit etiam Salmasius in Foenore trapezitico pag. 252, sed tamen miror, qui non meminerit aut noluerit meminisse Appendicis Maussacianae, omnia optime explanantis, cui auctor praefixerat ipsum Salmasii nomen. Idem quoque codex MS. ignorat deinde voces ἀντὶ τοῦ περίστασιν.

In v. *Περιστοιχίζεται* MS. Mediceus legit ὀρθὰ ξύλα περιϊστᾶσιν, non simpliciter ἱστᾶσιν.

In v. *Περίστοιχοι* idem legebat μή ποτε δὲ περιστοίχους, ubi vulgo adversativa omittitur.

In v. *Περιφορεῖσθαι* itidem habet τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ἕτερον, non τὸν ὀφθαλμὸν, et mox ἐπ' ἀνθρώπων, non ἀνθρώπου.

In v. *Πινάκια* locus est male sanus. Nam quaeso quid stultitiae non fovet interpres Latinus, quum ad voces Demosthenis *parvam, Athenienses, parvam tabellam*, adnectit *haec omnia forte notant tabellam* etc. Quae illa omnia sunt? certe unum modo aliquid citatur ex Demosthene. Nihilominus quod negari nequit, ad amussim interpretatur Graecas voces, sed satis nugaces, etsi ab Aldo profectas ita et servatas ab Maussaco. Videntur male distinguere, quod ita fieri oportebat, *Μικρὸν, ὦ Ἀθηναῖοι* (nam vocem ἄνδρες non agnoscit liber Mediceus) μικρὸν πινάκιον πάντα τὰ ἐνταῦθα. Haec

109sunt verba Demosthenis significantis omnia pendere ex parva tabella. Quam mentem eius percipiens Harpocration subiicit, *Τυχὸν πινάκιον λέγ.* etc. *Fortassis vel exiguam tabellam dicit* etc.

In v. *Ποδοστράβη* detestatus fui violentiam Frisici editoris ita traiicientis et simul quoque mutantis verba *Διείλεκται δὲ Ξενοφῶν περὶ τῆς κατασκευῆς καὶ τῆς χρήσεως αὐτῶν ἐν τῷ κυνηγετικῷ*, quum MSSti et editi ante eum habeant *περὶ τῆς κατασκευῆς αὐτῶν, ἐν τῷ περὶ κυνηγετικῶν καὶ τῆς χρήσεως*. Ac licet id prima fronte videatur mollius procedere, tamen prima ratio Harpocrationis habenda est, cuius manum docent MSsti: quorum fides hic tanto certior, quia ex interrupto nonnunquam videtur quaedam annexuisse auctor, ut in v. *Στρεπτοὺς, Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος· πλακοῦντος εἶδός ἐστιν οἱ στρεπτοὶ, ὡς καὶ παρ' ἑτέροις*. Utique haec postrema commode potuissent sequi citationem Demosthenis. Illa vero *ἐν τῷ περὶ κυνηγετικῶν* non est nostri iuris, non auctoritatis vel tangere, quum sic affirment veteres libri.

In v. *Πομπείας* non legit MS. Mediceus *ἡ μεταφορὰ δὲ ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς πομπαῖς*, sed *μεταφέρει δὲ ἀπὸ τῶν ἐν Διονυσιακαῖς*.

In v. *Προβαλλομένους* verba Demosthenis *τὴν προαίρεσιν τῆς πολιτείας προβεβλημένην καὶ ἄπιστον* interpretari creditur Harpocration *ἐλαφρῶς ἔχουσαν καὶ φυλαττομένην*; quae postrema sic intelligit Latinus e Frisia interpres *leve et cavendum*. Quo sensu si dixisset Demosthenes, recte invidia summa fuisset oneratus et iram civium meritus, qui prae levitate ita se gererent, ut eis fides haberi non posset, et cavendi essent. Sed unde potuit hauriri haec vel Graeca vel Latina expositio? Nihil enim tale sedet in glossa *προβάλλεσθαι*. Vide lector, 110
quanta tibi fraus per octoginta annos sit importata. Nam Aldus ediderat *εὐλαβῶς ἔχουσαν*, quomodo etiam legit MS. Mediceus, nec aliud colligo, quam vitio typorum illud ingestum fuisse editioni Maussaci, licet nec ipse nunc ab hac decesserim, quod tamen debui facere. Elegantissime enim sic loquutus fuit de sententia reipublicae, quae veluti semper diffidens in gradu stat et tanquam pugnatura aut luctatura gladium vel brachia proiicit, et sic tum ipsa cavet, tum se cavendam denuntiat. Egregie id ipsum illustrat Valesius, et praecipue locus ex Polybio illic citatus.

In v. *Προβόλιον* non potui, quin sequerer Valesium sic restituentem *Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τῆς φυλακῆς τῶν τριηρῶν, τροπικῶς, ἐκ μεταφ.* ut in v. *προπύλαια* nunc *δεικτικῶς λέγεσθαι*, nunc *ἀναφορικῶς ἀκούειν*. In v. *Ῥυτὰ*,

συνεσταλμένως vel ἐκτεταμένως. quum viderem quam male ex MSstis edidissent Aldus et Maussacus τῶν Τυῤῥηνῶν Τροπικῶν, et quum id retineret Frisius, stolidissime Latina concipi *de custodia Tyrrhenarum triremium*. Enimvero Hyperides vidit multas Tyrrhenas triremes, ut de earum custodia debuerit quoque sollicitus esse. MS. Mediceus legebat τροπικόν. Fortasse inde ducimur ad veram lectionem, Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ τῆς φυλακῆς τῶν τριηρῶν τροπικῷ ἐκ μεταφορᾶς ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι.

In v. Πρόκλησις quia H. Stephanus in Thesauro tomo II p. 28 scribit [Πρόκλησις Libellus qui scribebatur de mancipiis in quaestionem postulatis] hinc Frisica interpretatio sic agere debuit, ut quum Harpocration dicat τὸ δὲ γραμματεῖον τὸ περὶ τούτου γραφόμενον ὠνομάζετο
111 πρόκλησις, Latine ederet *libellus scriptus de mancipiis* πρόκλησις. Multi sane possunt libelli esse scripti de mancipiis; nec tamen dici poterunt προκλήσεις. Neque etiam dicit id Harpocration ita generaliter, cuius verba sequi debebat. Πρόκλησιν egregio exemplo illustrat Achilles Tatius libro VII, et ad eum Salmasius in notis.

Vocem Προμετρητής retinui, quum et MSsti omnes eam probent, et ipse ordo illi in MStis et primis editis adsignatus fere ostentet manum auctoris. Neque enim inde efficere πυρομετρητής et hinc longe inferiori ordine eam collocare est edere Harpocrationem; quod tamen fit in execrabili ista Frisici editoris violentia. Si ab materia in foro vendi solita sic dictus fuit apud Athenienses hic πυρομετρητής, isque ab Harpocratione ita notatus; ubi ille ἐλαιομετρητής, et similium mercium praefecti? Imo si non modo πυροὺς μετρεῖν, sed etiam ἄλλα σπέρματα fuit eius officium, cur non κριθομετρητής, aut σιτομετρητής, ut σιτοφύλακας infra discimus, aut tali appellatione fuit distinctus? Hunc autem dici mercede conductum, quia paululum lucri inde habuit; hunc emptoribus id demetiri, quis dixit, aut ubi dixit Harpocration? Προμετρητὴν igitur retinui, negligens minorum gentium ac temporum posteriorum Grammaticos, qui vocem eam male spectarunt. Videtur moris fuisse in foro Attico, ut quum illuc frumenta apportarentur, in mensuras certas coniecta emerentur; quae mensurae antea inspiciebantur ab certis hominibus publice illic positis, quibus etiam certum inde lucrum. Aut quod verissimum credo, potest in hoc verbo consi-

derari prudentia Atheniensium, quibus innotuerant artes in mensurando eorum qui sciebant κερδαίνειν τὰ μέτρα καὶ διαφθείρειν ἕνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν, ut loquitur noster in 112
verbo παρακρούειν. Unde videntur curavisse, ut non ipsi venditores aut emptores, quorum interesset, metirentur, sed ut alii pro eis, quos recte dixerunt πρόμετρητάς.

In v. Προπεπωκότες adiungitur ἀντὶ τοῦ προδεδωκότες, ἐκ μεταφορᾶς· λέγεται δὲ πρόποσις. An igitur quum sic editur, habemus et imaginamur nobis habere Harpocrationem? et quum libri veteres omnes praeferant ἐκ μεταφορᾶς δὲ λέγεται πρόποσις, isti homini tam futili et stulto, ut posset vertere Latine *vinum ante dictum propinasse ferunt*, idque, ubi praemisit *dicitur*. (mirificum verborum sutorem!) sic permittitur grassari in traiiciendis vocibus? Nihil profecto minus. Et res clara est, si distinguas ἐκ μεταφορᾶς δὲ λέγεται. (Sequitur citatio loci alicuius anonymi) Προπεπωκέναι παρὰ etc. Rem ipsam satis illustrarunt viri docti, et praesertim nuper Valesius, qui etiam videtur obscure hanc distinctionem voluisse, quum voculam δὲ ponit post verbum προπεπωκέναι. Mihi tamen nihil occurrit evidentius, quam apud Xenophontem lib. VIII Κυροπαιδ. Καὶ ἐπεὶ ἐδεδειπνήκεσαν, τὰ ἐκπώματα αὐτοῦ, ἃ ἔλαβε παρὰ Κύρου, ἐκπιμπλὰς προὔπινε καὶ ἐδωρεῖτο. Id quod tentavit Latine eloqui Sidonius Apollinaris lib. VII epist. 7 *Seronatum barbaris provinciam propinantem.*

In v. Προπύλαια quae habet Harpocration de tempore, quo exstructa sunt, et fabro aliisque, profuerunt Meursio lib. VI Attic. lect. cap. ult. ubi Mnesiclem architectum quoque firmat ex Plutarcho. MS. tamen Mediceus in nostro auctore legit Μνησικλέα, non Μνησικλέους. Quin etiam superius in citatione Demosthenis non habebat ἤρετο Σάτυρον, sed ἠρνήσατο Σάτ.

In v. Προσπάλτιοι MS. liber exhibet πρόσπαλτος, non 113
πρόσπαλτα.

In v. Πρὸς τῇ πυλίδι Ἑρμῆς non dubitavi recedere ab Stevensii editoris Frisii exhibentis Φιλόχορος ἐν τῷ πέμπτῳ Ἀτθίδος φησὶ περὶ τοῦ, quum Aldus et Maussacus praeiverint ἐν τῇ πέμπτῃ Ἀθηναίων φησ. Ex quibus Aldus mox quoque edidit ἀρξαμένων, non ἀρξάμενοι, ut Maussacus et Frisius nulla edita causa. Et feminei quidem generis conversio est omnino nefas, quum sic et MSti hic habeant, et tam in v. Δατὸς quam in v. Στρώμη id ipsum in eadem editione Harpocrationis servetur; etsi

fatuus ille in elencho scriptorum non verecundetur *ἐν τῷ πέμπτῳ* venditare. Iam quod ad alteram mutationem vocis *Ἀθηναίων* in *Ἀνθίδος*, annotari debet ab Harpocratione vocem *Ἀνθίδος* in his citationibus frequenter omitti solitam, ut videbis in utroque illo loco. Unde verisimile fit hic quoque omissam velle, praesertim quum MSsti id exigant. Nam quod legitur *Ἀθηναίων*, id videtur esse rectum, ut construatur cum sequente *ἀρξαμένων*, ut praeter Aldum legit quoque MS. Mediceus; et dicat Maussacus, ex quo codice illud *ἀρξάμενοι* excitarit. Sensus est, *Philochorus libro quinto, Athenienses, scribit de Mercurio ad portulam, quum incepissent exstruere Piraeeum, novem Archontes statuam hanc ponentes inscripserunt.* Interpositiones tales vocum inter ea, quae iungi debebant, facit auctor saepius, ut in v. *Σάβοι*, ubi Maussacus voluit corrigere vulgatam lectionem.

In eadem voce non placuit mihi, quod vidi mutatum esse *Ἀρξάμενοι πρῶτοι τειχίζειν τόνδ' ἀνέθηκαν*, ubi antea legebatur *οἱ δ' ἀνέθηκαν*: quod licet sciam ex Maussaci appendice provenisse, tamen in eo et ab
114 Maussaco et ab nupero editore peccatum esse inde patet, quod et contra MSStos libros ita agunt, et quod in talibus maluerint antiqui omittere accusativum. Hinc vasi marmoreo inscriptum apud Sponium in Miscell. *ΣΑΛΠΙΩΝ ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΕΠΟΙΗΣΕ*, et sub statua gladiatoris ibidem *ΑΓΑΣΙΑΣ ΔΩΣΙΘΕΟΥ ΕΦΕΣΙΟΣ ΕΠΟΙΕΙ*, item in Homerica Apotheosi, *ΑΡΧΕΛΑΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΕΠΟΙΗΣΕ ΠΡΙΗΝΕΥΣ*; item *ΚΛΕΟΜΕΝΗΣ ΚΛΕΟΜΕΝΟΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΕΠΟΙΗΣΕΝ*, et millies.

In v. *Πρυτανεύοντα* legitur *ἐν δὲ δευτέρῳ Φιλιππικῶν πρυτανευόμενοι φησὶν ἀντὶ τοῦ διοικούμενοι καὶ διαστρεφόμενοι*, ut sine haesitatione legunt editiones; nec nisi unus ille studiosissimus Valesius intellexit, quid vitii subesset, monendo videri nonum, non secundum ex Philippicis innui. Id sane est verissimum, quum nihil tale in secundo exstet. Ut liberetur igitur Harpocration, en tibi eum restitutum sibi ex optimo MS. Mediceo *ἐν δὲ ἐνάτῳ Φιλιππικῷ*. Agnoscis gradum pravitatis innatae huic loco, ita ut vestigia tamen veritatis retineret. Agnoscis doctissime integratum locum et manum ipsam pulcherrimi Harpocrationis. Itane autem postrema clara erunt, si *πρυτανευόμενοι* intelligantur *consiliis eius instructi*, et his verbis addetur *id est*, *διοικούμενοι* et *δια-*

στρεφόμενοι? Exsecranda certe consilia et versio! Cur non verbum Διοικεῖν, ut verissime Valesius restituit, suo loco etiam de consiliis et instructo consiliis explicuit? Foedissima profecto Frisiae Latina.

In v. Πυανοψίαι MS. Mediceus non legebat τὰ πυανέψια Ἀπόλλωνι ἄγεσθαι, sed omisso articulo πυανέψια Ἀπόλλ.

In v. Πύγελα non citatur ab MS. Mediceo Λυσίας 115
ἐν τῷ ὑπὲρ Βακχίου, sed ὑπὲρ Ἐκβαχίου, tanquam non esset eadem oratio, quae innuitur in v. Κύπασσις et Συνθεῖναι, sed diversa.

In v. Πύθια, ut edidit Maussacus, vel Πυθαιία, ut nuper Frisia, utrumque hoc vocabulum pro inepto habui; et testor mihi incertius esse, unde tam inanes cogitationes inde queant proficisci, quam illi scribere sustinent sub persona Harpocrationis Hoc quomodo formetur a Didymo, mihi incertum. Scio ista omnia petita et recepta esse ex Meursii Attic. lect. libro IV. cap. 2. Sed quaeso, an Harpocrationi potuit incerta videri formatio vocis Πυθαιέα, quum Stephanus eam sine haesitatione deducat, quem ipse Meursius citat? An igitur Harpocration non aequat doctrinam Stephani? An Harpocrationi ignotus statuetur Apollo Pythaensis Argivorum? Etiam adeo celebrati Πυθαιῶται apud Valesium? Non sane ignorata talia doctissimo Harpocrationi ausim supponere. Profecto difficilius aliquod derivatum debet esse, de quo sic fatebitur Harpocration. Quod certe unus ex MSStis suis prodidit ac servavit Aldus, et idco retinui etiam ipse πυθααία, non πυθαεῖα, ut falso citat Maussacus. Id enim non tam foret ἄπορον, si circumflexus apponatur accentus. Requiritur ergo aliquid fere inauditum et prorsus singulare. Sed magis se nuperus ex Frisia ostentat, quum edit ἄπορον πῶς ἂν τοῦτο ἐσχηματίσθαι? hoc enim verbum credo voluit. Unde ista? nempe ab eodem Meursio. Nam Aldus dederat ἀπορεῖν πῶς ἀπὸ τούτου, Maussacus aliquid inceperat in prima voce ἄπορον πῶς ἀπὸ τούτου: nec ab his abeunt MSSti. Itaque totum id ex Frisia debetur illi regioni. Adiuncta scriptas voces molliter reponendo ἄπορον πῶς ἀπὸ προ- 116
τούτου ἐσχημ. Monstrosa sunt posteriora. non enim πύθια festum, sed Apollinem cognomine πυθααία repraesentare Grammaticus voluit. Ergone Grammaticus repraesentat et Deos et festa? Credo in Frisia; et magnam laudem! Sed sensus erat Harpocrationis, Etenim non, ut patet ex iis quae apposuit Grammaticus, appellavit

festum Pythia, sed Pythium Apollinem. Nam et πυθαεῖς Ἀπόλλωνα in Harpocratione non novimus, nisi ex cultu Frisiae. Aliud tamen intelligitur ac dicitur ab Harpocratione, nempe ex iis, quae ab Didymo apponuntur, sive ea sint ipsa verba istius Grammatici, sive citatio longior loci ex Hyperide, ait apparere non innui ab Hyperide ipsum festum, quod vulgo Pythia appelletur, sed ipsum Apollinem, quem alias Pythium nominent. Itaque in quaestione est, quemadmodum aliis vocatum Ἀπόλλωνα πύθιον (ut sic mutari ea vox non debeat) Hyperides dixerit πυθαεῖα.

In v. Πύλαι citatur Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς δευτέραις Θεσμοφοριαζούσαις, ut quidem edidit Maussacus, et alter secutuleius ex Frisia, quum Aldus tantum daret: ἐν ταῖς Θεσμοφοριαζούσαις. An ita hic edidit non adsequens doctrinam scripturae, quae exstabat in MSStis? At Maussacus non tacuit, quid in manuscriptis reperisset, idque sic explanavit, non minori spe boni eventus, quam in v. Ὄρον successerat illi, quum ab Harpocratione supponit citari Μένανδρον ἐν δευτέρῳ Ἐπικλήρῳ. Ita enim et alia fabularum argumenta fuisse repetita constat, et singulatim Θεσμοφοριαζούσας geminas erudite ipse annotavit. Quid tamen? MS. Mediceus non habet ἐν ταῖς β Θεσμ. sed omisso articulo ἐν δευτέρᾳ Θεσμοφοριαζού-
117 σαις. Vix scio, quid dicam. Videtur id nimis doctum fuisse, quam ut concoquerent. At Harpocration subinnexit vocem κωμῳδία. Tu vide, qui memineris eundem in voce Τριακὰς notare ἑνικῶς τε καὶ πληθυντικῶς τριακάδα καὶ τριακάδας τὴν ἡμέραν καλεῖν.

In v. Πώμαλα verba sunt ἤτοι ναρθήκι, ἢ ἐν συνηθείᾳ λεγόμενον, ut quidem vulgo est editum. Sed cur non ναρθῆκον, ut respondeat alteri participio? Certe ita oportuit legi, et palam exstat in MS. Mediceo. Posteriora sunt mera Harpocrationis, quibus sic utitur in v. Νεώκληρος, Διαγράψαντος, et saepius, quum dicat ἐν βίῳ λέγεσθαι. In v. Ἀνεσκευάσατο, Ἐπὶ κόρρης. Et tamen idem ille MStus pro iis legit ἢ ἐστὶν ἐν πολλοῖς λεγόμενον πώμαλα ἀντὶ τοῦ μάλα. Quod non satis adsequor. Caeterum non est condonandum Maussaco, quod quia Suidas dixit fragmentum Aristophanis esse ex Cocalo, idcirco non id modo iudicaverit monendum, sed Harpocrationi immiserit ἐν Κωκάλῳ, contra quam Harpocration voluit, cuius fidem docet editio Aldi, sine dubio retenturi, si in libris veteribus deprehendisset; etiam ipso Maussaco allega-

turo codices MStos. Sed neque exstat in libro Mediceo, qui in ipso fragmento habet ἐγέννηϑ' ὑμῖν et Οὐδὲ εἶπον.

In v. Ῥαῖσας scribitur vel editur ab Maussaco ut Harpocrationeum ῥάως ἔχων, quum Aldus habeat ἔσχον, unde viri docti in libro Goesiano adnotaverant ῥᾶον σχῶν. Certe MS. quoque Mediceus legit ἔσχον, ut σχεῖν in v. Δυσαύλης.

In v. Ῥίνων sequutus fui Aldum et Maussacum edentes κύριον, non nuperum ex Frisia, cuius est ὄνομα κύριον, ut solet multa suppositicia pro Harpocrationeis edere. Substantivum scias omnino non exstare in MS. 118
Mediceo, et perinde vides auctorem fecisse in v. Ἄβαρις, de quo notavi pag. 5.

In v. Σαβοὶ citatur Μνασέας δὲ ὁ παταρεὺς, ut est in omnibus editis, vertiturque *Patarensis*, quum tamen clare in MS. Mediceo dicatur πατρεὺς, qualis et fuit, et in elencho scriptorum nominatur, et passim noscitur.

In v. Σείρινα habet MS. Mediceus, prout edidit Aldus Λυκοῦργος περὶ διοικήσεως σειρῆνας, σείριον, nisi quod Aldus faciat duas periodos. Id sic mutavit Maussacus, ut ederet Διοικήσεως. Σείρινα, Σείριον, quod ita sequuntur in Frisia, ut edant σείριον et priorem vocem in interpretatione negligant. Verum si libros MSStos considères, videntur illi innuere Lycurgum in ista oratione posuisse vocem isto genere et casu σειρίνας, de qua deinde vult agere Harpocration, incipiens ab vocabulo σείριον. Ea mox male transiit in Σειρῆνας, male mutatur ab Maussaco in Σείρινα. Caeterum in fine idem liber MS. vehementer discedit ab aliis, nempe ἐνίοις μέντοι χωρὶς τοῦ ε γράφεται σίρινα.

In v. Σέῤῥειον editur ὀνόματα χωρίων, ac si essent diversa loca, quae facilius talia esse credas, si retineatur editum ab Aldo et Maussaco Σέῤῥειον τεῖχος καὶ Σίῤῥιον, quam cum Frisio καὶ Σέῤῥιον, sicut Stephano et prius illud agnoscitur, et ab urbe Σίῤῥα, Σιῤῥαῖος, quod alii potuerunt dixisse Σίῤῥιον. Sed MS. Mediceus etiamsi praeferat Σέῤῥειον τεῖχος καὶ Σίριον, manifeste et praeclare etiam legit ὄνομα χωρίου.

In v. Σηκὸς, vides nunc Frisiam produxisse ἐπιγράφεταί τις λόγος Λυσίου· ἡ τῆς εὐσεβείας ὑπὲρ τοῦ Σηκοῦ ἀπολογία cum Latinis *Apologia pro Seco de pietate*. Quae Latina opinor nemo nisi ipse auctor melius intelligit, quam Graeca. Sed neque Graeca, quae ab ipso sic sunt 119
constituta, intelligere potuit. Ubi enim talis inscriptio

Lysiae orationis ab Harpocratione citata ἡ τῆς εὐσεβείας ἀπολογία? Nuspiam profecto. Pro illis autem Graecis, quae ab ipso concinnata dixi, edidit Maussacus *Λυσίου ἐν τῇ τῆς εὐσεβείας*, prout etiam ante Aldus, nec discedit MStus Mediceus. Meursius in hoc haesitans lib. IV Attic. Lect. cap. 6, *Ecce*, dicit, *apud Lysiam in Apologia* Ὑπὲρ τοῦ σηκοῦ. *Εὐσέβειαν* vel *pietatem* ignorat. Ex his igitur tribus voculis dico patere, quam nihil in illis celetur, nisi adsueta Harpocrationis ambiguitas, εἰ γνήσιος. Sic enim dixit auctor, ἐπιγράφεταί τις λόγος Λυσίου, εἰ γνήσιος, εὐσεβείας ὑπὲρ τοῦ Σηκοῦ ἀπολογία, pro quo breviter ἐν τῷ περὶ τοῦ Σηκοῦ citatur in v. Ἐπιγνώμονας.

In v. Σηράγγιον MS. Mediceus non habet cum editionibus πειραιέως, sed πειραιῶς, ut scis exstare etiam in v. Σύνδικοι.

In v. Σινώπη citatur Ἡρόδικος ἐν ϛ' κωμῳδουμένων, ut sane etiam apud Athenaeum lib. XIII. sed tamen MS. Mediceus legit ἐν ϛ' περὶ κωμῳδουμένων.

In v. Σιτοφύλακες scribitur fuisse ἀρχὴ ἥτις ἐπεμελεῖτο ὅπως ὁ σῖτος δικαίως πραθήσεται. Enimvero quam multa ad id requirebantur; et quis magistratus ista praestare poterat? Itaque Latinus interpres sine dubio fuit homo cautus, quum ad solum pretium istam iustitiam adstringit. At quis ita loquetur δικαίως πραθήσεσθαι ut notet *iusto pretio venditum iri?* Certe non in v. Πωλητὰς, non in v. Προμετρητής, non in v. Προέδροις, non in v. Νομοφύλαξ, non in v. Ναυτοδίκαις adnotavit de iustitia, licet omnes illi magistratus eam pro scopo habe-
120 rent. Egregie omnino videtur Harpocrationem restituere MS. Mediceus ὅπως ὁ σῖτος διαπραθήσεται, nempe pro copia aut caritate annonae.

In v. Σκηνίτης non legit MS. Mediceus ὡς εἰς ἀγοραῖον καλούμενον, ut est in editionibus, sed ignorat praepositionem εἰς, et quidem recte, ut ita nec locus sit ingenio Valesiano ὡσεί.

In v. Σκιράφια edidit ex Valesii admonitione Frisius ἐπειδὴ διέτριβον ἐν Σκίρῳ οἱ κυβεύοντες, quum Aldus et Maussacus in suis libris invenissent διέτριβον Σκίρωνι, nec aliter est in MS. Mediceo, ut de hac manu Harpocrationis dubitari nequeat, quam sane non fuit assequutus Valesius, nec elegantiam eius. Nam sive legerit alicubi locum istum fuisse appellatum Scyrum, (qualem ipse Harpocration mox agnoscit in ea ipsa voce Σκίρον)

non ideo appellatio Harpocrationis ad eundem modum formari debuit, quum ea duplex terminatio in multa vocabula conveniat, ut notavi ad Ciceronem lib. III de Natura Deor. cap. 25. Arcadibus vocantibus *Nomionem*, quem alii *Nomium*; ex quo videtur quoque illa discrepantia exstitisse, quod Minervam Scirada appellatam crediderunt nonnulli ab Sciro, quem faciebant vatem Eleusinium, alii ab Scirone. Iam vero quod praepositionem immittit, praeter morem veterem in loquendo facit, quem ostendit pater in notis ad Livium 2, 28, quem similiter corruperant *Pars in Aesquiliis*. Et mihi in promptu sunt plurima loca etiam nunc contra MSStos libros hanc molestiam patientia, ut immittatur huiusmodi praepositio, quod alibi ostendam. Tale iam supra etiam occurrebat in v. *Ἀστύνομος*.

In v. *Σκίρον* in MS. Mediceo legitur *σημεῖον δὲ τοῦτο
γίνεται*, non *σύμβολον*. Vide autem ineptiam versionis 121
Frisicae: *σκίρον esse umbellam, quae ferebatur a sacerdotibus Minervae, Neptuni, et Solis, ex arce Scirum abeuntibus. Solitum autem gestari ab Eteobutadis.* Si enim gestabatur ab his, certe non ferebatur ab illis trium numinum sacerdotibus, nisi si iidem fuerunt. Sed neque Harpocration scribit ferri ab sacerdotibus Minervae et Neptuni et Solis. Ea sententia est Frisici interpretis, qui eorum, quorum interpres est, notitiam non habet.

In v. *Στασιώτης* in eodem MSto legitur *ἐν γοῦν τοῖς ἐφεξῆς*, non tantum *ἑξῆς*, ut vulgo. In sequentibus praeclara nos docet Frisius, scribens, *Maiores nostri non potuerunt tyrannos vocare, satellites autem potuerunt.* Ita qui satellitem potest vocare, negabitur posse tyrannum vocare? Ita *ἠδυνάτησαν* notat *potuerunt.* Et qua auctoritate mutatur series vocum, ut quum Aldus dederit *δορυφόρους, τοὺς δὲ ἠδυν.* sustineant cum Maussaco Frisius facere *τοὺς δὲ δορυφόρους ἠδ.* Sed sunt omnia insipida, nec in Maussaco toleranda. Sententia sic certa est, *οὐκ ἂν τοὺς μὲν τυραννοῦντας ἠδυνήθησαν οἱ πρόγονοι καλέσαι δορυφόρους, τοὺς δὲ ἠδυνάτησαν. nonne hos quidem tyrannos potuerunt maiores vocare satellites, illos vero non potuerunt?*

In v. *Στρατεία ἐν τοῖς ἐπωνύμοις* viri docti in libro Goesiano annotarunt legi oportere *ἐφ' οὗ ἐνεγράφησαν*, non *ἐπεγράφησαν*. Sed maior difficultas in sequentibus *καὶ ὁ ἐπώνυμος ὁ τῷ προτέρῳ ἔτει ἐπιδεδημηκώς*, ut edidit

Maussacus, retinente Frisio et interpretante *qui iudex fuerat*. Nec sententiam hanc video qui ex illo verbo petierit, nec unde istud verbum haustum sit ab Maus-
122 saco. Aldus enim dederat δεδικτηκὼς, unde viri docti in eodem libro adscripserant legendum δεδιῃτηκώς. Nec video quidquam commodius, ducente etiam illuc MS. Mediceo, in quo est δεδειχτικώς.

In v. Στρύμη leguntur ista. Ἀποικίαι δέ εἰσι Θασίων ἐκ τῆς Θράκης Γαληψὸς καὶ Στρύμη. Nec dubitat interpres vertere *Thasiorum e Thracia coloniae*. Quod si illae coloniae sunt e Thracia, in quam igitur regionem deductae? Si dicuntur coloniae Thasiorum e Thracia, qui intelliguntur illi Thasii, quum non sint alii, nisi isti ex Thracia? Ineptit certe oratio, et deleta praepositione legendum Θασίων τῆς Θράκης. Id didici ex praeclaro isto codice Mediceo.

In v. Σύγκλητος ἐκκλησία legitur εἰ δέ τι ἐξαίφνης κατεπείξειεν, pro quo in MS. Mediceo habetur εἰ δέ τι ἐξαίρετον κατεπ.

In v. Συμμορία legit MS. Mediceus Διῃρέθησαν δὲ πρῶτοι Ἀθηναῖοι κατὰ συμμορίας, ubi vulgo vocabulum πρῶτοι omittitur.

In v. Τετραρχία legitur vulgo Φίλιππος καθ' ἑκάστην τούτων τῶν μοιρῶν ἄρχοντας κατέστησε, ubi MS. Mediceus legit ἄρχοντα.

Vocem Τετρυπημένοι cur sic conceperint, non adsequor, quum et MS. Mediceus habeat Τετρυπημένη, et Harpocrationis explicatio eam desideret.

In v. Τίμημα habet MS. Mediceus ἀντὶ μὲν τοῦ ἐνεχύρου, non ut vulgo ἐνέχυρον.

In v. Τοπεῖον non fui secutus sententiam Maussaci corrigentis, ut ait, ἕλκουσι δεσμεύοντες, quum et Aldus et libri MSSti et in his Mediceus legerent δονεύοντες. Nihil ad Strattin aliquod Lexicon. Scilicet non secus
123 ac malefici ligantur et δεσμεύονται τοπείοις, sic et peplus, ne nimirum aufugiat. Immo peplus adducitur in arcem ita ut saepe concutiatur et expandatur, ut possint apparere ea quae inscripta sunt. Sequentia Ὥσπερ ἱστίον τὸν εἰς τὸν . . . . non aliter habet MS. Mediceus, ut alii. An autem ea integrari non possint sine manuscripto, nec suis numeris absolvi, tuum, Lector, iudicium sit. Nam ego ibi solitus sum legere Ὥσπερ ἱστιοῦχον σειστόν.

Ibidem in loco Archippi codex Mediceus non habet

οὐκ ἄνευ πόνου, ut vulgo, et satis bene, sed *γόνου*, etiam recte, et melius.

In v. *Τοὺς ἑτέρους τραγῳδοὺς* etc. MS. Mediceus habet, *Λυκοῦργος πρὸς Δημάδην. Δίδυμος φησὶν, ὅτι παροιμία ἐστιν*, non *καὶ Δίδυμος. παροιμ.* ut solet edi.

In v. *Τοὺς χωρὶς οἰκοῦντας* contra omnes MSStos ausa est editio Frisica magnum quid, exhibendo *καὶ τοὺς χωρὶς οἰκοῦντας* et omittendo voces *τῶν δεσποτῶν*, idque propterea quia Valesius tale quid disputat, et quia in Demosthene ea non habentur. Sed nihil hoc ad rem. Non enim ut Demosthenicas, sed ut Harpocrationeas adiici iubent veteres libri: et addi debere patet ex sequentibus verbis, ubi dicit *ἀλλὰ καὶ χωρὶς προσκεῖσθαι* etc. ergo apposuit in praecedentibus Harpocration; sic disputans, etiamsi non addidisset, tamen omnia constare.

In v. *Τραπεζοφόρος* insigne nefas commissum est ab editione Frisii interpretis, dum exhibet *ὅτι ἱερείας ὄνομά ἐστιν ἡ Τραπεζοφόρος*, quum Aldus et Maussacus dederint *ἱερωσύνης*, nec aliter citare sustineat Meursius lib. IV. Attic lect. cap. XI: immo non aliter habeant MSSti, in quibus etiam Mediceus. Adeo quia nihil praeclarum novit, ne quidem relinquere aliis id potest, quod pro 124
praeclaro et utique Harpocrationeo haberi debet. Nam quum dicitur ab Harpocratione *Τραπεζοφόρος* est *ὄνομα ἱερωσύνης*, quid aliud quam quod toties ab eodem ponitur *Ζητητὴς ἀρχή τις Ἀθήνησι*, de quo iam diximus aliquid pag. 71 et 72, aut ut apud Iustinum inter Latinos XVIII, 4 *sacerdoti Herculis, qui honos secundus a rege erat*, quomodo et alii plures. In sequentibus mirifica sunt, et de quibus ab Meursio integrum istud, quod citavi, concinnatum est caput de duabus faeminis omnia sacra Minervae administrantibus, de quo nihil prorsus probat, nisi quod *Τραπεζὼ* fuerit etiam *ἱερεία* ex Hesychio. Sed quum hic locus Harpocrationis decidat rem universam, certe antequam quid pronuncietur, oportet eum certum habere. Is autem mirabiliter ita concipitur in MS. Mediceo: *ὅτι αὕτη τε καὶ ἡ Κοσμὼ* (nempe dicatur vel sit, quod ipsa etiam Cosmo appelletur) *συνδιέπουσα πάντα τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερεῖα*, simul exornans omnes Minervae victimas. Nam et hoc Meursianum *ἱερὰ* alii possunt sibi habere: nos eo nequaquam utimur.

In v. *Τριακὰς* legitur *ἦγετο τριακάτη ἡμέρα* in omnibus editis nescio qui, quum nec Graecum sit, et certe MS. Mediceus habeat *ἦγετο ἡ τριακὰς ἡμέρα*, prout non

dubito esse in aliis. Omnino solet statim Harpocration repetere id ipsum vocabulum, quod initio praemisit.

In v. Τρικέφαλος Ἑρμῆς post ultima verba τοῦ Τρικεφάλου Ἑρμοῦ adnectit MS. Mediceus has quoque partes, Τοῦτον δέ φησι Φιλόχορος ἐν Γῆι (id est τρίτῃ) εὐκλείδην ἀναθεῖναι Ἀγκύλησι.

In v. Ὑποκύδεις in Euphorionis citatione non legit
125 MS. Mediceus Οἷον τ' ειαμένης ὑποκύδεες sed ειαμενεῖς. Ita nimirum innuit ειαμεναῖς *riguis madentes agros*. Deinde idem non testatur in quibusdam Dinarchi exemplaribus scriptum exstitisse ὑπόκοιλοι, sed ὑπόκυλοι. Quod licet hodie ignoretur an sit Graecum, etiam non memoretur propterea Henr. Stephano, tamen vindicandum puto, quoniam et κύλα nota fuerunt eidem Stephano ex Hesychio, et Κυλάδες ex Etymologo et κυλοιδιᾷν, omnia eandem cognationem sortita et praeferentia. Hinc ὑπόκυλος egregie de loco captatum inferiore et madido ab Demosthene exolevit ob eruditionem scribarum et legentium non satis exornatam.

In v. Ὑπωμοσία ediderunt satis putide Aldus et Maussacus προφάσει χρώμενον ἀποδημίας ἢ νόσῳ ἤ τινι τῶν παραπλησίων. Ea Frisius ad meliorem consonantiam redacturus edidit ἢ νόσου. Et cur igitur non isto pede processit exhibendo ἥτινος τῶν π? Sed vide pulchritudinem exemplaris Medicei προφάσει χρωμένους ἀποδημίᾳ ἢ νόσῳ ἤ τινι τῶν. suavissima appositione.

In v. Φαρμακὸς citatur Ἴστρος ἐν πρώτῳ τῶν Ἀπόλλωνος ἐπιφανείων, ut quidem fecit Maussacus sequente Frisio, quum Aldus ederet ἐπιφανέων. Sed MS. Mediceus plane exponit ἐπιφανιῶν, ut pateat in eo libro apparitiones et vires praesentiae Apollinis sive in fabulis sive in historia sparsim relatas fuisse simul collectas. Sed etiam quod satis notabile est, legebatur in eo codice non ἱερὰς δὲ φιάλας Ἀπόλλωνος, verum ἱερεὺς δὲ, quum esset sacerdos, ipse erat sacrilegus.

In v. Φιλοσοφεῖν demiror certe illud φάσκειν, quod quum in toto Harpocratione non exsistat, hoc uno in
126 loco debuit inculcari; tanto absurdius, quod utique in loco Menandri, qui adducitur, non certe de opera sumpta ad dicendum, ut reddidit Frisius interpres, possit intelligi. Etiam viri docti in codice Goesiano prorsus id non concoquentes restituerant ἀντὶ τοῦ πονεῖσθαι φησὶν Ἰσοκράτης. Et sane id longe melius est, ac vel unice verum, vel quod mihi succurrit forsan commo-

dius ἀντὶ τοῦ πονεῖσθαι καὶ ἀσκεῖν. Et haec significatio iam monstrata est ab eruditis.

In v. Φιμοὶ, quum legatur versus Diphili Ἕλκεις φιμὸν, quem tamen Valesius notavit in Suida integriorem haberi, ieiunum se ostendit Maussacus, dum quasi ex ingenio suo recte sic forsan absolvi scribit ἕλκ' εἰς μέσον τὸν φιμὸν, idque a quibusdam codicibus confirmari. Nescio quos putet. Hactenus ab Mediceo firmatur, ut habeat ἕλκεις μὲ φιμὸν. Caeterum post hunc versum sequebatur in MSto φάσις. λέγεται ἐπὶ δημοσίου ἐγκλήματος, ὅταν τις ἀποφαίνῃ τῶν δημοσίων ἔχοντά τινα μὴ πριάμενον. Λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ὀρφανῶν οἴκων τῶν ἐπιτροπευομένων. ἔφανεν αὐτὸν ὁ βουλόμενος πρὸς τὸν ἄρχοντα. Quod exstat etiam in altero MSto.

Vocem Φλυεῖα quum sic in MSStis et editis scriptam vidissem, non modo his literis, sed etiam hoc accentu (non ut allegat Meursius in Populis Atticae Φλυεία) non putavi inde ΦΛΥΑ faciendum, ut corrigendum Harpocrationem in eodem loco scribit idem Meursius, et obsecundat in editione Frisius, sed Φλυεῖς. Solet hic Harpocration repetere. Ita vides nullam perire literam, servato etiam accentu. Nec aliud videtur contigisse, nisi ut litera ς mutaverit in α. Unde habet Meursius illud suum φλυά?

In v. Φορίνη (sic enim habet recte et melius, ut opinor, MStus liber, quam ut vulgo φορίνης) miror 127 editos omnes hoc ordine verborum uti ὅτι ἐπὶ καὶ ἀνθρωπείου etc. quum plane in MSto Mediceo legatur ὅτι καὶ ἐπὶ ἀνθρωπείου etc.

In v. Φρυκτωρῶν dubito an praebeantur lectoribus ipsa Harpocrationis verba, dum editur διὰ πυρσῶν ἀνατεινομένων σημαίνειν. Etsi enim id percommodum, tamen nonnisi mutationem Maussaci tacitam et nulla nota indicatam in eis habes, qui sic exhiberi ab typis voluit, quum Aldus διὰ πυρῶν dedisset. Hoc testor exstare etiam in MS. Mediceo.

In v. Φυλή vulgo editur δῆμός ἐστι τῆς Οἰνηΐδος, ut saepe solet loqui breviter auctor, sed MS. Mediceus legit δῆμός ἐστι φυλῆς τῆς Οἰνηΐδος: non secus ac si studiose captavisset varietatem significationis. Sequentia sic ab eodem codice constituuntur, Μένανδρος Δυσκόλῳ τῆς Ἀττικῆς νομίζεται τὸν τόπον εἶναι τὴν φ. quod vides mirifice convenire cum verbis Scholiorum Aristophanis apud Valesium, tanquam ea pars hinc fuerit petita.

In v. Χαλκεῖα non sustinui imitari audaciam proximae editionis post voces ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις inferentis duas has [τῇ Ἀθηνᾷ] idque ut videtur, quia mox adducitur Phanodemus negans festum id celebrari Minervae, sed Vulcano: quae negatio scilicet incommode sequeretur, nisi antecessisset Minervae mentio. Sed ea ratiocinatio perquam vana est. Nam quum utplurimum vix addat auctor, cui numini aliquod sacrum agatur, certe vix suae personae verbis, sed citati scriptoris potius; tum est id Harpocrationis, ut ex sequentibus iubeat saepe suppleri sententiam praecedentium. Ex illa
128 citatione verborum Philochori satis sponte sua apparet quosdam de Minerva supponere. Sed ista editio sic plane nunc contrectat Harpocrationem, ut fecit in v. Θυργωνίδαι, itidem immittens voces, quarum sententiam dederat auctor intelligendam ex citatione Demetrii, atque adeo prorsus nugatorias et aniles. Verum non est, cur coniecturis agamus. Hanc suppletionem illi dictavit Meursius lib. IV Attic. lect. cap. 24, ubi plane ex loco et verbis Phanodemi evincere voluit ab Harpocratione in verbis antecedentibus positam Minervam fuisse. Sed dum sibi illic valde gratulatur, infeliciter aberravit, non assecutus artificium Harpocrationis.

Vocem Χαράκωμα non minus miror pro glossa poni, et tamen in Menandri citatione fieri tantum mentionem Χάρακος, quam explicari ὃ περιεβάλλοντό τινες στρατοπέδῳ. Quanto meliora haec custodiuntur in MS. Mediceo! Χάρακα, Δημοσθένης. τὸ χαράκωμα, ᾧ περιέβαλόν τινες τὸ στρατόπεδον. Certe vocem primam non ausus fui expellere, quam et exponit Harpocration et citatione Menandri probat.

In v. Χιλιωθέντα edidit nuperus ex Frisia ὁ δὲ αὐτὸς ῥήτωρ καὶ ἐν τῷ κατὰ Κηφισοδότου φησὶ Χιλιῶσαι, ita relinquens Aldum et Maussacum edentes κεχιλιῶσαι, quomodo etiam MS. Mediceus, item Valesium, qui cogitabat κεχιλιῶσθαι. Sed est assidua confusio literae ε et diphthongi αι. ut videatur hic quoque fuisse καὶ χιλιῶσαι. Id fraudi fuit librariis non probantibus eam voculam sic in vicinia bis iungi. Sic in v. Ῥητορικὴ γραφὴ habet MS. Mediceus ἴσως δὲ καὶ κατὰ τοῦτο καὶ ῥητορικαί τινες καλοῦνται, ubi posterius καὶ exulat in editionibus. Adde notata in v. Μύριοι.

129 In v. Χρυσοχοεῖν occurrit locus Dinarchi pessime

omnino spectatus, ubi Aldus ediderat *Πάλιν παρ' Αἰσχίνη ἀποφοιτήσας*, quod Maussacus distraxit distinctione posita post vocem propriam, quasi ipsum magnum rhetora innui crederet ac verba eius sequi. Postremus e Frisia mutans dedit *Αἰσχίνην*, vertens *Rursus ad Aeschinem ventitavit.* Quantae nugae! MS. Mediceus optime *παρ' Αἰσχίνου*, hoc est, *deinde ab Aeschine discedens*, hunc Aeschinem derelinquens, *apud istum* alium quemcunque fabrum istius artis scilicet, *fundere aurum didicit.*

INDEX

RERUM ET VERBORUM NOTABILIUM IN NOTIS

I. GRONOVII.

HENRICI STEPHANI
IN ISOCRATEM DIATRIBE.

De nonnullis vocabulis et loquendi generibus ab Harpocratione et Suida apud Isocratem observatis.

Harpocrationis Lexicon quoddam ab Aldo Manutio editum olim fuit, Anno MDIII, cui titulus est, Lexicon Decem Oratorum (vix enim hic potest exprimi vis articuli *τῶν* genitivo *ῥητόρων* praefixi) et orationibus Demosthenis ab eo subiunctum. Postea vero idem ex eodem Harpocrationis Lexico, nec non e Suida, excerpsit aut excerpenda curavit Isocratica quaedam vocabula: atque huic eclogae titulum fecit, *ἉΡΠΟΚΡΑΤΙΏΝΟΣ ΚΑῚ ΣΟΥΊΔΑ ΠΕΡῚ ΤΙΝΩ͂Ν ΠΑΡ᾽ ἸΣΟΚΡΆΤΕΙ ΛΈΞΕΩΝ.* eamque ipsius Isocratis orationibus a se excusis subiunxit: quum alioqui titulus fronti libri illius praefixus Harpocrationem, non aliquam tantum eius partem, polliceretur. Ego vero, quum toto Harpocrationis lexico a multis iam annis attente considerato, ani-
143 madvertissem, eum quae titulo sui libri promiserat, fideliter praestitisse, ac eos etiam qui alioqui in Graeca lingua non parum exercitati essent, partim *ἀγνοεῖν* nonnulla quae ab illo docerentur, partim *ἀμφιγνοεῖν* quaedam de quibus omnem ipsis auctoritate sua (quam haud parvam existimo) dubitationem tolleret: et scirem ipsum cum ex aliorum multorum librorum ac libellorum, tum vero ex huius editione, gratiam a Graecae linguae studiosis iniisse: tantum abest ut quod ille ipsis sua editione dederat, mea denegare voluerim, ut contra meo paternoque simul more, id illis *πολλῷ τῷ μέτρῳ* et *λώϊον* reddere statuerim. Quomodo autem id effecerim quid attinet hic commemorare, quum oculis tuis sim subiecturus?

Prius tamen quam id faciam, de eo quod Harpocration et Suidas hac in parte praestiterunt, praefari quaedam libet. Te igitur nescium esse nolo, eos, praesertimque Harpocrationem, ea quae Isocrati vel peculiaria vel cum aliis communia paucis essent, in his paucis quae ex illo excerptae sunt paginis, non proponere solum, sed etiam exponere. Alicubi igitur Isocratis tantum fit mentio, tanquam hoc vel illo vocabulo usi: et alicubi dicitur Isocrates in more habere ita eo uti: (velnti ubi legimus, Ἤπειρον, σύνηθές ἐστι τῷ Ἰσοκράτει τὴν ὑπὸ τῷ βασιλεῖ τῶν Περσῶν γῆν οὕτω καλεῖν) alicubi additur et quidam alius qui eo itidem usus fuerit, aut quidam alii adiiciuntur.

Suidam autem sciendum est non harum tantum vocum quae ad Isocratis sed aliarum etiam quae ad aliorum oratorum lectionem faciunt, plerasque habere, ac non immerito existimari eum ex Harpocrationis libro eas descripsisse: quum Harpocration et prior eo fuerit, et 144
multos scriptores testes citet, quorum alibi nulla fit a Suida mentio. Alioqui ex uno eodemque hausisse fonte videri possent: quamvis apud Suidam alicubi contra pauciora legantur: et alicubi emendatior eius sit lectio, alicubi mendosior: alicubi eadem omnino menda, nominatimque eaedem alicuius vocis aut aliquarum vocum ἐλλείψεις, habeantur. Exempli gratia, in vocabulo σκαφηφόροι, legitur apud Harpocrationem pariter et Suidam, οὐχ ἡμῖν ἔχοντες χάριν τῆς πολιτείας, ἀλλὰ τῷ ἀργυρίῳ. οὗτοι γὰρ ἐσκαφηφόρουν Ἀθήνησι. Hunc locum sive apud Harpocrationem sive apud Suidam quis legat, multum illi negotii facesset particula γὰρ, quoniam nihil videre poterit cuius rationem illa reddat, adeoque nec quomodo haec οὗτοι γὰρ ἐσκαφηφόρουν Ἀθήνησι, cum praecedentibus cohaereant. Nec mirum si hoc in loco apud utrumque lexicographum haerebit: quum apud utrumque inter ἀργυρίῳ et οὗτοι desint hae tres voces, ἀντὶ τοῦ μέτοικοι. optime enim (his insertis) cohaerere illa videbis, οὗτοι γὰρ ἐσκαφηφόρουν Ἀθήνησι. Nam apud illos quum post σκαφηφόροι sequi deberet ἀντὶ τοῦ μέτοικοι, deinde afferri locus Dinarchi ubi sic usus est illo vocabulo: contra continuo post σκαφηφόροι ponitur, Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Ἀγασικλέους φησὶν, et his subiunguntur eius verba: istis vero illa, οὗτοι γὰρ ἐσκαφηφόρουν Ἀθήνησι, omissis illis quae interiicienda sunt (uti dixi) et

quidem e veteris libri auctoritate. Libuit enim, ut tibi magis in hac parte Harpocrationis edenda gratificarer, etiam unum e meis in quosdam illius locos Schediasmatis quod alioqui cum caeteris dilatum fortasse diu fuisset, tibi repraesentare: simulque de ista Harpocrationis
145 in quibusdam locis consuetudine te monere, expositionem vocabuli talem in locum reservandi: id est, non ponendi nisi post ipsius auctoris verba.

Ne hoc quidem ignorare te velim, Suidam plerumque Isocratis nomen tacere, etiamsi aliquod vocabulum quo is usus est, exponat: interdum in fine tantum ponere, post alia multa, ad ipsum Isocratem, licet eiusdem vocis et ibi fiat mentio, non pertinentia, ut videre est in *Παραγραφή*. Cum hoc autem, tum alia in causa fuerunt cur alicubi ad ipsum remittere, quam totum afferre locum maluerim. Quod alioqui et apud Harpocrationem quibusdam in vocabulis feci.

Quum vero et aliquot propria nomina tum virorum tum locorum ex utroque caeteris vocabulis interiecta essent, ea omittenda censui: praesertim quum eo in numero nonnulla sint ex iis etiam quae cuique satis esse nota possunt. Nam et Agesilaus unum eorum est, *Ἀγησίλαος* (inquit) *οὗτος ἦν, ὃς ὁ Ξενοφῶν δηλοῖ, βασιλεὺς Λακ.* etc. Id est Agesilaus. Hic, ut Xenophon declarat, Lacedaemoniorum rex erat, clarus et strenuus: et multa Asiae loca in suam potestatem redegit, usus eorum militum qui cum Cyro ascenderant opera. Haec fere sunt de quibus te, antequam tibi ad Harpocrationem et Suidam aditum patefacerem, praemonendum putavi.

ἈΓΕΛΑΙ'ΩΝ. Ἰσοκράτης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ. ὡς ἂν εἰ ἔλεγε, τῶν πολλῶν σοφιστῶν καὶ πλανητῶν, ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀγελαίων ζώων, ἃ βόσκεται εἰς ἃ τύχοι χωρία· ἢ ἀπὸ τῶν ἰχθύων, οὓς διαβόσκεσθαι φασὶ ῥύδην, καὶ ἀγεληδόν. ἡ εὐθεῖα, ὁ ἀγελαῖος.

ἈΓΕΛΑΙ'ΩΝ, apud Isocratem in Panathenaica ora-
146 tione. Perinde ac si diceret, vulgarium Sophistarum et erronum. Locus autem Isocratis in Panathen. pag. 236, est hic, *ἀπαντήσαντες γάρ μοι τινὲς τῶν ἐπιτηδείων ἔλεγον ὡς ἐν τῷ Λυκείῳ συγκαθεζόμενοι τρεῖς ἢ τέτταρες τῶν ἀγελαίων σοφιστῶν, καὶ πάντα φασκόντων εἰδέναι, καὶ ταχέως πανταχοῦ γιγνομένων, διαλ.* etc. Ubi quod additur, *καὶ ταχέως πανταχοῦ γιγνομένων* occasionem fortasse praebuit Harpocrationi addendi illud *πλανητῶν*: quum alioqui sufficere posset *τῶν πολλῶν*. Alioqui non minus placeret

eodem alioqui sensu, exponere τῶν τυχόντων. τῶν ἀπεῤῥιμμένων. vel, τῶν καταβεβλημένων καὶ κατημελημένων: ut haec duo participia copulantur ab Isocrate hac in ipsa oratione. Gregarios Sophistas interpretando, vocem quidem voci respondentem habebimus, sed tamen ita ut alia in Latino quam in Graeco vocabula futura esse videatur. Caeterum non διαβόσκεσθαι sed βόσκεσθαι apud Suidam legitur: quod et malo.

ΑΓΩΝΙΑιΝ, τὸ ἀγωνίζεσθαι, Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς ἀντιδόσεως. Ἀγωνιῶντες ἀντὶ τοῦ ἀγωνιζόμενοι, παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν τῷ Πανηγυρικῷ.

ΑΓΩΝΙΑιΝ, in significatione verbi ἀγωνίζεσθαι, apud Isocratem in oratione De antidosi. Itidemque ἀγωνιῶντες, significans ἀγωνίζεσθαι, apud eundem in Paneg. Haec Harpocration: sed omittere non debuit, poni itidem nomen ἀγωνία (unde factum est verbum ἀγωνιᾷν) pro ἀγὼν, et quidem apud eundem oratorem in Euagorae encomio. Nam ibi plurale ἀγωνίας legimus, pro ἀγῶνας, id est certamina: pag. 1, οἱ δὲ περὶ τὴν μουσικὴν καὶ τὰς ἄλλας ἀγωνίας ὄντες. Digna autem fuerunt ἀγωνία et ἀγωνιᾷν quorum haec significatio notaretur, quum iam haec obsoletisset, et aliam accepissent.

ΑΔΕΛΦΙΖΕΙΝ, ἀντὶ τοῦ ἀδελφὸν καλεῖν, παρ' 147
Ἰσοκράτει, ἐν Αἰγινητικῷ.

ΑΔΕΛΦΙΖΕΙΝ, fratrem appellare, apud Isocratem in Aeginetica oratione. Habes autem pag. 390. εἶτα νῦν ἀδελφίζειν αὐτὸν ἐπιχειρήσουσιν. Sic autem πατρίζειν a quodam invenio annotatum pro Patrem appellare, non solum pro patrem imitari: sed neutrius significationis exemplum affertur. Hanc autem posteriorem significationem et πατριάζειν et πατρώζειν habere constat. Nominat alioqui Harpocration et alios qui verbo ἀδελφίζειν ita usi sint.

ΑΝΑΙΡΕΘΕΙΣ, ἀντὶ τοῦ ἀναληφθεὶς καὶ στραφεὶς, παρ' Ἰσοκράτει Φιλίππῳ.

ΑΝΑΙΡΕΘΕΙΣ, Sublatus et educatus, apud Isocr. ad Philippum. Intelligendum autem istud participium Sublatus, sequendo eum verbi Tollere usum quo dicitur a Terentio,

Quicquid peperisset, decreverunt tollere.

Educatus autem addo, quod pro στραφεὶς reponam τραφεὶς. Locus est p. 95. ἐκτεθεὶς μὲν ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς τὴν ὁδὸν, ἀναιρεθεὶς δὲ ὑπὸ Περσίδος γυναικός. Ad hanc autem accedit significationem illud ἀναιρεθεὶς, quod de

eo dicitur cuius cadaver sublatum fuit ad sepulturam. Cuius significationis ignoratio multos interpretes in errorem impulit.

ΑΝΤΙΘΕΣΙΣ, *Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ. Σχῆμα λέξεως ἐστὶν ἡ ἀντίθεσις, καθ' ἣν ἀντιτιθέασιν ἀλλήλοις τὰ ἐναντία, ἤτοι κατὰ μέρος, ἢ ἀθρόα.*

Antithesis, apud Isocr. in Panath. Figura orationis est Antithesis, per quam inter se opponunt contraria, vel singulatim, vel confertim. Nisi quis pro *ἀθρόα* dicere malit, multa simul. Dicit autem Harpocr.
148 *σχῆμα λέξεως*, ad differentiam eorum quae vocantur *σχήματα διανοίας*. In principio illius orationis occurrit locus ille. Ibi enim legitur, *καὶ πολλῶν μὲν ἐνθυμημάτων γέμοντας, οὐκ ὀλίγων δ' ἀντιθέσεων καὶ παρισώσεων, καὶ τῶν ἄλλων ἰδεῶν τῶν ἐν ταῖς ῥητορείαις διαλαμπουσῶν.* videlicet *λόγοις*. Ut autem *ἀντιθέσεων* et *παρισώσεων* ab Isocrate mentio hic fit simul, ita etiam a Dionysio Halicarnasseo ea coniungi videmus, earum usum, et quidem nimium, apud hunc oratorem esse dicentem. Sed *παρισώσεσιν* addit *παρομοιώσεις*. quod si quis utriusque generis antitheseωn ab Harpocratione propositi exempla videri cupit, plura apud Harpocrationem legat. Idem *ἀντίθετον* quoque ab Aeschine vocari hoc schema scribit.

ΑΠΑΡΙΘΜΩΝ, ἀντὶ τοῦ ἀποπληρῶν ἀριθμόν. Ἰσοκράτης Φιλίππῳ.

ΑΠΑΡΙΘΜΩΝ, id est, Expl:us numerum. Isocrates ad Philippum.

Videndum an significatio haec satis isti loco conveniat, pag. 87. *ἀναγινώσκῃ δέ τις αὐτὸν ἀπιθάνως, καὶ μηδὲν ἦθος ἐνσημαινόμενος, ἀλλ' ὥσπερ ἀπαριθμῶν.*

ΑΠΙΣΤΕΙΝ ἀντὶ τοῦ ἀπειθεῖν, Ἀντιφῶν κατὰ Λαισποδίου, Ἰσοκράτης ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῇ πρὸς Φίλιππον.

ΑΠΙΣΤΕΙΝ pro *ἀπειθεῖν*, Antiphon adversus Laespodiam, Isocrates in sua ad Philippum epistola. Addit vero et *ἀπιστίαν* eodem modo pro *ἀπείθειαν* dixisse Demosthenem, et alios plerosque. Ita quidem Harpocration: sed exemplaria ut nec in istis duobus nominibus, nec in illis duobus verbis sibi assentiri sciendum est.

Interim autem observa hic vocare epistolam ad Philippum, non autem orationem: quum alioqui dicat alibi passim *Ἰσοκράτης Φιλίππῳ.*

149 *ΑΠΟΛΕΛΟΙΠΟΤΕΣ, ἀντὶ τοῦ νενικηκότες. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν δρομέων. οἱ γὰρ νικῶντες ἀπολείπουσι τοὺς ἡττημένους. Ἰσοκράτης Παναθ. καὶ Πανηγ.*

ΑΠΟΛΕΛΟΙΠΟΤΕΣ, id est Qui vicerunt: Metaphora a cursoribus. qui enim vincunt, relinquunt eos qui victi sunt. Isocr. Panath. et Panegyr.

Latini, eadem metaphora utentes, non simpliciter dicunt Relinquere, id est *ἀπολείπειν*, sed A tergo relinquere. Quum autem valde ustitata sit haec metaphora in voce passiva *ἀπολείπεσθαι*, (unde et *ἀπελείφθη* habes in Panegyr. pag. 49. pro Victa fuit: vel Inferior fuit, aut Postremas tulit: habes *ἀπολειφθέντες* dictum itidem in Panath. pag. 266) contra rara est in activa *ἀπολείπειν*. Ideoque non mirum est si Harpocration dignam iudicavit quam annotaret.

ΑΠΟΠΟΜΠΑΣ, *ἀποτροπάς*, *Ἰσοκράτης Φιλίππῳ*.

ΑΠΟΠΟΜΠΑΣ, aversationes, Isocr. ad Philippum.

Haud commode tamen Latine possit quis dicere Aversationes horum facere, pro Aversari hos, sicut Graece dicitur *ἀποτροπὰς ποιεῖσθαι*, et frequentius *ἀποτροπὴν ποιεῖσθαι*. Locus autem est pag 106, *τοὺς δὲ οὔτ' ἐν ταῖς εὐχαῖς, οὔτ' ἐν ταῖς θυσίαις τιμωμένους, ἀλλ' ἀποπομπὰς αὐτῶν ἡμᾶς ποιουμένους*. Id est, sed illos aversantes. aut etiam, detestantes. At vero *ἀποπομπαῖοι θεοὶ* aliter dicuntur, minimeque *ἀναλόγως* huic significationi: sed ita vocantur tanquam depulsores, (videlicet malorum) et aversores. dies tamen quibus illis sacrificabatur, *ἀποπομπαὶ* vocabantur.

ΑΡΧΑΙΩΣ, *Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ*, *Τά τε παλαιὰ καινῶς διελθεῖν, καὶ περὶ τῶν νεωστὶ γενομένων ἀρχαίως εἰπεῖν. ἔνιοι μὲν φασὶ σημαίνειν ἀρχαιοτρόπως. τουτέστιν, ἀρχαιοτέροις ὀνόμασι χρῆσθαι.*

ΑΡΧΑΙΩΣ, apud Isocr. Panegyr. pro *ἀρχαιοτρόπως*, 150
in Panegyr. Legitur autem pag. 42. is quem affert locus, non procul a principio Panegyrici: sed pro *διελθεῖν* ibi est *διεξελθεῖν*: quod magis probo. Sonare autem dici posset *ἀρχαιοτρόπως*, Antiquo more. vel modo quodam qui suam antiquitatem sapiat aut redoleat. sed ipsummet Harpocrationem audimus exponentem, *ἀρχαιοτέροις ὀνόμασι*: sic tamen ut ambiguum sit an ex aliorum iudicio ita exponat *ἀρχαιοτρόπως*: sequens nimirum iudicium eorum qui pro *ἀρχαιοτρόπως* accipi censuerunt. Quare videndum an recte interpres verterit hunc locum ita, Tum iis quae recens acta sunt, quaedam vetustatis opinio conciliari queat. Caeterum suspicor scripsisse Harpocrationem, *Θουκυδίδης δ' ἐν τῇ πρώτῃ*. ut videlicet particula *δὲ* praecedenti *μὲν* respondeat, per oppositio-

V 2

nem. Sed emendatione opus habere videtur ille locus Thucydidis.

ΑΥΘΕΝΤΗΣ, ὁ αὐτόχειρ, ἢ ὁ αὐτὸν ἀναιρῶν. διὸ παρ' Ἰσοκράτει, αὐθέντης.

Harpocrationis locus hic donec suae integritati restitutus fuerit, haud facile fuerit illius mentem ex eo eruere. Quorsum enim hic διὸ ante παρ' Ἰσοκράτει αὐθέντης ponitur? Sed eadem tamen apud Suidam scriptura exstat. Illud quidem αὐθέντης nondum mihi apud Isocratem occurrit, quod quidem meminerim: sed αὐτόχειρες legimus in Panegyr. p. 64, μᾶλλον δὲ ἐτίμων τοὺς αὐτόχειρας καὶ φονέας τῶν πολιτῶν ἢ τοὺς γονέας τοὺς ἑαυτῶν. Sed hanc loci istius scripturam vix puto ab Harpocratione potuisse agnosci. quid enim attinebat, post αὐτόχειρας illud φονέας adiicere?

ΔΕΚΑΖΩΝ, Ἰσοκράτης περὶ τῆς εἰρήνης. ὅ τι ποτὲ
151 τοῦτ' ἐστὶ, δῆλον ἅπασιν. Ἐρατοσθένης δὲ ἐν τοῖς περὶ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, πόθεν τὸ πρᾶγμα εἴρηται δηλοῖ, οὕτω λέγων. Λύκος ἐστὶν ἥρως πρὸς τοῖς ἐν Ἀθήναις δικαστηρίοις, τοῦ θηρίου μορφὴν ἔχων, πρὸς ὃν οἱ δωροδοκοῦντες κατὰ δέκα γιγνόμενοι συνεστρέφοντο. ὅθεν εἴρηται Λύκου δεκάς. Ἀριστοτέλης δ' ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ Ἄνυτον φησὶ καταδεῖξαι τὸ δεκάζειν τὰ δικαστήρια.

ΔΕΚΑΖΩΝ, apud Isocratem De pace. Quid autem sit istud, notum est omnibus: Eratosthenes autem in iis quae de antiqua comoedia scripsit, unde res haec dicta sit, declarat. Interpretor autem, haud notum est omnibus: quoniam praefixa particula οὐ, lego, οὐ δῆλον ἅπασιν. Caetera quae adiungit, conferenda cum iis quae a Zenodoto, Suida et Hesychio, scribuntur. et videndus Erasmus in proverbio, Lupi decas. Quod autem ad Isocratis locum attinet, is exstat in illa oratione, pag. 169. Caeterum sequendo quam habemus lectionem, ὅ τι ποτὲ τοῦτ' ἐστι δῆλον ἅπασιν, intelligendum erit, notum esse quidem omnibus verbi huius usum, sed non item huius usus originem, verum ab Eratosthene eam declarari. Alioqui videri posset scribendum, οὐ δῆλον ἅπασι. tunc autem ὅ τι ποτὲ τοῦτ' ἐστὶ dicendum esset significare, Unde data sit isti vocabulo haec significatio. Sed aliter loquuturus fuisse videtur, si hoc dicere voluisset.

ΔΕΚΑ καὶ *ΔΕΚΑΔΟΥΧΟΣ*, Ἰσοκράτης ἐν τῇ πρὸς Καλλίμαχον παραγραφῇ. ἦρχον μὲν γὰρ οἱ δέκα, οἱ μετὰ τοὺς τριάκοντα καταστάντες. περὶ τῶν κατὰ τὴν κατάλυσιν τῶν

τριάκοντα Ἀθήνησι χειροτονηθέντων ἀνδρῶν δέκα, καὶ τῶν ἑξῆς, εἴρηκεν Ἀνδροτίων ἐν τῇ τρίτῃ. ἐκαλεῖτο μέντοι τούτων ἕκαστος τῶν ἀρχόντων δεκαδοῦχος, ὡς δῆλον ποιεῖ Λυσίας ἐν τῷ περὶ τοῦ Διογένους κλήρου.

ΔΕΚΑ et *ΔΕΚΑΔΟΥΧΟΣ*, apud Isocratem in Ex- 152
ceptione adversus Callimachum. Rerum enim potiebantur viri decem, qui post eos qui Triginta vocabantur constituti fuerant. Ceterum de viris decem qui Athenis creati fuerunt quum abrogatum viris triginta esset imperium, et de illis quae sequuta sunt, dixit, Androtion libro tertio. Horum autem decem magistratuum quisque Decaduchus vocabatur, ut Lysias declarat, in oratione quae inscribitur *περὶ τοῦ Διογένους κλήρου*.

Sed videtur scribendum, *περὶ δὲ τῶν κατὰ κατάλυσιν*. Immo nec *κατὰ* satis placet, verum malim *μετά*. Quinetiam in principio huius observationis, non *δέκα*, sed *οἱ δέκα*. (pro eo quod Latini dicerent Decem viri) scriptum ab Harpocratione fuisse verisimile est: quum omnino requiratur articulus, (ut etiam legimus circa principium illius *παραγραφῆς* adversus Callimachum, *ἦρχον μὲν γὰρ οἱ δέκα, οἱ μετὰ τοὺς τριάκοντα καταστάντες*) ac verisimile sit, quum hunc autor praefixisset, a quopiam fuisse sublatum, quod ordinem alphabeticum interrumperet. At in Panath. ubi non *δέκα* simpliciter, sed *δέκα μόνους ἄνδρας* dixit, merito articulum omisit. Fortasse autem pro *δεκαδοῦχος* suspicetur quispiam scribendum *δεκάδαρχος*. De qua suspicione vide quae dicentur in observatione proxime sequente nominis *δεκαδαρχία*.

ΔΕΚΑΔΑΡΧΙΑ, Ἰσοκράτης· τὰς μὲν ὑπὸ Λακεδαιμονίων κατασταθείσας πόλεσι δεκαδαρχίας συνεχῶς ὀνομάζουσιν οἱ ἱστορικοί. ὁ μέντοι Ἰσοκράτης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ τρόπον τινὰ ἐξηγήσατο τοὔνομα. φησὶ γὰρ ὅτι Λακεδαιμόνιοι δέκα μόνον ἄνδρας, κυρίους ἑκάστης πόλεως ἐποίησαν. Φίλιππος μέντοι παρὰ Θετταλοῖς δεκαδαρχίας οὐ κατέστησεν, ὡς γέγραπται ἐν τῷ ἕκτῳ Φιλιππικῶν Δημοσθένους, ἀλλὰ τετραρχίαν.

ΔΕΚΑΔΑΡΧΙΑ, apud Isocratem. Historici subinde 153
vocant Decadarchias quae a Lacedaemoniis constitutae sunt in urbibus. Isocrates vero in Panathen. vocabulum hoc quodammodo exposuit. scribit enim Lacedaemonios unamquanque urbem in potestatem virorum decem tradidisse. Philippus tamen apud Thessalos non constituit decadarchias (ut scriptum est in Philipp. VI Demosthenis) sed tetrarchiam. Nisi forte *τετραρχίαν* in

τετραρχίας mutandum quis censet. Scripsisse porro Harpocrationem δεκαδαρχίαι, non δεκαδαρχία, existimo, initio huius suae observationis. Sic certe apud Isocratem in oratione ad Philippum pluralem numerum habemus p. 101, διὰ τὰς δεκαδαρχίας ἐπὶ Λακεδαιμονίων. Nec dubito quin Harpocration locum hunc significare voluerit, atque adeo huius etiam ipsius orationis nomen addiderit: qui omissus a librario fuerit. Quod vero attinet ad illum Panathenaici locum, in quo scribit Isocratem quodammodo vocabulum illud δεκαδαρχίας ἐξηγήσασθαι, id est exposuisse, pulcherrimam eius emendationem unā eademque opera nobis suppeditat. Quum enim non in hac mea tantum editione sed in aliis quoque scriptum sit, ἀλλὰ δέκα μόνους ἄνδρας ἑκάστης πόλεως ἐποίησαν, quis haerere hic non cogatur? At ecce, iam haerere desinemus, quum κυρίους genitivo illi adiiciendum ex isto lexicographo didicerimus. Ne hoc quidem omittendum, apud Suidam legi δεκάρχαι, non δεκαδάρχαι: et ἀναλόγως ibidem scriptum esse δεκαρχίας, non δεκαδαρχίας. (Simul autem animadvertendum, scriptum esse apud eum καταστάθείσας ἐν ταῖς πόλεσι) Atqui δεκαδάρχαι, iidem et δεκάδαρχοι dicuntur. Adeo ut suspe-
154 ctum cuipiam esse possit illud δεκαδοῦχος, quod in praecedente Harpocrationis observatione legitur: etiamsi apud Suidam eadem scriptura exstet. Respondendum fuerit alioqui, dictum esse δεκαδοῦχος tanquam δεκάδα ἔχων, ea forma quā alia quaedam ex verbo ἔχω composita.

ΔΗΜΟΚΟΙΝΟΣ, ὁ δημόσιος βασανιστής. Ἰσοκράτης ἐν τῷ Τραπεζιτικῷ σχεδὸν ἐξηγήσατο τοὔνομα.

ΔΗΜΟΚΟΙΝΟΣ, Publicus torrtor. Isocrates in oratione quae Trapezitica vocatur, propemodum exposuit hoc vocabulum.

Locus in quo Isocratem propemodum exposuisse hoc vocabulum scribit, est hic pag. 361, καὶ ἐγὼ μὲν ἠξίουν αὐτοὺς μαστιγοῦν τὸν ἐκδοθέντα καὶ στρεβλοῦν, ἕως ἂν τἀληθῆ δόξειεν αὐτοῖς λέγειν. οὗτος δ' οὐ δημοκοίνους ἔφασκεν ἑλέσθαι αὐτοὺς, ἀλλ' ἐκέλευε λόγῳ πυνθάνεσθαι παρὰ τοῦ παιδὸς εἴτι βούλοιτο. Ideo autem puto dici ab illo eum propemodum exposuisse hanc vocem, quod praecedat, μαστιγοῦν τὸν ἐκδοθέντα καὶ στρεβλοῦν. perinde videlicet ac si δημόκοινος esset ὁ μαστιγῶν καὶ στρεβλῶν.

ΔΙΑΘΕΣΙΣ, ἀντὶ τοῦ πρᾶσις, Ἰσοκράτης Βουσίριδι.

ΔΙΑΘΕΣΙΣ, pro venditione, apud Isocratem Busiride.

Quamvis autem rarus sit hic verbi *διατίθεσθαι* usus,
non tamen Isocrati peculiaris: sicut nec is activae vo-
cis usus quem habet apud eum adverbio iuncta, pag. 64
et 65. Nam illic legimus, *εἶτα οὐκ αἰσχύνονται τὰς μὲν
ἑαυτῶν πόλεις οὕτως ἀνόμως διαθέντες, τῆς δ' ἡμετέρας ἀδί-
κως κατηγοροῦντες.* id est, quum suas civitates tot iniu-
riis contra leges affecerint. At vero pag. sequente, *οὓς
ἡμεῖς οὕτω διέθεμεν, ὥστε μὴ μόνον παύσασθαι στρατείας ἐφ'
ἡμᾶς ποιουμένους.* Id est, Quos ita tractavimus. Vel,
Quos in eum statum redegimus. Non enim assentiri
possum interpreti, vertenti, Quos ita compescui- 155
mus. Libuit autem, facta mentione illius usus vo-
cis passivae, et de hoc activae usu istud annotare, prae-
sertim quum Isocrati multo sit magis quam aliis vetu-
stis scriptoribus familiaris. Sed addam alium paulum
diversum ex Panath. p. 262. ibi enim dicens, *καὶ διατι-
θέντας οὕτω πρὸς ἡμᾶς*, intelligit, Qui hunc illis erga
nos affectum indunt. sive Qui eos sic affectos erga
nos reddunt. vel animatos.

ΔΙΕΣΚΑΡΙΦΗΣΑΜΕΘΑ, *ἀντὶ τοῦ διελύσαμεν. σκάριφον γάρ ἐστι τὸ κάρφος, καὶ φρύγανον. ἔστι δὲ τὰ τοιαῦτα εὐδιάλυτα καὶ εὐφύσητα. Ἰσοκράτης Ἀρεοπαγιτικῷ. Περὶ ἐγγύης δὲ διεσκαριφησάμεθα. Σκαριφήσασθαι γάρ ἐστι, τὸ ἐπισεσυρμένως τι ποιεῖν, καὶ μὴ κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀκρίβειαν.*

ΔΙΕΣΚΑΡΙΦΗΣΑΜΕΘΑ, id est, dissolvimus. Nam *σκάριφον* est idem quod *κάρφος* et *φρύγανον*. haec autem sunt eiusmodi ut facile dissolvantur et flatu excutiantur. Isocr. in orat. Areopagitica, *περὶ ἐγγύης δὲ διεσκαριφησάμεθα.* Nam *σκαριφήσασθαι* est aliquid raptim facere, et non tam accurate quam par est.

Apud Suidam eadem leguntur: nisi quod ipse Isocratis locus non affertur: sed haec verba, *οὕτως Ἰσοκράτης*, sequitur, *σκαριφήσασθαι ἐστὶ τὸ ἐπισεσυρμ.* etc. Non abs re autem quis in hac Harpocrationis observatione quaedam miretur: primum, unde sint illae duae voces *περὶ ἐγγύης*, quas verbo *διεσκαριφησάμεθα* praefigit: deinde, quomodo exponat verbo *διελύσαμεν*, quum hoc ipsum ab Isocrate verbum subiungatur: (apud eum enim legimus, illa in oratione, pag. 142. *οὐδένα χρόνον τὰς εὐτυχίας κατασχεῖν ἠδυνήθημεν, ἀλλὰ ταχέως διεσκαριφησάμεθα καὶ διελύσαμεν αὐτάς.*) postremo, quomodo cum praece-

156 dentibus cohaereant ista quae Aristophanis (*voluit* Isocratis) locum sequuntur, *σκαριφήσασθαι γὰρ ἐστὶ, τὸ ἐπισεσυρμ.* etc. Cuius enim rei rationem hic particula *γὰρ* reddit, quum alia sit omnino expositio, ac minime cum praecedente conveniens? Sed duo sunt eorum quae proposui in quibus nos aliquantum Suidas iuvat. Ac primum ad hanc posteriorem expositionem quod attinet, apud eum vocula *γὰρ* illi non adhibetur, sed legitur, *σκαριφήσασθαι ἐστὶ τὸ ἐπισ.* ut antea dixi. Nec dubito quin omissa fuerit particula disiunctiva ante verbum *σκαριφήσασθαι*, et Harpocr. scriptum reliquerit *ἢ σκαριφ.* ut ea uti mos est quum diversa expositio proponitur. Alioqui dicitur etiam, *κατὰ δὲ τοὺς ἄλλους*, vel aliquid tale. Praeterea videmus Harpocrationis lectionem, in iis quae profert tanquam ex Isocrate, et minime tamen cum nostris conveniunt (nisi et in alio huius orationis loco ita verbo *διεσκαριφησάμεθα* utitur) a Suida non confirmari. Quod si quis eum ipsum esse locum sibi persuadet, sed ab hoc lexicographo aliud quam *περὶ ἐγγύης* scriptum fuisse, manet interim illa dubitatio quam movi primam, quomodo illud vocabulum *διεσκαριφησάμεθα* exponatur voce *διελύσαμεν*, quae ab ipso Isocrate cum altera illa velut copulatur. Ac mihi certe fit verisimile illum non verbo *διελύσαμεν*, sed aliquo alio usum esse. Aliud autem aptius in mentem mihi non venit quam *διεῤῥίψαμεν*. Caeterum alia quaedam hoc de verbo (quo nullum in toto Isocratis opere magis aliis inusitatum esse arbitror) in meo Thesauro Graecae linguae legere poteris.

ΕΙΛΩΤΕΥΕΙΝ, τὸ δουλεύειν. *Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ. εἵλωτες γὰρ οἱ μὴ γόνῳ δοῦλοι Λακεδαιμονίων, ἀλλ' οἱ πρῶτοι χειρωθέντες τῶν Ἕλος τὴν πόλιν οἰκούντων. ὡς ἄλλοι τε πολλοὶ μαρτυροῦσι καὶ Ἑλλάνικος ἐν τῇ πρώτῃ.*

ΕΙΛΩΤΕΥΕΙΝ, servire, Isocr. Paneg. nam *εἵλω-*
157 *τες vocabantur* qui Lacedaemoniorum servi erant, non ab ipso ortu, sed capti primi ex illis qui urbem dictam Helos incolebant: ut cum alii multi testantur, tum Hellanicus libro I.

Isocratis de Lacedaemoniis verba in illa oratione sunt, *τῇ αὐτῶν πόλει τοὺς ὁμόρους εἱλωτεύειν ἀναγκάζουσι.* Sed *εἱλωτεύειν* non exponerem simpliciter *δουλεύειν*, cum Harpocratione, verum *δουλεύειν ὥσπερ εἵλωτα.* et illo in loco, *δουλεύειν ὥσπερ εἵλωτας*, vel, *ὥσπερ εἵλωτας ὄντας.* sive, *δουλεύειν εἱλωτικὸν τινὰ τρόπον.* aut etiam, *δουλεύειν*

εἱλωτικῶς, si hoc uti adverbio liceret. Latine autem dici posset, Heloticam quandam servitutem servire. Valde autem duram hanc fuisse, ex alio eiusdem oratoris loco discimus. Caeterum hyperbole quadam utens, eos e servis dominos suos a nonnullis Graecis factos scribit, pag. 64.

ΕΠΑΚΤΟΣ ὅρκος, ὃν αὐτός τις ἑκὼν αὐτῷ ἐπάγεται, τουτέστιν αἱρεῖται. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Χαιρέστρατον καὶ Ἰσοκράτης Ἀπολλωνιάτης ἐν ταῖς πρὸς Δημόνικον παραινέσεσιν. ἔστι δὲ ὅρκου τρία εἴδη, ἀπώμοτος καὶ κατώμοτος καὶ ὁ καλούμενος ἐπακτός. εἶναι δὲ τοῦτον οὐχ ἁπλοῦν. δεῖ γὰρ τὸν προτεινόμενον ὑπὸ τοῦ ὁρκίζοντος αὐτοῖς ὀνόμασιν ἀντιφωνεῖν τὸν ὁρκιζόμενον.

ΕΠΑΚΤΟΣ ὅρκος, (est autem ὅρκος *iusiurandum*) quem quis sibi defert. id est spontaneus. Lysias in orat. ad (*vel adversus*) Chaerestratum, et Isocrates Apolloniates in suis ad Demonicum monitis. Sunt vero eius tria genera, ἀπώμοτος et κατώμοτος et qui ἐπακτὸς appellatur. Hunc autem non esse simplicem. oportet enim ei quod proponitur ab eo qui iusiurandum defert respondere iisdem verbis eum cui defertur.

Valde nova nec vera haec ἐπακτοῦ ὅρκου expositio 158
non immerito lectori videatur, quum vix ullus inveniri possit qui in dubium vocandum putet an ἐπακτὸς ὅρκος sit qui ab alio defertur. Neque tamen negari potest quin Harpocrationis menti assentiatur mea interpretatio: nam αὑτῷ recte a me scribi, non αὐτῷ, ut sit pro ἑαυτῷ, ostendit Suidas, quum apud eum legatur ἑαυτῷ: et huius expositionis totius verba sint apud eum ista, ὃν ἄν τις αὐτὸς ἑκὼν ἑαυτῷ ἐπάγηται. τουτέστιν αἱρεῖται. Illa autem, ὃν ἄν τις αἱρῆται (nam ita scribendum est, sicut praecedit ἐπάγηται) vel ὃν τις αἱρεῖται, una voce reddo Spontaneus, quum et Voluntarius reddi (ut opinor) queat. Recte autem apud eundem Suidam corrigitur illa expositio hac proxime sequente, ἄλλοι δὲ τοὐναντίον, ὁ ἀλλαχόθεν ἐπιφερόμενος, ἀλλ' οὐκ αὐθαίρετος. Quibus verbis subiungitur mentio illorum trium generum iurisiurandi. Sed quod ad posteriorem hanc ἐπακτοῦ ὅρκου expositionem attinet (quam et ego multo meliorem, immo solam bonam esse iudico) iam apud eundem lexicographum praecesserat, antequam περὶ τοῦ αὐθαιρέτου intelligi debere diceretur. Haec enim ibi praecedunt, Ἐπακτὸς ὅρκος, ὁ μὴ αὐθαίρετος, ἀλλ' ἐφ' ὃν ἕτερος ἄγει. Iam vero et ipse Isocratis locus, sive Apol-

Ioniatae, sive alius (ut antea dictum fuit) qui tempore Dionysii Halicarnassei vixit, ad amplectendam posteriorem hanc ἐξήγησιν, reiiciendam priorem (quod pace Harpocrationis, magni alioqui viri, dictum sit) compellere nos videtur. Ibi enim ita eum monet, iusiurandum epactum admitte, duabus de causis: vel ut te ipsum turpi crimine libetes, vel ut amicos e periculis eripias. Nam hic observandum est dici προσδέχου, id est
159 admitte: atqui quomodo quis iusiurandum spontaneum, non autem ab alio delatum, admittere diceretur? Illud vero διὰ δύο προφάσεις libenter aliter interpretarer, quam duabus de causis: quum haec verba respondeant potius Graecis istis, διὰ δύο αἰτίας; et quae subiunguntur illis verbis διὰ δύο προφάσεις, non tam sint duae causae propter quas iusiurandum admitti debet, quam duae res quae quum accidunt, prae aliis ad iusiurandum admittendum impellere debent.

In illis porro Harpocrationis quae sequuntur verbis, ubi de tribus iurisiurandi generibus loquitur, desidero verbum ad quod illud εἶναι referri possit. Praeterea vereor ne aliud quam ἁπλοῦν ipse scripserit. In sequenti autem et ultima huius observationis periodo lego τῷ προτεινομένῳ, sive τοῖς προτεινομένοις, pro τὸν προτεινόμενον, ut ostendere vel mea huius loci interpretatio potest.

ΕΛΑΦΡΟΤΑΤΟΥΣ, ἐν ἐπαίνῳ λέγουσι τοὔνομα οἱ παλαιοί, ἀντὶ τοῦ πραοτάτους κατὰ τὸ ἐναντίον τῷ βαρυτάτους καὶ φορτικωτάτους. Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ, Σφᾶς δ' αὐτοὺς ὡς δυνατὸν ἐλαφροτάτους καὶ μετριωτάτους τοῖς συνοῦσι παρέχοντας.

ΕΛΑΦΡΟΤΑΤΟΥΣ. In laudem utuntur veteres hoc vocabulo, pro πραοτάτους, ut contrario his, βαρυτάτους et φορτικωτάτους. Isocrat. Panath. σφᾶς δ' αὐτοὺς ὡς δυνατὸν ἐλαφροτάτους καὶ μετριωτάτους τοῖς συνοῦσι παρέχοντας.

Facit autem pro Harpocrationis expositione locus hic qui eadem in oratione legitur pag. 244, μάλιστα μὲν οὖν ἐντεῦθεν ἄν τις δυνηθείη κατιδεῖν ὅσῳ μετριώτερον καὶ πραότερον ἡμεῖς τῶν πραγμάτων ἐπεμελήθημεν. Nam illi superlativo ἐλαφροτάτους, quod exponit πραοτάτους,
160 vides eodem modo subiungi μετριωτάτους, quo hic comparativo μετριώτερον subiungitur πραότερον. (neque enim in huiusmodi copulationibus ratio ordinis semper habetur) ac fieri potest ut in illa expositione ad locum hunc respexerit. Quum autem dicit κατὰ τὸ ἐναντίον τῷ βαρυ-

τάτους et φορτικωτάτους, respicit ad eas voces quae eo in loco praecedunt istas: et tamen non omnino easdem affert quas ibi legimus. Nam ita scriptum habemus totum locum, τὰς μὲν τῶν ἄλλων ἀηδίας καὶ βαρύτητας εὐκόλως καὶ ῥαδίως φέροντας, σφᾶς δ' αὐτοὺς ἐλαφροτάτους καὶ μετριωτάτους τοῖς συνοῦσι παρέχοντας. Apud Suidam paulo aliter quam apud Harpocrat. scriptum est, ἐν ἐπαίνῳ λέγουσι τὸ ὄνομα οἱ παλαιοὶ, ἀντὶ τοῦ πρᾳοτάτους, κατὰ τὸ ἐναντίον τοῦ βαρυτάτου καὶ φορτικωτάτου. Istud igitur colligendum hinc est, Harpocrationem et Suidam (nisi potius Harpocrationis tantum mentio facienda est, quum Suidam ex illo mutuatum esse vix quisquam neget) hunc quidem in voce φορτικωτάτους, illum autem in vocabulo φορτικωτάτου, ad illud ἀηδίας respexisse: perinde ac si ἡ ἀηδία et τὸ φορτικὸν, aut etiam τὸ φορτικώτατον, idem sonarent.

Verum, quamvis paulo ante ἐλαφροτάτους, sicut et μετριωτάτους, scripserim in illo Isocratis loco, tanquam et in hac mea editione ita legeretur, nunc contra fateor, in ea, sicut in Aldina et aliis, ἐλαφροτέρους male scriptum esse, ac ἐλαφροτάτους ex isto Harpocrationis loco reponendum esse: etiamsi, vel eo tacente, aliquem hanc emendationem sibi permittere potuisse existimem.

ΕΠΙΘΕΤΟΥΣ ἑορτάς, Ἰσοκράτης Ἀρεοπαγιτικῷ. τὰς μὴ πατρίους, ἄλλως δὲ ἐπιψηφισθείσας, ἐπιθέτους ἐκάλουν.

ΕΠΙΘΕΤΟΥΣ ἑορτάς (perinde ac si quis dicat, Adiectitia festa, sive adscititia) quae patriae non erant, 161 sed alia de causa decreto approbatae, ἐπιθέτους appellabant.

Locus Isocratis pag. 145 exstat, οὐδὲ τὰς μὲν ἐπιθέτους ἑορτὰς, αἷς ἑστίασίς τις προσείη, μεγαλοπρεπῶς ἦγον, ἐν δὲ τοῖς ἁγιωτάτοις τῶν ἱερῶν ἀπὸ μισθωμάτων ἔθυον. Ubi tamen interpres peregrinas ferias vertit, non adiectitias, aut adscititias, vel advectitias, vel adventitias: quorum unoquoque, ac praesertim illorum priorum, vim vocabuli et originem ostendisset. Caeterum ad expositionem Harpocrationis quod attinet, in qua, inter caetera, τὰς μὴ πατρίους esse dicit, sciendum est, apud Isocratem, proxime praecedere, τὰς πατρίους θυσίας ἐξέλειπον. Ita enim scribendum est, non ἐξέλιπον.

ΕΠΙΣΗΜΑΙΝΕΣΘΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἐπαινεῖν, καὶ, ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν, ἐπιφωνεῖν. Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ.

ΕΠΙΣΗΜΑΙΝΕΣΘΑΙ, id est, Laudare, atque

(ut consueto nobis sermone dicitur) ἐπιφωνεῖν. Isocrat. Panath.

Locus Isocratis est in ipso Panathenaici principio, καὶ τοὺς ἀκούοντας ἐπισημαίνεσθαι καὶ θορυβεῖν ἀναγκαζόντων. Ubi observa etiam θορυβεῖν eadem de re dictum. Nisi forte ἐπιθορυβεῖν potius scripsisse existimandus est, quod saepe huiusmodi locis adhibetur. Verum et simplex θορυβεῖν hac de re dictum in alio eiusdem orationis loco legitur: et quidem ab ipso Isocrate explicatum. Nam haec sunt eius verba, circa finem eiusdem orationis. pag. videlicet 288, habemus, ταῦτ' εἰπόντος αὐτοῦ, καὶ τοὺς παρόντας ἀξιώσαντος ἀποφήνασθαι περὶ ὧν παρεκλήθησαν, οὐκ ἐθορύβησαν (ὃ ποιεῖν εἰώθασι πᾶσι τοῖς
162 χαριέντως διειλεγμένοις) ἀλλ' ἀνεβόησαν, ὡς ὑπερβαλλόντως εἰρηκότος.

ΕΠΙΣΤΑΘΜΟΣ, Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ. Ἑκάτομνος δ' ὁ Καρίας ἐπίσταθμος. Ὃς οὐδὲν ἕτερον ἦν, ἢ κατὰ σατραπείαν Καρίας κύριος ὑπῆρχεν.

ΕΠΙΣΤΑΘΜΟΣ, Isocrates oratione Panegyrica, Ἑκάτομνος δ' ὁ Καρίας ἐπίσταθμος. Quod nihil aliud est quam, κατὰ σατραπείαν Καρίας κύριος ὑπῆρχεν.

Ideo autem ita interpretor, quod nihil aliud est (nisi quis malit, quod nihil aliud sonat) quoniam scribo, ὃ οὐδὲν ἕτερον ἦν, vel potius ἐστί. At vero apud Suidam mendosus etiam legitur hic locus, ita videlicet, ὃς οὐδὲν ὕστερον ἦν ἢ κατὰ σατραπείαν Καρίας κύριος. Haec autem verba ita reddi posse existimo, per Satrapeian (nisi quis malit Satrapeiae iure) dominus Cariae. Vel, Cariae dominus, utpote satrapa. Interpres hoc loco vertit, Cariae praeses. Legitur autem in alio eius orationis loco, pag. 65. καὶ προστάττων ἃ χρὴ ποιεῖν ἑκάστους, καὶ μονονοὺκ (ita enim potius scribendum quam disiuncte μόνον οὐκ) ἐπιστάθμους ἐν ταῖς πόλεσι καθιστάς. ubi idem interpres praefectos reddit. Non dubium est tamen quin eadem utrobique huius vocabuli esse interpretatio debeat. et hic de rege Persarum agitur, ἐπιστάθμους in Graeca non secus quam Asia sua, constituente.

ΗΠΕΙΡΟΝ. σύνηθές ἐστι τῷ Ἰσοκράτει τὴν ὑπὸ τῷ βασιλεῖ τῶν Περσῶν γῆν οὕτω καλεῖν. ὥσπερ ἔν τε Φιλιππικῷ καὶ Ἀρχιδάμῳ.

ΗΠΕΙΡΟΝ. In more habet Isocrates regionem quae est sub regis Persarum ditione, ita vocare: ut in Philippica oratione, et in Archidamo.
163 Sic autem et ἠπειρώτας, eos quibus rex Persarum

imperabat, appellantem audimus in Paneg. pag. 73, τοῖς δ' ἠπειρώταις, οὐδ' ὅταν εὖ πάσχωσι, χάριν ἴσασιν. ubi interpres pro Epirotis, seu Epiri incolis, Asianos dixit. Ac eosdem certe τοὺς τὴν Ἀσίαν κατοικοῦντας vocat Isocrates in Panath. 249, ubi etiam subaudiendum est βαρβάρους, sicut ex sequentibus apparet. Ita enim ibi scriptum est, οὐ μόνον πρὸς ἅπαντας τοὺς τὴν Ἀσίαν κατοικοῦντας, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἄλλα γένη πολλὰ τῶν βαρβάρων κινδυνεύων. Nam ex eo quod subiungit, πρὸς ἄλλα γένη πολλὰ τῶν βαρβάρων, se et Asianos omnes pro barbaris habere ostendit. Fortasse tamen obiiciet quispiam necesse non esse ex sequentibus ibi subaudire βαρβάρους; quum vel Isocrate tacente, ex aliis eius locis et aliorum etiam quibusdam, pro barbaris habitos constet. Eodem vero dicitur modo in Philipp. pag. 84, εἰς τὴν Ἀσίαν τὸν πόλεμον ἐξενεγκεῖν. At in Panegyr. pag. 44, dans idem consilium, dicit κοινῇ τοῖς βαρβάροις πολεμήσωμεν, quibus verbis praefixa sunt ista, παυσάμενοι τῆς πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς φιλονεικίας. sicut illo altero in loco, haec verba, εἰς τὴν Ἀσίαν τὸν πόλεμον ἐξενεγκεῖν, praecedunt ista, πλὴν εἰ δόξειε ταῖς πόλεσι ταῖς μεγίσταις, διαλυσαμέναις τὰ πρὸς σφᾶς αὐτάς. Iam vero in eadem oratione Panegyrica, tanquam ex aliis idem consilium proponens, scribit pag. quae illam praecedit unde priorem locum sumpsit, ὡς χρὴ, διαλυσαμένους τὰς πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἔχθρας ἐπὶ τὸν βάρβαρον τραπέσθαι. Ceterum in Panath. Europae simul et Asiae mentionem facit, Graecis, non minus quam barbaris, suam orbis partem tribuens, pag. 242, καὶ τὴν Εὐρώπην κρείττω γίνεσθαι τῆς Ἀσίας.

ΚΑΙΝΩΣ, Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ, οἷον ὡς τοῖς νεωτέροις ἁρμόττειν πράγμασιν. Ἔφορος δὲ τρόπον τινα 164
ἐξηγήσατο αὐτὸ ἐν τῇ πρώτῃ.

ΚΑΙΝΩΣ. Isocr. orat. Panegyrica: ita videlicet ut rebus novis convenire queat. Ephorus autem illud quodammodo exposuit libro primo.

Locus hic est idem qui et in voce ἀρχαίως ab eo citatus fuit ex eadem oratione. ibi enim post ἀρχαίως scribit, Isocrat. Panegyrico, τά τε παλαιὰ καινῶς διελθεῖν, καὶ περὶ τῶν νεωστὶ γενομένων ἀρχαίως εἰπεῖν. Cuius scripturae minimum est discrimen a nostra (circa huius orationis principium) tantum enim pro illo διελθεῖν habemus διεξελθεῖν (quum multi sint loci qui et hoc διεξελθεῖν comprobare possint: et quidem unum ex iis legamus in proxime sequente pagina, καὶ διεξέρχονται τάς τε συμφο-

ρὰς τὰς ἐκ τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς ἀλλήλους ἡμῖν γεγενημένας) et γεγενημένων pro γενομένων.

Caeterum in eadem illa vocabuli ἀρχαίως observatione, paucis interiectis, addit, Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἱστοριῶν τρόπον τινὰ ἐξηγήσατο: at hic videmus de Ephoro idem scribi: id est, eum dici eundem illum locum τρόπον τινὰ ἐξηγήσασθαι. Qua de re alius erit dicendi locus.

ΚΑΚΩΣ εἰδότες, ἀντὶ τοῦ ἀγνοοῦντες, Ἰσοκράτης περὶ εἰρήνης.

ΚΑΚΩΣ εἰδότες (id est, male scientes, si verbum verbo reddatur) pro Ignorantes, Isocrates De pace.

Excogitatum fortasse fuit hoc loquendi genus ad imitationem illius quod ei opponitur; εὖ εἰδότες: quamvis hic εὖ dici queat pleonasticum. At ne hoc quidem observatu indignum est, adverbium κακῶς eum in hoc loquendi genere habere usum quem habet alicubi Male
165 (quod ei apud Latinos respondet) veluti ubi dicitur de non sano, Male sanus: qui et Insanus. Ovidio autem prae aliis hic adverbii istius usus est familiaris.

Caeterum non debuit Harpocration aliquem tantum ex oratione De pace testem citare: quum et alibi passim exstent in aliis eius orationibus loci ex quibus testimonia peti possunt. Eorum e numero duos saltem, qui in Panath. leguntur, memoria mea suppeditabit. Unus est pag. 266, κακῶς εἰδότες ὡς τοὺς μὲν θεραπεύοντας αὐτὸν ὑβρίζειν εἴθισται. ubi tamen interpres vertit, Ut non animadvertamus. Altero, pag. 272, κακῶς εἰδότες ὡς οὐδὲν οὔθ' ὅσιον οὔτε καλόν ἐστι τὸ μὴ μετὰ δικαιοσύνης καὶ λεγόμενον καὶ πραττόμενον.

ΚΗΡΥΚΕΣ, Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ. γένος ἐστὶν ἐν Ἀθήναις οὕτως ὀνομαζόμενον. κέκληται δὲ ἀπὸ Κήρυκος τοῦ Ἑρμοῦ.

ΚΗΡΥΚΕΣ, Isocrates Paneg. Stirps quaedam est Athenis hoc nomine. Vocatur autem a quodam Keryce, qui Mercurii filius fuit.

Verto ita ἀπὸ Κήρυκος τοῦ Ἑρμοῦ, quod existimem subaudiri υἱοῦ, ut omnes norunt hanc ellipsin esse frequentissimam. ac ideo scripsi etiam Κήρυκος, litera K maiuscula. Alioqui non video quae huius loci interpretatio afferri possit. Nam si voluisset significare stirpem illam a quodam qui praeco Mercurii fuit, nomen accepisse, paulo aliter (ut opinor) loquutus fuisset: et his vel similibus verbis usus esset, ἀπό τινος ὃς κῆρυξ τοῦ

Ἑρμοῦ ἐγένετο. Sed eum hoc dicere voluisse, parum mihi fit verisimile. Exstat autem locus Isocratis, pag. 78, Εὐμολπίδαι δὲ καὶ κήρυκες ἐν τῇ τελετῇ τῶν μυστηρίων. etc. Sed scribendum censeo hic quoque Κήρυκες litera Κ maiuscula. Interpres tamen, tanquam appellativum, reddidit *praecones*.

ΚΟΡΟΠΛΑΘΟΣ, Ἰσοκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς ἀντι- 166
δόσεως. Τοὺς ἐκ πηλοῦ, ἢ κηροῦ, ἢ τινὸς τοιαύτης ὕλης πλάττοντας κόρας ἢ κούρους, οὕτως ὠνόμαζον.

ΚΟΡΟΠΛΑΘΟΣ, Isocrat. in orat. De permutatione. Eos qui e luto, aut cera, aut ex alia huiusmodi materia puellulos aut puellulas fingebant, ita vocabant.

Suidas habet, Κοροπλάθοι, οἱ τοὺς κόρους πλάττοντες κηρῷ ἢ γύψῳ. τουτέστι τὰ ζῶα πάντα. Ubi non dubium est quin mendosum sit hoc τουτέστι, et quae distinguenda erant, male in unum confusa fuerint: ut ex iis quae in Thesauro meo Graecae linguae leges, tibi apparebit. Sunt qui κοροπλάθον puparum fictorem interpretentur. Locus porro Isocratis in illius orationis initio tibi occurret.

ΛΟΓΙΣΜΟΣ, ἡ λογιστικὴ τέχνη, Ἰσοκράτης Βουσίριδι.

ΛΟΓΙΣΜΟΣ, Supputandi ars, sive computandi. Isocr. Busiride.

Apud Isocr. in Busiride, principio pag. 226. plurale λογισμοῖς habemus, non singulare λογισμῷ. Ita enim ibi scriptum est, ἐν ἀστρονομίᾳ καὶ λογισμοῖς καὶ γεωμετρίᾳ διατρίβειν ἔπεισεν. sed minime dubium est quin λογισμῷ non λογισμοῖς scriptum hic ab Harpocratione fuerit. Caeterum λογισμοῖς illud redditur ab interprete *arithmetica*.

ΛΟΓΟΠΟΙΟΣ, ὁ ὑφ' ἡμῶν ἱστορικὸς λεγόμενος. Ἰσοκράτης Βουσίριδι.

ΛΟΓΟΠΟΙΟΣ, qui a nobis dicitur historicus. Isocr. Busiride.

Isocr. in Bus. pag. 228. ὁμολογεῖται δὲ παρὰ πάντων τῶν λογοποιῶν. Paulo post autem legimus etiam verbum quod ex hoc nomine factum est: ubi scribit, καὶ πολλὰς ἄλλας ἀνομίας ἐλογοποίησαν κατὰ τούτων.

ΞΕΝΙΤΕΥΟΜΕΝΟΥΣ, ἀντὶ τοῦ μισθοφοροῦν- 167
τας. ξένοι δὲ οἱ μισθοφόροι. Ἰσοκράτης Φιλιππικῷ, κἀν τινὶ τῶν πρὸς Φίλιππον ἐπιστολῶν.

ΞΕΝΙΤΕΥΟΜΕΝΟΥΣ, id est Mercede mili-

tantes. ξένοι autem Qui mercede militant. Isocr. or. Phil. et in quadam epistolarum ad Philippum.

Tanquam praecedente nomine ξενίτης, dicitur ξενιτεύομαι, etiamsi Harpocr. nullam huius sed tantum nominis ξένοι mentionem faciat. Caeterum unus ex illis Isocratis locis est hic, ὅσοι τῶν τὰς δυνάμεις ἐχόντων τὰ τῶν ξενιτευομένων στρατόπεδα μισθοῦνται.

ΟΣΙΟΝ. Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα φησί, Καὶ τὰ χρήματα τά τε ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια. ὅ τε Ἰσοκράτης Ἀρεοπαγιτικῷ, Καὶ τοῖς ὁσίοις. Ὅτι δὲ τὰ ὅσια τὰ δημόσια δηλοῖ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους σαφῶς διδάσκει.

ΟΣΙΟΝ. Hyperides oratione ad Aristogitonem dicit, καὶ χρήματα τά τε ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια. Quin etiam Isocrates in Areopag. καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὁσίοις. Significare autem ὅσια idem quod δημόσια, aperte docet Demosthenes adversus Timocratem.

His subiungit locum illum Demosthenis: atque illi addit, ex Didymo, duobus dictum fuisse modis τὸ ὅσιον, et quod esset ἱερὸν, et quod ἰδιωτικόν. Ubi haec vox ἰδιωτικὸν non immerito futura esse suspecta videtur, etiamsi eadem apud Suidam lectio exstet. Caeterum et vulgaris nominis ὅσιον usus exemplum habemus apud nostrum Isocratem, cum alibi, tum pag. 272.

ΠΑΡΡΗΣΙΑΣ, ἀντὶ τοῦ βλασφημίας καὶ λοιδορίας. Ἰσοκράτης Βουσίριδι.

168 *ΠΑΡΡΗΣΙΑΣ*, id est maledicentiae et convitiationis. Isocr. Busiride.

Nisi quis malit, Maledictorum et convitiorum: quod illud verbale Convitiatio, praesertimque eius genitivus, aliquid duriusculum habeat. Locus est pag. 229. τῆς δ' εἰς τοὺς θεοὺς παῤῥησίας ὀλιγωρήσομεν.

Non assentior autem Harpocrationi de hac expositione: sed malim simpliciter exponere, Nimiae in deos loquendi libertatis. Quod si licentiam loquendi dicamus, adiectivo illo non itidem opus fuerit. Perinde ac si diceret, Tantae loquendi licentiae ut ad maledicta usque ac convitia erumpat.

INDEX SCRIPTORUM.

(*Ex editione Blancardi.*)

I

M.

X.

Z.

13

3